בס"ד

מסר משמים

אסף סנה

מסר משמים

אסף סנה

בשבח והודיה לאל יתברך
הספר יצא לאור בארץ ישראל, י"ג בסיון התשע"ד
מסת"ב ISBN 978-965-92289-0-4

זוהי גרסה דיגיטלית להפצה באינטרנט בחינם!

להורדת הספר חפשו אותנו בגוגל או בפייסבוק.

(מילות חיפוש: מסר משמים | אסף סנה)

"לַיהוָה הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ"

כל הזכויות שמורות למחבר הספר אסף סנה

Assaf.Book@gmail.com

כל שימוש למטרות רווח או שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מאסף סנה.

יש להעתיק, לשכפל, להקליט, לצלם ולהפיץ לזיכוי הרבים.

 !!! בשבח והודיה לאל יתברך !!!

❖ תקציר הספר ❖

הספר פונה לכל אדם ובעיקר לאלו שלא מאמינים באל ובתורתו.

הספר מתמקד במסר שקיבלתי משמים בעקבות המוות שעברתי.

הספר מוכיח באופן חד משמעי את קיום האל והשגחתו בעולמינו.

הספר מספר על השינויים העתידים לבוא בימי הגאולה הקרובים.

כל אלו מסופרים יחד עם סיפור חיי שהשתנו מן הקצה אל הקצה.

הספר מכיל 390 עמודים של סיפור חיים אמיתי ומרתק!

 קריאה מהנה ומועילה

בתקווה שתפיקו תועלת מהספר ויבער בנשמתכם הניצוץ היהודי.

אנא שתפו את הספר עם המשפחה והחברים ברשתות החברתיות.

 באהבה מכותב הספר: אסף סנה - Assaf Sneh

תוכן העניינים

חלק רביעי: הנפילה לגיהינום

חלק חמישי: אויבי איש אנשי ביתו

חלק שישי: גאולה

חלק שביעי: שמע ישראל

הספר מוקדש לעילוי נשמת

שרגא בן אסף זצ"ל

בת-שבע (כשמה) בת זליכה ז"ל

יפה בת דונה ז"ל

יוסף בן אדם ז"ל

ת.נ.צ.ב.ה

תודות אין סופיות על התמיכה והסבלנות של אשתי היקרה
שצפתה בי במשך ימים ולילות יושב מול המחשב
וכותב בחסדי האל מילה אחרי מילה.

נא לא לקרוא את הספר בשבתות וחגים.

פתח דבר

כ' באדר התשמ"ג, 5.3.1983 למניינם, השעה 11:00, יום שבת קודש, פרשת פרה. העיניים נפתחות לראשונה, העולם קורץ מבעדם, אנשים שונים מקיפים אותי, מחייכים! אמא ואבא שמחים, מסתכלים עלי ואומרים שאני ממש חמוד ושיצאתי עם הרבה שיער ביחס לאחרים. זה היום הראשון שלי בארץ ישראל, היום הראשון שלי בזה העולם, היום הראשון כבן אדם. זה היום הגדול מכולם, היום שבו אני הכוכב, אני המיוחד מכולם ולעומת כל השאר אני היום העיקר.

הוריי כבר חשבו עוד לפני שהגעתי מה ילבישו אותי ובאיזה שם יקראו לי, הם החליטו בשבילי הכל. התרגשות רבה אופפת אותם, משאלת ליבם התממשה, סוף סוף חלפו להם 9 חודשים מרתקים! היום לו חיכו וציפו הגיע והוא כבר כאן. הוריי מאושרים עד השמיים, אין מילים לתאר, אין! הם מסתכלים עלי ומתחילים לחשוב למי אני דומה? איזה שם יתאים לי יותר? והאם אני רעבי?! כן אני רעבי, והמנה הראשונה מגיע אלי הפעם ישירות מהפה, לא מחבל הטבור, איזה עונג איזו הרגשה טעימה. אני שותה ונרדם, יושן וחולם על מנת החלב הבאה שתגיע בהמשך כשאתעורר שוב בשעות הקרובות. אמא גם אוכלת ונחה, היא אחרי החוויה הקשה ביותר בחייה, אך למרות כל הכאב היא מאושרת מאוד. אבא מתחיל לעשות טלפונים ולהודיע למשפחה שנולד לו בן, איזו זכות, בן! צריך להכין את המשפחה לברית מילה, צריך לסגור אולם, נותרו רק 8 ימים.

בכל האושר והשמחה הזאת הוריי שכחו לשאול שאלה חשובה אודות לידתי, הם שכחו לשאול מהיכן הגעתי? היכן הייתי לפני שהגעתי לרחם אימי ולעולם? מי תכנן שבדיוק הרגע אצא לאוויר העולם ומי דאג שאהיה תינוק בריא ושלם? מי יצר אותי ומי שמר עלי במשך 9 חודשים? מי נטע בי את כל תכונותיי הרבים? מי העניק לי את החיים האלה? למה הוא העניק לי אותם? מה המטרה שלהם?!

אומנם גדלתי מאז המון, אך לצערי עד היום הוריי לא שאלו את השאלות! גם אני לא שאלתי את השאלות הללו בילדותי ורק שינוי קיצוני בחיי גרם לי לשאול אותם, חובה על כל אדם לשאול את עצמו יום יום את השאלות הללו, על השאלות הללו תקבלו תשובות רבות בסיפורי האישי והמרתק שלפניכם.

סיפורי יוצא דופן מכל סיפור שקראתם עד כה, זהו סיפור אמיתי על חיי, סיפור שהתרחש בעולם של הסתר, עולם של שקר אין סופי המסמא את עינינו, מעוור את חושינו מלראות, מלהתבונן, באמת, בשאלה הגדולה ביותר מכולם: "מהיכן באתי? ולהיכן אני הולך אחרי המסע הזה?!" מסע ארוך מאוד ומפרך, מסע שיכול להסתיים בחציית כביש, במהלך נהיגה, בדרך לעבודה, ע"י מחלה, בזמן מלחמה, מזקנה, והלוואי שיסתיים המסע בשיבה טובה ובנחת רוח לנשמה.

מתוך השאלות הללו אנו צריכים לאגור אומץ ולהתבונן למוות בעיניים, המוות שמתרחש בכל יום מבלי להודיע, המוות שפוגש אנשים זרים שלא הכרנו, המוות שפוגש את השכן או את השותף לעבודה, את בעל המכולת, את הירקן, את הזמר המוכר, את האומן המפורסם, את ראש הממשלה, ואפילו את המלך!

בסופו של דבר המוות פוגש גם אותנו מתי שהוא בדרכים כאלו או אחרות. הפעם אנחנו אלה שמתים, אנחנו אלה שעזבו את העולם בפתאומיות ובבהלה, בלי תכנון ובלי הכוונה אנחנו משאירים את אהובינו מאחור וממשיכים הלאה, הלאה אל הלא נודע, הלאה לעולם חדש שלא הכרנו עד כה ולא למדנו עליו.

לאן הוא הלך אותו אדם ששמענו עליו שהוא מת? ולאן אני הולך כשאמות? מה מתרחש אחרי המוות? בן אדם שמת היכן הוא נמצא עכשיו? האם הוא מת? או שמה הוא ממשיך לחיות במקום אחר? אם כן, למה הגוף המת נשאר כאן?!

אני מבקש רגע קטן מחייכם למספר מחשבות ושאלות:

למה אני כאן? ומי הביא אותי לכאן?

אם הוא הביא אותי לכאן, למה הוא לוקח אותי בחזרה?

לאן אני הולך אחרי שהוא לוקח אותי מכאן?

אחרי שהוא לוקח אותי מכאן, למה אני משאיר כאן את הגוף והחומר?

אם הגוף והחומר נשארים כאן אז את מה הוא לוקח מכאן?

אם הגוף והחומר נשארים כאן והוא לוקח מכאן דבר מה,

אז כנראה שמה שהוא לוקח חשוב יותר מהגוף והחומר?

מה יהיה שם בהמשך עם מה שהוא לוקח מכאן?

האם יש לי אפשרות לעשות מה שארצה כשאלקח מכאן?

איך אני יכול להתכונן ליום הזה ולעמוד מולו מוכן?

איך אני יכול לדעת שאני באמת ממשיך לאן שהוא אחרי המוות?

מה היא הסיבה האמיתית שאנחנו נמצאים כאן?
האם הסיבה שאנו כאן, היא בשביל שנגיע לתוצאה מסוימת?
אולי הביאו אותנו לכאן ע"י **חללית**, כדי לכלוא אותנו כאן?
אולי הגענו בטעות ע"י מטאור בתור חיידקים והתפתחנו לבני אדם?
אולי יש אלים רבים שמנהלים את מערכת השמש והם שמו אותנו כאן?
אולי הגענו מהים כי אלת הים החליטה לפלוש אל עבר האדמה?
איך נברר את האמת? איך נדע מה נכון ומה לא? למי נאמין?

יש יותר מדי שאלות, חלקן תכליתיות ומצוינות וטוב שאנו שואלים אותן, אך מנגד ישנן שאלות שהן לא ברורות והן יכולות להיות מסוכנות מאוד עבורנו. לחלק מהשאלות יש תשובות ברורות ואמיתיות ולחלקן אין תשובות כלל וכלל מפני שהן שאלות מכשילות שהיסוד שלהן הוא לגרום לנו לא למצוא תשובה.

מי יכול להתחייב לכם שהתשובות שקיבלתם הם האמת לאמיתה לעולמים? במידה ושאלתם את האדם הלא נכון את השאלות הנכונות אתם תקבלו תשובה שגויה שתטעה אתכם ותעמיד אתכם בסכנה לאבד את התכלית שלכם בעולם. בספר זה יסופר גם על התכלית והמטרה שאנחנו כאן בעולמנו הנקרא ארץ.

עכשיו תשאלו את עצמכם לרגע את השאלות הראשונות שציינתי למעלה, אֵלוּ שאלות תכליתיות שיובילו אותנו לתשובות שיעזרו לנו להגיע אל התכלית לעומת השאלות השליליות מהחללית שהביאה אותנו והלאה שהתשובות ועצם השאלות עצמם יובילו אותנו אל הצד השני הסותר את התכלית שלנו כאן בארץ, הצד האפל שאין בו תכלית או קיום נצחי, זהו הצד שהשטן מחכה לכם בפתחו, מחלק לכם מתנות ומחייך אליכם, מראה לכם מכל עבר חום ואהבה בלי סוף, חפצו של השטן הוא שרק תכנסו אל פתחו ותרגישו שאתם כבר בגן עדן!

בגיל 11 שאלתי את השאלות הלא נכונות, והם כמעט הובילו אותי לאבדון, הנסיבות לכך הם החיים הקשים שחייתי באותה תקופה עקב המריבות של הוריי יחד עם השפעת התוכן "החינוכי" שקיבלתי דרך מסך הטמבלוויזיה שהיה בבית וכלה בקנאתי בחברים שחיו בעולם של שקר מתוק מדבש ומלא בהנאות החיים. ראיתי עם שלם שהופך להיות "חופשי" בארצנו, ללא מטרה או אמונה רוחנית, ללא פחד מתוצאות "החופש" המענג והטוב הזה שאפף אותנו מכל עבר ועבר. שאיפתי הייתה להכיר לעומק את החופש הזה ולחיות אך ורק על פיו!

חלק ראשון:

שקר ואמת

מוות וחיים

פרק א'

חופשי

אני בן 11 ואני רוצה לנצל כל רגע בחיים וליהנות כמה שרק אפשר מהם! המטרה והתכלית שהצבתי לי היא להגיע לגיל 18 ולעשות ככל העולה על רוחי, מבלי שיפריעו לי כל אנשי הדת "המאמינים" הסובבים אותי ומכתיבים לי מה לעשות היום ומה לעשות מחר, אני לא אוהב את ההכתבות שלהם או את ההערות שלהם, אני לא אבנה את חיי לפי ההכתבות שלהם ובטח שלא בענייני אמונה ודת. אני רוצה את החופש ואת הדרור לעשות איתו מה שרק בא לי, בעיקר בשבת, אני רוצה פשוט למלא את כל התאוות שהעולם מציע וליבי חפץ.

בילדותי מגיל 9 לערך ראיתי יותר מדי את הסדרה המרתקת תיקים באפילה, בלילות האפלים בשעה 23:00 בחשיכה נשארתי ער בשביל הסדרה האהובה עלי, אני מודה שפחדתי בהרבה פרקים וממש פחדתי ללכת לשירותים אחרי הצפייה, אחד הפרקים שהיה המפחיד ביותר גרם לי סוג של טראומה לטווח הרחוק. מעבר לפרקים אלו הסדרה הייתה פנטסטית והייתי ממש מכור לסדרה שנים! אני אוהב את הסדרה עד לעצם היום הזה, בכל פרק עלילה חדשה וסיפור מרתק. תשע עונות שודרו וראיתי את כל הפרקים במשך השנים, שוב ושוב, ושוב...

אני בן 11 ואני מאמין שאין אלוקים, שתבינו אני לא "לא מאמין באלוקים", אלא "אני מאמין שאין אלוקים", חד וחלק אני פשוט מאמין שהאל זו המצאה! מבחינתי לא יכול להיות שהוא קיים, לא הגיוני שיש למעלה או למטה או מסביב אל ואנחנו לא רואים אותו! ככה סיפרו לי שהאל שנמצא איי שם בשמים, למעלה במרומים, מסתכל, שומר, משגיח עלינו, כמו מצלמה נסתרת שצופה, מאיפה הם הביאו את הסיפורים האלה? זו אמונה עתיקה מאוד ופרימיטיבית, הרי לא סביר בכלל שיש מי שברא כל כך הרבה, אין סוף של אין סוף כוכבים, מערכות שמש וירחים, שאם ננסה להגיע אליהם יגמר לנו הזמן, והם לא יגמרו! אחרי כל הבריאה הזו האל לא טורח לשבת על כסא מלכותו להתפאר ולהראות לנו את גדלותו?! הוא יכול לברוא ייקום כל כך גדול ולזרוק לנו משפט קשה לו? הסיבה לכך היא שהאל אינו קיים, זו אשליה אנושית שהתרגלנו להאמין בה!

אם האל יכול לעשות הכל, הרי הוא יכול ברגע קטן לגרום לנו לחוש בקיומו, הוא היה שולח לנו מסר כל שהוא, שהוא שם ושהוא קיים עכשיו לעד ולעולם. הוא לא היה שולח לנו מסר רק ע"י הורינו "המאמינים", כי זה לא מספיק לנו, הרי אולי הם טועים? שכן יש הורים אחרים שכלל לא מאמינים בקיומו של האל, אז מדוע אני חייב להאמין להורים שלי?! הגעתי למסקנה שאם יש אל כזה גדול היינו צריכים להיות מוקפים יום וליל במידע והוכחות המעידים על קיום האל! זו האמונה שלי ואם אני טועה אז שיגיע האל ויודיע לי על כך בכבודו ובעצמו. מה הוא לא יכול להקדיש לי רגע לשיחה קטנה? "היי אני האל שברא אותך!", לכן, כל עוד לא ראיתי את האל ולא שוחחתי איתו מבחינתי הוא פשוט לא קיים, האמונה באל היא רק פנטזיה כמו כל הפנטזיות שאני רואה בסדרה האהובה עלי.

אני חייב לומר לכם שאני שופך את ליבי ואמונתי בפניכם וזה לא קל בכלל, ההורים שלי מאמינים ב- "אלוקים", ואני ממש לא מבין אותם, הם טוענים שהאל קיים איי שם למעלה ועד היום הם לא נתנו לי שום הוכחה על כך, במריבתם האחד עם השני הם הוכיחו לי שאין אלוקים, כי אם הוא היה קיים, הם היו צריכים לפחד ממנו, הרי הם אומרים שהוא נמצא למעלה ומסתכל עלינו, אז איך לא מפריע להם שהוא רואה איך הם מתנהגים? לכן אין לי סיבה להאמין.

הוריי והסביבה מלמדים אותי שהאל שבשמים נתן לנו תורה הישר מהשמים, אני מסתכל לשמים ורואה עננים, הדבר היחיד שיורד מהשמים זה מטוס וגשם, על מה הם מדברים בכלל? איך ספר יכול להגיע מהשמיים ומתוך האש?!

לדברי הוריי היה איש ושמו משה שהיה השליח של האל, האל מסר למשה את התורה בשמים ומשה האיש הוא זה שהביא לנו את התורה מהאל שבשמים. התחלתי מיד לחשוב לעצמי איך בכלל הצליח משה להגיע לשמים בלי מטוס?!

אני בטוח שהם ורבים מהם הוזים ואני בטוח שההורים שלהם חפרו להם על כך וההורים שלפניהם גם חפרו להם, הרי איך ייתכן שאירוע כזה התרחש?!

איך יכול להיות שאדם ששמו משה קיבל תורה ומסר מהאל? למה הוא דיבר רק עם משה בלבד? מה אנחנו פחות חשובים ממשה? למה האל שדיבר עם משה לא מדבר איתנו שוב, מה הסיבה לכך? כשהאל ידבר איתי אני גם כן אדבר איתו!

התשובה שלי לדברי הוריי הייתה פשוטה מאוד, משה היה פרופסור גדול, הוא היה בקיא בתורת הנפש והוא היה החכם הכי גדול שקיים בתחום הזה.

משה העניק לעם היהודי תרבות מסודרת ומאורגנת על פי דעותיו האישיות, הוא רשם את ספר הספרים בשבילנו! אין ספק שזה כבוד גדול להיות חלק מהעם היהודי עם היסטוריה וספר שכזה שבו יש מסר והרבה מוסר ודברי חכמה. משה ידע שאם נאמין שהאל אמר אותם, אז יש סיכוי טוב יותר שנשמע לדבריו, אבל מכאן ולהוכחה שהאל קיים ושמשה הוא בעל המסר שהעביר לנו האל?! בדיחה, פשוט בדיחה, שימשיכו להאמין באל המסתורי ש"נתן" למשה את הספר.

שימשיכו באמונתם, אני מאמין שהאל לא קיים ולכן הוא לא דיבר עם משה! אין לי שום צד של כן רוצה להאמין או לא רוצה להאמין, אני פשוט לא מאמין! זה ממש לא הגיוני שאל כל כך גדול כפי שמתארים אותו ידבר עם אחד מאיתנו, זה כמו שאני אדבר לבקטריה כשאראה אותה דרך מיקרוסקופ בתבנית במעבדה, היי בקטריה, יש לי מסר בשבילך, תניחי תפילין, תשמרי שבת, הנה ספר במתנה.

זה נשמע הזוי לגמרי, ממש כמו בעלילת הסרט המצויר:

"הורטון שומע מישהו / Horton Hears A Who!"

בסרט מסופר על פיל ענק שמגלה עולם שלם על חלקיק אבק ומתקשר איתו, הייתכן עולם שלם על גרגיר אבק? לא הגיוני! יצחקו האוזניים שישמעו זאת. העולם שלנו הוא לא פחות מגרגיר אבק ביחס ליקום ולכן לא יתכן שיש מעבר לכל היקום מישהו שידבר איתנו, הרי עד שהקול יגיע אלינו יעברו שנות אור.

ובמה אני מאמין? באל כזה או אחר? ממש לא! אני לא מאמין באלים ולא בכוכבים או באסטרולוגיה ולא בשום אמונה של עם כזה או אחר שקיימת!

אני מאמין שמשה הפרופסור בעצמו ובחכמתו הגדולה רשם את ספר התורה, ספר שללא ספק אין שני לו בעולם, ספר שיש בו יסודות תרבותיים וחכמה רבה שאין בשום עם ואין בשום מקום אחר בעולם הזה. ספר עצום שמלמד אותנו אין סוף דברים חיובים, ודרך חיים של ערכים ותרבות, אני מעריך מאוד את הספר וטיפש מי שלא מעריך, זהו ספר שעמים ותרבויות רבים העתיקו ממנו יום וליל.

רק מה? מכאן ועד לשמוע למשה ולעשות כל מה שרשום בספר או חלק ממה שרשום זה כבר סיפור אחר, למה שאעשה כל כך הרבה דברים שאדם אחר שלא פגשתי בכלל אומר לי לעשות? גם אם הוא הרבה יותר חכם ממני, ההחלטה אם לעשות או לא לעשות תישאר שלי, כאילו, משה עם כל הכבוד וההערכה אליך, למי יש את הכוח לבצע ולקיים את כל מה שביקשת? הרי אנחנו לא ברמה שלך!

משה רבנו, יום שבת מגיע ואני רוצה לעשות חיים עם החברים והמשפחה, למה אתה אומר לי שאסור להבעיר אש בשבת, אז איך אסע אליהם? אתה מגביל אותי יותר מדי משה. אתה מבקש שבכל בוקר אניח תפילין ואקרא קריאת שמע, אך אין לי בכלל כוח ואני מאמין שאין אל אחד אז יש בינינו כבר חילוקי דעות, צר לי משה, אני מבין שזו התרבות שאתה מוריש לנו כיהודים ואני מעריך אותך, האמת שקצת הגזמת עם כל המטלות והאמונות האלה, כל היום לבצע מצוות? כל היום חובות? תתעדכן בהמנון החדש שלנו שמחליף את עשרת הדברות שלך: "התקווה בת שנות אלפיים... להיות עם חופשי בארצנו!", משה תן קצת חופש, תן ליהנות! אני לא חייב לשמוע לך משה ואני ממש לא מאמין שאיענש על כך. לדעתי האל זו המטאפורה שלך כדי לגרום לעם ישראל לקיים את ספר התורה.

אחרי הכל אני מאמין שהאל לא קיים ושלא קיבלת את התורה מהשמים ובטח שלא מהר סיני, לכן, למה שאקיים את מצוותך הקשות והלא ברורות? למה שאשמור כשרות כשאני רוצה לאכול כמו כולם את מה שהכי טעים בעולם, שחטתי פרה והיא טריפה לדבריך מה אני עכשיו אזרוק את כל הכסף שלה לפח? או אמכור אותה לגוי במחיר מצחיק? למה שהגוי ירוויח מכל זה עסקה טובה? שחטתי את הפרה והיא טריפה, תן לאכול בשקט, שכחת שיום העצמאות מגיע? אנו רוצים לעשות על האש, הילדים והמשפחה רעבים ואין להם עכשיו סבלנות.

למה שאלבש ציצית משה? היא כל כך מחממת בקיץ, והיא נראית ממש מוזרה עם כל החוטים האלה מסביב? למה להכריח אותי ללבוש דברים מוזרים?!

למה שאוכל מצות בפסח משה? הם כואבות בבטן וגורמות לבעיות בעיקול!

למה שאצום ביום כיפור משה? לסבול יום שלם בלי אוכל כדי שהאל שאני מאמין שהוא לא קיים יסלח לי? אם הוא כל יכול אז שיסלח וזהו, למה לסבול?! בן אדם אני ואני לא חושב שאני צריך לבקש סליחה מאל שאני כלל לא רואה, אם הכאבתי למישהו אני אולי אבקש ממנו סליחה, אם יש אל היכן שהוא אז אני בטוח שאני לא יכול להכאיב לו, כל שכן לאל שלא קיים איך אפשר להכאיב? אני לא פוגע באף אחד בעקבות נסיעתי בשבת ואכילת טריפות וחמץ בפסח.

אני מעריך אותך מאוד משה האיש, אבל אם היית שואל או מתייעץ איתי, אני אישית חושב שזה ממש אבל ממש טיפשי לשמור שבת בדרך שמסרת לנו, אני לא מסכים עם הדברים שכתבת בספר תורה לגבי שמירת השבת.

אני מאמין שאין אל ולכן העולם לא נברא בשישה ימים כמו שכתבת משה, נגיד שאתה צודק, למה לא להדליק אש? זו הפעולה הכי פשוטה שיש והיא עוזרת לנו לנוח, מדליקים טלוויזיה ומתרווחים במנוחה על הספה, מניעים רכב ונוסעים לנופש ומנוחה. אני אבחר באיזה יום ארצה לנוח ואני אבחר איך לנוח, כי לא לבער אש בשבת זו בקשה מוגזמת, אני רואה איך אנשי הכיפות חולבים פרות בכל שבת, כל אחד עושה מה שנוח לו ומה שטוב לכיס שלו ולרווחה שלו.

ישנם אנשים שכל השבוע הם בלימודים, בעיסוקים, בעבודה, בבית, בטיול, ומגיע יום השבת, למה? אבל למה? ועוד מיליון פעם למה? למה לשמור שבת? לא להדליק אור או רכב או מחשב או טלפון? בוא נשנה סטטוס למצב OFF וכשתצא השבת נשנה סטטוס למצב ON, ככה כל השבת נישן שנת דוב עמוקה, הרי את כל ההנאות שחיכו לנו במשך כל השבוע אתה מבקש לכבות לנו בשבת. לא חבל על היום הפנוי הזה? אפשר כל כך ליהנות ביום החופשי הזה ולנצלו, לראות טלוויזיה וסרטים בשפע, ליסע לחברים ברכב שממתין בחניה ומחליד, להדליק אור בשירותים במקום לעשות צרכים בחושך ולפספס, לצאת לטייל, לעשות שופינג, לפייסבק כל היום סטטוסים מגניבים, להעלות חיוך מהחופש, איזו הנאה היא יום שבת שכזה, את החיים האלה אני רוצה לחיות משה.

אני כבר מחכה לגדול, להכיר משהי חמודה, לזרום עם החופש לאן שנרצה, לאן שנגיע ולאן שנלך נזרום ביחד עם כל ההנאות היפות שיש לנו בחיים.

זו אמונתי, ואני ממש לא מבין את כל הדתיים עם הכיפות שמאמינים באל שהם עדיין לא פגשו ולא ראו, נו טוב זו אמונתם מה אני כבר יכול להגיד להם, אולי הם יתפקחו באחד מן הימים ויצאו מהחושך ומהאפילה אל הנאורות.

כרגע אני בן 11 ואלו האמונות והשאיפות שלי, הם מסתתרים בבטן מההורים ומהמשפחה שמאמינה באל, מסתתרים בפחד ובאימה גדולה מהם, מהפחד שהם יגלו אותם כרגע, אם רק מישהו יגלה אני פשוט מחוסל חברתית, כולם יכעסו עלי ויגידו לי שהשתגעתי, הם יבזו וישפילו אותי, הם לא יניחו לי, המשפחה והסביבה כל כך "מאמינים" באל שלא ראיתי וגם הם לא ראו מעולם! בשביל הוריי והוריהם זה אסון אם הבן שלהם לא מאמין באל, אחרי הכל ממש לא רציתי לצער אותם, היו להם מספיק בעיות עם עצמם שהם לא פטרו. בינתיים, בסתר, בכל שבת, אני והחברים עושים כיף חיים, מבלים ונהנים לנו!

הגעתי לגיל 13 ועושים לי בר מצווה בבית הכנסת, לא שואלים אותי כמובן ואומרים לי מעכשיו אתה מניח תפילין ומתפלל בכל בוקר מיד כשאתה מתעורר! כאילו מה ברצינות? לשים קובייה עם כמה פתקים של קלף על הראש והיד?! למי יש כח לכל זה?! אך מה אעשה, הרי נולדתי לבית שכזה, בית שיש בו אנשים מאמינים שכאלה, לא רציתי לפגוע בהם אז השתדלתי, גנבתי את דעתם בינתיים כשאני יודע שכשאגדל אני אניח את הקוביות בארון ולא אהיה חייב להניחם.

לא החזקתי מעמד זמן רב עם התפילין ובתיכון "הדתי" בו למדתי אמרו לי שאני חייב להניח תפילין ולהתפלל, הסבירו לי שבמידה ואמשיך לא להגיע לתפילות הם יסלקו אותי מבית הספר, למה לסלק אותי? מה כבר עשיתי לכם? יש לי חברים בבית הספר הזה, נו טוב, מה אעשה? ניצחתם, אך רק הפעם... כשאגיע לגיל 18 אני אהיה הבוס של עצמי ואף אחד מכם לא יגיד לי מה לעשות, אף אחד לא יעיז! את האמת והאמונה שלי אף אחד לא ינצח, אני אומנם מתפלל עם שאר חברי לכיתה וקורא קריאת שמע כשהמורה עומד ומפקח שלא אדבר, אך במחשבות שלי אליהם הם לא יכולים להגיע אני חושב תוך כדי המילים: "למי אתם מדברים בכלל?! אלוקינו? אחד? מתי ראיתם אותו לאחרונה?!".

את המחשבות הללו אף אחד לא שומע ואף אחד אפילו לא מבחין בהם! בטיולים עם החברים אני חולק איתם את אמונותיי, בלילה כשהחשיכה שולטת והכוכבים מאירים, תוך כדי שאני מצביע לשמים לעבר כוכב שמחליף צבעים אני מספר לחבריי בהתרגשות: "אתם רואים שם למעלה את הכוכב שמחליף צבעים, משם הגענו, ע"י חלליות משוכללות, שם יש אנשים כמונו, הם מאותתים לנו מלמעלה שנזכור אותם, שנזכור שהם הביאו אותנו לכאן!". בסיום דבריי אני שומע תגובות של חברים שמתעניינים, שואלים שאלות ואני עונה להם עליהם, כך אני מפיץ את האמונה שלי, את השקר שלי שאין אל! חלק מהחברים צוחקים מהנימה המרתקת שבה אני מספר את דבריי בהתרגשות, וחלקם כמובן מזלזלים.

אף אחד מהחברים לא שאל אותי את השאלה שיכולה לערער את אמונותיי, כגון: "ומי ברא את אותם חוצנים?", נו טוב, הייתי גם ככה עונה להם משהו כמו: "עולמות ותיקים יותר הביאו אותם לשם כמו שהם הביאו אותנו לכאן בזמנם". ואם היו ממשיכים לשאול: "ומהיכן הכל התחיל?", אז הייתי פשוט עונה להם: "היו מספר עולמות שבכל אחד מהם התעוררו החיים מאליהם והתחילו הכל!".

אם הם היו ממשיכים לשאול אותי "איך החיים התעוררו מאליהם?" הייתי עונה: "על ידי פלאי פלאות שאין לנו בהם השגה או הבנה בכלל, מושגים שהם מעבר לזמן ולידע שלנו, אך הם התרחשו כמו אירועי טבע רבים שאין לנו בהם הבנה!".

אני ילד בן 13, כמה כבר שאלות אני יכול לשאול, אני מאמין שהגענו מהכוכבים למעלה, שתרבות מסוימת באחד הכוכבים הביאו לכאן את אדם וחוה, אחד מהם דיבר עם אדם, אמר לו אל תאכל מזה ואל תעשה את זה, כנראה שקבוצה מאותה תרבות רצו לבצע ניסיון מדעי לטווח הרחוק לבינה מלאכותית כל שהיא שהטמיעו בנו, אדם הראשון החליט להיות קצת חופשי וטעם מהעץ, הניסוי הראשון נכשל והוא הושלך ממקום הניסוי מגן עדן ליישב את העולם.

הנה אנחנו צאצאיו של האדם הראשון עד היום כאן, אני בטוח שהתרבות ההיא כמעט בטוחה שכל הניסיון המדעי נכשל. האדם הראשון אכל מעץ הדעת, קין רצח את הבל אחיו, בני אדם משתחווים לפסלים ושטויות שהם בנו ויצרו, סדום ועמורה שלם התרחש כאן בהתחלה ועד היום הבלגן ממשיך שוב ושוב, בקרוב יגיעו החלליות ויעבירו אותנו לכוכבי לכת אחרים, כל אחד מאיתנו יהפוך לאדם הראשון החדש אם יגיע לו ההזדמנות הזו, ועוד הפעם ניסוי מדעי חדש. לא סתם אני עם רווח בשיניים, אני כמעט בטוח אחד משפני הניסיונות שלהם.

זהו רק חלק קטן מההשפעה של רוח החופש שהשפיעה עלי מכל עבר ועבר, אם ע"י חברים שלא חונכו בדרך האל אלא בדרך העם החופשי בארצו כרצונו, אם ע"י התקשורת בתוכניות המושכות את הלב והעין עם אין סוף של רעיונות שונים בדיוניים ודמיוניים, אם ע"י מדינת ישראל שהכניסה בתוכנית הלימודים את הדעות של גדולי הכופרים באל המלמדים אותנו על אבולוציה ועוד הרבה קשקושים שהבסיס שלהם הוא המוח "הגאון" של אותו טמבל שאבא שלו היה קוף ואמא שלו הגיעו מאיזה פיצוץ שהתרחש בזמן לא ידוע וכך הטמבל נולד מתוך מעגל קסמים של קשקושים שלא היו מעולם ורק הטמבל המציא אותם.

בדרך הבריחה אל החופש שאנו מחפשים וחושקים יש אין סוף של תירוצים, כל אחד והתירוץ שלו, זה היה התירוץ שלי אל החופש שהיה בראש השאיפות שלי עוד מהיותי בן 7, בתירוץ הזה האמנתי בכל מאוד ולא היה לי שום ספק לגביו ולגבי אמיתותו, זו האמונה שלי ועליה בניתי את הבסיס של החיים שלי, בסיס שמכתיב ושואף להיות חופשי ושאף אחד לא יעיז להכתיב לי את דרכי.

פרק ב'

המעבר

מגיל שנה התגוררתי באופקים למרות שבפועל נולדתי וגרתי מעט במושב, כעבור חודשיים מלידתי הוריי עברו לגור באופקים, העיר שזקוקה לצביטה וחיוך, התרגלתי לחיים באופקים ואהבתי מאוד את סביבת החיים שבה אני מתגורר, מנגד נרקם לי חלום ושאיפה לגור על יד הים שישקיף מחלון ביתי ואיהנה מנופו.

כשהגעתי לכיתה ז' מספר חודשים לפני הבר מצווה, הורי עברו לגור במושב, אני אישית ממש לא רציתי לעבור למושב, רציתי להישאר בבית באופקים, אמרתי להוריי שייסעו למושב וישאירו אותי בבית באופקים, הם מיד צחקו, הסברתי שאני אסתדר לבד ונהיה בקשר ואני אבוא למושב לבקר אצלם כל יום. כמובן שזה לא התרחש, וככה מצאתי את עצמי במושב, בבית חדש וסביבה זרה.

לפני שעברנו לגור במושב הייתי נוסע למושב לעשות עם סבתא שבת, במהלך השבוע נסעתי למושב עם אבא בכדי לעזור לו בעבודה הקשה בחקלאות, קטפנו עגבניות ומלפפונים, קטפנו תפוזים, אספנו תפוחי אדמה לארגזים, ועוד. בכל שבת במושב הלכתי לפרדס התפוזים כדי לקטוף ולקלף תפוז טבעי וטעים! אהבתי מאוד ללכת למושב, היה תמיד כייף במושב, אבל לגור שם? ממש לא!

החיים במושב עם הטבות בצידם ללא ספק, אך יש הרבה חסרונות מנגד, במושב יש רק מכולת אחת ואין חנויות נוספות, הלימודים כבר לא במרחק הליכה וצריך ליסע ללימודים, החברים היקרים כבר לא איתך ולא בסביבתך, שאכיר חברים חדשים? התברר לי שהאופי של אנשי המושב הוא אופי שונה לגמרי מהאופי שלי, שונה לחלוטין! לא התחברתי לאף אחד, רק לשכן טוב שהיה צעיר ממני ולמזלי גם הוא הגיע מהעיר, בזמן קצר הפכנו להיות חברים טובים.

בעקבות עסקי החקלאות שצנחו, אבא בנה רפת חדשה על יד הבית במושב, הרפת התחילה מספר שנים קודם שעברנו לגור במושב, החקלאות חוסלה והרפת התחילה להיות העסק המשפחתי החדש שלנו, רפת ממש קטנה באורך של 12 מטר בלבד, עם 12 פרות שאבא קיבל מסבא ומכסת חלב של 250 אלף ליטר לשנה שאבא קיבל, בתור התחלה לעסק החדש זו הייתה התחלה יפה.

בתחילת הרפת החדשה, אחי הגדול היה עוזר לאבא בעיקר, הוא היה בן 15, אני הייתי בן 12, אחי הגדול גם עזר לאבא המון בחקלאות. בנוסף לאחי שגדול ממני בשלוש שנים יש לי אחות שגדולה ממני בארבעה שנים ואח שקטן ממני בשנה אחת. אני בין הבנים והשלישי מכל האחים והאחיות.

בעסק המשפחתי החדש התרחשו חילוקי דעות קשים בין אבא לאחי הגדול, הצעקות שלהם האחד לעבר השני הגיעו מהרפת ועד הבית. אחי התעייף מכך, בדיוק התחילו הבגרויות והוא כנראה רצה שקט נפשי כדי להשקיע בלימודים, אחי הגדול החליט להפסיק לעזור לאבא, היה להם סכסוך קשה שנמשך שנים רבות כשבחלקם אחי הגדול לא דיבר עם אבא במשך זמן רב.

עכשיו שאני כבר גר במושב ואני בן 13 וחצי התחלתי לעזור ברפת ולקום בבוקר לתת חלב לעגלים הקטנים המתוקים שחיכו לי כל כך, לא התנדבתי לעבודה הזו אלא אבא היה מעיר אותי בנימה של רכות ותחנונים: "בוא תעזור לי קצת, רק תביא לעגלים חלב, אני ממהר לתפילה", הלב שלי נקרע מהבקשה שלו, ריחמתי על אבא מאוד, נשמע שהיה לו קשה מאוד ושהוא זקוק לעזרה.

זה התחיל עם חלב לעגלים, אך אני התחלתי להיות מעורב מאוד ברפת, אחרי החלב לעגלים הגיעו מאבא גם בקשות שאחלוב עוד 6 פרות שנותרו לו, לאחר זמן מה הוא ביקש שאחלוב עוד 12 פרות שנותרו לו, וכן הלאה...

בתוך זמן קצר, מצאתי את עצמי מתעורר בכל בוקר וחולב את כל הפרות ונותן לעגלים חלב. התחברתי לרפת מאוד והרגשתי שייכות ואחריות רבה. ריחמתי על אבא ולכן החלטתי לעזור לו ולהביא לרפת שינוי והתקדמות.

הדחף שהיה לי לעשות זאת נבע בעיקר מתופעה מוזרה שהתרחשה ברפת, במהלך השנה שקדמה לעזרה שלי ברפת עגלים שזה עתה נולדו מתו ללא הפוגה, אני זוכר שבכל מספר ימים שהלכתי לרפת ספרתי עוד עגל ועוד עגל שמת, במשך השנה הגעתי לעשרים עגלים שמתו, קללה שמשום מה לא פסקה אצלנו. כשראיתי כל כך הרבה עגלים מתים רציתי לעשות הכל כדי שהללו יפסיקו למות, וכך היה, השגחתי על העגלים מקרוב ונתתי להם לב, הרבה לב, הכרתי אותם, שיחקתי איתם, וככה ידעתי תמיד איך הם מרגישים. היו 2 מחלות קבועות, השלשול שממנו מתו רוב העגלים, ודלקת ריאות שגרמה להם למות בייסורים. עוד לפני החולי הבאתי לעגלים לשתות עם החלב תוספת מזון שתחזק אותם.

עגל שלא הרגיש טוב ראיתי זאת מיד בהבעת פניו, אוזניו נפולות למטה, עיניו חיוורות והוא פשוט נראה חלש עייף ועצוב! לעגל במצב כזה הבאתי מיד נוזלים ותוספות מזון רבות שיחזקו את גופו ואת המערכת החיסונית החלשה שלו. עגל שהיה משתעל התחיל לפתח דלקת ריאות ולכן הבאתי לו מיד זריקה עם מעט אנטיביוטיקה עוד לפני שהמצב החמיר לשיעול כבד. התחלואה של העגלים צנחה באופן משמעותי, התוצאות היו מידיות כבר בשנה הראשונה, אחוז התמותה צנח למספר עגלים בלבד ומהשנה שאחרי השינוי שהתחלתי ברפת מתו בכל שנה רק עגל אחד או שתיים בלבד! התוצאה המשנית לכך הייתה התרחבות משמעותית של הרפת ונתתי את כל המאמצים שלי כדי שנצליח.

כשעגל מת הצטערתי, היו לי ממש ייסורי מצפון וכאב אישי שהעגל שלי מת, אהבתי כל עגל ועגל וחשבתי שאולי יכולתי לעשות יותר כדי להציל את חייו. מנגד, סבלתי מאבא שצעק עלי והאשים אותי במות העגל תוך כדי שהוא זורק משפטים קשים כמו: "מספיק שעגל אחד מת וכל העבודה שלך לא שווה כלום! אתה לא יודע לטפל בעגלים!", משפטים שרמסו את רוחי ואת המאמצים שלי, אבא השפיל אותי והלבין את פניי תוך כדי שהוא לא מכיר תודה ומשיב רעה תחת הטובות הרבות שעשיתי עימו. אני זוכר את הבעת פניו שהייתה מלאה כאב על מות העגל לא מרחמים שהיו לו על העגל אלא מהכאב שהכסף נעלם לו, אני זוכר את הזעם שהוא מוציא עלי ואת ההשפלה שחוויתי ברגעים קשים אלו, אבא מעולם לא ניגש לאחר כעסו להתנצל והדברים חלחלו בלב מיום אל יום.

כך התחלתי לקום בשעה 4 לפנות בוקר לחלוב פרות, לתת חלב לעגלים, לחלק אוכל לפרות, אם היה צריך לנסוע גם להביא אוכל מהמרכז מזון במושב, לקשור פרות לרופא או למזריע ולטפל בכל שאר העבודות שמסביב. תוך זמן קצר הייתי מעורב בכל התחומים ברפת חוץ ממכירת עגלים בני שנה לסוחרים.

זוכרים את האמונה שלי? את הסוד שלי? בשבתות שהייתי חולב בשעות הבוקר המוקדמות, היו מקרים רבים שכבתה לי מכונת החליבה באמצע החליבה בעקבות קצר מהגשם, או מסיבה אחרת, היו מקרים שהמכונה לא נדלקה בגלל בעיה בשעון שבת, היו תקלות כאלה בכל שבת ושבת. אבא שלי לא ידע, אבל אני הדלקתי את המכונה בידיים שלי, ככה חיללתי שבתות בסתר, כמו שציינתי למעלה, למה שאשמע לדבריך משה רבנו?! תן לי לחלוב את הפרות בשקט.

לא נתתי שום התייחסות לשבת כפי שחינכו אותי. יש הרבה רופאים, פרופסורים ופילוסופים שנותנים עצות לחיים וממליצים לקיים אותם מתוך הבטחה לגמול טוב שיגיע בעקבות קיום ההמלצות שלהם, יש כאלה שטוענים שבמידה ולא תלך על-פי עצתם אתה תסבול בהמשך, תפסיד, תינזק או תחלה, כמובן שאף אחד לא חייב לשמוע להם ובטח שזה לא מפריע לאף אחד מהם, ככה האמנתי שאני לא חייב לשמוע למשה רבנו ולכל מה שהוא כתב בתורה.

אני כבר חולב פרות 7 ימים בשבוע בכל בוקר ובכל ערב, העסק מקבל חיים, עגלים כבר לא מתים, יש יותר פרות ברפת, מבוגרות וצעירות, עגלות ועגלים שגדלים מיום ליום, העגלות הנקבות מיועדות להיות הפרות הבאות שנחלוב, הצעירות שיחליפו את המבוגרות שסבא הביא לנו, הצעירות שיפרנסו אותנו. העגלים הזכרים יגדלו ויאכלו כל היום בלי סוף תערובת מזון מלאה בחלבונים ושומן כדי שהם יגדלו בריאים ויהיה להם הרבה בשר למאכל, לבסוף לאחר שנה של זלילה, העגלים ימכרו לשחיטה ואנחנו נרוויח מהמכירה הרבה מאוד כסף.

את הפרות והפרים אהבתי מהיום שנולדו, בעלי חיים חמודים שכאלה, מתוקים ועדינים, רגועים ושלווים, עם הרבה תמימות על פניהם. לא עבר זמן רב והפרים והפרות אהבו אותי בחזרה, הם היו רצים אלי כשהייתי מגיע לרפת, נוגחים בי בעדינות כשמתאפשר להם ומלקקים אותי, חיבקתי אותם באהבה! אחרי הכל האכלתי אותם וגידלתי אותם, שמרתי עליהם יום וליל שלא יחלו, הפרות והפרים היו החברים והמשפחה שלי, הם היו כל החיים שלי.

עד היום אני מתגעגע אליהם, למרות שהם כמובן כבר עברו בין השיניים של בני האדם, אחרי הכל זה הייעוד שלהם ואני מקבל את זה, עדיף שיאכלו אותם מאשר שיזרקו אותם בזלזול איום ונורא למזבלה או לשריפה, בדרך הזו שאנו בני האדם אוכלים אותם הקיום שלהם לפחות ממשיך איתנו, חותכים אותם יפה ודואגים להם להגיע לצלחת מתובלים בכבוד! אחרי שראיתי מה עושים לפרה שמתה ומה קורה לה, הגעתי למסקנה שיש לפרה זכות שנאכל אותה בכבוד.

ככה התנהלו החיים שלי מגיל 13 וחצי והלאה, אני מתעורר כדי לחלוב פרות, חוזר הביתה לאכול ארוחת בוקר, אם נשאר זמן אני חוזר לנוח מעט ואם לא נשאר זמן אז אני נוסע ללימודים, או חוזר לעבודה ברפת ומחסיר יום לימודים. לאחר הלימודים אני חוזר לבית, חולב פרות בערב, מתקלח, אוכל והולך לישון.

היו לי ברפת הרבה חוויות טובות, ומנגד קשיים רבים, הסבל שהיה לי נבע בעיקר מהעצבים שאבא הוציא עלי ומהקור האיום שהיה בבוקר בימי החורף, קור שגרם לאצבעותיי לצעוק מהכאב הגדול תוך כדי שעיניי בוכות מהצער.

באחד מימי העבודה, חלבתי פרות והגיע שורה שבה פרה מס' 19 הקטנה והצעירה נכנסה ראשונה ומיד לאחריה נכנסה הפרה הענקית ומספרה 754:

פרה מספר 19

פרה מספר 754

כשפתחתי את השער לשחרר את השורה שחלבתי, פרה 754 הענקית נתנה גז ודחפה את פרה 19 בעוצמה כדי לעקוף אותה, פרה 19 נדחקה הצידה ורגליה נתקעו בברזל שהיה מימינה והיא מעדה אל מחוץ לרפת ונפלה מגובה שתי מטר אל תוך בור באדמה שהיה מלא בביוב ושפכים! מהזיהום של הביוב פרה 19 חלתה בדלקת קשה בכל העטינים שלה, היא הפסיקה לייצר חלב ונחלשה בגופה! לבסוף מחוסר ברירה פרה 19 נמכרה לשחיטה אחרי שהיא גם רזתה לחלוטין.

המעבר למושב שינה את חיי, לא תכננתי אותו וניסיתי להימנע ממנו לגמרי, הדברים התנהלו בדרך אחרת מהרצונות שלי ומצאתי את עצמי בעולם אחר, עולם שבו אני כבר ילד שעובד יום יום, הלימודים נדחקו הצידה ביחס לעבודה שהפכה להיות מרכז החיים שלי עם השאיפה להרחיב את הרפת יותר ויותר, רציתי שיהיו לנו הרבה פרות והרבה עגלים, לא עשרות אלא מאות עגלים ופרות, רציתי שהרפת תהיה באורך 100 מטר ולא 12 מטר בלבד, כל היום עסקתי בכך, המעבר למושב עקר אותי מהחיים השלווים שהיו לי בעיר והביא אותי לחיים סוערים מלאים בעבודה פיזית שאהבתי ומנגד למריבות ועלבונות רבים מאבא.

פרק ג'

קול דודי

מתוך אמונה שאין אל הגיע לו יום אפל! יום בו נהפך עולמי ברגע פתאומי, את היום הזה אני לעולם לא אשכח! ביום הזה קרסה כל אמונתי ברגע אחד!

ו' בתשרי יום שלישי התשנ"ח 7.10.97 למניינם. שלושה ימים לפני יום כיפור שחל בשבת, יום שבת שאני לא מתכנן לשמור ויום כיפור שאני מחכה שיעבור, יום כיפור שאני מחכה להיות בגיל 18 ולהיות חופשי מלשמור, לזלול בו ולאכול.

אני בן 14 וחצי וביום הזה, לא הלכתי ללימודים, נשארתי בבית לעזור ברפת, הגיעו וטרינרים לחסן את הפרות ולא היה לנו איפה לקשור את הפרות עבורם. הייתי בטוח שאבא לא יסתדר לבד ורציתי לראות את התהליך ולסייע בכל כוחי, לכן החלטתי שאני נשאר בבית כדי לעזור וכך היה.

2 הוטרינרים הגיעו, לצורך החיסון נהוג היה לקשור את הפרות כשהן על יד האבוס אוכלות ע"י מתקן מברזל שאליו הן מכניסות את ראשן כדי להגיע לאוכל, לנו לא היו את המתקנים המשוכללים האלה, לכן אספתי את כל הפרות לחצר בו הן ממתינות לחליבה והכנסתי את הפרות לחליבה שורה אחרי שורה, כשהם היו על הבמה של החליבה הן לא יכלו לברוח או לזוז ימינה ושמאלה, משם הייתה לוטרינרים הגישה להגיע לצוואר של הפרות ולתת להם זריקה מבלי שהן יברחו. מהבהלה מהוטרינרים הפרות לא היו רגועות והקשו עליהם את העבודה. הוטרינרים היו ממורמרים מתנאי העבודה, היה מצחיק לשמוע אותם רוטנים.

בתור חליבה נכנסות שישה פרות והנה הגיעה השורה האחרונה **<u>שבמקרה</u>** הייתה מלאה, מספרה של הפרה האחרונה היה 184, המוזר הוא שפרה 184 תמיד הייתה הראשונה בחליבה, אך הפעם **<u>במקרה</u>** היא הייתה האחרונה לחיסונים! הפרה 184 הייתה עצבנית, בכל חליבה היא הייתה בועטת בנו ובציוד החליבה! היינו חייבים לשים לה מוט ברזל מיוחד שתופס את השריר ברגל, כדי שהיא לא תבעט בנו ובציוד החליבה ובכדי שיתאפשר לנו לחלוב אותה. אחרי הכל היא נתנה הרבה חלב, היא הייתה פרה רזה ובריאה וממש לא רצינו למכור אותה עקב העצבים שלה, התמודדנו ע"י מוט הברזל שסייע לנו להרגיע את רוחה העצבנית.

הוטרינר ניגש לחסן את הפרה 184, היא נבהלה ממנו ומיד הלכה לאחור וברחה בחזרה לחצר ההמתנה, ניגשתי לחצר בו הפרות ממתינות לחליבה והובלתי את הפרה 184 בחזרה אל הבמה של החליבה, אמרתי לוטרינר שיזהר ממנה כדי שלא יחטוף ממנה איזה נגיחה או דחיפה מהפחד שלה ממנו.

כשיצאתי מחצר ההמתנה ניגשתי לסגור את השער מאחורי הפרה 184, השער שימנע ממנה מלעשות פרסה שוב ולברוח מהוטרינר. השער היה ממוקם על הבמה שהייתה גבוהה כמטר מהרצפה, אני עמדתי למטה על הרצפה מאחורי הפרה 184, <u>במקרה</u> עמדתי במרחק של 3 מטרים מהמקום בו הדלקתי את מכונת החליבה ביום השבת. בשביל לסגור על הפרה 184 את השער לקחתי את השוט (צינור גומי) כהרגלי, התכופפתי מעט ונכנסתי בין שני הברזלים של גדר החצר שהיו מאחורי הפרה 184 במטרה להגיע לקצה השער ולדחוף אותו לכיוון הסגירה שלו עם השוט, הייתי נוהג לעשות זאת בכל יום מספר פעמים במהלך כל חליבה, הפעולה בוצעה בהצלחה אך השער לא נסגר כי הפרה 184 עמדה ישר על הבמה.

הפרה 184 מימיני כשהיא על הבמה, וכשאני עומד מאחורי רגליה האחוריות ואני עדיין בין שני הברזלים של גדר החצר הנפתי את השוט לכיוון אחוריה השמאליים כדי שהיא תכנס עוד קצת לבמה של החליבה ואני אצליח לסגור את השער בעדה, במקום להיכנס עד הסוף ולעמוד באלכסון היא פשוט עמדה ישר.

תוך כדי שאני מניף את השוט וכשהוא בכיוון שלה, היא ראתה אותו בקו העין השמאלית שלה, מונף לעברה, שיגעון הפחד תקף אותה והיא מיד בעטה לאחור בעיטה לצורך הגנה עצמית, רק מה הבעיטה הייתה הישר לכיוון שלי!

הבעיטה האחורית שקיבלתי מהרגל השמאלית של הפרה 184, <u>במקרה</u> פגעה לי ישר בפנים, ישר בשיניים, ישר בתוך הנשמה!!! כנראה שהמכה הזו לא הספיקה לי ובעקבות הבעיטה החזקה שפגעה לי בפנים בעוצמה ראשי עף לאחור והתנגש בברזל העליון של גדר החצר שהיה <u>במקרה</u> מאחורי ראשי, שכן הייתי בין 2 הברזלים של גדר החצר <u>ובמקרה</u> הברזל פגע לי ישר באחורי הראש, בגולגולת! מעוצמת המכה חטפתי במקום זעזוע מוח קשה והתחלתי להתמוטט!

ההרגשה האיומה שאפפה אותי באותו רגע הייתה שמישהו לקח מקל בייסבול וחבט בי בעוצמה בגולגולת, מהמכה העזה הזו חשתי שעולמי חרב! ראיתי במו עיניי איך אני בשנייה נעלם ואיך ברגע קטן אני כבר לא כאן ולא שם, התחלתי לצלול למטה לכיוון הארץ בדרך לאבד את ההכרה.

הרעש מהמכה בברזל הבהיל שם את כולם, הוטרינר שהיה מימיני פנה לעברי בבהלה ובמהירות ותפס אותי שנייה לפני שאני פוגש את עצמי מרוח על הארץ, הוא הרים אותי כי לא יכולתי לעמוד על הרגליים לבד והוביל אותי לכסא שהיה ברפת והושיב אותי עליו. התחלתי לאבד את ההכרה ולחזור להכרה ושוב לאבד, התחושה האיומה הייתה כאילו הגיע מישהו והתחיל לשחק לי במתג הפנימי, לוחץ ON ואחרי מספר רגעים לוחץ OFF, תוך כדי שהוא מסובב לי את הראש כמו מכונת כביסה ואני רואה את כל העולם מסביב מסתובב במהירות הבזק. תוך כדי גם אבא ניגש אלי, יחד הם התחילו לדבר אלי ולצעוק לעברי שאתעורר, כדי שלא אאבד לגמרי את ההכרה, זה לא ממש עזר כי בקושי שמתי אליהם לב. גם בכסא הם היו צריכים לאחוז בי שלא אפול, הסחרחורת הייתה מטורפת שלא יכולתי אפילו לשבת יציב על הכסא, כאילו מישהו משמאלי דוחף אותי ימינה.

לאחר מספר דקות שהסחרחורת נרגעה, אבא אחז בי וליווה אותי הביתה, אני הולך לאט ולא יציב, נעלם לרגע ושוב חוזר, פותח עיניים לשנייה ושוב סוגר, שואל את עצמי בן כמה אני? ואיני זוכר. אחי הגדול צוחק עלי ממרפסת הבית, לא ראיתי אותו לפני אך הוא כנראה שמע מאבא שחטפתי בעיטה מהפרה, שאלתי את אחי הגדול האם עשיתי בר מצווה ובן כמה אני היום? אך הוא צחק עלי עוד יותר! מצחקק לעברי ושואל: "אתה זוכר איך נוסעים באופניים?!", נעלבתי מתשובתו כי היה לי ממש קשה שאני לא זוכר דברים כל כך בסיסיים.

אבא מכניס אותי הביתה ואני מיד רואה את אמא במטבח, מביטה בי במבט עצוב כשהיא חשוכת פנים, לא בגלל מה שעובר עלי, אלא בגלל מה שעובר עליה. אמא לא דיברה במשך שנים עקב מצבה הנפשי שהתדרדר כשגרנו באופקים. באחת המריבות של הוריי אבא לקח את אמא לבית החולים לבריאות הנפש בבאר שבע, נפשה דעכה מאז ומצבה רק התדרדר מיום ליום במשך שנים רבות. אני ואחיי נשלחנו ע"י העובדת סוציאלית לאכול אצל אומנת ארוחת צהריים, אמא המתינה לנו בדרך לאומנת ואספה אותנו הביתה כדי שנאכל מהאוכל שלה.

אני בפתח הבית מביט באמא, אמא ניגשה אלי מתוך דאגה מעט ונעצרה, הסתכלה לעברי ולא אמרה דבר, במשך כל השנים הללו אמא נעלמה לה ואיננה, ליבי נשבר באותו רגע ובתוך תוכי זלגו דמעות של צער וכאב, היכן את אמא? קיבלתי עוד מכה באותו רגע, מכה בנפש, אפילו לא חיבוק ולא מילה קטנטנה, היכן היית אמא? היכן נעלמת? דמעות בעיניי, עד היום, היכן נעלמת לי אמא?!

אבא לוקח אותי למקלחת, מציע לקלח אותי, אמרתי לו שאני אסתדר לבד, במהלך המקלחת אני מתעורר פתאום בבלבול ולא מבין איך בכלל הגעתי לשם? אני קורא לאבא ואומר לו: "אבא מה אני עושה במקלחת, איך הגעתי לכאן?!". אני לא זוכר דבר, לא זוכר כלום! אבא מספר לי שחטפתי בעיטה מהפרה, בעיטה? מהפרה? איזו פרה? איך? מתי? איפה? אני מנסה להיזכר ולא מצליח!

אני יוצא מהמקלחת ושואל את אבא שוב ושוב ושוב: "אבא מה קרה לי?", נכנסתי למצב שאני שוכח את הרגע הקודם שבו אבא ענה לי וסיפר לי מה קרה. אבא שואל אותי מספר פעמים: "מה אתה לא זוכר שחטפת בעיטה מהפרה?!" ואני עונה לו: "לא, אני לא זוכר כלום!". המשא ומתן הזה המשיך בינינו בלי סוף ולאבא דיי נמאס לענות לי, חזרתי על כך שוב ושוב בבית ובדרך לקופת חולים. הגענו לרופא משפחה ושוב התרחש אותו סיפור ונשלחתי למיון בסורוקה בב"ש. לעיתים רחוקות אומנם אך עד היום אני חווה את התופעה הזו.

במיון בסורוקה בב"ש הרופא שבדק אותי הפנה אותי לבצע צילום בראש, לעומתו הרופא של המחלקה סירב לכך והפנה אותי לבדיקת רופא אף אוזן גרון, שאלתי אותו מדוע? והוא ענה שהוא המנהל במחלקה והוא קובע מה לעשות. הגעתי לרופא אף אוזן גרון והוא אמר לי: "אני לא יודע למה שלחו אותך אלי!", הוא נתן לי הפניה לטיפול בשיניים שנשברו מהבעיטה ושוחררתי סופית הביתה. מעוצמת הבעיטה בפנים נשברו לי מעט שתי השיניים הקדמיות התחתונות, אחרי המכה חשבתי שנשברו לי כל השיניים הקדמיות כי לא הרגשתי אותם כלל, אך מה שהתרחש בפועל היה נס: שתי השיניים העליונות הקדמיות התנגשו בשתי השינים התחתונות ושברו אותם, ככה למעשה עוצמת הבעיטה נהדפה. עדיף שתי שיניים קטנות ששבורות מעט מאשר אף, לסת ופנים שבורים.

מעבר לכך אבדו לי זיכרונות רבים, זיכרונות שרק חלקם חזרו עם הזמן, מאותו יום העבר שלי הפך להיות אפור ומטושטש ושכחתי את רוב הילדות שלי.

בעקבות הבעיטה מהפרה סבלתי במשך שנים רבות מסחרחורות ונפילות, גופי נכנס לתשישות פיזית וכשהייתי מתאמץ בעבודה לא יכולתי לעמוד יותר, ניגשתי לרופאים אך הללו לא ידעו איך להתמודד עם התופעה ולא היה מענה. יש רופא אמיתי אחד שהגעתי אליו בזכות הבעיטה הזאת והוא זה שריפא אותי.

באחד הימים בהם עבדתי ברפת עזרתי עם אבא לפרה שממליטה בדיוק, משכנו את העגל יחד בכל הכח, לאחר מספר רגעים הסחרחורת הגיע, כוחותיי נעלמו ולא יכולתי לעמוד יותר, ניגשתי מיד לברזל חצר ההמתנה להישען עליו שלא אפול על הרצפה של הרפת שמלאה בגללים, אבא החל לצעוק עלי מיד, אחרי שנרגעתי לרגע עניתי לו שאני לא יכול לעזור ואני מצטער, אבא לא קיבל את הדברים ומתוך זלזול עצום לכאב שלי ולסבל אבא הוציא עלי את זעמו.

זיכרוני למתרחש באירוע הבעיטה לא חזר אלי מהר, עמדתי במקום התאונה יום יום במשך כשלושה חודשים תוך כדי שאני מנסה להיזכר באירוע או בחלקו, באחד הימים חזר אלי פתאום הזיכרון שחיפשתי בראשי בפלשבק מבהיל ביותר, מהבהלה של הזיכרון המבהיל הזה התמוטטתי במקום והתחלתי לבכות.

תוך זמן קצר חזרו אלי הזיכרונות החשובים לי ביותר כמו בן כמה אני ואחי, נזכרתי שעשינו בר מצווה ונזכרתי בעוד זיכרונות בסיסיים נוספים מהחיים שלי.

יום אחרי הזעזוע מוח שעברתי הגעתי ללימודים והייתי צריך לפענח איפה כיתה ט' שבה אני לומד, זכרתי רק את המיקום של כיתה ז' ולכן עליתי במדרגות לקומה ג' לכיתה ז' שם חשבתי שאני עדיין לומד וראיתי שזו לא הכיתה שלי. ניגשתי למעקה להשקיף על הכיתות מסביב וראיתי את החברים שלי לכיתה ט' בכניסה לכיתה שלנו, ככה חזר אלי עוד זיכרון נוסף שהלך לו לאיבוד.

במשך השנים חזרו אלי זיכרונות רבים ששכחתי, אך עד היום אבדו מזיכרוני זיכרונות ילדות רבים, הדבר היחיד שלא שכחתי זה את הפרצופים של כולם, בנוסף שכחתי את רוב החוויות עם החברים והמשפחה ומנגד הטראומות נשארו.

האירועים הבודדים שאיך שהוא נותרו בזיכרוני הם אירועים שחוויתי בהם התרגשות או סערת רגשות גדולה מאוד לצד החיובי או השלילי, אך הם מעטים.

מי אני עכשיו ולהיכן נעלמתי? יש לי זיכרונות מעטים ומעורפלים כאילו לא הייתי בהם באמת, לא טריים, מחוקים ומטושטשים לגמרי, הרגשתי שאני מחוק, הרגשתי לא שייך למציאות, הרגשתי שמישהו הגיע ואסף ממני את זיכרונותיי.

שמי אסף, אך באותו יום הייתי אפס כי מישהו איפס אותי והשאיר אותי ערום מהמציאות שלי, מאז אני משתדל לתעד כמעט כל אירוע שאני עובר, מעדיף להסריט יותר מאשר לצלם, שכן התמונות לא היו חיות כשרציתי להיזכר.

הפכתי להיות אדם אחר לגמרי, מהפחד לשכוח אני זוכר לטווח ארוך יותר, אני זוכר את אלו שפגעו בי ואת אלו ששימחו אותי כאילו זה היה ממש עכשיו, אני זוכר עם רגש עמוק ולא רק עם תמונות, זיכרונות שהם חלק ממני לעולם.

יש אירועים שהייתי רוצה לשכוח, מנגד יש כל כך הרבה אירועים בזיכרונותיי שלא הייתי מוותר עליהם, מי גרם שאת זה אני אשכח ואת זה לא? ככה **במקרה?** התחילו לצוץ אצלי שאלות קשות ותוך כדי שאני חושב איך ביום בהיר אחד קיבלתי בעיטה מפרה וזיכרוני נעלם לו התחלתי לשאול למה הזיכרון הזה נמחק? ולמה הזיכרון הזה לא נמחק? הרגשתי בעמקי נשמתי שיש מישהו שאחראי לכך! מי סיבב את רצף האירועים הללו? מי תכנן אותם? ולמה דווקא פרה בעטה בי?!

התחלתי להרהר באמונתי שאין אל, אמונה שהייתי בטוח בה במלוא המובן, פניתי אל עצמי והתחלתי לשאול אותי שאלות קשות לגבי האמונה שלי, כגון: "איך ייתכן שחטפתי מכה כזאת בדיוק באופן הזה? גם בעיטה וגם מכה בראש?", מבחינתי הסיכויים שאדם יעבור אירוע כזה הם אסטרונומים והמשכתי לשאול, "למה דווקא אני? למה עכשיו? למה היום? למה באופן הזה וע"י הפרה הזאת?!", והשאלה העיקרית: "האם יכול להתרחש תרחיש כזה מבלי אצבע מכוונת?!".

עם השאלות הקשות הגעתי לתשובות הקשות, תשובות שניפצו לרסיסים את כל האמונה שלי שאין אל, תשובות שעקרו ממני את כל היסודות של חיי.

התשובות היו שקיבלתי בעיטה ישר בפנים כנגד האמונה שהייתה לי בפנים מוסתרת מכולם אמונה שאומרת שהפרצוף שחטף בעיטה לא נברא בצלם האל! קיבלתי בעיטה ישר בפה שדיבר ואמר שאין אל כשהשיניים שהיו צריכים לסגור את המילים הללו נשברו על שלא בצעו את עבודתם, והשיניים הקדמיות למטה נשברו כי אמרתי שהאל לא נמצא ולא משגיח על עולמינו כאן למטה.

חטפתי זעזוע מוח כי המוח שהוא משכן הנשמה נטמא במחשבות מקולקלות שהאל שברא אותו אינו קיים ושהתורה לא נתנה ע"י האל אל משה מהשמים. איך תעניש מחשבות שמחקו את האל ואמרו שאינו קיים? בזעזוע מוח שעל ידו הראה לי האל איך הזיכרונות שלי מחוקים ואיך המציאות שלי כבר לא קיימת.

זו הייתה ההתחלה שהאל שילם לי מידה כנגד מידה על אמונתי שאינו קיים,
זו הייתה המכה הראשונה שקיבלתי מאת האל כעונש על אמונות השקר שלי.

כשהתחלתי לחזור לעצמי לאחר זעזוע המוח הקשה שעברתי חשתי תחושה בנשמתי, עמוק בפנים בתוך תוכי, תחושה שהרעידה את עולמי! תחושה שרודפת אותי עד היום, בדמעות בעיניי אני רושם זאת, זו לא הייתה תחושה קלה כלל, חשתי תחושה של אימה ופחד שטעיתי בגדול ואכן כן יש אל בעולם, הוא קיים, הוא כאן, איתנו, מסביבנו ובתוכנו! האל הגדול האיום והנורא הכה אותי במקלו ע"י הפרה ובשנייה אחת האל מחץ את כל אמונות השקר המטופשות שלי.

התובנה הזאת ניפצה ומחקה את כל היסודות השקריים שבניתי לחיים שלי, מיד נכנסה בי אמונה חדשה, אמונה ששללתי מיסודה שנים, אמונה באל אחד!!!

הרבה יגידו זו הפרה שבעטה בך ולא האל, כי את מה שאני הרגשתי באותם רגעים הם לא הרגישו, לכן בואו נתבונן עמוק בהשגחת האל מהאירוע שעברתי ובהוכחות הפרוסות לפנינו ואם נפתח מעט את הלב אנו נגלה דברים מדהימים:

ו' בתשרי יום שלישי התשנ"ח, שלושה ימים לפני ערב יום כיפור קיבלתי מהאל מכה כי כפרתי באמונה שיש אל אחד שברא את העולם בשישה ימים. הנקמה מהאל הגיעה ע"י מכה כפולה ביום שלישי שנאמר בו פעמיים כי טוב, הנקמה היא כשהאל מקנא למעשיהם של הרשעים כנגדו ומעניש אותם.

האמנתי שלא קיים אל אחד ובעטה בי הפרה 184, למה דווקא הפרה 184? במספר הפרה 184 מסתתרת המילה אחד באופן הזה: א=1 ח=8 ד=4 וכך גם בגימטרייה קטנה 4+8+1=13 וגם אחד=13, מספר 13 במהופך הוא המספר 31 השווה בגימטרייה למילה אל, ממש כך הסתתר לו במספר הפרה 184 אל אחד!

(אם נסתכל על המספר 184 משמאל לימין נבחין שהספרה 1 מחליפה בגימטרייה את האות א והספרה 8 מחליפה את האות ח והספרה 4 מחליפה את האות ד).

אל אחד הכה בי במקלו והמקל היה הפרה 184! האל עורר אותי להאמין שהוא אל אחד יחיד ומיוחד ושלא נוצר לפניו אל אחר ואף לאחריו לא יהיה אל לעולם!

משמעות המילה אחד היא גדולה, כפי שנאמר בספר זכריה פרק י"ד פסוק ט':

"וְהָיָה יְהוָה לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ,

בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה **יְהוָה** (האל) **אֶחָד** וּשְׁמוֹ **אֶחָד**"

מי שרוצה להאמין ולבקש את האל ימצא אותו מסתתר כמעט בכל מקום, האל רמז לי את המילה אחד במספר הפרה 184 כדי שלא אעלה בדעתי שזה היה איזה שהוא אל של עובדי הכוכבים והמזלות אלא האל האחד היחיד והמיוחד!!!

האל ברחמיו ובחסדיו הרבים עזר לי לפקוח עיניים ולמצוא אותו בדרך קשה. האל שהוא אחד יחיד ומיוחד ושולט בשבעה רקיעים ובארץ ובארבע רוחות העולם הבטיח לנו שביום ההוא האל יהיה אחד בעולמו, מה הוא היום ההוא? הוא היום האחרון, הוא יום הדין הגדול והנורא שיגיע בעקבות אחרית הימים שהם התקופה האחרונה לפני שהאל מתגלה בעולמו לכל אחד ואחד מאיתנו, וביום ההוא כשהאל יהיה אחד בעולמו בני האדם לא יאמינו יותר בשום אלים, ולכן יהיה גם שמו של האל אחד, בימים אלו בני האדם יקראו בשם של אל אחד, שמו של האל יהיה אחד כי האל האמיתי הוא אחד ואין מבלעדיו עוד אל אחר. **אל אחד** הכה בי במקלו ואני מודה לו על שנתן לי את ההזדמנות לפקוח עיניים.

האל ששולט בכל פרט ופרט בעולמו, בקטן ביותר ובגדול והענק ביותר שיש, סיבב שהפרה 184 תבעט בי בעוצמה שתנער את עולם האמונה השקרי בו חייתי.

למרות האירוע הזה ועוד רבים שאספר עליהם בהמשך הספר, מגיעים להם עד היום ניסיונות ומחשבות כפירה לא קלות שהיצר הרע לוחש לי במוחי, רעיונות והצעות המנסות לגרום לי לשוב לסורי אל השקר וחוסר האמונה באל, אחרי מה שעברתי תשובתי לאותם רעיונות והצעות היא שאני כבר לא דן בהם, אני מיד דוחה אותם על הסף ומעניק ליצר הרע סטירה, אני יודע שהאל קיים!

כפרתי **בששה ימים** שבהם ברא האל את השמים ואת הארץ והפרתי את **ברית השבת** הקדושה מתוך אמונה שקרית שהאל שברא את העולם אינו קיים, לכן הגיע יום ו' בתשרי הקשה בו הרעיד האל את כל אמונת השקר שבניתי כדי לסמל ולהזכיר לי ולכל יהודי שאל אחד ברא את העולם בששה ימים ולהזכיר לנו את דברי התורה אותם אומר כל יהודי ההולך בדרך האל בערב שבת קודש:

"וְשָׁמְרוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשַּׁבָּת,
לַעֲשׂוֹת אֶת הַשַּׁבָּת לְדֹרֹתָם בְּרִית עוֹלָם:
בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אוֹת הִוא לְעֹלָם כִּי שֵׁשֶׁת יָמִים
עָשָׂה יְהוָה אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבַת וַיִּנָּפַשׁ."

(שמות פרק ל"א פסוקים ט"ז – י"ז)

ביום ו' בתשרי השמים והארץ שלי התערבבו מהזעזוע מוח האיום שקיבלתי! במרחק של שלושה מטרים מהמקום בו חיללתי שבת, שם קיבלתי את עונשי. צחקתי על מי ששמר את השבת וכששומעים שחטפתי בעיטה מפרה צוחקים. בסתר במחשך חיללתי את יום השבת ללא שום פחד וללא שום מצפון יהודי, האמנתי שאין אל שרואה אותי וכועס, אך מהר מאוד התברר לי שהאל רואה ומעניש אותי על פשעיי, התברר לי שהאל ממתין ומחכה שאשוב אליו בתשובה.

ביום ו' בתשרי האל העניק לי מתנה ופקח את עיניי לאמת שהוא ברא את העולם בשישה ימים ושהוא שליט על כל הבריאה בכל פרט ופרט וגם על הפרה! האל לא רצה שאלך לו לאיבוד בעולם הזה ובעולם הבא ונתן לי הזדמנות שנייה.

אשאל שוב מדוע פגעה בי הפרה 184? אם נתבונן 184 בגימטרייה זה קפד, נהפוך שוב את האותיות משמאל לימין ואנו נקבל את המילה דפק! בכך רמז לי האל שהוא זה שדפק לי מכה רצינית בראש כדי שאתעורר לשוב אליו בתשובה, האל דפק לי בדלתי ליבי, האל הוא זה שדופק לך בדלתות ליבך ברגע זה שתתעורר גם, זו דפיקה קטנה ורכה ביחס לדפיקה הרצינית שאני קיבלתי.

האל רמז לי ע"י הפרה 184 שבעטה בי ביום ו' בתשרי את המילה דופק, 184 בגימטרייה זה דפק, אם נוסיף את האות ו' של היום בו דפק לי האל בדלתי ליבי אנו נקבל את המילה <u>דופק</u> המזכירה את הנאמר בשיר השירים פרק ה' פסוק ב':

"אֲנִ֥י יְשֵׁנָ֖ה, וְלִבִּ֣י עֵ֑ר;

ק֣וֹל ׀ דּוֹדִ֣י (האל) דוֹפֵ֗ק, פִּתְחִי־לִ֞י אֲחֹתִ֤י רַעְיָתִי֙ יוֹנָתִ֣י תַמָּתִ֔י."

פירוש הדברים: אמרה כנסת ישראל, **אֲנִי יְשֵׁנָה**, בגלות מצרים ובגלות האחרונה שבָּנֵי בַּשִּׁעְבּוּד הקשה. **וְלִבִּי עֵר**, לשמור אותם (את עם ישראל) שלא יִכְלוּ בגלות, למרות כל ההשמדות שיעברו עליהם ולמרות כל הניסיונות של האומות להרוג להשמיד ולאבד את עם ישראל, אני אשמור עליהם שלא יושמדו!

וְלִבִּי עֵר בגימטרייה = 318, "השואה" בגימטרייה = 317 וחסר המספר אחד, מי הוא אחד? אל אחד! האל שהצטרף ליהודים בשואה לתוך החושך והשחור, יהודים שהחיים שלהם היו תלויים בחוט השערה בגלל אותו צורר שלמרות כל הרצון העז והניסיון הלא אנושי שלו להשמיד להרוג ולאבד את כל עם ישראל, האל האחד היחיד והמיוחד שמר והציל את שארית הפליטה שנוטרה מעם ישראל מטיהור יסודי ורצחני, האל דאג שעם שלם לא יושמד בגלות הנוראה!

למי ששואל היכן היה האל בשואה? התשובה היא שגם האל היה בשואה! האל הצטער וכאב עם היהודים בשואה, סייע ליהודים רבים להינצל ע"י שליחים טובים ששמרו עליהם ודאגו להמשך קיומם בעולם הזה ולאלו שנרצחו האל המתין בעולם הבא וקיבל את משפחתם ואת חבריהם של אלו שנותרו בחיים, האל המתין לנרצחים בעולם הבא כדי להטיב להם ולצאצאיהם לנצח נצחים. המוות שחווינו בשואה הוא הצעד הנוסף אל החושך שלפני הגאולה הקרובה שתאפשר לאל להשמיד ולאבד לנצח את כל העמים שרצחו אותנו מדורי דורות. בגאולת עם ישראל יקומו הנרצחים בתחיית המתים ויספרו לנו על חסדי האל הרבים שעשה איתם ואיתנו במיתתם. כאבא שבנו נדקר וכואב מייסורים קשים ואביו יושב וכואב איתו ביחד, לכשנפטר הבן מכאביו וייסוריו יעשה האבא הכל כדי להשיב את בנו לחיים ולנקום מכל אלו שגרמו לבנו את הסבל האיום הזה. אבינו שבשמים לא נטש אותנו, הוא ישיב את כולנו לחיים בתחיית המתים וינקום מאלו שרצחו אותנו וחשבו שהם יכולים להשמיד נשמה נצחית ברגע.

קוֹל דּוֹדִי (האל) דוֹפֵק, הוא סוד הכאה, שאנחנו מוכים בגלות ויש מסך שמפריד אותנו מהאל, כמו השקר שבו האמנתי שיצר מסך שהפריד אותי מהאל ורק כשבחרתי להאמין שהאל דפק בליבי וזה לא היה במקרה, רק אז האל הראה לי את האמת בתאונה שהתרחשה בדיוק חודש אחרי ואספר עליה בהמשך. **פִּתְחִי-לִי אֲחֹתִי רַעְיָתִי יוֹנָתִי תַמָּתִי**, פתחי לי פתח אחד של תשובה ולא פתח גדול אלא מספיק שיהיה הפתח כחודו של מחט, פתח קטן בתוך הלב לאמונה באמת, ואני האל ששולט בבריאה אפתח לך את השערים העליונים שיהיו עגלות וקרוניות מלאים בכוח אדיר ורצון טוב לשוב בתשובה נכנסים ועוברים בהם.

הכוונה היא שאם רק נפתח בלב פתח קטן ונעשה צעד הכי קטן שיש בכדי לשוב אל האל בתשובה, האל יעזור לנו בהמשך דרכינו אל האמת ויסייע לנו להרחיב את הפתח של התשובה שפתחנו תוך כדי שהוא ממטיר עלינו שפע של כוחות וסיוע מהשמיים בדרך אל החזרה בתשובה, אל האמת ואל האל!

האל דופק בליבנו שנפתח את הלב לקבל את האמת ולהתעורר בתשובה, להאמין שהאל ברא את היקום ואת כל הברואים והנבראים, האל ברא את העולם בששה ימים וביום שבת כביכול נח כדי ללמדנו כל שכן שגם אנחנו ננוח.

"שׁוּבוּ אֵלַי וְאָשׁוּבָה אֲלֵיכֶם, אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת" (ספר מלאכי פרק ג' פסוק ז')

המכות שעברתי כדי שאאמין באל אחד, הם רק דוגמא קטנה וטיפה מהים למכות שהאל מתכנן להביא על אומות העולם שלא מאמינים באל אחד.

למה לחכות למכה ולדפיקה הקשה מהאל? בואו נפתח פתח קטן בלב ונקבל את האמת הזו, שיש עם נבחר אחד, תורה אחת, שבת אחת ואל אחד בלבד!!! באמת הזו אנו נהיה מוכנים ליום הגדול והנורא בו האל יהיה אחד ושמו אחד.

יהודי יקר האל דופק לך על הלב, תתעורר בני היקר, תתעורר אלי בתשובה! ולמי שעדיין לא מתעורר, או שלא רוצה להתעורר, או פוחד וחושש להתעורר, או מוצא תירוצים נוספים שלא להתעורר כמו להיות שקוע בתירוץ בשם השואה שהאל הוא כל יכול והיה יכול להציל את היהודים שנהרגו ועוד תירוצים רבים שמקיפים אותנו בלי סוף, תירוצים שנוצרו מכל מיני דעות משונות שהשתרשו בקהילותינו ע"י אנשים שעזבו את האל או כאלו שיש להם דעות משובשות ששאבו את אמונתם השקרית מעמים אחרים עם אמונות אחרות ושקריות. הייתי מאוד מבין את התחושות הללו של חוסר הרצון לפתוח את הלב לדברים, אך למרות זאת לכל האנשים הללו יש לי מספר דברים לומר, קודם כל תמשיכו לקרוא את הספר כי זו רק ההתחלה ורק אחרי שעשיתם זאת ובאמת לא נפתח לכם פתח בלב רק אז אני מבקש מכם להתבונן רגע עם עצמכם לחשוב ולשאול את השאלות הבאות: האם שווה לאבד חיי נצח תמורת חיי שעה של עולם כזה שחולף כל כך מהר? אם תגידו לי כן, אז תשאלו את עצמכם שוב שאלה דומה: האם שווה לאבד חיי נצח שמגיע לנו בהם הנאות כמו שיש בעולם הזה בתוספת הנאות רבות שלא חווינו עדיין בתמורה לחיי שעה בעולם הזה שחולף ונעלם לו? אם שוב תגידו כן, אז לצערי מה שיתרחש עמכם זו תוצאה פשוטה שהאל לא חפץ בה כלל וכלל אך אתם מכריחים אותו לבצע, כי במקום לקבל שכר נצחי, אתם תאלצו לקבל אבדון נצחי שאתם לא חפצים ולא מעוניינים בו כלל וכלל, האל יעשה הכל כדי שלא תגיעו לשם, אך זה תלוי בכם ע"י הבחירה שלכם, עכשיו ברגע זה, ממש עכשיו כשאתם קוראים את הספר הזה אתם בוחרים דרך. אנו בתקופה של בחירות ואם תבחרו באל אתם בדרך הנכונה ובדרך האמת שתוביל אתכם לגאולה ולחיי נצח, ואם תבחרו בשקר אתם בדרך לאבדון נצחי.

הספר הזה הוא רק ההתחלה והפתח שלכם לבחור בדרך האמת של אל אחד, לבחור להכיר אותו, לבחור ללמוד את דרכו, לבחור לשמוע ולהקשיב לאמת שלו.

מרכז רפואי סורוקה - מחלקת מיון

קופת חולים כללית

סורוקה מיון בירור
אסף גיל: 14
11:33 07/10/97 116607/97
מין: ז ש.ל: 83 טל: 922445 -07
אופקים
דרום תאונה אחרת
חבלה פנים

נספח למכתב שחרור

שעה	בדיקת יועצים	חתימת הרופא
7.10.97		
1350		

זהו נספח למכתב השחרור מהמיון במרכז הרפואי סורוקה

"יַסֹּר יִסְּרַנִּי יָּהּ וְלַמָּוֶת לֹא נְתָנָנִי" (תהלים פרק קי"ח פסוק י"ח)

סיפורי לא מסתיים כאן, המסע רק התחיל, בעקבות האירוע הקשה שחוויתי, התחלתי לעקור מליבי את האמונות השקריות שלי והתחלתי להאמין באל אחד, הדבר הראשון שעשיתי בתור התחלה, הפתח הראשון שלי שפתחתי לאל אחד היה לפתוח ספר קיצור שולחן ערוך על פי פסקי ההלכה של הרב עובדיה יוסף ולהתחיל לקרוא! התחלתי מהלכות השכמת הבוקר כי הם היו בתחילת הספר. עם הלימוד התחלתי להבין מהר מאוד שהאל העניק לנו במתנה תורה של חיים, תורה שמלמדת אותנו כיצד לחיות את חיינו בעולם הזה בדרך האל האמיתית.

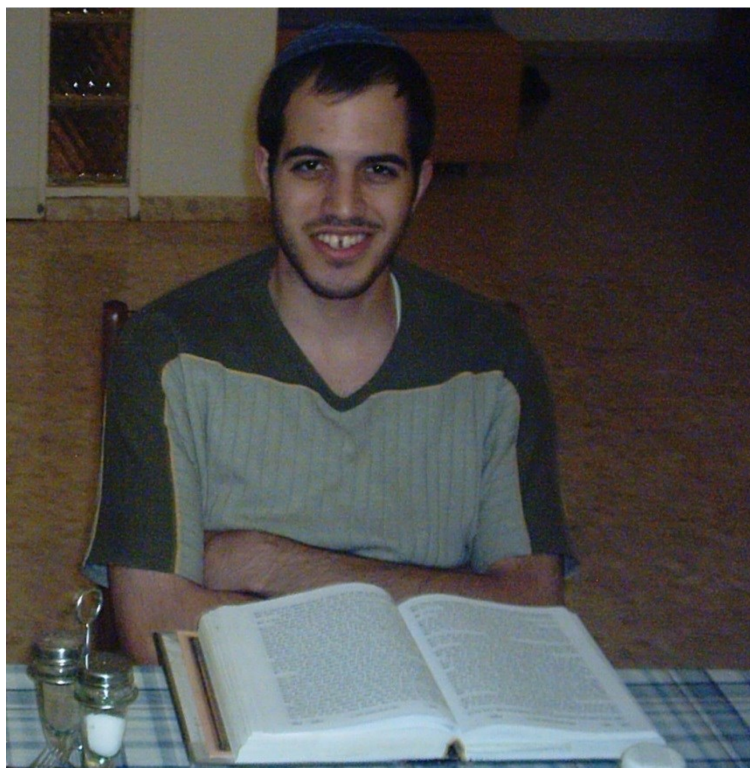
הבנתי שטעיתי טעות גדולה ומרה ושאצטרך לשלם עליה במשך כל חיי! תקופה קשה עברה עלי, הרגשתי בושה איומה כלפי האל , עד היום אני מתבייש, התחלתי לחשוש מה יהיה הלאה, איך אני מתקדם ולאן? האם אני בדרך הנכונה?

לאחר שלשה ימים מהבעיטה של הפרה שקיבלתי מאת האל הגיע יום כיפור, בכיתי בלי סוף בפני האל האחד היחיד והמיוחד, בכיתי כמו תינוק! ביקשתי מהאל בדמעות את סליחתו על שהתרחקתי ממנו כל כך וכפרתי במציאותו. חשתי שעדיין יש עלי זעם גדול ופחדתי לקבל עוד עונש על חוסר אמונתי באל. החששות שלי התממשו בתאונה קשה נוספת שעברתי בסמוך מאוד לבעיטה. האל התחיל לכבס את הכביסה המלוכלכת שלי, את האמונה השקרית שטמאה את נשמתי בכתמים שחורים רבים היה צריך לנקות עם הרבה ייסורים, האל פעל למעני כדי לנקות ולטהר את נשמתי מהחטא הגדול ביותר שכפרתי באל אחד.

יום כיפור הסתיים וחג סוכות הגיע, יצא לי לשבת עם אחי הקטן שכבר היה מאמין והיה הולך בחופשים לכולל ללמוד תורה, עד שלבסוף בתוך שנה הוא עבר ללמוד בישיבה גדולה במושב תפרח, בגיל 19 הוא התחתן ועד היום הוא עוסק בתורה בכולל בירושלים. ישבנו ודיברנו קצת, שאלתי אותו מה עוד כדאי ללמוד, הוא המליץ לי על הלכות שבת והתחלתי מיד ללמוד גם את הלכות שבת קודש. לא ידעתי בכלל איך לשמור שבת, אבא היה אומנם מסורתי, אך שמירת השבת אצל המסורתיים היא מסולפת וממש לא תקינה! הם מחללים שבת בשוגג עשרות פעמים מבלי לדעת זאת והם פשוט לא רוצים להקשיב ולשמוע את האמת כיצד יהודי אמור לשמור שבת, הם דבוקים בדרכם נגד ההלכה בעקשנות והם רחוקים מאוד מהחזרה בתשובה כי הם בטוחים שהם בסדר גמור לחלוטין.

לדוגמא בהלכות שבת יש הלכה מפורשת שאסור ליהודי לחלוב פרות בשבת, הלכה שהפתיע אותי מאוד! ע"י גוי מותר לחלוב את הפרות ללא שום בעיה, הותר ע"י גוי מפאת צער בעלי חיים, שכן כואב לפרה מאוד שיש לה הרבה חלב. גם ע"י יהודי אפשר לחלוב אם חולבים ידנית ולאיבוד, מה שלא מתרחש בפועל.

כשגיליתי את ההלכה הזאת מספר חודשים אחרי הזעזוע מוח שעברתי, הפסקתי מיד לחלוב פרות בשבת, שילמתי בכך מחיר כבד ביחסים עם אבא, הלכתי עם האמת בכל הכוח! גם אבא כפוף לציווי האל ואם האל אסר דבר מה אין הבן חייב לשמוע בקול אביו המדבר כנגד ציווי האל, הבן חייב בציווי האל! כיבוד אב ואם לא קודם לציוויי האל, כיבוד אב ואם הוא חלק נוסף מציוויי האל. מצווה קשה שניסיתי בכל כוחי לקיים, ניסיתי לשמח את הוריי ובעיקר את אבא שלא היה מרוצה, אבא טען בפניי שאני מצער אותו ואף גורם לו להיות חולה. בכל יום אנו פונים לאל ומתוודים: "ציערנו אב ואם", בתקווה שהאל יסלח.

כך למדתי לקיים מצוות, ישבתי ולמדתי הלכות מקיצור שולחן ערוך

פרק ד'

המסר

חג סוכות עבר והגיע יום ראשון כ"ה בתשרי התשנ"ח, 26.10.1997 למניינם. התעוררתי בשעה 4 בבוקר לחליבה בבהלה גדולה! היה לי חלום איום ונורא! החלום היה ממש אמיתי והוא התחבר למציאות שבה אני חי, פחדתי מאוד שהחלום יתגשם ופעלתי בכל כוחי ובכל דרך שיש במטרה למנוע ממנו להתגשם! במהלך החליבה שיננתי את החלום ואת הפעולות שאבצע כדי למנוע אותו.

גרתי במושב שהיה במרחק נסיעה של 10 דקות מהעיר אופקים שם למדתי, התיכון שבו למדתי היה במרחק של כחצי שעה הליכה מהירה מהכניסה לעיר.

אבא או אחי הגדול היו מגיעים לאסוף אותי מהלימודים ברכב המשפחתי, רק מה? הם תמיד היו מאחרים בחצי שעה ולפעמים אף יותר, לכן העדפתי בזמן הזה להתקדם לכניסה של העיר אופקים במקום להמתין להם עד שהם יגיעו. רציתי להגיע לבית מהר, שכן המתינה לי עבודה ברפת, והייתי צריך לחלוב פרות.

קודם לתקופה זו הייתי הולך לסבתא או הולך לדירה שלנו באופקים וממתין, אך בתקופה זאת הייתי לחוץ לשוב למושב לעבודה ולכן העדפתי להתקדם ברגל.

בכיתה ט' בה למדתי נכנס לכיתתנו תלמיד חדש. התברר שיש לו אופניים, חדשות וגדולות, חזקות ומשוכללות! בנוסף היה לנו חבר שגם גר במושב קרוב. התלמיד החדש גר על יד הכניסה לעיר והוא התעקש פעמים רבות להסיע אותי באופניים שלו לכניסה לעיר אופקים. התלמיד החדש היה בוכרי ורבים התייחסו אליו בזלזול, אני אישית התייחסתי אליו בכבוד ולא נתתי לאחרים לפגוע בו בגלל המבטא שמחה שהיה לו, מי שהיה מתעסק ומציק לו היה לו עסק איתי, אף אחד לא רצה עסק איתי. שמחה ממש אהב אותי וגם אני אהבתי אותו מאוד. נעניתי לבקשת שמחה והיינו נוסעים שלושה חברים על אופניים, מהסיבה שאני הייתי הכי חזק בחבורה אני נהגתי באופניים, החבר שמחה ישב על הכידון והחבר מהמושב ישב בסבל מאחור. ככה היינו חוזרים בכל יום בסיום הלימודים, שלושה נערים על אופניים אחד, דוהרים מהתיכון עד הכניסה לעיר אופקים בטיל, דוהרים ולא חושבים על דבר, לא על הסכנה שלנו ולא על של אחרים.

בחלומי התרחש תרחיש איום ונורא! חלמתי שאני וחברי דוהרים באופניים יחד לכיוון הכניסה של העיר אופקים כמו בכל יום אומנם, אך בדרך בירידה החדה שיש לפני מרכז העיר הגענו לפני צומת ה- T שהייתה שם בסוף הירידה, כשאנחנו אמורים להמשיך וליסע ישר כרגיל אני רואה בחלומי רכב שמגיח במהירות מצד שמאל ומשתלב בדרך הנסיעה שלנו, בחלומי אני נבהל מהרכב ומנסה להתרחק ממנו לפני שהוא יגיע אלינו ויסכן אותנו ואני נע עם האופניים ימינה במהירות מהפחד שמה אתנגש בו, אני צועק שיט ובום הכל שחור!!!

בחלומי אני מת! ובמציאות אני מתעורר בשעה 4 לפנות בוקר לחלוב פרות. אני מבועט לגמרי וחושב: "החלום הזה אמיתי!" מצומרר ומלא באימה ופחד, התחלתי לחשוב ולתכנן איך אני מונע מחלומי להתגשם ואיך אני ניצל מהמוות? קיבלתי החלטה ומהפחד שאשכח אותה אני משנן אותה יחד עם החלום בכל מהלך החליבה בבוקר: "אני לא נוסע יותר עם חברי שמחה באופניים, אני יותר לא נוסע איתו, אני לא נוסע איתו! אסף אתה לא נוסע איתו באופניים יותר!".

סיימתי לחלוב פרות והגעתי באותו יום ללימודים כרגיל. בסיום הלימודים חברי שמחה קרא לי כהרגלו וביקש שאצטרף אליו בנסיעה באופניים הביתה, אני כמובן זוכר את החלום אחרי כל החזרות שעשיתי כדי שלא ישכח ועונה לו: "אני לא בא אתך תסע לבד", חברי שמחה חושב שאני מסתלבט איתו, ואומר: "נו מה אתה מסתלבט עלי? יאללה בו כבר, חברנו הנוסף מחכה לנו למטה", חברי לא הבין אותי כנראה ולכן הבהרתי לו חד וחלק: "אני לא נוסע איתכם!" הוא התחיל לחפור ולא הרפה, שואל אותי למה? מה יש לך? הכל בסדר איתך? כמובן שאני לא נתתי לו סיבה ולא סיפרתי לו על החלום שחלמתי. חברי שמחה לא עזב אותי, הסבלנות שלי אליו נגמרה כי הרגשתי שהוא מוציא אותי מדעתי, הבהרתי לו בטון תקיף: "אני לא נוסע אתכם, לא היום, לא מחר ולא בעוד שבוע, אני לא נוסע אתכם יותר! תסתובב מהר ותעזוב אותי לפני שאני מגיע אליך ומפרק לך את הצורה!", חברי שמחה קפא במקומו פעור פה והיה בשוק מדבריי, ראיתי שהוא לא הולך וניגשתי לפרק לו את הצורה כביכול אך הוא מיד ברח.

לא גיליתי לחברי שמחה את הסיבה שאני לא נוסע איתו, יום יום הוא ניסה לצרף אותי לנסיעה באופניים בבקשה קצרה ולא בחפירה כמו ביום הראשון, כמובן שסירבתי כי זכרתי את החלום בכל יום, לאט לאט הוא הבין והניח לי.

יום חמישי ו' בחשון התשנ"ח, 6.11.1997 למניינם. 30 יום בדיוק לאחר שחטפתי בעיטה מהפרה 184 כרצון האל ושוב באותו היום בחודש ב- ו' לחודש. ו' כנגד שישה ימים שבהם ברא האל את העולם בהם כפרתי באמונתי השקרית, ו' כנגד היום השישי שבו ברא האל את האדם, אותי ואותך בני האדם החיים כאן על פני האדמה, האל שטענתי שאינו קיים ושהוא לא ברא אותי ביום השישי, אחרי שהוכיח לי האל את קיומו בבעיטה בפרה הוא מוכיח לי שהוא בוראי.

ביום זה עברתי תאונה קשה מאוד, תאונה ששינתה את חיי מקצה העולם ועד קצהו השני ולא בגלל התאונה עצמה אלא בגלל מה שהתרחש בעקבותיה. השינוי הראשון בחיי ביסס אצלי את האמונה באל אחד שקיים ללא שום ספק, אך הגיע גם שינוי נוסף ששינה את כל התפיסה שלי ביחס לחיים ולעולם הזה! השינוי שהתרחש התבטא באישיות, בתפיסה, בידיעה ובהבנה שלי את החיים, הפכתי להיות אדם אחר לחלוטין! גיליתי את בוראי את בורא העולם ביום הזה.

את הסיפור הזה לא קל לי לספר, שמרתי והדחקתי אותו בבטן יום יום מעל לעשר שנים, במשך הזמן הזה פניתי אל האל ושאלתי: "מה אתה מבקש ממני? מי אני בכלל ומה אני כבר יכול להשפיע בסיפור האמת שלי שאתה הענקת לי?!" ניסיתי להתחמק ממה שידעתי שאני צריך לעשות והוא לספר את מה שחוויתי, האל הכה בי מכות קשות לאחרונה, עד שקיבלתי על עצמי את השליחות שלי, שליחות שאני עושה כי ככה האל מבקש ממני, אני לא אדם חשוב ואין לי מעלה, אני כמוך בן אדם שאתמול נולד ומחר חוזר אל האדמה, האל מבקש ואני לא רשאי לסרב לו, זו התוצאה למעשיי מידה כנגד מידה על שסיפרתי שאין אל, עכשיו אני מחויב לספר שיש אל אחד ושהוא משגיח עלינו בכל פרט ופרט.

כשצברתי את האומץ והכח שהאל העניק לי לקיים את בקשת האל ממני, ראיתי ניסים ונפלאות בהשגחת האל שאפפה אותי והושיטה לי יד חמה ומסייעת לבצע את שליחותי, אני הולך בתלם שהאל הניח אותי בו ולא מבין מי אני.

אני שליח האל? אני לא רציתי להיות שליח במשך 10 שנים ומי אני בכלל שאהיה שליח האל? בתוך תוכי אומנם אני מוכן לעשות הכל למען האל, הכל! אך יש לי אין סוף קופה של חטאים ופשעים על גבי שגם למען האל לא הצלחתי לברוח ולהיפטר מהם. מנגד לא נשארה לי האמת כל כך ברירה, אני אוהב את האל מאוד והאל אוהב את עם ישראל, את הספר הזה אני רושם באהבתי לאל.

אתם צריכים לדעת שבמסר הזה שאני מעביר אליכם כרגע האל מדבר אליכם ומוסר לכם את המסר ע"י שליח, האל שלח אותי לעשות זאת, אין לי מושג למה. בסיום קריאת הפרק הזה האל מבקש מכם להיות השליחים שלו ולהעביר את המסר או את הספר הזה הלאה לכל האנשים שאתם מכירים, זהו חלק מהמסר, זו היא בקשת האל ממני לבקש מכם לספר לכולם את המסר, זו מצוות האל!

בכדי שתבינו איזה ילד הייתי בצעירותי, איזה ילד חוטף את כל המכות הללו ולאיזה ילד מגיע כזאת כאפה ישירות מהאל, אני אספר סיפור מקדים:

בצעירותי הייתי חוצפן גדול, מי שהיה מתעסק איתי או אפילו מסתכל לעברי סתם ככה כי בא לו, היה עלול לחטוף ממני. בווידוי אני בא בפניכם שלא תחשבו שאני צדיק או חכם ובגלל זה ביקש ממני האל לעשות את השליחות הזאת, בכיתה ה' כשהתחלתי לעזוב את האמונה באל, הכאתי ילדה טובה וחפה מפשע, אני מתוודה כדי שתבינו איזה ילד הייתי ושכל מה שעברתי הגיע לי בצדק!

בכיתה ה' התחלתי להאמין שהאל אינו קיים, והייתה בכיתה ילדה אתיופית עולה חדשה, במהלך הלימודים היא כל הזמן הסתכלה עלי וזה הרגיז אותי מאוד! אני ממש לא אהבתי שמסתכלים עלי וזה לא עניין אותי אם מצאתי חן בעיניה. ביקשתי ממנה פעמים רבות שתפסיק להסתכל עלי, אך זה לא עזר, היא המשיכה להסתכל עלי בשיעורים ובהפסקות וזה הרגיז אותי עד טירוף הדעת.

באחד הימים כשהיא הסתכלה עלי שוב הבטחתי לה שאחרי הלימודים אני אפגוש אותה ואני אראה לה מה זה, הבטחתי לה שאני אחנך אותה כמו שצריך, שתבין שעלי היא לא מסתכלת יותר. אני לא בטוח שהיא הבינה אותי בגלל העברית שלה שהייתה חלשה מאוד, אך האמת שזה לא ממש הפריע לי.

צירפתי אלי עוד חבר, שני פחדנים נגד נערה טובה, תמימה, צעירה ועדינה! באותו יום מיד לאחר הלימודים עקבנו אחריה אל מחוץ לתחום בית הספר ומיד שיצאנו מהתחום על יד שער הכניסה לבית הספר הרבצנו לה ללא שום רחמים! נטלנו מהנערה את כבודה! חברי אחז בה ואני אישית הכאתי אותה קשות. כשהנערה התחילה לבכות חברי עזב אותה ואני המשכתי להכות עוד ועוד. אמרתי לחברי: "אל תיתן לדמעות שלה לרכך אותך!". חברי ביקש שאעזוב אותה, הוא אמר: "זה מספיק, דיי, תעזוב אותה כבר!". אך אני המשכתי באכזריות! אכזריות שבעקבותיה אני אשלם על כל דמעה ודמעה שיצאה מעיניה העדינות.

לא דמעתה! אלא דמעותיה על לחיה, ואין לה מנחם, אין מי שיעזור לה, צעקה הנערה ואין מושיע לה! צעקה ומררה בבכי בלי סוף ואף אדם לא שמע! חוץ מאחד ששמע, אל אחד! האל שמע אותה ואחרי מה שעברתי גם אני שומע את קול הבכי שלה ואת דמעותיה עד היום! אני רואה אותה מול עיניי בוכה, מנסה לברוח ומבינה שאין לה את האפשרות ונופלת על הרצפה וממלמלת בבכי יללה שברירית ואין סופית באתיופית שלא הבנתי ומתחננת אלי שאפסיק!

מה עשיתי לה לנערה, ואיך אכפר על כך אלוקי?! לעולם לא אסלח לעצמי.

על כל דמעה ודמעה שהורדתי מעיניה העדינות והתמימות קיבלתי ייסורים קשים ונוראיים! קיבלתי עונש שאני ממש חש את כל הכאב שהיה לה על בשרי. על כל הדמעות שגרמתי לה להזיל, האל דאג שאני אזיל פי עשר יותר דמעות! את הבכי שלה, הבכי שזעק לאל בשמים, אני שומע עד היום, שומע ובוכה!

עונשי יגיע בהמשך, בעוד הרבה שנים, ויעשו לי בדיוק מה שאני עשיתי לה! אל הנצח ממתין ומחכה בעולמו הנצחי לגבות בזמנו את עונשו של כל חטא.

כך ילד בן 14 וחצי אכזרי שאין כדוגמתו בעולם, מתחיל להיענש על מעשיו: יום חמישי ו' בחשון התשנ"ח, 6.11.1997 למניינם. בדיוק 30 יום לאחר הבעיטה האיומה שחטפתי מהפרה 184, ביום זה הפכתי להיות ילד אחר לגמרי, ילד חדש, ילד עם רוח נפש ונשמה חדשים! ילד שהתחיל ללכת עם הראש למטה כל הזמן, הפסיק להסתכל בעיניים לאנשים והתחיל לדבר בשקט כל כך שאף אחד לא שומע אותו. ילד שנעלם לו וכמעט אינו קיים, ילד שכבר לא שמים אליו לב.

התעוררתי כמו בכל יום בארבע לפנות בוקר לחלוב את הפרות ברפת שלנו. הגעתי ללימודים כרגיל וסיימתי אותם כרגיל, לאחר הלימודים התחלתי ללכת כרגיל ברגל בדרך ליציאה של העיר אופקים עד שאחי הגדול יגיע לאסוף אותי.

ביום זה הקדמתי לצאת לפני חברי שמחה, חברי תמיד נסע על אופניו עוד לפני שאני יצאתי מהתיכון, אך ביום זה איך שהוא **במקרה** אני יצאתי לפניו. חברי שמחה התעכב בתיכון משום מה ויצא הרבה לאחר שאני יצאתי מהתיכון.

בדרך ליציאה מהעיר אופקים נצלבו דרכינו, אני הלכתי ברגל בצד שמאל של הכביש נגד כיוון התנועה וחברי שמחה נסע על אופניו כשהוא מרכיב על הסבל את חברי יפת שגר במושב על יד העיר אופקים בצד ימין של הכביש בכיוון נסיעת המכוניות, אני לא שמתי לב אליהם אך חברי שמחה שם לב אלי.

חברי שמחה עצר את אופניו ויחד עם חברי יפת הם קראו לי עם חיוך רחב לעלות איתם בדיוק במקום בו מתחילות הירידות בכביש לכיוון מרכז העיר, בדיוק לפני צומת הפחד שראיתי בחלומי, הצומת שבה מסתיים חלומי בשחור! הצומת שבגללה אני כבר לא נוסע ולא רוצה ליסע עם חבריי באופניים.

חבריי עדיין לא מבינים מדוע בחרתי ללכת ברגל, הם לא מבינים שאני מת מפחד לעלות איתם, הם לא מבינים שאני רואה במורד הדרך אימה וחשיכה גדולה במידה ואני נוסע איתם, אני נזכר בחלומי ואני פשוט מפחד, אני רואה את הסוף, הסוף שלי, אני רואה את הרכב מגיע מצד שמאל, ופתאום הכל שחור!!!

צחקתי על הניסיון הנחמד שלהם לשכנע אותי, ועניתי להם במשפט מוחץ: "תמשיכו ליסע כי חבל לכם על הזמן, אין שום סיכוי שאני נוסע אתכם!".

מיד התרחש אירוע שלא הבנתי בזמנו, חבריי המשיכו ליסע מעט ועצרו, בינתיים אני המשכתי ללכת לפחות 4-5 צעדים קדימה, לחברי שמחה הציק המצפון שהוא נוסע ומשאיר אותי מאחור ללכת לבדי את כל הדרך הזאת ברגל, לאחר שהם עצרו את האופניים חברי שמחה פנה אלי שוב בקול מחייך ואוהב: "נו מה קרה לך? בבקשה בוא איתנו!". מיד לאחר דבריו התרחש אירוע חריג: **נעמדתי במקומי כמי שאין לו יותר שליטה על גופו על מחשבתו או על מעשיו, פשוט קפאתי! החלום פרח מזיכרוני לחלוטין ולא זכרתי את מה שהיה לפני רגע, מחשבה אחת הייתה לי שם בראש: "נו טוב, אני יעלה אתכם, מה כבר יקרה?!", כאחוז דיבוק חציתי את הכביש מצד שמאל לימין שם היו חבריי עם האופניים, עליתי על האופניים כמו בעבר והתחלתי ליסע, חברי שמחה ישב על הכידון, חברי מהמושב ישב מאחור על הסבל ואני הנהג כמובן, ככה נסענו כהרגלינו.**

נסעתי במהירות רבה בירידה לכיוון הצומת שנשכחה ממני ונעלמה ממוחי! שלושה חברים על אופניים עם גלגלים בקוטר "28 טסים בירידה במהירות רכב, מד המהירות באופניים מראה לי שאנו נוסעים במהירות של כ- 40 קמ"ש! דוהרים בירידת החלום, בירידת השאול, בירידה המסתיימת בשחור.

במורד הדרך אני רואה לפתע שני חברים וותיקים שאני מכיר עוד מהימים של בית הספר היסודי, שני החברים היחידים שהיו מחללי שבת ובעבר הערכתי, אצלם ראיתי טלוויזיה בשבת ומהם למדתי לחלל שבת ושאפתי לחיות חיים חופשיים כשלהם. בכיתה ז' הם עברו ללמוד במקיף החילוני וכך נפרדו דרכנו.

כשראיתי אותם צחקתי ואמרתי בלגלוג: "איזה מסכנים, אתם הולכים ברגל", באופן פלאי הם ענו לי ביחד את אותו המשפט בדיוק: "הלוואי ותיפלו!!!", המשכתי לדהור במהירות תוך כדי שאני צוחק עליהם ומנגד זועם על קללתם.

פתאום זה התרחש! הגעתי לצומת השחור שראיתי בחלומי ואני רואה את הרכב שהיה בחלומי מגיח משמאל במהירות במטרה לפנות שמאלה לכיוון הנסיעה שלי, מיד כשראיתי אותו נזכרתי בחלומי שפרח מזיכרוני, רציתי להינצל, הכל התרחש בדיוק כמו בחלום, ידעתי מה הולך לקרות ופחד מוות אפף אותי. כשראיתי את הרכב נטיתי ימינה מיד כדי לברוח ממנו בדיוק כמו שהתרחש בחלומי וצעקתי מהפחד למה שהולך להתרחש בעוד שברירית השנייה בדיוק:

"ששששיייייייייייטטט!!!!!!!!!!!!"

והכל שחור!!!!!!!!!

הפעם אני לא מתעורר מחלומי על המיטה, היכן אני?

אני בתוך השחור הזה, בתוך חושך מצריים!!!
שקוע עמוק בתוך השחור ומנסה לצאת ממנו, להשתחרר!!!
שוחה בתוך השחור ומנסה למצוא פתח להימלט משם.
אני אומנם לא נחנק אך מרגיש שנפלתי לביצה שחורה.
הרגשה איומה של חוסר ודאות ושאלה עד מתי אני כאן?!

סוף סוף אני מרגיש שהצלחתי לצאת מהשחור ואני פוקח את עיניי...
לא את עיניי שאני בזכותם כותב עכשיו את האותיות האלה...

אני פוקח את עיניי האמיתיות, את העיניים שלי!!!
לא של גופי... את העיניים הנצחיות של הנשמה שלי!!!
אני פוקח אותם ורואה עולם אחר לגמרי,
אני רואה עולם הפוך, עולם בו אני כבר לא על הארץ.

אני מבולבל, העולמות התהפכו, או יותר נכון לומר שאני זה שעומד הפוך, אני לא עומד על הרגליים אומנם אך אני עומד באויר העולם כבלון פורח, העיניים שלי מביטות מגובה של כ- 3 מטר כלפי מטה לכיוון הארץ, אני הפוך! עולם הפוך ומבלבל, אני שואל את עצמי במחשבות היכן אני? ואני עונה לעצמי שאני זה הנשמה ואני מחוץ לגוף, אני מביט לארץ ורואה את חברי שמחה שוכב על הכביש על צידו ועוד מישהו שוכב עליו עם הפנים שלו לכיוון הכביש, התבוננתי בגב שלו וניסיתי להבין מי זה? כי הוא היה נראה לי מוכר מאוד, התבוננתי בשערות מאחורי ראשו של זה ששכב על חבר והתחלתי להבין שמי ששוכב על חברי שמחה זה אני! היה לי קצת קשה לזהות את עצמי מאחור.

התחלתי לשאול את עצמי שאלות מהבלבול: "אני כאן, אז איך אני שם?!", אני מרחף כאן באוויר העולם בגובה של כ- 3 מטר מעל הארץ ואני מביט לארץ כשאני הפוך, אני כאן מצד אחד, אבל הנה מצד שני אני גם שם, שם למטה, שוכב על הכביש ולא זז, אז היכן אני האמיתי? והתשובות לשאלות הגיע מיד.

אני מבין מהר מאוד שבמצב הנוכחי האני שפה זו הנשמה,
והאני ששם זה רק הגוף שהיה לי, שמת, שירד לשאול ברגעים אלו.
אני מבין שהאני שכאן שמביט לארץ זה האני האמיתי,
והאני ששם היה רק זמני והרגע הסתיימו החיים שלו שהיו שלי.
אני מבין שאני כבר לא בין "החיים" אם כי הייתי מגדיר אותם המתים,
כי הייתי יותר חי ברגעים אלו יותר מכל ה- "חיים" שלי כאן על הארץ.
הבנתי שהגוף שלי מת, שעזבתי את החיים בארץ ועברתי לעולם הבא!

חברי שמחה החל לדבר אלי ולומר לי: "אסף אתה שוכב עלי, תקום ממני", כמובן ששמעתי אותו, השאלה שלו בלבלה אותי, חשבתי איך אני עושה זאת? ראיתי שאין לי יותר שליטה על הגוף ועניתי לו: "אני כאן למעלה ואני לא יודע איך להזיז את הגוף שלי שם למטה", חשבתי שהוא שומע אותי אך מדבריו הבנתי שהוא לא שמע אותי, לא היה לי פה גשמי ומפה רוחני אף אדם לא שומע, חברי שמחה חזר ואמר: "אסף אתה לא שומע אותי? למה אתה לא עונה?!", עניתי לו שוב יותר חזק שאולי הוא ישמע אותי: "אני כאן למעלה ואני לא יודע איך להזיז את עצמי שם למטה, אני לא יכול להזיז את הגוף שלי, אני מצטער!".

חברי שמחה לא שמע אותי ושוב חזר על דבריו, הפעם הוא תקף אותי מעט: "אסף מה יש לך? תקום ממני כבר! אני מדבר אליך, מה אתה לא שומע אותי?!", עניתי לו משפט מצחיק: "אני כן שומע אותך, אתה הוא זה שלא שומע אותי!". טוב, מה הוא אשם? הוא עדיין בתוך הגוף מלא ההבל הזה ואני מרחף לי ונהנה.

עכשיו אני יודע ובטוח שהגוף שלי מת, שמחתי בלי סוף!
הרגשתי אושר נצחי שאני לא יכול לתאר, אושר מושלם שאין שני לו!
עד היום הזה, לא חוויתי אושר כמו שחוויתי ברגעים הבודדים שם!
זהו אושר נטול דאגות, אושר ללא שום הפרעה מהגוף או מהסביבה,
אושר של שלום עצמי, אושר אמיתי שעוטף אותך מכל הכיוונים.

בתקופת הילדות שלי לא היו לי חיים יפים או מאושרים, עברתי ילדות קשה, היחסים בין ההורים שלי היו בריב כל הזמן והיה לי קשה עם המריבות שלהם, אומנם זעזוע המוח השכיח ממני את רוב הזיכרונות מאז אך מהמעט שנשאר אני זוכר תמונה אחת מהילדות כשהייתי בגיל 5 בערך בה אני יושב ליד אחי הקטן בפינת הנעליים ובוכה כי הוריי צועקים בלי סוף, התחושה הקשה נחרטה עמוק בזיכרוני, תחושה של חוסר אונים וחוסר הבנה מדוע הם צריכים לצעוק ככה?!

עד היום לא חוויתי אושר שהיה זהה לחלוטין או קרוב לאושר שחוויתי שם, האושר המושלם הזה היה מחוץ לגוף, מחוץ לעולם האפל הזה המלא בייסורים.

הפסקתי להתייחס לחברי שמחה שחזר על עצמו עם הבקשה שאקום מעליו. הוא היה מת מכאבים כי התרסקה לו הברך על הכביש אך לא הייתה לי שום אפשרות לעזור לו, הוא לא שמע אותי ולא יכולתי יותר להזיז את הגוף שלי, קיוויתי שמישהו שם למטה יעזור לו במקומי, כרגע יש לי דברים חדשים לבחון.

אני מתבונן מסביבי ואני מתרומם מעט יותר מהארץ לגובה של כ- 5 מטר, אני מביט אל עבר הגוף שלי ששוכב ככה על הארץ כעלה נידף, שוכב כמו גוש בשר שאין בו שום תועלת, מה הוא שווה עכשיו ומה הוא יכול להועיל למישהו?

רציתי שיעשו לגוף הזה דבר אחד וכמה שיותר מהר! רציתי שייקחו אותו הכי מהר שאפשר מהעיניים שלי ויקברו אותו מתחת לאדמה עמוק ככל האפשר, שלא אראה אותו יותר לעולם!!! הרגשתי כלפי הגוף שלי תחושה כמו לשקץ, קצתי בו מאוד, נגעלתי ממנו ורציתי שרק יעיפו לי אותו מהעיניים ויקברו אותו!

אני מרחף באוויר! לא מציק לי ולא כואב לי שום אבר, החיים כאן מרגשים, הראייה משוכללת מאוד אני רואה את כל מה שמלפני כתמונה ברורה וחלקה, חוש השמיע חזק ביותר, אני לא מרגיש יותר רעב או צמא כי אני לא זקוק למזון, אני לא חושב על אוכל בכלל! אין צורך לגשת לשירותים ולסבול את כל הריחות, אין לי שיער או ציפורניים שצריך לטפח כל שבוע, אני פשוט מרגיש חופשי! חופשי מהעולם האפל הזה שאני מביט ורואה שם למטה, חופשי מכל הסבל והייסורים שיש בו, חופשי מהגוף הזה, חופשי ומאושר כפי שלא הייתי מעולם!

הראייה שלי השתפרה כשהייתי שם למעלה, כאן בעולם האפל שלנו אני יכול להתמקד באובייקט אחד, בנתון אחד, השאר מסביב מטושטש ולא ברור לעין, לעומת זאת שם למעלה ראיתי הכל במבט אחד, ההיקף של כל הראיה של מה שאני רואה מלפני היה אובייקט אחד! הכל היה בהיר כשמש והיה חד וחלק, ראיתי את גגות הבתים, את המכוניות נוסעות ומישהו שיצא מאחד הבתים וזעק בשאלה לעברנו: "להזמין אמבולנס?" כאילו מה אתה רציני? אמבולנס למי? לי? אצלי הכל בסדר! אולי אתה צריך אמבולנס... שאזמין לך? תראה באיזה עולם אפל אתה חי, אתה צריך דחוף אמבולנס ולא מהעולם שלך מהעולם החדש שלי.

עניתי למזמין האמבולנס בגיחוך תוך כדי שאני מביט לעברו מעל האדמה בגובה של כ- 5 מטר: "לא אין שום צורך באמבולנס, הכל בסדר, הכל מושלםםם! לא צריך שום אמבולנס!", ראיתי שהוא ממשיך להסתכל עלינו לעבר הכביש, הוא בכלל לא שמע אותי ואני מבין שאף אדם עם גוף לא יכול לשמוע אותי! הבחור הולך קדימה לעבר הכביש ואחורה ולא מצליח להחליט מה לעשות, להתקשר לאמבולנס? לא להתקשר? לא סגור על עצמו.

אני רואה את חברי יפת שישב בסבל של האופניים יושב בצידו של הכביש, הוא מתאושש מהמכה המתוקה שהוא קיבל בזרוע, החמוד הזה נפל מהסבל של האופניים הצידה על המרפק הימני שהשתפשף לו מעט מהכביש ודימם, זהו זה! מעבר לזה חברי יפת יצא תקין ב- 100%! קיבל נס משמים שלא נפצע קשה.

אני רואה את האופניים, הן הרוסות! הכידון שלהן התקפל ל- 2! איך בדיוק? הפלא ופלא, מתברר שלא התנגשתי ברכב מהחלום אלא תוך כדי שהסתכלתי על הרכב ממנו חששתי לא הסתכלתי על הכביש ובכביש היה פעור בור ענק, כשנטיתי ימינה לברוח מהרכב, גלגל האופניים הקדמי נכנס לבור והתהפכנו!

מהמשקל של 3 נערים על אופניים אחד הגלגל ממש נתקע בבור בכביש, נוסיף את המהירות שנסעתי בה כ- 40 קמ"ש וזה היה כמו להתנגש בקיר, האופניים פשוט עצרו במקומם ברגע שהם נתקעו בבור בכביש ואנחנו עפנו. הברזל בשלד האופניים שמחזיק את הגלגל שנתקע בבור התקפל לשתיים מעוצמת הפגיעה והתהפכו לאופניים היוצרות כשהגלגל למעלה והכידון למטה.

אני לא מאמין למראה עיניי, אני רואה את שני החברים החילונים שפגשתי בדרך לפני חצי דקה, הללו שקיללו אותנו שהלוואי וניפול, הללו שראיתי בביתם טלוויזיה ביום שבת ולמדתי מהם לשאוף לחיי חופש, הם הגיעו למקום התאונה. הם ראו אותי שוכב על חברי שמחה כשאני מרוח על הכביש והם צחקו עלינו, הם הזכירו לעצמם שלפני כמה דקות הם אמרו לנו הלוואי ותיפלו וזה התגשם, איזו נחת רוח הייתה להם שקללתם התגשמה, הגדול שבהם הוסיף ואמר לקטן: "חחח ראית מה קרה להם, חחח מגיע להם!" הקטן ענה לו: "חחח מגיע להם!". הם עומדים על המדרכה צוחקים, מאושרים ושמחים שקללתם הרעה התגשמה! לאחר הצחוקים הם שמו לב שאני לא זז, נלחצו קצת ושתקו לכמה רגעים, נעמדו בשולי הכביש כמו רוב האנשים שם שהסתכלו עלינו וספרו את השניות, הם חיכו לראות שאני מתעורר וקם מהכביש. אחרי דקה החברים החילונים ראו שקמתי מהכביש והם המשיכו ללכת כשחיוך רחב על פניהם, ללא מצפון וללא רגשות אשמה, חיי החופש כנראה גם לימדו אותם להיות חופשיים מהמצפון.

בשלב הזה שהרגשתי שאני הכי מאושר בעולם, שאלתי מנגד מה הלאה? להישאר כאן באוויר זה לא רלוונטי, למרות שזה ממש כייף שאי אפשר לדמיין! תוך כדי שאני מתנתק ממה שמתרחש מתחתי, מתנתק מהעולם האפל הזה, מתנתק מהגוף שלי, מגוש הבשר הלא מועיל ששוכב שם למטה על הארץ, התחלתי לרחף עוד יותר לגובה ולהתבונן מסביבי, נשמתי שהיא האני האמיתי התחילה לעלות למעלה, עכשיו אני כבר בגובה של כ- 10 מטר מעל פני הארץ, התנתקתי מהסובבים אותי למטה על הכביש והתחלתי לשים יותר לב לסביבתי, ההתנתקות הייתה רשמית, הבטתי ימינה ושמאלה ומאחוריי וחשתי בשקט נצחי, התחלתי לחוש שאני קצת לבד עם עצמי אך צפיתי שמשהו יתרחש בהקדם, אחרי הכל ראיתי שאני עולה למעלה עוד ועוד ללא בחירה חופשית שהייתה לי, הרגשתי שמביטים בי וידעתי שכל המתרחש כבר תוכנן מראש על ידי האל.

חשתי ברצון עז לעלות למעלה עוד יותר, לעלות ולעלות לגובהי מרומים, רציתי לעזוב את העולם האפל הזה, להתנתק ולהיפטר ממנו אחת ולתמיד!

הגיע הרגע שבו חיי משתנים, הבנתי שלכיוון הארץ אין לי רצון לשוב יותר, ראיתי שאני עולה למעלה עוד ועוד והחלטתי להסתובב ולהביט לכיוון הדרך.

הסתכלתי לעבר השמים וראיתי מחזה שלא ייחלתי ולא צפיתי לראות כלל, כדור הארץ היה מוקף באור בוהק ומדהים, אור שאומר ומשדר בעוצמה רבה את החום, האהבה, הרחמים, החמלה והדאגה האין סופיים של האל אל בני האדם החיים על פני הארץ! האור שמוסר לכל אדם ואדם בשם האל: "אני אוהב אותך, אני היוצר שלך!", האור הזה חרט בנשמתי רגשות רבים והוויה שלא הייתה בי. מעולם לא ציירתי את האל באופן הזה, אל מלא רחמים שאין השכל יכול להשיג, אל מלא בטוב שאין אדם יכול להעניק, אל מלא בחמלה ואהבה לכל אדם ואדם, באותו רגע הפכתי להיות המעריץ הגדול ביותר של האל, אם רק הייתי יכול להידמות לאל ולהיות אפילו 0.0000000000001% מכל הטוב שבו הייתי מאושר. באותו רגע נרקמה בנשמתי אהבה אין סופית לאל, אהבה שפועמת בי עד היום, האל שאוהב אותי ואת כולנו כל כך בלי סוף אני גם אוהב אותו בחזרה בלי סוף! אם רק היינו יכולים לחוש באופן תמידי את אהבת האל כלפינו בני האדם היינו חושבים על האל יומם וליל ואוהבים אותו בחזרה, זו אהבה שאין לה קץ!

מקור האור האין סופי שהקיף את כדור הארץ נבע ממקור אור עצום יותר, מקור האור העצום הגיע מפתחה של מנהרה שכולה מלאה אור ועשויה מאור, מנהרה מלאה באור עצום שממנה התפשט שאר האור המקיף את כדור הארץ. מיד כשראיתי את המנהרה רציתי להיכנס אליה, ידעתי שדרכה אני עובר סופית לעולם הבא ומתנתק לחלוטין מהעולם האפל הזה, רציתי לעלות הכי מהר שאפשר לכיוון האור הבוהק הזה ואל עבר המנהרה שמשכה אותי אליה כמגנט.

את האור הזה כמובן שלא רואים מכאן מהארץ, כאן על הארץ אנחנו רואים רק רקיע בצבע כחול יפהפה או עננים המסתירים את הרקיע היפהפה ביופיים. את הכחול של השמיים ואת העננים הגשמיים החליף אור בוהק רוחני ואין סופי.

רציתי להגיע ולהיכנס אל תוך המנהרה שהייתה עשויה מאור בוהק עצום, לשם שאפתי לעלות. עד היום אני מחכה להגיע למנהרה, כשאסיים את התכלית שלי כאן, התכלית שלמענה חזרתי, התכלית שלמענה אני כאן.

הרצון העז אחוז הדיבוק הזה לעלות למעלה וללכת אל האור, אל המנהרה, אל האור האוהב והמחמם הזה, אל האור שרק מלהביט בו אתה חש את הבורא! הרצון העז הזה היה מתוך גם מתוך תחושה עזה שאני חש עד היום, תחושה של געגוע ליוצרי, תחושה של רצון להתקרב אל האל עוד קצת עוד טיפה ועוד טיפה, להיות קרוב אליו הכי הרבה שרק אפשר, לחוש אותו ואת אהבתו עוד ועוד ועוד. אני מוותר על חיי, על העולם הבא שלי, על חיי הנצח שלי, על כל הרכוש שלי, בשביל לזכות בדקה אחת על יד הבורא שיצר וברא אותי, בדקה הבודדת הזאת אני אחבק אותו ואומר לו: "אני אוהב אותך לנצח נצחים, תודה שבראת אותי!".

הדחף להיכנס אל המנהרה בעקבות האור ולפגוש את האל שברא ויצר אותי, את האל האחד והיחיד שקיים היה עצום! כל רצוני הוא להיות לצידו של האל ולהודות לו על שיצר אותי, לומר לו תודה על הכל ועל הזכות שקיבלתי להכירו.

עד היום אני מייחל וחולם מתוך אהבה לאל על היום שבו אזכה לפוגשו, היום שבו אזכה לחוש את אהבתו שוב. למרות שכל חיי עשיתי רק רע ובעוונותיי הרבים התרחקתי מהאל, אני תמיד מתפלל לאל שיסלח וימחל לי, מבקש מהאל שיסייע לי להתקרב אליו יותר מיום ליום, אני לדודי ודודי לי.

כרגע בעולם השפל הזה האל נסתר מאיתנו ונראה שהוא עזב אותנו בעולם. עולם מלשון נעלם, האל נעלם כדי שנבחר אם להאמין בו למרות הסתר פניו! כשאני נעלם זה לא אומר שאני לא קיים, זה אומר שאני נמצא וקיים אך לא רואים אותי כרגע, אני אולי עם תחפושת או מסתתר מאחורי הקיר, נעלמתי. האל חפץ להעניק לנו שכר טוב והוגן כדי שנהנה מטובו ומחסדיו לנצח נצחים, לכן עצם האמונה באל ללא שראינו אותו היא כבר פעולה ראויה לשבח ע"י האל, השכר על האמונה באל יגיע בעולם הבא בהנאות רוחניות, כשרק בשביל ההנאה בקרבה אל הבורא ובאהבה שלו אלינו שווה להקריב את כל ההנאות בחיינו!

עליתי למעלה עוד יותר אל כיוון המנהרה, אני כבר מת להיכנס אליה ולעזוב את העולם הזה, למרות שעזבתי את הגוף וכבר עברתי לעולם הבא עדיין הייתי כאן בעולם הזה לקראת המעבר הסופי לעולם הבא, אני מייחל שהרגע הזה שאני עוזב יגיע ובכל רגע שעובר אני עולה עוד קצת לכיוון האור ואני חש שהרגע שלו אני מייחל הולך ומתרחש ואני שמח ומאושר, אני בדרך ליוצרי ולעולם הבא.

פתאום אני נעצר ואין לי את הבחירה והאפשרות להמשיך ולנוע כלפי מעלה, למרות שאני רוצה לנוע אני לא מצליח לזוז, אין לי בחירה ואני תקוע במקומי, שקט עז השתרר מסביבי, אני רחוק מאוד מהארץ בגובה של קילומטרים רבים, ציוץ לא נשמע, הרגשתי שכולם ברחו ולא נשאר אף אחד בסביבה חוץ ממני, חוץ מהאור והמנהרה שהיו מעלי הסתכלתי מסביבי ולא ראיתי דבר.

רגע לאחר שנעצרתי פנה אלי קול רך שדיבר אלי ואמר באהבה אין סופית:

"אסף, הגיע הזמן לחזור בתשובה"

כששמעתי שמישהו קורא לי בשמי "אסף" הייתי בתנוחה עם הפנים לכיוון הארץ ומיד התחלתי להסתכל ימינה ושמאלה בחיפוש אחר הקול המדבר אלי, עשיתי ממש סיבוב שלם אך לא מצאתי את הקול המדבר אלי! חשתי בלבול ותהיתי בתוך תוכי: מי הוא זה שמדבר אלי?! המדבר אלי לא נמצא מימיני ולא נמצא משמאלי, הוא לא מאחורי ולא מלפני, המדבר לא פנה אלי מהארץ גם, תהיתי בתוך תוכי היכן אתה נמצא?! מהיכן אתה מדבר אלי?!

עניתי לקול שדיבר אלי בחמימות ובעדינות בפחד ורעדה ואמרתי לו:

"אני חזרתי בתשובה לפני 30 יום,
הפרה בעטה בי ומאז התחלתי לחזור בתשובה..."

הקול המדבר אלי באהבה וחמימות אין סופית ענה לדבריי ואמר:

"בני, הגיע הזמן לחזור בתשובה"

מיד לאחר שהקול המדבר אלי סיים את המסר השני שלו: "בני, הגיע הזמן לחזור בתשובה", הסתובבתי לגמרי ככה שהראש שלי עכשיו פונה לשמיים, הייתי בטוח שהקול המדבר אלי נמצא במנהרה של האור שראיתי מעלי.

מחזה מרתיע נגלה לעיניי! המדבר אלי היה מלאך המוקף באש בוערת!!!

המלאך עמד בפתח המנהרה ועיניי הסתנוורו מהאור החזק שבקע מהאש הקדושה שהייתה מקיפה את המלאך! באמצעות האור שבקע מהמלאך הוא העביר אלי תחושות שהוא מחייך אלי ועוטף אותי בחום ואהבה עצומים.

לא יכולתי להמשיך ולהביט לעבר המלאך יותר מרגע, למרות חיבתו וחיבוקו המלאך העביר בנשמתי צמרמורת של פחד ואימה מקדושתו, עיניי פשוט החלו להישרף מלהביט לעברו, הרגשתי כל כך קטן וחסר משמעות לעומתו, למרות זאת ואולי בעקבות התחושה שלי המלאך העניק לי הרגשה שאני חשוב מאוד. זה לא ממש עזר, הרגשתי כאילו תראה אותך אז איך אני אמור להיות חשוב?! התהפכתי מיד לכיוון הארץ כי לא יכולתי להביט יותר אל המלאך הקדוש הזה, מלאך מאש, מלאך שהוא שליח האל, מלאך שאני לעומתו בריאה שפלה מאוד, מלאך שאם הייתי ממשיך להביט בו הייתי נשרף לגמרי מהאש הקדושה שלו. הרגשתי קטנות עצומה, מי אני בכלל?! התביישתי מהמלאך עקב השפלות שלי לעומתו ופחדתי מאוד שהוא ידע מהדברים הרעים שעשיתי בחיי.

התחלתי לפחד עוד יותר מהחשש שהמלאך נשלח אלי כדי לעשות לי משהו, הרי הוא לא סתם פה, למה הוא מדבר איתי שאני אחזור בתשובה? הרי אני לא רוצה לחזור לגופי ומתוך דבריו התחלתי להבין שהוא נשלח להחזיר אותי לגופי.

בשיחה עם המלאך ידעתי שיש עוד אנשים ששומעים אותנו, אין לי מושג מי הם היו! מהתחושה אני מעריך שהם היו נשמות של צדיקים, מאחורי המלאך ומאחורי כל האור והמנהרה, הרחק הרחק הם הביטו בכל מה שהתרחש שם, בחנו את תשובותיי למלאך והמתינו שהמסר יסתיים כאילו המתינו לכך זמן רב בציפייה ובכיליון עיניים, פחדתי מאוד ולא הבנתי מדוע כל ההתייחסות הזו אלי.

תוך כדי שאני מפנה למלאך גב מהפחד והיראה ממנו, עניתי לו:

"אבל אני כבר חזרתי בתשובה,

אני לא מבין, לא מבין מה אתם רוצים ממני?!"

שליח האל, המלאך המוקף באש קדושה ענה לי בעדינות ואהבה ואמר:

"אני יודע שחזרת בתשובה,

אך יגיעו ימים שתצטרך לשוב בהם עוד הפעם בתשובה,

וכשתשוב בתשובה באמת, תעביר לכולם את המסר הזה

שהגיע הזמן לחזור בתשובה, כי לא נותר עוד הרבה זמן"

רציתי לענות למלאך שוב ולשאול אותו מדוע לא נותר עוד הרבה זמן? וכשיסתיים הזמן הזה מה יתרחש? ומי אני בכלל שאעביר מסר שכזה לכולם? ואיך?! הרי אני גר באיזה מושב בסוף העולם ואיך אגיע לכולם?! אני ילד בן 14... מי בכלל יאמין לי?! לצערי הרב, המלאך לא נתן לי את האפשרות לשוחח איתו, הוא התרחק ממני מיד והאור שלו שהקיף אותי באהבתו התפוגג ונעלם, התחלתי במסע האיום למטה, צולל לכיוון הגוף שלי, נופל מהר גבוה לבור עמוק!

בדרכי למטה צעקתי בעוצמה כל כך חזקה כפי שלא צעקתי בחיי:

"לללללללללאאאאאאאאאא !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!
אני לא רוצה לחזור לשםםםםם !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!
בבקשהההההההההההההההה !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!
אני מתחנןןןןןןןןןןןןןןןןןןןןןןן !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!
אל תחזירו אותי לשםםםםםםםםם !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!
בבקשהההההה, אני מתחנן אליכםםםםם !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!
אל תחזירו אותי לשםםםםםםםםםםםםםם !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!
אני רוצה להישאר כאן, אני לא רוצה לחזור לגוף הזה !!!!!!!!!!!!!!!!!"

ניסיתי לעצור את הנפילה בחזרה לארץ ולגוף וחיפשתי משהו להיאחז בו, הייתי מוכן להישאר שם למעלה בין העולמות ורק לא לשוב לחיים בעולם הזה, הצניחה אל הגוף הייתה מהירה כמו כדור שיצא הרגע מהקנה ולא ניתן לעצורו, הבנתי בדרך למטה אחרי כל הצעקות וחוסר הברירה שאין לי בחירה בנושא. האל, המלאך ואלו שהביטו בי ממרום, לא שאלו אותי אם אני רוצה לחזור לגוף, הם כבר החליטו מראש וחיכו לרגע הזה, לא הייתה שום דרך למנוע זאת! התחושה הייתה שהאל אמר: "אסף תחזור לגוף שלך", וזה פשוט התרחש!

נפלתי ממרומים לכיוון הארץ וראיתי את גופי המת עדיין שוכב על הכביש, לקראת החזרה לגוף ראיתי את הכביש במרחק נגיעה ממני וחשבתי שאני הולך להתנגש בו ממהירות הנפילה ולחטוף איזה זבנג רציני, מהפחד עצמתי את עיניי לרגע ופתחתי אותם מיד כשהרגשתי את העצירה מהנפילה שהתרחשה ליד גופי, המשכתי להתחנן שלא יחזירו אותי לגוף המתועב הזה ששוכב על הכביש.

אני מרחף מעל הכביש ורואה מימיני את הראש של גופי מרוח על הכביש, הייתי בתור נשמה ממש קטן ביחס לראש של גופי, בגודל של תפוז בערך.

פתאום, נשמתי פנתה ימינה ללא רצוני לכיוון האף שלי שהיה צמוד לכביש ובין רגע נדחסתי בעוצמה גדולה אל תוך הנחיריים הקטנות של האף שלי, הרגשתי שדוחפים אותי בשיא הכח כדי שאדחס לשם ואחזור בחזרה לגוף, ואז:

אני פוקח את עיניי הגשמיות וקם בבהלה מהכביש כשאני מבוהל ומפוחד, אני הולך סחור סחור וממלמל שני משפטים, אני חוזר עליהם שוב ושוב:

"ידעתי שזה יקרה!"

"הגיע הזמן לחזור בתשובה!"

תוך כדי אני שם לב לחברי שמחה שמנסה לעמוד על רגליו ללא הצלחה, הוא קרה לי לעזרה וניגשתי אליו מיד, הברך שלו התרסקה על הכביש והוא לא יכול ללכת בכוחות עצמו, כל צעד שהוא מנסה לצעוד והוא זועק מכאבים.

תוך כדי שאני אוחז את חברי שמחה אני אומר לו שוב ושוב:

"ידעתי שזה יקרה!"

"הגיע הזמן לחזור בתשובה!"

"הגיע הזמן לחזור בתשובה!"

"הגיע הזמן לחזור בתשובה!"

חברי שמחה ענה לי ואמר:

"אני שעה קורה לך שתקום מעלי, מה קרה לך? מה לא שמעת אותי מדבר אליך? אתה לא זזת בכלל, התחלתי להילחץ שקרה לך משהו, למה לא ענית לי??!"

עניתי לחברי שמחה: "אני כן שמעתי אותך!"

והוא הגיב: "אז למה לא קמת מעלי? למה לא ענית לי??!"

עניתי לו: "כי לא יכולתי להזיז את עצמי!", מעבר לכך הוא לא שאל עוד. הייתי בטוח שיהיה לנו עוד הרבה זמן לדבר על התאונה לאחר שנטפל בעצמינו. היינו פצועים מאוד, האוזן שלי הייתה חתוכה וכל הצד הימני של פניי היה משויף מהכביש, הראש שלי התנגש בעוצמה בכביש והמכה גרמה למוות שלי.

דם זרם לו על כתפי כברז שמטפטף קשות והחלטתי לגשת למרפאה מיד.

חברי יפת המשיך לביתו ולא רצה לבוא להיבדק אחרי שהוא ניצל בנס, הוא נפל מסבל האופניים לצד ימין ומרפקו נפצע קלות משפשוש עדין בכביש.

בנוסף לפציעתי באוזן הימנית שנחתכה ולפניי ששופו מהעין ועד האוזן, הכתף הימנית שלי והמרפק השמאלי שלי שופו מהכביש והיו זקוקים לחבישה. האוזן החתוכה והמדממת עברה תפרים ונשארה מצולקת מאחור בנוסף לכל הפצעים הנוספים שהשאירו כמובן צלקות עד היום, מזכרת מהתאונה הקשה.

החלמתי מכל הפצעים מהר מאוד והתברר שנותרו לי 3 סימנים ליד האוזן, בגיל 26 בו האל הכה בי קשות התגלו לי הסימנים כשהסתפרתי קצוץ לראשונה, הסימנים הם כמו נקודות חן גדולות שמזכירות ומשמיעות לי עד היום את דברי המלאך שליח האל שאמר לי 3 פעמים את המשפט: "הגיע הזמן לחזור בתשובה".

שלושה סימנים שנחרטו בגופי כדי שלא אשכח לעולם את המסר המשולש

תוך כדי שאני מסתובב סביב עצמי ובוחן מה קרה לי, אחי הגדול עבר עם הרכב של אבא בצידו השני של הכביש, הוא הגיע לאסוף אותי מאופקים באיחור. אחי הגדול חיפש אותי תוך כדי נסיעה ועל הדרך הוא שם לב להתאספות של אנשים בצידו השני של הכביש, הרמתי לו יד תוך כדי שהוא עוצר ומסתכל עלי, אחי היה בשוק כשהוא ראה שאני מלא בדם וקרה לעברי ואמר: "מה קרה?", אמרתי לו שהתהפכנו באופניים וביקשתי שיסע להגיד לאבא שיבוא למרפאה.

אחזתי בחברי שמחה שנשען עלי וצעדנו למרפאה שהייתה במרחק הליכה. חברי שמחה המתין לאחות שלא הייתה בחדרה ואני ניגשתי לפקידה לברר מתי היא תגיע, תוך כדי שאני משוחח עם הפקידה בכניסה למרפאה אבא הגיע לשם, הוא הגיע מהצד הימני שלי ומיד הבחין שאני מלא בדם ושהפנים שלי פצועות. אבא החל לצעוק עלי מיד: "תראה מה עשית לעצמך, אתה לא יודע להיזהר?!". הורדתי את הראש ודמעות זלגו בליבי, שאלתי את עצמי: "מה עוד אני צריך לעבור כדי שהוא יפסיק לצעוק עלי ולזלזל בי ויראה ממש קצת חום ואהבה?!", חוסר האכפתיות של אבא למה שאני עובר באותו רגע נחרט בזיכרוני עד היום. אבא לא שאל לשלומי ומה כואב לי, הוא לא שאל מה התרחש ואיך התרחש, הוא מעולם לא שוחח איתי על התאונה, הוא לא שאל איך אני מרגיש אחרי שתפרו לי את האוזן והדביקו לי תחבושות על הפנים. אבא מעולם לא דאג לי.

מעל 10 שנים שמרתי מאבא ומכול הסובבים אותי את האירוע שעברתי, בגיל 27 תוך כדי ויכוח קשה עם אבא, סיפרתי לו לראשונה שהוא איבד אותי בגיל 14 וקיבל אותי במתנה! ניסיתי לגרום לו להודות לאל שהשיב לו את בנו ולגרום לו להבין את המשמעות של קיומי ועד כמה הוא צריך להעריך את קיומי. אבא גיחך ואמר שאני ממציא סיפורים. עד שצברתי אומץ לספר לו הוא זלזל בי, הדמעות בליבי זלגו שוב ולאחר מכן בסתר זלגו הדמעות גם מעיניי.

ייחלתי שאבא יעריך לרגע את הקיום שלי, לעומת השכנים שבנם נרצח בצבא ולא חזר אליהם, אבא קיבל את בנו בחזרה חי ובריא במתנה משמים! רציתי שאבא יראה שהוא מעריך אותי מעט ושיודה לאל על כך שאני בחיים.

חוסר הכרת הטוב הוא מידה גרועה ביותר, אחת הגרועות שפגשתי בחיי, אדם שלא מכיר טובה למה שהוא קיבל מסתבך ישירות עם הבורא שטרח עבורו, לי אישית יש תמיד פחד איום שאני חסר בהכרת הטוב כלפי הסובבים אותי.

אבא לא הכיר טובה לאל על שהחזיר אותי אליו בחיים, על הגיחוך שאבא גיחך לעברי כשביקשתי שיודה לאל על הטובה, הוא איבד אותי מיד לאחר מכן, עברתי לגור במרחק 4 שעות נסיעה ממנו ואני לא בשום קשר איתו מאז.

אני וחברי שמחה יושבים וממתינים לאחות שתגיע לטפל בפצעים שלנו, פצעים שהדם עדיין זורם מהם קלות. אני עדיין חוזר על דבריי שוב ושוב:

"ידעתי שזה יקרה!"

"הגיע הזמן לחזור בתשובה!"

חברי שמחה ששמע את הדברים כבר יותר מדי פנה לעברי ואמר ברוגז: "טוב, הגיע הזמן לחזור בתשובה, הבנתי! חזרת על כך אלף פעם, תפסיק כבר!". הפסקתי לחפור לחברי שמחה, אך אצלי הדברים מהדהדים עד היום הזה.

נמנעתי מלדבר על התאונה מעל לעשר שנים, פחדתי מתגובתם של האנשים למשמעות של הדברים האלה, בנוסף מעולם לא הייתי איש שיחה ולא ידעתי איך לספר את הדברים בצורה טובה ובביטחון לסובבים אותי. היה לי חבר אחד במושב שהיה קרוב אלי וסיפרתי לו, אך גם כשסיפרתי זה היה מעט מהים, בסיפור שהעברתי לאנשים לא הצלחתי להכיל את כל הפרטים שרשמתי כאן, סיפרתי בעיקר על התחושות שהיו לי מחוץ לגוף ועל המסר שקיבלתי משמים שאמרו לי שהגיע הזמן לחזור בתשובה, לא סיפרתי שראיתי מלאך ועוד פרטים. תמיד שאלתי את עצמי איזה מלאך בדיוק דיבר אלי? עד שקראתי את הפסוק הבא והבנתי שדיבר איתי מלאך מיוחד המשרת את האל ונשלח אלי בשליחותו:

"עֹשֶׂה מַלְאָכָיו רוּחוֹת, מְשָׁרְתָיו אֵשׁ לֹהֵט". (תהלים פרק ק"ד פסוק ד')

החבר נכנס לאחות והיא אמרה לו שהיא לא יכולה לטפל בו כי זו לא המרפאה שהוא רשום בה, אמרתי לה שאני אשלם לה על הטיפול והציוד ושרק תחבוש לו את הרגל, אך היא סירבה! התעקשתי שוב וביקשתי שתחבוש לו את הרגל רק כדי שהוא יוכל ללכת למרפאה שלו ותודה לאל היא לבסוף הסכימה.

האחות בדקה אותי, ניגבה את הדם מעל הפנים שלי עם חומר שורף מאוד. לאחר מכן קיבלתי הפנייה למיון שם טיפל בי רופא מקסים שתפר לי את האוזן, הוא הזריק לי חומר הרדמה על יד האוזן ועשה לי צמרמורת, הרגשתי איך הוא מושך את החוט ותופר אותי, זו הפעם הראשונה והאחרונה שתפרו אותי בחיי. עד היום אני סובל מכאבי תופת כשאני מקבל באוזן מכה.

מרכז רפואי סורוקה - מחלקת מיון

סורוקה מיון בירור
אסף גיל: 14
מיון ז ש.ל: 83 131738/97 06/11/97 18:28
דרום טל: 922445 -07
חתך אופקים
נפילה

מכתב שחרור

לכבוד הרופא המטפל

הנדון:

[illegible]: לדברי החולה, נפל מאופניים היום.

בבדיקה: [illegible] ב Malar [illegible] (ligaments) ימין,
וחתך ב Helix של האוזן ימין, באורך כ- 3 ס"מ.
גם ישנו נפיחות ושפשוף ב יד ימין, חלק דורסלי במפרק, עם
Roth [illegible] של האצבעות.

בוצע: Toilet ותפירת העור באוזן, ע"י ניילון 5/0, חבישה
[illegible].

1) יעוץ אצל אורטופד

Glu	WBC
Urea	Hb
Creat	Hct
Na	Thr
K	
Ca	PH
Bil	PO_2
Diast	PCO_2
	Bic
	SAT

בדיקות עזר:

אבחנה משוערת:

המלצות: 1) מעקב אצל רופא משפחה.
2) להחליף חבישה באוזן לאחר [illegible]
3) להוריד תפרים בעוד שבוע [illegible]
4) למרוח ביום משחה סינטומיצין 3% [illegible]
5) נגד כאבים לפי הצורך.

ד"ר ראובן פלהנדלר
מס' רשיון 69054

שם הרופא האחראי	מספר הרישיון	חתימה וחותמת

תאריך: 6/11/97

שעה: 7:10

מכתב השחרור מהמרכז הרפואי סורוקה

"לֹא אָמוּת כִּי אֶחְיֶה וַאֲסַפֵּר מַעֲשֵׂי יָהּ" (תהלים פרק קי"ח, פסוק י"ז)

חלק שני:

חיים חדשים

פרק ה'

השינוי

בעקבות המוות שחוויתי השתנו חיי לחלוטין והתהפכו מהקצה אל הקצה! התחושות הפנימיות שלי השתנו, לפני המוות הרגשתי כמלך על כל העולם ועכשיו השתניתי ואני חש בפנים שאני כזה קטן לעומת עולם ומלואו שלא הכרתי עד היום. המידות הרעות שלי הפכו לחלשות באישיות שלי והופיעו לעיתים רחוקות מאוד, המידות הטובות שלי שצצו רק מדי פעם קיבלו שליטה על האישיות שלי. מרע לב ואכזר כפי שהייתי התחלתי לחוש רחמנות וחמלה, מגאוותן וחוצפן גדול הפכתי להיות שפל יותר ובייש. לדוגמא: אם הייתי לפני המוות 90% חוצפן ו- 10% ביישן, עכשיו הפכתי להיות 90% ביישן ו- 10% חוצפן.

בתחילה לא מצאתי דרך להסביר את השינוי שעברתי ובהמשך התנחמתי כששמעתי על עוד אנשים שעברו מוות קליני וגם הם עברו שינוי דומה לשלי, בטווח היותר רחוק הצלחתי להבין דבר פשוט, שכשהייתי מחוץ לגוף וראיתי את האור של האל המקיף את כדור הארץ ומשדר לכולם מסר שהוא אוהב אותם, האור הזה פשוט נחרט בנשמתי, מבלי רצון או בחירה, טוב האל העצום הזה נדבק בי ואיתו חזרתי. חבריי הבחינו מיד בשינוי ושאלו: "אסף מה עובר עליך?", כבר לא הייתי מסתכל להם בעיניים וכשהייתי מדבר איתם הייתי מוריד את הראש למטה ומדבר בלחש והם לא שמעו אותי בכלל. עד היום קשה לי להסתכל לאנשים בעיניים ולדבר בקול, בשנים האחרונות עבדתי על כך רבות יום יום.

לפני התאונה קראו לי כולם בכינוי "אסי", ועכשיו דרשתי שיקראו לי כשמי שניתן לי בשעת ברית המילה: "אסף"! בשם שבו פנה אלי המלאך משרת האל.

התחושות שחוויתי מלהביט אל האור בשמים ואל האהבה שהרעיף עלי האל, האור ששידר ללא סוף אין קץ של חום אהבה וחמלה אין סופיים לבני האדם, התחושות הללו שהגיעו מאור האל המדהים הזה חדרו לנשמתי ושינו את חיי. אני כבר לא אותו אדם, אני אדם אחר לחלוטין, וכל מי שהכיר אותי אמר זאת.

זו הייתה צעקה אין סופית שאתה רואה ושומע והיא מהדהדת בך בלי סוף, כמו הברק שמאיר את העולם לרגע ומיד מגיע הרעם וחודר אל ליבך בעוצמה!

בדיוק כך ראיתי את אור האל האין סופי ואל ליבי חדרו ברעם החום, האהבה והחמלה האין סופיים של האל! הרעם שמהדהד בליבי מאז ועד היום. כשאני עוצם את עיניי ומביט בזיכרונות אלו ליבי מתרגש ועיניי זולגות בדמעות. בסוף ימינו כולנו נפגוש את אור האל שיקבל אותנו לאחר סיום המסע בעולמנו, כמה טוב יהיה לבן האדם שזכה להתקרב לאל כבר כאן, הוא ישמח ולא יתבייש.

מאותו יום אני מדבר עם האל בכל יום ויום ואיני מרפה ממנו אף לרגע קט, אני חש את האל מסביבי כל הזמן ובכל מקום, האל אינו נמצא במקום קבוע, כשהיצר הרע או התאווה גוברים ואני חוטא מתוך ידיעה אני חש את האל, בסיום החטא אני בוכה ומבקש את סליחת האל בגלל שעברתי על דבריו וציוויו, הידיעה שהאל קיים ונוכח מסביבי ומביט לא מנעה ממני מליפול אל החטאים, היא נתנה לי כח לפנות אל האל ולבקש שוב ושוב שיעזור לי להתגבר על יצרי.

האל משקיף, בוחן, מקשיב, עוזר, מחבק ואוהב. האל השפיל אותי עדי ארץ והעניש אותי על פשעי הרבים, מנגד האל הושיט לי יד ואפשר לי לפגוש אותו, לחוש, להבין ולדעת מי הוא באמת, אני מייחל מאז להיות לצד האל לעולמים.

האל הוציא אותי מהשקר האיום ונורא שבו חייתי והעניק לי חיים של אמת! האל גרם לי להבין שאני פשוט גוש בשר בלי הנשמה שהוא יצר והשכין בגופי, האל אפשר לי לבחון את חיי ולגלות את העולם האמיתי באופן שונה לחלוטין.

עכשיו אני מכיר בעולם נוסף, בעולם שאחרי העולם הזה, עולם שאמיתי יותר מהעולם החלומי והשקרי הזה, עולם רוחני בו אתה חופשי מהגוף הארצי, גוף שצריך להאכיל, לנקות ולדאוג לו 24 שעות ביממה, עולם שבו אתה חופשי מעול הבחירה בכן או לא, טוב או רע, אמת או שקר, עולם שבו אתה חופשי מהמצוות שקשה לך לשמור, עולם שבו אתה לא צריך להתעורר בבוקר ולחשוב מה עכשיו? מה היום? מה לשתות ומה לאכול... עולם שאליו כולנו מגיעים בסופם של חיינו בעולם הזה, עולם רוחני מדהים שבו יש רק אמת אחת ויחידה, דרך אחת, אמונה אחת, עולם שבו אתה מאושר בלי סוף וקרוב לאל שיצר אותך, עולם שאתה רוצה רק להתקדם ולעלות מעלה לכיוון האור האוהב האין סופי, עולם שאליו אתה רוצה להגיע ללא פגם וללא חטא, להגיע כשנשמתך טהורה, עולם שיצר האל האחד היחיד והמיוחד ובו הוא שולט ואותו הוא מנהיג.

הידיעות הללו והידיעה הברורה שהעולם הזה הוא זמני ושקרי שינו את חיי, בעולם הזה הגשמיות מעוורת אותנו מהתכלית והיא זו ששולטת כמעט בכל מקום ועבר, בעולם הזה האל מסתתר ונעלם מעינינו, בעולם הזה יש סבל רב, בעולם הזה יש לי עוד שנים רבות לחיות ולהמתין ליומי האחרון בו אזכה לצאת מהגוף ולפגוש את יוצרי, עקב ידיעות אלו לא שררה בי שמחה או רוגע ושלווה, ההפך מכך, הידיעות הללו הטרידו את חיי ואת מחשבותיי יום וליל ולא מצאתי מנוחה מהתחושה שתסכלה אותי, פניתי לאל בדמעות שלא פוסקות בשאלה: **"מדוע החזרת אותי לכאן? אני לא ביקשתי לחזור! התחננתי אליך שלא אחזור! אין לי כוח לסבול את חיי בתוך הגוף גוש הבשר הזה, בתוך הכלא הזה לנשמתי".**

הייתי צעיר ורק בן 14, לא הבנתי מה האל רוצה בדיוק שאעשה ואיך אעשה, איך אני אמור למסור את המסר שאותו קיבלתי? ועם השאלות הגיעו התשובות. הבנתי שאני צריך לרשום את המסר אך לא הייתה לי את החוכמה לכתוב כמו שאני כותב עכשיו, גם עכשיו זו לא החוכמה שלי, זו החוכמה שהאל העניק לי, התפללתי לאל פעמים רבות בברכת חונן הדעת כדי שיעניק לי מעט חוכמה ויאפשר לי לכתוב את הספר הזה כרצונו, האל מעניק לי את המילים ואני כותב. כוונתי היא שאין פעולה טובה או רעה בעולם הזה שלא מגיעה ישירות מהכח שהעניק האל לפעולה זו. משמע אם עשיתי מעשה רע אז השתמשתי בכח שהאל העניק לי וביצעתי בו פעולה רעה, זו סוג של חוצפה וחוסר הכרת הטוב כלפי האל שהעניק לי בטובו את היכולת לבחור מה לעשות ולא כפה עלי לבצע את הפעולות כרצונו. מנגד אם עשיתי מעשה טוב אז השתמשתי בכח שהאל העניק לי וביצעתי בו מעשה טוב, זו הכרת הטוב לאל הגורמת לו כביכול שביעות רצון, זו היא הדרך לעשות קידוש ה' בעולם, שהרי ברגע זה קידשנו את שמו של האל במעשה החיובי שעשינו בכך שהשתמשנו בכוח האל לבצע מצווה ומעשה טוב. השפעת המצווה על האל היא לא בגלל שהוא זקוק לחיזוק או שהוא חסר משהו, אלא היא סוג של יצירת קירוב נוסף של הנשמה אל האל לעומת הקירוב הקודם, כמו אבא שמרגיש קרוב יותר לבנו שעושה מעשים טובים המסבים לו נחת רוח. האל מתגאה בפני משרתיו במרום כשבניו עם סגולתו מקיימים את רצונו בלבד, האל מתקרב אלינו יותר ומעניק לנו אמצעים נוספים שנתקרב אליו עוד ועוד, אמצעים כמשפחה, ארץ ישראל, בית המקדש, טהרה ושכינתו שנמצאת בינינו.

מנגד חס ושלום כשאנו חוטאים מגיע המקטרג ומבקש רשות מהאל להעניש אותנו על שחיללנו את שמו, האל מחפש דרכים כדי לא לאפשר לחטאותינו ולחילול ה' שעשינו לתת למקטרג כח כדי לפעול ולהענישנו, האל דוחה את המקטרג שוב ושוב עד שאין אפשרות לדחותו יותר מפני שחטאנו יותר מדי.

החיים שלי הם כבר לא אותם חיים, אני מרגיש בכלא, אני מרגיש לא שייך, מה אני עושה כאן? למה המרדף אחרי החיים אם אני לא לוקח איתי שום דבר?! אם אני חי כדי למסור מסר שהגיע הזמן לחזור בתשובה אז איך אני עושה זאת?! בכתיבת אותיות אלה אני אומנם מצליח לכתוב, אך אין לי מושג איך הספר הזה יוצא לאור, אם בכלל, אני פשוט כותב ונשען על האל שיעזור לי בשליחותו זו, אין לי שום מושג בספרות או בהוצאה לאור, שום מושג! אני שואף שהאל יעזור לי להביא את הספר הזה לכל בית יהודי. כן כן מיליוני ספרים זו השאיפה שלי.

אני אישית שנאתי ספרים מצעירותי, שנאתי לקרוא! לא הייתה לי הסבלנות לקריאת ספרים בכלל. והיום? בעקבות החוויות שעבר והחזרה אל האל בתשובה הכרחתי את עצמי לשבת ולקרוא ככל יכולתי כדי ללמוד ולדעת מה הם המצוות, איך אלמד ואחכים אם לא אקרא? לכן הרוצה ללמוד ולהחכים יקרא, ויקרא עוד!

האמת שלמרות כל הניסיונות שלי לאהוב לקרוא אני עדיין לא אוהב לקרוא, אומנם המצב השתפר ואני לרוב נהנה לקרוא, אך אחרי שעה של קריאה אני חש כאילו קשה לי לנשום ואני זקוק להפסקה רצינית, בעוונותיי אין לי כוחות נפש. לא פלא שלמדתי רק מעט גמרא ומשניות ועדיין לא סיימתי ללמוד תנ"ך בעיון. מנגד, זכיתי בסיוע מהאל ללמוד חמישה חומשי תורה בעקביות וספרים נוספים.

אל תחזיקו ממני לתלמיד חכם או תלמיד של תלמיד חכם, או אפילו חכם, אל תחזיקו ממני לדבר, ההגדרה שהכי תתאים לי היא שאני יהודי כמוכם בדיוק, חוץ מהספר הזה שרשמתי בזכות ובעזרת האל מה אני כבר יכול לחדש לכם?!

אומנם לא הגעתי רחוק לגבהי מרומים ואני מאוד מאוכזב ממעשי הרעים, אך אני מתמודד עם כך כי אלו היכולות שלי ואלו כוחות הנפש שהעניק לי האל.

את ההבנה והרעיון לכתוב ספר קיבלתי בצעירותי לפני מעל לעשר שנים, התחלתי כמה פסקאות ולא הצלחתי להתקדם לשום מקום, הרצון הזה לכתוב ספר רודף אותי מאז בלי סוף, לאחרונה לקראת גיל 31, שהוא בגימטרייה אל, קיבלתי כוחות מהאל והאותיות התחילו לפרוח באוויר כשהידיים פשוט כותבות.

התפללתי לאל שיעזור לי בשליחות שהוא ביקש ממני ולהפיץ את המסר, הנה האל עוזר לי, הוא עוזר לי לעשות את רצונו, הוא נותן לי את הכוח הזה, את כוחות הנפש שלא היו לי מעולם, את יישוב הדעת לרשום ואת הזמן הפנוי.

לאחר המוות שחוויתי ידעתי שהאל רוצה שאספר את הסיפור לכל מי שאני חש צורך לספר, אך אני לא עשיתי זאת, לא היה לי את האומץ לדבר על כך, המצב נשאר ככה במשך שנים רבות ורק מי שהיה ממש קרוב אלי סיפרתי לו.

אני בן 14 וחצי וחזרתי ברצון האל מהעולם הבא לעולם הזה היום בצהריים, זו המקלחת הראשונה שלי לאחר המוות, במקלחת העולם עצר מללכת מעט והיו לי סוף סוף כמה רגעים עם עצמי בלי ששום אדם מסביב יפריע לי ולמחשבותיי, מעולם לא בכיתי כך! אי אפשר לתאר את הכאב שעברתי, את הסבל שחשתי! לעבור אירוע שכזה בגיל כל כך צעיר כשהאדם הראשון שהכרתי ומת היה אני, ההתמודדות עם המחשבה שהייתי מת ועכשיו אני חי הייתה קשה מנשוא, הקושי התבטא באי רצוני להיות כאן, המחשבה שהתחננתי לא לחזור לעולם הזה וחזרתי נגד רצוני שיגעה אותי! בכיתי ככה בכל יום ולא רק במקלחת בלבד, לא רציתי לשוב לעולם הזה והתחלתי להבין שאני תקוע כאן עד יומי האחרון ואין לי דרך לצאת מכאן, להתאבד לא יעלה על הדעת כי זו פעולה נגד רצון האל.

הידיעה שיש עולם של אמת מעבר לזה ושיש אל המביט ובוחן את מעשיי הפחידה אותי מהעונש שיגיע בהמשך על שמרדתי קודם לכן כנגד האל, בשיחותיי עם האל יום יום ביקשתי שיסלח לי ויעזור לי לשוב אליו בתשובה.

ההליכה הראשונה שלי ברחוב אחרי המוות הייתה מוזרה וקשה לחלוטין, אני רואה אנשים, ומתחיל לחוש כלפי כל אחד מהם תחושות רבות בתוך תוכי, אני כבר לא רואה רק אנשים, אני רואה הרבה מעבר, אני רואה את כאבם, צערם, דאגתם, שמחתם, אושרם ואהבתם ואני חש אותם בתוך תוכי בעוצמה. מאנשים מסוימים בקע כאב וצער איום והדמעות עמדו בעיניי, רציתי לעזור ומלמלתי למענם תפילה בלחש: "שהאל ישלח לך רפואה שלימה ועזרה משמים". עד היום אני עושה זאת כשלצערי אין לי דרך או אמצעים לעזור לאותם אנשים.

מעבר לבני האדם אני חש כלפי הבריאה את אורו של האל המחייה אותה, אני רואה מסביבי עולם שמקושר אל האל בחיות שהאל מעניק לכל פרט ופרט.

אני רואה עצים ירוקים ופורחים ואני חש את השמחה הרבה שבוקעת מהם, הם כל כך מאושרים שהאל העניק להם מים והם שרים לאל שהעניק להם חיים, כילדים הם שרים לאל ומודים לו, הם יודעים את יוצרם כמו כל הבריאה כולה. מאותו רגע אני פשוט אוהב עצים ואני חולם מדי פעם שאני מרחף בין העצים ובין ענפיהם וביחד עם תזוזתם ומנגינתם ברקע אני שר לאל שירה מכל הנשמה:

"בָּרְכִי נַפְשִׁי אֶת יְהוָה, יְהוָה אֱלֹהַי גָּדַלְתָּ מְּאֹד הוֹד וְהָדָר לָבָשְׁתָּ..."

(תהלים פרק ק"ב פסוק א')

קשה לי להסביר את התחושה הזו אך עוד יגיעו ימים שדברי יוסברו ויובנו, באותם ימים שקרובים מאוד להגיע לאחר ימי הגאולה שאופפים אותנו זה עתה האל יתגלה לכל בני האדם בעולם כפי שהתגלה אלי בחסדיו ויראה לכולם שיש רק אל אחד יחיד ומיוחד שברא את העולם והוא מחייה אותו בכל רגע, ככתוב:

"יַעֲלֹז שָׂדַי וְכָל אֲשֶׁר בּוֹ, אָז יְרַנְּנוּ כָּל עֲצֵי יָעַר:

לִפְנֵי יְהוָה כִּי בָא, כִּי בָא לִשְׁפֹּט הָאָרֶץ, יִשְׁפֹּט תֵּבֵל בְּצֶדֶק וְעַמִּים בֶּאֱמוּנָתוֹ"

(תהלים פרק צ"ו פסוקים י"ב- י"ג)

אז ירננו כל עצי יער, בימים אלו כולם ישמעו את שירת העצים שאני שומע. איזה אושר זה לשיר לאל שירה, אם רק הייתי מלאך, הייתי שר לאל בלי סוף! בימי הגאולה ישירו לאל כל בריאות הארץ וכולנו נזכה לשיר איתם יחד, ככתוב:

"שִׁירוּ לַיהוָה שִׁיר חָדָשׁ שִׁירוּ לַיהוָה כָּל הָאָרֶץ:

שִׁירוּ לַיהוָה בָּרְכוּ שְׁמוֹ בַּשְּׂרוּ מִיּוֹם לְיוֹם יְשׁוּעָתוֹ"

(תהלים פרק צ"ו פסוקים א'- ב')

אני פוגש אנשים, יש טובים, ויש רעים, אני כועס מאוד על האנשים הרעים, אני עוד יותר כועס על אנשים שלא דוברים אמת ומשקרים לי בפנים, איזה זעם! לא הייתי כזה לפני, הייתי משקר בעצמי ומי ששיקר שיקר, בעיה שלו ולא שלי, כיום אני ממש זועם וכשאני פוגש אדם שקרן אני פשוט רוצה שהוא יענש.

למי שלא מבין בשקר, שקר הוא כל משפט שתגיד והתוצאה שלו תהיה רעה! אמת היא כל דבר שתגיד גם אם הוא לא התרחש והתוצאה שלו תהיה טובה! תוצאה רעה לדוגמא היא ריב בין אנשים ותוצאה טובה היא שלום בין אנשים. תוצאה רעה תסובב לאדם נזק רע ותוצאה טובה תסובב לאדם רווח טוב.

לכן, כשאנחנו משוחחים עם מישהו ומספרים לו דבר מה על מישהו אחר אנו צריכים לחשוב על התוצאה של הדיבור שלנו, אם התוצאה של הדיבור לא טובה אז אנחנו דוברים שקר והאל לא אוהב שקר, האל מרחיק מעליו שקרנים.

התבוננו מה האל עשה לי בעקבות השקר שבו חייתי, השקר שבו האמנתי, השקר אותו הפצתי בחינם לחברים וגרמתי בדיבורי לתוצאה רעה מאוד שיהודים לא יאמינו באל ויפרקו מעל עצמם את העול שיש על כל יהודי בשמירת המצוות, מהרגע שבו האל הכא בי ועזבתי את השקר התחלתי להתקרב לאל יותר ויותר. בשביל לדקדק בדיבורינו צריך ללמוד את הספר "חפץ חיים", הלכות לשון הרע.

את סיפורי סיפרתי ממש בקצרה כטיפה מן הים ברשת האינטרנט לבני אדם שלא מאמינים באל, ניסיתי לתת להם פתח להאמין באל, מתוך רחמים אליהם, רובם ענו לי ואמרו שהם רוצים לראות את מה שראיתי בעצמם ואז הם יאמינו, הם אמרו לי שהם יאמינו בקיום האל רק אחרי שהם ימותו כמוני ויחזרו לחיים! לדבריהם עד שזה לא יתרחש הם ימשיכו לא להאמין. אני חייב לומר לכל מי שחושב כך שהוא טועה מאוד, זו בקשה מהאל להמית את כל מי שלא מאמין בו רק כדי שהללו יאמינו שיש אל אחד, הבקשה הזו תתממש בסופו של דבר והאנשים הללו יראו שיש אל אחד במיתתם, רק מה? האל לא יחזיר אותם לחיים לאחר המוות וכך ייעלמו להם מעל פני האדמה כל המתחכמים הללו שלא רוצים להאמין באל בזכות תפילתם למות כדי לפגוש באל שלדבריהם אינו קיים. אני אישית לא נהרגתי ואז חזרתי לחיים והאמנתי, אני חטפתי כאפה מהאל ע"י הבעיטה של הפרה ומיד בחרתי להאמין באל, כאפה שהרבה מאיתנו מקבלים ואפילו לא ממצמצים בהתבוננות מהיכן היא הגיעה, אני ידעתי בוודאות שהאל הוא המכה אותי באמצעות הפרה ורק אחרי זה נהרגתי ופגשתי את האל יוצרי, המוות קליני, התאונות ושאר הייסורים הגיעו בהמשך לכפרת עוונותיי הרבים. במידה והאל ימית את חסרי האמונה בו וישיב אותם לחיים הרי כבר לא תהיה להם כל כך בחירה אם להאמין בו או לא להאמין בו שכן הם ראו את האל ואיך הם לא יאמינו?! האל רוצה שנתבונן משכלנו בבריאה ונבחר להאמין במציאותו, האל רוצה שנפתח עיניים ונפעיל את השכל כדי לראות ולהאמין שהוא כאן! בהמשך הספר אספר ואסביר כיצד מגיע ניסיון הכפירה שהאל אינו קיים גם לבן אדם כמוני שראה את אור האל, ניסיון שיצרי מנצל בכל הזדמנות להעמידני בו.

ראיתם אבא ואמא שמביאים ילד לעולם, ואז הבן אומר להם: "אבא ואמא בשביל שאני יאמין בכם שאתם קיימים תחנקו אותי ואחרי זה תבצעו החייאה", זו הבקשה של אותם חסרי האמונה באל וכמובן שזו בקשה מטופשת לחלוטין. הרי כולנו היינו בבטן האם כ- 9 חודשים ואמא לחשה לנו כל הזמן שהיא שם, ראינו אותה? לא! אז מה היא לא קיימת? לא, היא כן קיימת, התינוק במעי אימו לא רואה את אמא כי הוא מתפתח בתוכה לקראת הגילוי והמפגש עם אמא. בדיוק כך הנשמה נמצאת בתוך הרחם-הגוף שלנו והיא מתפתחת רוחנית בעולם, הגענו לכאן כדי לגדול ברוחניות מתוך בחירה אם לרדוף אחרי האל או לא! במוות אנו נולדים לעולם חדש, הנשמה מתנתקת מהגוף וממשיכה לעולם הבא, שם ממתין לנו האל שדאג לכל צורכנו במשך הזמן שלנו כאן בעולם הגשמי הזה, אם רק נגיע מוכנים רוחנית האל ישפיע עלינו בהמשך עוד שפע רב של רוחניות, את המעשים הטובים והמצוות שעשינו אנו נגיע לעולם הבא עם הרבה סחורה ונהנה מזיו שכינתו של האל, מאור האל החם והאוהב לעולמי עד ולנצח נצחים.

אם תפגשו בן אדם שלא מאמין שיש לו או שהייתה לו אמא מה תגידו לו? את אותה תשובה תגידו לעצמכם, האל הוא האבא והאמא של הנשמה שלנו! האל יצר ועיצב את צורתה ותכונותיה של כל נשמה ונשמה הקיימת בעולם.

אם אתם חסרי אמונה באל אחד תפקחו עיניים לדברי הנ"ל ותמשיכו לקרוא את המשך הספר. בכנות ואהבה, אין לאף אדם סיכוי נגד האל וחבל שנגיע למצב בו אנו בוכים לנצח נצחים על הטעות האיומה שלנו, מצב שכמעט והגעתי אליו. עדיף לתקן כבר עכשיו מאשר להמתין לייסורים, לסבל ולבושה שתגיע אלינו.

אתה מת וחוזר לחיים, שאלות ותהיות רבות צפות, למה ללמוד בתיכון?! למה לרדוף אחרי בית מפואר ורכב משוכלל, אחרי עושר וכבוד, פאר והדר?! אתה יודע שאתה כאן על תקן "זמני בלבד!" ואתה מחכה כבר לסוף הימים שלך שחולפים פתאום לאט וכל החשק האנושי למרדף אחרי החיים האלה נעלם לך, לאט לאט הכל מתפוגג ואתה מסתפק במקום לישון, בבגד ללבוש ובאוכל לאכול, מה כבר צריך מעבר לזה?! הרי אתה יודע שלא תיקח איתך אפילו סיכת ביטחון! כך אתה גם מתחיל להבין שיש כל כך הרבה דברים שאפשר לקחת לעולם הבא ופשוט שכחת מהם לגמרי בעקבות המרדף האנושי שאינו פוסק אחרי הממון ואחר הנאות העולם ואחר התאוות, המרדף האנושי הדמיוני אחר הבל הבלים.

עכשיו אני בן 14 וחצי שעבר תלאות וייסורים קשים וחזר סוף סוף בתשובה, אולי אתם חושבים שאני צדיק ולא אחטא יותר לעולם ועד? חשבתם אולי שזכיתי ואני לא אתפתה יותר לתאוות? או שמה חשבתם שמי שעובר כאלו חוויות הוא חסין מהחטא? אולי אין לי כבר יותר בחירה בין הטוב לבין לרע? אולי כשיבוא לידי ניסיון לחטוא נגד האל אני אעמוד בו בקלות מהפחד לעוד מכות וייסורים? אולי אני טהור כמו מלאך ללא חטא? אז אני חייב לומר לכם, אני רק בתחילת דרכי לשוב אל האל בתשובה ולהתקרב אליו, ניסיונות החטאים והעוונות שלי עוד בפתח כי עדיין לא טעמתי מהם, הם אורבים לי לקראת גיל הטיפש עשרה, ניסיונות שממתינים לתקוף אותי יום וליל ולחסל אותי רוחנית.

היצר הרע השטן שמו, אורב לי ומכין תוכנית מפורטת ומסודרת כיצד לחסל אותי מבחינה רוחנית ולאחר מכן גם גשמית! לשטן יש תוכנית מפורטת עבור כל אחד ואחת מאיתנו, השטן יעשה הכל כדי לנתק אותנו מהאל ולהרוס את חיינו, הוא מצליח בימינו בגדול כי הוא משחק את תפקיד השקרן הגדול ביותר בעולם.

כך השטן ארגן לי תוכנית חיסול רוחנית, העיניים הם 2 סרסורי עברה והגעתי במקרה לדיסק מלא תועבה שאחי החזיק בבית מעל הכונן של המחשב, כך התנפל עלי השטן הרע הזה ברשעותו וחרץ בי את שיניו לעוד שנים רבות. הסקרנות לראות ולהבין את מה שהתרחש בדיסק הזה החריבה את חיי.

כשבני ישראל יצאו ממצרים, אומרים חז"ל שהם ראו והביטו באל תוך כדי שהם אוכלים, שוטים וצוחקים, בני ישראל ראו על ים סוף שנבקע לשתיים מראות שאף בן אדם לא זכה לראות, הם ראו ניסים גלויים ישירות מהאל. במעמד הר סיני עם ישראל פגש את האל שהעניק להם את התורה במתנה וזה לא מנע מהם מלחטוא לאחר מכן, השטן הכין להם תוכנית כדי להחטיא אותם.

מה הסיבה שאנו ממשיכים לחטוא למרות גילויים רוחניים גדולים שכאלה? הסיבה לכך פשוטה, בשביל שנפסיק לחטוא אנו לא צריכים לראות את האל, אנחנו לא צריכים לחוש שהוא איתנו ואנחנו לא צריכים לראות ניסים ונפלאות, כי זה לא יעזור וזה רק יקשה עלינו מפני שעכשיו המעלה שלנו גדולה יותר ולכן גם הניסיון שלנו קשה יותר שכן ככל שנתקרב יותר ליוצרנו האל כך גם הדחף שלנו לשוב אל החטא יהיה גדול יותר וכך גם השטן ירצה להפיל אותנו יותר, הדרך היחידה שנפסיק לחטוא היא רק אם נתפלל ונבקש מהאל שיעזור לנו בכך.

סיבה נוספת למצב הזה היא שזה עולם של שקר, עולם שבו האל רוצה שנתאמץ למצוא את האמת ולעזוב את החטא, שנתאמץ להאמין בו כפי שעשה אברהם אבינו ונתאמץ לקדש את שמו בעולם ולהכיר בו למרות כל הניסיונות.

אם יש לי בחירה להאמין באל ואני צריך הוכחה מהאל כדי שאני אאמין בו, זהו סוג של שקר, אתה לא צריך הוכחה, תסתכל במראה ואתה תראה את האל, אתה כמובן תופיע שם אך אם תתבונן היטב ותשאל מי פיסל את הדמות הזאת? מי דאג שיהיה לה אף שכזה, עיניים שכאלה ושיער שכזה? אולי ככה בפוקס האדם הזה הופיע במראה?! אם תגיד לי שזה בגנים שלך, תאמר לי בבקשה מי שם לך אותם שם? מי יצר את הגֵנים?! מי כיוון כל פרט ופרט במראה שלך?!

בימים אלו השטן לא רק משקר, הוא גם מביא לנו הוכחות שהאל לא קיים, השטן מעלה שאלות: "איפה היה האל בשואה?!", "איפה האל כשצריך אותו?!", "איך יש פיגועים אם האל אוהב אותנו?" וכו'... השטן מתעתע בנו באין סוף שאלות שכאלה שכאילו מוכיחות לנו שהאל לא קיים עד שנהיה בידיים שלו, מהרגע שניפול ברשתו הדרך חזרה תהיה קשה ביותר, בחסדי האל אנו יכולים לשוב אליו בתשובה בכל רגע והוא מושיט יד בכל מצב ונותן לב לשבים אליו. השטן מפתה אותנו באין סוף תאוות מסביב ואופף אותנו בשקרים יום יום.

כדי להינצל מהשטן ולהפסיק להיות משועבדים לחטאים ולתאוות שלנו אנו **דבר ראשון חייבים לפנות לאל בתפילה** מכל הלב בשפה פשוטה בדיוק כפי שפונים לאדם נכבד בבקשה כל שהיא: "אנא מלכי סייע לי בשובי אליך בתשובה שלימה, אנא אלוקי לא בזכויותיי אני בא לפניך בתפילה ומבקש את עזרתך, אני מגיע אליך עם חובות וחטאים רבים שפשעתי כנגדך, עפר אני בחיי ואיין כנגדך, בתחינה מהלב אני מבקש מאיתך אלוקי, אנא אלי סייע לי לשוב אליך בתשובה, עזור לי להלחם ולעמוד כנגד יצרי הרע שנלחם בי להחטיאני ואופף עלי כל היום, סייע לי בכך שתהיה לנגדי יומם ולילה ושיראת שמך תשכון בקרבי ללא הפסקה, אתה האל עושה פלא, אנא עשה לי פלאות וטובות במלחמתי נגד היצר הרע, שאזכה לנצחו ושלא יצליח להרשיעני אף לא לרגע קט ואף לא לחטא פעוט. שאזכה להתקרב אליך אלוקי ואל דרך האמת שלך בשמירת תורתך ומצוותך, שאזכה להיות קרוב אליך וליהנות מאור טובך תמיד בעולם הזה ובעולם הבא. ואני בחסדיך ועזרתך בלבד בטחתי אלוקי, יהי רצון שאזכה ויגל ליבי בישועתך".

בתפילה לאל שיחזיר אותנו בתשובה וישלח לנו ממרום עזרה נגד היצר הרע, שיעזור לנו למצוא את הדרך האמיתית כדי לשמח אותו ולעשות את רצונו לנצח.

הדבר השני הוא הלימוד, תוך כדי תפילה לאל שנתקרב אליו בכל רגע ורגע, צריך ללמוד איך ללכת בדרך האל. האל נתן לנו ספר מיוחד במינו ושמו תורה, ע"י לימוד התורה אנו זוכים להכיר את האל ואת דרך הנהגתו בעולם בכל דור, אנחנו לומדים להכיר את האהבה והחיבור של האל אל עם ישראל המכונים בניו, חיבור עצום כמו חתן וכלה, אנחנו לומדים את הקשר של האל לאומות העולם, אנחנו לומדים את שאיפת האל כשהוא ברא את האדם הראשון והכניסו לגן עדן, אנחנו לומדים את אכזבות האל מעם ישראל ומאומות העולם עקב חטאיהם, אנחנו לומדים את הזמנים שבהם זכינו להעניק לאל נחת רוח כשהלכנו בדרכיו, אנחנו לומדים את המצוות, החוקים והמשפטים אותם האל העניק לנו בטובו, אנחנו לומדים את התכלית שלנו לחיים בעולם וכיצד לקיים את רצון האל, אנחנו לומדים את האמת הגדולה מכולם שהאל אחד יחיד ומיוחד ואין שני לו! ע"י הלימוד הזה אנחנו פותחים לנו פתח להבין איזו דרך לא טובה בעיני האל, ואיזו דרך טובה בעיני האל, אנחנו פותחים לאל פתח קטן כדי שהוא יסייע לנו. בנוסף ללימוד התורה אנו צריכים ללמוד הלכות יום יום, ע"י לימוד ההלכה אנו נדע כיצד לבצע בפועל את רצון האל, ההלכות הם אבני הדרך שלנו לקיים את התורה שקיבלנו בכתב ואת התורה שקיבלנו בעל פה במעמד הר סיני הגדול, בדרך זו אנו נדע לשמור ולקיים את רצון האל ונגרום לו נחת רוח ממעשינו.

אחרי שלמדנו איך הולכים בדרך האל, אנו ניישם ונמשיך בכך כל ימי חיינו. **הדבר השלישי הוא ההתמדה**, להתמיד בדרך האל, גם אם חטאים איומים ונוראים נקראו בדרכינו ויצרנו הרע החטיאנו קשות ורבות, גם אם נפלנו לשאול תחתית והגענו לכל הטומאות והתאוות שיש בעולם תוך כדי שאנו כבר מורגלים בחטאים וקשה לנו מאוד להתנתק מהם, עדיין, אנו נמשיך עם 3 הפעולות הללו, שנה, שנתיים, חמש שנים, עשר שנים, עשרים שנה ואם צריך נמשיך כל החיים, האל הטוב יראה לליבנו, ישמע לתפילותינו ויעזור לנו לעלות משאול לפני הקץ, לא להתייאש כי האל אופף אותנו באהבה והתפילות יעזרו לנו להתקרב אליו. מצד אחד אנו נתמיד בתפילה ובשמירת המצוות ונתקרב לאל ומנגד אנו נתמיד בהתרחקות מהחטא ונתחיל לשמור שבת כי ללא שמירת שבת אנחנו לא יהודים.

אחת הדרכים להפסיק לחטוא ולנצח את היצר הרע היא להכיר בגדלות האל וברוממותו שהוא המלך המצווה עלינו לבצע את מאמריו וללכת על פי דרכיו. **הדבר הרביעי הוא המוסר**, תוך כדי שאנו מאמינים שהאל ציווה עלינו חוקים ומשפטים אנו גם צריכים להכיר בחטאים ובמידות שלנו ולדעת עד כמה הם מאוסים בעיני האל ועד כמה הם לא רצויים מלפניו. כדי להכיר עד כמה החטא מאוס אנו צריכים ללמוד בספרי המוסר, אחרי שנקרא בהם ונכיר עד כמה החטא מאוס בעיני האל יהיה לנו עדיין מסע ארוך לצאת מהטומאה בה אנו נמצאים.

בסיפורי אתם תגלו איך לקח לי מעל עשר שנים להתנתק מכל הטומאות שהיו אופפות אותי יומם וליל, כשחטאתי פניתי לאל בתפילה שיוציא אותי מידי היצר הרע ומהחטא, שינתק אותי מהסביבה ומהאנשים שגורמים לי לחטוא. אחרי מסע ארוך של סבל וייסורים קשים שבהם שילמתי על פשעיי וחטאותיי שהצטברו בינתיים, תשלום שאני שמח לשלם כאן, האל שמע אל תפילותיי.

בתחילת דרכי לא היה לי מושג מה היא יהדות ולאן אני מגיע בדרך החדשה, לא הבנתי כל כך מה היא אותה חזרה בתשובה אליה מכוונים אותי משמים, התחלתי לחקור כיצד אני חוזר בתשובה בכך שהתחלתי ללמוד תורה והלכות, ספרי מוסר, חק לישראל, נביאים ופרשת השבוע, מכול דבר לקחתי ממש מעט, היה לי קשה לשבת וללמוד רק מספר אחד ולכן הקדשתי זמן לדף אחד בכל ספר.

את ההלכות למדתי מספר קיצור שולחן ערוך המבוסס על פסקי ההלכה של הרב עובדיה יוסף זצ"ל שהלך לעולמו לאחרונה, שמחו בשמים מאוד לקבל אדם גדול שכזה, עוד נשמה גדולה שתעזור לצדיקים למעלה לקרב את גאולת ישראל. את המוסר למדתי בעיקר מהספרים שערי תשובה, אורחות צדיקים ופלא יועץ! יש כמובן עוד ספרים מומלצים כגון חפץ חיים המדבר על הלכות לשון הרע, בנוסף יש את מסילת ישרים שהוא ספר מאוד עמוק ועיוני וספרים נוספים כגון חובת הלבבות ושערי חכמה ועוד רבים, יש גם כאלה שלא הכרתי עד היום הזה.

אני ממליץ להתחיל עם שערי תשובה ופלא יועץ גם יחד, אם אתם מרגישים קושי רב עם הספר שערי תשובה כי הוא מביא לכם את כל האמת ישר בפנים, אז תקראו פלא יועץ ולאחר שתתחזקו מעט תקראו מיד את שערי תשובה. בשבת חייבים לקרוא פרשת שבוע עם פירוש רש"י, אסור לבזבז את הזמן היקר של השבת על הבלים, בשבת מטעינים את הנשמה ברוחניות, זהו עונג שבת!

פרק ו'

השחפץ

מסע החזרה בתשובה התחיל, למדתי שצריך ללבוש טלית קטן מצמר רחלים, משמע טלית קטנה שהיא הציצית שיושבת על הגוף כמו בגד, בהלכות היה רשום שהציצית שומרת ומגינה על האדם שלובש אותה, אחרי כל הדם שנשפך ממני בתאונה עם האופניים והזעזוע מוח האיום שלקח ממני חלק נכבד מזיכרונותיי התרגשתי מאוד מהמחשבה שיש מוצר שיגן עלי מתאונות נוספות שמצפות לי. הפציעות הגופניות והנפשיות שעברתי לא היו קלות להתמודדות בגילי כבן 14. למות לא פחדתי, אך פחדתי לעבור עוד תאונה ולהישאר כאן ולסבול מהפציעה.

החלטתי לקבל עלי את מצוות הציצית המבטיחה שמירה מיוחדת על האדם ורכשתי ציצית העשויה מצמר רחלים (כבשים) ולא מבד כותנה או כל בד אחר, הסיבה לכך היא שציצית העשויה מצמר רחלים היא מצווה בהידור שכן האל ציווה עליה בתורה ושכרה גדול יותר ממצוות ציצית העשויה מבד שעליה הסכימו חכמים שהיא גם נחשבת ציצית וגם איתה מקיימים את המצווה.

רכשתי את הציצית בחנות של תשמישי קדושה ובנוסף קניתי גם ציציות מהודרות שהם החוטים לציצית ובדיוק כמו שלמדתי בהלכות ציצית בקיצור שולחן ערוך חיברתי את הציציות לציצית תוך כדי שאני אומר בשמחה רבה: "לשם מצוות ציצית" והנה היא מוכנה, בהתרגשות ושמחה גדולה בירכתי על הציצית את הברכה שמברכים על בגד חדש שרכשנו בלבישתו בפעם הראשונה: "ברוך אתה יהוה, אלוהינו מלך העולם, שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה!" וסוף סוף לבשתי את הציצית. חיוך רחב עלה על פניי, אך הוא לא נמשך זמן רב.

אומנם הייתי שמח מעצם כך שזכיתי לקיים את מצוות האל וללבוש ציצית, אך התוצאה הראשונה של ההתקרבות לאל הייתה קושי רב וסבל, ועוד קושי...! מי שחושב שכשהוא יתקרב אל האל ויחזור בתשובה יתרחשו לו ניסים ונפלאות אז יש לי בשורה בשבילו, כשאדם זוכה ומתקרב לאל זו זכות שאין כדוגמתה, האדם המתקרב ליוצרו צריך להלחם על הזכות דרך כל הקשיים שיבואו בדרך!!! ההתקרבות לאל מלווה בהתמודדות פנימית קשה כלפי עצמך וכלפי הסביבה.

הקושי הראשון אצלי התחיל כשהציצית לא הייתה נוחה, לבוש מוזר ולא נוח שכל הזמן מציק בלי סוף! אני חייב לומר לכם, השתגעתי! השתגעתי עד עצבים כי לא הסתדרתי עם הציצית מתחת לבגדים שלי! הרגשתי שיש עלי איזה גוף זר ובקיץ הרגשתי שמכניסים אותי לתנור בחום של 200 מעלות וצולים! איזה חום!

והריח?! איזה ריח יצא מהציצית כשהזעתי, הרגשתי שאני מריח כמו כבש! למרות הכל השתדלתי לא להתייאש ולהתמיד, בהמשך מצאתי לריח הרע פיתרון ע"י שמכבסים את הציצית פעם אחת במכונת כביסה ועדיף מאוד לפני שקושרים את הציציות החדשות כי אם החוטים יכנסו למכונה הם ייקשרו האחד עם השני. עכשיו כשאני קונה ציצית אני קודם כל מכבס אותה, מייבש ומגהץ אותה יפה, ולאחר מכן אני מחבר לה את הציציות (החוטים) ואומר: "לשם מצוות ציצית".

אם חשבתם שאתם מתקרבים לאל והכל יהיה לכם סבבה? אז טעיתם! בשביל להתקרב לאל צריך אומץ, צריך עוז, צריך להיות גיבורים בנפש וברוח ולדעת להתמודד בעוצמה עם כל הקשקושים שהשכל או הסביבה אומרים לנו, להתקרב לאל זו זכות והזכות הזאת נתנה לנו לעם ישראל ע"י כך שנבחרנו להיות עמו הנבחר של האל וקיבלנו ממנו תורה שמפרטת לנו את רצונו של האל, כשאנחנו שומרים ומקיימים את מצוות וחוקי התורה אנו זוכים להתקרב לאל. ניתן לראות כמה מצווה אחת שהאל ציווה אותנו היא ממש לא פשוטה לקיום! מצווה אחת מתוך 613 מצוות כשמצוות רבות מתוכם מיועדות רק לבית המקדש שבעוונותינו חרב היום. היום הוא חרב ולא לפני 2,000 שנה, כי היום לא זכינו להתקרב לאל מספיק, אם היינו קרובים לאל הוא היה קרוב אלינו בבית המקדש.

הדרך אל האל קשה יותר ממה שאנחנו חושבים! תודה על העידוד אמרתם? אני מעודד בדרך של הכנה נפשית וכיוון, אני מכין אתכם כמו שצריך לשדה הקרב מול היצר הרע שלא תחטפו הלם קרב פתאום, תהיו מוכנים להילחם ותקבלו על עצמכם את המצווה היקרה הזו, למען האל שציווה אותנו עליה, מצווה אהובה ומיוחדת במינה שעוטפת אותנו כל היום בבגדו של הבן של המלך.

בתור התחלה אנחנו חייבים שחפץ רוחני שיעזור לנו בדרך אל האל והאמת, האל ממתין לנו שנתקרב אליו לפני שיגיע הקץ ויהיה מאוחר מדי להתקרב לאל. אני אנחם אתכם מעט, לקחו לי כמעט 3 שנים להתרגל ללבוש ציצית, 3 שנים! איך אפשר להתרגל בכלל? זו היא מלחמה יומית שבסופה האל עוזר לנצח!

אחרי כל הקושי, הסבל והמלחמה היומית הזאת, איך ההרגשה שלי היום? אני הכי מאושר בעולם שהצלחתי להתגבר על הניסיון הקשה הזה ללבוש ציצית, אני הכי מאושר בעולם שהאל זיכה אותי לקיים מצווה אחת מכל המצוות שלו! גם אם המצווה מוזרה בעיניי, כי מבחינה לוגית זו סוג של בדיחה לשים בגד כזה, אך כמו שהבנתם עד עכשיו ממש לא מעניין אותי יותר מה הלוגיקה אומרת לי ומה השכל הפרימיטיבי שלי אומר, מהיום שקיבלתי את הכאפה שלי הבנתי שלא מעניין אותי יותר לא מה אני אומר ולא מה אחרים אומרים, מעניין אותי מה האל שיצר אותי אומר לי לעשות ולא אף אדם אחר! בזכות הבחירה הזאת לקיים את מצוות האל והתובנה הזאת לא לשמוע לעצמי או לסביבה אני זוכה להתקרב לאל יום יום, אז מה אכפת לי מכל הקשקושים מסביב?! עכשיו שאני רגיל ללבוש ציצית בשמחה אני זוכה במצווה יקרה כל יום ועושה את רצון האל!

לא הייתם מפנקים את בן או בת הזוג שאתם אוהבים בבילוי הדורש מאמץ, השקעה ומחשבה רבה רק בשביל לראות על פניהם חיוך רחב ובשביל שהם יאהבו אתכם עוד יותר לאחר מכן ובהמשך יחזירו לכם גם פי כמה?! אותו הדבר, אני עושה את רצון האל ומשקיע מאמצים כדי להתקרב אליו ולהוכיח לו שאני אוהב אותו מאוד, האל יצר אותי ונתן לי הזדמנות לחיי נצח, האל דואג לי למזון ערב ובוקר, האל דואג לי ללבוש, האל דואג לי למיטה ולמצעים נעימים ורכים, האל דואג לי לקירור בקיץ ולחימום בחורף, האל דואג לי לפרנסה ולשפע גשמי, האל נתן לי בריאות וכשחליתי והתפללתי אליו הוא העניק לי רפואה שלימה, האל הושיט לי יד בכל שלב בחיים שימח אותי פעמים רבות ומנגד ליבן את נשמתי באין סוף ייסורים כדי שאזכה לזכך את נשמתי מהחטאים הרבים שלי, האל מעניק לי את הכח להתקרב אליו בכל יום ומסייע לי להתכונן לעולם הבא, האל נתן לי את הזכות להיות חלק מעמו הנבחר ולקבל תורה ומצוות רבים שמקשרים אותי אליו יום יום ובכל רגע ורגע, האל מעניק לי שפע וברכה כשהוא עושה למעני ולמען בני ביתי אין סוף חסדים יום יום, האל מעניק לנו אושר, שמחה, שפע רוחני וגשמי ועוד ועוד... איך אני לא אודה לאל כל כך טוב שכזה? איך אני יכול להתעלם ממנו? איך אני יכול להתעורר בבוקר ולא לחשוב על האל שמעיר אותי בריא ושלם? איך אני יכול להתעלם מהאל בבוקר ולא להודות לו:

"מוֹדֶה אֲנִי לְפָנֶיךָ מֶלֶךְ חַי וְקַיָּים. שֶׁהֶחֱזַרְתָּ בִּי נִשְׁמָתִי בְּחֶמְלָה. רַבָּה אֱמוּנָתֶךָ"!

איך אפשר להתעלם מכל הטובות הלא פוסקות של האל ולא לאהוב אותו?! איך לא אלך בדרכיו ולא אשמע לו אחרי כל הטובות הללו שהוא עושה למעני? איך לא אלמד את בני את התורה והמצוות והמעשים טובים שהאל ציווה עלינו? איך לא אלמד את בני לקרוא בכל יום קריאת שמע, להתפלל ולברך ברכת המזון? איך לא אשמור על יום השבת?! לאל שמעניק אין סוף טובות מגיע את מבוקשו! אל אחד יחיד ומיוחד, האל שכל כך אוהב אותי איך אני לא אוהב אותו בחזרה?!

אני בטוח שמי שיש לו צרות יתהה כרגע ויאמר: "אם האל ממש אוהב אותי אז למה הוא עשה לי ככה וככה בחיים? ולמה אני עובר הרבה צרות וסבל?!", המענה לכך הוא פשוט, מהאל לא יוצא שום דבר רע, מדובר על נקודת מבט של המתבונן, האל רואה את כל התמונה אנחנו רואים רק נקודה קטנה על הקיר. בנוסף לכך חובה עלינו להבין שהאל לא חייב לנו כלום, הוא לא חייב לנו דבר! אחרי הכל האל הוא הבוס הגדול של כולנו ואנחנו עבדיו או משרתיו בעולמו, אנחנו אלו שאם כבר חייבים כלפי האל והוא זה שצריך לבוא אלינו בטענות, משום מה יש בינינו שמרשים לעצמם לבוא בטענה אל האל כי יש להם ייסורים, אז שוב אם אני חולה האל לא חייב לרפא אותי, הוא אפשר לי והעניק לי מתנה גדולה שאני יכול לפנות אליו ולהתפלל שירפא אותי בעצמו, אז על מה הטענה? מעבר לכך כל אדם שיש לו ייסורים או חולאים צריך לחשוב שבעים פעם מדוע הם באו עליו ומה הוא עשה בחייו כלפי הסביבה קודם ואחרי זה כלפי האל.

אחרי שהכנסנו לראש טוב שהאל לא חייב לנו כלום אלא אנחנו החייבים לו, צריך לדעת שכל הרע שנראה לנו כרע או הטוב שיש בחיינו זה באמת ובצדק, אנחנו לא נקבל רע שלא מגיע לנו באמת ובצדק וכן גם לגבי הטוב אם כי את הטוב אנחנו מקבלים הרבה יותר ממה שמגיע לנו בפועל על מעשינו הטובים מסיבה פשוטה שהאל הטוב מעניק לנו בחסד אין סוף טובות. כל הרע שחווינו במהלך חיינו יתבהר ויתלבן לנו בעולם הזה בהמשך ובכך אנו נבין את הרע שפקד אותנו בחלק מהמקרים, את חלקם האחר אנו נבין רק בעולם הבא.

האמונה שלנו באל היא שלא הוא זה שמביא עלינו רעות אלא החטא שלנו, ברוב המקרים הייסורים נועדו לנקות את חטאותינו ופשעינו נגד הסביבה והאל, צריך לשמוח בייסורים בעולם הזה כי בזכותם אנו מגיעים לעולם הבא נקיים, אם נשמח בייסורים ונתפלל ונתחנן לאל שייקח אותם הם יחלפו מהר יותר.

האדם מטבעו מחפש את השלילי שבחברו כדי להוכיח לעצמו שהוא טוב, לכן צריך לחפש תמיד את החיובי והטוב שהעניק לנו האל ולא להתמקד במה שנראה לנו שהוא כביכול לקח מאיתנו, אם הוא לקח את אבא הוא השאיר אמא, אם האל לקח גם את אבא וגם את אמא אז הוא השאיר דוד או משפחה שדואגת ואולי גם משפחה אומנת טובה, אם האל לקח מאיתנו את כולם ונשארנו לבד, אז האל הרחום הוא כרגע האבא והאמא שלנו והוא אוסף אותנו אליו בטובו, אפשר לפנות אליו ועכשיו עוד יותר, לאל אבי היתומים: "יָתוֹם אַתָּה הָיִיתָ עוֹזֵר", עם כל הקושי שיש באובדן בן משפחה צריך לזכור שהוא לא מת הוא עבר שלב, הנפטר התקדם לעולם הבא וצריכים להתפלל עליו שהוא יקבל שם יחס טוב, התפקיד שלנו עכשיו הוא לעשות למענו מרחוק כדי לקרב אותו אל האל יתברך, לא היינו רוצים שבן משפחה ישב במאסר והיינו עושים מאמצים כדי לשחררו, הנפטר רק עזב את הגוף שאפשר לו להתקרב לאל ולשמור על תורה ומצוות כאן, לא ניתן לדעת מה המצב שלנו ולכן צריך לקחת בחשבון שאולי הוא הסתבך שם והמקום שלו כרגע הוא לא טוב ולכן צריך לקדש את שמו של האל למען הנפטר, הדבר הראשון שנעשה למען הנפטר יהיה כמובן לחזור בתשובה ורק לאחר מכן כשהתקרבנו לאל אנו נעשה לעילוי נשמתו פעולות רבות שיסייעו לו במרומים. הפעולה שהכי תזיק לנפטר היא התרחקות מהאל המלווה בתלונות והתקפות כנגד האל שאסף את נשמתו של הנפטר, בנוסף לצערו של הנפטר מדברים אלו, הנפטר זכה לראות את האמת שהאל אחד ושכל מה שמתרחש זה באמת וצדק, לכן כואב לו שבני משפחתו לא מקבלים זאת ומורדים באל שעשה איתו רק טוב.

עכשיו שיש לי שחפץ, נראה לכם שהוא יגן עלי אם תתרחש תאונה?! אכן כן, באמת שזה לא יאמן, לא יאמן! מהיום שהתחלתי ללבוש ציצית ועד היום הזה, עברתי עוד תאונות רבות בהם החיים והמוות היו בשאלת מבחן והאל שמר עלי, לעומת 2 התאונות עליהם כבר סיפרתי לכם, מהם יצאתי פצוע פיזית ונפשית, כשמאחת אני יוצא עם זעזוע מוח שגרם לי לאיבוד זיכרון, לסחרחורות ונפילות, מהשנייה אני יוצא חצי מת חצי חי עם חצי פנים משויפות מהכביש ומלאות דם, מהתאונה השלישית יצאתי בריא ושלם, וזה היה ממש נס! אחריה יש את התאונה הרביעית החמישית והשישית, 6 תאונות בהם יכולתי לאבד את חיי, כנגד 6 ימי בראשית בהם נברא העולם ע"י האל ובהם כפרתי לחלוטין!

בתאונה השלישית אני נוסע עם טרקטור במושב ומתנגש במשאית מלאה בבלונים של גז בישול! במידה ותהיתם: "ואתה עדיין בחיים?!", כן אני בחיים.

רק לפני שאספר על כך, אתן לכם קצת רקע איך הגעתי לתאונה הזו בכלל. בעקבות המוות קליני התחלתי לזלזל בלימודים בתיכון בו למדתי באופן מיידי, הרי מה הטעם ללמוד? למה ללמוד ביולוגיה אם בסוף יאכלו אותי תולעים?! למה ללמוד בכלל כל דבר שיש אם הלימוד הזה לא יועיל לי בעולם הבא?! בתקופת התאונה בה נהרגתי למדתי בכיתה ט', אני אומר לכם בשיא הכנות, ביולוגיה היה המקצוע האהוב עלי ולא היה מבחן שקיבלתי בו פחות מציון 90, המורה הייתה אוהבת אותי מאוד וגם אני אהבתי אותה כי היא ידעה להעביר את החומר בצורה ברורה וטובה, היא הייתה מחייכת אלי המון וכמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם. הערכתי מורים איכותיים, ומורה שלא היה איכותי היה סובל ממני ומחוצפתי. בעקבות המוות שעברתי כבר לא חשתי בחיבה וצורך למקצוע הזה או למקצוע אחר, אפילו במקצוע התנ"ך והתלמוד לא השקעתי, הלימוד היה חומרי מדי לטעמי, לומדים תנ"ך כי הוא חלק מתוכנית הלימודים ולא בגלל שזו חובה של כל יהודי ללמוד תנ"ך כדי לקיים את רצון האל.

יש איסור ללמוד תורה שבכתב ותורה שבעל פה כמו שאר מקצועות החול, זה זלזול בתורה שלנו, התורה היא לא עוד מקצוע שלומדים בתוכנית הלימודים ובטח שלא בגיל צעיר, התורה היא סם החיים של כל יהודי ויהודי והיא תוכנית הלימודים היחידה ותוכנית החיים שלנו, מתוך לימוד התורה אנו מתעלים רוחנית והיא מחייה את הנשמה שלנו, התורה מפריחה בתוכנו יראת שמים כדי שנדע ללכת בדרך האל ונשמור ונקיים את מצוותיו, ללמוד תורה כעוד מקצוע בתוכנית הלימודים זה ביזיון שאין כמותו לדרך החיים של היהודי בנוסף לבלבול ולהרס הרוחני שנגרם ללומד ובנוסף להתבוללות של התורה עם שאר מקצועות.

עלינו ללמד וללמוד את התורה בכל זמן, במידה ומדובר במסגרת הלימודים זמנה של התורה הוא מהבוקר ועד הצהריים, רק לאחר מכן נלמד לשון והבעה, מתמטיקה וכל מקצועות החול הנחוצים להשכלתו הכללית של הילד לעתיד. התורה תדירה יותר מביולוגיה ומחשבים ושאר קשקושים שלא זוכרים אחרי. שאשנה עם שלם? רחוק ממני אך יש לי תקווה, לכן קודם כל התחלתי עם עצמי ובמקום להגיע לשיעור עם ספר ביולוגיה הגעתי עם ספר הלכות או שלא הגעתי.

במחצית א׳ של כיתה ט׳ התקופה של 2 התאונות קיבלתי בתעודה במקצוע ביולוגיה ציון 98 עם 12 חיסורים, במחצית ב׳ של כיתה ט׳ כשכבר התחלתי להגיע באופן קבוע לכיתה עם ספר הלכות קיבלתי בתעודה 40 עם 7 חיסורים. היו לי חיסורים בתעודה של כיתה ט׳ מפני שעבדתי ברפת במקביל ללימודים.

בגיל 15 וחצי הסתיימו לימודיי בכיתה ט׳ והייתי לקראת הלימודים בכיתה י׳, התבוננתי בתעודה המזעזעת של כיתה ט׳ והפריע לי מאוד שלא קיבלתי ברוב המקצועות ציון של 90 ומעלה כמו שהייתי רגיל תמיד, בנוסף הפריע לי מאוד שקיבלתי הרבה מאוד נכשלים, הפריע לי בעיקר שאני גורם למורה שלי צער, אילן שמו, מורה עם אופי שאין לאף מורה, אהבתי אותו, כמה שאהבתי אותו וכמובן שהוא אהב אותי, המשכנו לשמור על קשר גם לאחר תקופת הלימודים. לאחר מספר שנים כשהצלחתי להוציא מפי מעט מהסיפור על המוות שעברתי, גיליתי לאילן מדוע התדרדרתי בלימודים, אילן שאל: ״אז למה לא סיפרת אז? למה לא אמרת כלום? היינו עוזרים לך, אני הייתי עוזר, עכשיו אני מבין, עכשיו אני מבין מה קרה לך!״. כמובן ששום עזרה לא הייתה מועילה כי לא הייתי זקוק לעזרה כדי ללמוד ולכן לא הייתי מוכן לעזרה מהסוג הזה וגם לא מהסוג האחר שינסו להבין את השינוי אצלי ומה הגורם שלו ואיך לטפל בגורם, הייתי זקוק לעזרה מסוג אחר לגמרי, עזרה בתשובה לשאלה: ״מה הסיבה שחזרתי לחיים?״, מעבר לכך איך אני בדיוק אמור לספר שנהרגתי וחזרתי לחיים? איך אנשים יגיבו לאמת הזאת? אמת שבתור ילד בן 15 ידעתי טוב יותר מאנשים בוגרים בהרבה, אמת שמבלבלת את כולם ומוציאה אותם משלוותם! אמת שמרוקנת את התכלית המקולקלת של תוכנית הלימודים והחיים שלהם מהתוכן שלה!

בכיתה ו׳ בתעודה של רבעון ג׳ קיבלתי ציון 100 עגול בכל המקצועות! תעודה נדירה כמובן. אהבתי מצוינות וכדי לשמח את אילן המורה היקר שלי, שאני אוהב! ולהראות לעצמי ולכולם שאני כן יכול ושאני בוחר מה לעשות בחיים שלי ולא הם אלו שמחליטים ולכן החלטתי לתת ללימודים עוד צ׳אנס.

אני בן 15 וחצי, כיתה י׳ מתחילה ואני בהיכון! במתכונת הלימודים החדשה חילקו את שנת הלימודים לשלוש. שליש א׳ אמור היה להסתיים בחג החנוכה, שאפתי לציונים גבוהים והשקעתי בשביל כך המון! היה לי חיסור אחד במקצוע של״ח, חינוך גופני לא אהבתי והיסטוריה שנאתי מאוד אך עם השאר הסתדרתי.

לאחר שנה שלימה בכיתה ט' שכמעט ולא למדתי בה בכלל ומבלי עזרה כל שהיא מאף אחד אחר חוץ מהאל שהעניק לי כוחות, הגעתי בתעודה של שליש א' בכיתה י' לממוצע של 80, ברוב המקצועות העיקריים הציון שלי היה 90 ומעלה!

הוכחתי את עצמי, אילן המורה שלי היה כל כך מאושר ושמחתי על כך מאוד. מנגד היה לי קשה בתוך תוכי, מלחמה גדולה התחוללה בנשמתי באותה תקופה, מצד אחד עבדתי ברפת של אבא בבוקר לפני הלימודים וגם לאחר הלימודים, היה עוד הרבה מה לעשות ברפת מעבר לזמן הזה שעמד לרשותי ומצד שני לא האמנתי בכלל בלימודים ולא ראיתי בהם שום תכלית לעולם הבא, שום תכלית!

מה יעזרו לי הלימודים האלה לאחר שאמות? לא שמעתי שבגן עדן או בגיהינום יש לוח דרושים וצריכים שם מתמטיקאי או ביולוג עם בגרות ותואר ראשון או שני, פרופסורים ודוקטורטים, בעולם הבא הדברים האלה הם קשקוש! כאילו אני כבר בכיתה י' והמטרה עכשיו היא שאעשה מבחני בגרות מקושקשים, אני לא מאמין בבגרויות! אני מאמין בתכלית אחרת לחלוטין, אני מסתכל רחוק יותר לעבר העולם הבא ולא רק לעבר העולם הזה החומרי, מעבר לכך למה אני צריך תעודת בגרות? אני אמשיך לעבוד במשק של אבא ואתפרנס מכך בעתיד, פרנסה היא אך ורק מאת האל ואני לא צריך תעודת בגרות בשביל להתפרנס! תעודת בגרות היא המצאה של תרבות שלא מאמינה באל, תרבות של שקרים, תרבות שרוצה לגרום לנו לחשוב שרק בדרך שלה אנו נקבל עבודה טובה וממון, תרבות שרק עם תעודת הכפירה שלה יעריכו אותנו ויקבלו אותנו לעבודה, תרבות שמטמיעה בנו את הדרך של כוחי ועוצם ידי עשה לי את החייל הזה.

חנוכה כבר בפתח ואיתו הגיע הטקס בו חגגו את סיום שליש א' של השנה, בטקס נכחו כל תלמידי ומורי התיכון, חולקו בו תעודות הערכה עם ציונים, נאמרו בו דברי שבח רבים ובאופן חריג מטקסים קודמים בחרו מכל שכבה את התלמיד המצטיין בלימודים בשליש א' של שנת הלימודים והעניקו לו שי.

אני עומד ליד אילן המורה היקר שלי, אני לא רוצה להיות שם, כואב לי מאוד הרעש הזה, מרגיש שעוסקים בטקס של שטויות, הכל הבל הבלים.

אילן מעיר לי ואומר לי תתעורר, תחייך קצת, אילן לא ידע שאני מתעורר לפנות בוקר לחלוב פרות, מה גם שאני עייף מאוד מהשטויות של הטקס הזה, אני מחייך חיוך מאולץ, אילן התרגש מאוד ואני ממש לא הבנתי על מה ולמה.

עמדתי מאחורי כולם, סובל בשקט את השטויות ואת הצחוקים המיותרים, שומע את מחיאות הכפיים ולא מבין על מה הסיפור, לא מבין על מה המהומה. אמרתי לאילן שאני הולך, אך הוא ביקש שאשאר עד הסוף ושלא אעלם פתאום, אני אוהב להעלם הוא מכיר אותי טוב, הייתה לו סיבה שאני אשאר.

אילן נאלץ לגשת לבמה ולעזור בחלוקת השי לתלמידים המצטיינים הזוכים! אני עם הראש למטה מחכה שהרגע יעבור, מחכה ללכת הביתה ולא יכול לסבול יותר להיות שם, מה יועיל לי כל הטקס הזה?! הסתיימו דברי השבח למורים ונגמרו להם סוף סוף כל הצחוקים הלא מובנים, עכשיו התחילו לחלק את השי לתלמיד המצטיין משכבה ז׳, משכבה ח׳, משכבה ט׳ ומשכבה י׳ וכו׳...

פתאום כשאני מרוכז בעצמי ומרחף אני שומע את אילן קורה לי בקול חזק: ״אסף קוראים לך, תבוא!״, אני הייתי בכוכב אחר לגמרי כי בכלל לא שמעתי שקוראים לי במיקרופון, ריחפתי לגמרי! עניתי לאילן בסוג של שפת השקט: ״קוראים לי? למה? לא אני לא בא, תעזוב אותי!״, כולם מסתכלים עלי ואני רוצה לברוח משם, נפלתי בפח של המורה שלי, נו טוב, הרי יש לו כוונות טובות, לכן אני לא אהרוג אותו עכשיו אלא אחרי הטקס! אילן ניגש אלי ואמר בציווי: ״מה יש לך? תבוא לפה עכשיו! אל תעשה לי בושות!״, באמת שלא רציתי לבייש אותו או לאכזב וכל שכן שלא רציתי לעשות לו פדיחות בפני תלמידי התיכון, התחלתי להתקדם לעבר הבמה באי נוחות מכל המבטים מסביב.

אילן החזיק מעטפה בידו ופתאום מנחה הטקס מכריז עלי כתלמיד המצטיין של שכבה י׳, כולם החלו למחוא כפיים ואילן התרגש ושמח תוך כדי שהוא פתאום מחבק אותי חזק. אני לא התרגשתי ולא הזלתי דמעה, אפילו לא קרוב, התחלתי לחשוב מיד: ״מה קרה לכם? נפלתם על הראש? אני הכי מצטיין?!״, שכן היה תלמיד נוסף בשכבה שהייתי בטוח שהוא יזכה ״לתואר הנכבד״ הזה, הייתי בשוק שדילגו עליו, המורה שלי כנראה משך בהרבה חוטים בשביל זה. ממש לא רציתי להיות התלמיד המצטיין של השכבה, רציתי רק לשמח את אילן.

בסיום דברי מנחה הטקס אני מקבל מאילן את המעטפה שהוא החזיק בידו, התחלתי לחשוב מתוך סקרנות מה הם כבר נתנו לי בתוך המעטפה? איזו תעודת הערכה עם חתימות או אולי איזה מכתב אישי להורים או אולי תלוש לקניית ספר קריאה בעלות של 50 ₪?! מה כבר הם יכולים לתת לי בתוך מעטפה?!

אמרתי לאילן תודה בשביל הנימוס אך הוא לא ממש שמע אותי, מאז המוות אני מדבר בשקט, אף אחד לא שומע מה אני אומר. הלכתי למקומי בחזרה, הרגשתי את הפדיחות של החיים שלי מספיק, פדיחות שעשו אותי מצטיין.

בסיום הטקס פניתי לאילן ואמרתי לו: "תגיד לי אתה השתגעת לגמרי??!", אילן אמר לי: "לא, למה? זה מגיע לך, אתה השקעת בלימודים ומגיע לך!", הסברתי לו שאני לא רציתי בזה ושזה לא היה לי נעים לעבור את הטקס הזה, אילן התנצל ואמר שהוא לא ידע שארגיש ככה ועודד אותי שקיבלתי הפתעה. נפרדנו כידידים, אילן תמיד ידע מה לומר כדי להוציא הרע ולהשאיר את הטוב.

לאחר התאונה שעברתי, החבר שלקח אותי תמיד באופניים לכניסה לעיר, החבר שהתרסקה לו הברך לגמרי והיה בטיפולים באיכילוב בת"א מספר ימים הגיע לאחר הטיפולים למספר ימים בלימודים ולאחר מכן הוא נעלם לחלוטין, עבר דירה, לא השאיר טלפון ולא כתובת, פשוט נעלם.

בתחילת השנה ללימודים בכיתה י' חשבתי לאן ללכת אחרי הלימודים, החלטתי ללכת לדירה הישנה שלנו באופקים וכשנכנסתי לשם הייתי מזועזע! הדירה הייתה מלאה בצואה של יונים, כל הרצפה פשוט! זה היה מחזה מזעזע! שטפתי אותה כדי שארגיש בה בנוח עד שיגיע אבא או אחי הגדול לאסוף אותי.

ניגשתי לאחר הטקס עם המעטפה שקיבלתי מאילן לדירה הישנה שלנו בה גרתי בילדותי באופקים, הדירה שאהבתי ולא רציתי לעזוב ולעבור לגור במושב, פתחתי בדירה הישנה את המעטפה ואורו עיניי, בצבצו שם 4 שטרות של 100 ₪! לא האמנתי למראה עיני! עכשיו כבר לא חשבתי שהם השתגעו עכשיו הייתי בטוח שהם השתגעו! 100% השתגעו! באיזה תיכון מחלקים כסף במתנה?! חשבתי שאני מדמיין ופתחתי את המעטפה שוב, הסתכלתי בפנים, ואכן כן, קיבלתי 400 ₪ במתנה באמת! זה הסכום הגדול ביותר שקיבלתי איי פעם בחיי, אבא לא הביא לי מעולם סכום כסף שהיה קרוב ל- 100 ₪, אז 400 ₪?!

שמחתי מאוד, כאילו זכיתי בלוטו או משהו כזה והתחלתי לחשוב מה אקנה, אבא לא היה כל כך קונה לי את מה שרציתי ועכשיו יש לי הזדמנות לבזבז קצת, תנחשו מה קניתי בכסף? קניתי ספרי מוסר והלכות שמצאו חן בעיני בחנות של ספרי הקודש אליה ניגשתי, כמובן שבזבזתי גם, קניתי ממתקים שאני אוהב והשארתי חלק מהכסף בצד להמשך כשארצה לקנות משהו נוסף.

סיפרתי לאבא וחשבתי שהוא ממש ישמח ואולי ייתן לי עוד איזה 100 ₪, אבא אמר צמד מילים בודדות: "יפה מאוד!" והמשיך הלאה בחייו ללא שום חיוך, אבא לא הרבה במילים ואמא כמו שסיפרתי לא תפקדה כל כך מבחינה נפשית, לא יכולתי אפילו לספר לה על כך, אם הייתי ניגש אליה ומספר היא הייתה מגיבה באותה הבעת פנים כפי שהייתה לה לפני שסיפרתי לה. בשלב מסוים בחיים השלמתי עם כך שאין לי אמא לדבר איתה כי היא לא מדברת איתי.

אבא לא השלים את החסר הזה והוא מעולם לא דיבר איתי שיחות חולין מלבד בענייני העסק שהיינו מדברים הרבה כי רציתי לעשות הרבה דברים ברפת והיינו משוחחים על מה שהיה ומה שיהיה. מעבר לכך ישבנו לאכול יחד בערב והייתי קורא הלכות מקיצור שולחן ערוך, מדי פעם אבא היה מתרגז עלי בגלל שקראתי משהו שהוא לא אוהב מההלכות או שאמרתי לו משהו בעניין שקשור לעבודה ברפת שהרגיז אותו, יחד עם הכעס גם הפה מאבד שליטה ולא אשכח את אותם ערבים שברגע קטן פתאום אני שומע מילים שעפים לעברי כמו חיצים ודוקרים אותי בליבי שהקשה מכולם היה: "לך תתחתן, לך, תצא מהבית הזה", הייתי צעיר ועדיין לא בגיל 18, לא ידעתי להיכן אלך, לא ידעתי מה אבא רוצה, הרגשתי שהוא ממש מתכוון לדברים אלו שחזרו במשך שנים רבות ולא פסקו, כשאבא כעס לא עניתי ולא קיללתי אותו, הורדתי ראש ובכיתי אחרי זה בסתר. רציתי וניסיתי לשמח את אבא, אהבתי אותו מאוד רק בגלל שהוא אבא שלי, לצערי, התברר לי במשך הזמן כשנפשי דועכת מהמילים הקשות שזה לא אפשרי.

חנוכה הגיע ואחרי חודשיים שלושה שלא עבדתי במשך זמן רב ברפת נערמה הרבה עבודה, אומנם חלבתי פרות בבוקר ובערב אך למדתי כמו שצריך גם יחד, עבדתי המון בחנוכה, מהבוקר ועד הלילה רצוף, באחד הימים של חג החנוכה, אחרי הרבה מחשבות שהציפו אותי יום וליל עוד מתחילת שנת הלימודים, הגעתי להחלטה שאני ממשיך לעבוד ברפת ולא חוזר יותר ללימודי החול בתיכון, אף אח לא התקרב לרפת ואני הייתי החלוץ היחיד בכל מה שקשור להתקדמותה, לא היה במשפחה מי שיעבוד ברפת ויעזור לאבא בהווה וגם בעתיד חוץ ממני, לכן החלטתי שאני נשאר לעבוד ברפת ולא חוזר ללימודי החול לאחר חנוכה, כמובן שלהחלטה הצטרפה המחשבה שאין טעם בלימודים הללו ושהם ללא שום תכלית לעולם הבא, לעומת זאת בעבודה ברפת אני גם זוכה לקיים מצוות רבות.

כך היה, הסתיים חג החנוכה ולא חזרתי ללימודים, אילן התקשר בלי סוף, היה לו קשה מאוד לתפוס אותי, כי הייתי רוב הזמן מחוץ לבית בעבודה ברפת, לא היו טלפונים ניידים זמינים כמו היום, שנה אחרי התחילה מהפכת הסלולר, התקשר לבית ואין מענה, אמא לא ענתה, נעלמתי לאילן מעל פני האדמה ברגע, רק אחרי זמן רב יצא לנו לדבר, לא סיפרתי לו ולא לאף אחד את הסיבות שלי, לך תסביר לאנשים שכולנו הולכים למות בסוף ולא לוקחים איתנו שום דבר?! לך תסביר להם את התחושות שלך אחרי שראית את המוות והיית בעולם הבא, לך תענה לכל הקשקושים שעכשיו אנחנו חיים כאן אז צריך לרדוף אחרי ההבל, להעשיר ולבנות בתים מפוארים ולקנות מכוניות מפוארות ולרדוף אחרי ההבל, אני בן 15 וחצי ויום יום רואה איך דור שלם רודף אחרי שטויות אחרי הבלים! כשמדובר בתאווה והנאה אני מבין אותם אך כשמדובר במרדף שלא פוסק אני תוהה ושואל למה? לא חבל על הזמן היקר הזה שקיבלת? תקדיש אותו לעצמך, למשפחה, לאל שהעניק לך את הזמן היקר, תקדיש לו קצת שיחה אחת ביום, תודה לו על דבר אחד כל יום, אני רואה מול עיניי דור שלם שרודף אחרי השקר, איך אני אמור להסביר לאנשים בני 30 את כל הדברים האלה? איך אני אמור להוכיח אותם שהם טועים? לכן שתקתי, שתקתי עד היום הזה במשך 15 שנה, עכשיו האל החליט שאת שפתי אפתח ואספר את תהילתו ואת רוב חסדיו עימי. כך המהלך להפסיק ללמוד שינה גם את חיי והוביל אותי למי שאני היום.

לאחר מספר שבועות שאני עדיין בבית הגיע העובדת סוציאלית לדבר איתי, היא אמרה באסרטיביות שאסור לי להישאר בבית לפני שאסיים 10 שנות לימוד, היא דרשה שאחזור ללימודים ואחרי שאסיים את השנה אעשה מה שאני רוצה. הסברתי לה שזו שנת הלימודים ה- 10 שלי ושנשארו לה רק עוד מספר חודשים, לכן בשביל מספר חודשים בודדים לא שייך לבקש ממני לחזור שוב ללימודים. סירבתי לבקשתה וממש לא חששתי מהאיומים שלה שייקחו אותי לפנימייה. ראיתי כל הזמן מעבר לתמונה וידעתי שאין לה אפשרות לעשות לי דבר מה.

לאחר חג החנוכה בחודשים טבת ושבט הייתי עובד ברפת במשך כל היום! עם החוכמה והתבונה שהאל העניק לי בחסדיו, עם הידיים והרגליים החזקים שהאל חנן אותי ברחמיו ובמרץ שזרם בעורקיי ללא הפסקה בחסדי האל ובטובו, קיבלתי דחף משמים לעבוד ולעבוד ולעבוד והייתי מאושר מההתקדמות הרבה.

עם כל הטובות הללו ועוד נוספות שהאל בחסדיו העניק לי והשריש בי, זכיתי לקדם את הרפת במשך השנים מהר מאוד, התאוצה בבנייה ברפת התחילה כבר מאז שהייתי בגיל 14 אחרי שהחסרתי המון ימים מהלימודים והמשיכה עד גיל 20 בו נוצר קרע ביני לבין אבא ופסקתי מלעבוד איתו. כשהייתי בן 13 הרפת הייתה באורך של 12 מטר, והתקדמנו בתוך 9 שנים לרפת באורך 48 מטר תוך כדי שהכפלנו את מכסת החלב וזכינו לעגלים ועגלות רבים שהם עתיד הרפת.

בנוסף, בניתי בעזרת האל מקום מסודר וחמים לעגלים המתוקים שרק נולדו והיו זקוקים למקום חמים שלא יהיה להם קר מדי וחס ושלום הם יחלו בדלקת ריאות שפקדה קודם היותי ברפת הרבה עגלים. אהבתי מאוד כל עגל ועגל!

העבודה ברפת העניקה לי חיים חדשים והייתי כמעט בטוח שאעבוד ברפת במשך כל ימי חיי! הספק היחיד שהיה לי היה ומה אם לא אסתדר עם אבא?! עניתי על כך בתשובה פשוטה שאני הבן היחיד במשק ואבא חייב להסתדר איתי.

בתקופה שהיו לנו 30-40 פרות אני חלמתי על עסק גדול עם מאות פרות, רציתי שנגיע בתוך 10 שנים לרפת באורך 100 מטר עם 100 פרות, רפת ענקית, אך הדברים השתנו, אבא השתנה, השינוי התחיל מהיום שבו הגיע התאילנדי, הייתי בן 17 בערך באותם ימים, אבא הפסיק להעריך אותי ואת מה שאני עושה בשבילו ברפת תוך כדי שהוא מזלזל בי וכועס עלי בכל יום פי כמה ממה שהיה, יחד עם השינוי של אבא גם אני השתניתי, הביטחון שלי באבא השתנה לגמרי, אט אט החיים הגיעו למקומות אחרים ממה שחלמתי לעבוד ברפת ולהיות שמח, הרגשתי ששינוי מתקרב והשתדלתי ליהנות ולשמוח מכל רגע נוסף ברפת, כשאבא היה כועס הייתי פשוט אומר לו: "אבא אי אפשר לעבוד ככה בעצבים, אז או שאני הולך או שאתה הולך, מה אתה מעדיף?" והוא היה הולך ונרגע, לפעמים חוזר ולפעמים לא, רוב הזמן הסתדרתי גם כשהוא הלך ונשארתי לבד, לפעמים היה קשה לי והתרגזתי שהוא אפילו לא עוזר לי כשאני צריך אותו. הכעס מעביר את האדם על דעתו, ראיתי בעיניי איך אדם כועס ברמות עצומות ומרביץ לפרות עם השוט חזק חזק בכל העצבים, ממש כאב לי הלב על הפרות, הם צעקו מהכאב האיום, ממש צעקו שיפסיק, רציתי לבכות מהצער שהיה להם, הדברים חזרו על עצמם שוב ושוב והדרך היחידה למנוע מהפרות את הצער הזה הייתה לדרוש שהוא ילך או שאני אלך, כי כשביקשתי שיפסיק זה ממש לא עזר!

אני בעבודה ברפת, עזרתי לבנות סככה חדשה, בשלב הזה ריתכתי את הברזלים.

עכשיו כשאני במושב כל היום, מדי פעם היו לי סידורים בעיר אופקים או בבאר שבע והרגשתי קושי משמעותי לצאת מחוץ למושב, רישיון לרכב עדיין לא היה לי ובכדי להגיע מהבית בו גרתי עד הכניסה למושב הייתי צריך ללכת לפחות חצי שעה ברגל! גרתי בסוף המושב, בסוף של הסוף של המושב, זה היה כמו לגור בחו״ל שם, אפילו תחבורה ציבורית לא נכנסת למושב, חייב רכב צמוד כדי לצאת ולחזור או סוס מהיר. הייתה האפשרות ללכת ברגל כחצי שעה מהבית לכניסה ולהמתין זמן רב לטרמפ או לאוטובוס שיסיע אותי מהאי הבודד הזה. לאחי ולי היה רעיון גאוני שהקל עלינו, היינו נוסעים לכניסה במושב עם הטרקטור הישן ומשאירים אותו בשטח החקלאי של סבא שבמקרה היה ממוקם בכניסה למושב, לאחר מכן המשכנו לאופקים בטרמפ או בתחבורה ציבורית. ליסע בטרקטור העתיק הזה לאופקים זו הייתה חוויה, זה היה פשוט כייף חיים! בתוך 5 דקות הייתי מגיע לכניסה של המושב ונהנה מהנסיעה המהירה בשטח.

תמונה של הטרקטור הישן, העתיק! צולמה בשנת 2002.

הטרקטור המתין לי בכניסה למושב מהבוקר ועד הצהריים, ממש לא חששנו ולא ציפינו שיגנבו את הטרקטור, המראה העתיק שלו העניק לו ביטוח "מקיף". מדי פעם אחי הגדול חזר למושב וניצל את ההזדמנות שהטרקטור בכניסה כדי לחזור לבית מהר, אני נתקעתי כמובן, זה היה ממש מבאס לחזור למושב ולראות שהטרקטור לא מחכה לי שם, ללכת את כל הדרך הזו ברגל במשך חצי שעה עד שנגיע הביתה זה היה פשוט סיוט! רק השכנים שלי שהיו רואים אותי הולך ברגל היו עוצרים לי טרמפ ולוקחים אותי עד הבית, כשזה היה מתרחש הייתי שמח.

ביום בו עברתי תאונה נוספת הטרקטור חיכה לי בכניסה למושב "למזלי", שמחתי שאגיע לביתי במהירות ובנוחות מבלי להזיע יותר מדי ולהתעייף. לפעמים אנחנו כל כך מאושרים שיש לנו מזל אך התוצאה בהמשך משנה את כל התמונה מסביב, ה- "מזל" שחשבנו שהיה למנת חלקנו מתברר בסוף כחוסר מזל. זו הוכחה מוחצת שאנחנו לא יכולים לדעת אם המתרחש בחיינו הוא טוב או רע.

עליתי על הטרקטור והנעתי אותו ללא מפתח כי המפתח לא היה תקין אז היינו מניעים דרך הסטרטר עם ברזל קטן שמחבר 2 חוטים והטרקטור מניע. התחלתי ליסע הביתה, נסעתי בכביש הראשי של המושב ולא דרך השטח כפי שהייתי נוסע בדרך כלל, למה? כי ככה התחשק לי פתאום, במילים אחרות ככה היה רצון האל, אני רק חשבתי שזה הרצון שלי כי "מתחשק לי" פתאום ליסע כך, אך האל במקרה הזה כמו ברוב המקרים בחיי דאג שלא תהיה לי שום בחירה. הנסיעה דרך הכביש הייתה ארוכה פי שתיים כמעט ולא היה בה שום היגיון כלל! בתור בני אדם קשה לנו להבין שאין לנו בחירה במה שאנחנו עושים רוב הזמן, נדמה לנו שזה מה שאנחנו רוצים ואנחנו החלטנו, יש לנו גם תחושה חזקה לכך, האמת היא שהאל שיצר אותנו הוא מסובב הפעולות והוא החליט על כל פעולה ופעולה שעשינו בעבר, שאנו עושים כרגע ושנעשה בעתיד אם היא תתבצע. בחירה אמיתית יש לנו בכל פעולה שיש לה צד של מעשה טוב או של מעשה רע, מעשה של מצווה או מעשה של חטא, מעשה צדקה או מעשה גניבה, מעשה חסד או מעשה גזילה, מעשה של נתינת חיים או לקיחתם, שאר הפעולות בידי האל, במקרים מסוימים יש גם מצווה או חטא שאין לנו בהם שום צד של בחירה, ככה רצה האל יתברך, הוא יצר אותנו והוא מחליט מה יהיה בעולם שהוא ברא. יצאתם לעבודה בזמן ונתקעתם בדרך ואיחרתם לעבודה, זה רצון האל.

לכלל הזה מצטרפים עוד היבטים שונים ורבים, וכי האל יוביל אדם לחטא? לכן יש כלל נוסף שמוליכים את האדם בדרך שבה הוא רוצה ללכת בנתיב חייו, אדם רוצה ללכת לדוגמא למשחק כדורגל בשבת זו בחירה פשוטה בין טוב לרע, האדם מחליט במוחו אם כן ליסע למשחק בשבת או לא ליסע, ההחלטה היא כבר חטא ומרד ברצון האל, אז איך האל נתן לאדם הזה את החיים והיכולת לבצע את החטא בפועל כשהוא ממש נוסע בשבת נגד רצון האל? הרי האל יכול לעצור את חייו מיד שהוא חשב על החטא ולמנוע אותו, התשובה לכך פשוטה, האדם רוצה לחטוא, האל אומר אין בעיה והוא יאפשר לאדם ללכת בדרך שבחר, האל ממתין לאדם זמן רב שישוב אליו ויעשה תשובה או שירד לאבדון לזמן רב. האדם שבחר ללכת נגד רצון האל מסייעים לו בדרך זו כי היא בחירתו החופשית, בעולם הבא הוא יטען למה אפשרתם לי? ויראו לו את המחשבות שלו שזו הבחירה שהוא קיבל בחיים בעולם הזה והוא בעצמו בחר ללכת נגד רצון האל, לכן הבחירה בשכל היא המסובבת לנו את כל ההתרחשויות הפוקדים אותנו, כשאני בוחר בשכלי לרדוף אחרי האל אז האל יסובב לי את הדרך לרדוף אחריו, כשאני בוחר להתרחק מהאל הוא יסובב לי את הדרכים והאנשים שיסייעו לי. הבחירה במחשבה מובילה לרצון שלנו והיא הגורם המכריע בהתקרבות אל האל.

אני על הטרקטור כבר ואני "מאיץ" לפול מהירות בכביש הראשי של המושב, משכתי את ידית הגז שעל יד ההגה עד הסוף, כמו טרקטורון גדול ורק נוסע לאט, הגעתי למהירות של 40 קמ"ש בערך, שיא המהירות שהטרקטור יכול ליסע בה, אני נוסע ונהנה מהגבשושיות שעל הכביש למרות שבשטח הרבה יותר כייף עם כל הבורות שבו שמקפיצים את הטרקטור באוויר וגורמים לחוויה מהנה במיוחד, על הטרקטור הזה נסעתי מבלי לרחם עליו ולכן הרגשתי כמו על טרקטורון.

בנסיעה בכביש הראשי במושב אני רואה בהמשך הכביש שאני מגיע עוד רגע לסיבוב קל בו הכביש מתעקל ב- 30 מעלות בערך לצד ימין, העיקול לא היה חד והוא משתלב יפה עם נסיעה במהירות 50 קמ"ש בלי שום בעיה. ראיתי מרחוק משאית של בלוני גז בישול, המשאית נסעה כרגיל ולא הבחנתי בשינוי כל שהוא במהירות שלה ולכן "דהרתי" בשיא ההתלהבות, נסעתי כאילו הכביש פנוי לרווחה והוא רק שלי, לא היו בצידי הכביש עצים או מבנה שמנעו ממני לראות את מה מתרחש אחרי העיקול, האופק היה פתוח לרווחה ללא שום הפרעות.

עוד לפני שהגעתי לעיקול אני זוכר במדויק איך הסתכלתי לפנים ובחנתי ווידאתי ב- 100% שהכביש פנוי, נסעתי במהירות שקרובה ל- 40 קמ"ש ובאותו רגע שעברתי את העיקול והייתי בצד השני שלו ראיתי מול עיניי את משאית בלוני הגז עומדת על הכביש מול עיניי! המשאית עומדת במקומה אל מול עיניי! ממש מול הפנים! לא היה לי זמן למשוך את ההגה ימינה או שמאלה ולברוח! אם הייתי מנסה לברוח ימינה או שמאלה ומסובב את ההגה לכיוון כל שהוא הייתי מתנגש במשאית חזיתית ב- 100%! המצב היה או לבלום או להתנגש!

הדמיון והפחד מהתנגשות במשאית מלאה בלוני גז ומפיצוץ שעלול להתרחש אם אני רק אתנגש במשאית המאיימת הזו הצית בי תגובה מיידית שהגיעה במהירות הבזק. באותו רגע שראיתי את המשאית מול עיניי נעמדתי במהירות כפי שלא נעמדתי בחיי תוך כדי שאני לוחץ על הבלמים בשיא העוצמה ואוחז בהגה בכל כוחי כדי שאני לא יעוף מההתנגשות החזיתית שמתרחשת ובאה, ראיתי שאני הולך להתנגש וקיוויתי לרכך את הפגיעה בלחיצה על הבלמים.

התאונה הייתה בשנייה: אני רואה משאית מולי קם בטיל לוחץ על הבלמים אוחז בהגה חזק ו-... נס משמים!!! האל היקר שלח מלאך משמים. אומנם האל אפשר מראש שאעבור את התאונה הזאת, אך מנגד הוא דאג לי גם למפלט ולנס, להצלה, לי, לנהג המשאית ולסובבים! האל שלח לי משמים "שחפץ" שיגן עליי!

מה שהתרחש היה בלתי יאומן, בטרקטור העתיק הייתה תקלה בבלמים, אתם מבינים? בזכות התקלה בבלמים ניצלתי! בטח קראתם לאחרונה בחדשות שבגלל תקלה בבלמים אנשים נהרגו בתאונה, הפעם אתם תקראו איך בזכות תקלה בבלמים נצלתי, עכשיו אתם תבינו שלא התקלה בבלמים היא זו שהורגת, לא התקלה שהתרחשה היא זו שמביאה למוות של האנשים, הסיבה העיקרית למוות או פגיעה קשה בתאונה הוא החטא שלנו שאנו מודעים אליו או רצון האל שאין לנו לערער עליו כי רק הוא יודע את הסיבה האמיתית למותו של אדם או פגיעתו גם אם לא נראה לנו שהסבל הזה מגיע לו. כשילדים נהרגים בתאונה זה רצון האל, עם כל הכאב והצער הילדים הגיעו מהר יותר לעולם שאליו כולנו מגיעים בסופו של דבר, מעבר לכך הרבה ילדים נענשים על חטאי הוריהם, הילדים הם הפיקדון של האל שאנו נלך בדרכו, שנאמין בו ונשמור את תורתו, מעבר לכך שיש סיבות שידועות לאל שרואה את כל התמונה לעומתנו הקטנים.

אם תשאלו אותי איך נהרג או נפטר ילד שלא טעם עדיין טעם חטא והוריו שומרים תורה ומצוות והולכים בדרך האל, התשובה לכך פשוטה: נשמות רבות חיו כבר בעולם הזה, כפי שאני חזרתי בגוף שלי כך נשמה חוזרת בגוף אחר, הסיבה לחזרה היא לרוב כפרה על חטא שהיה בגלגול קודם ובמקרים בודדים נשמה חוזרת לעולם לסייע ולבצע שליחות כרצון האל, לפני שהנשמה יורדת לעולם היא סוגרת עסקה עם הבורא, הרבה נשמות בוחרות לשוב לזמן מה לעולם הזה במקום להיענש בכף הקלע הגרוע יותר מגיהינום במשך שנים רבות, הנשמה מתקנת בעולם את מה שהייתה אמורה לתקן נפטרת מהעולם הזה וממשיכה הלאה לעולם הבא עולם הנשמות לאחר התיקון. זה טרגי לאבד ילד, גם אני איבדתי את ילדי, יודע אני שבעוונותיי הסתובב לי הצער האיום הזה, מנגד באמונתי ובידיעתי שהנשמה ממשיכה הלאה לאחר החיים הללו יודע אני שהייתה לי הזכות לסייע לנשמה כל כך יקרה לתקן. אחרי הכל הגוף מת ונעלם, הנשמה חזרה אל האל, אל היוצר שלה, היא חייה עדיין היא לא תמות לעולם, הבנים שלנו חיים במרומים ואנחנו נפגוש אותם כשנגיע גם אנו לעולם הבא.

הרבה אנשים שאיבדו אדם קרוב כועסים על האל, בבקשה מכם עם כל הקושי והצער ובאמת זו בקשה מלב אל לב, הרפו מהכעס כלפי האל, ותגידו לו תודה: "תודה לך אל יקר על הזכות שהענקת לנו שיהיה לנו ילד, ילדה, נכד, נכדה, אח, אחות, אבא, אמא, אישה או בעל נפלאים שכאלה, תודה לך על הזמן שזיכית אותנו לשהות במחיצתו/ה בעולם הזה ויהי רצון מלפניך אל יקר שתסייע לנו לעשות כל מה שצריך בעולם הזה וללכת בדרכיך הטובים כדי לרומם את הנשמה של הנפטר/ת לגבהיי מרומים שתזכה להיות קרובה אליך ובכדי שיהיה לה נחת רוח על שאנו הולכים בדרכיך, ויהי רצון שנזכה גם אנו להתקרב אליך עוד ועוד". ולמי שלא מוכן לקבל את בקשתי ועדיין כועס על האל, דע לך שבדרך זו אתה גורם צער גדול לנשמה שנפטרה ולנשמה שלך שתפגוש את הבורא בקץ הימים.

התקלה בבלמים הצילה את חיי, בטרקטור יש אפשרות להפריד בין הבלמים של הגלגלים הגדולים האחוריים לצורך העבודה בטרקטור, לדוגמא כשחורשים ומגיעים לסוף הערוגה בשטח צריך לחזור לערוגה הצמודה לה וע"י לחיצה על הבלם השמאלי בלבד הטרקטור עושה פרסה במקום בעקבות הגלגל הימני שממשיך להסתובב קדימה והגלגל השמאלי שננעל מהלחיצה החזקה על הבלם.

כשלא עובדים בטרקטור יש מחבר שמחבר את הדוושה הימנית לשמאלית בכדי שבמהלך נסיעה רגילה לחיצה על הבלם תעצור את 2 הגלגלים האחוריים של הטרקטור ביחד. בנסיעה רגילה חייב לוודא ש- 2 הדוושות מחוברות במחבר! במקרה שלי 2 הדוושות של הבלם היו אומנם מחוברות כדי שהם יעבדו גם יחד, אך הבלם של הגלגל הימני האחורי לא היה תקין בכלל ולחיצה על דוושת הבלם לא מנעה כלל מהגלגל הימני מלהמשיך להסתובב וליסע קדימה.

לחצתי על הבלמים בכל העוצמה מהפחד והתקווה שאזכה לעצור במקום! הנס שהתרחש היה שבמקום להאט ולרכך את ההתנגשות החזיתית במשאית ע"י לחיצה על הבלם הטרקטור ביצע פנייה חדה של 90 מעלות שמאלה תוך כדי שהגלגל הימני של הטרקטור מתנגש במשאית מאחור ומשמיע קול פיצוץ עז, משייף את כל האחוריים השמאליות של המשאית וממשיך להסתובב לו הלאה ללא מעצורים, מהמכה העצומה במשאית איבדתי לרגע שליטה על הטרקטור, מעוצמת ההתנגשות ממש עפתי מהמקום בו עמדתי על הטרקטור, הרגל ברחה לי מהדוושה של הבלמים, אך את הידיים החזיקו לי על ההגה המלאכים ששלח האל לשמור עלי כדי שאני לא יעוף מהטרקטור שהיה פתוח לרווחה ואמצא את עצמי שוב מרוח על הכביש כפי שמצאתי את עצמי כשנפלתי מהאופניים. הטרקטור ממשיך ליסע, הוא עולה על המדרכה ונכנס בשער מברזל של בית פרטי שהיה שם, תוך כדי הפגיעה הצלחתי לעצור את הטרקטור בלחיצה נוספת על דוושת הבלם וכיבוי הגז הידני על יד ההגה אותו הפעלתי בתחילת הנסיעה, הגז גרם לגלגל הימני להמשיך ולהסתובב במהירות ובעוצמה! גז ידני זו ידית שממוקמת על יד ההגה, מושכים אותה והגז עובד ברצף ללא צורך לשים רגל על דוושת הגז. השער מברזל בו פגעתי זז מעט ממקומו, דחיפה קטנה תחזיר אותו למקומו ומעבר לכך לא נגרם נזק לבית הפרטי. ואני? כל הגוף שלי רעד בלי סוף!

נסעתי לאחור חזרה לכביש ואז קדימה לצידה השמאלי של משאית הגז, עצרתי לרגע בסמוך למושב נהג המשאית שגם רעד מפחד והיה בשוק מהפיצוץ, אמרתי לו ברעדה עם חיוך של ילד קטן שרוצה לברוח שהכל בסדר ולא התרחש שום דבר משמעותי. סיימתי את דברי ונסעתי בשיא המהירות של הטרקטור, תוך כדי שאני נוסע הסתכלתי לאחור וראיתי שנהג המשאית ירד מהמשאית והלך לאחורי המשאית לבחון את הפגיעה, הפגוש של המשאית התעקם.

כנראה שנגרם לנהג המשאית נזק רציני והוא החל לרדוף אחרי ולצפור, נסעתי מהר מאוד ככל יכולתי והתגנבתי בפניה חדה שמאלה למשק של סבא שלי שהיה במרחק קילומטר ממקום התאונה, התחבאתי מאחורי חבילות הקש שנהג המשאית שרודף אחרי וצופר בלי סוף לא יראה אותי. התחבאתי אומנם אך הבטחתי לעצמי שברגע שאגיע הביתה אבקש מאבא שייגש לחברת הגז של המשאית לבחון את הפגיעה ואת הנזק שגרמתי ולשלם להם מה שמגיע להם. נהג המשאית נסע במשך רבע שעה תוך כדי שהוא צופר בלי סוף, עליתי על חבילות הקש כדי לראותו, הייתי ממש לחוץ שאולי הוא יצליח לגלות אותי.

לאחר כרבע שעה נהג המשאית התייאש ונסע לו, חיכיתי עוד חצי שעה ונסעתי בטרקטור הביתה, כמובן שלא דרך הכביש אלא הקפתי את כל המושב בנסיעה דרך השטח. סיפרתי לאבא שלא ממש הקשיב ולא לקח אותי ברצינות, ביקשתי ממנו ללכת לחברת הגז לבדוק את הנזק שגרמתי ולשלם להם על כך. אבא לצערי לא הלך עד היום, למרות שביקשתי שילך לשלם להם עשרות פעמים. לי לא היה כסף ולא ידעתי איפה חברת הגז הזו יושבת, לא היה לי ראש גדול ללכת לחקור ולבדוק מי הייתה החברה ומה ערך הנזק, לא היה לי האומץ לכך.

החיים המשיכו כמובן, וידעתי שהאל לא יסלח, כי מה שצריך לשלם ישולם, ידעתי שאני אשלם בדרך כזו או אחרת, ידעתי שהאל יפרע ממני על הנזק הזה. אני מעדיף לפרוע בעולם הזה ולא בעולם הבא, שם הדרכים הרבה יותר קשות. כשאדם גורם נזק לחברו או גוזל ממנו ולא משלם לו בחזרה ולא עושה תשובה ולא מבקש את סליחתו של הנפגע, מה שקורה זה שהאל משלם לחבר במקומו ולאחר מכן האל מגיע לאדם הפוגע או הגזלן ופורע מאיתו את החוב שיש לו, האל גובה מאיתנו על כל נזק וגזלה שגרמנו לחברינו ולא שילמנו, האל מוצא את הזמן והמקום המתאים לגבות מאיתנו מה שאנחנו חייבים ואין מנוס מיד האל, אין דרך לברוח מתביעתו של האל ואין דרך להכחיש אותה או להתנגד לה.

בתאריך י״ד בתמוז התשס״ט, 6.7.2009 למניינם, כ- 10 שנים לאחר התאונה עם הטרקטור כשאני כבר בן 26 ועם רישיון ורכב פרטי נסעתי ליבנה לפגוש את החברה שלי, בדרך נכנסתי לעיר אשדוד להתפלל מנחה וחיפשתי בית כנסת. במקרה, ושוב אין סתם במקרה, מקרה זה אותיות רק מה', או אם תרצו ה' רקם, או אם תרצו "מקרה" בגימטרייה = 345 וגם "השם" בגימטרייה = 345.

במקרה נכנסתי לחניון של בניין מגורים כי חשבתי שאולי יש שם מעבר, השם רקם מקרה ומצא את הזמן והמקום המתאים לגבות את חובי. נכנסתי לחניון ולמרות שראיתי שאין שם שום מעבר נסעתי **במקרה** עד לסוף החניון, כשרציתי לצאת נסעתי עם הרכב לאחור אחרי שכמובן הסתכלתי במראה וראיתי שאין שום רכב חוסם ופתאום אני שומע בום! עצרתי בבהלה והסתכלתי לאחור, משום מקום הופיעה נהגת ברכבה **ובמקרה** נעמדה הנהגת דווקא מאחורי רכבי. מי אשם, הנהגת או אני? כולם אומרים שמי שנוסע לאחור הוא תמיד אשם, לדעתי זה לא נכון, אני אומר משהו אחר: מי שאשם הוא האדם שיש לו חובות לאל והוא הסתבך עם האל בעל החוב שהגיע לגבות מאותו אדם שטר חובו, לאדם האשם הזה יהיו הרבה הפתעות בחיים כשיגיע האל ויגבה את חובותיו. אתם זוכרים את הבום עם המשאית? הנה הבום חוזר לי בבום מסוג אחר. בעקבות הפגיעה עיקמתי את הכנף השמאלי ברכב הנהגת שהגיעה משום מקום.

לאחר משא ומתן עם הנהגת ששוחחה עם בעלה בעל הרכב הסתבר שיש להם ביטוח מקיף ולמרות זאת הוצאתי 1,000 ₪ במזומן כדי לסיים את הנושא הזה מבלי שהם ייפנו לחברת הביטוח שלי שכן לי היה רק ביטוח צד שלישי, בביטוח שלי הייתי צריך לשלם יותר כסף אם היו לוקחים את הרכב לתיקון.

הרכב קיבל את התיקון דרך הביטוח המקיף, אז למה שילמתי להם 1,000 ₪? כי הייתי חייב, האל שילם לחברת משאית הגז שבה פגעתי ואני נשארתי חייב ישירות לאל, כרגע האל הגיע וגבה את מה שאני חייב לו. זו הסיבה האמיתית שהסתובב כל האירוע הזה, שאשלם 1,000 ₪ שאני חייב מלפני 10 שנים לאל. מצא האל את הזמן והמקום המתאים ביותר לגבות ממני את מה שאני חייב לו. אני חייב לאל את ה- 1,000 ₪ שהוא שילם במקומי לחברת הגז לפני 10 שנים על שעיקמתי לנהג המשאית את הפגוש מאחור, אז על מה יש לי להתלונן בכלל?!

אין מנוס מיד האל, אך כמו שראיתם במקרה שלי השחפץ הגן עלי מהעונש! זו השגחת האל בעולם, היא מסובבת לכל אדם בחזרה את כל החובות שלו ואת התשלום עליהם, העסקים עובדים מידה כנגד מידה, הגלגל מסתובב ואין מנוס מתשלום החוב. את הנזק שנגרום לחברינו ולא נשלם לו מיד אנו נשלם בהמשך, אם נשוב בתשובה אנו נשלם לאדם שגרמנו לו נזק ואם לא נשלם אזי יגיע האל במקום ובזמן המתאים ויגבה מאיתנו את מה שלקחנו מאחרים שלא בצדק.

האל שולט בי ובך, במשפחה ובחברים, ברכב וברכבת, במטוס ובאונייה, בטנק ובמסוק, באויב ובמלחמה, ברוח ובאש, ביבשה באוויר ובים, בנשמה ובגוף, האל שברא את העולם שולט בכל פרט ופרט בעולם הזה ובכל העולמות מעל! יש לאל אין סוף שליחים בעולם הזה כמלאכים או שדים, חיות או בני אדם ועוד, שליחים שמודעים לשליחות או שלא מודעים לה, האל מבצע את רצונו דרכם. האל שולט בבריאה הזאת ולא אנחנו, כשהאל צריך לשנות בה דבר הוא משנה, כשאדם צריך להינזק הוא יינזק, כשאדם צריך לשלם הוא ישלם, כשאדם צריך לקבל עונש הוא ייענש, כשאדם צריך לקבל שכר הוא יקבל שכר. לא ניתן לברוח מגזר הדין של האל לטוב או לרע, אפשר לרככו ע"י תשובה תפילה וצדקה.

גם אם אדם הכה אותך זה מאת האל, כי האל נתן לו את הכוח להכות בך! נכון שהוא ייענש על כך מסיבה פשוטה שהוא החליט להכות אותך ושזה חטא לא פשוט עד כדי כך שנאמר שמי שרק מרים יד על חברו נקרא רשע, אך הסיבה שדווקא אותו אדם הוא זה שהכה אותך נובעת מסיבה פשוטה שיש לו חובות, המכה הוא בעל חובות שגורמות לו לעוד חובות ועונשו על חוב הוא עוד חוב! ברגע שהוא יעשה תשובה על מעשיו, יקבל על עצמו שלא לשוב אליהם יותר, יבצע ויוכיח שהוא לא שב אל מעשיו הקודמים יותר, בדרך הזו הוא הוא יטהר את נשמתו מהחטא הקודם ולכן גם לא יסתובב לו חטא נוסף כדי למלא את קופת השרצים של חטאיו בעוד חטאים ועונשים נוספים.

מה הסיבה שאני צריך לקבל מכות מאדם אחר? התשובה לכך תהיה פשוטה, מצא בעל חוב את המקום לגבות את שטר חובו. מצא האל את הזמן והמקום המתאימים להעניש אותנו בהכאה כפי שמגיע לנו על חטאותינו שעשינו בעבר, אם עשינו תשובה המכה תהיה מעודנת אך אם החזקנו בחטא המכה תהיה קשה.

גם אם קיבלנו מכה בגוף או בנפש בלא כוונה, צריך להגיד לאל תודה ולחייך, זו מתנה מאת האל שמנקה אותנו מהחטא ומכין אותנו למפגש טוב יותר מולו בעולם הבא לאחר תום חיינו. האל קורא לנו ומדבר איתנו דרך הייסורים שאנו עוברים כדי לכפר על חטאותינו במטרה שנתקרב אליו, האל מייחל שנתפלל אליו ונשוב בתשובה מהמעשים הרעים שלנו שהם נגד דרכיו, האל נותן יד ומסייע לכל יהודי שעוזב את דרכיו הרעים ושב אל האל בתשובה, האל מרכך עבורו את העונשים ואת הייסורים שעתידים לבוא עליו ומכין לו אושר נצחי בעולם הבא.

ב"ה

הסכם בין 2 צדדים

בתאריך 6/07/09 אני אלסף

נסעתי לאחור ופגעתי ברכב מזדה 3

מספר [redacted] בבעלות מאיר

פגיעה קטנה בכנף שמאל ליד הדלת.

בסיכום בינינו הגענו להסכמה שאשלם

לו סכום על סך 1,000 שח לכיסוי

הנזק, וללא התערבות הביטוח, לסילוק

תביעות בעתיד, או בקשת תשלום

נוסף, חותמת אשתו דקלה [redacted]

ומסכימה לכך, שתהליך בינינו הסתיים

בשלום ללא שום דרישות נוספות

בעתיד, וללא שום תוספת תשלום ותביעות.

על החתום:

[redacted] ואשתו של מאיר דקלה [redacted]

[redacted]

סיכום הדברים שהיו לי עם הנהגת דקלה אשתו של מאיר בעל הרכב שבו פגעתי

עד כה סיפרתי על שלוש תאונות בהם חיי עמדו לי מנגד, הפרה שבעטה בי, האופניים מהם נפלתי והטרקטור העתיק, בגיל 15 ו- 10 חודשים לערך עוד לפני התאונה עם הטרקטור העתיק עברתי סוג של תאונה שהעמידה את חיי מנגד. בתקופה שבה כבר הפסקתי ללמוד והייתי רוב היום בעבודה ברפת נכנסתי באחד הימים בשעות הבוקר אל תוך הרפת במטרה לקצר את דרכי לצידה השני של הרפת במקום להקיף את כל הרפת. בדרכי ברפת יצא לי לפגוש פרה שאהבתי מאוד, שמה פרה מספר 754 והיא שוקלת יותר מ- 800 ק"ג, זו הייתה פרה ענקית! אולי אתם זוכרים אותה במקרה מתחילת הספר? דלגו חזרה לעמוד 21 לרענון, הפרה 754 היא שדחפה את פרה 19 הקטנה והפילה אותה ממכון החליבה לביוב, היא הייתה הפרה הכי גדולה במשק ואהבתי אותה מאוד, הייתי משחק איתה כל הזמן והיא תמיד הייתה באה אלי לשחק איתי, הייתי מביא לה כאפות בעדינות ומושך לה באוזניים, מלטף, מחבק ומנשק מכל הלב! מדי פעם היא הייתה מתגנבת מאחוריי ומביאה לי נגיחה עדינה כדי שאתייחס אליה ואשחק איתה, היא פשוט רוצה לשחק כמו שכולם רוצים לשחק, כל יום היינו משחקים ביחד, גם פרה מספר 17 הייתה רודפת אחרי כשהייתי מגיע לרפת, הייתי בורח והיא הייתה רודפת אחרי בלי סוף, הן היו אוהבות אותי ואני גם אהבתי אותן מאוד, פרות יפות וחמודות, חיות ממש מקסימות! אהבתי הרבה פרות ופרים ברפת, אהבתי פשוט את כולם! לא סתם ולא במקרה נולדתי בשבת שאחרי חג פורים, בשבת זו קוראים את פרשת פרה אדומה וכשקראו אותה בבתי הכנסת ברחבי הארץ אני יצאתי לעולם, כך שכנראה הקשר שלי לפרות נוצר עוד מיום לידתי.

אני משחק עם פרה 754 עכשיו ואני מנצל את ההזדמנות כדי "להציק לה", מושך לה באוזניים, מכסה עם האוזניים הארוכות שלה את עיניה שלא תראה, ברגע שחיבקתי את ראשה בחוזקה ושיחקתי איתה היא לפתע התרגזה, כנראה שהצקתי לה יותר מדי ונגמרה לה הסבלנות לשחק איתי, פתאום ברגע ובמהירות פרה 754 הזיזה את ראשה החזק והגדול שמאלה במהירות! הרגליים שלי נתקעו בקרקע הרפת שהייתה מלאה בגללים של הפרות ובעקבות כך פרה 754 הפילה אותי לארץ על הגב ועל כל הגללים הלא נעימים שהיו שם. לא הצלחתי למנוע ממנה לעשות זאת, היא הייתה הרבה יותר חזקה ממני, 800 ק"ג נגד 70 ק"ג, תעשו חשבון פשוט, ככה שממש לא היה לי סיכוי נגדה וגם לא עם כל הכוח.

פרה 754 לא עצרה בלהפיל אותי על הארץ והיא לפתע פתאום הלכה וצעדה קדימה לכיווני כשאני עדיין על הארץ! כאחוזת דיבוק היא הניחה עלי את הרגל הימנית הקדמית שלה ונעמדה דום! אבל איפה היא הניחה עלי את הרגל שלה? על הריאות! פרה ששוקלת קרוב לטון דורכת על הריאות שלי עם הרגל שלה!

מה בדיוק אני אמור לעשות במצב כזה? הייתי חסר אונים לחלוטין, שכבתי על הארץ ודחפתי בכל הכח את רגלה של פרה 754 כלפי מעלה במטרה לנסות להרים אותה קצת אך כמובן ללא שום הצלחה, לא קשה להבין למה לא הצלחתי. חשבתי על דרך אחרת ודרשתי מהפרה שתרים את רגלה ממני: "תרימי את הרגל שלך ממני!", אך גם זה לא עזר, הוספתי ואמרתי: "תלכי אחורה, תלכי אחורה!" אין שום התייחסות, הפרה עומדת דום! פחדתי מאוד שהיא תמשיך ותלך קדימה, אם זה יתרחש אני אהיה מפורק, ישר למיון או לקבר, כי ברגע שהפרה תרים את רגל שמאל שלה לצעוד קדימה רגל ימין שכבר נמצאת עלי תמחץ ותרסק לי את הריאות יחד עם החזה ורוב הסיכויים הם שאני אמות מנזק בלתי הפיך לריאות.

התחלתי לחוש שהחזה שלי כבר לא עומד יותר במשקל שהיא מכבידה עליו, ניסיתי לנשום ללא הצלחה והתחלתי להיחנק, המשפטים שצעקתי לעברה רוקנו את מעט האוויר שעוד היה לי בריאות, לא יכולתי כבר לדבר כי לא היה לי אוויר, הרגשתי שאני הולך למות וניסיתי לדחוף את רגלה הימנית בכוחותיי האחרונים. לא חלמתי למות מחנק ע"י פרה ענקית שדורכת עלי ברגלה כשאני שוכב בארץ, אני מעדיף ומתפלל אל האל שאזכה למות בצורה הרבה יותר מכובדת.

נענו תפילותיי והפרה הרימה לפתע את רגלה הימנית למעלה, מיד שאפתי אוויר ככל יכולתי ובשיא המהירות! בום, הפרה מנחיתה עלי את רגלה עוד הפעם ושוב על החזה שלי, הפעם הרגל של הפרה נחתה מימין הריאות ולמעלה יותר, מה שאפשר לי הפעם לנשום למרות המשקל הכבד שלה ולצעוק עליה שתזוז.

אני צועק לעבר הפרה ומבקש ממנה שתלך אחורה שוב ושוב ושוב ושוב, לפתע פתאום הפרה פשוט מרימה את רגלה והולכת לאחור. אבל מה זה הולכת? היא עושה צעד לאחור ונעמדת במקומה דום כאילו הרגע סיימה לבצע פקודה. היא סיימה לבצע את פקודת האל! שכן, פרה מעולם לא הולכת לאחור כשאין מלפניה דבר, בדיוק כמו שאנחנו לא נעצור ברחוב אחרי שנדרוך על נמלה קטנה ובטח שלא נעצור ונלך לאחור פתאום כי דרכנו על אבן בטעות, אנחנו נדלג.

פרה הולכת לאחור רק אם דבר מה מפחיד אותה מלפנים כגון כשמגיעה פרה גדולה יותר המאיימת לפלוש לטריטוריה שלה אז הפרה החלשה תברח ממנה, במקרה שלי הפרה הזאת לא הייתה הולכת לאחור אפילו במקום שבו הפרות אוכלות, היא הייתה הגדולה מכולן, היא הייתה מלכת הטריטוריה, היא הייתה נוגחת ומעיפה כל פרה כזו או אחרת שעמדה בדרכה בדרך לשתות מים או למזון, היא הייתה הקינג קונג של הרפת שלנו, מעבר לכך שבכל התקופה שלי ברפת לא ראיתי מעולם התנהגות כמו זאת שפרה סתם כך הולכת לאחור ונעמדת.

האל ששולט בשבעה רקיעים, בארץ ובארבע רוחות העולם, הוא ששולט גם בפרה הענקית 754! ברצונו הוא מכתיב לכל נברא מה לעשות ללא בחירה מצידו.

דוגמא לכך מהתנ"ך נמצא בסיפורו של בלעם הרשע והאתון האהובה שלו, התורה מספרת לנו שהזוג המלבב הזה הגיעו לסמטה שהייתה צרה מאוד עבורם, בלעם הכה את האתון שלו אחרי שהיא דחקה את רגלו אל הקיר, לאחר מכן האתון עצרה במקומה ולא המשיכה ללכת ולבסוף היא גם רבצה תחת מקומה, האתון שראתה את מלאך האל עומד בדרכה פחדה להמשיך ללכת ונעמדה דום, בלעם הרשע שהיה עצבני על האתון שעצרה מללכת לא נפקחו עיניו ע"י האל ולכן הוא לא ראה את המלאך העומד בדרכם, לאחר שבלעם הוסיף להכות את האתון מכות קשות פתח האל את פי האתון שהוכיחה את בלעם על מעשיו הנפשעים כלפיה שאחרי שהיא שירתה אותו כל כך הרבה שנים הוא מכה אותה, בלעם טען בפני האתון שאם הייתה לו חרב הוא היה הורג אותה באותו רגע ומיד התגלה אליו מלאך האל עם חרב בידו, המלאך מוכיח גם הוא את בלעם על שהכה את האתון, בלעם הבין מדוע האתון סטתה מהדרך 3 פעמים ומדוע היא דחקה את רגלו לקיר, בלעם התחנן בפני המלאך על חייו שלא יהרגהו בחטאו, לבסוף חס האל על כבודו של בלעם והחיה אותו.

במקרה שלי להבדיל נשלח אלי מלאך להגן עלי מהעונש שמגיע לי בחטאי, השחפץ גם הפעם הציל אותי, הייתי עם ציצית על גופי ובזכות הזאת שאני מקיים את המצווה הגדולה הזו שלח האל את שליחו המלאך שלא אפשר לפרה ללכת עלי ולרסק את עצמותיי לרסיסים, זה הוא המלאך שמלווה אותי עד היום בשליחות האל, בזכות מצוות הציצית גרמתי לאל ליצור עבורי מלאך שומר, מלאך שעומד לימיני בכל יום והוסיף להגן עלי מעונשים רבים שהגיעו בהמשך.

בזכות המצווה שלמרות כל הקושי לא נמנעתי יום אחד מללבוש אותה, השחפץ שמר על החזה שלי שלא יקרוס ממשקלה העצום של הפרה הענקית, המלאך ששמר עלי דאג שהפרה תעצור מללכת לפנים ותלך לאחור כשהיא אחוזת פחד ואימה, את המלאך השומר עלי זכיתי לראות רק פעם אחת במהלך התאונה השישית והאחרונה עליה אספר בהמשך הספר. תודה לך אלי היקר על ששלחת עבורי מלאך טוב שישמור ויגן עלי בכל דרך שאלך ובכל שעל בחיי. תודה לך מלאך שעשית את שליחות האל ושמרת עלי מפגעים רעים ורבים בגופי.

"כִּי מַלְאָכָיו יְצַוֶּה לָּךְ לִשְׁמָרְךָ בְּכָל דְּרָכֶיךָ."

(תהלים פרק צ"א פסוק י"א)

למרות טובו וחסדו של האל לשמור עלי, גם כאן אני משלם על חוב שיש לי, אחרי הכל נפגעתי מההתרחשות שפרה דורכת עלי ככה, הרגשתי מושפל מאוד, ממש מושפל! זוכרים את הנערה האתיופית, שהכאתי בכיתה ו' והשפלתי אותה באכזריותי עד שהיא נפלה לארץ בבכי ובאין סוף דמעות ממכותיי האכזריות? אני בטוח שאתם זוכרים זאת, גם אני לא שכחתי ולא אשכח זאת לעולם ועד, זהו כתם שאני נושא עימי לנצח נצחים, כתם בנשמה שאני מתקן בייסורים.

אני הכאתי את הנערה ביד ימין, והפרה הכתה אותי ביד ימין כשצל הפרה היד הימנית היא בעצם הרגל הימנית הקדמית. אני גרמתי לנערה לחנק מהפחד והאימה שהבאתי עליה באכזריותי וגרמתי לה לפחד כפי שהיא לא פחדה מעולם והפרה הענקית הזאת הביאה עלי פחד ואימה ממשקלה וגודלה העצום וגרמה לי לפחד שמה היא תהרוג אותי. אני גרמתי לנערה ליפול לארץ ולהתגולל בעפר והפרה גרמה לי ליפול לעפר הארץ ולהתגולל בגללים. הנערה הייתה חסרת אונים מול בריון שכמוני לעומתה ואני הייתי חסר אונים מול פרה ענקית כל כך שאני לעומתה כמו איזה זבוב קטן. כאן לא נשלם תשלום החוב והוא רק התחיל, על שאר המכות והדמעות שילמתי בהמשך כשייסורים רבים פקדו אותי.

אין מנוס מהאל ואין מנוס מעונשו, האל מוצא את המקום המתאים והזמן המתאים לכל נקמה ועונש, על כל מעשה רע שעשינו נגד אדם או נגד האל יגיע הזמן והמקום המתאים ואנו נשלם ונפרע בדיוק או ביתר על מה שעשינו.

עונשים אלו הגיעו לי בצדק בגלל האכזריות שבה הכאתי את הנערה העדינה, עונשי צרוף במכאובים וייסורים קשים שימשכו עד שאכפר על מעשיי הנפשעים.

זו רק ההתחלה של העונש שלי על המכות שהכאתי את הנערה באכזריותי. בהמשך חיי בעוד כ- 14 שנים אקבל עונשים נוספים ואספר על כך בהמשך.

כשהאל רוצה להעניש אותנו בעולם הזה, הוא עושה איתנו חסד גדול מאוד, ברגע שמגיע לנו החסד הזה שנשלם בעולם הזה מידה כנגד מידה על מעשינו אף אחד לא יכול לברוח מהאל, אין מנוס מאיתו, העונש והייסורים לכפרת החטא יכולים להגיע מתוך הגוף כמחלה וכאב ומחוץ לגוף כתאונה, מלחמה, אדם רע ועוד, האל יכול להביא לאדם אויב בתוך גופו או מחוץ לגופו, האל יכול להעניש את האדם בבית או בדרך לעבודה, הוא יכול להעניש אותו בארץ ישראל או בחוץ לארץ ובכל מקום בעולם ובתבל, אין מנוס מהאל שנמצא בכל מקום ובכל רגע, אי אפשר לברוח מהאל בעולם הזה וכל שכן שאי אפשר בעולם הבא.

אני קם על רגלי מקרקע הרפת, אני מלא בגללים מרגלי ועד ראשי ואני ניגש לפרה ואומר לה: "חכי תראי מה שאני עוד יעשה לך, את עוד תשלמי על זה!" רצתי מיד הביתה להחליף בגדים ולהתנקות כדי לחזור לרפת ולהמשיך בעבודה.

כמובן שלא עשיתי לפרה כלום, מסכנה מה היא אשמה? ומה אעשה לה?! ידעתי בוודאות שמה שעשתה לי הפרה היה רק מאת האל, ראיתי זאת בצלילות, לא היה לי שום ספק אחרי מה שעברתי כבר ע"י הפרה הקודמת, פרה 184, שבעטה בראשי ועליה סיפרתי בתחילת הספר, פרה 184 שכבר לא הייתה בחיים, מדוע? נכון שהיא עשתה את מה שהייתה צריכה לעשות ובעטה בי ברצון האל, אך היא הייתה צריכה להיענש על הנזק שנגרם לי ממנה, הפרה הייתה בהריון בזמן שהיא בעטה בי ברגלה ולאחר שהיא הביאה את העגל לאוויר העולם (המליטה) היא חלתה בקדחת החלב, מחלה קשה שפוקדת פרות לאחר ההמלטה. אני זוכר את אותו בוקר כיום אתמול, התעוררתי לחלוב פרות בבוקר ביום שבת, זה היה עוד לפני שלמדתי שאסור לחלוב בשבת וראיתי את פרה 184 שוכבת על קרקע הרפת וגוססת לאחר שהמליטה באותו שבוע, אלו היו רגעיה האחרונים. ברחמים שהאל חנן אותי בהם בעקבות המוות שחוויתי ניגשתי לפרה 184 והתיישבתי לצידה, ליטפתי וחיבקתי אותה בבכי ובדמעות ופניתי לאל בתפילה: "אלי שבשמים יודע אני שעל הבעיטה שקיבלתי ממנה היא נענשת, אך אנא ממך אלי חוס עליה וחמול, אני סולח לה על מה שעשתה לי, אנא אל תעניש אותה, היא עשתה את שליחותך ורצונך, בבקשה ממך תרפא אותה שלא תמות לי".

לצערי פרה 184 הייתה חייבת למות ולא היה לי כח להשפיע על הגזירה הזו, היא הייתה באפיסת כוחות מהמחלה שפקדה אותה ולא הייתה דרך להחלמה, תוך כדי שאני בוכה על ידה, מחבק אותה ומזיל על פניה את דמעותיי הרבות, היא מתה לי בידיים, הפסיקה לזוז, נפשה הלכה לה והיא איננה בחיים יותר, עצמה את עיניה ולא חזרה לפתוח אותם יותר לעולם, בכיתי ובכיתי בלי סוף! הכאב שנשאר עד היום לימד אותי שאין מנוס מעונש על גרימת צער לאחר.

אם רק נתבונן ללא הרף במתרחש מסביבנו אנו נראה את רצונו של האל. האל נמצא בכל אירוע ובכל מקום, אם רק נפתח את הלב אנו נחוש שהוא שם. אם רק נקשיב יותר ונבחן את הסובב אותנו, אנו נשמע את האל מדבר אלינו, דרך המשפחה, דרך האנשים הסובבים אותנו, דרך בעלי החיים והטבע המדהים, דרך אירועי החיים השמחים או הקשים שפוקדים אותנו כמעט בכל יום ויום, בכל דרך ובכל זמן שרק נעלה על דעתנו האל נמצא איתנו שם ובכל רגע ורגע, האל לא נמצא במקום ספציפי שאפשר להגדיר, האל נמצא בכל המקומות כולם, אם ננסה להסביר זאת באופן מעט שונה: אנחנו נמצאים בתוך המקום של האל! אפשר לומר שאנחנו בתוכו והוא זה שמקיף אותנו מכל עבר, אנחנו נמצאים בחלל שהוא הקצה לנו ממקומו כביכול, האל פשוט דאג לנו לסוג של דירה אצלו, האל השאיר ופינה לנו מקום במקומו כמו שאנו משאירים לאדם יקר מקום בלב. במקום הזה שהוא השאיר לנו הוא צמצם אין סוף מעצמו כדי שנוכל לחיות כאן, כי אין לאדם העשוי מגוף אפשרות לראות את האל ולהמשיך לחיות.

הנה שוב תאונה נוספת שמגיעה לי על פשעיי, פרה ענקית שדורכת עלי ומענישה אותי בשליחות האל על החטאים האיומים שלי! בחסדי האל הרחום, בזכות מצוות ציצית גם הפעם יצאתי ללא פגע בגופי! האל שלח לי את עונשי בחסדיו לטהרני ממעשיי הרעים, אך מנגד הוא גם שמר עלי, האל שמר עלי מהעונש של המעשים הרעים שלי שפעלתי בהם נגד רצונו ברשעותי ובאכזריותי, האל כיבס את נשמתי מצד אחד וניער אותי מכל הכיוונים ע"י תאונות שונות, אך מנגד האל העניק לי מרכך כביסה בכך שהוא זיכה אותי במצוות ציצית שתשמור עלי גם מהפגעים שאני גרמתי לעצמי במעשי הרעים!

האם יש אל יותר טוב ורחמן?! רק האל שברא אותנו עושה דין אמת וצדק בכל מה שהוא מביא עלינו, רק מעשיו הם באמת ובאמונה ואין בהם שום עוול.

פרק ז'

שבת

אני בן 15 ו- 11 חודשים. אבא הזמין אלינו הביתה נגר שייתן לנו הצעת מחיר לספריה לסלון. הנגר חזר בתשובה והוא הולך בדרך האל כיהודי תמים השומר תורה ומצוות ומדקדק קלה כבחמורה. תוך כדי שיחה עם אבא הנגר ראה אותי יושב שם ותהה מדוע אני לא בלימודים, הוא התחיל לשאול אותי שאלות והבין שאני כרגע בבית. ראו עלי שאני מתחזק וגם סיפרתי לו על כך, הסברתי לו שאני לא מוצא את עצמי בתיכון דתי ואין לי תוכניות מעבר לזה למסגרת לימודים, כרגע אני עובד ברפת של אבא ועוזר לו. הנגר חש שנפלה בחלקו הזדמנות פז ושהוא עושה מצווה גדולה, לכן הוא החל במסע שכנוע שאני אלך ללמוד בישיבה לבעלי תשובה ואבא יסתדר ברפת בכוחות עצמו בלעדיי. אומנם הרעיון נשמע יפה מאוד כי רציתי ללמוד תורה ולהחכים יותר ויותר וללכת בדרך האל, אך מנגד, לא רציתי לוותר על העבודה במשק ולא האמנתי שאבא יסתדר לבד. הסברתי לנגר את הדברים, והוא מיד החל במסע שכנוע כלפי אבא, הוא ביקש מאבא שיגיד לי שהוא יסתדר לבד ושאני יכול ללכת ללמוד בישיבה ללא חשש. כך היה, אבא אמר לי שהוא יסתדר גם אם אני לא אהיה יותר בבית.

משמעות הלימוד בישיבה הוא שאני כל השבוע בישיבה גם ביום וגם בליל, חוזר הביתה לסירוגין בשבת, שבת בבית ושבת בישיבה, הייתי מוכן לכך בכל מאודי בגופי ובנשמתי, לא היה לי אפילו הרהור שיהיה לי קשה לשהות בישיבה, זה היה חלום מבחינתי לשהות בישיבה וללמוד תורה יום וליל, חלום שיושב בקרבי עד היום, חלום שאין בי את כוחות הנפש הנדרשים כדי שהוא יתגשם, אני מתפלל כל יום שהילדים שלי יזכו להגשים אותו למעני.

באותה תקופה עוד לפני שהגיע אלינו הנגר, תוך כדי לימוד בהלכות שבת, הגעתי להלכות חליבה בשבת והבנתי שאסור לחלוב פרות בשבת! הייתי מופתע, שכן עדיין הייתי חולב פרות בשבת, כמובן שלא הדלקתי את החשמל ברפת והמכונה פעלה אוטומטית ע"י שעון שבת או ע"י גוי במידה והתרחשה תקלה, באמת שלא ידעתי כלל שיש בעיה הלכתית שיהודי יחלוב פרות בשבת.

על פי ההלכה צריך שהחלב ילך לאיבוד, משמע שאם אני חולב בדרך שמותרת איך שהוא, למרות זאת צריך שהחלב ישפך לארץ במקום שיגיע למיכל, במקרה שלנו החלב היה הולך למיכל החלב ולאחר מכן לשיווק. אבא לא היה מסכים בחיים שהחלב ישפך, זה לא רווחי, זה כמו לשרוף מלא מלא כסף! תחשבו על זה אם ליטר חלב שווה 1.5 ₪ ויש במיכל חלב 3 חליבות שהם קרוב ל- 2,000 ליטר חלב, יוצא שאם נשפוך את החלב של שבת אנו נשפוך אלפי שקלים לאבדון, כמובן שזה לא בא בחשבון ואין סיכוי שמישהו יעיז לעשות זאת. לכן הדרך הטובה ביותר בשבת והפיתרון המושלם הוא לחלוב על ידי גוי בלבד! למרות שאסור לעשות בגוי שימוש בשבת לכל מה שליהודי אסור לעשות בשבת, בשביל לחלוב את הפרות מותר להשתמש בגוי בשבת, מסיבה פשוטה מאוד, כשהפרה מלאה בחלב יש בכך צער בעלי חיים גדול, זה צער איום לפרות שהן מלאות בחלב ולא חולבים אותם, לכן בגלל צער בעל חיים יש היתר שגוי יחלוב.

היו מקרים בודדים של הפסקות חשמל ארוכות ולא יכולנו לחלוב פרות, הפרות פשוט זעקו לשמים בקול גדול ובצער וגעו לכיוון שלנו שרק נחלוב אותם כבר ונגאל אותם מהסבל האיום של הלחץ של החלב הפוקד אותם, היהדות לא מתעלמת מצערה של פרה וכל שכן שאינה מתעלמת מצערו של אף אדם.

בעקבות הידיעה החדשה החלטתי להפסיק לחלוב פרות בשבת באופן מיידי! הפסקתי לחלוב ביום שבת לאחר שהודעתי לאבא במהלך השבוע שאני לא אחלוב יותר פרות בשבת, החל מהשבת הקרובה. אבא לא לקח אותי ברצינות, הוא אמר לי שאני מדבר שטויות ושאין שום איסור לחלוב את הפרות בשבת. אבא הגיע מבית מסורתי והוא לא למד את ההלכה לפני שאמר לי את דבריו, בדיוק כמו שאני לא למדתי אותה עד אותו היום שבו למדתי. אבא לא קיבל את ההלכה שהראיתי לו בעניין חילול שבת ע"י חליבת הפרות בשבת ולא רצה להקשיב או להעמיק בנושא כדי שאסביר לו מהיכן נובעת הסיבה ההלכתית לכך. מסיבת ההכחשה אבא לא התכונן לשבת הקרבה שבה אני לא הולך לחלוב את הפרות והוא לא הביא גוי מצד אחד ומצד שני הוא גם לא התכונן לחלוב בעצמו, ביום שבת כשלא התעוררתי לחלוב את הפרות, אבא הגיע להעיר אותי בעצמו, כמו שאמרתי הוא לא לקח ברצינות את הדברים שלי, אבא התרגל שאני חולב את הפרות, זה היה לו נוח מאוד והקל על הבקרים שלו בהם הוא ממהר לתפלה.

כשאבא העיר אותי אמרתי לו שאני לא חולב פרות בשבת ושאני מצטער מאוד אבל אני לא מתעורר בשביל לחלוב פרות, ציינתי שהוא יכול להביא גוי. אבא כל כך כעס עלי כשהבין שהוא לא יכול להכריח אותי לקום והוא הלך בזעם גדול מהחדר, אבא גם היה בלחץ כדי להספיק להגיע לתפילת שחרית של שבת, שמשום מה הפכה לקודש קודשים אצל הרבה יהודים יקרים בציבור הדתי ששכחו את מהות השלום בבית ועם הסביבה שהם מצוות האל שנחיה בשלום, ביחס לתפילה בציבור שהיא מדברי חכמים, מעבר לכך שאנוס רחמנא פטריה, אם אני כרגע אנוס מלקיים מצווה כל שהיא, אני לא יכול לעשות אותה כי התרחש משהו שאני מחויב אליו כמו צער בעלי חיים שהוא גם כן ציווי האל, יכול להיות גם שהילד בבית חולה, ועוד אין סוף סיבות שפוקדות אותנו בחיים, במקרים כאלו האל יפטור אותנו מחיוב המצווה שלא יכולנו כרגע לקיימה, התורה היא לא עבודה זרה תשתחווה או שתמות, התורה היא מי שאנחנו כבני אדם, היא הדרך שלנו לעשות את רצון האל קודם כל ולפני כל בקשה של אדם, אך מצד שני היא הדרך שלנו להסתדר ביחד ולאהוב האחד את השני כעם אחד, אם האל ציווה אותי לשמור שבת ובני יבקש ממני להדליק לו טלוויזיה בשבת אני אסרב גם אם הוא יתעצבן, אני אשתדל להסביר לו זאת בצורה נעימה ויפה, כדי שילמד שאת השבת לא מחללים, אסביר לו בנחת רוח ועם חיוך על פניי, דרכיה דרכי נועם וכל הנתיבות שלה מובילים רק לשלום, קודם כל שלום אמיתי עם אבינו שבשמים ותוך כדי שלום עם הסובבים אותנו ועם שאר העם היהודי. אם יהודי בחר לשנוא ולריב איתי כי אני מבצע את רצון האל זו כבר הבעיה שלו.

הציבור המסורתי הפך את התפילה לקודש קודשים למרות שהיא לא חיוב מהתורה חוץ מקריאת שמע שחרית וערבית שאפשר גם לקיים בבית ביחידות, מנגד ציבור שלם הפך את מצוות האל עליהם הוא מקפיד ביותר כפרישה מנידה, ערווה ואשת איש למצוות של מה בכך כשהם עוברים עליהם בשאת נפש בכל יום ובכל רגע, עם האישה שלהם שלא זכתה עדיין להיטהר מטומאת הנידה, בנוסף הם פורצים את גדר הערווה כשהם לוחצים יד ומחבקים אשת איש ושאר ערוות באירוע או במפגש משפחתי, רוקדים במעורב ככל העמים ללא בושה. בבית הכנסת יושבים בנפרד ובחתונה יושבים מעורב, בבית הכנסת זו הצגה ובאולם אין הפרדה, בבית הכנסת מתפללים לסליחה ואחרי זה החיים הם חגיגה.

מה חשבתם שהאל נמצא רק בבית הכנסת? לרקוד מעורב באולם בחתונה זה בדיוק כמו לרקוד מעורב בבית הכנסת, האל נמצא בכל מקום, עברנו על דבריו יותר מדי וממש לא גרמנו לו נחת רוח בדרכים האלו ובפריצת גדר הערווה שמבדיל אותנו מהעמים והופך אותנו לעם קדוש, הציבור הזה שהייתי חלק ממנו צריך להכיר בחטאו האיום ולבקש מהאל ולהתחנן שיסייע להם לשוב בתשובה, הייתי מניח את דעתי מהם, אך הם כל כך הורגלו בחטאים שהם נראים להם כהיתר גמור, עם כיפה על הראש אנחנו מחללים את שמו של האל בעוונותינו, אנו מטמאים את עצמנו בחטאים קשים של טומאה שהביאה ילדי נידה לעולם, כמוני, ילדי הנידה לרוב באים לעולם עם מידות לא טובות, הם חוצפנים גדולים. אתם מבינים? ללכת לבית הכנסת ולהתפלל במניין זה חובה וקודש קודשים, מנגד ללחוץ יד לאשת איש ולחבק את אשתו הנידה זה שטויות... הבל הבלים! אם יש לי דבר מה נגד ציבור מסוים זה רק נגד המסורתיים שגורמים לי זעם, האמת נמצאת להם מול העיניים והם מחליטים להתעלם ממנה בשאת נפש, כאדם הרואה את מלכה של המדינה מצווה עליו לצאת בשליחות ולפעול למען הממלכה באופן הזה והזה, במקום לצאת לשליחות הוא מחליט לעבור על דברי המלך ולהישאר בבית ולשחק בפלייסטיישן, ככה טוב לו זה הכיף שלו, לשחק! אנחנו משחקים בנצח ובחטא ועונש מעבר לכך שאנו עוברים על דברי המלך.

הגיע הזמן לחזור בתשובה ולהתקדש בכך שנתרחק מכל ערווה חוץ מהאישה שלנו לאחר שטבלה על פי ההלכה בסיום ספירת שבעה נקיים, מותר לחבק ולנשק את כל מי שהוא בשרשרת של סבא, אבא, בן, נכד, ללא שום בעיה, אני יכול לנשק את סבתא שלי או את הנכדה שלי, מעבר לכך יש איסור מוחלט לגעת אפילו באצבע של אישה אחרת, לא דודה ולא בת דודה ולא דוד ולא בן דוד ולא אף אחד אחר, קשה לתפוס המוח לא נותן, אך זה רצון האל, קדושים תהיו ע"י כך שתפרשו מהעריות ומכל הקרוב לעריות, קשה לקבל ולבצע אך זו האמת. התורה לא נתנה לנו כדי שנשחק איתה לפי מה שבא לנו, קיבלנו תורה ויחד איתה קיבלנו מלחמה נגד היצר הרע השטן ששואף ועושה הכל להחטיא אותנו ולהרגיל אותנו בחטא עד שיראה לנו מוזר ולא נורמאלי ללכת בדרך האל, כאילו מה אתה שפוי? זו בת דודה שלי! זה בן דוד שלי! הם כמו אחים שלי וסיפורים! אנא אלי השב אותנו בתשובה מהעוון האיום הזה ותוקיע את הדרך הזו מעמנו.

הזעם של אבא נמשך גם לאחר תפילת שחרית של שבת, האמת, שהזעם שלו על אותה שבת נמשך לעולמי עד, בכל הזדמנות של כעס במשך חיי אבא הזכיר לי את "פשעי" כנגדו באותה שבת, הוא עשה זאת כשהוא כועס עלי בפרטיות, הוא גם עשה זאת בפני אחים שלי ואחותי ואף בפני גיסי וגיסתי בערבי שבת בהם הוא ביזני והוציא עלי את זעמו בפניהם תוך כדי שהוא מזכיר את אותה שבת ואומר לעברי "אכזר ורע לב", מילים שמצלצלות באוזניי עד היום הזה, מילים שהוא חזר ואמר בעוד הרבה סיטואציות ובמקרים אחרים, מילים שאף הוחלפו במשפט קשה יותר בהמשך כשהוגדרתי על ידו בגיל 27 כבן סורר ומורד, משפט שהצטרף לעוד משפטים קשים כגידים שגרמו לי להבין בחסדי האל בהמשך שאין לי מקום יותר בחייו ושאני רודף אחרי שלום שאין לו סיכוי בכלל! שלום עם אדם שרומס ומחריב את צלם האלוקים שבי מיום ליום, מרגע לרגע, אדם שהוא אבי שאהבתי יותר מכל, אדם שהביא אותי לעולם ונקרא אבא.

בעקבות פעליו ודבריו כנגדי במשך השנים התחלתי להתפלל לאל שבשמים יום וליל שיאסוף את נשמתי בחזרה כפי שאסף אותה בגיל 14 וחצי ועוד יותר מכך ביקשתי בתפילתי והתחננתי לאל שינתק אותי מהקשר אל אבא רוחנית בכך שנשמתי תיכרת מנשמתו או אם אי אפשר שתאבד לנצח נצחים ותעלם מקיום, לא חפצתי לא בחיי נצח ולא בחיי ההבל כשיש לי אבא שכזה שפוגע בי בלי סוף, אבא שגורם לעיניי להזיל דמעות בחדרי חדרים יום וליל, לא רציתי להיות בנו, ידעתי שהאל שברא את היקום הוא כל יכול ויש באפשרותו לממש את בקשתי.

באותה שבת שלא הסכמתי להתעורר לחלוב פרות אבא הסתבך בבוקר, מהלחץ להגיע לתפילה הוא התחיל לחפש גוי או מישהו שיחלוב את הפרות, באמת שלא ממש הבנתי עד היום מה עבר עליו ומה התרחש בסוף באותו בוקר.

התחלתי לחשוש בעקבות הזעם הזה של אבא על שאני לא חולב בשבת, שבכל שבת שתגיע בהמשך תהיה לי עם אבא מריבה, כי לא היה לנו עדיין תאילנדי שעובד אצלנו, אבא היה צריך לעשות מאמצים כדי למצוא גוי לשבת שיחלוב את הפרות כדי שיתאפשר לו להגיע לתפילת שחרית ברוגע ובלי לחץ, בשבתות שהגיעו אחרי הוא פנה אלי שוב שאחלוב בשבת ואמרתי לו שאין סיכוי שאני אחלוב פרות בשבת, לא בשבת שתבוא ולא בשום שבת יותר לעולם ועד, אבא הבין בסופו של דבר ששכנוע לא יעזור והחל בחיפוש אחר גוי קבוע לשבת.

לתומי רק רציתי להתקרב אל האל ולקיים את רצונו, להתקרב לאבי שבשמים שיצר את נשמתי, התאהבתי באל אהבת נפש באותו יום שנהרגתי, אהבה שלא פסקה מעולם למרות כל הרדיפות והביזיונות שרדפו ורמסו אותי, בליבי הייתה תמיד תפילה לאל, לאבי שבשמים, תפילה בדמעות שיושיע אותי מהצער והסבל אותם אני עובר ובתפילתי הייתי תמיד אני לדודי באהבתי אליו, ידעתי והייתי בטוח שגם דודי היה לי מאחורי כל המסכים והמסכות שבהם הוא הסתתר במשך שנים רבות, אך באחד הימים מתוך צעקה שבקעה מליבי בקריאת "שמע ישראל יהוה אלוהינו יהוה אחד!!!" האל הופיע כמלך, כאבא אוהב ורחמן, כמושיע, כמציל, האל סיבב את הקערה של חיי על פיה וקיים בי את הפסוק:

"קָרוֹב יְהֹוָה לְנִשְׁבְּרֵי לֵב וְאֶת דַּכְּאֵי רוּחַ יוֹשִׁיעַ."

(תהלים פרק ל"ד פסוק י"ט)

התורה אומרת שאם יאמר לך אביך לעבור על איסור אל תשמע לו בכלל ואל תחוש למצוות כבד את אביך ואת אמך כלל וכלל. שכן האל ציווה גם את אביך וגם אותך, אביך ואתה גם יחד מחויבים לשמור את מצוות האל וללכת בדרכיו. לכן, אין פה עניין של כיבוד הורים ולא עברתי על כיבוד אב בכך שנמנעתי מלעשות את רצונו, מה גם שהכנתי אותו מראש לאותה שבת והוא לא רצה לקבל את דברי, הוא בעצם לא רצה שאני אחזור בתשובה ואתקרב אל האל כך. אם אתה צריך לוותר על אבא בעולם ההבל הזה בשביל אבא בשמים, תוותר ואל תחוש, אבא שבשמים ידאג לך ולא יעזוב אותך, הוא תמיד יהיה שם בשבילך.

עכשיו שגם ככה המצב התחיל להיות מתוח ביני ובין אבא בגלל אותה שבת, כשראיתי שהוא מסכים לעצת הנגר שאלך לישיבה ושהוא יסתדר, ניצלתי את ההזדמנות, הזדמנות שידעתי שלא תשוב יותר לעולם, אמרתי לנגר שאין שום בעיה ואני אלך ללמוד בישיבה וסיכמנו את הנושא באותו מעמד.

תוך כשבועיים בתאריך כ"ט בשבט התשנ"ט הגעתי לישיבת אור החיים בירושלים סוף סוף. לא היה לי קשה להגיע לשם שכן דוד שלי היה אוסף חלב מכל הרפתות במושב עם המשאית חלב של סבא, הוא היה נוסע בכל יום ומוביל את החלב של כל הרפתנים לתנובה בירושלים שהייתה במרחק הליכה של 20-30 דקות מישיבת אור החיים אליה היו מועדים פניי. עליתי עם הדוד שמאוד אהבתי על המשאית הענקית של החלב, ונסענו יחד לירושלים.

הגעתי לישיבת אור החיים, זו הפעם הראשונה בחיי שאני נכנס לישיבה, הפעם הראשונה בחיי שאני רואה מאות של צעירים שיושבים ולומדים תורה בדביקות ואהבה מהבוקר ועד הלילה, יושבים ועוסקים ומדברים רק תורה!

כשעמדתי בפתח הישיבה שהייתה ממוקמת זמנית באולם ספורט ענק, התרגשתי עד דמעות, הקול המרגש והנעים שבקע מפיהם של הצעירים שיושבים ועוסקים בתורה הסב לי אושר עצום, חיוך עלה על פני שזכיתי להגיע למקום זה והתרגשות אפפה את כל כולי. אני יכול לומר בוודאות שהאל היה שם בעוצמה. אנו מכנים את נוכחותו של האל בקרבנו בשם השכינה, השכינה משורש שכן, השכינה שכנה והייתה נוכחת בישיבה בעוצמה אדירה! השכינה היא האמצעי שבו משתמש האל להתחבר אלינו בני האדם, לתקשר איתנו ולתת לנו את התחושה החזקה שהוא נמצא ושוכן ונוכח בינינו. השכינה הייתה שם בישיבה, היא הקיפה את כל המקום בו ישבו התלמידים ועסקו בתורה, אור גדול היה שם.

השכינה גם שורה בבית יהודי שהולכים בו בדרך האל, ששומרים בו שבת, טהרת המשפחה, כשרות, בית יהודי שבני הבית רודפים בו אחר האל ותורתו.

השכינה שורה גם על אדם יהודי בודד שהולך בדרך האל, אדם כזה יהיה מחובר יותר אל האל והאל יהיה קרוב מאוד אצל האדם הזה, האל יהיה מקושר אל היהודי הזה יותר מאשר אל יהודים אחרים, האל מדבר עימו אם שישים לב לכך כפי שהיה עם הנביאים ושליחי האל או מבלי שישים לב לכך שהאל בקרבו. אם תרצו לדעת האם השכינה שורה בכם, הדרך הפשוטה לדעת זאת היא ע"י שתבדקו מה אתם חושבים כשאתם הולכים ברחוב בדרך לאן שהוא, אם אתם חושבים בדברי הבל אז השכינה לא שם, אך אם בדרך נוצר קשר לאל זו השכינה.

אני אישית לא חש את הקשר לאל כל הזמן, בעוונותיי הרבים לא זכיתי לכך, אך אני חש את הקשר פעמים רבות ואני מודה לאל על הזכות שהוא מאפשר לי שוב ושוב לחוש את נוכחותו, לראות את השגחתו ולשיר לפניו שירה בדביקות. כל הפעולות הם רק מהאל, גם אם עמלנו וזכינו להתקרב אליו זה רק כי הוא רצה בכך, אנו היהודים האל חפץ שנתקרב אליו יותר מכל עם אחר בעולם, במילים פשוטות האל פשוט אוהב אותנו ואם רק היינו יודעים עד כמה האל אוהב אותנו היינו רודפים אחריו כאדם הרודף שמלות ותאוותו לא נחה לעולם. האושר והתחושה שאתה קרוב אל האל זו התחושה הנפלאה ביותר בעולם.

כשהשכינה שורה בבית יהודי האל נמצא שם יותר ובעקבות כך שהאל משגיח צופה ונמצא בבית היהודי התוצאה הישירה היא שיש קדושה ואור בבית. האור שראיתי בעולם שאחרי, שמקיף את העולם כולו בחסדי האל האין סופיים, היה השכינה! בשביל להבין איך אנו מתחברים לשכינה שתשכון גם בביתנו ובתוכנו צריך לחשוב על דבר פשוט, כל אדם היום יודע מה זה חיבור אלחוטי Wi-Fi שאליו מתחברים ונהנים משלל התכנים הטובים או הרעים שמאפשר האינטרנט שמקיף את העולם כולו, רק מה בשביל לגלוש באופן הזה צריך את החומרה המתאימה: צריך קודם כל חשבון אצל ספק השירות וצריך גם תשתית, צריך כרטיס רשת אלחוטי וראוטר, ברגע שנחבר את כולם ונקליד את הסיסמה הנכונה אנו נקבל גישה ונתחבר לעולם ומלואו דרך כבלים ולווינים המקיפים ומחברים את כדור הארץ בתקשורת העולמית. זה בעולם הגשם וההבל שלנו. בעולם הרוחני זה אותו סיפור והעניין הרוחני עליו אני מדבר לא שונה כל כך, יהודי צריך קודם כל את החומרה המתאימה כדי להתחבר לאל וליהנות משלל תכנים רוחניים נצחיים שאין סוף להנאה ולאושר שמקבלים מהם בעולם הזה, החומרה היא קיום התורה והמצוות שהאל העניק לנו, בשביל לפתוח אצל האל חשבון וליהנות מהשירותים הרוחניים שהוא מעניק לנו צריך לשמור את יום השבת בקדושה, לשמור על טהרת המשפחה, לאכול רק דברים כשרים למהדרין ולא להיכנס לבעיות כשרות קשות, להתרחק מעריות ככל שמתאפשר ע"י כך שנתחתן מהר וננצל מהחטא האיום של פנויה, ערווה או בעוונותינו גויה ונידה, צריך פשוט ללכת בתמימות בדרך התורה והמצוות כפי שהעבירו לנו אבותינו, עכשיו שיש לנו חשבון ואנו הולכים בדרך האל אנו נקליד את הסיסמה שלנו היהודים בכל בוקר ובכל ערב ונאמר: "שמע ישראל, יהוה אלוהינו, יהוה אחד", בכוונה, בהתלהבות ובהתרגשות, אזי אנו מיד נתחבר אל האל והשכינה תשרה עלינו מיד, לא סתם היא נקראת קבלת עול מלכות שמים, ברגע שהמלכת עליך את האל לאלוהים התחברת אליו והוא גם שוכן אצלך ומסייע לך להתקרב אליו. ברגע שהתחברנו אל האל אנו נהנה מאור אהבתו וחמלתו האין סופיים בעולם הזה ובעולם הבא, אנו נחוש את השכינה השורה עלינו ונהיה מאושרים ביותר. זו היא מטרה להתקרב לאל וליהנות מזיו שכינתו וכל יהודי צריך לשאוף אליה, היא מתחילה באהבת האל, בשמירת שבת ובמרדף אחר קיום התורה והמצוות.

אם רק נפתח פתח של תשובה מתוך רצון טוב כיהודי ומתוך אהבה לאל היושב ומצפה לנו שנשוב אליו בתשובה אזי השכינה שמקיפה את העולם מכול עבר תתחבר אלינו גם ותאיר לנו את הדרך, אנו נתחיל לחוש אותה בכל יום ולהתחבר דרכה אל האל תמיד, בדרך זו אנו נדע שהאל קיים ולא יהיה לנו ספק, אנו נדע שהאל שלנו הוא אחד יחיד ומיוחד ושאין שני לו ולא יהיה גם לעולם, אנו נדע שהתורה אמת ושנבואת משה רבנו היא אמת, צריך רק לפתוח את הלב.

האל מתחבר ומתגלה אלינו דרך השכינה שמסתירה עם מסכים כביכול את גדולתו וקדושתו, שכן אין לאדם אפשרות לראות את האל בעיניו כי הוא ימות, אפילו מלאך שהוא משרת של האל הנקרא שרף ששואף מהקרבה לאל עוצמה רוחנית גדולה ישרוף אותנו גם מחוץ לגוף אם רק נסתכל עליו כפי שקרה לי, הזכות שלנו היא שלמרות שאנו כעפר על חוף הים שעף עם הרוח יש בתוכנו נשמה שהיא חלק מהאל כביכול כי הוא יצר אותה והאל החליט לתת לנו את האפשרות להתקרב אליו ע"י השכינה המוכיחה לנו שהאל אכן שוכן בקרבנו.

שבת בישיבה הייתה אחת החוויות הנפלאות שהיו לי בחיי, הבחורים הצעירים מלאי מרץ והם שרים ושמחים בלי סוף, האוכל היה טעים מאוד ומענג. למרות שלא התערבתי עם החברה כל כך היה לי עונג נפשי מהשבת בישיבה. בזכות השבת בישיבה למדתי לשמור שבת כמו שצריך, איך להתענג בה ולשמוח ובעיקר איך לשיר שירי שבת שלא ידעתי כלל וכלל חוץ משתי שירים בודדים. אני אישית חושב שגם אם אתם לא מתכוונים ללכת ללמוד בישיבה יום וליל אתם עדיין חייבים לעשות בישיבה שבת מספר פעמים ככל המתאפשר לכם כדי שהרוח והקדושה של השבתות הללו תבער בכם ובבתיכם כל ימי חייכם.

אשרי מי שעמלו בתורה ועושה נחת רוח ליוצרו, לימוד התורה הוא עמל, ממש לא קל לשבת וללמוד תורה כל היום, לי אישית לא היה קל, ממש לא קל!

בעקבות השינוי שהתחולל בי לאחר המוות קליני שעברתי בגיל 14 וחצי, הייתי מופנם ובייש מאוד ולא הצלחתי לתקשר עם בחורי הישיבה ואפילו עם חבר שהכרתי מהעבר מהלימודים בבית הספר באופקים שבמקרה היה לומד שם. הישיבה הייתה מלאה כל כך, שלא היה חדר שינה פנוי והיינו ישנים במקלט בתנאי מעברה על מיטות רבות שהיו מפוזרות שם, זה היה מחניק לשהות שם, וקשה! מבנה הישיבה היה זמני, והישיבה הקבועה הייתה רק בתחילת הבנייה.

היום הישיבה כבר עברה למבנה החדש, מבנה ענק שיכול להכיל הרבה מאוד תלמידי ישיבה עם הרבה מקומות שינה בתנאים טובים פי אלף ממה שהיה.

במהלך שהותי בישיבה הייתי הולך לישון מוקדם כי לא היו לי חברים לשבת איתם בשעות הערב. הייתי קם בבוקר ומתפלל יחד עם בחורי הישיבה תפילת שחרית, לאחר מכן הלכנו לאכול ארוחת בוקר, ונכנסנו לסדר הלימוד היומי.

הייתי כל כך מופנם וביישן שם ולכן לא ממש התייחסו אלי בעקבות כך, מהסיבה הזאת נפלתי בין הכיסאות, אם קיבלתי התייחסות כל שהיא ממישהו הייתי ממש מאושר כי לא ידעתי לדבר, הייתי מתבייש וחושש לפנות למישהו בשאלה כל שהיא או בבקשת הסבר מי אחראי עלי ואיך הדברים מתנהלים כאן, לכן, פשוט זרמתי עם הזרם שלא ממש זרם לי האמת, לא היה לי גם חבר לשבת וללמוד איתו. רוב הזמן הייתי בישיבה עם תחושת בדידות אנושית, אני והאל, רק איתו דיברתי, איתו אני תמיד מדבר מאז המוות, אך למרות הקשר אל האל, עדיין חשתי צורך לתקשר עם בני אדם אחרים ולהיות חלק מהחברה שלהם.

בימים שהרגשתי שאני פשוט לא יכול יותר להישאר בישיבה, הייתי חוזר הביתה עם דוד שלי שהגיע לירושלים לתנובה ויום למחרת הייתי חוזר לישיבה שוב לעוד תקופה של ניסיון בלהחזיק מעמד בישיבה לפחות שבוע ימים ברצף. בגלל התחושה שאני לבד, תחושה שהרגשתי עוד יותר כשראיתי מסביבי את בחורי הישיבה מדברים האחד עם השני בלי סוף ואני בצד בשקט חרישי, התחושה הזאת של הלבד גרמה לי להתגעגע לבית מאוד, לחדר שלי, למיטה שלי, לפרות שלי, שם לא הרגשתי לבד, כי הייתי רק אני והאל, באופן הזה אף אחד לא גרם לי את התחושות שלא מתייחסים אלי ואף אחד לא גרם לי לחוש שכולם מדברים ורק אני יושב בשקט ולא משתף פעולה, הפכתי לילד שנעלם לו.

באותם ימים בישיבה היה חורף, חודש אדר התחיל. הקור של ירושלים חדר לי לעצמות יותר מדי ממה שאני רגיל, הלילה במקלט היה קר בטירוף וסבלתי, היה לי קשה מאוד להתמודד עם הקור המקפיא בירושלים או להתרגל אליו. בשביל להתקלח הייתי צריך ללכת כ- 5-10 דקות לבלוק שבו דרים תלמידי הישיבה הוותיקים שקיבלו יחד עם חבריהם חדר, היו שם אומנם מים חמים מאוד והיה אפשר להתקלח בחמימות, אך בחזרה בדרך לישיבה הייתי ממש רועד מרוב הקור האיום ששרר מסביבי, חליתי פעמים רבות בעקבות הקור.

במהלך שהותי בישיבה היה לי קושי נוסף שלא היה לי בכלל כסף לקנות לי דבר מאכל שבו אני חפץ או מותרות, אבא לא היה נותן לי כסף או דמי כיס לכך, כשהייתי מבקש אבא היה תמיד אומר לי שאין לו כסף. למזלי מדי פעם היה נשאר לו עודף מהקניות במכולת, מספר שקלים ואגורות שהוא היה נוהג להניח על השולחן בבית לאחר הקניות הבסיסיות בבוקר וכשהייתי מבקש ממנו לקחת מהם מספר שקלים לא היה לו בעיה שאני אקח ברוב המקרים, ככה הייתי מגיע לירושלים מידי פעם עם מספר שקלים בודדים בלבד. באחד הימים בירושלים, עמדתי מול המכולת שעל יד הישיבה כשאני עם 2 שקלים בלבד, התחלתי לחשוב מה אני קונה בהם, במבה או ופלים? והחלטתי לקחת את הוופלים! כי ידעתי שהבמבה תגמר לי מהר, והוופלים מנגד יישארו לי לפחות לעוד מספר ימים. אכלתי את הוופלים בסדר מסוים, כל יום בצהריים אכלתי 3 וופלים בלבד כי חששתי שברגע שיגמרו לי הוופלים הללו לא יהיה לי כסף לקנות שוב וופלים. לא היה לי ממי לבקש כסף או להלוות והטעם המתוק ניחם אותי מכל הצער שבו הייתי ונתן לי מעט טעם מתוק בחיים, חיים שנעלמתי בהם מעיניי הזולת.

אני זוכר טוב טוב את אחד הצהריים שירדתי למקלט לנוח על המיטה, הוצאתי את הוופלים והתחלתי לאכול את ה- 3 וופלים היומיים שלי תוך כדי שאני מרגיש את הקושי הנפשי שהייתי בו באותו הזמן בישיבה, קושי שהתבטא בכך שאין לי חברים ואין לי כסף, קושי של בדידות איומה, מתוך התחושה הקשה הזאת התחלתי פשוט לפרוץ בבכי, הדמעות זלגו תוך כדי שאני אוכל את הוופל ואומר לאל: "תודה לך אלי על הוופלים האלה, תודה לך מכל הלב שיש לי לפחות טעם מתוק בפה, אנא עזור לי להישאר בישיבה, עזור לי כי אפסו כוחותיי מכך", בדיוק שמעתי שמישהו מגיע, ניגבתי את הדמעות מהר וסיבבתי את פני לקיר. הצמצום הזה כאב לי מאוד והתפללתי לאל שיעזור לי להשיג את מבוקשי בעתיד ושלא אמשיך לחיות חיים שכאלה שאין לי בהם אפשרות למלא את מבוקשי.

בחודש אייר הפסקתי ללמוד בישיבת אור החיים בירושלים, פשוט לא יכולתי יותר להישאר שם, היה לי קשה מאוד להמשיך ולהתמודד במלחמה להישאר שם. חזרתי הביתה בשברון לב ובאכזבה גדולה מעצמי, חשבתי שמישהו יתקשר לברר היכן אני, אך אף אחד לא התקשר או שהתקשר ולא הגיע אלי, אני בן 16 כבר ואין מישהו שישים לב אלי, רק עם האל אני מדבר, הוא מקשיב לי בלי סוף.

למדתי בישיבה הרבה על השבת הקדושה, למדתי איך לשמור את יום השבת, איך להתענג בה, איך לשיר ולשמוח בה בלי סוף. החוויה של השבת בישיבה הייתה שווה את כל הסבל שעברתי, גם בשבת אומנם ישבתי לבד אך זכיתי להקשיב ולהיות חלק בשמחת בחורי הישיבה, ניסיון השבת רדף אותי במשך השנים כשהיצר הרע הלם ודפק בקירות ליבי כדי שאחלל את השבת הקדושה, המנוול לחש בליבי שאדליק מחשב, שאסע לטייל או שאראה סרט כדי להעביר את הזמן מהר וליהנות ממנו. המלחמה מול היצר הרע הוא השטן נמשכה שנים, פעמים רבות שידי הייתה על כפתור המחשב במטרה להדליק אותו ביום השבת, כדי לעצור את המנוול שרוצה להחטיאני ניגשתי מיד להלכה שתליתי על הקיר, הלכה שרשומה בשולחן ערוך ואומרת שיהודי שהמיר את דתו והוא מחלל את השבת בפרהסיא הרי הוא כגוי לכל דבר! להיות גוי אני ממש לא רוצה להיות, חס ושלום, אני יהודי! אז למה שאחלל את השבת היקרה שניתנה לנו במתנה?! בחסדי האל, השטן המנוול לא הצליח להחטיא אותי בחילול השבת עד היום.

החזרה בתשובה בה כל יהודי צריך להתחיל היא החזרה מחילול יום השבת, חילול שבת הוא חטא שהאל לא יסבול לעולם, האל ינקום מכל מחללי השבת.

עם ישראל קיבל את השבת עוד לפני מעמד הר סיני, קיבלנו אותה לאחר יציאת מצריים במרה על פי הדיבור של האל שציווה את משה שיצווה אותנו לשמור את השבת תוך כדי שהוא מבטיח לנו לחם הרי הוא המן שירד ביום שישי פעמיים לכבוד שבת, כבר באותם ימים אבות אבותינו החלו בשמירת השבת, נעשה להם נס שהמן שירד ביום שישי היה כפול והספיק ליומיים ונס נוסף שהמן לא ירד בשבת לעומת שאר ימי החול שבהם הוא ירד. במעשה הזה הדגיש האל עד כמה חשובה לו שמירת השבת, האל אף הכתיב לנו מנוחה ביום השבת ע"י הסבר פשוט מאוד ולא מסובך בו האל מספר לנו שהוא עשה את השמים ואת הארץ במשך שישה ימים וביום השביעי הוא כביכול נח, בכך האל הכתיב לנו מנוחה ביום השבת, כדי שאנו נלמד ממעשה האל שנח בשבת ואנו ננוח גם. מעבר לכך ניתן להסיק מסקנה פשוטה שאם האל שברא את העולם במאמר פיו ומבלי להתאמץ כלל הכתיב על עצמו מנוחה כביכול ביום השבת, אז אנו בני האדם שבמשך שישה ימים עובדים ועמלים כל אחד בדרכו שלו כל שכן שאנו צריכים לנוח בשבת. כשזוכים למשפחה ששומרת שבת מבינים את גודל המתנה.

<u>ספר שמות פרק כ' פסוקים ח' – י"א, אלו דברי האל מתוך עשרת הדברות:</u>

"זָכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ: שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד וְעָשִׂיתָ כָּל מְלַאכְתֶּךָ:

וְיוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבָּת לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא תַעֲשֶׂה כָל מְלָאכָה

אַתָּה וּבִנְךָ וּבִתֶּךָ עַבְדְּךָ וַאֲמָתְךָ וּבְהֶמְתֶּךָ וְגֵרְךָ אֲשֶׁר בִּשְׁעָרֶיךָ:

כִּי שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה יְהוָה אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ

אֶת הַיָּם וְאֶת כָּל אֲשֶׁר בָּם וַיָּנַח בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי,

עַל כֵּן בֵּרַךְ יְהוָה אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת וַיְקַדְּשֵׁהוּ."

אחרי דברים שכאלה שיצאו מפיו של האל איך אנו יכולים לחלל את השבת? איך אנו יכולים לעשות פעולה פשוטה של לחיצה על כפתור שלא ברצון האל? איך נוכל להבעיר אש בהנעת הרכב ובהדלקת אור או מוצר חשמלי שיש בבית? אלו חד וחלק פעולות שנעשות שלא ברצון האל! איך נעבור כך על רצון האל?! בשביל שנדע כיצד לשמור שבת הורו לנו אבות אבותינו בשם האל את הלכות שבת הרבות המבוססות על 39 מלאכות שנעשו במטרה להקים את המשכן כשהיו עם ישראל במדבר, מתוך המלאכות הללו אנו יודעים עד היום כיצד צריך לשמור שבת. לכל מי שאומר שרבנים המציאו הלכות אני רק יכול לומר בחזרה אנא בדקו את עצמכם, אנו מצווים ע"י האל לשמוע לדברי חכמי הדור הקודמים שלימדו אותנו כיצד לשמור שבת, האל ציווה בתורתו שאנו נשמע לדברי חכמים גם אם הם יגידו לנו דבר מה שלא מקובל עלינו כלל וכלל כמו ללחוץ על כפתור במטרה להדליק אור שזה מעשה קל שאין בו מאמץ, מעבר לכך ששמירת השבת עברה מאבא לבן מדור לדור ואין עליה עוררין, להקטין ראש זה הכי קל בעולם, תקטינו ראש בעבודה ובחיים ועם המשפחה רק לא במצוות השבת שהאל ציווה, הקטנת ראש בשמירת שבת ומציאת תירוצים מטופשים להצדקת חילול השבת היא פתיחת חזית מול האל שלא ינום ולא ישן עד שיהודי זה יתקן את דרכיו, במידה והיהודי יתנגד לכך בכל תוקף הוא יפגוש בעולם הבא את עצמו ערום, כבודו כיהודי בעולם הנשמות יילקח ממנו והוא יתבייש ויתפוגג בצעקה נוראית: "איך ויתרתי על יום השבת? איך לא שמעתי לשליחי האל והימרתי על חיי?!". מי שקשה לו שידפוק את הראש בקיר אם צריך ורק שלא יחלל את יום השבת, תעשו מה שרק תרצו בששה ימים בשבוע ואת יום השבת תשמרו לבורא עולם.

שבת קודש היא יום מיוחד, שבת היא מתנה שהאל העניק לנו, שבת היא יום של מרגוע לנפש ולנשמה, יום שבו אנו זוכים להתענג ולשמוח, יום שבו נשמה יתרה נכנסת בתוכנו ואנו זוכים להרגיש קרבה יתרה אל האל שציווה על השבת. למה שנאבד יום כל כך נפלא בנסיעה שנשלם עליה בעתיד תשלום כואב מאוד? מדוע שלא נאפשר לאל לקיים את מאמרו בביתנו ועם משפחתנו? מדוע שנמנע מהאל לבקר בביתנו, לשמוח איתנו ולשמח אותנו ע"י השבת, מדוע שלא נשמור את השבת ובזכות שמירתה האל ישמור אותנו מכל אומות העולם והמזיקים? מדוע שנעזוב את בוראינו ונשליך לפניו את אחד הציוויים החשובים לו ביותר, מדוע שנשליך לפניו בקשיות עורפינו את השבת הקדושה, מדוע יהודים יקרים? אני תוהה מדוע ברחובותינו עדיין נוסעים יהודים בשבת? יש לנו כל טוב מסביב, האל ברחמיו מעניק לנו עדיין טובות מרובות וחסדים טובים בכל רגע ורגע, מדוע אנו מכעיסים את יוצרינו? מדוע אנו עדיין מחללים כך את יום השבת? האם לא הספיקו לנו כל הרדיפות של אומות העולם? האם לא הספיקה לנו הגלות האיומה שלא נגמרת בה אנו כעם הנכחד מהעולם מיום ליום? מצד אחד כואב לי על כל יהודי ויהודי שמחלל שבת ביחידות או בציבור (בפרהסיא) ואני מאחל לו שיזכה לשוב אל האל בתשובה ולתקן את החטא האיום והנורא הזה, מצד שני אני כועס מאוד שאנו עדיין מחללים את יום השבת, כועס עד כדי כך שאני יודע שמי שלא ישוב בתשובה וישמור את יום השבת הוא פשוט יאבד מהעולם הזה ומהעולם הבא. אנו נשמור על השבת מתוך אהבה לאל ולא מפחד.

אולי שאלתם איך זה שמחללי יום השבת מצליחים בחייהם ומתים בכבוד? זה רק למראה עיניים, האל לא צריך אותנו בעולם הזה כדי להעניש או לנקום מהמעשים הרעים שעשינו, לאחר מותנו יש לאל נצח נצחים כדי לעשות זאת. כמו שאמרתי אין מנוס מהאל, אז למה לחכות שיהיה מאוחר מדי לבחור? לשמור שבת בהתחלה זה קשה אך בסופו של דבר זה אושר גדול, אני ממש לא מתגעגע לתקופה שבה חיללתי שבת, אני מחכה כל השבוע ליום השבת עם אשתי והבן, אנו הכי מאושרים בשבת כשאנו יושבים ומדברים בדברי תורה על פרשת השבוע ולומדים בספרי מוסר כדי להתחזק במידות שאנו חלשים בהם, אנו שרים שירי שבת בשמחה, אוכלים ושותים מטעמים, ובסוף ישנים בנעימים. השבת חולפת לה מהר ואנו כבר מתגעגעים אליה במוצ"ש ומחכים לשבת הבאה.

פרק ח'

ברית מילה

אני בן 16 וחודשיים, עזבתי את הישיבה ואני בבית כרגע, כרגיל אני שוב עובד ברפת, במשך הזמן שהייתי בישיבה נצטברה הרבה עבודה שלא היה מי שיבצע אותה בזמנה, הרפת התמלאה בגללים על גדותיה והבלגן חזר שם לשגרה. אז שוב אני בעניינים ובאמת שהתגעגעתי מאוד לעבודה, אם היה לי את המרץ והחשק לעבודת האל כמו המרץ שהיה לי לעבוד במשק של אבא הייתי היום רב גדול שבקיא ויודע את כל התורה כולה, אך בעוונותיי היצר מסמא את העיניים שלי ומה שהורגלתי מילדותי הוא לרוב הטבע הראשון שלי. אשרי מי שזוכה לשנות את הטבע הזה ויושב לעסוק בתורה יום וליל. אני אומנם לא הצלחתי, אך אני משתדל לקטוף מצוות כיכולתי, זו המטרה העיקרית של לימוד התורה, לקיים את המצוות! די מהר השלמתי את החסר שנוצר בזמן היעדרותי מהבית והחיים חזרו למסלולם הרגיל. בכוחות שהעניק לי האל עבדתי כל היום ברפת והמשכתי להגדיל אותה עוד ועוד ככול יכולתי, הרחבתי ובניתי חצרות חדשות, שערים וסככות ועוד, מה שאני הכי מודה לאל שזיכה אותי לבצע זה לבנות מקום מסודר וחמים לעגלים הקטנים האהובים, ללא ספק הייתה הרבה עבודה.

לאחר החליבה בצהריים הייתי חוזר הביתה, מתקלח, מתפלל ערבית בבית ביחידות ולאחר מכן קבעתי לעצמי סדר לימוד יומי של חצי שעה עד שעה כמה שיכולתי והצלחתי לעסוק בתורה. למדתי בעיקר מפרשת השבוע וספרי מוסר, לא למדתי גמרא או משניות, היה לי קשה מאוד להעמיק בעיון, התמקדתי יותר בלימוד הלכות כדי שאדע מה לעשות ומה לקיים, לא גדלתי בבית שחינך ולימד אותי לתרי"ג מצוות ולכן עד היום אני משלים את הפער הזה, יש אין סוף מה ללמוד כדי לשפר ולקיים, בחסדי האל זכיתי ללמוד את המעט שיכולתי ואת המעט שנפשי אפשרה לי. לאחר הלימוד הייתי יושב לאכול עם אבא ואמא ארוחת ערב שלפני השינה, במהלך הארוחה הייתי מאזין לרדיו קול החסד שהיה פעיל באותם ימים, רדיו עם תכני שידור יהודים דתיים שעשה חסד וקרב לבבות, דברי תורה רבים נאמרו בערוץ הרדיו עד שהמדינה סגרה אותו.

המדינה טענה שהרדיו פיראטי, וסגרה אותו יחד עם עוד הרבה ערוצים דתיים נוספים, את מקומם החליפו ערוצים במבטא ערבי שלא נסגרו עד היום, אלא רק התרבו והתעצמו בכל גלי הרדיו ומאז ועד היום הפסקתי לשמוע רדיו. את חנויות החזיר שצצו בכל פינה ברחבי הארץ המדינה לא סגרה, בשר לבן הם קוראים לו, אחרי הכל החזיר לא מפיל מטוסים, הוא רק מטמא את ארץ הקודש ולטמא את ארץ הקודש אין שום בעיה מכיוון שזו המטרה העיקרית של המדינה, מטרה המתנוססת בשיר ההמנון שמצהיר שנהיה עם חופשי מהמצוות בארצו! התקווה בת שנות אלפיים של אבות אבותינו הייתה להיות עם חופשי בארצו?! לאלה שיגידו לי שהמשורר התכוון שנהיה חופשיים משעבוד מלכויות, האומנם? הרי המטרה של הגאולה האחרונה לעומת גאולת מצריים היא שהעמים לא ילחמו נגדנו ולא ישלטו עלינו יותר כדי שיהיה לנו את יישוב הדעת לשבת ולעסוק בתורה ובמצוות, האם הגענו לכך? ההפך, רוצים להשמיד אותנו מרגע לרגע יותר ויותר אנשים בעולם ומעבר לכך בתוך העם שלנו יש אנשים שהפכו לשונאי יהודים שהולכים בדרך האל ולא רק זאת, אלא שהמדינה משתמשת בצבא שלה ומאיימת בדברו לגייס את אלו שיושבים ועוסקים בתורה ובמצוות, המדינה שרוצה לעקור מליבנו את היהדות שהאל הנחיל לנו מאבות אבותינו. המדינה עושה ותעשה כל מה שצריך כדי לעקור זרעים של יהדות בעם היהודי, זה לא בגלל שהמדינה לא הולכת אחר דעת תורה, אלא ממקום אבוד יותר שרוב אנשי השלטון אינם הולכים בדרך האל והם מעיזים גם לעוות את דרכי האל לצרכי הפוליטיקה שלהם, הם מחללים את שם האל ללא שום מצפון והם ישלמו על כך באחריתם. יהיו אנשים בצבא ובמדינה שיעשו תשובה לפני המלחמה הגדולה שמתקרבת, אך הללו כבר לא יוכלו למנוע את הגזירה שנגזרה מראש.

ברגע שיגיע משיח בן דוד קיום מדינת ישראל והצבא שלה יתפוגגו במהירות. עצתי, אל תלכו אחרי המדינה והימנעו מגיוס לצה"ל, אם אין ביכולתכם למנוע את גזירת השלטון, התפללו לאלוהינו ואל תדאגו, כשיבוא המשיח אתם תדעו את הרגע של המהפך, הרגע שבו עם ישראל נחלק לשניים ונפרד מערב רב לנצח, יהיו אלו שהולכים אחרי משיח בן דוד ויוסף ואחר אליהו הנביא מבשר הגאולה, ויהיו אלו שהולכים אחר מדינת ערב רב ונלחמים במשיח שהגיע לעקור את מלכות הרישעה- ממשלת מדינת ישראל ממקומה. שימו לב באיזה צד אתם.

החיילים שדם יהודי זורם בעורקיהם יעידו שהם מגינים על יהודים ולא על מדינת ישראל שמשחררת מחבלים ומסייעת לאויב ולרוצחי היהודים להשיג את מבוקשם ולפגוע בחיילים יהודים! אם זו הייתה מדינה ששואפת שהציבור ילך בדרך האל היו נמצאים אנשים רבים שיוכלו לסייע לערוצי הקודש הללו להפוך לחוקיים למען ציבור כל כך גדול ששומע אותם יום וליל, אך לאף אחד במדינה לא אכפת מרצון האל או מדרך האל. אחרי הכל למי אכפת מכמה בעלי תשובה או דתיים ששומעים יהדות ברדיו?! מי מאנשי המדינה רוצה שתופעת התשובה תגדל ותתרבה בקרב העם היהודי? שמעתם פעם על דיון בנושא חזרה בתשובה? או דיון ברצון האל מעמו?! אין להם לא אל ולא עם, רק ערב רב שרוצה כסף כדי להמשיך ולייצר לנו עגל ותאוות שיהיו לנו למסכה ולחושך המסמא את עינינו מהאמת שאנו יהודים ועם נבחר, מהאמת שיש בורא לעולם והוא אבינו!

הייתי אוהב לשמוע את הרדיו בנוסף למוסיקה חסידית ולכן התקנתי ברפת מערכת עם הגברה כדי שאשמע רדיו קול החסד או שירים יהודים שאהבתי במהלך העבודה ברפת ובמהלך החליבה. הייתי שומע מוסיקה בארבע לפנות בוקר וכל הרחוב שלנו היה מתעורר לצליליה, לא הפרעתי להם לישון חס ושלום, אלא שמחוץ לביתם הם היו שומעים ברקע את המוסיקה כמו ששומעים מוסיקה ברחוב מאולם אירועים שנמצא בסביבה. אני חושב שגם הפרות אהבו את המוסיקה היהודית, אני והן היינו רגועים ושמחים במהלך העבודה.

באחד הימים כשהייתי בבית בשעות הערב, שמעתי באחד השידורים תוכנית מיוחדת על ברית מילה, תוכנית שפנתה לכל כך הרבה יהודים שעלו לארץ ולא זכו שיהיה מי שידאג למול אותם, אחרי הכל מה אכפת למדינה שיהיו ערלים? המדינה הביאה כמיליון גויים שיטמאו את ארץ הקודש בטומאתם ובבשר חזיר, ממש מעניין את שרי המדינה לדאוג ליהודים האמיתיים והמעטים שזכו לעלות עם כל הגויים הללו ולעשות להם ברית מילה, אם זה היה מעניין אותם הם היו דואגים שלא יגיעו לכאן גויים שיחללו את עם ישראל בטומאתם. התוכנית על הברית מילה סקרנה אותי מאוד, שכן במשך זמן רב הבחנתי שמשהו לא תקין כל כך בברית המילה שלי, היה לי חתיכת עור שנשארה וכאילו הכניסו מתחתיה מספריים כדי לחתוך אך לא חתכו והעור נשאר מעל החורים, מתוך דברי הרב בתוכנית הבנתי שיש לי בעיה בברית ושלא סיימו אצלי את העבודה כמו שצריך!

הרב ששוחח על הנושא בשידור חי השאיר את מספר הטלפון הישיר שלו, הוא פנה גם למי שאין לו ברית מילה בכלל כעולים חדשים וגם למי שיש לו ברית מילה אך עם בעיה כל שהיא כפי שתיאר בתוכניתו. במהלך התוכנית הרב תיאר מספר דוגמאות לבעיות הלכתיות בברית מילה, מה שהלחיץ אותי מאוד, כי הרב אמר שמי שיש לו בעיה כזאת הוא כהולך ללא ברית מילה. התקשרתי אל הרב מיד לאחר התוכנית והסברתי לו את הבעיה הנ"ל שיש לי בברית מילה שלי, הרב ביקש שאגיע בהקדם לירושלים לקופת חולים כללית יחד עם אחד ההורים. ביקשתי להגיע לבד אך הרב הסביר לי שמדובר בניתוח וילד בגילי חייב ליווי ע"י אחד מהוריו. לבקש מאמא לא יכולתי, כי היא עדיין לא החלימה מהשתיקה הנצחית שאפפה אותה ולבקש מאבא חששתי כי הוא תמיד עסוק לדבריו.

ניגשתי לאבא למרות כל הקושי שהיה לי בכך, ידעתי שהוא מגמד כל בקשה מצידי ולכן פחדתי מראש מהתשובה שלו, למרות זאת ניגשתי אליו והסברתי לו שברית המילה שלי לא תקין ושאני צריך שהוא יבוא איתי לירושלים כדי לבצע ניתוח קטן ולתקן את הפגם בברית, הסברתי לאבא בנוסף שהייתי הולך לבד ולא מטריח אותו ליסע עד לשם אך לא ינתחו אותי אם אגיע לשם לבדי ללא ליוויו. אבא לא התרגש ממה שאני אומר ולא דאג מכך, כמו שציפיתי הוא הקטין ראש.

חג השבועות לשנת התשנ"ט שהיה ביום השישי הגיע וגם בחג דיברתי עם אבא על הברית במסע של שכנוע שיבוא איתי ביום ראשון הקרוב לירושלים. הסברתי לאבא שכל רגע שאני במצב הזה אני בבעיה ושניתן לבצע את התיקון רק עד יום שלישי, מפני שלא מבצעים ברית מילה שלא בזמנו (ביום השמיני ללידת התינוק זה בזמנו) וכל שכן תיקון לברית בימים הסמוכים לשבת קודש, מהסיבה שיש חשש שמה מצבו של החולה יתדרדר חס ושלום ויבוא לכלל סכנה בעקבות ברית המילה ויאלצו לחלל עליו את יום השבת בכדי לרפא אותו.

אבא אמר לי שהוא ידבר עם הרב של המושב בתפילה בחג, לאחר מכן הוא חזר אלי עם תגובה שלא ציפיתי לה בכלל, תגובתו של אבא הייתה שאני קודם כל אלך אל הרב של המושב שעשה לי את ברית המילה הלא תקין הזה ואשלוף את הטעות שהוא עשה לי ואראה לו אותה כדי שיבחן מה צריך לעשות עבורי! כששמעתי את הדברים האלה מאבא הייתי בשוק, דעתי התבלבלה לחלוטין! כאילו מה הרב יעשה אחרי שהוא יראה? יוציא סכין ויתקן לי את ברית המילה?!

הסברתי לאבא שאני בשום פנים ואופן לא הולך לרב ושאני מזועזע מעצם ההצעה שאני אלך למוהל שיצר אצלי את הבעיה מלכתחילה. הסברתי לאבא שאין לרב את הסמכות לעזור בעניין הזה ואין לו חדר ניתוח אז שלא ידבר איתי על כך שוב כי אני חד משמעי לא הולך לרב של המושב. רב שבעוד 10 שנים יאמר לי שאני לא יהודי ויאיים עלי שאני כביכול ימות אם הוא רק יקפיד עלי.

חג השבועות ושבת קודש חלפו להם ויום ראשון לו חיכיתי בקוצר רוח הגיע. חיכיתי ליום ראשון בחוסר סבלנות במשך כל החג והשבת שהיו מחוברים. פניתי לאבא על הבוקר שניסע לירושלים ואבא אמר לי שהוא לא יכול לבוא איתי היום כי יש לו "עבודה", כששאלתי איזו עבודה הוא לא ידע מה לענות. בפועל לא הייתה לאבא שום עבודה כי אבא לא עבד ברפת בכלל באותה תקופה, אני עבדתי ברפת ודאגתי שלא תהיה שום עבודה ביום ראשון ושנהיה הכי פנויים בעולם! הסברתי לאבא שהוא חייב לבוא איתי כי אני חייב הורה מלווה, הסברתי לו שזה איסור חמור שאני ככה ושאני כאילו הולך ללא ברית מילה, אבא ענה לי ואמר שהוא יבוא איתי מחר כי היום הוא לא יכול לבוא איתי. כששמעתי מאבא "מחר" ידעתי שהוא מנפנף אותי, התחלתי להיות ממש מוטרד, אבא תמיד אומר "מחר" על אין סוף דברים שהוא לא רוצה לעשות אותם כרגע, הוא פשוט דוחה ודוחה אותם ככה בלי סוף, המחר הופך מהר מאוד לשנים רבות ואני ידעתי שגם מחר הוא יגיד שוב מחר, תרבות חיים שאני לא מבין כל כך, ככה הוא היה, מה אני יכול לעשות? אי אפשר לשנות את הטבע שיש לאנשים.

ביום שני בבוקר סיימתי לחלוב ולהתפלל ביחידות מהר וניגשתי לאבא מיד לאחר שהוא חזר מהתפילה וביקשתי ממנו שניסע לירושלים מיד! כמו שצפיתי ביום ראשון תשובתו של אבא חזרה על עצמה: "אני לא יכול לבוא איתך היום, יש לי "עבודה" לעשות, מחר ניסע", בנוסף אבא הוסיף פתאום את הבקשה שלו שאלך לרב של המושב, והבהרתי לו עם מעט כעס שאני לא הולך לרב ושיפסיק להציע את האופציה הזאת כי היא לא תתרחש מהסיבה של כל הדברים הנ"ל ומעבר לכך שאני מתבייש עד מוות להוריד את המכנסיים בפני אדם שאני מכיר. אבא אמר כהרגלו שניסע "מחר", וידעתי שהוא לא ממש מתכוון לכך באמת. מסיבה כל שהיא נתתי לאבא את ההזדמנות השלישית והאחרונה לזכות במצוות האל ולסייע לבנו לתקן את ברית המילה עוד לפני שפניתי לאל לעזרה.

יום שלישי הגיע, זה היום האחרון לשבוע זה שבו אני יכול לבצע את התיקון של ברית המילה. בגלל שזה היום האחרון חלמתי שאולי ישתנה אצל אבא משהו ואחרי כל הלחץ שהפעלתי עליו הוא אולי יבוא איתי ויתרחש נס גדול משמים. אך זו הייתה רק אשליה של הרצון להאמין במה שהייתי רוצה שיתרחש אך כבר ידעתי מראש שהוא לא יתרחש. חלום שרציתי בסה"כ אבא, אבא אכפתי ומבין.

בתאריך י' בסיון שנת התשנ"ט יום שלישי בבוקר נפגעתי מאבא מאוד מאוד, התברר לי ביום הזה שיש לי אבא שממש לא אכפת לו ממני כלל וכלל.

מתוך אהבה לאבא ולעסק המשפחתי ובחסדי האל ובכוחות שהעניק לי הוצאתי את הנשמה כדי לעזור ברפת, לא ביקשתי אז מאבא תמורה או כסף, עבדתי בתמימות וכשאבא ביקש שאתעורר לפנות בוקר לחלוב פרות כדי שהוא ילך להתפלל במניין ויספיק להגיע לתפילה אני הייתי מתעורר בכוחות עצמי. התעוררתי בכאב ובצער, כשהראש שלי מתפוצץ מחוסר שינה כי הייתי רק ילד, בנוסף לסבל רב שסבלתי בחליבה בשעות הבוקר המוקדמות מפחד וקור אימים, סבלתי מהקור האיום שהיה בחורף, הידיים קפאו לי מקור והייתי בוכה מהצער! כל זאת עשיתי בתמימות, אבא ביקש ואני עזרתי לו ועשיתי המון מעבר לכך. עכשיו שאני מגיע לאבא פעם אחת בחיים ומבקש משהו שהיה חשוב לי מאוד, אני נתקל בדחייה מעליבה ומזלזלת כשאבא אומר לי שוב שהוא לא יכול לבוא. כאילו אמא אין לי, אז שיהיה לפחות אבא? התברר לי ביום הזה שאין לי אבא ושאין לי על מי להישען יותר, מאותו היום האבא האמיתי שלי היה רק האל! האל הוא האבא שלי והאל דאג לי עד היום הזה, האל שלח לי שליח שיעזור לי.

התקשרתי לרב מהתוכנית של ברית המילה ברדיו קול החסד והסברתי לו שאבא לא רוצה לבוא איתי ושהוא רק דוחה אותי בלי שום סיבה מוצדקת. ניסיתי לשכנע את הרב שאני אגיע לירושלים לבד מבלי אחד ההורים, הרב סירב וטען שזה בלתי אפשרי ולא יאשרו לו לבצע את הניתוח ללא ליווי אחד ההורים, לכן חבל שאגיע מלכתחילה. הייתי בשקט באותו רגע, רציתי לבכות בלי הפסקה, לא ידעתי מה לעשות כבר וליבי פנה אל האל בתפילה קצרה ובלב עצוב ובוכה: "אלי מה עוד אעשה? אני רוצה לתקן את ברית המילה, אלי עזור לי בבקשה". את תפילתי שברה פליטת פה של הרב שהייתה תשובה לתפילתי, הרב אמר: "אולי אחד הדודים דומה לאבא והוא יוכל לבוא איתך ולומר שהוא אבא שלך?!"

מיד נזכרתי בדודי היקר שהייתי נוסע איתו לישיבת אור החיים בירושלים, הסברתי לרב שאני צריך לבדוק איתו ואני אחזור אליו, מיד התקשרתי לדוד שלי, סיפרתי לו שיש לי בעיה בברית המילה שלי ושאני חייב לתקן אותו בהקדם, הסברתי לו שאני בבעיה כי אבא לא רוצה לבוא איתי ואני חייב שיגיע איתי אחד ההורים ולכן אני מבקש ממנו שהוא יבוא איתי היום ושיאמר שהוא אבא שלי כדי שיאפשרו לי לבצע את הניתוח ולתקן את ברית המילה. דודי היקר ענה לי בקלות ובשמחה שאין שום בעיה ולא רק זו אלא שבחסדי האל הרבים דוד שלי גם סיפר לי שהוא בדיוק עומד לצאת מהמושב עם המשאית חלב לכיוון ירושלים אז נשאר לי רק להצטרף אליו וליסע לירושלים סוף סוף, חיוך רחב עלה על פניי! שמחתי כל כך שהאל ברגע קטן שמע לתפילתי ודאג מראש לשליח טוב שאני מכיר ומחובר אליו מאוד שיעזור לי. מנגד התרחשה בנשמתי אכזבה קשה מאבא, אכזבה שלא חלפה לעולם, אכזבה מאבא שלא התנהג כלפיי כמו אבא אמיתי. אכזבה מהאדם הראשון שהיה צריך לתת לי יד ובחר לסגור את דלתות ליבו.

עליתי על משאית החלב של דוד שלי ונסענו לירושלים יחד כמו בימים ההם שנסעתי איתו לישיבת אור החיים, אך הפעם לא לישיבה, הפעם לעשות מצווה!

הדוד היקר השאיר את משאית החלב במפעל של תנובה והלך איתי ברגל לתחנת האוטובוס שהייתה מעבר לכביש, הדוד אפילו התעקש לשלם על הנסיעה ותוך זמן קצר הגענו סוף סוף למרכז בריאות שיק-ג'ראח-ירושלים!

ניגש אלי הרב ששמחתי מאוד לראותו ולאחר שיחה קצרה הרב ביקש להתבונן בקצרה על הבעיה בברית המילה שלי בכדי להתכונן לניתוח, התביישתי מכך מאוד, אך הוא התבונן בזריזות וידעתי שאני לא אראה אותו שוב וזה ניחם.

פתאום הגיע אלי פקידה בלבן ושאלה אותי בסקרנות: "איפה אבא שלך?", הרגשתי נפילה קשה באותו רגע ותוך כדי שאני מסתכל על הדוד שלי בכאב הגברת בלבן שאלה: "הא, זה אבא שלך?" ונדנדתי בראש "כן" והיא מיד הלכה.

הייתי נבוך והרגשתי באותם רגעים את נשמתי דועכת, חשתי נפילה עמוקה, רציתי לבכות בלי סוף אך לא יכולתי ליד כל האנשים, למרות כל המאמצים לעצור את הבכי דמעה זלגה מעיניי וניגבתי אותה מהר מאוד שהדוד לא יראה. את שאר הדמעות ששמרתי באותם רגעים שפכתי במשך שנים רבות בחיי, דמעות שהמשיכו לזלוג בסתר זמן רב מתוך כאב עמוק שאין לי אבא.

בסה"כ רציתי שאבא יבוא איתי ולהרגיש קצת אבא משלי, באותו רגע שנשאלתי אם זה אבא שלך, התחלתי לחשוב איפה אבא שלי? למה הוא לא בא? איך לא אכפת לו שאני הולך ככה לבד לניתוח, איך לא מפריע לו שאני הולך עם אח שלו?! הרי הוא בבית ולא עושה שום דבר משמעותי, למה לא לעשות מצווה גדולה וחסד עם הבן שלך?! מה הסיבה שהוא לא מתקשר לשאול מה קורה? אבא אפילו לא טרח לפנות אלי ולשאול איך עבר הניתוח ואיך אני מרגיש אחריו, לאבא לא אכפת ממני, אבא לא דואג לי, אבא לא מתנהג אלי כמו אבא.

לא סלחתי לאבא מעולם, במשך שנים שמרתי את הכאב הזה עמוק בתוכי, לאחר שנים רבות סיפרתי והזכרתי לאבא מספר פעמים כמה הוא פגע בנשמתי באותם ימים, אבא לא טרח לבקש את סליחתי והוא לא נתן מענה הולם לדבריי. אבא תמיד הצדיק את עצמו ואת מעשיו, לכן לא סלחתי לו על כך עד היום.

אולי חשבתם לרגע להזכיר לי את מצוות כבד את אביך ואת אמך, אז קודם כל אני לא מחויב לסלוח להורים מתוקף מצווה זו, המצווה לא מחייבת אותי גם שלא להיפגע מהוריי, אני בן אדם ואין להורים רשות לפגוע בי. שנית כל גם אבא ואמא מחויבים במצוות ואהבת לרעך כמוך ולמי שלא יודע רעך הקרוב אליך ביותר מכל אנשי העולם הוא הבן שלך הנמצא בסביבתך במהלך רוב שנות חייך.

אני מוסר לכל אבא שחושב שהוא יכול לתלות את התנהגותו הלא אוהבת, הפוגעת או האכזרית כלפי בנו ובתו על חשבון מצוות כבד את אביך ואת אמך, שהבן חייב בה אז הבן חייב לכבד אותי כי אני האבא, ואני יכול לעשות לו מה שאני רוצה והוא עדיין יהיה חייב בכבודי ואני יתנהג כלפי בני כמו חיה ופרא אדם ועדיין הבן שלי יהיה חייב בכבודי ואני אזכיר לבן שלי בכל הזדמנות את המצווה החשובה שנאמרה בעשרת הדברות שהוא חייב לכבד אותי ומנגד אני לא אכבד אותו! אבות יקרים, זה לא עובד ככה, אם הבן שלכם לא מקיים את מצוות כבד את אביך ואת אמך אז האשם הראשון הוא אתם ומי שישלם ראשון על החטא הזה הוא אתם בלבד, כי אם הבן ייענש בקיצור ימים אתם תהיו הראשונים שיסבלו מכך! מעבר לכך אם אתם לא מתנהגים לבן באהבה כפי שמחייב הציווי של ואהבת לרעך כמוך אז הבן לא מחונך כמו שצריך לכבד אתכם כי לא לימדתם אותו לאהוב כמו שצריך, כי לא אהבתם אותו, אז איך הוא ידע לאהוב אתכם? איך לא יקשה עליו לכבד אתכם אם הוא לא אוהב אתכם?!

בן שלא רואה את הוריו מקיימים את מצוות ואהבת לרעך כמוך כלפיו כמו שצריך הוא גם כן לא יקיים את הציווי הזה כלפי הוריו כמו שצריך, כי הוא לא רואה שהוריו מקיימים אותו, אז איך אתם מצפים שהוא יקיים את מצוות האל שציווה לכבד הורים? בנוסף לכך אם אתם כועסים על הבן או מכים אותו והוא קיבל אומץ להרים את ראשו כנגדכם אז אתם גם תענשו על שהחטאתם אותו והעמדתם אותו במקום שהוא לא יכול לעמוד בו ומתוך כעסו על פשעיכם כלפיו הוא החליט להרים את ראשו כדי להציל את עצמו מכם, הרי שמקללים אדם הוא בדרך כלל מקלל בחזרה וכשמכים אדם אז הוא מכה בחזרה כדי להתגונן, ברגע שהבן הרים יד על הוריו הוא נכנס לתסבוכת רצינית מול האל בחטא קשה, הוריו שהכוהו גרמו לו לחטוא ולהסתבך, הוריו שגרמו לו זאת יסבלו מעונשו.

הורים יקרים אם אתם מכים את הנשמה של הבן שלכם ופוגעים בה כל כך, אל תצפו שהוא יקיים את מצוות התורה ויכבד אתכם, גם אתם תענשו על היחס שלכם כלפי הבן ועל שעברתם על מצוות התורה של ואהבת לרעך כמוך ועוד מצוות רבות של בן אדם לחברו ששייכות לנושא בנוסף לעונש שאתם מכשילים את הבן שלכם באיסור חמור של כיבוד הורים והבן שלכם גם ייענש על פשעיו ועל שעבר על דברי התורה שאמרה כבד את אביך ואת אמך, מצווה שהבן חייב לקיים גם אם יכעיסו אותו הוריו מאוד, אחת המצוות הקשות שקיימות בתורה. השתדלתי במשך שנים רבות לשתוק ולא לענות לאבא ולא לחלל את כבודו, בשלב מסוים אחרי 10 שנים זו הייתה הדרך היחידה להציל את נשמתי משאול. לכן הורים יקרים התנהגו עם ילדכם בנחת, גם אם הם מכעיסים אתכם שמרו על קור רוח, אל תגרמו לילדים לעבור על מצוות כיבוד אב ואם, אתם צריכים לתת לילד דוגמא אישית ע"י שתכבדו את ההורים שלכם ובעיקר את הילדים שלכם.

אבא או אמא שפגעו בבנם מחויבים על פי דרך ארץ ואמות מוסר בסיסיות לבקש מהבן את סליחתו, האל ציווה על ההורים את מצוות ואהבת לרעך כמוך. אני בטוח שלא הייתם רוצים שיפגעו בכם ולא יתנצלו, ברגע שהורים מבקשים סליחה מילדיהם הם גם מחנכים אותם לבקש סליחה כשהם בעצמם יעשו טעות ויפגעו בזולתו, זו הדרך הנכונה, אנא אמצו אותה בבתיכם ותזכו לנחת מילדכם ולשלום בית עם כל שאר בני המשפחה. הורים שלא עושים זאת פוגעים בעצמם בכך שהם מקלקלים את מידותיהם ואת מידות ילדיהם ע"י דוגמא אישית לקויה.

"כְּמַּיִם הַפָּנִים לַפָּנִים, כֵּן לֵב הָאָדָם לָאָדָם." (משלי פרק כ"ז פסוק י"ט)

הורים צריכים לזכור את הפסוק הזה יום וליל מהיום הראשון שהילד נולד, כמו שההורים מראים פנים לילד באהבה וכבוד כך הוא יראה להם פנים בעתיד, התוצאה החיובית במעשה הזה תהיה שהילד יזכה לקיים את מצוות האל ולכבד את הוריו בקלות יתר ובכך יזכה לאריכות ימים, מנגד התוצאה של דוגמא אישית לקויה היא שהאבא או האמא פוגעים קודם כל בקשר שלהם עם האל כי יש להם טענות כלפיו על הבן הלא יוצלח בעל המידות הרעות שהם קיבלו, כשבעצם הילד הוא המראה שלהם, הורים אלו הופכים להיות כפויי טובה על מתנה כל כך נפלאה שהם קיבלו מהאל, נשמה שנבראה בצלם האל וניתנה להם במתנה כדי שהם יזכו לאהוב ולדאוג לה כל ימי חייהם ובכך הם ידבקו בדרך האל הטובים, אך במקום לשמוח במתנה הם הופכים להיות ממורמרים "לרוע" מזלם עליה? מתוך תחושה שהם יותר טובים מהבן שלהם בו הם מוצאים ורואים את רוב החסרונות שלהם אך מסרבים להודות בכך, הואים אלו לא מבינים פשוט עד כמה הם כפויי טובה כלפי האל וכמה האל שונא שמזלזלים במתנה שהוא נותן, קיבלתם ילד, לא משנה מה הוא עושה ומה הוא עשה הוא הבן שלכם בלבד! האל נתן אותו רק לכם, כדי שתעניקו לו אבא ואמא שרק אתם יכולים להעניק, אז תפסיקו עם כל האשליות וההאשמות כלפי הילד, תהיו בפשטות אבא ואמא, כדי שהילד ירגיש ששווה לו לקיים את מצוות: "כבד את אביך ואת אמך", מתי? כשהאבא עושה מעשה אביך בכך שהוא מעניק לילד ביטחון ודואג לו מכל פגע, וכשהאמא עושה מעשה אמך בכך שהיא מעניק לילדה חום ואהבה ודואגת לו לכל חסרונותיו, ברגע שההורים הם אביך ואמך אז הילד כבר יכבד אתכם תמיד! למה לא להקל עליו? בדור כזה בעיקר שהילדים חצופים אנו צריכים להתאמץ יותר כדי לקרב את ילדינו אלינו ויחד עם זאת לקרבם אל דרכי האל הטובים.

אבא ואמא שלא מבקשים סליחה מהבן פוגעים מאוד בקשר שלהם עם הבן, הם יוצרים אצל הבן ערימות על גבי ערימות של פגיעות שהם פגעו בו בחיים, בסופו של דבר הבן חש שלהורים לא אכפת מה הוא מרגיש ושדעתו לא נחשבת, אם לא אכפת להורים מה ילדם מרגיש כלפיהם אז גם לילדם לא יהיה אכפת מה הוריו מרגישים כלפיו והוא יתחיל להרגיש גם דברים שהם נגד רצון הוריו או נגד הדת שבה הם מאמינים ונגד דרכי האמונה באל בהם הם הולכים.

ככה הוריו חינכו אותו אחרי הכל, הם התנהגו כפי שהם לא רוצים שהוא יתנהג בעצמו, לא חבל להרוס את הקשר לאדם שיהיה הבן שלכם לנצח נצחים? בעולם הזה אתם תפגשו אותו, בעולם הנשמות תראו אותו וגם בתחיית המתים, אז למה להרוס כבר מעכשיו את היחסים עם האוצר שקיבלתם? עם אותה נשמה שהאל הפקיד בידיים שלכם, עם אותה נשמה שתלווה את נשמתכם לעולם ועד, גם אם הילד לא עושה את רצונכם, גם אם הוא מחלל שבת וגם אם הוא לא רוצה ללכת בדרך שלכם שייעדתם לו מראשית ימיו בעולם, גם אם הילד לא חושב כמוכם בשום מהלך בחיים שלו, הוא הבן שלכם, חלק מנשמתכם ועליכם להיות שם בשבילו בטוב או ברע כפי שהאל נמצא שם תמיד בשבילנו בכל מצב.

אבא צריך להתייחס בדרך ארץ לבנו לא פחות מהתייחסותו לבן של השכן, אלא הרבה יותר! ההתנהגות שלנו והעבודה על המידות מתחילה קודם בבית, עם האשה ועם הילדים, דוגמא אישית היא החינוך האמיתי והטוב ביותר שאנו יכולים להעניק לילדים שלנו, הילדים רואים איך אנו מתנהגים ובוחנים אותנו ללא הפסקה יום וליל, הילדים משכפלים את ההתנהגות שלנו לטבע שלהם. הילדים הם אנחנו ואנחנו זה הם והקשר הזה לא אמור להסתיים לעולם ועד.

האם שיקרתי למרכז בריאות שיך-ג'ראח-ירושלים לגבי האבא שלא היה אבי? התשובה היא שלא שיקרתי. כמו שהסברתי למעלה, כשאומרים דבר מה בשינוי כדי שהתוצאה תהיה חיובית או לשם שמים, זה לא שקר, זו אמת, כפי שהאל שינה את דבריה של שרה אמנו על אברהם אבינו. שרה אמרה: "ואדוני זקן" והאל שחזר על דבריה של שרה בפני אברהם אמר לו שהיא אמרה: "ואני זקנתי" וכי האל שיקר לאברהם?! הרי שרה לא אמרה שהיא הזקינה, שרה אמרה שאברהם זקן, אז מדוע שינה האל בדיבורו לאברהם את דבריה של שרה אמנו? הסיבה לכך היא כדי להפיק תוצאה חיובית ע"י השינוי הזה, תוצאת השלום! האל לא רצה שאברהם יחשוב אפילו לרגע קטן ששרה אמרה עליו שהוא זקן, למרות שהוא באמת זקן, אך זה לא נעים לשמוע מאשתך הזקנה שאתה גם זקן. האל חשש שחס ושלום ברגע הקטן הזה לא יהיה בין אברהם לשרה שלום ומתוך שמיעת הדברים ששרה אמרה שאברהם זקן, אברהם ייפגע מעט מדבריה שאשתו חושבת עליו שהוא זקן ואולי יעלו במוחו מחשבות ששרה ממעטת בערכו מעט. לכן בשביל שהשלום יישאר בביתם בעוצמה של 100% שינה האל את דברי שרה.

נכנסתי לחדר הניתוח ובחסדי האל זכיתי לקבל בחזרה את העולם הבא שלי! יהודי שנפטר כשאינו מהול או שאינו מהול בצורה תקינה תהיה לו בעיה בשלב המעבר לעולם הבא, שכן הוא לא הגיע לשם מתוקן כפי שהיה אמור להגיע.

התורה מצווה את האבא למול את בנו כשהוא בן שמונה ימים ועד גיל 13, במידה והאבא לא קיים את מצוותו היקרה מפז הבן יהיה חייב למול את עצמו, כפי שבחסדי האל זכיתי ובכך זכיתי לעולם הבא שלי באופן בטוח ללא עוררין, מעבר לכך שזכיתי להיות כמו כל יהודי עם ברית מילה תקין כמצוות האל.

חזרתי עם דודי היקר למפעל של תנובה ולאחר מכן למושב, דודי היקר לקח אותי עם המשאית עד הבית למרות שגרתי בקצה המושב והוא בקצה השני, אמרתי לו תודה מכל הלב והתפללתי לאל שיעניק לו בן זכר בקרוב מאוד מידה כנגד מידה, בזכות המצווה והחסד שהוא עשה עימי ככה גם יעשו איתו משמים. לדודי היו 3 בנות והוא רצה בן זכר, ממש רצה, גם אשתו כמובן רצתה מאוד בן, הם התפללו על כך המון ולא עלה בידם להביא בן במשך כ- 20 שנה כמעט. בחסדי האל הסתובבה להם הזכות שהכריעה את ההחלטה בשמים לטובתם. דודי זיכה אותי ב- מילה, שבגימטרייה קטנה <u>מ</u>=4 <u>י</u>=1 <u>ל</u>=3 <u>ה</u>=5 יוצא לנו 13, דודי ואשתו זכו בדיוק לאחר 13 חודשים שייוולד להם בן זכר, זכר שמסמל את יום הגיעו למצוות, בן 13 למצוות, מעבר לכך 13 בגימטרייה שווה לאחד כפי שרשמתי בפרק "כל דודי" שאל אחד הכה אותי וכאן אל אחד ברך את דודי היקר, האל האחד היחיד והמיוחד העניק לדודי היקר שעזר לי לקיים את מצוות המילה בן זכר שגם הוא יזכה לקיים עבור בנו את מצוות המילה, מידה כנגד מידה.

אבא כמובן הפסיד מצווה ענקית ופגע בי בצורה קשה ביותר שהרחיקה אותי ממנו עוד יותר. דודי זכה במקום אבא במצווה הענקית הזו וכמו שרואים שכרה הגיע לו בצידה מהר מאוד. תודה לך אלי היקר על שזיכית אותי במצווה זו.

האם יש אל יותר טוב מזה? אל שמוצא לנו דרכים לשמוע לתפילותינו למרות שאולי לא מגיע לנו?! בחטאותינו אנו מתרחקים מהאל וגורמים להרבה דברים טובים להתרחק מאיתנו. מקטרגים הם המלאכים שטוענים למעלה במרום שלא מגיע לנו מסיבה כזו או אחרת, הסנגורים ממליצים עלינו ביושר דברים טובים להוכיח שאכן מגיע לנו את מבוקשינו. כשהמקטרגים רבים מדי הם מכריעים את ההחלטה בשמים לחובה ומנצחים. אנו ממשיכים לייחל ולהתפלל.

האל שרואה את תפילתנו המגיעה מהלב וכל שכן כשהיא מגיעה בדמעות הזולגות ללא מעצורים מאפשר לתפילות ברוב המקרים להישמע ושום מקטרג לא יכול לעמוד נגד התפילה מהלב ודמעות אלו, כמובן חוץ מדמעות של רשעים, שאלו דמעות שהרשע בוכה כי לא הלך לו בחטאו או שלא הצליח להשיג את חטאו ותאוותו או שהוא התפלל להצליח בדרך לא טובה שהיא נגד רצון האל. הדמעות הן הכח החזק ביותר בתפילה בנוסף לתפילה בכוונה וברגש מהלב.

האל מחפש דרך לעקוף את המקטרגים שיצרנו במעשינו כנגדו, האל בונה לנו את הדרך הזו ומושיט לנו דרכה יד חמה ואוהבת במטרה לקרב אותנו אליו, אנחנו רק צריכים להושיט יד בחזרה ולצעוד אל עבר האל בדרך הטובה הזאת שהוא פורש לפנינו ברחמיו, אנו צריכים לצעוד ולרוץ בשמחה בדרך אל האל ולתת לו את היד שלנו, ברגע שזה יתרחש, ברגע שנקיים: "אני לדודי ודודי לי" האל יחזיק לנו את היד כאבא לבן לאורך כל הדרך ולא יעזוב אותנו לעולם ועד, האל יהיה איתנו תמיד בכל מקום שנלך ויסייע לנו להתקרב אליו יום יום.

בעקבות הניתוח הייתה לי תחבושת במקום של ברית המילה וסבלתי מכאבי תופת עצומים במשך 3 ימים והייתי מתקפל על הרצפה ובוכה! לאחר 3 ימים הורדתי את התחבושת, ותודה לאל ראיתי סוף סוף את ברית המילה המתוקן והתקין שלי והייתי ממש מאושר ושמח שזכיתי לתקן בסופו של דבר את ברית המילה ולעשות את רצון האל, הסבל והייסורים למען האל הם כסכין על הלחם לפני הארוחה הטעימה שתגיע בהמשך. האל זוכר לנצח כל פעולה למענו!

תודה לך אלי על שהענקת לי מצווה יקרה זו, תודה לך מכל הלב על שסיבבת וסייעת לי לפגוש אנשים יקרים וטובים שיסייעו לי לתקן את ברית המילה שלי, תודה לרב מערוץ קול החסד ולדודי היקרים שהיו שליחך הנאמנים לסייע לי לבצע את רצונך, לעולם לא אשכח את חסדם, אנא אלי שמור עליהם תמיד.

<u>ברית קודש כרת האל עם אברהם אבינו וציוה לו ולבניו להיות הברית בבשרם:</u>

"וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל אַבְרָהָם וְאַתָּה אֶת בְּרִיתִי תִשְׁמֹר אַתָּה וְזַרְעֲךָ אַחֲרֶיךָ לְדֹרֹתָם: זֹאת בְּרִיתִי אֲשֶׁר תִּשְׁמְרוּ בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם וּבֵין זַרְעֲךָ אַחֲרֶיךָ הִמּוֹל לָכֶם כָּל זָכָר: וּנְמַלְתֶּם אֵת בְּשַׂר עָרְלַתְכֶם וְהָיָה לְאוֹת בְּרִית בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם: וּבֶן שְׁמֹנַת יָמִים יִמּוֹל לָכֶם כָּל זָכָר לְדֹרֹתֵיכֶם"

(בראשית פרק י"ז פסוקים ט'-י"ב)

קופת חולים כללית
מחוז ירושלים

מרכז בריאות שיך-ג'ראח-ירושלים
היחידה לאשפוז יום
الوحدة للعلاج اليومي

הרופא המטפל ______ סוג ______

אפשר להשיג את הרופא בטלפון ______ מספר החולה ______

3919305

אסף

שם משפחה של החולה ______ טל: שם פרטי ______ מספר זהות ______

מין ______ שנת לידה ______ קופה מקצועית דר' 25/05/99 טלפון ______ סוג דם ______

* תולדות העבר

* תולדות המחלה והוראות לניתוח

* בדיקה פיזיקלית

** הבדיקות הנדרשות: מעבדה, א.ק.ג., צילומים וכו'

** הניתוח שבוצע

ע"י

* המהלך לאחר הניתוח

** הממצא הפתולוגי

* סיכום

הוראות

שוחרר ביום 25.5.99

תאריך 25.5.99

פ. 676

ד"ר צצקס יעקב מ.ר. 8942

חתימת הרופא המטפל

* פירוט לפי הצורך בדף נפרד
** יש לצרף את המסמכים לתיק החולה

לצרף גליון סיעודי
תוצאות בדיקות
גליון הסכמה לניתוח
גליון הרדמה
צילומי רנטגן

לתיק החולה

מסמך אודות תיקון ברית המילה שעברתי במרכז הבריאות שיך-ג'ראח-ירושלים

"וּבַיּ֖וֹם הַשְּׁמִינִ֑י יִמּ֖וֹל בְּשַׂ֥ר עָרְלָתֽוֹ" (ויקרא פרק י"ב פסוק ג')

פרק ט'

כשרות

בתחילת החזרה בתשובה צץ נושא נוסף בו צריך להתחזק, כשרות המזון. בחיפושי אחר ספר איכותי לקריאה בנושא כשרות המזון ניגשתי לחנות ספרי הקודש ונתקלתי בספר שמאוד משך את עיניי ושמו: "כשרות המזון כהלכה", רכשתי אותו מיד. כבר בתחילת הקריאה הייתי מופתע עד כמה הבורות שלי היא נחלת הכלל ועד כמה היא אופפת את חיינו, אנו פשוט לא מודעים לחשיבות של הידיעה בנושא כשרות המזון וכיצד עלינו לשמור על פי רצון האל על גוף טהור מבלי לטמא אותו במאכלים לא כשרים של שקצים ורמשים, טריפות ונבלות.

הספר לימד אותי על איסורי התורה באכילה של מוצרי מזון שאינם כשרים או שאינם ראויים למאכל מפני הנגיעות שלהם בתולעים. בספר תמונות של מגוון חרקים המצויים במזון, חרקים ותולעים שנתקלתי בהם במציאות לאחר שלמדתי מתוך הספר להתבונן בכל מה שאני אוכל ובכך ניצלתי מאיסורי תורה. בספר הסברים מפורטים כיצד לבדוק את המזון ולהכינו לאכילה מתוקנת וכיצד להינצל מאיסורי תורה בכך שאנו אוכלים חרקים, שקצים ורמשים, הספר בוחן כמעט כל פרי וירק אותם אנו רגילים לאכול, מפרט את רמת הנגיעות שלו בתולעים ובאיזה אופן ניתן לתקן ולהכין אותו לאכילה כדי שיהיה ראוי לאכילה.

ישנם ירקות עלים רבים כגון פטרוזיליה שרמת הנגיעות שלהם גבוהה מאוד, כמעט בלתי אפשרי לתקן אותם לאכילה אם הם הגיעו מגידול חקלאי רגיל. לעומת זאת ברגע שהם הגיעו מגידול מיוחד שדואג לכשרות העלים אתם לא תפגשו עלים הנגועים בזבוב המנהרות שכשמו הוא יוצר כעין מנהרות בעלה, מאוד קשה עד בלתי אפשרי להסיר את הנגיעות שלו ע"י שרייה במים עם סבון או מלח או כל שיטה כזו או אחרת שיש. לכן, במקרה של עלי ירק שווה להשקיע ברכישתם מעט כסף בעולם הזה ולקנות עלי ירק מגידול מיוחד עם השגחה טובה ולא להגיע למצב בו אנו מטמאים את הגוף באכילת חרקים, שקצים ורמשים, טומאה שנשלם עליה ביוקר בעולם הזה בכך שאנו מתרחקים בעקבותיה מהאל ופוגמים בנשמה בנוסף לתשלום שנגיע לעולם הבא פחות טהורים ומתוקנים.

ברגע שרכשנו עלי ירק מגידול מיוחד יש לשטוף ולנקות אותם בבית על ידי השרייתם במים עם סבון כלים או עם מלח למשך 2-3 דקות לפחות לאחר מכן נשטוף אותם במים זורמים. אחרי כל זה עלינו להתבונן בירקות שאין משהו חריג או יוצא דופן ולפני האכילה כמובן יש להתבונן לפני כל טעימה או ביס, למרות כל ההשתדלות יש באוויר חרקים ולפעמים נופל יתוש למזון ולכן גם אחרי כל ההשתדלות יש להסתכל על הכפית או המזלג לפני כל אכילה ואכילה, בנוסף יש להתבונן במשרה לפני שאנו שותים ממנו, זהו עמל שמתרגלים אליו, עמל שמטהר את נשמתנו ואת גופנו ומקרב אותנו אל האל מתוך טהרה וקדושה. מי שמחפש להיזהר עוד יותר יוכל לומר תפילה קצרה לפני כל אכילה ואכילה: "יהי רצון מלפניך אלוהי שלא אכשל באכילת איסור". בדרכי החדשה נתקלתי באין סוף חרקים שהיו במזון ובזכות ההתבוננות שהרגלתי את עצמי בה זכיתי להינצל מהם, לאחר מספר שנים של השתדלות ראיתי גם איך האל מסייע לי ופוקח את עיניי למה שלא היה נראה גם בהתבוננות משום קטנותו או צבעו. אדם מקדש את עצמו מלמטה ומקדשים אותו מלמעלה, זה הכלל וככה זה עובד.

הפטרוזיליה היא דוגמא קטנה ונקודתית אך יש המון מעבר לכך ולכן על כל אחד ואחת ובעיקר על הנשים שמבשלות עבור בני ביתם מוטלת האחריות ללמוד כיצד להכשיר את המזון במטבח היהודי וממה צריך להימנע ולהיזהר.

הרבה יהודים נוהגים להקפיד או להקפיד מאוד על הפרדה בין הכלים של בשר לחלב, הקפדה חשובה מאוד אך בהרבה מצבים היא מיותרת, לדוגמא כלי זכוכית שאכלו בהם בשר אפשר להשתמש איתם לאחר הדחתם גם לאכילת חלב. דוגמא נוספת היא שניתן להשתמש בכפית בשרית להכנת כוס תה אחרי שאכלנו חלב ואין כאן חטא או איסור כל שהוא. דוגמא נוספת היא שניתן לטגן במחבת בשרית שבישלנו בה בשר שניצל תירס או חביתה או כל מאכל פרווה אחר לאחר שעברו 24 שעות מהדחת המחבת משאריות הבשר ולמרות שהמחבת בשרית ובישלו בה בשר יהיה מותר לנו לאכול את מה שבישלנו עם מאכלי חלב.

יש המון דברים בכשרות המזון שאנו מחמירים בהם סתם ככה מחוסר ידיעה ומנגד יש דברים חשובים מאוד שאנו לא יודעים ולא נזהרים בהם כלל וכלל, הסיבה לכך היא שלא למדנו כיצד לנהל מטבח יהודי, לא למדנו כיצד להכשיר ולהכין את המזון לאכילה ולא למדנו היכן יש סכנה תמידית באיסורי תורה.

המון אנשים רואים על שלטי חנויות את המילה "כשר" ולא שואלים למי? בתמימות אנו מאמינים שהמזון בעסק הוא באמת כשר, אך תעצרו רגע ותחשבו, האם ראיתם תעודת הכשר? מה כשר בחנות? אולי רק השתייה כשרה ולא הכל? מה רמת הכשרות? האם היא מספיק מהודרת ומונעת מאיתנו כל חשש במזון? זו לא חכמה לראות "כשר" ובדרך לביס הטעים לעצום את העיניים.

באכילת מאכלי חלב יש בעיות רבות בכשרות עקב חליבה ע"י יהודים בשבת או חליבה שנעשתה ע"י גוי ללא שהיה שם יהודי בסביבה או חלב שהוא של גוי. ברגע שאנו רוכשים חלב בהשגחה מהודרת ולא ככה סתם חלב "כשר" בלבד אנו בעצם נשענים על משגיחים שעשו את הבדיקות הראויות ודאגו לבדוק ולברר שהחלב שמגיע לנו בשקית או בקרטון הוא חלב הכשר למהדרין ללא שום איסור. החלב המהודר לא עולה לנו יותר אז למה שנסתפק רק בכשרות רגילה?!

במאכלי בשר יש בעיה קשה יותר ממאכלי חלב, במאכלי בשר אנו לא יכולים לסמוך על כשרות רגילה, שכן בשר בקר "כשר" עלול להיות בשר טרף לחלוטין, גם בעוף אנו נמצאים באותה בעיה ולכן באכילת בשר אנו מחויבים לרכוש רק בשר בקר שהוא חלק על פי שיטת הבית יוסף ובשר עוף שהוא מהדרין.

בשר חלק משמעותו שהריאה של הפר או הפרה נבדקו ולא נמצא בהם פסול, פסול ההופך את הפרה לטריפה לאחר השחיטה מתרחש בעיקר ע"י פגם בריאה, הפגם יכול להתרחש כתוצאה מכך שהפר או הפרה אכלו מסמר או גוף זר אחר שפצעו את קיבתם ע"י דקירה ואת הריאה שלהם הצמודה לקיבה על הדרך, במקרה של פגם כזה בריאה אנו לא יכולים לאכול את בשר הפר או הפרה כי הבשר הזה טרף, הוא לא כשר לאכילה וצריך למכור אותו לגוי ולא להכשיל יהודים באכילת איסור חמור שכזה. פגם בריאה יכול להיווצר מחולי ממכה ולא רק ממסמר, מעבר לכך יש עוד הרבה סיבות לטריפה אך זו הנפוצה העיקרית. ברגע שנבדקה הריאה של הפר או הפרה ונמצאה חלקה ללא שום פגם או פצע והשחיטה והבדיקות עברו כהלכה, רק אז יקבלו בשר הפר או הפרה חותמת "חלק" בית יוסף ולאחר מליחה כדת יהיה הבשר ראוי לאכילה.

במסעדות ובעסקי המבורגר ושווארמה ודומיהם יש לנו בעיה קשה עוד יותר, אנו לא רואים את האריזה של הבשר אותו אנו מקבלים לאכילה ולכן אנו לא יודעים מהיכן הגיע הבשר, במקומות כאלה חייב שיהיה משגיח קבוע במקום.

במידה והחלטתם לאכול במסעדה שיש בה משגיח ותעודת כשרות מהודרת, מקורית ותקפה, זו תהיה ההחלטה שלכם, את נאמנות המקום ובעליו רק הציבור יכול לקבוע, אך זכרו שהתגלו מקרים רבים בהם אנשי העסק לא היו יראי ה' והם האכילו את הלקוחות בבשר טרף, במקרים גרועים יותר גילו בשר של חיות שאסור לנו לאכול כמו סוס וחזיר הנמכרים במקומות עם חותמת "כשר" בלבד. אני אישית לא אוכל בשר כשלא ראיתי אותו יוצא מהאריזה שלו בה יש חותמת מתוקנת עם סימן זיהוי נוסף (הולוגרמה) אני לא מוכן לקחת סיכון ל- "טעויות". בחתונה לה זכיתי בחסדי האל הבאתי משגיח ירא ה' ושילמתי לו על עמלו הרב, המשגיח דאג מהבוקר עד הלילה שהמזון שיגיע לשולחנות יהיה כשר למהדרין.

אז מה לא לאכול יותר בשר? אם היה אפשר אז כן, זה היה הכי טוב בעולם, אך לכבוד עונג שבת ולצורך חיזוק הגוף החלש אנו זקוקים לאכול בשר בקר, מהסיבה הזאת אנו צריכים לדעת מהיכן הגיע הבשר ושהוא ב- 100% כשר וחלק וראוי לאכילת יהודי. ברגע שיש לכם את הספק הכי קטן אל תאכלו את הבשר, אתם לא תמותו אם לא תאכלו וברגע שתאכלו מאכל אחר ותשבעו המחשבה שלא אכלתם מה שרציתם לא תציק לכם יותר, עדיף כך מאשר שהחטא יציק. כיום אין שום בעיה לרכוש בשר "חלק" בית יוסף שהוא כשר לאכילה לחלוטין ואין איתו שום בעיה הלכתית, צריך כמובן רק לשלם עליו מעט יותר מבשר רגיל, עדיף שנשלם עליו בעולם הזה יותר ושיכאב לנו בכיס ולא שנשלם בעולם הזה ובעולם הבא על הבשר הזול שיחטיא אותנו יותר, בחשבון חשמל ומים אנחנו לא מתקמצנים, בקנית מותרות וחטיפים על הדרך אנחנו לא מתקמצנים כלל, באותו אופן אנו לא צריכים להתקמצן בחשבונות השייכים לכשרות המזון שלנו שהשגיאות בנושא שלהם יביאו לפגיעה רוחנית בנשמה, טומאה ועונש.

יספרו לכם אין סוף רכילויות ולשון הרע ברגע שתחליטו לאכול רק בשר "חלק" בית יוסף, יספרו לכם שהשוחטים של אלה ושל ההשגחה של החלק הם אותם שוחטים ושאין הבדל בין הבשר וחבל לשלם יותר כסף וסיפורים רבים. תעשו לי טובה, אל תתעסקו בספק ותתפסו את הוודאי, יש חותמת "חלק" בית יוסף עם השגחה מהודרת שמתאמצת יותר בשביל להעניק עבורנו את הכשרות, מה רע בלתת להם את שכרם עבור הסיוע וההשתדלות להביא לנו בשר "חלק", הם עמלו בשביל כך, פעם מעט ופעם הרבה, רק הנאמנות שלהם שווה זהב.

עניין כשרותי נוסף הוא טבילת כלי המטבח החדשים בהם אנו מבשלים ואוכלים במקווה, בעיית כשרות שהיא הבעיה השכיחה ביותר כיום בבית היהודי, לא מבין למה שכחנו את ההלכה הזאת, איך שכחנו ובאיזה שלב?, לפני שאוכלים בכלי שיוצר ע״י גוי חובה עלינו להכשירו ע״י טבילתו במקווה, אם לא הטבלנו את הכלי במקווה לא ניתן לאכול בו! רוב הכלים היום סירים, צלחות, כוסות, סכו״ם וכו׳ מיוצרים ע״י גויים בסין או צרפת, כל יהודי מחויב להטביל את הכלי החדש במקווה קודם השימוש בו. הביצוע כלל לא קשה, דבר ראשון ראוי לשטוף את הכלי החדש קודם טבילתו שמה יש עליו שכבת שומן האסור או חוצץ, בנוסף חובה להוריד כל מדבקה ושאריותיה מהכלי, לאחר מכן ניקח את הכלי לאחד המקוואות הקרובים להטבילו, לפני טבילת הכלי יש לברך על הטבילה, במידה ואין אפשרות להשאיר את הכלי במים יש להרטיב קודם את היד במקווה ועם יד רטובה להטביל את הכלי, בכך אנו זוכים לטהר את הכלים ולתקנם שזו זכות ומצווה שהאל קובע לנו עליה שכר טוב לעולם הבא בכך שעשינו את רצונו.

כלי מטבח שבישלו בו דברים האסורים כנבלות וטריפות או בשר וחלב יחד, יש איתו בעיה, צריך להגעיל אותו לפני שנטביל אותו, הגעלה מתבצעת ע״י הכנסת כלי המטבח לתוך מים רותחים בגובה של 100 מעלות. במקרים כאלה אני מציע לקנות כלי מטבח חדש, שכן אם הכלי לא הוטבל עדיין יהיה קשה מאוד לנקות אותו מכל הלכלוך שהוא צבר במשך הזמן הרב בו השתמשנו בו, בטבילה כל לכלוך קטן הדבוק לכלי חוצץ בין המים לכלי ופוגע בטבילה שלו, כלים כמו סכו״ם וצלחות לא תהיה בעיה לנקות אותם כי הם לא צוברים שומן, תהיה לנו בעיה עם סירים בהם לרוב מבשלים על האש והם צברו שכבות שומן, מהסיבה הזאת מי שמתאפשר לו שיקנה סירים חדשים ואת הישנים יזרוק לפח, למי שלא מתאפשר שיתייעץ עם רב כיצד להכשיר את הסירים שלו כהלכה.

עוד עניין נוסף בנושא כשרות המזון הוא היין שהרבה מאיתנו שכחו לחלוטין, יין לדוגמה יכול להיות יין נסך והוא אסור לשתייה. יין נסך הוא יין שנגע בו גוי או יהודי שמחלל שבת בפרהסיא, ברגע שהללו מזגו לנו כוס יין אסור לנו לשתות ואסור לנו גם אם המוזג ייעלב מכך. סיבות רבות לכך, העיקרית היא שלא נתערב עם אנשים אלו בסעודות ובמשתה ומתוך כך נמנע את עצמינו מלהתבולל איתם או ללמוד ממעשיהם שלא עולים יחד עם הליכת היהודי בדרכו של האל.

נושא חשוב נוסף הוא נושא המעשרות, כשירקות או פירות נקטפים ומגיעים לשולחן למאכל הם עדיין לא ראויים לאכילה למרות שהם בשלים, אנו חייבים קודם לעשר את הפירות והירקות ובכך להכשיר אותם לאכילה. כדי לעשר את המזון כמו שצריך יש להפריש תרומה גדולה לכהן, מעשר ראשון ללוי, תרומת מעשר הלוי צריך לתת לכהן, מעשר שני אנו צריכים לפדות בכסף כדי שיתאפשר לנו לאכול אותו ומעשר עני אנו צריכים לתת לעני, לכן, בשביל לבצע את התהליך של הפרשת תרומות ומעשרות כל יהודי צריך ללמוד בעיון את הנושא, אך כרגע בתור התחלה חובה עלינו לרכוש פירות וירקות אך ורק ממקומות עם השגחה מהודרת לירקות והפירות, השגחה שדואג לבצע את התהליך כתקנתו. למי שמעוניין ללמוד ולעשר בעצמו יש את ספר "קצירת השדה" ועוד רבים.

לאחר שהתחלתי להתקרב אל האל וללכת בדרכיו השינוי בהרגלי האכילה בעקבות נושא הכשרות המורכב השפיעה מאוד על חיי המשפחה שלי ועל חיי החברה, כשהתבררו לי הדברים הנ"ל וכשהתברר לי שהוריי הלכו עד היום בתמימות שכל מה שהם אוכלים הוא מזון כשר למהדרין מכל הבחינות, החלטתי לבצע מהפך בבית, המסע הראשון שלי בנושא הכשרות והדבר הראשון שעשיתי היה לקחת את כל הכלים בבית ולהטבילם במקווה, זה לא היה קל, הייתי צריך להוביל ברכב כמויות אדירות של כלים למקווה בכדי להכשיר אותם לבישול ולאכילה, הייתי צריך לפרק את ידיות הסירים, לנקותם ולשפשפם, להבריקם עד כדי כך שלא יישאר שום לכלוך שיחצוץ בין המים לכלי כדי שהטבילה תעלה להם כמו שצריך, חלק מהסירים נאלצתי לזרוק ולרכוש חדשים, עמלתי קשה בשביל לבצע את הפרויקט כשמנגד הייתה התנגדות מצד האמא שסירבה וניסתה למנוע ממני מלטבול את הכלים, אך לא שמעתי לה אלא לאל.

בהמשך החיים כל דבר שנרכש לבית עבר על ידי ביקורת, אמא החביאה כלים חדשים שרכשה או הכניסה אותם לשימוש בהסתר מבלי שאבחין בכך זה לא היה משטר אך עקבתי אחרי הפעילות במטבח מתוך דאגה לכשרות המזון, לכן כל הארונות במטבח רוקנו מדברי מאכל שאינם כשרים, במקרר לא נשאר בשר טרף או ספק טרף, הכלבים והחתולים היו שמחים מאוד לאכול אותם, שיגעון הכשרות שזכיתי לו אפף את כל אנשי הבית, שנזכה כולנו לשיגעון הזה, ע"י השיגעון הזה אנו ננצל מאיסורים חמורים עליהם האל ציווה בתורתו.

במשך הזמן אבא ואמא למדו איזה מזון קונים ואיזה מזון לא קונים לבית, היו המון מקרים בהם הוריי רכשו מזון שלא היה כשר בטעות, הם לא ידעו תמיד להבדיל בין כשר לבין מהדרין לבין לא כשר בכלל, הולכים לסופר וזורקים לעגלה, הוריי לא ידעו מה הבעיה בכשר רגיל ולכן גם לא העניקו לכך משמעות רצינית. אם יש לנו בן בית שאוכל כשר, אנחנו לא יכולים להכריח אותו לאכול מהדרין, אם זה חטיף שהוא אוכל או כל דבר אחר זו בעיה שלו בלבד ולא הבעיה שלנו, כמובן כשזה לא פוגע בארוחת הצהריים שמתבשלת גם עבור בן הבית ששומר על הכשרות ומהדר בה כפי שצריך, לכן בואו נתחזק בנושא כשרות המזון ביחד.

בחסדי האל תוך תקופה קצרה זכינו למטבח יהודי כשר ומהודר לחלוטין, שמחתי מאוד על הזכות שנפלה בחלקי בחסדי האל ועל שבכוחות שרק האל יכול היה להעניק לי זכיתי להכשיר את המטבח וללמוד לעומק על כשרות המזון. לעומת ביתי שהוכשר נתקלתי בקשיים רבים מחוץ לבית עם משפחתי והחברים, להכשיר בתים אחרים לא הייתה לי אפשרות והללו ברוב המקרים לא רצו לקבל את דבריי, באחד הפעמים שהייתי אצל הסבתא וראיתי אותה מבשלת עלי גפן, הסתכלתי על אחד העלים וראיתי שהוא נגוע בזבוב המנהרות מאלף ועד תו, הסברתי לסבתא בצורה הכי יפה שאפשר שלמדתי כך וכך ושהינה היא יכולה לראות בעצמה שעלי הגפן נגועים, סבתא שללה את הדברים שלי באופן מיידי, היא אמרה שהם מאז ותמיד אוכלים עלי גפן ולקחה ממני את העלים תוך כדי שהיא ממשיכה להכינם לארוחה. התחלתי להבין שאני לא יכול לשנות מעבר למחיצות של הבית שלי וקיבלתי החלטה פשוטה שאני לא אוכל יותר בחוץ.

ההחלטה שקיבלתי לשם שמיים שלא לאכול יותר אצל המשפחה המסורתית או החילונית הייתה התוצאה הקשה והכבדה ביותר בתהליך של החזרה בתשובה מאכילת שקצים ורמשים וטרפות, זהו סוג של עינוי אפשר לומר, עינוי לא קל, אתה מצד אחד רוצה לאכול אצל סבתא ומצד שני אתה יודע חד וחלק שאסור, אתה יודע שיש איסור גדול במאכל הזה ואתה יודע שהאל ציווה לא לאכול מאכלות כאלה שנגועים בתולעים וחרקים, לא לאכול בכלים שלא עברו טבילה, לא לאכול ירקות ופירות שלא עושרו כדין ועוד, ידיעות אלו הביאו אותי לבחירה קשה ולהחלטה חד משמעית: אני עושה אך ורק את רצון האל ולא את רצון גופי או רצון סבתא או דודה שרוצים ומבקשים שאני יאכל אצלם.

זו החלטה קשה, החלטה שמפרקת את כל הקשר אל המשפחה שלך, קיבלתי את ההחלטה באומץ לב והאל עזר לי בה עד היום שלא אפול ואמעד, מאז חזרתי בתשובה לא אכלתי אצל סבתא בשבתות או בחגים או בימי החול, לא אכלתי יותר אצל המשפחה ולא אצל החברים, אכלתי אצל מי שידעתי בוודאות שהוא ירא ה' ושומר על כשרות המזון כהלכה אחרי שכמובן בחנתי אותו על כך מעט, האמת שלא היו אנשים כאלה במשפחה שלי, לצערי הרב. חלמתי שיבואו ימים ואני יאכל אצל אחים שלי כשהילדים שלנו יושבים יחדיו בחגים ובשבתות, לצערי, החלומות הללו לא זכו להתגשם במלואם עד היום, זכיתי בחסדי האל לשבת בשבתות וחגים עם אחי הקטן וילדיו הקטנים במושב, אחותי עדיין לא שומרת על כשרות ולא מתאפשר לי לאכול אצלה לצערי הרב, אצל אבא ואמא אני כבר לא אוכל יותר ולכן אני לא זוכה לשבת עם אחי הקטן, אחי הגדול תודה לאל שומר כשרות אך הוא רחוק ממני ואספר על כך בהמשך. מנגד זכיתי בחסדי האל לבית יהודי בו יחד עם אשתי והילדים אנו שומרים על כשרות המזון ודואגים לכך מכל הבחינות, בעזרת האל אנו נזכה להתארח אצל הילדים שלנו ובעולם הבא אנו נהנה מהסעודה שהאל יכין לכל מי שרדף אחריו באומץ לב, סעודה מלאה בכל טוב כפי שהעניק לאבותינו "מן" בלכתם במדבר, בשביל סעודה בקרבת האל שהיא מלאה בזיו השכינה אני מוכן לוותר על הכל.

כשהגעתי לבקר את סבתא מצד אבא היא הייתה מתחננת אלי שאני יאכל, באמת שרציתי לשמח אותה ולאכול ממטעמיה, אך מנגד ידעתי שהמזון לא כשר ושהכלים לא הוטבלו, לכן לא אכלתי. אמרתי לסבתא שאני לא רעב שלא תיעלב, מה גם שאני אף פעם לא רעב כל כך, לא אוהב לאכול הרבה בכלל רק מעט.

ההחלטות הללו השפיעו על כל הזמנה לשבת עם המשפחה או אירוע של שבת חתן או ברית מילה, השאלה הראשונה שנשאלה הייתה מה נאכל שם? ברגע שהתשובה הייתה חד משמעית שהמזון לא כשר לאכילה לא הייתה לי האפשרות להגיע לאותה שבת ולהיות יחד עם המשפחה. זו החלטה קשה מאוד, אך אמיצה, החלטה שכל יהודי צריך לעשות למען האל ולמען הדורות הבאים, אם אנחנו נקבל כבר עכשיו את ההחלטה הזאת הילדים שלנו לא יצטרכו להתמודד איתה שוב לעולם, הילדים שלנו יהיו כבר מוכנים לעולם כשר ומהודר. אם כולנו נתחזק בכשרות המזון יהיו כולם מודעים לנושא ויהיה לאל נחת רוח.

התורה מלמדת אותנו שברגע שיהודי לא שומר על כשרות המזון הוא מטמא את נפשו, בנוסף לכך התורה מלמדת אותנו שברגע שאנו אוכלים מאכלים כשרים ללא שום שקץ או רמש, ללא תולעים או חרקים וללא שום בעיה של נבלה או טריפה אנו בעצם מקדשים את עצמנו, כשיהודי מתקדש הוא הופך להיות מובדל מהעמים, מהגויים, שהללו אוכלים נבלות וטרפות שקצים ורמשים ומטמאים את נפשם כל ימי חייהם, אנו שזכינו למצוות האל שחפץ שנהיה קרובים אליו זכינו במצוותיו שלא לשקץ את הנפש באכילת מאכלות אסורים, אנו מתקדשים ע"י אכילת מאכלות כשרים וטהורים וזוכים ע"י קדושה זו השורה בנפש האדם להתקרב לאל ולהידבק בו, אין זכות גדולה יותר מלהתקרב לאל!

התורה מלמדת אותנו גם שיהודי שאוכל שקצים ורמשים מטמטם את נפשו, משמע שהוא הופך להיות מטומטם אחר תאוות הגוף ומקלקל את נפשו בחטא. אמרו על כך חז"ל: "אדם מטמא עצמו מעט – מטמאים אותו הרבה. מטמא עצמו מלמטה - מטמאים אותו מלמעלה, מטמא עצמו בעולם הזה – מטמאים אותו לעולם הבא." אלו דברי הזוהר הקדוש בפרשת שמיני: "בא וראה כל מי שאוכל מאכלות אסורות, נדבק בסטרא אחרא (כוחות טומאה) ונגעלה נפשו ועצמו ורוח טומאה שורה עליו, ומראה עצמו שאין לו חלק באל עליון, ולא דבק בו, ויוצא מהעולם הזה כשנאחזים בו כל אלו הקשרים בצד הטומאה ומטמאים אותו ודנים אותו כבן אדם שנגעל מאדוניו. נגעל בעולם הזה ונגעל לעולם הבא, ולכן כתיב "ונטמתם בם" בלא א' שלא תמצא לו רפואה לגיעולו ולא יצא מטומאתו לעולם, אוי לו ואוי לנפשו שלא תדבק במקור החיים לעולם שהרי נטמאה. אוי להם, עליהם נאמר: " וְיָצְאוּ וְרָאוּ בְּפִגְרֵי הָאֲנָשִׁים הַפֹּשְׁעִים בִּי, כִּי תוֹלַעְתָּם לֹא תָמוּת וְאִשָּׁם לֹא תִכְבֶּה וְהָיוּ דֵרָאוֹן לְכָל בָּשָׂר." מאי (מה הוא) דראון? סרחון, מי גרם לו? הצד ההוא שנדבק בו." אלו פסוקי התורה המצווה אותנו להיזהר מטומאה זו:

"אַל תְּשַׁקְּצוּ אֶת נַפְשֹׁתֵיכֶם בְּכָל הַשֶּׁרֶץ הַשֹּׁרֵץ **וְלֹא תִטַּמְּאוּ בָּהֶם וְנִטְמֵתֶם בָּם:** כִּי אֲנִי יְהוָה **אֱלֹהֵיכֶם וְהִתְקַדִּשְׁתֶּם וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים כִּי קָדוֹשׁ אָנִי** וְלֹא תְטַמְּאוּ אֶת נַפְשֹׁתֵיכֶם בְּכָל הַשֶּׁרֶץ הָרֹמֵשׂ עַל הָאָרֶץ: כִּי אֲנִי יְהוָה הַמַּעֲלֶה אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיֹת לָכֶם **לֵאלֹהִים וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים כִּי קָדוֹשׁ אָנִי.**" (ויקרא פרק י"א פסוקים מ"ג – מ"ה)

חלק שלישי:

שְׁאוֹל תַּחְתִּית

פרק י'

ניסיון

אני בן 16 וחצי, עדיין בבית במושב ועובד במשק של אבא יום יום, באחד מן הימים כשאני מהלך בעיר אופקים ראיתי במקרה מודעה מסקרנת לנגד עיניי, במודעה רשמו שישיבת אור החיים בירושלים פתחה ישיבה בעיר אופקים. הרהורים רבים הציפו אותי בקשר לישיבה החדשה, אחד מהם היה שעכשיו הישיבה קרובה מאוד לבית ויהיה לי קל יותר ללמוד בישיבה. שמחתי מאוד על הבשורה שהתגלתה לי במקרה וחשבתי כבר על השינוי שהולך להגיע בהמשך, הייתי שקיבלתי הזדמנות שנייה לשבת וללמוד תורה כל היום כפי שחלמתי.

תוך זמן קצר מצאתי את עצמי בישיבה החדשה באופקים ושמחתי מאוד, בישיבה החדשה הייתה אווירה ביתית חמימה מאוד, הישיבה הייתה קטנה מאוד יחסית לישיבה הגדולה בה הייתי בירושלים והכילה כ- 20 בעלי תשובה יקרים. תודה לאל הכרתי חברים וחבר ספציפי מסוים שאהב אותי ואהבתי אותו מאוד. ביחסית לשהותי בישיבה בירושלים מאוד נהניתי בישיבה הקטנה באופקים, בעקבות גודלה ומעט התלמידים לא היה מצב שנדחקתי לצד ולא התייחסו אליי.

השבתות בישיבה הקטנה באופקים לעומת בישיבה הגדולה בירושלים העלו חיוכים רבים על פניי, אומנם הייתי עדיין מסוגר עם עצמי כהרגלי אך הצלחתי לשיר עם החברים בקול שקט מאוד ובלתי נשמע, בכל שבת ניסו החברים לשכנע אותי שאשיר קטע מתוך שיר של שבת לבד אך אני ממש התביישתי לשיר לבד כשכולם מקשיבים לי ומסתכלים עליי, עד היום אני כזה ולכן ממש קשה לי לספר או לדבר על דברים בפני מספר אנשים, זה מרגיש כמו משקל כבד על הנפש.

בישיבה הקטנה בישלה לנו אוכל שהיה ממש ממש טעים טבחית מרוקאית, עונג השבת בישיבה היה מיוחד בזכות האווירה הקדושה והמאכלים הטעימים!

במהלך שהותי בישיבה הקטנה באופקים, הגיע תלמיד חדש עם אופי שונה משאר התלמידים, בחור בן 25 שנה לערך, קר מזג באופן שלא ראיתי בחיי. הבחור היה מסוגר סביב עצמו בצורה אנוכית ולא התחבר לאף תלמיד בישיבה, הבחור החדש נשלח לישון על יד מיטתי ופלש לו לחדר שלי ושל חברי והשתלט.

ההשתלטות שלו התבטאה מיד, לא היה לו אכפת בכלל מאיתנו, הוא לא שוחח איתנו, לא צחק איתנו והיה מסתכל עלינו כאילו אנחנו 2 רשעים לעומתו והוא פשוט צדיק שאי אפשר לשער, לא היה מכבודו להתייחס אלינו ולומר אפילו בוקר טוב. הוא עשה בחדרינו ככל העולה על רוחו כאילו אנחנו לו שם!

מקום מיטתי היה מתחת לחלון במרכז החדר ובלילות הקרים של החורף הייתי סוגר את החלון כדי שלא אהיה חולה, גם ככה היה לי קר מאוד, קפאתי! הבחור החדש היה ניגש לחלון ופותח אותו מבלי לשאול או להתייחס אלי, ביקשתי ממנו יפה שיפתח את החלון מהצד שלו ולא בדיוק מעל הראש שלי! הבחור היה הזוי לגמרי, הוא לא התייחס אלי כאל אדם כנראה והוא פשוט צפצף עלי ופתח את החלון מעלי אחרי שנרדמתי עד שבבוקר אחד התעוררתי חולה!

חליתי בשפעת ונשארתי בחדר לנוח למספר ימים, בנוסף לשפעת היו לי באותה תקופה תסמינים רבים מזעזוע המוח שעברתי והחולי הגביר את תופעות הסחרחורות והלחץ מסביב לעיניים עוד יותר, הדרך היחידה שלי להתמודד עם הלחץ בראשי הייתה להחשיך את החדר ולפתוח טיפה חלון כדי שאראה משהו, חדר אפל היה תמיד מרגיע אותי מהמיגרנות המוזרות האלה שפקדו אותי.

באחד הימים בהם אני נח במיטה ולא מרגיש טוב הגיע לחדר הבחור החדש קר המזג באמצע היום, הבחור הדליק את האור מיד עם כניסתו כאילו איני שם, ניגש למיטה שלו ופתח ספר והתחיל לקרוא, קראתי לעברו בעדינות ואמרתי לו: "האלו, שמת לב שאני כאן? אם תוכל בבקשה לכבות את האור כי אני נח ולא מרגיש טוב", הבחור חסר הרגש ענה לי שהוא לא מעוניין ושזה לא מעניין אותו, הייתי מבולבל מהתשובות שלו ולכן קמתי מהמיטה וכיביתי את האור בעצמי, תוך כדי שכיביתי ביקשתי ממנו שייגש לחדר אחר כדי ללמוד או שישתמש בפנס. חזרתי למיטה ואיך שהתכסיתי בשמיכה להתחמם שוב הבחור שעקר מליבו כל רגש של רחמים ושכח כנראה מה זה אדם חולה קם ממיטתו והדליק את האור בפעם השנייה, הייתי בשוק ואמרתי לו: "מה אתה עושה? תכבה את האור מיד, אני חולה מה יש לך? זה חדר למנוחה לא ללימוד תורה! אז תיקח את הספר ותלך לקרוא במיטה אחרת באחד החדרים האחרים!", כמובן שהוא לא התייחס, לכן קמתי מהמיטה וכיביתי שוב את האור, חזרתי להתכרבל מתחת לשמיכות והתבוננתי בתלמיד חסר האנושיות הזה שכנראה לא למד מוסר בחייו.

תוך כדי שאני רואה אותו קם ממיטתו שוב לכיוון הכפתור הזהרתי אותו: "לא כדאי לך להדליק עוד הפעם את האור, אני מזהיר אותך אל תתעסק איתי!". היה לי עליו בלב שלא מספיק שבגללו אני חולה כי הוא פתח את החלון בלילה, אלא הוא בנוסף מפריע למנוחתי שתאפשר לי להרגיש טוב וממש כעסתי עליו. הבחור החדש ניגש לכפתור כאילו לא דיברתי הרגע והדליק את האור שוב בפעם השלישית ולאחר מכן הוא ניגש למיטתו שוב בחזרה לספרו כאילו אני לא שם, פעם אחת ביקשתי יפה וברוגע פעם אחת בצורה בינונית ופעם אחת בקשיחות, אך הבחור מתנהג כאילו אני לא שם בכלל, כאילו אף אחד לא דיבר איתו הרגע, כאילו רק הוא חי בעולם הזה ולא מעניין אותו משום אדם או פרט אחר.

בזעם רב קמתי לעברו ולימדתי אותו עם הידיים עד כמה אני זועם עליו, הבחור החדש צעק כמתחנן על חייו וכשזרועי הייתה מכוונת לראשו עצרתי, למחזה עיניי התגלה בחור חסר אונים ומפוחד שלא הגיב ולא הכה אותי בחזרה, התלמיד ראה שעצרתי והוא קם ממיטתו וברח מהחדר, הוא רץ ישר אל ראש הישיבה כדי לספר לו על מעשי הנפשעים כנגד הבחור המסכן חסר האונים. במקרה הזה לא ממש הצטערתי על מה שעשיתי, חשתי שזה הגיע לו בדין על פשעיו כנגדי ועל היותו חסר רגשות, אך גם על זאת התברר לי בעתיד שטעיתי, האל הבין לפעולה שלי אך מידה כנגד מידה הייתה חייבת להגיע ולאחר 10 שנים אחי הגדול נתן לי סטירת לחי עצומה וטען: "הסטירה מגיע לך על דבריך בדין, אני מוכן ללכת איתך לבית הדין ולהוכיח לך שאני צודק ושהכאפה הגיע לך!".

רב הישיבה קרה לי וציין שהוא מזועזע ממה שהתרחש כי זה לא מתאים לי, הוא צודק זה לא מתאים, אבל כשזעם כזה נכנס בך אתה כבר מישהו אחר. הסברתי לרב את כל התהליך של הדברים והזכרתי לו שדיברתי עם האחראים מספר פעמים כדי שיעבירו את הבחור החדש או אותי לחדר אחר עוד לפני שיתרחש בינינו והובטח לי שיבוצע שינוי אך הוא לא התרחש בפועל. הרב ציין שהוא צריך לדווח למשטרה על מעשה כזה ואמרתי לו שידווח למי שהוא צריך ושיעשה את מה שהוא צריך לעשות ואני מבין אותו לחלוטין, הרב לא עשה זאת. באותו יום הבחור החדש עבר לחדר אחר בקצה השני של החדרים, סוף סוף! ניגשתי לבחור שהכאתי וביקשתי סליחה, הוא הגיב באופן כזה שרציתי לתת לו עוד איזה אגרוף, הוא פשוט לא התייחס לסליחה שלי והתנהג כחי בעולמו כרגיל.

בניסיון הזה לא עמדתי, אך למדתי לקח והבטחתי לעצמי שאני לא ארים יד יותר לעולם על אף אדם בעולם, הבטחתי לעצמי שברגע שארצה לכסח מישהו אני אתן לו את האפשרות לפתוח במריבה ואשתמש בידיי להגנה עצמית בלבד. בחסדי האל עד היום לא הכאתי שוב אף אדם, למרות שיש לי כמה אנשים מעצבנים ברשימה שצריך לארגן להם איזה כיסוח ולהחזיר אותם בתשובה.

הלימודים בישיבה לא היו קלים, אך כשיש לך חברים זה הרבה יותר קל. בניסיון שהיה לי לשבת ולעסוק בתורה נכשלתי עד ליום הזה באופן מוחלט, אחרי הכל גם בישיבה הקטנה לא החזקתי מעמד ולאחר מספר חודשים נשברתי והרגשתי שהלימוד הופך שוב לעול הקשה מדי עבורי. לא סתם אומרים שצריך לעמול בתורה, זה ממש עמל שקשה יותר מעבודה פיזית שהייתי עובד כל היום. אשרי מי שזוכה לעמול בתורה לשם שמים, אני מקנא בו מאוד, זו זכות גדולה. כמו כל דבר גשמי שכולם חולמים לזכות ברכב או בבית וכשיזכו הם יהיו שמחים מאוד ויחגגו זמן רב, ככה גם אני מבטיח לכם שאם תזכו לשבת ולעסוק בתורה אתם תחגגו לנצח נצחים וזה בתנאי אחד, שמתוך הלימוד תגרמו נחת רוח לאל, ברגע שגרמתם לאל נחת רוח, הוא ידאג לכם לנחת רוח לנצח נצחים!

בעקבות העול של התורה שהיה לי קשה למשא ובעקבות הצער שהתלווה, הפסקתי ללמוד בישיבה בשנת התש״ס בחודש שבט, זה התרחש ברגע שהרגשתי שזהו זה ואני לא יכול יותר להישאר בישיבה עוד, כנראה בעקבות שנכשלתי במבחן נהיגה על רכב והייתי ממש עצוב ומדוכא מכך, בדיוק התחילה שנת 2,000 ומיד לאחר מכן עזבתי את הישיבה, התקשרתי לאבא שיבוא לקחת אותי בחזרה, כמובן שאבא לא טרח לשאול למה אתה חוזר הביתה והוא פשוט הגיע מייד כי הוא היה זקוק לי בעבודה במשק, לא היה לו תאילנדי בזמנו והוא היה זקוק לי. אספתי את כל הדברים שלי ופשוט נעלמתי לחברים לרבנים ולמורים בין רגע, לא אמרתי שלום ולא נפרדתי מהחברים כי אני לא ממש אוהב פרידות ולא יודע מה לומר, חששתי שישאלו אם אחזור או לא ושאולי ינסו לשכנע אותי להישאר, לא היו לי כוחות נפש ללחץ הזה, מעבר לכך שאני גם יודע שאנחנו ניפגש שוב בעולם הבא ובטוח בכך! חברי היקר התקשר אלי בלי סוף וניסה להשיג אותי, ללא הצלחה, הוא לא התקשר לבית שלי אלא לסבתא ז״ל שסיפרה לי באיחור, כשחיפשתי אותו בחזרה התברר שהוא כבר עזב את הישיבה ועבר למקום אחר.

בהסתכלות לאחור, אני לא מבין מדוע עזבתי את הישיבה, היה לי שם טוב, באמת שלא רציתי לעזוב, רציתי תמיד רק לשבת וללמוד עם החברים תורה, נושא הרישיון, הייאוש ואולי גם הגעגוע לעבודה במושב השפיעו עלי מאוד, רציתי להירגע, להוריד הילוך וחשתי באותה תקופה שהנה אני חוזר בתשובה והמשיח עדיין לא בא, רציתי שהוא יבוא ויראה אותי יושב ועוסק בתורה, רציתי, אך למשיח ולאל היו רצונות אחרים, לא היינו מספיק מוכנים באותה תקופה, הייתי מאוד בטוח שהמשיח יגיע באותה שנה ושיהיה שינוי רב לקראת הגאולה, אך הציפיות שלי לא התממשו וחשתי נעזב, חשתי שההמתנה למשיח קשה לי ושאני לא יכול להמשיך להיות בישיבה עוד אם המשיח לא מגיע בקרוב מאוד, כמובן שלא הייתה דרך שאני לבד אביא את המשיח, לא היה לי את הכח לכך, אולי בזכות מי שיקרא את הספר הזה כולנו ביחד נזעק מקירות הלב אל האל, שירחם עלינו וישוב אלינו כבתחילה, יקבץ את שארית ישראל מבין העמים וישיב את כולנו בתשובה מלפניו, ישלח את המשיח מזרעו של דוד המלך עליו השלום שיגיע וישנה סדרי בראשית בארץ ישראל ובעם ישראל ויביא לקץ של מלכות הערב רב שהביאה לחורבן והרס בדור נעזב אחרי 2,000 שנות גלות, הסימן המובהק שלנו כיהודים הוא שהאל בקשר איתנו ושיש לנו את בית מקדש, שיש לנו אל אחד שבו אנו מאמינים, שיש לנו קשר אליו ואהבה שאין לה סוף. אומנם עזבתי את הישיבה אך לא פסקתי מלאהוב את האל בעקבות עזיבתי, פשוט היה לי קשה, מכל מה שמסביב וגם הלימוד בעיון היה לי יחסית קשה, בזמנו ואפילו גם היום לא היו לי את כוחות הנפש לשבת וללמוד ככה בעיון, אהבתי ללמוד יותר תנ"ך, הלכות ומוסר, ובישיבה עסקו יותר בגמרא בלבד, לדעתי הסדר לימוד הזה הוא טעות, אך מי אני שאחליט להם מה ללמד ומה לא, אם היו שואלים אותי הייתי אומר שצריך ללמוד 2-4 שעות גמרא ביום ולא יותר.

הנפילה הגדולה שלי התחילה ביום הזה, ביום שעזבתי את הישיבה באופקים, הנפילה שהובילה אותי לשאול תחתית ולאין סוף חטאים! אני מודה שטעיתי, אומנם סגרו את הישיבה משום מה לאחר עזיבתי, אך אני לא עמדתי בניסיון, כשאני מסתכל לאחור אני רואה את הנתיב של האל ומנגד את הנתיב שלי, למרות טעויותיי האל תמיד נתן לי יד וליווה אותי בדרכי, המשכתי להתפלל לאל וללמוד כשעה ביום תורה בשילוב עם העבודה ברפת. לא אסלח לעצמי לעולם!

פרק י"א

צבא

בחודש אדר אני אהיה בן 17, אני בבית וחזרתי לעבוד במשק ולקדם אותו. באחד הימים מגיע אלי מכתב מצה"ל, צו ראשון, והתחילו הרהורים רבים במוחי.

צה"ל, צבא הגנה לישראל, האומנם? אני מאמין שרק האל שומר עלינו, מבחינתי צה"ל הוא צבא כמו שיש בכל מדינה, צבא שאמור להגן על התושבים מפני פלישה, כיבוש או איום של מדינה אחרת. צה"ל לא שומר ולא מגן על יהודים בפרט, צה"ל הוא צבא שמבצע את רצון מדינת ישראל ומגן עליה בלבד. יהודים הם לא מדינת ישראל ומדינת ישראל היא לא יהודים, בזה אין לי ספק, המדינה לא רוכשת כבוד לדת ולהולכים בדרך האל, מדינת ישראל היא רצון הערב רב והשטן להקים מדינה משלו בארץ הכי קדושה לאל ולעם היהודי כדי להרוס להשמיד ולאבד את היהדות ואת מה שנותר ממנה בגלות לפני הגאולה. לכן מדינת ישראל סוג של פיקציה שנוצרה עקב היותנו זמן רב בגלות ועקב היותנו קרבים לגאולה אותה רואים הצד האחר ומכינים צבאות צבאות של לוחמים שיצרנו בעוונותינו להילחם בנו ולעקור מאיתנו את הדבר היחיד והחשוב ביותר שנותר לנו מהגלות הנוראית והאיומה הזאת, האמונה באל אחד! מיד עם הגעתם של עולי תימן דאגה המדינה לקצץ את יהדותם מנשמתם ברוע, אנשי הערב רב בשליחות מדינת ישראל דאגו לחינוך איום של מתירנות וחופש, הלעיטו אותנו בשירי עגבים שאין בהם שום קרבה והודאה לאל על היותנו כאן, הערב רב הללו בשיתוף פעולה מדיני "למען ארץ חמדת אבות" הרחיקו אותנו מהאל במשך 50 שנה יותר ממה שהתרחקנו במשך 2,000 שנים בגלות האיומה!!! לא הספיקה השואה בה רצחו את גופנו והגענו למדינה בה רוצחים את נשמתנו!

צה"ל הוא פיקציה נוספת שנוצרה בעקבות רצונה של המדינה לשלוט בחוזק על העקרונות והצביון שלה, הרצון להגן על החופש והמתירנות ללא רחמים, הצבא הוא הכלי של מדינת ישראל לממש עקרונות כנגד כל הקדוש לעם היהודי. יהודים הם לא מדינת ישראל ומדינת ישראל היא לא יהודים, היא ערב רב בלבד! יהודים הם עם ישראל ובני ישראל, יהודים הם הבנים של יעקב אבינו, ישראל!

בשביל שתבינו איך נוצרת פיקציה כזאת, תלכו קצת לאחור לתקופה שעם ישראל יצאו ממצרים, כבר אז עלו ערב רב ממצרים והקימו פיקציה של עגל מזהב שכמעט ומוטט את הקיום של עם ישראל לחלוטין, בחטא הזה גם אנו היינו מעורבים, אנו שיתפנו פעולה לחלוטין והיינו בטוחים שמשה האיש מת והעגל הוא הדרך החדשה והיחידה לעבוד את האל ולפנות אליו דרך עגל הזהב, היינו בטוחים שעגל הזהב הוא זה שסייע לנו לעלות ממצרים כפי שאמרו ערב רב: "אֵלֶּה אֱלֹהֶיךָ יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר הֶעֱלוּךָ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם" (שמות פרק ל"ב פסוק ד'), היינו בטוחים כל כך שעגל הזהב הוא הגואל שלנו שרקדנו ושרנו עד אור הבוקר. אם לא היה יורד משה מהר סיני ושובר את הלוחות למראה הנתעב והנורא הזה, עם ישראל היו חוגגים את יום העצמאות שלהם ביום בו הם עשו את עגל הזהב. מדינת ישראל היא העגל של הדור שלנו, אנו הולכים אחריה בעצימת עיניים, מאמינים בה בעיוורון למרות שלא קיבלנו שום הוכחה משום נביא או שליח שהמדינה היא רצונו של האל בלבד, אנו מתגייסים לצבא ומפקירים את חיינו למען קיומה של המדינה שבסופו של דבר עוד בוגדת בנו מיום ליום ומרגע לרגע. כל המאורעות מסביב מוכיחים לנו חד וחלק שאין המדינה הולכת יחד עם הדרך שהנחילו לנו אבות אבותינו היהודים והמסורת היהודית, אין היא הולכת בדרך האל ובדרך התורה והמצוות, מדינת ישראל היא הממשלה, צה"ל ובתי המשפט. כמובן שבתוך כל החטא הזה יש אנשים טובים, כי אין מקום שהאל לא נמצא בו, ויש לאל שליחים גם בתוך הגלות וגם בתוך 50 שערי טומאה שאליהם הגענו, בתוך המדינה שחרטה על דגלה סוף וקץ ליהדות ולעם ישראל יש מעט שליחים. מדינת ישראל מיום הקמתה השחיתה את נשמות עם ישראל כפי שלא עשו היוונים וכפי שלא עשו הרומאים וכפי שלא הצליח לעשות לנו פרעה במצרים. שיקרו לנו שהביאו אותנו לכאן, קומץ של אנשים שהחליטו לבנות מדינה על הגב שלנו היהודים שומרי המסורת היהודית בגולה, ובעוונותינו גדולי הרבנים טעו כשאמרו שמדינת ישראל היא תחילת הגאולה, טעו טעות איומה ונוראה בדיוק כפי שטעה אהרון כשסייע בעשיית עגל הזהב הארור שהחטיא את ישראל. באיזה דור היו בנות ישראל שוכבות על חופי הים ללא בגדי גוף כדי ליהנות להן? באיזה דור עשו מבנות ישראל סמרטוט שאפשר לקנח בו את התאוות ולהשליך? ההפקרות והמתירנות בשם החופש בדור הזה לא היו בשום דור בעם ישראל.

התרגלנו לחושך הזה, כשהייתי קטן ראיתי איך אין סוף אנשים מסביבי חיים את החופש הזה ועושים ככל העולה על רוחם, ראיתי ורציתי להיות דומה להם, אם לא האל שהציל אותי מידם וקירב אותי אל תחת כנפיו הייתי אובד בחושך.
אני רוצה לגרום לכם להבין חד וחלק עם כל הקושי בדברים אלו, זו האמת שלנו, אין לנו על מי להישען אלא על אבינו שבשמים, לא על צבא מדינת ישראל ולא על מדינת ישראל ולא על גורם שקשור למדינת ישראל, זו אשליה של כוח שלא קיימת בכלל, צה"ל לא יכול להתמודד נגד צבאות גדולים כי הוא מאוד קטן, מסכנים בנינו ובנותינו שבתמימות הולכים כדי להגן עלינו מפני אויבים רבים ובדרך הם שכחו שהם משרתים תחת האויב הגדול מכולם, תחת מדינת ישראל!
אני הייתי בעולם שאחרי העולם הזה, אין מה לפחד מהמוות למען מטרה נעלה, למען האל, למען רצון האל שביקש מאיתנו ללכת בדרכיו, למען היהדות והתורה, ברגע שאתה חייל בצה"ל אתה חייל בצבא האחראי להשחתת היהדות והתורה, הם לא יעצרו בלגייס חרדים וימשיכו עד לסגירת מוסדות חינוך של תינוקות של בית רבן, כל מי שיש לו את הזכות לשבת ולעסוק בתורה ואפילו לצאת לעבוד, אין לו להתגייס לצה"ל בשום פנים ואופן, במעשה הזה אנו נותנים זהב למען המטרה של ערב רב לעשות לנו עגל מסכה, למה מסכה? עגל שיהיה כחטא עצום וכמסך בינינו לבן אבינו שבשמים האל, גם צה"ל, מדינת ישראל ובתי המשפט עשו ועושים הכל כדי ליצור בין העם היהודי לבין האל עוד מסכים שמפרידים בינינו לבין האל עוד יותר, בעוונותינו נפלנו ביד אויב שלא נתקלנו בו מעולם, אויב שהגיע מתוך עמנו ע"י נשמות ערב רב אותם רוצה האל לעקור מתוכנו, אויב שהקדים את קבלת התורה במעשה נבזה ושפל של עגל שור העשוי מזהב, אויב שהקדים את בוא גאולת עם ישראל וביאת המשיח בלהחטיא להסית ולהדיח את עם ישראל כולו מדרכי האל ולהכניסם לחמישים שערי טומאה בהם עושים היהודים את כל החטאים שלא עשו אבותינו מעולם, חטאים שרק גויים היו עושים בעבר, חטאים שיש בהם את הכח לעצור את תהליך הגאולה הקרבה.
לאיזה שפל הביאה אותנו מדינת הערב רב שגנבה את שמו הקדוש של אבינו ישראל ורשמה אותו על דגלה, לקחה את הקדוש לנו ביותר מבית המקדש את המנורה שכולה מקשה אחת מזהב טהור וגנבה את דעתנו שהיא מדינה יהודית, הגיע הזמן שנפקח עיניים ונבין מי הם ערב רב ומי הם יהודים.

לכל אדם ואדם במדינת ישראל מגיע את כבודו ואסור לפגוע כלל באף אדם, אך ברגע שמבינים את כל המסע הבדיוני הזה שהשתמשו בסמלים של יהודים כדי למשוך אותנו אל ההבל והתוהו מתוך תקווה של אלפיים שנה בגלות קשה שנגיע לארץ וניגאל ויבנה בית המקדש ומתוך אמונה זו נצלו אותנו עד היום כדי להשתמש בנו לבנות את מדינת הערב רב שגזלה מאיתנו את ארץ ישראל שלנו, הכל שקר, הכל הבל, אף אחד לא דואג לנו, המדינה דואגת רק להמשך קיומה! מהסיבה הזו חייל לא יכול לחסל את מי שמסכן את חייו או אפילו לירות ברגלו, זו הסיבה שמחזירים לבני ישמעאל את ארץ ישראל ואת בתיהם של אלפי יהודים יקרים שלקחו מהם את ביתם על לא עוול בכפם, זו הסיבה שמשחררים מחבלים ולא תולים אותם מלכתחילה כדי לשמר אותם ולמחזר אותם אחרי זה בשביל שהם ימשיכו לעשות את העבודה שלהם ולרצוח עוד יהודים, כי בלי אויב כזה מרושע לא יהיה לפוליטיקאים כח לשחק לתושבים בנשמה בזמן הבחירות, "תבחרו בי ואני אתן לכם ביטחון!" לא נמאס לכם מהבלופים והקשקושים?! תפקחו עיניים כבר, מסובבים אתכם על האצבע כבר 67 שנים בתמימותכם, המדינה רוצה אויבים כדי שתמשיכו להאמין בה ובצה"ל ותזעקו אליה יום וליל, זו הסיבה שהיום אי אפשר להיכנס לעזה, כי צה"ל גרם לכך בהתגרותו בגויים, מה לנו ולבני ישמעאל להילחם איתם? כל עוד לא זכינו להתגלות משיח בן דוד ולתחילת הגאולה אנחנו לא יכולים לדרוש את ארץ ישראל בכח כי אין לנו עליה זכות כרגע, האל גירש אותנו מארץ ישראל ועכשיו ששבנו צריך להיות מתונים, נכון שהם נלחמים בנו ומה נעשה לא נתגונן?! כן נתגונן עם חיילים יראי האל, לא חיילים של מדינת ישראל, חיילים שהולכים בדרך האל ושומרים על דרכיו, חיילים שיושבים ועוסקים בתורה כל היום ומהבל פיהם הזך והטהור יוצרים אין שדואגים להפחיד את אויבנו מלהעיז להתקרב אלינו, חיילים שזועקים לאל בכל בוקר וערב: "שמע ישראל יהוה אלוהינו יהוה אחד"! אלו החיילים שלנו בגלות הנוראה הזו. עדיף לחיות תחת שלטון מצרים וללכת בדרך האל ולא לחיות תחת שלטון מדינת ישראל שבגללה ילדים לא יודעים לקרוא שמע ישראל, נשמת היהודי היא נצחית ואין היא לה סיבה לפחד ממוות, זו הדרך שלנו לרדוף אחרי האל ולמות למען יתקדש שמו בעולם כשאנו דבקים באמונה בו ורודפים אחריו יום וליל למרות כל הפוגרומים והעינויים הקשים.

אני בטוח שקשה להבין ולתפוס את האמת אחרי כל כך הרבה שנות שקר, אתם בטח שואלים את עצמכם כרגע אבל הצבא מגן ושומר עלינו? האומנם?! קודם כל כמו שציינתי הצבא מגן על תושבי המדינה לא בשל היותם יהודים ולא בשביל שהם יישבו בשקט ובשלווה בכדי להתקרב אל האל ולעסוק בתורה ולשמור מצוות וללכת בדרך האל, אלא כמו בכל מדינה הצבא מגן על התושבים. במקרה שלנו הזכות של אבותינו בנוסף לרחמי האל על בניו היא זו שמסייעת לחיילי הצבא היהודים ולדרוזים המסייעים להם למנוע מהאויב לפגוע בהם ובנו. מעבר לכך תחשבו כמה נהרגו במלחמות? ניתן להבין מכך שההסתר של האל מאיתנו עדיין תקף ואנו עדיין רחוקים מהאל מאוד, הדרך היחידה לדעת בוודאות שאנו בדרך הנכונה היא ברגע שיגיע משיח בן דוד ותשוב מלכות יהודה למקומה.

האם צה"ל מגן על הקיום של היהדות? על המורשת? על קדושת היהודים? על שמירת התורה והמצוות ועשיית רצון האל? חד וחלק וחד משמעית לא! הצבא רומס את הקדוש ליהודים החל מגיוס בנות ישראל לצבא ההרס לישראל, צבא שהרס את הצניעות והרוחניות בעם ישראל וזהו חטא של ייהרג ואל יעבור לבת להתגייס, צבא שמטמא את בנות ישראל האמורות ללכת בצניעות ובקדושה וכל כבודה של בת ישראל בת של מלך הוא פנימה אל הבית, מקומה במשפחה בהקמת הבית היהודי ולא בין גברים אנשי צבא או במלחמה או בשירת נשים.

ילעגו לי הפמיניסטיות שלא מבינות שהיהדות היא זו שהכי דואגת לנשים, החל מהיחס של הבעל לאישה ועד למקומה המכובד של האישה בבית היהודי. בנוסף יש לאישה זכויות ומצוות שעומדות לרשותה בכל רגע ורגע בבית היהודי, זכויות שמשמחות אותה בעולם הזה ומביאות אותה מוכנה ומאושרת לעולם הבא בו יקבל אותה לאחר מותה האל שיצר אותה ויכבד אותה כפי שהיא כבדה את עצמה. הפמיניסטים שוללים מהאישה את התכלית שלה ואת המהות שלמענה היא הגיע לעולם בתירוצים מטופשים של שוויון זכויות ומתן לגיטימציה לנשים לעסוק בכל תחום העולה על רוחם. שיטה שהיא בדיוק כמו שיעניקו לטייס רישיון על רכבת כי הוא טייס אז ברור שהוא יכול להפעיל רכבת. נכון שהאישה חכמה מאוד כי נתנה לה בינה יתרה וברור שהיא יכולה לעשות מה שגבר עושה, אך במקרים רבים הדרך הזו מחריבה את תכליתה של האישה היהודית בעולם כפי שהאל תכנן, כמו צה"ל שמגייס בנות ומחריב את העולם!

מנסים בימינו להרוס את עולם התורה ולגייס את בחורי הישיבות ע"י הצבא, הצבא הוא הכלי של מדינת ישראל להלחם בעם ישראל, ביהדותם ובתורתם, להלחם ביהודים שהולכים בדרך האל בתומם ולא רוצים להתערבב בכל החילוניות וההתרחקות מהאל שמדינת ישראל יצרה ושואפת אליה כתכלית. צה"ל לא נלחם רק באויב שמנסה לכבוש ממדינת ישראל את הארץ שהיא כבשה מעם ישראל אלא צה"ל נלחם במטרה נוספת והיא להחריב את הנפש היהודית, את הנשמה הקדושה והטהורה של כל יהודי ויהודיה, צה"ל עושה זאת יחד עם אנשי ערב רב בשם השוויון בנטל המקושקש ובשם אין סוף אנשים טיפשים שמאבדים את נשמתם בהצעות מגונות לגייס את בני ישראל היושבים ולומדים תורה יום וליל, תלמידים צדיקים שילחמו יחד עם מי שיבחר לעמוד לצידם ויחד עם משיח בן דוד שיגיע בקרוב לעקור את מדינת ישראל ושלטון הערב רב ממקומם לנצח נצחים, בתקופה זו יעקרו ממקומם ומכבודם וממשלתם אנשים שלא יישאר לדרך שלהם ולהצעות שלהם שום זכר אחרי שמלכות יהודה תשוב ותנקה ותטהר את כל הטומאה שהם הביאו על אדמת ישראל הקדושה, ארץ שהיא חמדת האל בה הוא צופה מתחילת השנה ועד סופה, אנשי השלטון הללו שיצאו בגאווה נגד התורה ינודו בעולם הזה וכנראה שיאבדו לעולם הבא לנצח, אם הם יעשו תשובה אמיתית ויתוודו על טעותם הם אולי יזכו לשבת כאן בבוא הגאולה הקרובה ואולי הם יזכו לכפר על כל הנזק שהם כבר גרמו לדור שלם.

ישנם יהודים יקרים ההולכים בדרך האל וטוענים שהציונות היא שאנו מחויבים למדינת ישראל, לשרת ולתרום למדינה ככל האפשר, להתמזג בדרכיה ולהשפיע עליה את הציונות וכו', האם פקחתם לרגע עיניים מהאפילה האיומה? האם חשבתם לרגע על הפתגם "דע מה תשיב לאפיקורוס!" האם להשיב לו בלסייע לו זו הדרך הנכונה?! ההפך להשיב לו משמע לסתור את דבריו ודרכיו! כל יום בבוקר אנו אומרים בסיום התפילה: "ובא לציון גואל <u>ולשבי פשע</u> ביעקב", אין ישראל נגאלים אלא בזכות התשובה, זאת אומרת שהדרך אל הגאולה סלולה בשבילים של תשובה כשעם ישראל שב מדרכי הפשע, הכפירה והמרד באלוהינו. מה הוא פשע? פשע הוא חטא גרוע יותר מחטא שאדם עושה למרות שהוא יודע את איסורו, פשע הוא חטא שאדם עושה כדי למרוד באל ולהכעיס אותו בפניו! אסור לסייע ולתמוך בדרכם הרעה של הכופרים אלא לקרבם ולהשיבם בתשובה.

בפסוק הנ"ל מצוין שיבוא לציון גואל, ציון זו ירושלים משמע מלכות יהודה, יעקב הוא מלכות ישראל, אך שימו לב שלא נאמר ישראל אלא יעקב, רשום שבני יעקב ישובו מפשעיהם, יש כאן רמז שמדינת ישראל לא תשוב בתשובה מפשעיה, שכן כתוב ולשבי פשע ביעקב, כדי שלא נחשוב חס ושלום שמדינת ישראל היא זו שתעשה תשובה ואוי לנו אם נחשוב שהיא תחילת הגאולה והרי כתוב מפורש שיבוא לציון (שבט יהודה ובנימין) וליעקב (עשרת השבטים) גואל ולא לישראל! ביום שתבוא הגאולה תשוב מלכות יהודה ולא תישאר זכר למלכות ישראל ולמדינת ישראל! האל הבטיח שרק מלכות יהודה מזרע דוד המלך תתקיים לעד! הגיע הזמן לחזור בתשובה יהודים יקרים ולהבין שגם כשעם ישראל היו במצרים היו בהם שלא רצו להיגאל, לא הפריע להם לשלם משכנתא כל החיים ולהיות עבדים במשך 24 שעות ביממה למדינת מצרים והרי הם אמרו כשיצאו ממצרים: "חדל ממנו ונעבדה את מצרים, כי טוב לנו עבוד את מצרים ממותנו במדבר", האם אנחנו רוצים לעבוד את מדינת ישראל ולהיות לה לעבדים בכל ימי חיינו? או לשוב אל האל שמגיע לגאול אותנו בקרוב וחפץ בנו מאוד ומלא געגועים אחרי אלפיים שנות גלות קשות שאנחנו מחכים לקשר האהבה שיתחדש בינינו?! הגיע הזמן שנרדוף אחרי האל באש ובמים ונקים דור חדש של שבים בתשובה, דור שמוכן לעשות הכל בשביל לעזור לאל להביא לעמו את הגאולה הקרובה, קודם נעקור מליבנו את האמונה המוטעית שמדינת ישראל היא תחילת הגאולה, לאחר מכן נתכונן לעמוד כחיילים נגד כל מדינה שתבוא לעקור את יהדותנו או הקשר שלנו אל אלוהינו אל האל האחד היחיד והמיוחד שבחר בנו לעמו הנבחר.

הדרך של מדינת ישראל היא בכיוון אחד לאבדון משם היא לא תשוב לעולם. אבדון אליו גם אני הגעתי בעקבות כל החופש והתאוות שהמדינה העניקה לנו. מדינת ישראל מתנגדת לחזרה בתשובה, היא לא רוצה ליפול בין יהודים שהולכים בדרך האל וממליכים אותו עליהם ושומעים רק למה שהאל מכתיב, הם רוצים לשלוט ולהכתיב את דרכם עלינו כדי שנהיה עם ככל הגויים ונהיה משועבדים למדינה ולחופש שהוא החטא והתאוות, המתירנות והכפירה באל. מדינת ישראל רוצה שנעשה ככל התועבות שעשו אומות העולם עד היום וגרוע מכך הם רוצים שנתבולל איתם ונעשה כל מה שאנחנו רק רוצים בשם החופש. אנחנו לא ניתן לשום מדינה לעקור אותנו מדרכי האל ואנו נלחם על כך בדמינו!

מדוע אם כן מדינת ישראל שולטת כרגע בארץ ישראל? הסיבה לכך פשוטה, רצה האל להפריד אותנו בדור האחרון מערב רב קודם שתגיע הגאולה האחרונה כדי למנוע מאיתנו מצב דומה לחטא העגל שנגאלנו ממצרים ומיד חטאנו בעקבות השפעת ודחיפתם של ערב רב הארורים, לכן האל בטובו נתן לערב רב מלכות וקרא לה מלכות הרשעה כדי שאנו נראה אותם שולטים מול עינינו ונדע להבחין ולהצביע לעבר ערב רב ולומר: "הנה אלו ערב רב, אלו לא יגאלו איתנו!". זהו הבירור האחרון שהאל ברחמיו מבצע בדור זה לקראת בוא הגאולה למרות שהוא ראה בוודאות את החורבן הרוחני שאליו נגיע בעקבות שלטון הערב רב, שלטון מדינת ישראל, האל צפה מראש מה שיקרה והיה מוכן לשאת על עצמו את כל חטאותינו עוונותינו ופשעינו הרבים ולעמוד נגד כל מקטרג שיצרנו בהם. האל הטוב החליט שהוא גואל את עמו בלבד ולא את ערב רב, האל המתין זמן רב לנקום מערב רב על פשע העגל ועל אין סוף חטאים שהחטיאו את עמו בזמן בית המקדש ובמשך הגלות ובעיקר בתקופה שלנו, האל אוהב את עם ישראל והוא נקשר אלינו בקשר עצום של אהבה שלא זכתה לכך שום בריאה מעולם, לכן הוא ילחם למענינו לקראת הגאולה בכל מדינה שתנסה לעקור אותנו מדרכיו ולמרות שלא מגיע לנו האל יעשה זאת, אנו רק צריכים להפנות לאל מבט חם ואת הגב להפנות אל מדינת ישראל ואל הפשעים שהערב רב מוליך אותנו בהם. שום מדינה לא תעקור את עם ישראל מהאל ומתורתו והאל ידאג לכך בעצמו.

"לֹא מֵרֻבְּכֶם מִכָּל הָעַמִּים חָשַׁק יְהוָה בָּכֶם וַיִּבְחַר בָּכֶם,

כִּי אַתֶּם הַמְעַט מִכָּל הָעַמִּים: כִּי מֵאַהֲבַת יְהוָה אֶתְכֶם"

(דברים פרק ז' פסוקים ז'-ח')

אני חייב לציין נקודה חשובה מאוד, אני לא מדבר על כל האנשים במדינה, אני פשוט אומר לכם את האמת שצה"ל וממשלת ישראל בנויים ככל הגויים, שרוב אנשי הצמרת הם נשמות ערב רב ולכן אין להם מקום בגאולה הקרובה. משמע קיום מדינת ישראל יחד עם קיום צה"ל עתידים להעלם בגאולה הקרובה, אין להם מקום בתכלית האלוקית כשתחזור מלכות יהודה ואין להם יסודות של יהדות וקדושה שישאירו מהם אפילו זכר, כל יסוד של יהודי ואפילו הקטן ביותר רמסה מדינת ישראל בראש כל חוצות תוך כדי שהיא דורכת על יהדות אבותינו ומשתמשת בכל הקדוש לנו כדי לשקר לנו שנחשוב שהאל הוא זה ששלח אותה.

למי שלא הבין מתוך הדברים המסקנה היא שערב רב הם כל אדם או ארגון או מדינה שיבואו ויאמרו לנו שאנו חייבים לבצע פעולה מסוימת כי זו הדרך ובנוסף לכך הם יגידו לנו שבפעולה הזאת שעשינו אנו עובדים את האל שבו אנו מאמינים וזו הפעולה היא הדרך לעבוד את האל יתברך שהוציא אותנו ממצריים. הם יגידו לכם שמדינת ישראל היא רצון האל ואיך היא קמה אם לא רצה האל?! כדי שתחשבו שבעשיית רצון המדינה אתם עובדים את האל שהביא אותנו לכאן. מדינת ישראל היא רצון האל רק בשביל להפריד אותנו מקבוצת ערב רב הרשעה! מלכות הרשעה מהרה תעקר והאל ישבר אותם, יכלים אותם ויכניע אותם לנצח.

"וּמַלְכוּת הָרִשְׁעָה, מְהֵרָה תְעַקֵּר וּתְשַׁבֵּר,
וּתְכַלֵּם וְתַכְנִיעֵם, בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ."

בשביל שפעם אחת בחיים יבינו אלו שאני אומר להם שמלכות הרשעה זו מדינת ישראל וקשה להם לתפוס ולהבין את זה כי כל כך שקענו בשקר הגדול, אני מציג הוכחה: מדינת ישראל בגימטריה 1055, מלכות הרישעה בגמטריה <u>1086</u>, אם שמים לב יש פער, אך כמו שאמרנו מדינת ישראל לא הולכת בדרך האל כלל, אך היא משתמשת ומשקרת לנו שהדרך שלה היא דרך האל ואנו מאמינים בכך, לכן בוא נוסיף לה את האותיות אל ונקבל "אל מדינת ישראל" בגימטריה <u>1086</u>!!! ערב רב הגיעו לכאן ועשו לעצמם אל, הם קראו לאל שלהם בשם מדינת ישראל, האל הזה הוא לא האל שלנו היהודים, האל הזה הוא מלכות הרישעה הארורה!!! אנו נלחם בהם ונעדכן אותם שהאל שלהם הוא לא האל שלנו ונהפוך את אל השקר שלהם למילה לא וכך אנו נאמר בפה מלא לא מדינת ישראל! אתם לא תשקרו אותנו ולא תנצחו אותנו כי נצח ישראל לא ישקר ולא ינחם לעולם ועד! נצח ישראל הוא לא אדם! נצח ישראל הוא הנשמה האלוהית שהאל יצר בתוכנו והיא ממשיכה לחיות לנצח נצחים יחד עם האל יוצרה שהעניק לה חיים ונצח! מלכות הרישעה היא האל (אל בלשון חול) של מדינת ישראל, הדרך שלהם להמליך רשעות בכל מקום, הדרך שלהם להמליך רשעים, הדרך שלהם להרשיע את עם ישראל ולעקור אותו מהאמונה התמימה באל אחד ואנו היהודים נעשה הכל כדי להשיב לה מידה כנגד מידה על מעשיה, מדינת ישראל חשבה לעקור אותנו מהאל ואנו נעקור את מקומה ונשבר את גאון עוזה אשר הרימה לגבהים בגאוותה, נכניע אותה במהרה בימינו עד שתכרע ברך בפני האל ומלכות דוד.

ברגע שיתברר לנו מי הוא הצאצא מזרעו של דוד המלך עליו השלום שאמור להוביל את השינוי הנצחי אל עבר הגאולה האחרונה ולהשיב את מלכות יהודה למקומה ואנו המאמינים באל אחד נלך אחריו בלב שלם, נתמוך בו ונסייע לו, מה שיקרה זה שצה"ל ומדינת ישראל תלחם במשיח בן דוד ובנו התומכים בו, לא יפריע להם שהמשיח הגיע בשליחות האל לגאול אותנו מהגלות האיומה שבה אומות העולם עושים בנו כרצונם, מכים, רוצחים, משפילים, רומסים ומחריבים כל חלקה טובה באמונתנו, בגופינו ובנשמותינו, לא יפריע למדינת ישראל שהמשיח הגיע לאחר אלפיים שנות גלות שחיכינו לו והם ינסו להשמיד אותו. ערב רב הוא מדינת ישראל ינהיג את צה"ל למלחמה נגד משיח בן דוד ושובה של מלכות יהודה, נגדינו התומכים בו ונגד הגאולה שבפתח, הם לא רוצים גאולה! בדרכיהם העקלקלות הם חושבים שהם יכולים לעשות לעם ישראל ככל העולה על רוחם ושהם לא יענשו על כך, הם חושבים שהם יכולים לחיות כאן בדרך השקר, הכפירה והחופש, למרוד באל ובתורתו ולשעבד את עמו לנצח נצחים.

עכשיו במוצאי שבת פורסם שאריק שרון הלך לעולמו לאחר 7 שנות שינה, האדם חטא והחטיא, הוא עשה מעשה נפשע ביותר בכך שעקר יהודים מביתם, במי הוא השתמש כדי לבצע את זממו? בצה"ל צבא הרשע של מדינת ישראל, ולמי שלא הבין צה"ל זה צבא הגנה למדינת ישראל ולא ליהודים בארץ ישראל, כמובן שלא ליהדות ולמורשת היהודית שהוא רומס בשקריו כבר עשרות שנים. החיילים שהתגייסו לצבא השקר והרשע הזה התגייסו בתמימות מתוך אמונה ורצון להגן על הבית, להגן על המשפחות, להגן על היישוב היהודי בארץ ישראל. אך לצערי הם שכחו להגן על הקדוש לנו מכל, על הדרך של אבות אבותינו בה הלכנו מדור לדור, בצניעות בין גבר לאישה, בראש מושפל מתוך ענווה ויראת ה', במרדף אחרי מצווה ועוד מצווה, באהבת האל ותורתו ובעשיית רצונו יתברך. אלו ועוד שורשים עמוקים יותר של עמינו נשכחו ורק מעטים מגנים עליהם.

במלחמה הזאת אנחנו היהודים המאמינים באל ושבים אליו בתשובה שלימה ננצח ונשיר שירה חדשה, אנו נזכה להיות חלק מהמהפך הרוחני הגדול ביותר שידע העולם כולו מיום בריאתו, מהפך בו אנו עם ישראל מתחברים לאל אחד בקשר שלא ינתק שוב לעולם ויחד עם האל אנו נכניע ונעביר בניסים ונפלאות את כל המינים שלא מאמינים באל אחד כעמלק ואת כל מי שיעיז להלחם בנו.

מול עיניי עמד ניסיון קשה האם ללכת לשרת ולתרום למדינה החשוכה הזו, או להמשיך בחיי מבלי להתגייס, החלטתי לנסות ולהגיע לעמק השווה כי לא ידעתי גם איך אני יוצא מהחושך הזה של צה"ל, לא תתגייס וירדפו אחריך, החלטתי שלא אהיה חייל קרבי כדי שאחזור הביתה בכל יום ואשרת ליד הבית בתחום שקשור למחשבים שאהבתי. עשו לי בחינות והודיעו לי שאני חד וחלק הולך להיות חייל קרבי ושולחים אותי לגולני או לגבעתי, כמובן שלא עניינה אותם מה דעתי בנידון למרות שהצהירו בפניי כל הזמן שאני "תורם למדינה", לאיזו מדינה עד היום לא הבנתי, מדינה של מי? למי אני תורם? מדינה יהודית? אז מדוע ראש הממשלה וחברי כנסת ואנשי ציבור רבים עדיין לא שומרים שבת? כי זו לא מדינה יהודית ואני לא תורם למדינה יהודית אלא אני תורם לצד האחר, אני תורם לערב רב כח שהם יתחזקו נגד התורה והיהדות, נגד האל ועם ישראל, להם אנו תורמים ומסייעים בעוונותינו הרבים, מבלי לשים לב אנו נותנים בגלות כוח לשטן להמשיך ולהחריב את כל הקדוש לעם ישראל כי שכחנו את רצון האל.

הגעתי להחלטה שאני לא מתגייס ושאני צריך למצוא דרך להיפטר מהצבא, אני לא אהיה חייל קרבי ולא אסייע בצבא שרומס את היהדות ואת התורה.

מה לגבי חיילים דתיים בצבא? הם טועים בדרכם, בעוונותינו אנו טועים, השמאל הפך לימין והימין לשמאל, היה עדיף שנשאר בישיבה ולא נתגייס לצבא, מעבר לכך שכופים עלינו את הצבא ככל מדינה שמגייסת את תושביה כרצונה, יש שחושבים שהם מתגייסים למען מטרה ועושים זאת מרצון מוטעה בלבד ויש שמתגייסים כי הם חוששים לשבת במאסר או שמה ימעט כבודם בעיני החברה.

כשיגיע הרגע הנכון כל אחד מהחיילים היקרים שחשבו שהם תורמים למען מטרה נעלה יופתעו לגלות שהם תורמים למען מלכות הרישעה בלבד וכל אחד מהם יצטרך לבחור באיזה צד הוא תומך עכשיו, בצד של האל, אליהו הנביא, משיח בן דוד ומלכות יהודה שתשוב אחרי 2,000 שנים בגלות או שהוא תומך בצד האחר של הערב רב, של צה"ל ושל מדינת ישראל שיילחמו באל, במשיחו ובנו המסייעים לו עד שלא יישאר לערב רב ולמדינת ישראל זכר ולא תהיה להם יותר אחיזה בארץ הקודש ובעם ישראל הקדוש, הבחירה תהיה קלה למאמינים וקשה לאלו שמסרבים לפתוח את הלב לדברים שלי שיתרחשו לקראת הגאולה. ממלכות הערב רב, צה"ל ומדינת ישראל לא תישאר שארית ולא תישאר פליטה.

תבחרו בצד הנכון ותהיו מוכנים ליום הזה, הוא מתקרב ובה, הוא בפתח, ביום הזה אנחנו הופכים להיות עם ישראל מחדש, עם שנגאל מכל השלטונות, שום עם, מדינה, ממשלה או מלך לא יכתיבו לנו יותר את דרך החיים היהודית ואף אחד מהם לא ימנע מאיתנו יותר לרדוף אחרי האל ולשמור תורה ומצוות. אנחנו נלך בדרך האל על אפם וחמתם של כל אלו שיקומו להילחם בנו ולנסות לפגוע בנשמה היהודית עד שהם ייעלמו מן הארץ ויבנה בית המקדש לו ציפינו.

לאחר מכן אנו נזכה שיבנה בית המקדש והאל יתגלה בעולם בגילוי שמימי, אנו נעבוד את האל בשמחה רבה, באושר וברוגע, איש תחת גפנו ותחת תאנתו, כולנו נעמול בכל יום כדי להתקרב לאל הגדול מכולם, נעמול בתורה, במצוות, בחוקים ובמשפטים, נעמול ונהיה מאושרים, נזכה לעולם שלא היה עד היום, עולם שהאל כבר לא נעלם בעולמו יותר, אלא מחובר לעם ישראל עמו בגלוי, נזכה פשוט לתקופה שהאל ישרה את שכינתו עלינו לעוד 1,000 שנים מיוחדות.

הצעה אישית יהודים יקרים, תבחרו מעכשיו בצד של המשיח, של היהדות, של התורה והמצוות ושל העוסקים בדרכיה ובדרך האל, מסיבה מאוד פשוטה, ברגע שיבוא המשיח אתם תדעו להבחין שהוא המשיח כשמנגד יעירו לכם הערב רב שהגיע אדם חשוך עם רעיונות הזויים של גאולה שלא התרחשה 2,000 שנה, הם יגידו לכם איך זה שהוא הגיע דווקא עכשיו?! וינסו לנער אתכם מאמונתכם! האל מבקש מכל יהודי ויהודיה שיתחילו מעכשיו להתקרב אליו ולבטוח בו שהוא שולח את משיחו אחרי 2,000 שנה בגלות, האל היה איתנו בכל פוגרום ובכל צר ומצוק שהיה לנו בגלות, עכשיו האל מגיע כמלך בגדוד לגאול אותנו ושליחיו מוכנים לתהליך ורק ממתינים לקומץ יהודים מעטים שיחזרו בתשובה, הקומץ אליו אני פונה, אתם שלא מאמינים באל אחד ומזלזלים במאמינים בו, כמוני אתם אחיי היקרים, בדמעות אני מבקש מכם אל תמשיכו בדרככם ושובו אל האל ולדרכי אבותינו, אל תמשיכו בהתנגדות הזאת שלא תועיל לכם בחיים, אתם חלק מעם מיוחד ושונה משאר העמים ויש לכם את הכח לבחור מחדש, לבחור שאתם נותנים לאל שלא קיים לדבריכם הזדמנות להיכרות קרובה יותר, אני מבטיח לכם שברגע הזה שתשובו לאל גם האל ישוב אליכם ויושיט לכם יד. בגאולה הזאת האל ישוב אלינו בכוח גדול ועצום, בכוח שניסי יציאת מצריים יחשבו לעומתו כרוח קלילה בהרים, הגיע הזמן שגם אתם תחזרו בתשובה.

"וְהִנֵּה יְהוָה עֹבֵר, וְרוּחַ גְּדוֹלָה וְחָזָק,
מְפָרֵק הָרִים וּמְשַׁבֵּר סְלָעִים לִפְנֵי יְהוָה"
(מלכים א' פרק י"ט פסוק י"א)

מי שיבחר נכון היום לא ייפול ולא יכרע ברך יחד עם מדינת ישראל וצה"ל, עדיף עכשיו לבחור כי אחרי זה יהיה מאוחר מדי והאל לא יקבל אתכם בשמחה אחרי שכבר תראו את המפלה של מדינת ישראל ורק אז תחליטו לשוב אל האל, יהיה קצת מאוחר מדי ואתם תהיו מנודים מעם ישראל, אלו שילחמו נגד האל ונגד משיחו ישלמו ביוקר ולא יהיה להם כבר מקום לתקן, האבדון הוא נחלתם.

לכל היהודים חרדים עד חילונים שעדיין יושבים בשלטון מדינת הערב רב, עשו תשובה כבר עכשיו כדי שלא תאבדו עם מדינת ישראל יחד במלחמה הזאת, מלחמה שאין לכם בה שום סיכוי נגד האל, משיח בן דוד ועולם התורה והמצוות. האל הכין ים של צבאות שיגיעו לכיוון שלכם ולא תבינו איך הגעתם למצב הזה, צבאות גשמיים ורוחניים, צבאות שלעולם לא העלתם על דעתכם שידרכו כאן. מעבר לכך, רק במלחמה נגד משיח בן דוד ומלכות יהודה שתשוב אין לכם שום סיכוי והאל יגדיל את כוחו ויעניק לו ישועות, ניסים ונפלאות.

לסיכום התכלית של מדינת ישראל וצה"ל היא להעלם מעל פני האדמה, אשרי מי שיזכה להתבונן בעומק הדברים ויחזור בתשובה כבר עכשיו, יש לאל יד רחבה לקבל את כל השבים אליו, עד הרגע האחרון הוא יקבל, רק תפקחו עיניים ותפתחו את הלב לאמת, לתכלית של הגלות הזאת ולנס שעם ישראל עדיין חי!

אני לא מאחל לאף יהודי למות ולא מתפלל שאנשי המדינה יהרגו או ימותו, אין לי אפילו רצון שימותו גויים רבים, אך לצערי מכורח המציאות רבים ימותו, בעיקר החוטאים והפושעים נגד האל ונגד תורתו. כל בן אדם, יהודי או לא, במדינת ישראל או בצה"ל שיבחר לקבל את המשיח ואת מלכות יהודה וייפנה לו מקום מתוך כריעת ברך וכניעה יזכה להציל את נשמתו, אך כפי שצפוי להיות, רבים ילחמו במשיח ובחטא הזה הם ייעלמו מעל פני האדמה בחטאם נגד האל. לצערי כבר היום לועגים לביאת המשיח וכשהוא יגיע ילעגו לו עוד יותר מעכשיו, עד הרגע שהם יבינו שהכוחות שלו הם מעבר לצה"ל המאמין בכוחו ועוצם ידו, עם המשיח יגיעו למלחמה גם צבאות של מלאכים בלתי נראים שיכריעו אותם, מעבר לכך שהאל ישלח את משרתיו הפרטיים להגן עלינו ולהלחם בכל אויבנו.

האל שעושה את מלאכיו רוחות ואת משרתיו אש לוהט ינקום בחוזק יד ויעניש את ערב רב, באבוד רשעים רינה והימים שיאבדו רשעים מן הארץ ורשעים עוד אינם מגיעים מהר מאוד, רשעים אלו הם הכופרים באל האחד היחיד והמיוחד, אלו המסיתים את הציבור נגד עבודת האל יתברך ונגד קיום התורה והמצוות, אלו ההופכים בדבריהם את האור לחושך ואת החושך לאור, אלו המונעים מעם ישראל לרדוף אחר האל וללכת בדרכיו, אלו המסיתים אותנו מעבודת האל, כולם יאבדו כהרף עין, אף אחד לא יושיע אותם והם לא יזכו להזדמנות שניה.

אני אישית לא צדיק, אך אני בחרתי להיות בצד של עם ישראל עובדי האל, בחרתי בצד של צדיקו של עולם, בצד של האל, בצד של בניו ההולכים אחריו בתמימות יום וליל, בצד של שומרי התורה והמצוות, בצד של בעלי התשובה שאין קץ לשכרם בעולם הבא, בצד של משיח בן דוד ואליהו הנביא, בצד של מלכות יהודה, בצד של הגאולה הקרובה, בצד של האמת היחידה שיש לנו אך ורק אל אחד בו אנו מחויבים להאמין ולדבוק, כולנו צריכים לדבוק בצד הזה!

למרות כל הדרך שעברתי, המראות שראיתי במותי והאמת שאותה אני יודע ללא שום צל של ספק עד היום הזה, למרות כל הידיעות שצברתי בדרך האל, למרות זאת, לצערי הרב ובעוונותיי הרבים, ירדתי לבאר שחת ולשאול תחתיה, תמיד הייתי בצד של האל אך השטן עמד על ימיני ולא הניח לי, רדף אותי יום וליל ושידל אותי לחטוא נגד האל אהובי ונגד רצוני, נפלתי כשבוי חרב בידיו. היצר הרע הארור המנוול הזה הוביל אותי לשאול שאי אפשר לעלות ממנה, שאול שמושכת אותי אליה בכל רגע ועד היום, שאול שהכניסה אותי למלחמה נצחית בין הטוב לרע, שאול שהרגשתי בה את המתיקות והתענוג של החטאים כשמנגד נקרע לי הלב והנשמה שהתרחקתי מהאל ועשיתי מעשי פשע נגד רצונו.

המסע אל השאול התחיל בתקופה הזאת, הנפילה שלי התחילה ממש עכשיו, בדיוק עזבתי את הישיבה ואני כבר במדרון שהשטן הכין לי ביצירתיות רבה, מדרון שמתחיל עם טעימות של חטא ומגיע לשאול מלא חטאים ועוונות קשים, חטאים שהתחננתי לאל שינקה אותי מהם בכל דרך בעולם שרק תאפשר זאת, חטאים שהתחננתי בתפילות רבות אל האל שיסייע לי שלא לשוב אליהם יותר לעולם ועד, חטאים שאני מתבייש בהם כאדם וכיהודי, חטאים שלא חשבתי שאעשה אחרי שזכיתי לחזור אל האל בתשובה, חטאים שאבכה עליהם לעולם.

נסעתי לירושלים ללשכת גיוס, שוחחתי עם נציגת צה"ל והסברתי לה שאני רוצה לשוב הביתה כל יום כי ההורים שלי זקוקים לי ואני רוצה להיות בקרבתם, בנוסף לכך הסברתי לה שאין לי את כוחות הנפש לשרת בקרבי כמו אבא ואחי ואני לא יכול לשהות במשך שבועיים מחוץ לבית, למדתי זאת על בשרי בישיבה, שם גם לא הצלחתי לשהות במשך זמן רב וכל שכן עכשיו בצבא, הנציגה הלכה להתייעץ והחזירה לי תשובה שהצבא מסרב לבקשה שלי ושאני מתגייס לקרבי. אני מגיע לתרום למדינה והם מסרבים לי ככה בכזו קלות? הייתי חייב לפעול כדי להתנתק מהצבא של המדינה הזו שמגייסת את התושבים כאילו אין להם בחירה.

מהניסיון שלי למדתי שרק כשהאל מחליט אז אין לך בחירה, המדינה והצבא יכולים לעשות שמיניות באוויר כדי לשלול ממני את הבחירה שלי ולגייס אותי, הם לא מחליטים יש בורא שמנהל את העולם על אפם וחמתם, בחרתי באותו הרגע שאין סיכוי שאני מתגייס לשרת את המדינה "הנאורה" או הארורה הזאת, ארורה כי ככה אמרה התורה את דברי האל בספר דברים פרק כ"ז פסוק כ"ו:

"אָרוּר אֲשֶׁר לֹא יָקִים אֶת דִּבְרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת לַעֲשׂוֹת אוֹתָם..."

אמרתי את דבריי לפקידה ושאלתי מה אני עושה כדי לא להתגייס לצה"ל? היא אמרה לי שאפנה לקבן, לא הבנתי מה זה קבן ולא ידעתי שזה ראשי תיבות, שאלתי אותה מה זה קבן? והיא הסבירה קב"ן ראשי תיבות קצין בריאות נפש, אמרתי נו טוב לא נשמע מסובך, הקב"ן לא היה נוכח באותו היום בחסדי האל. לקחתי את מספר הפקס שלו ורשמתי לו מכתב יפה שאם צה"ל יעיז לגייס אותי, אני לא יכול להתחייב שלא אפגע בעצמי עקב הלחץ הנפשי שבו אני אעמוד.

תוך מספר שבועות הגיע אלי מכתב בו תאריך הגיוס מבוטל ואני מוזמן לקב"ן היקר לפגישה, הגעתי והלו שאל אותי: "אתה רוצה להתגייס או לא?" התחלתי לדבר לשם ולפה אך זה לא עניין אותו בכלל, הוא קטע את דבריי ושאל שוב בקשיחות: "כן או לא?!", ועניתי לו: "לא!", מיד הוא חתם במסמך שלו ואמר לי לחתום. לאחר מספר שבועות הוזמנתי שוב לקב"ן, הפעם היו 2 קב"נים, שוב אותה שאלה חזרה על עצמה, וכמובן שעניתי שוב: "לא!".

הם חתמו על תעודת השחרור מצה"ל והעניקו לי אותה. שאלתי: :זהו זה?" והללו ענו: "כן, אתה משוחרר..." הייתי מאושר מבלי סוף והודאתי מיד לאל על שסייע לי להשתחרר בקלות שכזו מצבא החושך של מדינת ישראל.

האם שיקרתי? לא, ואם תגידו עדיין שכן, אז אני יאמר לכם שהמטרה והתוצאה הם טובים, שלא אתערב בחושך שצה"ל מרעיף על חייליו בפקודות ואווירה צבאית שהם כנגד כל דרך של יהודים ההולכים בדרך האל, החל מגיוס בנות לצה"ל וכלה בגיוס בני הישיבות. צה"ל הוא הכלי של ממשלת ישראל להשמיד את היהדות שקיבלנו מאבות אבותינו ולעקור את היהודים מיהדותם! צה"ל הוא צבא כנגד האל! צבא כנגד היהודים! צבא כנגד התורה והמצוות!

צה"ל לא ימשיך להתקיים עוד זמן רב, יספרו לכם שצה"ל הוא צבא חזק, יגידו לכם שהוא הצבא החזק בעולם ושכל מי שיתעסק איתנו אז צה"ל יכריע אותו ויערוף את ראשו ועוד הרבה סיפורים של גדלות וכוח אין סופי מלא גאווה. בחושך הם הולכים, את האל עזבו מזמן, על כוחי ועוצם ידי בלבד הם נשענים, גם פרעה במצרים חשב שהוא יוכל לשלוט על יהודים באופן דומה, ביקש שילכו לעבוד ושישלמו לו מיסים, פרעה לא הסכים שעם ישראל יצאו ממצרים בכדי לעבוד את האל כפי שאמר לו משה. כך גם מדינת ישראל יחד עם בתי המשפט וצה"ל חושבים שהם יכולים לעקור את התורה והיהדות מעם ישראל בקלות, ברגע שזה לא הולך להם אז הם מנסים לעקור את אלו ששומרים את התורה ועוסקים בה יום וליל מדרך האל אל דרך החושך בכך שהם מוציאים חוק גיוס. אם הם חושבים שיש להם כוח לעשות זאת הם פשוט הוזים.

כשהאל יניח את זרועו ואת ימינו על צה"ל הם יכרעו וייפלו לפני אויבים רבים שיגיעו לכאן, אנחנו כל כך תמימים שאנחנו חושבים שהשקט הזה ימשך, ארץ ישראל הולכת להיות רועשת כפי שלא רעשה מימות יהושע בן נון.

בדמעות אני מתפלל שלא יהרגו רבים מאחינו ישראל המשרתים בצה"ל, בתמימות או בטיפשות הם התגייסו לצה"ל, הגלות הזאת בלבלה אותנו לחלוטין. אני מתפלל שהאל ישמור על כל היהודים ההולכים בדרכיו ויאיר את עיניהם של כל אלו המאמינים שצה"ל וממשלת ישראל הם תחילת הגאולה, מסכנים, הם לא מבינים שהיא תחילת הגאולה אך מהכיוון ההפוך, מהכיוון הרע ולא מהטוב, בגאולה הקרובה נשמות ערב רב יזיקו לנו מאוד עד שהאל יושיע אותנו מהם, ערב רב הזיקו לנו מדורי דורות ובקרוב האל יבדיל אותנו מהם לנצח נצחים, האל יתקן את שארית הפליטה בעם ישראל שתלך אחריו באמונה ואהבה. בינתיים מדינת ישראל היא תחילת הגאולה שלנו ממדינת ישראל עצמה!

מדינת ישראל היא לא מדינת היהודים! זו מדינת ערב רב שמתחילת דרכה הציבה לה את המטרה לטשטש את הקשר של עם ישראל ליהדות ולדרך האל אלוהי אבותינו אברהם יצחק ויעקב. מי שחוגג את יום העצמאות שידע שהוא חוגג את היום שבו לקחה מדינת ישראל מעם ישראל את העצמאות ללכת בדרך האל ולשמור על יהדותם שקיבלו מאבותיהם, הוא חוגג את ניצחון הערב רב על המסורת היהודית ועל עם ישראל! תפקחו עיניים ותגלו את השקר הגדול!

דמיינו לכם תרחיש שבו לא רק האיראנים נלחמים בנו יחד עם המצרים הסורים והחיזבאללה, דמיינו לכם תרחיש גדול יותר שכל אלו יחד עם הסינים, הרוסים, הצפון קוריאנים, האמריקאים ועוד מציפים את אדמת ישראל בצבאות, כשאלו נלחמים באלו אחרי שצה"ל כבר קרס ולא נשאר לו כבר שליטה בשטח. התרחיש הזה הולך להתרחש בקרוב מאוד, אין לי מושג מתי הוא יתרחש בדיוק, מסיבה פשוטה שהאל דוחה אותו שוב ושוב בכדי שלפני הגאולה האחרונה ישובו אליו כמה שיותר נשמות בתשובה, אך דעו לכם, הגזירה הזאת כבר נגזרה, הרעה הזאת תגיע מהים מחופי ישראל בהם חטאו בנות ישראל בפריצות איומה, משם תפתח הפרצה כנגדנו מידה כנגד מידה, שם על חוף הים חשפנו את גופנו, חשפנו את התאוות והיצרים, חשפנו את הרצון להיות עם חופשי בארצנו ולעשות כאן בארץ הקודש ככל העולה רוחנו, חשפנו את חולשתנו נגד התאוות, מרדנו כלפי דרך האל וכלפי דרכי האבות, פרקנו עול כפי שלא פרקנו מעולם! מידה כנגד מידה יגיעו מהים אויבנו ויפשיטו מאיתנו את האחיזה בארץ הקודש, עד שהאל ירחם עלינו מתוך תפילות שנזעק אליו תתחיל הגאולה בחסדי האל. אני חולם על הימים הללו, אף אחד מאיתנו לא רוצה להיות בהם, אך הם יגיעו, בעוונותינו הם יגיעו ורק האמונה באל אחרי ששבנו בתשובה תושיעה אותנו.

החזרה בתשובה תוביל אותנו אל האמונה שאני מייחל ללמד בספר הזה והיא זו שתחייה אותנו כשנראה ניסים ונפלאות ואיך מלאכים שומרים עלינו, האל ישלח בטובו מלאכים בכמויות שלא נראו מעולם להגן על כל יהודי ויהודיה שישובו אליו בתשובה וילכו בתמימות ובלב שלם בדרך האל, התורה והמצוות. הגנה שתתרחש אם רק נאמין באל ברמה כזאת שיכולה ליפול לידינו פצצת אטום ואנחנו לא נינזק ממנה כלל, כי האל יכול להגן עלינו גם מפצצת אטום. ערב רב הרסו אותנו מדור לדור ורק האל יושיע אותנו ויגן עלינו מטעויותיהם.

במלחמה הזו צה"ל קורס, הממשלה לא מתפקדת יותר, היא כבר איננה, מתפרקת ונעלמת, כל אחד בורח למקום אחר, כל אחד נס ונמלט על נפשו, בשלב הזה שיוגדר כמצב חירום לאומי לא תהייה למדינת ישראל האפשרות להשתמש בפצצת אטום, כי חסרי האמונה שדאגו לבנות את המתקן הזה לא חשבו בדעתם איך הם יפציצו עם פצצת אטום עמים רבים שנמצאים כבר כאן בינינו ונלחמים האחד בשני, מה הם יעשו? יפציצו את ארץ ישראל עם אטום? את עצמם?! או שמה ישלחו פצצת אטום לכל עם שנלחם באנו והוא כבר כאן?! את הרמת הגבה הזו של הכוח ועוצם היד ע"י הכור הגרעיני הדמיוני שהקימו וע"י צבא עם מטוסים וטנקים, כוח שאין למדינת ישראל האל יעלים בין רגע.

אם אנו רוצים פצצת אטום אמיתית שתשמור עלינו במלחמה הזו אנו צריכים לשוב בתשובה, כי הגיע הזמן הזה שהוא הסוף, הקץ שכל העמים מאמינים בו, קץ שהרבה תוהים מתי הוא יגיע ומה יתרחש בו, הקץ הזה הגיע והוא מאיים גם עלינו, אנו צריכים פצצת אטום שהיא ראשים תיבות של המילים אטום: אמונה טהרה וידוי מצוות. זו פצצת האטום שלנו יהודים יקרים.

אם רק נתחיל כבר לחזור בתשובה ונאמין שהאל הוא אחד יחיד ומיוחד, שרק האל יכול לשמור עלינו באמת מכל נגע בעולם, שרק באמונה אנו ניגאל ונחזיק מעמד למרות כל התלאות שיהיו בדרך, באמונה אנו נזכה לראות ישועות ונחמות בביאת משיח בן דוד שישנה את ההיסטוריה של העולם, ידאג ששום עם לא יאיים עלינו יותר ונוכל לשבת בשלווה ולהתקרב לאל מיום ליום יותר ויותר. באמונה הזאת שנתחיל להשיג ע"י שנשמור טהרה ונקדש את עצמינו מהטומאה, הטומאה שמדינת ישראל פרסה לרגלינו יום וליל ע"י החופש האיום שהעניקה לכל אחד לעשות ככל העולה על רוחו, ע"י החופש שבו המדינה הביאה לכאן גויים רבים שהתערבו באנו וטימאו את ארצנו באין סוף מעדניות של חזיר ובחופש לכל דבר שבטומאה, החופש לזלזל בכל הקדוש ליהודי ביהדותו ובדרכיו, החופש לרמוס את דרכי הצניעות של בנות ישראל ע"י צה"ל ומערכת החינוך, החופש לטמא כל נשמה יהודית שהגיע לארץ בתמימות כדי ללכת אחר האל ופגשה כאן ארורים שגזרו את זקנם ופאותיהם, החופש לגייס יהודים היושבים ולומדים תורה בכדי לעקור אותם מיהדותם, החופש למעט את הקדושה ולהגביר את הטומאה, החופש להיות עם חופשי בארצו ולעשות ככל העולה על רוחו.

חופש וטומאה שיעקרו בקרוב, בנוסף אנו צריכים לטהר את עצמנו מלהביט אל המסך שמשחיט את נפשנו ומטמא אותה מיום ליום, מסך התקשורת המדווח לנו בכל רגע ורגע את דברי הערב רב והצד האחר ומדביק אותנו בטומאותיהם. בזמן הפנוי שיש לנו עכשיו כשאנו לא מביטים במסך הכופרים, אנו נשב לקרוא וללמוד את דרכי האל, אנו נפסיק להיטמא בטומאות הגויים שאופפים אותנו מכל עבר, נפסיק להיטמא לחטאים של משכב זכר, אשת איש ונערה פנויה, נפסיק להיטמא לנידה. על הנשים להיטהר ע"י התנהגות בצניעות ולבוש צנוע שלא יטמא את עיני בני ישראל ויגרום להם להרהר ולחטוא אחריהן, כפי שרבים מהן גרמו לי לחטוא, אנא מכם עזרו לנו בלבושכם ללכת בדרך האל יתברך, קשה מאוד להתלבש בצניעות, אני מבין, אך חשבו על בחורים כמו שאני הייתי גם בלי לרצות להסתכל רואים אתכן אתן כבר בכל פינה ובכל מקום ואי אפשר לחזור הביתה נקי בלי שראינו משהו בדרך, המראות האלה מחטיאים אותנו בסופו של דבר ומרחיקים אותנו מהאל וגם אתכן בנות יקרות, צניעות זה כמו שבן מניח תפילין ומתעטף בציצית, זו המצווה שלכן וזו הדרך שלכן לזכות בשלל, שלל של מצוות לעולם הבא, צניעות בלבוש ובדיבור, אישה נשואה חייבת ללכת עם כיסוי ראש, פאה לא עובדת כבר אז תשכחו ממנה, מטפחת מבד זו המצווה, גם הבעל ייהנה כשיראה את שערכם אחרי שלא ראה והתגעגע מאוד למראהו. נערות יקרות אסור לכן להתגייס ואל תמציאו לי תירוצים שאין להם שום בסיס! הטהרה מתחילה בבנות ישראל ואם לא תקבלו על עצמכן את המצוות הללו אז שקענו כבר במצולות ולא ניתן לדעת אם נעלה משם או באיזה אופן נעלם משם, האל זועם על מה שעושות בנות ישראל בצה"ל, בשביל זה הגענו לארץ ישראל?! על הנשים הנשואות לטהר את עצמן בלכתם למקווה לאחר שבעה ימים נקיים, כדי שיטהרו וגם יזכו ע"י כך להביא בנים טהורים לעולם ובכלל שיצילו בכך את הבעל שלהן מאיסורי נידה החמורים עליהם משלמים בייסורים קשים מאוד. הגברים צריכים לטהר את עצמם בשמירת העיניים ברחוב, לא להתבונן בנשים לא צנועות ברחוב או במדיה, השטן עומד על ימיננו ומחטיא אותנו יום וליל.

אני לדוגמא בן הנידה וכפי שראיתם מידות קשות ומכוערות הושרשו בי עוד מיום היוולדי, בחסדי האל אני זוכה להיטהר מהטומאה הזאת שאופפת אותי במשך כל חיי ומתבטאת בדחף איום שלא פוסק אל הטמא והדומה לו.

החשוב ביותר ובו נתחיל אנו נטהר את נשמותינו מחילול השבת הקדושה, אוי לנו מחילול השבת שאנו עתידים לראות דם ברחובותינו על חילול השבת האיום הזה שמתרחש כאן בעוונותינו הרבים. שמרו שבת והצילו את נשמתכם.

תוך כדי שאנו מטהרים את עצמנו מכל הטומאות הרבות המקיפות אותנו, אנו צריכים לעשות וידוי, להתוודות על כל הפשעים שעברנו נגד רצון האל ולהתפלל לאל בוקר צהריים וערב ובכל רגע פנוי שימחל לנו על פשעינו הרבים, שישלח לנו את משיח בן דוד וישיב את מלכות יהודה למקומה ויגאלנו שנית.

עכשיו אנו צריכים גם להתחיל ולשמור את שאר המצוות שיש לנו בתורה, אחרי השבת שאתם חייבים לקבל על עצמכם מיד ואחרי האמונה והטהרה, תתחילו לקבל על עצמכם ככל המתאפשר לכם כל מה שרק תוכלו לשמור מיד, כל מצווה שאתם חפצים בה ונראה לכם שתוכלו לקיימה תתחילו לקיימה מיד, מצוות שנראים לכם קשות תלמדו עליהם עוד ועוד וככה יגיע גם הכח לשומרם. תתקרבו אל שומרי התורה והמצוות כדי שמהם תלמדו עוד ועוד את דרך החיים, את הדרך שהאל בטובו הנחיל לנו בתורה, במצוות ובמעשים טובים.

בבקשה הניחו לכל הדעות המשובשות שהתקשורת חרטה בנשמתכם, הסנפנו יום וליל את כל הזבל שהם דחפו לנו בחדשות ובתוכניות כאלה ואחרות, הגיע הזמן ללב חדש, בואו נשכח מהכל ונפתח דף חדש עם האל, בואו ונלך בדרך האל שיצר אותנו והעניק לנו חיים, בדרך בה הלכו אבות אבותינו מיציאת מצרים ועד היום, בדרך של משה רבנו שהעניק לנו את התורה במתנה, בדרך של אושר שאנו קרובים אל היוצר שלנו ושאנו מתקרבים אליו יום וליל עוד ועוד, בדרך של מקום בעולם הזה והמשך בעולם הבא, בדרך של נצח רוחני וגשמי, בדרך שאנו אומרים לאל בפשטות תודה, תודה על שהענקת לנו את הדרך אליך, את הדרך לארמון המלך, להיכל, את הנתיב של התורה והמצוות להתקרב אליך.

זו פצצת האטום שאנו נבנה ביחד נגד כל אלו שהולכים להגיע לכאן להשמידנו ונגד מדינת ישראל וצה"ל שמנסים לעקור מאיתנו את היהדות שלנו. בדרך החדשה הזו אנו נתפלל אל האל שיסייע לנו וייתן לנו כח להתקדם ולהמשיך הלאה בהתקרבות אליו, אנו נבקש שיעזור לנו להתנתק מהטומאה, שיעזור לנו להתנתק מאלו שדוחפים לנו במשך 24 שעות ביממה זבל תקשורתי. נתפלל שנזכה להתנתק מההבל ומהחטא, מהמשיכה לתאוות ומההתמכרות להם.

פרק י"ב

החטא

עכשיו שיש לי פטור מצה"ל ואני בבית, סדר היום שלי ממשיך כרגיל, מתעורר בבוקר לחלוב, מתפלל שחרית, עובד ברפת במשך היום, מתפלל מנחה, חולב בערב ולאחר מכן מתקלח, מתפלל ערבית ויושב ללמוד מעט ולאכול.

אני בן 17 ואבא החליט להביא תאילנדי שיעבוד ברפת, זו התקופה שבה התחילו להביא אותם בכמויות, כמו עשב התחילו לצוץ תאילנדים בכל מקום, לא אהבתי את הרעיון הזה שיפגע בפרנסה של הרבה יהודים אך לא היה לי יד בדבר ואבא החליט שהוא מביא וכך היה, כשהגיע התאילנדי אבא ביקש שאני אלמד אותו לעבוד שכן אני ניהלתי את המשק באותם ימים, אמרתי לעצמי שהוא כבר שם והוא רק יכול לעזור לקדם את המשק, המציאות נפחה לי בפנים, לימדתי את התאילנדי לחלוב ולעבוד ברפת, תוך כדי שיחד עם זאת אני מתחיל לחוות מצד האבא יחס מזלזל יותר ויותר מיום ליום, במשך השנים אבא לא היה הכי רגוע והיה צועק עלי הרבה, כשמת עגל פעם בשנה וגם ככה הייתי בוכה על כך הוא היה מוסיף לי עוד כאב וצער. לא אשכח את אותם ימים בהם נפשי דעכה מיום ליום, גם בבית בערב שישבנו לאכול אבא היה צועק עלי ומתרגז ואומר לי שאני יעוף מהבית כשלא היה לי לאן ללכת, כל זה היה גם אחרי שכבר עזבתי את הבית והלכתי לגור שלושה חודשים אצל סבתא שלי ז"ל.

לא הפריע לאבא דבר, הלשון שלו הפכה להיות בליבי כחיצים חדים שפוגעים ופוגעים בלי סוף, דמעות רבות זלגו מעיניי על התייחסותו הרעה אלי וזלזולו בי, בחדר סגור ובמקלחת בכיתי המון, לא מצאתי דרך בכדי שהיחס הזה יפסק כבר, ברוב המקרים שתקתי ולא עניתי לו, לא היה לי פשוט מה לומר הייתי פגוע.

אני כמעט בן 18, החלטתי שאני לא יכול להישאר בבית ולספוג כזה יחס. הייתה לי קופת גמל שאימי פתחה לי כשהייתי תינוק בתקופה שבה היא הייתה בריאה לחלוטין ועבדה בעבודה מכובדת, בקופה היו קצת יותר מ- 40,000 ₪, החלטתי לפתוח את הקופה וניגשתי לסניף הבנק בבאר שבע שם אמרו לי שאני צריך להיות מעל גיל 18 בשביל לבצע את המשיכה של הכסף שלי.

בכסף תכננתי או לעזוב ולהשכיר לי דירה באשדוד וללכת ללמוד מחשבים, או לקנות קרוואן ולהמשיך לגור במושב במשק של אבא. נסעתי לאשדוד ברכב אחרי שכמובן היה לי רישיון כי עברתי טסט שני בעזרת האל ושם ניגשתי עם מתווך לבחון יחידת דיור, נכנסתי אליה וראיתי חושך בעיניים, הסתובבתי לכיוון היציאה וראיתי ג'וקים ענקיים רצים ובורחים מהאור שהשקיף עליהם מבעד לדלת ומיד נכנסה בי חלחלה ללכת לגור במקום אחר שהוא לא הבית שלי, לכן, החלטתי לקנות קרוואן ולהישאר במשק במושב, הייתי בטוח שהמרחק מהבית ירגיע את היחסים עם אבא, לצערי, הסתבר לי בהמשך שהתבדיתי עם עצמי.

הדרך לקרוואן הייתה רצופת מכשלים מצידו של אבא, שכן ברגע שהוא ראה שאני מסדר מקום לקרוואן הוא התחיל לצעוק עלי ואמר בזעם שאני לא מביא לשם קרוואן, הסברתי לו שאני לא יכול להמשיך לישון בסלון בבית, שאני בן 18 ורוצה פרטיות וחדר משלי, ביקשתי ממנו שיבנה לי חדר אך לא היה לו אכפת. המשכתי במסע שלי אחרי שניגשתי לחברה שבונה קרוונים ניידים באשדוד, בעזרת האל הכנתי להם תכנון לקרוואן בדיוק כמו שאני רוצה לפרטי פרטים, הבחור שם שהבין שיש לי ניסיון במחשבים זכה שאסדר לו את המחשב במשרד ובבית ללא עלות, שיהיה לו לבריאות, הוא כמובן לקח ממני את מה שמגיע לו, בתור התחלה הוא ביקש צ'ק כדי להתחיל לעבוד ולמרות שהסברתי לו שאני עוד מעט בן 18 ויהיה לי את כל הכסף הוא ביקש צ'ק כדי להתחיל לבנות את הקרוון, אני הייתי לחוץ כי רציתי כבר לצאת מהבית, ממש סבלתי שם, אבא התייחס אלי ממש לא יפה ורציתי שהקרוואן כבר יגיע ואני יוכל לעבור אליו.

בסוף הבאתי לו צ'ק מזומן שלקחתי מאבא בתור פיקדון על סך 10,000 ₪, לא ידעתי שהוא יפקיד אותו, אמרתי לו שאני אתן לו את כל הכסף אחרי גיל 18, לא ידעתי גם איך רושמים צ'ק פיקדון מסתבר, סמכתי עליו, אך הוא הפקיד את הצ'ק והכסף עבר אליו מהחשבון של אבא שכשהבין זאת הוא הגיע אלי וצעק עלי שלקחתי לו כסף, אמרתי לו שזה היה בטעות ואני אחזיר לו את הכסף מקופת הגמל שאני משחרר בקרוב, אבא צעק עלי עוד יותר וטען שקופת הגמל זה גם הכסף שלו ושאני לא קונה שום קרוואן. לא ידעתי מה לענות לו כבר.

במשך שנים התחננתי לאבא שיבנה לי חדר כי הוא לקח את החדר שלי, עכשיו שדאגתי לעצמי לחדר חשבתי שהוא יושיט לי יד, אך התברר שהוא נגדי.

במהלך הימים לאחר הפקדת הצ'ק המדובר, קיבלתי שיחה מהבחור שסגרתי איתו את העסקה בחברה של הקרוואנים, הוא טען בפניי שאבא התקשר אליו ואמר לו שאני גנבתי לו את הכסף, הבחור לא שאל אותי אם גנבתי את הכסף, הוא שאל שאלה אחרת, הוא שאל אותי אם זה שהתקשר אליו הוא האבא האמיתי שלי או אבא חורג? אמרתי לו שהוא האבא האמיתי והוא ענה לי ואמר: איך הוא מדבר עליך שאתה גנב וגנבת לו את הכסף? אמרתי לו שאני לא יודע, והוא ענה לי שהוא בחיים לא יגיד על הבן שלו שהוא גנב גם אם הוא ייקח לו את כל מה שיש לו. הוא לא הבין את הזעם שיש לאבא שלי, הוא לא ידע שאצל אבא שלי כסף קודם לכל דבר אחר בחיים, גם לבן. ביקשתי ממנו שלא יתייחס לשיחה הזאת כי אני לא גנבתי מאבא שום דבר ונפלה כאן טעות.

כשהייתי בן 18 וקצת הקרוואן היה מוכן, עשיתי רצפה מבטון על יד הבית כדי להניח עליה את הקרוואן, במהלך ההכנות ליציקת הבטון ברצפה צעקותיו של אבא התנוססו עלי באוויר בעוצמה תוך כדי שהוא מאיים עלי שהוא יהרוס לי את מה שאני עושה ועוד איומים רבים שפגעו בי, רציתי מאוד שהוא יעזור לי, שישמח שאני עושה משהו כזה גדול, אך הוא לא שמח ולא התגאה בי מעולם. כשכולם שאלו והתפלאו מהקרוואן ומכך שאני תכננתי אותו במיוחד בשבילי, אבא צחק עלי בכל פעם מחדש ואמר בצחוק ולעג שקניתי קופסת גפרורים.

בקרוואן היה חדר שינה, מטבחון, שירותים ומקלחת, לא רציתי מעבר לזה, רציתי רק פינה שקטה ללכת לישון ושלא אקפא מקור בלילה כמו שקפאתי בסלון בו ישנתי אצל ההורים. אבא לא הבין אותי ואת הצורך הזה, הוא צחק עלי שהקרוואן כאילו קטן כל כך, אך בשבילי הקרוואן היה עולם ומלואו, לא היה יום אחד בקרוואן שלא הודיתי לאל על שהעניק לי פינה משלי, מקום חמים לישון, מיטה ושמיכה חמים לחורף ומשב רוח קריר בקיץ, תודה לך אל יקר וטוב שלמרות שלא הלכתי בדרכיך בקרוואן עדיין הענקת לי מחסה בימים שהיה לי בהם צר עם הרבה צער, תודה לך אל יקר שעטפת אותי בזרועותיך החמים.

לפני שרכשתי את הקרוואן לקראת גיל 18 אמרתי לעצמי שאני צריך שיהיה לי קצת כסף משלי, רציתי להתחיל לחסוך מצד אחד ומצד שני רציתי לקנות לי מה שאני צריך באופן עצמאי, לא היו לי יותר מדי דרישות לעתיד חיי או לעצמי, לא הייתי ילד שאוהב לבזבז בכלל, אהבתי את התחביבים שלי בלבד.

בעקבות הרצון לעצמאות כספית ולחסוך לדברים שאני רוצה לקנות עבורי, ניגשתי לאבא וביקשתי ממנו לשלם לי בכל חודש 1,000 ₪ עבור העבודה ברפת, בקשה זעומה לעומת מה שהייתי עושה ולעומת מה שמגיע לי לפי שכר מינימום. אבא אמר לי שכשאגיע לגיל 18 הוא ישלם לי, כי עכשיו אני קטן מדי בשביל זה, האמנתי לו בתמימותי וחיכיתי בקוצר רוח שיגיע כבר גיל 18.

הגעתי סוף סוף לגיל 18, ניגשתי לאבא ואמרתי לו שעכשיו אני בן 18 ושיביא לי 1,000 ₪ שכר על העבודה שלי החודש ברפת, אבא אמר לי שאין לו כרגע כסף ושחודש הבא הוא יביא לי על חודשיים, האמנתי לו בתמימותי, חודש אחרי ניגשתי לאבא ואמרתי: "אבא אמרת שהחודש תשלם לי 2,000 ₪ על חודשיים", אבא ענה לי שוב שאין לו, ניגשתי אליו בשבוע שאחרי ובעוד שבוע שאחרי, לצערי הוא פשוט התחמק והתחמק שוב ושוב שאין לו, אחרי שלושה חודשים הבנתי שאבא לא מתכוון לשלם לי בכלל, הבנתי שאבא לא רוצה לתת לי כסף, אלא רק רוצה לנצל אותי לעבוד אצלו, הבנתי שאני במצב לא טוב כי בניתי את כל העתיד שלי על העבודה ברפת ועל משכורת ופרנסה בכבוד שתגיע ממנה, למראה עיניי אבא לא משלם לי ולמרות שהוא הבטיח הוא לא עומד במילה שלו, אז מה יהיה בעתיד כשתהייה לי משפחה או שארצה לחסוך כדי לקנות לי רכב משלי ואיך אני אהיה עצמאי באופן הזה? כל דבר שאצטרך אני אלך לאבא לבקש ולהתחנן והוא יעשה לי פרצופים כאלו ואחרים או יכעס עלי וכל היחס בנושא הכסף שמתרחש כבר עכשיו עוד ימשיך?! החלטתי שאני לא נותן לזה להתרחש, אט אט התדרדרו גם ככה היחסים שלי עם אבא בגלל התאילנדי שבעקבותיו אבא החל להתייחס אלי בזלזול, בגלל כל הפגיעה שלו בי בעקבות הקרוואן, הפגיעה שלו בי כשנסעתי לתקן את הברית מילה, הפגיעה שלו בי בגלל השבת, בנוסף לכל כך הרבה דברים שהוא פגע כשכולם יחד התאגדו להם עם הזמן והחלטתי שאני לא עובד יותר ברפת ושאני לא אתן יד לאבא לעשות אותי עבד. אבא זעם על כך שאני לא רוצה לעזור לו יותר, הוא היה מגיע בבוקר לקרוואן שלי וקורא לי בקול גדול ומאיים וכשלא עניתי לו מיד מהפחד שהיה לי ממנו, הוא התחיל להוציא לי את התריסים ממקומם מהכעס שלו, הייתי נכנס לשירותים ומתחבא שם מהפחד שלי ממנו עד שהוא הלך והיה שקט מסביב, החיים באותה שנה היו רדופים פחד מאבא ומלאים כאב ויגון מיחסו אלי.

המצב הזה נמשך כשנה עד שאבא הבין שאין לו עם מי לדבר כשהוא כועס, בנוסף הוא ראה שאני כבר מתחיל לעסוק בתחום פרטי משלי, התחלתי לתקן מחשבים לאנשים במושב, בזכות האל שאפשר לי להבין וללמוד באופן עצמאי איך לתקן ולפטור בעיות במחשבים לא תקינים, בחסדי האל זכיתי למקור פרנסה שסיפק אותי מאוד, הרווחתי בתחילת הדרך בין 1,000 ל- 2,000 ₪ בחודש.

בגיל 19 התחילו חטאותיי ועוונותיי לפרוץ ימה וקדמה צפונה ונגבה, החטאים הללו התבססו על משיכה חזקה לתאוות שהתחילו לצערי עוד מגיל 16 כשבאחד הימים בבית נחשפתי לדיסק שאחי הגדול הביא מאחד החברים המקולקלים שלו, הדיסק היה בתוך אריזה והיה מונח על המחשב יחד עם שאר הדיסקים שהיו שם. בתור נער ואולי עד היום, כל דבר מסקרן אותי ואני פשוט רוצה לדעת הכל, חשבתי שאני אולי אמצא על הדיסק שם איזה משחק מגניב.

הכנסתי את הדיסק למחשב וראיתי שיש בו קבצי וידאו, סקרנותי גברה מיד עוד יותר ומיד הפעלתי את אחד מקבצי הוידאו, עיניי ואוזניי חשכו מבהלה, שמעתי צעקות לא ברורות וראיתי גבר מתעלל באישה בכל הכח ובאכזריות רבה. ככה הבנתי אז את הדברים, לא היה לי מושג מה זה סרט לא צנוע וחשוך כזה. הרגשתי מיד רעדה חזקה בנשמה כאילו הקרקע קורסת ואני נופל למטה במדרון וסגרתי את הסרט בבהלה, הלכתי לחדר שלי והתחלתי לבכות, בכיתי ובכיתי. בכיתי כי חשבתי שהגבר אונס את האישה ומרביץ לה וכאב לי מאוד על האישה. באותו יום נדבקה בי הטומאה הזאת, הדחף של הסקרנות לא הניח לי מאז, כשנרגעתי חשבתי לעצמי שאולי לא הבנתי משהו בסרטון כמו שצריך ולכן ניגשתי אל הדיסק הזה שוב כדי להבין מה בדיוק מתרחש שם, החלק הראשון חזר על עצמו שוב, אך שוב חזרתי לסרטון וככה למדתי לבצע מעשה נפשע שרבים מאיתנו עושים בימים או בלילות ומוציאים זרע לבטלה, למדתי לחטוא! בפעם הראשונה ממש בכיתי כי ידעתי שזה חטא, הרגשתי זאת עמוק בנשמתי שזה חטא, בכל פעם שחזרתי על החטא בכיתי על כך באותו יום או ביום שאחרי, שנים של מכאוב וכאב על שאני מטמא את עצמי ומתרחק מהאל, שנים של צער שאני לא זוכה להתקרב אל האל יותר ויותר ובמקום זאת רק מתרחק עוד ועוד. איך אפשר לעצור את התאווה? איך אפשר לקוץ בה ולהקיא אותה ממני?! ניסיתי כל כך הרבה, שנים על גבי שנים ולא הצלחתי, בעוונותיי!

הטומאה הזאת נדבקה בי ולא עזבה אותי, כשהייתי בקרוואן במשך השנים הטומאה הזאת לא הניחה לי, חטאתי לאלוהיי יום וליל, בלי סוף ובלי הפסקה, זה לא הפסיק שם, התאווה רצתה יותר ממה שהענקתי לה וככה הכרתי משהי בעוונותיי הרבים שלא היה לה שום קשר ליהדות ואולי אפילו לא לעם היהודים, היא טענה שאמא שלה יהודיה, בדיעבד התברר שיש לאמא שלה חנות של חזיר. אחרי שהייתי אחוז דיבוק להשיג את התאווה הדחקתי את נושא החזירים לצד, ילד טיפש מטופש בן 19 שחוטא עם נערה בת 18 לראשונה, אין לי שום ספק שהאל עוד ימצא את הזמן והמקום המתאים לפרוע ממני על כל הפשעים הללו, אני מייחל שהוא יעשה זאת וינקה את נשמתי מהטינוף שהדבקתי את נשמתי. לאחר שלושה חודשים של קשר מלא תאוות הבחורה החליטה לנתק איתי קשר, הייתי עדין ורגיש מידי לטעמה והיה לי מאוד קשה שאחרי שהייתי איתה ביחד היא אומרת לי בכזו קלות שלום, חשבתי שהיא אוהבת אותי והייתי ממש תמים עד שהבנתי שהיא רק ניצלה אותי כדי להיות מוכנה לאביר החלומות שלה בו היא הייתה מאוהבת ולא הרגישה נעים לומר לו שהיא נערה בתולה.

האווירה והתחושה שהיו בנשמתי באותם ימים היו שיא החושך של חיי, הפסקתי לדבר עם אבא שהפריע לי בקשר עם החברה הראשונה שהשגתי בחיי ובכל דבר אחר שכיוונתי אליו בחיים הפרטיים שלי, הגעתי למסקנה שיהיה לי שקט בנפש ולא אפגע ממנו יותר אם רק לא אדבר איתו יותר, בעקבות כך הפגיעה הפכה קשה יותר כשראיתי שהוא לא מנסה לגשת אלי ולהשלים איתי.

חיפשתי נחמה מכל הכאב שאפף אותי מהפרידה הקשה ורציתי קצת יחס חם ממישהו בעולם הזה, אבא ואמא לא מתייחסים אלי ולא מעניקים לי שום חום, אז אולי אמצא חום אצל אדם אחר, חיפשתי את החום שחשתי כשהייתי מחוץ לגוף ולא מצאתי אותו בשום מקום, בעוונותיי הרבים התדרדרתי עוד יותר לעבר שער החמישים של הטומאה בו שרפתי את נשמתי לחלוטין, תוך כדי שאני מריח את העשן הרוחני העולה משריפה זו במהלך החטא שבוא חפרתי לעצמי בור שאין לו תחתית כשביצעתי את אחד החטאים הקשים ביותר מתוך ידיעה!

בעוונותיי הכרתי נערה שהיא לא מבנות ישראל, נתקלתי בה ברשימת ICQ של חבר שלמד איתי בקורס של טכנאי מחשבים שהתחלתי ללמוד בדיוק בזמנו, קורס שאחרי שלושה חודשים לא המשכתי להגיע אליו.

אני לא יכול אפילו לתאר את החטא הזה, אחד החטאים הקשים והאיומים, חטא שהוא בגידה בכל מה שידעתי, ביהדות, בעם היהודי ובאל שבחר בנו מכל העמים כעם יחיד ומיוחד, בגידה באל שזכיתי להכיר כל כך מקרוב, האל הטוב. עד היום אני לא מצליח להבין מה עלה בדעתי כשהורדתי את הציצית היקרה מעלי קודם החטא, היא הזכירה לי את החטא אך משום מה לא נמנעתי ממנו, ציצית שלא הייתי צריך להסיר אפילו לרגע, הייתי צריך לאחוז בה ולברוח מהחטא כמה שיותר רחוק, לקפוץ אל תוך האש ולהישרף אם זה רק היה אפשר, אך התאווה והיצר היו חזקים ממני ולא עמדתי בפיתוי, לא עמדתי בניסיון הזה!

יודע אני שבניסיון התאווה הזאת כל אחד ואחד מאיתנו עומד בימים אלו, צריך המון תפילות לאל שבשמים שיסייע לנו להינצל מזה החטא והעוון האיום, אם נפלנו בזה החטא אנו צריכים תפילות לאל עליון שיסייע לנו להפסיק לחטוא ויושיט לנו יד עם גלגל הצלה כדי לעקור אותנו מהחטא הקשה והאיום הזה.

לקראת יום ההולדת ה- 20 שלי החלטתי שאני צריך לתקן את פשעיי הרבים, עם כל הצער על החטא ועל הריח שהרחתי בפעם הראשונה שנשמתי נשרפת תוך כדי שאני שואל בתמימות את זו שגרמה לי לחטוא אם היא מעשנת או משהו כזה כי אני מריח עשן והיא עונה לי שהיא לא מעשנת ואני מרגיש שאני עולה באש ואני מבין שנשמתי נשרפת בחטא הזה ואת עשן השריפה אני מריח, למרות זאת לא חדלתי מלחטוא, הייתי סוג של פחדן שלא יודע לומר לא!

למרות שהנערה החטיאה אותי ושרפה את נשמתי בעוון האיום והנורא הזה, היא גם הוציאה אותי איך שהוא מהמקום המדוכא שבו נפלתי והעניקה לי מעט כוחות חדשים לחיים שלפניי, היא עזרה לי להתנתק מהנערה הראשונה שהכרתי, היא נתנה לי כח להמשיך הלאה ולשכוח ממנה לתמיד, זה הצד הטוב שקיבלתי מהקשר עם הנערה אשר לא יהודיה היא. מיד שהגיע יום הולדתי ה- 20 הודעתי לנערה שאני מאוד מעריך אותה ואת הקשר בינינו אך זה לא יכול להימשך בינינו יותר שכן היא לא רוצה להיות חלק מהעם שלנו ולא מעוניינת להתגייר כלל, אמרתי לה שזו הסיבה שאני חושב שהקשר צריך להסתיים וכך סיימתי אותו.

בעזרת האל, לאחר תפילות רבות שביקשתי שיעזור לי לנתק את הקשר, זכיתי לסיים עם הנערה הלא יהודיה את הקשר ששרף את נשמתי והוריד אותה לשאול תחתית, אין דרך להודות לאל על שהעניק לי כח וענה לתפילותיי.

פרק י"ג

שבוי

אני בן 20 ועד עכשיו אני לא מצליח לעמוד בניסיון התאווה הסוחף אותי בעוצמה כשאני ער או אפילו ישן, אם רק הייתי נשאר בישיבה הייתי חזק יותר ולא הייתי מגיע לחטאים איומים שכאלה ומאבד את עולמי בשביל הנאה רגעית, חטאים שאני עתיד לשלם עליהם ולסבול מהם קשות, חטאים ותאוות שירדפו אחרי כל הימים עד יומי האחרון ואצטרך במלחמות ותפילות להיות נושע מהם, שכן אמרו חכמינו ז"ל: "כל הבועל ארמית קנאים פוגעים בו", בדיוק כך הגיעו לחיי לאחר מספר שנים קנאים שפגעו בי בצורה קשה מאוד ועשו לי מעשים שלא חשבתי בדמיוני הכי פרוע שאצטרך לעבור בחיי. למרות שהתפללתי לאל וביקשתי את העונש בעולם הזה וככה עד היום אני מבקש, לא דמיינתי שהוא יהיה כל כך קשה, קשה מנשוא באותם ימים, קשה עד שדעכה נשמתי לעפר.

בגיל 20 ראיתי את טיהור גוש קטיף ע"י מלכות הרישעה ואנשי ערב רב, הודיתי לאל על שסייע לי שלא יהיה לי חלק בחטא הזה בכך שאני "תורם" למדינת ערב רב את גופי ונשמתי על מגש של כסף רק כדי שהללו יעשו בה כרצונם וישתמשו בהם כדי לפגוע ביהודים אחרים שבסך הכל התיישבו בארץ. אני מודה לאל על שלא תרמתי למדינה הארורה הזאת שפינתה יהודים מביתם. בכיתי המון מהמראות הקשים שראיתי איך שפונו יהודים מביתם ואיך שצה"ל ביצע זאת "ברחמים" בלשון המעטה שכן רחמי רשעים הם אכזריות לשם שמים, כל שכן רחמי ערב רב שהם סופר אכזריות. עד היום אני בוכה וזועם על כך, מתפלל אל האל שכל המעורבים במעשה הנפשע הזה ישלמו על כך בהקדם, ארור כל מי שהרים את ידו וסייע להוציא את היהודים היקרים הללו מביתם, ארור הוא עד שיקבל מידה כנגד מידה על המעשים שלו כשבקרוב גם הוא יגורש מביתו במלחמה שלא נראה אחריה שחר ולא נאמין יותר בחיינו.

לשוב בתשובה מחטא גוש קטיף יש רק דרך אחת, שכל אחד מהשותפים למעשה הנפשע הזה יעזור בכל כוחו להקים בתים יהודים בישראל ההולכים בדרך התורה והמצוות וכמובן שיתחיל בביתו שלו הוא קודם כל.

אחרי שהקמתם את ביתכם היהודי המבוסס על דרך האל תאזרו חייל וכח לסייע ליהודים שקשה להם להתחתן כי הם יתומים או כי אין להוריהם מספיק הון עצמי לחתן אותם, סייעו להם בכסף או בתמיכה של איש את רעהו יעזרו ולאחיו יאמר חזק, לחזק אותם שיהיה טוב ושאתם תמיד שם בשבילם לעזור, במעשה שאתם עוזרים לבתים יהודים להיבנות אתם תזכו לכפר על החטא שסייעתם להחריב את בתי היהודים בארץ ישראל, עונש יגיע בכל זאת במינון נמוך יותר אך החטא לפחות יזכה לכפרה ותזכו לרצות את האל על שהכעסתם אותו מאוד, הדרך לכפרה תהיה ארוכה ורצופה מכשולים, לפעמים על מעשה של שעה או רגע אנו צריכים לכפר במשך כל החיים ולדורות, כחטא העגל והבעלים, ברגע שתתמידו ותתפללו לאל יום יום שיעזור ויסייע לכם לשוב בתשובה ולתקן, אתם תזכו לכפרה ולטיהור הנשמה, אתם תזכו שישוב האל מרוגזו עליכם.

כמו שראיתם בגלוי ובלי הסתר, מי שהוביל את המערכה הזאת כבר לא כאן, האמת שגם שם הוא עדיין לא בדיוק שם, כי אין לו מנוחה, עדיין יש עליו הקפדה של יהודים רבים בארץ ובשמים, גם אני מקפיד עליו וזועם על פשעיו, כירבעם בן נבט שהחטיא את ישראל ועקר אותם מלעלות בחג לירושלים לרגל, עקר אותם מלדרוך בבית המקדש, עקר אותם מלהתקרב לאל ולהקריב לו קרבן, כך גם זה עקר יהודים מביתם, מהבית היהודי, מבית המקדש הפרטי שלהם.

כחטא זה עליו יענשו רבים כך גם אני איענש ואף יותר על פשעיי הרבים. במהלך שנות העשרים שלי הייתי שבוי ביד היצר הרע הוא השטן המנוול מכולם, שבוי בתאוות רבות ומשונות, שבוי במשך שנים רבות בהם גרתי בקרוואן לבדי, השטן הוא היצר הרע הצליח לאחוז בי בחוזקה יום וליל ולא הרפה מנשמתי, השטן הזה נתן לי אין סוף רעיונות ומקורות לסיפוק התאוות מהם לא שבעתי, הייתי שבוי בידיו 24 שעות ביממה, כשבחטף אני מצליח פה ושם לגנוב מצוות, לגנוב מהמנוול כמה רגעים של אור ושל שכר לעולם הבא, כמה רגעים שבהם הלכתי בדרך האל, ברגעים אלו לרוב התפללתי לאל וביקשתי סיוע וכח ממרום, טענתי בפניו שאם לא אשוב מהחטאים למה לי חיים שבהם אני מכעיס אותו, קיוויתי לישועה שתבוא, עד היום אני מתפלל להיטהר לחלוטין שכן כל כך דבקה בי הטומאה הזו שלמרות כל ההתקרבות אל האל וההתרחקות מהחטא הנורא הזה עדיין יש זמנים שהשטן מגיע אלי מתוך שינה ונלחם בי להחטיאני.

ראיתי שנפלתי בחטאי כהוגן עם אישה שלא מבנות ישראל היא, לא יהודיה, והבנתי מנגד מתוך ראיה בתחושה חזקה שאין לי את הכוחות להתגבר על התאווה הזאת, ידעתי חד וחלק שללא עזרת האל וללא לימוד התורה בכל רגע אין לי שום אפשרות לנצח במלחמה הזו, לכן חששתי מכך שאני אשוב לחטוא באותו חטא, פחדתי פחד מוות ליפול ולטמא את עצמי שוב עם אישה זרה, בעקבות חשיבה זו החלטתי לספק לעצמי את התאוות בדרכים שרק היצר הרע יכול היה לחשוב עליהם, ברשת האינטרנט נחשפתי לאין סוף סרטים כמו הסרט שהביא אותי לטומאה הזאת, הייתי סקרן בלי סוף להבין את התאווה הזאת ולנסות לספק אותה שתניח לי לנפשי, רציתי שלווה, אך התאווה לא שבעה כלל, היא רק גדלה מיום ליום ורצתה יותר ויותר אפשרויות מוזרות ומשונות והזויות, המעט שהיה הפך להרבה, האיכות לא הספיקה וצצו להם פתאום הצעות איכותיות יותר, השילוב הרגיל התחיל לשעמם כבר והיה צורך במשהו בומבסטי, כך שבמהלך הדרך הסקרנות שלי קפצה דרגה והגיעה למקומות אחרים לגמרי, בסופו של דבר הגעתי לצורך בפרטנר שיהיה ללא תלות רגשית או קשר מחייב, למה לא לזרום עם מישהי שזורמת? ככה ללילה אחד או כמה שרק אפשר לנצל, אחרי הכל שני הצדדים נהנים אז למה שלא ייהנו להם? זה כייף וזה מהנה! חשבתם לרגע למה כן? למה לתת לזה להתרחש? למה ללכת נגד האל ודרכיו? אני חשבתי ולצערי זה לא מנע ממני את החטאים, הצטערתי בפני האל יום וליל על הדרכים שלי, על החטאים שלי, פניתי אליו בשאלה מדוע הוא השיב אותי לעולם הזה אם אני כל כך חוטא? הסברתי לאל בתפילותיי שהיה עדיף שלא הייתי חוזר, שהייתי נשאר שם על הכביש, מת ללא חטא, ללא עוון בנפשי, בדמעות פניתי לאל עם השאלה מדוע להשיב אותי כשהוא רואה את כל החטאים האלה שאני עושה ואשר אעשה בעתיד, בדמעות ייחלתי לחזור לכביש, למות שם, לנוח על משכבי בשלום ולא לשוב לזה העולם יותר, בדמעות ייחלתי להמשיך אל האור ולהתנתק מהעולם הזה, עולם מלא בתאוות שאין לך לאן לברוח מהם, הם בבית וברחוב ואפילו בחלומות! להיכן אברח ואיך אנצל מעצת היצר הרע?! תשובה לא הגיע באותם ימים, רק שקט מסביב שמתוכו נשמעת יללה של קול הבוכה בדמעות, קולי ודמעותיי, האל לא ענה לי מדוע אני כאן, ולא הסביר לי מדוע חזרתי, אלי היקר, איך אחזור בתשובה אם אני לא יכול?!

עם דמעות אני אכול מצער ומתחרט על פשעיי, פשעים שאני לא מצליח להיטהר מהם, מדוע אני כאן אל יקר? אנא עזור לי למצוא אישה שתציל אותי מהחטאים הללו, אישה שתסייע לי לברוח מהחטאים האיומים והתאוות הללו, אישה שאוהב ורק עליה אחשוב יום וליל, רק אותה ארצה ורק עליה אחלום.

האל שומע, הוא מקשיב לי, אני חש זאת, אני חש אותו מתבונן עלי כל הזמן, גם כשאני חוטא, הוא נמצא שם, הוא זה שהעניק לי את הכח שבו אני חוטא. עם הכח שהאל העניק לי אני חוטא כנגדו והאל צופה ואני יודע זאת לחלוטין, בתוך החטא אני זועק מבפנים לעזרה: "אלי, אלי, עזור לי אלוהי, עזור לי לצאת מהשאול הנורא הזה, עזור לי לצאת מהעבדות האיומה הזאת של היצר הרע, עזור לי להפסיק את ההנאות החולפות הללו, עזור לי למצוא את הדרך להתנתק מהם ולהתחבר אליך וללכת בעקבותיך בלבד, אנא אלוהי אני לא רוצה לחטוא!

האל שומע לתפילותיי והוא לא רק שומע אותם הוא מקשיב להם בחפץ לב, הוא ממתין שאפנה אליו, מחכה לשמוע אותי זועק שוב ושוב, להוכיח לכולם שיהודי לא מתייאש ולהוכיח לכל מלאך ואדם שגם משאול תחתיה אפשר לעלות ולחזור בתשובה ולהתקרב אל האל, אני לא התייאשתי ולעולמי עד לא אתייאש, אלי האהוב לא יניח לי לרדת שחת, אלי היקר לא יעזוב אותי כך בידי השטן לאורח ימים ושנים, אלי האהוב יושיע אותי ויגאלני מהבור אליו נפלתי ומשאול תחתיה שם אני נמצא בתוך 50 שערים של טומאה שבהם עברתי במשך השנים, אלי האחד היחיד והמיוחד יוציא אותי מכל שערי הטומאה, הוא יקדש ויטהר אותי ביום מן הימים כשהוא ישוב אלי, אני יודע זאת, כי רק אליך אלי עיניי ותפילתי מופנית אליך תמיד, רק אליך אני מגיד את שיחתי ואת רחשי ליבי ורק אליך אלי אני מייחל ומתפלל יום וליל, אלי אלי לא עזבני, הוא לצידי ורק ממתין לתפילותיי ותחינותיי, אלי הגדול יעזור לי, אני יודע זאת ומאמין בכך בכל ליבי, אלי יתגלה אלי באחד מן הימים, הוא יפנה אלי בחיבה ואהבה ויסייע לי לקום, אלי ייתן לי יד ויושיע אותי, אלי ואני נזכה ללכת יחד בגן עדן ביום מן הימים, אנחנו נהיה ביחד לעולמים, לנצח נצחים, אלי אלי אני אוהב אותך וגם כשאני בחטא לעולם לא אשכח אותך לעולם לא אעזוב אותך אלי, גם משאול תחתיה אזעק אליך, גם אם אלך בצילו של היצר הרע שמוביל אותי אל המוות יומם וליל אני לא אפחד, כי אתה עימדי ולא תניח לי להישאר ברשתו לאורח ימים ושנים,

אתה אלי תעזרני לקום משאול תחתיה ותעזרני ביום מן הימים לשוב אליך, לשבת בחיק זרועותיך האוהבים, אתה אלי ואני נאהב כמו פעם, כמו לפני החטא, אתה תנקה אותי מפשעיי, תכבס אותי מטומאותיי ואנו נשוב להיות נאהבים, ביחד לעולמים אני ואתה אלוהיי, ביחד נלך לעולמים, אני אוהב אותך אלי היקר, רק אותך אהבתי אלי ורק אליך תשוקתי, סלח לי על שנפלתי לשאול תחתית, אנא עזור לי לשוב אליך, אני יודע שאתה משגיח עלי ושאתה אוהב אותי מאוד, אני נשבע לך אלי שעוד אשיר לך שירה, עוד ארדוף אחריך יום וליל שעה ושעה, עוד אגרום לך נחת, רק עזור לי בכך, אנא ממך אלי, כל חפצי הוא ללכת אחריך, אתה במחשבותיי בכל רגע ביום ובליל, מאותו היום בו פגשתי אותך לאחר מותי אתה בנשמתי, אליך אלי תשוקתי, להיות קרוב אליך, להיות לצידך בזרועותיך, אני אליך אלוהיי באהבה וארדוף אחריך לנצח נצחים, אנא אלי היקר הראה לי ואפילו מעט שיבואו ימים טובים של ישועה ואחדות ושנזכה לשבת שוב יחדיו, שאזכה ליהנות מזיו הדרך ומהאור האוהב והחם, אנא אלי אל תעזבני לעולמים.

הקשר הזה לאל, קשר שנוצר ברצון האל יתברך, שרוי בתוכי במשך כל חיי מאותו היום בו שכבתי מת על הכביש, הזמן היחידי שבו אני מרגיש נתק מוחלט מהאל זה ברגע של כעס, ברגע של כעס ההתרחקות מהאל היא ניתוק לחלוטין, זו לא התרחקות זה ניתוק מוחלט מהחיבור לאל, עד היום אני עובד על הכעס, זה לא קל לא לכעוס כי כולם מעצבנים אותי מאוד ואני מתעצבן, מה לעשות?! כעס זו המידה הרעה ביותר שמרחיקה ומנתקת את האדם הכי הרבה מהאל. הדרך להתנתק ממנה היא פשוט ללמוד עד כמה מידת הכעס מגונה מאוד ועד כמה לכעוס זה מגונה מאוד ועד כמה האל מגנה את הכעס וכמה חטאים נובעים מהחטא הזה של הכעס עד שהאדם הכועס עשוי לעבוד עבודה זרה בעקבותיו. לאחר לימוד קבוע בכל יום בנושא הכעס זכיתי להתנקות ממנו אם כי עד היום הוא אורב ועד היום אני מרענן את הלימוד כדי להיות מוכן לכל רגע של קרב בו היצר הרע מייחל שאכעס ואתנתק מהאור הרוחני ואדבר בצד האחר והאפל, אדבק בעולמו של היצר הרע ואשאף ממנו עוד רוע נגד עולמו הטוב של האל. אין לי ספק שאדם כעסן באופן קבוע שלא מנסה לשוב מכעסיו ולא לומד על כך הוא מורחק ומנודה מהאל, אין לאל חפץ בקרבת האדם הזה שלרוב כועס מרוב גאוותו שלא עשו את רצונו כפי שייחל, התרחקו מהכעס כי הוא ארס לנשמה.

בתחילת השנים בהם הייתי שבוי בידי היצר הרע הכרתי מישהי נוספת, יהודיה בוודאות, מה שניחם אותי מעט, כי אמרתי שעדיף שאחטא עם יהודייה ובסוף נתחתן ולפחות יצא מהחושך אור, אך זה לא החזיק אצלי מעמד זמן רב, ממש קשה לי לחטוא לאורך זמן כשאני רואה שהחטא לא מוביל לשום מקום, מעבר לכך שגם הרגשתי שהקשר לא מתאים כי אני לא נמשך אליה פתאום ואף הרגשתי גם סוג של דחייה, החלטתי לומר לה שאני מעדיף שכרגע נמשיך לדבר ולהיפגש אבל בלי שניגע האחד בשני, רציתי לבחון אם אנחנו יכולים להסתדר מעבר למגע הפיזי, התגובה שלה הייתה לא צפויה, היא לעגה לי, לשיניים שלי, אני נפגעתי מכך קשות וניתקתי איתה את הקשר לחלוטין למרות התנצלותה. לאחר מספר שנים יצא לה להגיע אלי איך שהוא ולהתנצל על כך עוד הפעם, נפגשנו כדי לדבר על מה שהיה, סלחתי לה וככה סגרתי את המעגל הזה בחיים.

אחרי הקשר הזה לא חטאתי שוב בחטא הנידה האיום הזה עד לגיל 27, אומנם באחד הימים הכרתי משהי שהיו לה הרבה רעיונות בראש על יחסינו, באחד הימים כשהיא הגיעה לחדרי במושב אפפה אותה תשוקה או משהו בסגנון, הרגשתי שאני נלחם כדי לא לחטוא איתה שוב ובאמת כך היה בסופו של דבר, אומנם עברתי על איסור ייחוד שזה אומר שאסור לגבר ואישה להיות לבד בחדר, אומנם עברתי על איסור הנאה מאישה שלא נשואה לך כי היא התנפלה עלי ונגעה בי וכמובן שזה מהנה שאישה נוגעת בך, בעיקר כשאתה צעיר והיא צעירה, אז איך לא איהנה מהמגע?! בדרך זו נהניתי מאישה שלא שייכת לי וחטאתי, אישה שלא קידשתי ולא נשאתי לאישה ויש איסור חמור ליהנות ממה שלא שלך. כשאתה נושא אישה היא שלך ואתה יכול ליהנות איתה כמה שרק תרצה כשהיא טהורה וטבלה במקווה כדרך האל. מעבר לכך מנעתי את עצמי מחטא חמור, חמור הרבה יותר שלא באתי על אישה האסורה לי ובחסדי האל חטא אחד שמנעתי מנע אחריו חטאים רבים ונוספים, הקשר התפרק דיי מהר בעקבות כך, למזלי לא נפגעתי מכך כל כך כי לא נקשרתי לבחורה, אחרי הכל כשאתה עם משהי אתה נקשר אליה, אי אפשר להיות עם אישה מבלי להרגיש אליה משהו, גבר שמוכן להיות עם אישה רק בשביל לספק את היצר והתאווה שלו ואין לו שום רגש לפרטנרית איתה הוא נמצא ולא הייתה לו שום הכרות עם הפרטנרית, אז הוא פשוט חזיר, חזיר ששקע יותר מדי בבוץ של חוסר רגש ואהבה עצמית.

במהלך השנים בהם נשאבתי אל החטא והתאווה אחרי נשים ופריצות, התוודעתי לדור חדש של תאוות שמתעורר ברשת האינטרנט, אנשים החלו להעלות את התמונות שלהם בעירום ללא בושה רק כדי להשיג פגישה עיוורת, שלא לדבר על זוגות שמעלים סרטונים בהם הם מצולמים ביחד בשעת מעשה כדי שייתנו להם פידבק או ייהנו מלראות אותם ביחד, מה שהיה אמור להיות בצניעות בחדרי חדרים הפך להיות מנת חלקם של ציבור שלם. אנשים עשו זאת ועוד דברים הזויים אחרים בכדי לזכות במפגשי זוגות, זוג כבר לא מספיק אז צריך ארבע ושש, הרגשתי שהדור הולך ומתדרדר ושאנחנו בדרך לאבדון.

באתרים העלו מודעות של זוגות שמחפשים איזה טמבל שיצטרף אליהם, אנשים פשוט פרצו את חומות הנישואים וקדושת הצנע והפרט בתוך הבית. פתאום הכל מופיע באינטרנט, היצר הרע הגיע לכל מקום ופרץ את גדרי הדור! שנאתי להיתקל בכל מה שקשור ליהודים שהתדרדרו כל כך עד שצילמו את עצמם ללא שום בגד על גופם או כשבגד ים סמרטוט "יפהפה" זרוק על גופם, שנאתי שיהודים מוכרים סרטי תאוות בתשלום, הרגשתי אבוד, אמרתי אם לכאן הגענו מה יהיה בסופינו? לא מספיק שכל הגויים עושים זאת ועכשיו גם אנחנו?! הסחורה שלהם לא מספיק טובה שאנחנו צריכים לעשות אותה גם בעצמינו?! ממש כאב לי שאני יחד עם שאר היהודים הגענו לדרגות כאלה, אני מתפלל שגם הללו יזכו לחזור בתשובה שלימה בעזרת האל, אלו שמפרסמות את תמונתן בבגד ים בכל מקום ברשת, אלו שמדברים מלוכלך על נושאים צנועים של בינו לבינה ואלו שמפיצים את החופש ואת התחרות שעירום ובגד ים זה אופנה! לכולכם אני מייחל שהספר הזה ידליק ניצוץ ויפקח את עיניכם מהשקר שמולכם, אנחנו מחטיאים בדרך זו את הרבים כל כך ונצטרך לחזור בתשובה בדרך קשה ולעשות ההפך ממה שעשינו עד עכשיו כדי לגרום לאנשים רבים לעשות מצוות ומעשים טובים ולא להסתכל רק בתמונות וסרטים המביישים את העם היהודי, צריך לקדש שם שמיים ולהוכיח שגם ממקום כזה אפל אפשר לשוב אל האל, מכל חטא ופשע אפשר לחזור בתשובה והאל יקבל את כולנו.

בתפילה שימציאו פולס מגנטי שישמיד כל זכר ושארית לתכנים האלו ושתעלם לה הפריצות שמתחוללת ברשת האינטרנט, פריצות שנשים מכרו את גופן ונשמתן בשביל Like כשהן מייצרות תאוות ומתירנות בלחיצת כפתור.

חלק מהקוראים יחשבו שאני הרחקתי לכת עם הסקרנות שלי וחלק יבינו, בכל מקרה זו כמובן טעות חמורה וחטא מסוכן ביותר כשאתה מתמכר לתאווה. מעבר לכך בתקופה הזאת של חיי עסקתי בתיקון מחשבים וכמעט כל מחשב שני היה נגוע בפריצות, משמע שבכל בית היום שיש בו מחשב עם אינטרנט חופשי או שיש לילדים בסמארטפון אינטרנט חופשי הם נגועים בפריצות ותועבה. בתקופה של זמני היה מכשיר אחד במשפחה שיש בו אינטרנט והיום יש מספר מכשירים בכל משפחה שיש בהם אינטרנט, לכן, בטוח ב- 100% שאחד נגוע! ההסתכלות בחומר הזה מגיל צעיר גורמת לדור הבא לראות באישה אובייקט מיני לסיפוק הצרכים האישיים ולא לתת לה יחס כאישה וכאדם הרוצה אהבה. זהו חורבן עצום לדור הבא, מכרנו את הנשמות שלנו ושל ילדינו לשטן הארור, איך סגרנו עיניים ככה במשך 20 שנה בהם דור של פריצות צף לו אל מול עינינו?

הסיפוק של התאווה או הדחף האנושי הבלתי נמנע כביכול לא צריך להגיע ממקום של תאווה וסיפוק עצמי, זה יכול לבוא ממקום של קרבה הדדית וחיבה, זו האישה שאתה אוהב ואתה רוצה להיות איתה כדי להקים איתה יחד משפחה, אתה נושא אותה לאישה ובא איתה במגע בדרך האל כי זו דרכו של היהודי, השמירה על החומות שהאל הציב לנו במצוותיו מונעת אין סוף כאב לב וצער ממערכות יחסים שהתפרקו רק בגלל שלגבר יש פתאום נשים יפות יותר להכיר והאישה בבית כבר לא מספקת, כי אם זו רק תאווה נטו ומימוש יצרים בלבד אז ברגע שיהיה לך קצת קשה עם האישה שלך או שהתרגלת אליה כבר כי לא שמרת טהרת המשפחה ולכן לא הייתה לך שום תקופה של ריחוק וגעגוע לאשתך אז אתה אומר לעצמך נו טוב, אני אמצא לי אישה אחרת שתספק את התוואה!

מהניסיון שלי בעולם החשוך והאפל הזה שאליו הגענו הדרך לעלות למעלה ולתקן את העיוות שנוצר בדור הזה היא בכך שקודם כל נחנך את הילדים מהיום שנולדו לצניעות ע"י כך שאנו קודם ננהג בצניעות ולא נפרסם תמונות בבגדי ים, אנו צריכים לדאוג שהילדים שלנו יחזרו להתחתן בגיל צעיר, צריך לבנות אותם רוחנית וגשמית כדי להכין אותם לעולם המתירנות עם כוחות נפש למלחמות. אני שולל לחלוטין את חוקי המדינה שאוסרים נישואים מגיל 18, יש למצוא זיווג עבור כל נער ונערה שמוכנים נפשית ופיזית לבוא ולהקים בית יהודי בישראל. ברגע שזה יהיה החינוך לא תהיה לזוג החדש שום סיבה לפירוד בעתיד.

תמיד חלמתי להתחתן בגיל 18, התפללתי לאל על כך בכל יום ללא הפסקה, בעוונותיי לא זכיתי לכך ובמקום להתחתן בגיל 18 זכיתי לשאת אישה אשת חיל אמיתית רק בהגיעי לגיל 28, כך רצה האל, הוא זה שמזווג זיווגים ומחליט, אומנם 10 השנים הללו היו קשים מאוד והייתי שבוי בהם ע"י היצר הרע אך החלטת האל היא זו שקובעת ואין לי שום חילוק על רצונו של האל שהוא יודע הרבה יותר טוב ממני ומכל אחד אחר מתי הוא הזמן הטוב ביותר לזיווג עבורי. אני מודה לאל על הזכות שהייתה לי להתפלל אליו עבור זיווג טוב ואני מודה לו על שבסופו של דבר הוא שמע לתפילותיי הרבים והעניק לי אישה מקסימה! השנים הללו ללא אישה לא היו קלות, הרגשות של הבדידות והצורך הטבעי האנושי שתהיה לצידך בת זוג לאהוב ולהיות נאהב על ידה היו חוזרות שוב ושוב ורק בשלב מסוים למדתי לחיות איתם ביחד עם החטאים הקשים שעשיתי.

במשך 10 שנים הייתי שבוי בידי היצר הרע הוא השטן, במשך 10 שנים חטאתי פעמים רבות ביום ובליל, במשך 10 שנים התפללתי לאל שיעזור לי בחסדיו ויוציא אותי כבר מ- 50 שערי הטומאה, במשך 10 שנים אני חוטא בסתר בלי שאף אחד יודע, חוטא בקרוואן או עם נערות שהכרתי בדרכיי הטמאות, חוטא בדרכים ובמקומות בהם "ביליתי", חוטא בחלומותיי מתוך שינה כשאני רואה את אותם מראות אסורים שראיתי ביום כשהייתי שוגג ברחוב או מזיד. אין סוף לחטאים שלי, אני מוכן לקבל עונש של אובדן נצחי רק בשביל לרצות את האל מפשעיי כנגדו, אך למזלי ולמזל כולנו האל מקבל את השבים אליו בתשובה באהבה ובזרועות פתוחות, האל שהוא שומע תפילות שומע לתפילותיי, יבואו ימים שעוד אזכה להיטהר מהמרדף הזה אחרי התאוות שבהם נדבקתי, בימים אלו אזכה לשוב אל האל ולרדוף אחריו מזוכך יותר, אני יודע זאת.

במשך 10 השנים הללו בקרוואן, ראיתי את כל סוגי הסרטים שיש בעולם, אין סוף סרטים שיצאו משנות השמונים והלאה, סרטים שהניחו את דעתי ועודדו את רוחי מעט מהצער האיום שבו חייתי, סרטים שעזרו לי לברוח מהמציאות בה חייתי, אין סרט שיצא משנת 2,000 עד שנת 2012 שלא ראיתי, עברתי סרט סרט באתר IMDB וראיתי את כולם, מדע בדיוני שאהבתי מאוד, אקשן, פעולה דרמה ועוד... הנשמה מעולם לא הגיעה לסיפוקה מהסרטים הללו, אין ספק שנהניתי מאוד לראותם, אך זו הייתה הנאה חולפת וריקנית מתוכן.

אם תשאלו אותי על איזה סרט אני ממליץ? אני יאמר לכם לראות את הסרט שהכי אהבתי: TRON – Legacy שמו, סרט שיראה לכם שיש בכם צד לא טוב שאתם אפילו לא מודעים אליו, זה סרט שתיקחו איתו מסקנות לחיים ותוכן, הדמות הראשית בסרט מתחלקת לשתי דמויות כשצד אחד הופך להיות מרושע, הצד שהיה אמור להיות טוב מוחלט יוצא מדעתו מתוך תכליתו להיות רק טוב והופך להיות סופר רע כשהוא משמיד כל חיות חסרת שלימות שיש בה חיסרון בשם השלימות והרצון שעולמו יהיה עולם מושלם וטוב ללא שום פגם וחיסרון. אולי מהסרט הזה תלמדו שאין דבר כזה שלימות בבני האדם ולכן לא יכול להיות שיש אדם טוב שלא חטא מעולם ומכאן המסקנה שלכל אחד מגיע ייסורים על חטא, עוון או פשע שהוא עשה במהלך חייו, ואין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא לעולם, לכן אנו צריכים לקבל גם את העונש באהבה כי זו דרך העולם, האל לא מעניש על החטא הראשון או השני אלא על ההרגל והתמידות בחטאים. לפעמים הצד הטוב הוא הצד הבעייתי ביותר, החשיבה שאני כל כך טוב ומושלם היא זו שמובילה אותנו להרס עצמי, זו המחשבה שגורמת לנו לפרסם תמונות בבגדי ים או ללא חולצה כדי לחשוף שרירים ושכולם יראו את שיא השלימות! אך זה רק למראה עיניים וזו לא האמת, זו תוצאה רעה לאמונה שאנו מושלמים. שלימות היא כשאנו מבינים שכל פעולה שאנו עושים משפיעה באופן ישיר ומשמעותי על הסביבה והסובבים אותנו, שלימות אמיתית תהיה ביקורת עצמית על כל פעולה שעשינו שאנו עושים ושנעשה בעתיד, שלימות היא כשאתה חוטא ושב בתשובה אל האל, שלימות היא שאתה מבין שכולנו בני אדם מלאים בחסרונות והתפקיד שלך הוא לתקן קודם כל את עצמך ולאחר מכן תנסה להשפיע גם על הסובבים, שלימות היא כשאתה משפיע לעצמך טוב ובכך אתה משפיע גם לאחרים, שלימות מתחילה בהבנה שאנחנו פשוט לא מושלמים. הגענו לעולם כדי להיות פשוטים וללכת אחרי האל בתמימות ובדרך פתאים, אנחנו לא כאן כדי לנפנף ביתרונות שלנו כשביחד איתם אנו אומרים לסובבים שאנו מושלמים, אנו לא הגענו לכאן כי אנחנו מושלמים וטובים ולכן אין שום סיבה שנענש, אנחנו גם לא הגענו לכאן כדי להיות כמו מלאכים קדושי עליון, אנחנו הגענו לכאן כדי שבדרך האל והתורה אנו נעבוד על החסרונות שלנו ונשאף לעשות הכל כדי לתקן ולטהר את נשמותינו ולהחזירן אל האל בשלימות.

בספר שמות פרק כ"ג פסוקים כ'-כ"א התורה מספרת לנו שלאחר חטא העגל האל שלח מלאך שילווה את עם ישראל במדבר לארץ ישראל ולא האל בעצמו, האל מזהיר אותנו שהמלאך לא יישא לפשעים שלנו. הנה לשון התורה הקדושה:

"הִנֵּה אָנֹכִי שֹׁלֵחַ מַלְאָךְ לְפָנֶיךָ לִשְׁמָרְךָ בַּדָּרֶךְ וְלַהֲבִיאֲךָ אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר הֲכִנֹתִי: הִשָּׁמֶר מִפָּנָיו וּשְׁמַע בְּקֹלוֹ אַל תַּמֵּר בּוֹ, כִּי לֹא יִשָּׂא לְפִשְׁעֲכֶם, כִּי שְׁמִי בְּקִרְבּוֹ."

מדברי האל אנו מבינים שהמלאך מושלם, הוא אינו מכיר בחטא ולא מקבלו, לכן ענישתו של המלאך תהיה מיידית, למלאך אין את הבחירה לשאת לפשעינו, המלאך הוא שליח האל העושה את רצונו ואין בו רחמים או שיקול דעת עצמי.

מכאן אנו גם לומדים שאם נחשוב שאנו מלאכים זה לא יסתיים כמו שצריך, אנו נעשה חטאים קשים כנגד החברה בשם השלמות שלנו ואפילו בשם האל. דוגמא קטנה לכך היא כשאדם עושה טעות קטנה בפני הציבור, בבית הכנסת כשעלה חזן, בערב שבת עם המשפחה או בבית המדרש ועוד... אנו הצופים מהצד יכולים לזעום מיד על החטא שביצע היהודי היקר, אנו חושבים שאנחנו מושלמים ומנגד אנו מצפים שגם הסובבים אותנו יהיו מושלמים ולא יטעו כלל, זה לא רצון האל כאן בארץ, דרך האל היא שכל אחד יסתכל קודם על עצמו, יטפח ויתקן את דרכיו ומידותיו וכשעשה זאת, הוא יוכל לגשת למי שבאמת חוטא בפרטיות וללבן איתו את פעולותיו וחטאיו ויסייע לנו להתרומם מהם. דוגמא גדולה לכך היא כמו שהיטלר שר"י יש"ו עשה למיליוני יהודים בשם השלימות שלו, היטלר שר"י יש"ו טען שהיהודים הם הרוח הרעה של העולם, הנגיף של האנושות שצריך לחטא ולטהר, לכן צריך להעלים אותם מעל האדמה, בשם השלמות שלו שהוא טוב לעולם, הרשע הזה רצח מיליוני יהודים תמימים.

אף אדם לא מושלם ואף אדם לא צריך לשאוף להיות מלאך כי הוא לא יהיה, כל אדם צריך לשאוף לשלמות בעבודת האל ובמידות האישיות שלו בלבד, שלמות היא שהאדם רודף במשך כל החיים שלו אחר הליקויים של עצמו בלבד.

בפניה לחבר שלנו כדי לתקן את דרכיו אנו צריכים לבדוק את עצמנו קודם, האם מעשים אלו מתוקנים אצלנו? אחרי שעשינו בדיקה זאת ואנו מתוקנים, אנו <u>לא</u> יכולים לפנות ליהודי היקר בפני אנשים רבים כדי להוכיחו על מעשיו,

אנו נפנה אליו בצנעה ובכבוד בארבע עיניים, אנו לא נשפיל יהודי על חטאו וטעותו בפני הציבור, זו הלבנת פנים, זה רצח! ובדרך זו השלמות הופכת לשקר! האל לא מעניש אדם שעבר על דבריו כשהוא עשה את הטעות בפעם הראשונה, האל לא מעניש גם על הפעם השנייה של הטעות ואפילו לא על השלישית, האל מעניש על חטאים שאדם חוזר ושונה בהם, יום יום, שעה שעה בתמידות, חטאים כמו שאני ביצעתי, למרות שראיתי את בוראי, עדיין חטאתי לו כל חיי. הסיבה לכך שחטאתי למרות כל מה שעברתי היא מפני שאני בן אדם ושום מחזה או נבואה או מראה אלוקי או רוחני לא ימנע ממני מלחטוא במשך חיי. האדם מיועד לחטוא ולכן אין אדם שלא חטא מעולם או שלא עשה בחייו טעות, החטא מוביל אותנו אל האל, אנו מתחרטים על הטעות והחטא ושבים אל האל בתשובה ומבקשים ממנו מחילה, מבקשים שיסייע לנו להינצל מהחטא בהמשך, כי ללא עזרתו של האל שום דרך בעולם לא תמנע ממני את התאווה להבלי העולם הזה הזורמת לי ולכולם בעורקים, החטא הוא גם נתיב להתקרבות לאל. השאיפה היא להתנקות מהחטא בעזרת האל, בתפילה ובזעקה אליו מעמקי הלב. זהו משפט שליווה אותי תמיד ונאמר ע"י דוד המלך בתהלים פרק נ"א פסוק י"ט:

"זִבְחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁבָּרָה, לֵב נִשְׁבָּר וְנִדְכֶּה אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה."

כשהלב שבור מהחטא והפשע, כשהרוח שלך נמוכה כי אתה יודע שחטאת, כשאתה לא מרים את האף שלך למעלה על הסובבים אותך ומתגאה יותר מדי, רק אז התפילה שלך מגיעה אל האל מהסיבה שסוף סוף השפלת את עצמך, השפלות וההכנעה הם הנתיבים המהירים לפנות דרכם אל האל בתפילה ותחנון. גם החטא הוא זה שמביא אותנו לשפלות ולהכנעה כשאנו לא חפצים בו ורוצים להתנקות ממנו, החטא מביא אותנו להתקרב לאל בכך שאנו מתפללים ומבקשים מהאל שיסייע לנו להתרחק ולהתנתק מהחטא, אנו מייחלים ופונים לאל בתפילה ובבקשה שיקרב אותנו אליו יותר ויותר, באופן הזה התפילה לאל שיעזור לנו להתרחק מהחטא שהוא נגד רצונו היא זו שמקרבת אותנו אל הבורא.

במהלך השנים הללו הייתי הולך מידי פעם לטיול רגלי בשדות של המושב, הייתי מדבר עם האל בכל מקום וגם בשדות הייתי מתפלל ומודה לו על הבריאה היפה שהעניק לנו, על המרחבים הפתוחים, על השמים המדהימים ועל השמש המבצבצת בקרניה החמים ומחממת את הלב ואת הנשמה בכל רגע ורגע בחיינו.

באחד הימים, יצאתי לטיול רגלי בשדות של המושב כשאני שמח ומאושר, התקדמתי בהליכה בדרך השביל המגיע מהבית אל עבר פרדס התפוזים שהיה שלנו והיה ממוקם בסוף המשק של אבא, פרדס ענק ויפהפה עם תפוזים מתוקים וטעימים שכל המשפחה אהבה בטירוף, הפרדס היה במרחק הליכה של 2-3 דקות, את הפרדס לא היינו רואים מהבית כי הוא היה רחוק והרפת הסתירה אותו.

תוך כדי שאני מתקרב לפרדס התפוזים, חשכו עיניי, חשבתי שאני מדמיין, חולם או הוזה, הסתכלתי על הארץ ובדקתי שיש כח כבידה ואני לא חולם, התקדמתי אל עבר הפרדס כשדפיקות ליבי עולות מהמחזה האיום ומהצעקה הגדולה שאני שומע, ליבי נדם באותו רגע, נדם מהמחזה האיום שאני רואה וכאב שאופף אותי עד הים הקיף את נשמתי, כאב עז ועיניי מזילות דמעות רבות, הבכי נשמע יחד עם גמגום רועד בקולי, לא יכולתי לעמוד אל מול המראה הזה ורכנתי על ברכיי מהצער שלא יכולתי לשאת בנשמתי כשידיי נשענות על הארץ ואני בוכה ובוכה, פרדס התפוזים האהוב עלי איננו, הוא נעלם, נעקר ממקומו, ענפיו ועליו כבר אינם יונקים מהארץ חיים, הם מתים, פרדסי נחרב לעולמי עד!

אני שומע צעקה גדולה הבוקעת ממעמקי האדמה ועולה לכל עבר בשמים, צעקה גדולה ואיומה שלא יכולתי לשאת בתוכי, אני שומע אותה עד היום, העצים האהובים שלי צועקים בלי סוף על עקירתם הם זועקים ובוכים לשמים, אני לא מבין למה או איך אך אני פשוט שומע את צעקתם וזעקתם האחרונה, כשאני על ברכיי הנחתי את ידיי על הארץ מחוסר יכולתי לשאת את הכאב הזה, כאבם וזעקתם של מאות עצי הפרדס שאהבתי ונהניתי מפירותיהם כל ימי חיי, זעקתם שהובילה אותי לבכות שם על חייהם שנעקרו מהארץ בחוסר רחמים, לבכות כאן בכתיבת אותיות אלו כשאני עדיין כואב ושומע את זעקתם מהדהדת בנשמתי לנצח, זעקה שהגיע מכל עבר, הקיפה את העולם ולא היה לה סוף, זעקה של הרס וחורבן, זעקה שזעקו העצים כשעקרו את חייהם מן האדמה, ממקור החיים שלהם, כשעקרו את חייהם והשליכו אותם כאין וכאפס.

אין לי דרך שבה אני יכול לתאר את התחושה, חשתי אין סוף כאב בתוכי ולא הבנתי מה עובר עלי באותו רגע, לא הבנתי למה אני שומע זעקה זו ואחרים לא, אם רק הייתי יודע שהולכים לעקור את פרדסי היקר הייתי עומד בגופי ומקריב את חיי למענו, לא הייתי נותן לאף אדם לעקור אפילו עץ אחד מפרדסי היקר.

"כִּי תָצוּר אֶל עִיר יָמִים רַבִּים לְהִלָּחֵם עָלֶיהָ לְתָפְשָׂהּ, לֹא תַשְׁחִית
אֶת עֵצָהּ לִנְדֹּחַ עָלָיו גַּרְזֶן כִּי מִמֶּנּוּ תֹאכֵל וְאֹתוֹ לֹא תִכְרֹת,
כִּי הָאָדָם עֵץ הַשָּׂדֶה לָבֹא מִפָּנֶיךָ בַּמָּצוֹר."
(דברים פרק כ' פסוק י"ט)

התורה אומרת לנו בפסוקים אלו שאפילו במלחמה אסור לכרות עצי פרי, היא מוסיפה ואומרת שמה עץ השדה הוא כמו האדם שיכול להתגונן במצור?! מי יגן על עצי הפרי במלחמה?! ביקש האל מאיתנו בני האדם שלא נכרות אותם, שלא נכרות את חייהם עם גרזן ללא רחמים, מה הם עשו לך עצי הפרי הללו שאתה מפיל עליהם את להבי הגרזן? הם נותנים לנו פירות וחיים וזו הטובה שאנו משיבים להם? כורתים אותם?! זו כפיות טובה שאי אפשר לשער פשוט. האל מקפיד על כפיות טובה ומציין שאתה אוכל מהעץ ולכן את תכרות אותו, האל מצווה אותנו שלא נהיה כפויי טובה לעצים! שלא נכאיב להם ונצער אותם! שלא נגדע את חייהם ונכרות את קיומם! כי האדם עץ השדה, אותו הדבר עלינו להעריך ולהיות מכירי טובה לכל אדם ואדם שהטיב עימנו ועשה לנו רק טוב, איך אפשר לפגוע בעץ פרי שלא פגע באף אחד מעולם, איך?! לא אבין לעולם!

מספר שנים לאחר מכן פגשתי אדם ירא ה' שעוסק בתחום המיסטיקה וסיפרתי לו על החוויות שלי מאז שחוויתי מוות קליני, הייתי מופתע מתשובתו לאחר שסיפרתי לו על זעקת עצי התפוזים, הוא אמר שרשום בחז"ל שכשעוקרים עץ פרי אז נשמעת צעקתו מסוף העולם ועד סופו, הייתי מאוד מופתע שחז"ל ידעו זאת והתייחסו לנושא הזה. המקור לכך הוא בפרקי דרבי אליעזר פרק ל"ד:

"ששה קולן הולך מסוף העולם ועד סופו ואין קולן נשמע:
בשעה שכורתים את עץ האילן שהוא עושה פרי. וכו'..."

קודם עקירת הפרדס אבא הרהר על כך ואמרתי לו חד וחלק שאסור לעקור עצי פרי ושאם אין לו כסף להשקות את הפרדס אז שיניח לאל שישקה אותו, ידעתי שהעצים מתפללים לאל למים וידעתי שהאל לא יניח להם למות בצמא, בדיוק כמו שהוא לא מניח לנו למות בצמא, לאל לא חסרים מים לעצי התפוזים. מסתבר שאבא לא שיתף אותי בהחלטה שלו וביצע את זממו ללא ידיעתי כלל, אבא עקר עצי פרי חיים ושלמים שאפילו במלחמה התורה אומרת לנו לא לעקור, "כי האדם עץ השדה" שמה עץ השדה הוא אדם להלחם בך שאתה עוקרו?!

הפרדס שהיה אהוב עלי ביותר נעלם, פרדס התפוזים שהעניק לי ולמשפחתי תפוזים טעימים כל כך שסחטנו בקיץ ונהנינו מהמיץ הטבעי והעסיסי שלהם, מגיע לפרדס כל כך הרבה הכרת הטוב כשלצערי הרב נגרם לו כל כך הרבה רע.

בשבילי הפרדס היה חבר, כשהיו גדלים בו התפוזים הוא היה כל כך שמח, הוא היה כל כך מאושר, התחברתי אליו מאוד ואהבתי אותו, כשהלכתי לטיול על ידו או בתוכו והתפוזים בין ענפיו הוא היה פשוט שר ומחכה שנאכל מימנו. לעומת זאת בימים הקשים של הבצורת כשהתפוזים שהיו עליו היו מעטים וקטנים או שלא היו בכלל התפללתי לאל שיעניק לו מים כדי שיהיה שמח יותר, אבא הפסיק להשקות אותו כי לא השתלם כספית לתת לעצים היקרים מים, מהסיבה הזאת הוא החליט לעקור אותו ומסיבה נוספת שהוא רצה את הקרקע. בעקבות הגעגוע לפרדסי החלטתי להקים פרדס פרטי וקטן בחצר הבית על יד הקרוואן שלי והיו בו מספר עצים בודדים לעומת פרדס התפוזים בו היו מאות.

הכנתי את הקרקע לעצים ונסעתי נסיעה קצרה למשתלה ורכשתי 5 עצי הדר, כמובן שהראשון היה תפוז ואחריו לימון, קלמנטינה, אשכולית ופמלה אדומה, רציתי גם אתרוג אך לא היה לו במשתלה באותו יום, השארתי זאת לפעם אחרת. רכשתי בנוסף גם עצי פרי של שקד, תות, תפוח, אגס ואחרון חביב עץ בננות.

השקדייה פרחה לה מהר מאוד, התפוח והאגס גדלו אך היו זקוקים לריסוס, שאר עצי ההדר גדלו בפאר והדר, עץ הבננות גדל יפה בהתחלה אך נבל בסוף כי הוא היה על יד הביוב שהגיעו אליו חומרים כימיים מהרפת, רציתי שהוא ישתה את הקרקע הרטובה ויגדל מהר, מה שבאמת התרחש בהתחלה אך בסופו של דבר החומרים החומציים מביוב הרפת גברו על השורשים שלו והוא מת.

העץ היחיד שסירב לגדול היה עץ התפוזים, במשך שנתיים הוא כלל לא גדל, מצד שני הוא לא מת, אך הוא לא גדל ולא הניב פירות של עורלה כמו האחרים, הוא נשאר כמו שהוא, הגזע השמין אך הענפים לא פרחו והוא לא רצה לגדול. באחד הימים כשעשיתי סדר בגינה, ניגשתי אל עץ התפוזים ושאלתי אותו: "מדוע אתה לא גודל? מה מפריע לך?" מיד הרגשתי שהעץ מפחד, הרגשתי שהוא פוחד שיעשו לו מה שעשו לפרדס הגדול שכן הוא שמע את צעקתו ופחד לגדול, הוא פחד שיעקרו אותו בסוף! כשהבנתי זאת אמרתי לעץ: "אני מבטיח לך שאף אחד לא יעקור אותך, אתה יכול לגדול, תגדל ואל תפחד, אני מבטיח לך!"

מאותו יום התרחש פלא, תוך מספר שבועות עץ התפוזים הוציא ענפים ועלים רבים, בתוך שנה הוא עקף את כל עצי ההדר שהיו בגינה ובפחות משנה הוא השלים את כל מה שהוא החסיר במשך השנתיים, נדהמתי מהשינוי העצום שהתרחש ואמרתי לאל תודה על שהעניק לעץ את הכוחות ואת הרוח החדשה.

גם האל לא ייטוש את עמו עם ישראל לעולם, האל מצפה מכל יהודי ויהודיה שבזמן המלחמה הקרובה לא יפחדו כלל וכלל ויישענו עלו שיושיע וישמור אותנו מכל פגע רע, בימי הגאולה הללו הקרבים האל ילחם לנו ואנו נצטרך להחריש.

תמו 3 שנות עורלה ובשנה הרביעית עצי ההדר העניקו לי פירות מדהימים, האל זיכה אותי במצוות נטע רבעי ובשנה הרביעית לנטיעה אספתי את כל הפירות מהעצים האהובים שלי, פירות קדושים שאם היה בית המקדש קיים הייתי יכול לאכול אותם בקדושה ובטהרה בירושלים, שכך זו הדרך לאכול אותם, אך מהסיבה שאין מקדש יש דרך לפדות את הפירות במעות, משמע להעביר את קדושת הפירות למטבע כסף, ועכשיו המטבע הוא זה שמקודש בקדושת הפרות, בעבר כשהיה בית המקדש קיים כשהיו פירות רבים היו פודים גם אותם בכסף, עם הכסף עלו לירושלים ורכשו בו מאכלים שאותם אכלו שם בקדושה וטהרה. לצערי עדיין לא נבנה בית המקדש המקשר אותנו אל האל ומעניק לנו עוד מצוות רבות לקיים, לכן בשביל לאכול את הפירות פדיתי את הקדושה שעליהם במטבע של 10 אגורות וזכיתי לברך את הברכה שרק מעטים זוכים לברך היום: "ברוך אתה יהוה, אלהינו מלך העולם, אשר קדשנו במצותיו וצונו על פדיון נטע רבעי". לאחר מכן מאבדים את המטבע כדי שאף אדם לא ישתמש בו לעולם, המטבע מקודש ולכן אסור להשתמש בו לשימוש של חול אלא רק למטרה שעליה ציוותה התורה לעלות לירושלים בזמן בית המקדש בקדושה וטהרה. הטומאה בה אנו שרויים כיום בעקבות הגלות הארוכה והחטאים שעשינו היא זו שהרחיקה אותנו מהאל, הטומאה היא מחיצה המפרידה בין הנשמה לבין האל, ימים באים ובהם האל ישליך עלינו מים טהורים ויטהר אותנו ואת נשמותינו לעולמי עד, האל ישוב אלינו כבראשונה וישכין שכינתו בבית המקדש השלישי שלצערי הרב אין אנו חשים בחסרונו, חיים חיי שפע מלאים בהבל ואין תכלית, שכחנו כמה בכו אבותינו שגלו מארץ ישראל, שכחנו כמה צער עברנו כשאין סוף משפחות נאבדו בדרך, שכחנו את הגעגוע לאל ואת אהבתו וגעגועו אלינו.

עכשיו הפירות מתוקנים לאכילה ואני סוף סוף זוכה לטעום ולאכול מהם אחרי 4 שנים שהמתנתי להם שיגדלו, השקתי וגיננתי, זיבלתי וריססתי זמן רב, עכשיו סוף סוף אני יכול ליהנות מהתוצאות, סוף סוף הפירות מתוקנים לאכילה, עכשיו יש לי מספיק פירות הדר במקרר לעוד מספר חודשים.

כמובן שהתחלתי עם התפוזים, אחרי זה קלמנטינה, פמלה אדומה ואשכולית, כולם היו פשוט כל כך טעימים ומרווים, לפני האכילה ברכתי עליהם בשמחה: "ברוך אתה יהוה, אלוהינו מלך העולם, בורא פרי העץ", משמעות הברכה היא שאני אומר לאל האהוב: אתה האל שממך מגיעות כל הברכות ברוך, אתה מלך על כל העולם ובראת בשבילי את הפרי הזה שגודל על העץ, אני מודה לך על כך, תודה רבה על הפירות הטעימים הללו, תודה על המתנה הנפלאה הזאת.

התכנון שהיה לי לשתול עץ אתרוגים נגדע בסופו של דבר, לאחר שהבאתי את עצי ההדר לגינה במטרה לשתול אותם אבא פנה אליו בטענות לא מובנים, הבנתי שכל מה שאעשה בבית וגם החיובי ביותר יהיה תמיד שלילי בעיני אבא, הסברתי לאבא שהעצים מהכסף שלי ולא מהכסף שלו כדי שיניח לי מדבריו. במקרה אבא רצה בעיקר עץ אתרוגים ואחרי כל התלונות היה לי קשה לקנות, ביקשתי מאבא שיסיים את המלאכה והמצווה שהתחלתי בה ויקנה עץ אתרוגים, לצערי עד יומי האחרון במושב, אבא לא קנה עץ אתרוגים.

הפירות הטעימים מהעצים שהאל בטובו העניק לי

"וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נָתַתִּי לָכֶם אֶת כָּל עֵשֶׂב זֹרֵעַ זֶרַע אֲשֶׁר עַל פְּנֵי כָל הָאָרֶץ וְאֶת כָּל הָעֵץ אֲשֶׁר בּוֹ פְרִי עֵץ זֹרֵעַ זָרַע לָכֶם יִהְיֶה לְאָכְלָה."

(בראשית פרק א' פסוק כ"ט)

חלק מהגינה שלי לאחר יום גשום, אשכולית מימין, פמלה אדומה משמאל, קלמנטינה מלפנים, התפוז והלימון מצד ימין לא נקלטו בתמונה, במרכז עץ שמאוד אהבתי ממנו גדלו פרחים יפהפיים.

החיים במשק במושב היו מצד אחד מהנים עם הרבה מאוד צדדים חיוביים, היה את השקט שאהבתי, היה לנו חצר פרטית וגדולה, היה לי את הפרטיות שלי, את הגינה והעצים היקרים שאהבתי, היה לי אפשרות לטייל בשדות של המושב ולעשות ריצה במרחבים הפתוחים בלי סוף, היה לי את כל התנאים הטובים לשוחח עם האל בכל רגע ובכל עת, הרגשתי טוב עם עצמי שיש לי קרוואן משלי, בנוסף ליתרונות אחרים, מנגד היו הרבה חסרונות, המושב היה רחוק מהעיר והבית שלנו היה ממש רחוק מהכניסה למושב, כל דבר שעשיתי בחצר הבית ובחיי הפרטיים היה מלווה במריבה עם אבא שהיה מגיע וצועק עלי בעוצמה, המכולת ובית הכנסת היו במרחק הליכה של 15 דקות בערך, היה ריח מזעזע של רפתות כל הזמן ובקיץ הריח היה עוד יותר מזעזע, ריח שלמרות שעבדתי ברפת מעולם לא התרגלתי אליו, אומנם כשעבדתי לא חשתי כל כך בריח כי הרוח כל הזמן נשבה ברפת ודאגה לבטל אותו מעט, אך כשהריח היה נכנס לבית הוריי או לקרוואן שלי הוא התבטא בשיא העוצמה שלו ולא יכולתי לסובלו פשוט, הפיתרון היה שאחרי כל פתיחת דלת הייתי מטהר את הריח עם בושם בחדר, יחד עם הריח הגיעו אין סוף זבובים ותקופות של יתושים המגיעים בקהילות. הריח היה ההפרעה הכי קריטית בשבילי בחיים במושב, מעבר לכך שבגלל הריח לא היה אפשרי לברך בחוץ על דבר מאכל או סתם לשבת ללמוד תורה בחוץ או לקרוא ספר תהלים, שכן יש איסור לברך כשיש ריח לא טוב בסביבה של המברך, בברכה מזכירים את שם האל הגדול וכי נזכיר את שמו במקום מטונף ומזוהם?! התורה לימדה אותנו שכל אדם מחויב לחסות את צרכיו כדי שהמקום בו אנו נמצאים יהיה קדוש מפני שהאל מתהלך במחנה ישראל כדי להגן עלינו מהאויב, ואלו הם דברי התורה בספר דברים פרק כ"ג פסוק ט"ו: **"וְהָיָה מַחֲנֶיךָ קָדוֹשׁ"**, מכאן לומדים שהאל לא שוכן במקום שיש בו ריח רע או במקום מלוכלך וטמא. בכל ברכה אנו אומרים "ברוך אתה יהוה" זאת אומרת שאנו פונים לאל ישירות ואם המקום לא קדוש האל לא נמצא שם אז למי אנו מברכים בכלל? לאף אחד, לכן לא מברכים במקום מלוכלך או שיש בו ריח רע, ברכה זו היא ברכה לבטלה ואין בה תועלת, מה גם שריח לא טוב מזיק לנשמה, הריח במושב חיסל את הרצון לשבת בחוץ וליהנות מהחצר, רק בגלל הריח לא היה שווה לגור במושב, הריח מפרק את כל היתרונות לגורמים, זוהמה וריח רע מרחיקים אותנו מהאל!

בקרוואן הרגשתי תמיד מוגן, האמת שאני ממש לא יודע מה הייתי עושה בחיים אם לא הייתי עובר לגור בקרוואן, לא היה לי מקום לישון בבית ההורים ותמיד ברחתי מאבא לקרוואן, כשהדלת הייתה נעולה הוא לא היה יכול לפגוע בי או לכעוס עלי פתאום כמו שהיה בביתו, קרוואן קטן אומנם של 18 מטר רבוע, אך הוא שמר עלי בחיים, לא היה יום שלא אמרתי לאל תודה על החדר החמים, על המיטה, על המצעים ועל כל הפרטים הקטנים מסביב, אין סוף לתודותיי! בחסדי האל זכיתי לשקט הזה, אך מנגד בעוונותיי חטאתי ללא הפסקה בקרוואן, שום תועלת לא קיבלתי מהחטאים הללו, ההנאה שלהם חלפה, היא איננה, הסרטים חוזרים על עצמם, התאוות התגברו ודרשו ממני יותר ויותר מיום ליום.

אני עדיין בתקופת החטאים ועדיין לא התנקיתי מעוונותיי, בקרוב מאוד יתחיל הליבון לנשמתי, האל ימצא את המקום ואת הזמן המתאים ביותר כדי לפרוע ממני על כל החטאים שעשיתי בקרוואן, העונש נגזר והוא מגיע בקרוב, ידעתי שבשביל שאזכה לתקן ולזכות לבית יהודי טהור כמו שתמיד חלמתי אני צריך להתנקות מהטומאה הקשה שאופפת אותי, מהתאוות! מהזימה! מהניאוף! כך התחיל המסע לגיהינום עלי אדמות בו אני מזכך את נשמתי בייסורים קשים.

החדר בקרוואן שלי, כאן חטאתי לאל ומנגד כאן דיברתי איתו ביום ובליל

חלק רביעי:

הנפילה לגיהינום

פרק י"ד

הכרות

גיל 26 הגיע ואני עדיין רווק, עדיין בחיפוש אחר אשת חיי, האישה שלי! בנוסף לסרטים ולסדרות הרבים שראיתי הייתה גם סדרה של מדע בדיוני ששמה קייל המסתורי ובאנגלית Kyle XY, אהבתי מאוד את הסדרה, הדמות הראשית קייל היה עדין ורגיש ומצאתי כנראה מעט מכנה משותף איתו, בסדרה מסופר שקייל נוצר במעבדה ואין לו טבור, מה שהיה מעניין בעיניי בסדרה היה מערכת היחסים וההתאהבות של קייל בנערה שכמותו, הנפש התאומה שלו שגם נוצרה במעבדה ושמה ג'סי, קייל הוא ניסוי XY וג'סי היא ניסוי XX, במעבדה התעסקו עם הכרומוזומים שלהם וככה הם נוצרו עם יכולות על טבעיות של שמיעה, כח, ראיה וחוש שישי הרבה יותר משאר בני אדם, כמו שאמרתי אהבתי מאוד סדרות וסרטים העוסקים במדע בדיוני וזו הייתה אחת הסדרות החביבות עלי.

ההשפעה של הסדרה עלי הייתה בתחושה שעדיין לא מצאתי את הנפש התאומה שלי, הסדרה נתנה לי דחף עצום שגם אני יכול למצוא את הנפש התאומה שלי וגם אני יכול לזכות לאהבה החלומית הזאת המופיעה על המסך, הסדרה השפיעה והחדירה בי תחושות חזקות וביטחון שאמצא אהבה אמיתית.

החלטתי שאני עושה יותר מאמצים לחפש ולמצוא את הנפש התאומה שלי, לא התגוררתי בעיר ולא היה לי מעגל חברתי עם הצעות, מעבר לכך שלא אהבתי את המנטאליות של בנות המושב כי הגעתי מהעיר עם מנטאליות אחרת לגמרי.

פניתי אל העולם שאני הכי מכיר, עולם האינטרנט, שם תמיד מצאתי הכל, אחרי הכל זה גם תחום העיסוק שלי, מחשבים, נרשמתי למספר אתרי שידוכים, כשאחד מהם היה רציני ביותר אך דרש תשלום כדי לתקשר עם שאר המנויים. לאחר מספר שבועות החלטתי לשלם כי ראיתי שבלי לשלם אין עם מי לדבר, ככה הכרתי את אחת המועמדות באתר, היא נתנה לי את מספר ה- ICQ שלה ושלחתי לה הודעה, שוחחתי איתה מעט והשיחה הראשונה הייתה ממש מוזרה, החלטתי מיד למחוק ולחסום אותה מרשימת ה- ICQ שלי, אך משהו עצר בעדי.

עם אצבע על העכבר כשהסמן במחשב מעל הכפתור "מחק" נעצרתי פתאום, כשהייתי מוחק הייתי גם חוסם ומסיים עניין מיד ושם זה היה אמור להסתיים, שם זה לא היה אמור אפילו להתחיל, לחיצה קטנה על הכפתור "מחק" והחיים שלי היו נראים אחרת לחלוטין, אך נעצרתי, האל לא אפשר לי למחוק אותה, בלחיצות רבות חטאתי ופשעתי כלפי האל ובלחיצה אחת אני ייענש על כולן.

מיד לאחר מכן היא שלחה הודעה ועוד הודעה, עניתי בסבבה על הדרך כזה, שוחחנו מעט והיא ישר ספרה שהיא ממש רוצה להתחתן ולא ממש הולך לה, שאלה אם אני רציני או סתם, חשבתי שעשיתי טעות שחשבתי למחוק אותה, למרות ששמתי לב לדברים מוזרים בצורת הדיבור שלה אך לא נתתי להם דגש בגלל שהיא דיברה עם הרבה רגש של תמימות ועצבות שהיא מאוד רוצה להתאהב ולהתחתן, היה לה הרבה חוסר ביטחון עצמי וחמלתי עליה רוב הזמן.

בשיחות איתה היא דחפה להיפגש, כל פעם שסירבתי היא התחילה להיפגע ולעשות לי מצפון, לכן, נפגשנו די מהר, בפגישה הראשונה היא בכתה על ידי שהחבר הקודם שלה עזב אותה, עם הבכי הזה היא קשרה את ליבי אליה, ריחמתי עליה בלי סוף ורציתי שהיא רק תהיה שמחה ותחייך תמיד, כאב לי מאוד שהיא עצובה, יותר ממה שכאב לי על כל אדם עצוב שראיתי מאז המוות. מעבר למקרה הזה הפגישות הראשונות איתה התנהלו די׳ כשורה חוץ מחוסר הסבלנות שהיה מצידה בכל רגע בנושא חתונה וחשבתי שהיא אוהבת אותי.

כשהיא קיבלה שיחת טלפון היא תמיד הייתה בלחץ אטומי, לא הבנתי מה הסיבה באותם ימים, כבר בתחילת הקשר היא ממש דחפה לכיוון חתונה בלבד כאילו זה בוער לה מאוד, גם אני רציתי להתחתן והייתי מסנוור מכך שחשבתי שהנה יש משהי שאוהבת אותי ורוצה להתחתן איתי, גם לי היה חוסר ביטחון.

בכדי לשמח אותה מאוד ולהפסיק את הפגישות הלחוצות שהיו איתה תמיד, הצעתי לה נישואין עוד לפני שעברו 10 פגישות, ממש בתמימות ליבי נפל בידיה.

לפני הנישואין הקשר הוא הצגה אחת גדולה, אני חמוד והיא חמודה וכולנו חמודים ומקסימים, בחיים המשותפים לאחר החתונה הדברים נראים אחרת. ההחלטה להתחתן עם אדם זה נובעת משיקול דעת נבון מההיכרות שלנו איתו, הקשר בין בני הזוג בסופו של יום צריך להיות מבוסס על שותפות בדרך החיים, על מציאת חן בעיני השני ועל הרצון להשתפר ולהשתנות האחד בשביל השני.

הנערה הגיעה מבית מסורתי וכשאמרתי לה שאני רוצה חתונה בנפרד ואפילו ישיבה בנפרד, היא גמגמה ואחרי זה אמרה בסדר, לכן הבנתי שיש מכנה משותף, יש לנו כבר שותפות בדרך החיים כי אני לא עושה אירועים עם ישיבה מעורבת, הבטחתי לאל שאני לא מתחתן באולם עם ישיבה מעורבת ואני מקיים הבטחות. הנערה לא הייתה הכי יפה בעיניי ולא נמשכתי אליה פיזית בכלל, מצד שני היא לא הייתה מכוערת בעיניי. כששאלתי את עצמי מה עם זה שאני לא נמשך אליה? עניתי לעצמי שהמשיכה הפיזית תגיע בהמשך מתי שהוא ושזה לא הכי חשוב, אחרי הכל אני בן והיא בת אז מה כבר יכול להיות אחרת?!

כמובן שהנערה הסכימה להצעת הנישואין לה היא חיכתה זמן רב מאוד, שמחתי שהיא שמחה ומיד לאחר ההצעה התחילו כל הבעיות והשקר צף לו לאט, בעיה ראשונה החלה משיחת טלפון מוזרה בה היא בוכה לי כי אמא שלה אמרה לה שזה מוזר שאני מציע לה נישואין כל כך מהר ורושם לה כל מיני דברים יפים, הנערה הלכה מיד אחרי הפגישה לספר לאמא והראתה לה את מה שרשמתי לה, לא אהבתי את זה בכלל, הרגשתי חוסר פרטיות ולא הבנתי על מה היא בוכה! הדבר שהכי מעצבן אותי זה שמישהו יודע מה מתרחש בחיים שלי ומה עשיתי, זו גם הסיבה שקשה לי מאוד לספר על המוות שחוויתי ולכן אני רושם את הספר הזה שגם הוא קשה לי מאוד אך אני עושה זאת כדי לגלות את השגחתו של האל. אמרתי לנערה שאז מה אם אמא אמרה? שתגיד עד מחר את מי זה מעניין?! הנערה הייתה בת 24 ולכן לא הבנתי מה עובר עליה ועל מה היא בוכה?!

10 פגישות ובכי שני כבר, בפגישות הבאות התחילה מערכת יחסים מוזרה כשהנערה מקבלת שיחות טלפון מאמא שלה שוב ושוב, הפנים שלה הופכים להיות נפולות והיא מבקשת שאחזיר אותה הביתה מיד, באמצע החיוכים, באמצע הבילוי, ככה פתאום, היו מקרים שגם בלי שיחת טלפון היא ביקשה זאת, סתם יושבים ומדברים ופתאום הופה היי תחזיר אותי הביתה, פעם אחת הגעתי אליה עד לביתה והיא ביקשה שאחזור על צעדיי אחרי שנסעתי אליה מרחוק במשך שעה של נסיעה! באחת הפגישות טיילנו ביחד ברגל והצבעתי לה על החזיה שצצה מעבר לחולצתה, חשבתי שהיא בטח לא תרצה שיראו אותה ככה, היא הרי מתלבשת בצניעות, אך היא מיד לקחה את רגליה והלכה בטיל לביתה, בלי לומר מילה, בלי שלום, המקרים האלה התרחשו בקביעות שוב ושוב.

בכל פעם שהיא ברחה הייתי רודף אחריה ומבקש ממנה לעצור לרגע ולדבר איתה כדי להבין מה קרה?! להתנצל אם פגעתי או להבין מה מציק לה בדבריי? כשהיא ברחה סתם ככה פתאום הבנתי שזה לא קשור רק למה שאני אומר לה, מעבר לכך מעולם לא הבנתי את ההתנהגות הזאת, עד שהחלטתי לשים לזה סוף, אני לא אחד שאוהב לרדוף אחרי מי שיורקת עליו, ללכת ככה באמצע פגישה באופן פתאומי או כי בא לי זו יריקה ישר לפנים, באותו ערב שהיא ברחה בגלל שהצבעתי לעבר החזיה שלה שבלתה מהחולצה ולא רצתה לעצור אמרתי לה מרחוק שאני מסיים את הקשר הזה ושאנחנו לא נתראה יותר, היא נמאסה עליי! הנערה הגיעה לביתה ונרגעה, היא החלה להתקשר אלי בלי סוף וכשעניתי היא אמרה שהיא רוצה לדבר, הגעתי עם הרכב על יד ביתה ודיברתי איתה ברכב, הסברתי לה חד וחלק שוב ושוב שזה נגמר, היא לא השתכנעה ולא קיבלה זאת, הסברתי לה שהיא מבטיחה שוב ושוב שהיא לא תתנהג ככה אך זה לא עוזר, הדברים חוזרים ומחמירים, הסברתי לה שאין טעם לקשר הזה ושהוא כבר נגמר. אני לא מוכן לסבול אישה שהולכת ממני ומבזה אותי ככה, שתלך ולא תחזור גם. פתאום כשהיא הבינה שאני רציני והבטחות לא ירככו אותי כמו בפעם שעברה היא החלה לפרוץ בבכי איום ונורא מכל הלב, היא נתנה לי נשיקה על הלחי, אמרה שהיא אוהבת אותי ויצאה מהרכב וברחה לכיוון הרחוב ולא לבית שלה, עד אותו יום לא נגענו אחד בשני, הבטחתי לעצמי שאני לא נוגע בנערה זו או אחרת עד יום החתונה ויהי מה, אך לא הבטחתי לעצמי מה אני עושה אם הנערה נוגעת בי, לא הבטחתי ולא תכננתי מה אני עושה אם אני נופל בידיו של היצר הרע שאורב מכל עבר! באותו רגע שהיא נישקה אותי ריחמתי עליה שוב, חשבתי שהיא באמת אוהבת אותי ושאלתי את עצמי מה אני עכשיו ייסע ככה? היא כאילו לא השאירה לי ברירה, היא לא נתנה לי לסגור איתה מעגל ולהשתיק את המצפון שלי שזה נגמר, היא גרמה לי לרדוף אחריה ברחמים שזעקו מליבי, הלב שהוביל אותי לחטא מוביל אותי אליו שוב ויצאתי מהרכב במרדף אחריה, תפסתי אותה ואמרתי לה שאני מצטער, חשבתי לתת לקשר הזדמנות נוספת, חשבתי שעם אהבה כזאת מצידה היא תעשה הכל לשפר את ההתנהגות שלה, נגיעה כבר לא שמרנו כי המחסום נפרץ והקשר הפך ליותר פיזי ופחות אמיתי. היא המשיכה לברוח ולא יכלה לעצור את עצמה, היא ברחה עד היום האחרון!

פרק ט"ו

פירעון החוב

אני בן 26, 26 בגימטרייה שווה לאותיות של שם האל- יהוה, בגיל זה הגיע האל כדי לגבות ממני על כל מה שאני חייב לו, האל מצא את המקום ואת הזמן המתאים כשאני בן 26 לגבות ממני את שטר החוב, לגבות ממני את כל החובות שאני חייב לאל וחתום על הפשעים והחטאים הרבים שלי מיום לידתי.

לאחר מסכת ייסורים שעברתי מאמה של הנערה קבענו תאריך לחתונה וסגרנו אולם, מסכת הייסורים התחילה בביטול אולם שהנערה ואני סגרנו כי שם החליטה הנערה להתחתן והסתיימה בסגירת אולם שמוצא חן בעיני אמא שלה, אולם שלא אהבתי כל כך. לאחרי ביטול האולם אמרתי לנערה שתעשה מה שהיא רוצה ותתחתן עם אמא שלה פשוט, כי אני לא אתחתן עם משהי שאמא שלה תחליט לה או לי איפה להתחתן והתחלתי לראות איך אמא שלה אחרי חודש שסגרנו אולם נועצת ציפורניים בבשר במטרה לקבל את מבוקשה האישי, הבנתי שאני לא מתחתן עם הנערה אלא עם אמא שלה, הבנתי שהקשר הזה יהרוס אותי אם היא לא תתנתק מהכניעה לאמא שלה. גם כאן היא הנערה הוליכה אותי שולל לאחר שהיא הבטיחה שהיא לא תאפשר לאמא שלה להתערב לנו בחיים ושהיא עם הבחירות שלה תחליט איתי ביחד את מהלך חיינו בהמשך.

כחודש לפני החתונה הגיע ערב ארור שלא אשכח, הייתי אצל הנערה בבית, אח שלה הקטן היה נכה וישב רוב היום על המחשב, הנערה סיפרה לי שהוא נכה כי הוא נפל במדרגות בבית הספר, כשהיה לי ספק בתשובתה והמשכתי לשאול אם יש לו איזה חולי מעבר לתאונה שעבר בתורשה היא ענתה לי ואף הבטיחה שאין לו או לה איזה מחלה תורשתית שעוברת מדור לדור והם בריאים לחלוטין, אמרה תאונה והאמנתי לה, כזה פתי אני, בלי לבדוק עם אנשים ובלי כלום. באותו ערב ארור ישבתי איתה בספה על יד אחיה הנכה שדיי חיבבתי בהתחלה, הוא לא יכול היה לזוז בכלל, בקושי הזיז כמה אצבעות, אמא שלה לא הייתה בבית רק אבא שלה ופתאום הנייד שלה צלצל, מיד לאחר השיחה היא נגשה אלי בכעס ודרשה ממני ללכת מהבית שלה מיד, אמרתי לה מה יש לך ומה הלחץ?!

אני באמצע שיחה עם אחיך אז תני לי רק לסיים אותה, כאילו מה אני נראה לך? הנערה החלה לצעוק עלי שאלך מיד ונכנסה להסתגר בחדר שלה שהיה ממולנו, ממש לא הבנתי מה עובר עליה, חשבתי שזה עוד גל של עצבים רק בסגנון חדש, המשכתי לקרוא בספר לאחיה ותוך כדי שאני קורא התרחש אירוע הזוי ביותר: הנערה שהסתגרה בחדר יצאה מהחדר בפתאומיות וניגשה אלי בעצבים שלא ראיתי בחיי, היא חטפה מידיי את הספר שקראתי בו וסגרה לי אותו בפרצוף לאחר מכן היא תפסה אותי בכח ומשכה אותי מהספה תוך כדי שהיא דוחפת אותי בפראות לכיוון המדרגות היורדות אל פתח ביתה ומלווה אותי בדחיפות על הגב לכיוון היציאה, יחד עם הפעולות הללו היא צעקה עלי בעזות: "תלך מפה", אבא שלה בדיוק עלה במדרגות אך היא המשיכה לדחוף אותי ולומר לי ללכת, נבהלתי לגמרי מהנערה ואמרתי בשקט ובבהלה טוב בסדר אני הולך אך היא המשיכה לדחוף אותי בגבי ולגרש אותי, לא הספיק לה לגרש אותי עד פתח ביתה והיא המשיכה לגרש אותי עד הרכב שלי שחנה מחוץ לביתה תוך כדי שהיא זורקת את הספר שהיא חטפה לי על הגג של הרכב וצורחת עלי: "תלך מפה!".

מה שעבר עלי באותו רגע, אני נכנסתי לרכב שכל כולי בשוק של החיים, הרגשתי שדם נשפך מתחת לרגליי, הנערה הלבינה את פניי בפני אחיה ואביה בצורה הכי מגעילה ואכזרית שיש, היא השפילה אותי כאילו אני שקית של זבל! הנעתי את הרכב במהירות ורציתי רק לברוח משם ולא לשוב יותר לעולם ועד, ליסע כמה שיותר מהר מהקללה הזו כדי שלא אתקל בטירוף ובשיגעון הזה שוב! מיד כשהתחלתי ליסע התרחש אירוע הזוי עוד יותר, הנערה חזרה במהירות על צעדיה לכיוון הרכב ותוך כדי שאני מאיץ מהחניה היא צעקה שאעצור ופתחה את הדלת של הרכב הנוסע ונכנסה ואמרה שהיא מצטערת ושבבקשה לא אלך! באותו רגע הבנתי חד משמעית שיש לי עסק עם נערה שיש לה בעיות רציניות, צעקתי עליה שתצא מהרכב שלי מיד, הרגשתי שנכנס לי לרכב ג'וק ענק פשוט, השונא הגדול ביותר שלי לא עשה לי כך והנה עושה לי זאת איזו נערה עם בעיות רציניות, הנערה התחננה אלי שאשר אך כמובן שצעקתי עליה עד שיצאה.

נהגתי הביתה תוך כדי שאני מזועזע לחלוטין מהאירוע שהתרחש הרגע, נהגתי כשאני כמו שיכור מהצרות שנפלו עלי ולא הייתי בפוקוס בנסיעה בכלל, במחלף של היישוב בו גרה הנערה עשו בזמנו שיפוצים והרחבה לשתי נתיבים,

כמעט נכנסתי שם בבטון שעמד לי מול העיניים, בשנייה האחרונה משכתי את ההגה שמאלה, אם הייתי נכנס בבטון הייתי גם צולל למטה אל מחוץ לגשר. למזלי הצלחתי להגיע הביתה שלם בגופי אך מפורק שבור ורצוץ בנפשי ונשמתי, הנערה שפכה את דמי ופגעה קשות בצלם האלוקים שבי.

למחרת ניגשתי לאבא וסיפרתי לו בקצרה שהיא זרקה אותי מהבית שלה וביקשתי ממנו שיבוא איתי ועם אחי הגדול שהיה בבית באותו היום אל האולם בו חתמתי עם הנערה חוזה לחתונה, ביקשתי שיעזרו לי לבטל את החתונה, אמרתי לאבא: "אני לא מתחתן איתה! תבוא איתי עכשיו לבטל את החתונה!", אבא לא רצה לבוא איתי, בדיוק כמו שהיה בברית שביקשתי שיבוא איתי והוא לא בא וגם הפעם הוא לא בא. לצערי לא היה לי מספיק כסף וידע בביטול עסקאות ולא היו לי את כוחות הנפש לגשת לבד לאולם לדבר עם בעל האולם, הרי רק לפני חודשיים ביטלתי אולם ונפשי נקרעה ממה שהתרחש שם כשבעל האולם קם מכיסאו כאחד מהעולם התחתון שרוצה להכות אותי ורק חברי המורה היקר אילן שהיה שם מנע ממנו זאת, לא יכולתי לבקש מאילן לבוא איתי ולעבור שוב טראומה כזאת בלבטל אולם. אבא אמר לי תדחה את החתונה, אמרתי לאבא אני לא דוחה כי אני לא רוצה להתחתן איתה לא היום ולא מחר, אבא אמר תדחה ואולי תמצא משהי אחרת ואז תתחתן איתה שם, התשובות של אבא תסכלו אותי עוד יותר וממש בכיתי והתחננתי שיבוא איתי לאולם לבטל, אך הוא לא בא, אמרתי לאבא חד וחלק או שאני מתחתן איתה ואחרי זה אני בטח אתגרש, או שאני עכשיו היום ברגע זה מבטל את האירוע כמה שיותר מהר כדי שלא לשלם קנסות גבוהים על החוזה שחתמתי, אבא עדיין לא רצה לבוא, אני לא ידעתי מה לעשות ולא היה מי שיעזור לי ופניתי לאל בתפילה שיעזור. נסעתי לאולם לבד כדי לבטל את החתונה ובאולם נאמר לי שצריך לשלם כמה עשרות אלפי שקלים, אחרי ששילמתי כבר 5 אלף ₪ כדי לבטל את האולם שלא מצא חן בעיני אמא שלה עכשיו אני צריך לבטל את האולם שמצא חן בעיניה בגלל שהתברר לי שאני מתחתן עם נערה בעייתית ולא ידעתי מה לעשות הפעם, ידעתי גם שהאולם מגזים בבקשה שלו לכסף. פניתי לאל בשאלה מה אני עושה, אך בעוונותיי הרבים גם האל לא ענה לי לעזרה והרגשתי שאין לי לאן לברוח, הרגשתי שהאל רוצה שאני אתחתן ושזה העונש שלי ושכאן אני אעבור זיכוך.

בסוף לא ביטלתי את החתונה, הרגשתי שבוי כמו שהייתי שבוי בחטאותיי, ידעתי שאני מתחיל לפרוע ולשלם על פשעיי ושאין לי לאן לברוח מהנערה הזו, שנאתי אותה על שהיא זרקה אותי מביתה בביזיון ולא סלחתי לה על כך מעולם. כששהיתי באולם ורציתי לבטל את החתונה התקשרתי למדריכת הכלות שלה וביקשתי ממנה שתודיעה לנערה שאני מבטל את החתונה ושתגיע לאולם לבטל, מדריכת הכלות פצחה במסע שכנוע אין סופי שאני טועה ושההתנהגות נובעת כנראה מהכדורים שהיא לוקחת לאחר את הווסת ושאחרי החתונה יהיה בסדר ושהכל זה עצת היצר הרע ואסור לבטל חתונה חודש לפני האירוע ושזו טעות, האכילה אותי בלי סוף, לא קיבלתי את דבריה חוץ מהנושא של הכדורים לווסת. לאחר מספר ימים נפגשתי עם הנערה שוב כדי לראות איך מתקדמים הלאה לעבר החתונה שלה, השתדלתי להעמיד פנים ככל האפשר והיו אין סוף בעיות, אך הגזירה עמדה בעינה, יום החתונה התקרב, רציתי לברוח אך הרגשתי כבול לתוך הבועה ההזויה הזאת, לתוך הסבל האיום שמחכה לי, הרי איך אפשר לחיות עם אישה כזאת שפגעה בי בכזו אכזריות? ומה אעשה כשהיא תפגע בי שוב? היא תחריב את עולמי ותהרוס את נשמתי שגם ככה חלשה ועדינה מהעבר.

במהלך הקשר אל הנערה עברתי 2 תאונות, התאונה הראשונה או החמישית מכל התאונות שעברתי בעבר התרחשה באחד הלילות שקדמו למקרה הנ"ל, חזרתי הביתה מפגישה עם הנערה ונמנמתי כל הדרך על ההגה, כשהגעתי סוף סוף למושב, נרדמתי על ההגה ברחוב האחרון שלפני הבית שלי, נסעתי עשרות מטרים כשאני רדום עד שהרכב הגיע לסיבוב, סיבוב מעצבן שכשבנו אותו אמרתי לראש הועד במושב שהוא מסוכן וחד מידי אך הוא לא נתן לב לדבריי.

כשאני עדיין רדום על ההגה הרכב הגיע לסיבוב והתנגש במדרכה בעוצמה, קמתי מיד בבהלה איומה וראיתי מולי עמוד תאורה והבנתי שאני הולך להיכנס בו ולמות!!! לחצתי מיד על בלם הרכב בשיא העוצמה ועצמתי עיניים מהפחד. היו כל מיני רעשים מוזרים של מכות ואז מנוע הרכב נדם והיה פתאום שקט.

פתחתי עיניים והסתכלתי על גופי תוך כדי שאני ממשש את רגליי ומבין שאני עדיין בחיים, מיד חששתי לרכב שלי שאם הוא נכנס בעמוד הלך לו כל הרדיאטור ולכן הוא נכבה לי, יצאתי מהרכב כשכולי רועד מפחד ובדקתי את הרכב מלפנים וראיתי שאין מכה, הנעתי את הרכב ושמחתי לראות שהוא מניע.

רחוב אחד נשאר לי עד הבית, משמע שוב אל אחד מכה אותי על פשעיי, אחרי כל כך הרבה שנים שבהם ברחתי מכל מה שקשור למוות שעברתי ולמסר שקיבלתי שאותו לא סיפרתי כמעט לאף אדם בעולם למרות שהייתי אמור, דווקא עכשיו כשאני בן 26 שזה בגימטרייא שם האל- יהוה אני פוגש את האל שמתחיל לנקות ממני את כל הפשעים שצברתי במשך השנים הללו שהתרחקתי מאיתו יום וליל, האל התחיל להנחות ולכוון את הספינה שלי לכיוון שהוא רוצה.

בכיתי אחרי התאונה ונרדמתי עם דמעות תוך כדי שאני משוחח עם האל, הודיתי לו על שדאג שאני לא אפצע. בעקבות התאונה ידעתי שהאל פונה אלי, ידעתי שהוא מחפש אותי והתחלתי לחשוש ממה שעוד הולך להגיע.

כמו שאמרתי הייתי בטוח שאני הולך להתנגש בעמוד התאורה ב- 100%, למזלי התרחש עבורי נס, מלאך שלא ראיתי הגיע והזיז את הרכב מעט ימינה, אני יודע בוודאות שהאל התערב בתאונה ושלח מלאך כדי להציל אותי מפגיעה, הוכחה לכך היא שניגשתי לשם למחרת וראיתי שלא רק שניצלתי מהעמוד אלא גם מהעץ שהיה מצד ימין, בנסיעה של 40-50 קמ"ש כשאני רדום נכנסתי במדרכה ועברתי עם הרכב בין עמוד תאורה לעץ, האם זה נשמע לכם הגיוני?! צילמתי את שאריות הצמיגים שנותרו על המדרכה, בשביל להראות לכולם איך האל שמר עלי, היה עלי שחפץ שבזכותו נשלח עבורי מלאך שיגן עלי מפגיעה.

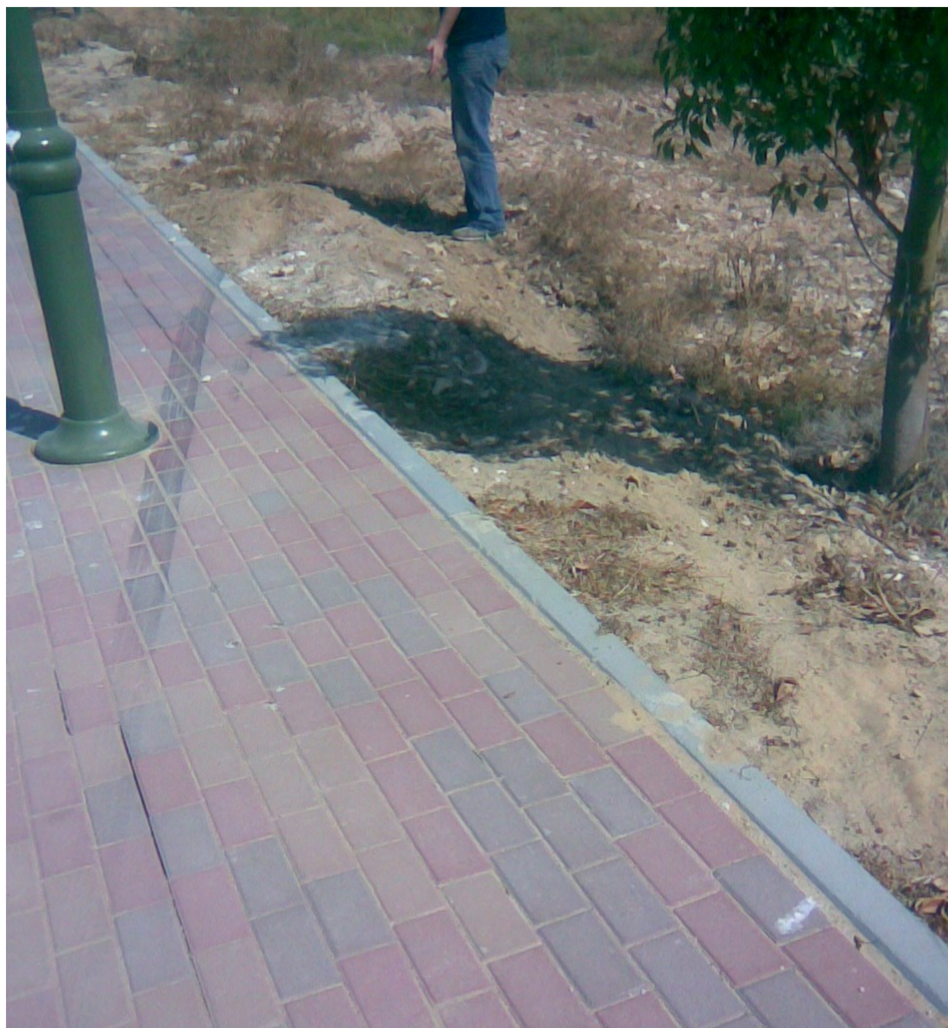
שאריות הצמיג של הרכב על עמוד התאורה

מהתמונה הזו אתם יכולים להבין שלושה דברים, הראשון הוא שהחריקה שעשיתי הייתה ארוכה מאוד, הסימנים של הגלגל נשארו על המדרכה זמן רב. הדבר השני הוא שאומנם הגלגל חרק על העמוד אך הרכב בולט מעט החוצה מהגלגל של הרכב, משמע שהרכב היה במרחק נגיעה מעמוד התאורה ואם הרכב היה עוד ס"מ אחד שמאלה אני הייתי כבר בתאונה פיזית קשה והלך על הרכב. ס"מ **אחד** מעמוד התאורה, רחוב **אחד** עד הבית, אל **אחד** החל להיגלות אלי שוב. כשאני רדום ונוסע במהירות של 40-50 קמ"ש לא סביר שיתרחש כזה תרחיש, כמו שאמרתי מלאך דאג שהרכב לא יפגע בעמוד התאורה, כי כשאני פתחתי עיניים מפגיעת הרכב במדרכה אני ראיתי מולי את עמוד התאורה מול הפנים. הדבר השלישי שאתם רואים זה את הצל שלי משמאל ואת של חבר שלי מימין.

תמונה נוספת היא התמונה בה אתם רואים איך עברתי בין עמוד התאורה לעץ שהיה מימין, אל תנסו בבית כי זה פעלול שלא תצליחו לעשות לעולם. תסתכלו בתמונה ודמיינו לכם שעברתי עם הרכב בין עמוד התאורה לעץ בעצימת עיניים ובמהירות של כ- 40-50 קמ"ש ויצאתי ללא שום פגע:

בעיניים פקוחות לא הייתי מצליח לעשות פעלול כזה, אז עם עיניים סגורות? רק להתנגש במדרכה ואתה כבר מאבד את כל הכיוון של הרכב, אך ראו כשהאל רוצה לשמור עליך הוא ישמור עליך מכל פגע רע, גם מצד שמאלך וגם מימנך, הנה תמונה נוספת רק יותר מקרוב, בה אתם גם רואים את חבר שלי עומד בדיוק במקום שבו עצר הרכב והמנוע דמם, תסתכלו על תנועות ידיו ותבינו איך הוא אומר לי בהתלהבות רבה: "איך אבל איך? זה ממש נס, זה ממש נס משמים, אחי נשבע לך הקב"ה אוהב אותך, זה לא יאמן פשוט, זה ממש לא יאמן":

בשביל שתראו את הרכב ותבינו מהיכן הגעתי איתו הנה תמונה נוספת:

אין מילים חוץ מלומר לאל תודה, תודה רבה על ששמרת על גופי שלם, אומנם אין לי פחד למות, אך יש לי פחד לחיות את החיים האלה כשאני פצוע, אף אחד לא רוצה לסבול אחרי הכל וגם אני לא מעוניין בתחושות קשות כאלה. בעקבות התאונה הבנתי שכמו שהתחילו התאונות לפקוד אותי בעבר בגיל 14 כך גם עכשיו זו רק ההתחלה של התאונות, גם עכשיו שינוי גדול הולך להתרחש בחיים שלי, גם עכשיו אני נכנס לתקופה לא קלה. באמת שלא דמיינתי שבכדי לכפר על חטאים כמו שעשיתי צריך לעבור סבל כל כך גדול, אומנם רציתי שהאל יכפר לי על החטאים שלי ואפילו ביקשתי שיבואו ייסורים ויכפרו לי על פשעיי, אך לא העליתי על דעתי שהם יהיו כל כך קשים, מהתאונה הזאת חליתי בנפש, הגוף נשאר שלם אך התרחשה בנפשי טראומה לא קלה מאותו יום וכבר בלילה הראשון כשהלכתי לישון ונרדמתי התעוררתי מיד בבהלה, התעוררתי בצעקה, התעוררתי מתוך חלום בו אני רואה את העמוד מול העיניים שלי, עד היום הזה אני סובל מהטראומה, בכל שבוע יש ימים בהם אני נרדם ומתעורר בבהלה, למזלי ובחסדי האל אחרי שהתעוררתי כבר בבהלה אני עוצם את העיניים שוב ואני נרדם ולא מתעורר. זהו עונשי על הלילות שישבתי וצפיתי בסרטים ללא הרף והפסקה, סרטי הוליווד או סרטים שנותנים לתאוות טעם מתוק ומספקים ליצר הרע ולצד האחר את כל מה שהם רק חפצים. בלילות האלה עצמתי עיניים עם טעם מתוק של חטא על עיניי ועכשיו אני עוצם עיניים ומתעורר בבהלה בדיוק כמו בליל התאונה שהתנגשתי במדרכה והתעוררתי בבהלה, כך בכל לילה אני עובר את התאונה מחדש, כל לילה אני מתעורר בפחד ובבהלה ונענש.

זהו עונשי הראשון, האל מצא את הזמן המתאים ואת המקום המתאים להעניש אותי, אני מודה לאל על כך, מודה לו שהוא מנקה את פשעיי וחטאותיי, תודה לך אל יקר שאתה מזכך אותי ומקרב אותי אליך, התרחקתי ממך במעשיי הנפשעים נגדך ועכשיו אתה מזכך ומרפא את נשמתי הפצועה מפשעים וחטאים ומקרב אותה אל זרועותיך האוהבות, אשלם ואפרע כל מה שצריך אל יקר בשביל שאשמע את קולך ואחוש את נוכחותך, כדי שאדבר אליך ואדע שאתה מקשיב. העונש השני לא אחר לבוא וכשבועיים אחרי התאונה הזאת הנערה זרקה אותי מביתה ושפכה את דמי, כשהתחושה הפנימית בתוך הנפש היא שמה שעשתה לי הנערה בלילה בו גירשה אותי מביתה קשה פי אלף מהתאונה שעברתי עם הרכב.

יום החתונה הגיע, אם נראה לכם שאני שמח אתם חושבים ממש לא נכון, איך אני יכול להיות שמח? אני הולך להתחתן עם אישה שרמסה את נשמתי בערב אחד וגרמה לי לפחוד ממנה ומהתגובות שלה בכל פעם שאני נמצא לידה, אני כל הזמן במתח, בפחד, ברתת וזיעה מה היא תעשה פתאום, אי אפשר לדעת, בסופו של דבר גם על החתונה היא רימתה אותי כשהיא אמרה לי שאני אמרתי לה שאני מוכן לחתונה עם ישיבה מעורבת אך רק עם ריקודים בנפרד בלבד, הנערה הלבישה בפי שקרים כדי לרצות את אמא שלה שרצתה חתונה מעורבת! רק מעורב הם רוצים המסורתיים האלה, אין להם שום קרבה לאל או לקדושה, הם לא מבינים את המשמעות של חטא יחידי בחדרי חדרים לעומת חטא שהוא בקהל עם ועדה, זהו חילול ה' איום ונורא, זו יריקה ישירות בפני האל והתורה, במעשים אלה הם מחללים את שמו של האל בכך שהם עוברים על דבריו ורצונו, לא סתם נשבעתי שלא להתחתן עם משהי שרוצה חתונה מעורבת, לא סתם! והנה הנערה הצליחה לשקר אותי, זה לא השקר היחיד ויש עוד שקרים בהמשך. אני שיקרתי לאל בכך שפגמתי בברית קודש וכך האל שלח לי אנשים שישקרו לי.

ביום החתונה בכיתי בלי סוף ופניתי לאל ואמרתי לו שאני לא רוצה להתחתן עם הנערה הזו, התחננתי לאל שיציל אותי והתקשרתי לאילן המורה שלי מהתיכון לבקשת עזרה, אמרתי לאילן שיודיע לכולם מיד שהחתונה מבוטלת! אילן התחיל להרגיע אותי עם כל מיני טענות שאחרי החתונה הכל יהיה בסדר. אני ידעתי חד וחלק שאם לפני החתונה לא בסדר אז אחרי החתונה יהיה עוד יותר לא בסדר, לא רציתי להקשיב לו ידעתי שהוא טועה ולא מבין אותי בכלל, אף אחד לא הבין אותי, אמרתי לו שאחרי החתונה יהיה איום ונורא!

אילן נשלח ע"י האל כדי שאני אגיע לחתונה הזו, אילן הבטיח לי שהוא אחראי שיהיה בסדר, אילן בגימטרייא יוצא 91, ושם האל המפורש שהוא יאהדונהי יוצא גם 91, אין מנוס מהאל, הוא בכל מקום, האל נמצא אצל אנשים שאתם מכירים הוא נמצא בתוככם ומחוצה לכם, האל נמצא בכל מקום וזמן! ככה הובלתי לטבח ולגיהינום עלי אדמות, כאן בעולם הזה על האדמה.

כשהגעתי לאולם וניגשתי אל הכלה שישבה על כסא הכלה ראיתי מחזה איום ונורא, היא נראתה לי כלבושה בחוסר צניעות איום ונורא שכולה בשחור, היא הייתה לבושה בשקר ושמלת הכלה הייתה רק שקר על מה שיש בפנים.

הסתובבתי מיד במטרה לברוח משם, לברוח ממנה, לברוח מהשקר שראיתי מולי, אין לי דרך להסביר את זה אך הרגשתי שפשוט עוצרים אותי, תופסים אותי ודוחפים לי את הפנים בחזרה אל הכיוון שלה בכוח תוך כדי שאני מחייך מחוסר ברירה איום, מחייך בשקר, כשקר הפנים לפני השקר, מי דחף אותי? שליח האל! לא הייתי הוזה ומה שראיתי היה אמיתי, רק בהמשך הבנתי את השקר שראיתי.

האל דאג מכל הכיוונים שהחתונה הזאת תתרחש ולא נתן לי בחירה בדבר, גם כשניסיתי למנוע אותה פעמים רבות לא עלה בידי, בחופה בלעתי את הלשון, לא אהבתי את שמלת הכלה שלה ולא את המראה שלה, הרגשתי שאני מתחתן עם איזו ישות אחרת שעוד תגרום לי מרורים ותהרוס את נשמתי.

לאחר שהיא זרקה אותי מביתה ופגעה בנשמתי קשות רשמתי בביתי מכתב על מה שנפגעתי ועל העתיד אם חס ושלום אשאר איתה, רשמתי שם דברים קשים מאוד שהיא עוד תעשה לי ותחריב את חיי, כשהיא הגיע אלי להתנצל על מעשיה אני הלכתי להתפלל מנחה והיא הגיעה למכתב הזה למרות שלא רציתי, שחזרתי היא התחילה לבכות ואמרה איך אתה יכול לרשום עלי דברים כאלה?! הסברתי לה שזה נובע מהפגיעה הקשה וממה שהיא עשתה לי בערב הארור. בדיעבד התברר לי שכל מילה ומילה שרשמתי במכתב הזה התממשה אחד לאחד. אני בפתח ובתחילת התגשמות המכתב שרשמתי על החורבן שהיא תביא בחיי.

אילן לא צדק שאחרי החתונה יהיה בסדר וגם לא מדריכת הכלות הנחמדה, אף אחד לא צדק, כי אף אחד לא דיבר בצורה מקצועית אלא מתוך הרגש שהאל נטע בו כדי שאני אכנס לשחור הזה ובסיום החתונה התרחש האירוע הראשון! אמה של הנערה ביקשה לקחת את הכסף שקיבלנו במתנה, היא אמרה שהיא מתנדבת לעשות לנו טובה ולהקל מעלינו את הטורח והיא תספור לנו אותו, כמובן שסירבתי מפני שלפני החתונה שמעתי ממנה הבטחות רבות שהיא תשלם, היא אמרה לי שאני לא אתבייש לבקש מאבא שלי כסף כשהיא הבינה שיש לו, מה גם שהיא לא נתנה שקל אחד עבור החתונה או עבור ביטול האולם שהיא לא רצתה למרות שהם התחייבו לשלם לי. הסברתי שאני דואג לכסף והכל בסדר, אמה התעקשה ואמרה שזה מסוכן והוא יכול להיגנב, אמרתי לה שיש לנו כספת ושאני לא ילד קטן שיאבד עשרות אלפי שקלים, ברגע שאמה הבינה שהיא לא יכולה נגד המילה שלי היא חטפה שוק או משהו כזה וברחה מהאולם.

היא הבינה שהיא לא יכולה להחליט עבורי יותר ושאני לא כנוע לפקודותיה, הכסף הגיע אלי אישית ואמה של הנערה ברחה מהאולם והשאירה את כולם שם, לא אמרה שלום לאף אחד, פשוט כמו הבת שלה ברחה לה, רק בגלל שלא הבאתי לה את הכסף ששייך לי ומיועד לתשלום האולם בלבד כפי שהיה למחרת. מיד לאחר שאמה של הנערה ברחה ניגשתי אל הכלה להבין מה קרה אך היא גם ברחה ממני והלכה לאבא שלה, לא רצתה לדבר איתי אפילו כשקראתי לעברה, כמו שאמרתי אני לא מתחתן עם הנערה, אני מתחתן עם האמא שלה שרודה בה, הבת הרי לא מכבדת אותי שכן אחרי שיחת טלפון מאמה היא זרקה אותי מביתה בצורה אכזרית כפי שלא חוויתי מימי, לעומת כבוד אמה אני ממש זבל בשבילה, אמא שלה כנראה הייתה רודה בה כל החיים ולכן היא מאולפת לדבריה עכשיו. בתמונות של החתונה היא לא הסתכלה לי בעיניים ולקח לה כמעט חצי שעה להירגע מהעניין ההזוי הזה, לאחר החתונה ניהלנו ויכוח בנושא כשהנערה תוקפת אותי אישית שלא אפשרתי לאמה לקחת את הכסף, כאילו גנבתי מהם! אמרתי לכלה שזה לא הזמן המתאים לדון בנושא הזה או לריב עליו ושיש לנו תפקיד לשחק הלילה, הייתי אופטימי, אחרי הכל זה לילה שלא ישוב שוב והרגשתי חובה לקיים את מצוות הבורא שציווה שעל הבעל להיות עם אשתו בלילה הראשון וזו מצווה גדולה, רציתי לקיים את המצווה כמו שהתכוננתי וכמו שדאגתי שהנערה תתכונן בכך ששילמתי מכספי למדריכת הכלות שתלמד אותה. בשביל לדעת את דרכי האל וכיצד לשמור על טהרת המשפחה צריך להוציא ממון ולהקצות זמן כדי ללמוד את הנושא הלא פשוט הזה לעומקו כפי שהאל דורש.

הבוקר הגיע, זה היום הראשון במסע לגיהינום שהתחיל עם ציוץ הציפורים, מה בתפריט היום? מריבה? צעקה? בריחה? קללה במתכונת חדשה? ומה לא?! עד שיגיע הלילה אני כבר אגלה את הגיהינום שמגיע לי היום.

השבוע הראשון עבר איך שהוא עם שתיקה נצחית כדי שלא יתפוצץ משהו, איך שראיתי ריב בפתח שתקתי כעבד השותק בפני אדוניו מהפחד שיכה אותו. בשבת חתן במושב התפוצצה השתיקה, סיימנו לאכול בערב שבת בבית העם, הנערה חזרה הביתה לקרוואן שלי עם אחיה וכל הדרך היא דיברה רק איתו, כשפניתי אליה בשיחה היא לא ענתה לי ולא התייחסה אלי, היא פשוט המשיכה לשוחח עם אח שלה וצחקה איתו, אחרי חצי דרך המשכתי ללכת פשוט לבד.

הרגשתי שאני חפץ בשבילה כדי להראות לעולם כולו שהנה התחתנתי ואני אישה נשואה סוף סוף, לא חוויתי ממנה יחס כפי שמתבקש מנערה שאוהבת את בעלה ובדיוק התחתנה איתו והיא דבוקה אליו בימים הראשונים כדבק מגע, ראיתי את עצמי כפיקציה ולא הצלחתי להבין מה הסיבה לכל השקר הזה מסביב, הרגשתי שהיא התחתנה איתי מסיבה מסוימת ולא משיא הרצון שלה להתחתן, במשך הימים הבנתי שזה היה כדי לרצות את ההורים שלה שחלמו על חתונתה, אך לא הבנתי למה היא כל כך רצתה לרצות אותם, כאילו מה הלחץ הזה מסביב? למה הוריה לחוצים שהיא תתחתן ולמה היא לחוצה לרצות את הוריה על כך?! השקר התגלה לאט לאט יחד עם התנהגותה שהחמירה מיום ליום.

בשבת חתן בבוקר לא רציתי ללכת לבית הכנסת, רציתי לסיים את זה שם, הלכתי לשדות ובכיתי לאל, שאלתי אותו איך אני מסיים את הקשר האיום הזה, לראשונה קיבלתי מהאל תשובה כשהבנתי שאמשיך הלאה ולא אדאג לעתיד, הבנתי מהאל שאני צריך לסבול את הייסורים והוא ידאג שאני אצא משם, קיבלתי את הייסורים על עצמי והלכתי לבית הכנסת תוך כדי שאני מאמין באל, סבלתי את כל החיוכים והתנהגתי כחלק מהעניין ומהיום "השמח" שלי.

הסתיימו שבעת ימי המשתה והחיים האמיתיים הגיעו, בזמן שבעת ימי המשתה הרגשתי כבשבעת ימי אבלות אך הנערה לעומתי הייתה מאושרת מאוד, היא קיבלה אין סוף תשומת לב והתרגלה קצת יותר מדי שכולם חוגגים מסביבה, זה עשה לה טוב כל הכבוד הזה מסביב, עכשיו שהכל נעלם והשקט חזר לשגרה החזרה לימי קדם לא הייתה רחוקה בכלל, אמרו לי שזכיתי בכלה מיוחדת, שזכיתי באוצר והאוצר התחיל פתאום לפתוח את פיו ולקלל אותי בעזות מצח, זבל, כלב ועוד מילים יפות אחרות, בנוסף אמא שלה מתקשרת אליה ומקללת אותה שהיא לא בסדר שהיא עזבה אותה ככה ושהיא לא באה בכל יום ובכל רגע ובכל שנייה לשבת לידה ולנגב לה את הדמעות שהילדה שלה סוף סוף התחתנה והיא כרגע שייכת לאדם אחר ולא לזו שהייתה משעבדת בה במשך כל ימי חייה. נסענו לבקר את ההורים שלה ובחזרה הביתה היא הייתה יוצאת מדעתה ברכב תוך כדי שהיא טוענת שהיא רוצה לחזור להורים שלה ופותחת את הדלת במהלך הנסיעה באיום שאם לא אעצור מיד היא תקפוץ מהרכב, השיגעון של אמה ובתה החל לנקר את נשמתי כשאמה מפנה אלי אצבע מאשימה שגנבתי לה את הילדה.

באחת הפעמים שחזרנו מהוריה הנערה כיבתה לי את הרכב במהלך הנסיעה בכביש הראשי כשהרכב עם מד מהירות על 100 קמ"ש היא פשוט שלחה את היד למפתח וסובבה אותו לאחר שסירבתי לעצור באמצע שום מקום, כשהרכב עצר הנערה יצאה מהרכב ופנתה למעט הבגדים שהביאה הרגע מהוריה לקחתם, פתאום היא שמעה סירנה של ניידת משטרה והיא נכנסה בבהלה לרכב ואמרה תיסע הביתה ואני לא נשארת איתך יותר, אני לוקחת את הדברים שלי וחוזרת להורים שלי. במקרים אחרים היא ברחה מהבית של ההורים שלה וטיילה ברחוב כאחוזת דיבוק לאחר שנפגע מאמה ולא הייתה מעוניינת לדבר או לשמוע אותי, פשוט בורחת ומטיילת ככה ברחוב כמו שהיה לפני החתונה רק הרבה יותר. לאחר החתונה הקושי שלי לפרק הכל היה הרבה יותר גדול כי בדיוק התחתנו, ומה אנשים יגידו? ואיזה בושה? ועכשיו אהיה גרוש סוג ב'? והמשפחה ידברו... ועוד מחשבות רבות, אך כמו שאמרתי האל העניק לי את הביטחון שאלך בתלם הזה עד הסוף כדי לזכך את נשמתי והוא ידאג שהכל יהיה בסדר וכך הלכתי.

החיים הפכו להזויים ביותר ונפשי דעכה מיום ליום מקללותיה הארורות, הנערה החלה להתנהג בפראות יותר ויותר מיום ליום, הרגשתי ששחררו איזו חיה מהקולר שלה ועכשיו היא נושכת אותי בכל הזדמנות. באחד הימים שהיא קיללה אותי ולא דיברתי איתה כי נפגעתי מאוד, היא דרשה יחס וצומי בכח ולא נתתי לה כי היא קראה לי זבל, ככה סתם כי בה לה לקלל, פתאום הנערה לקחה סכין בשר מהמטבח והגיע לחדר כשהסכין מונף למעלה ומכוון לדקירת אדם, צעקתי בליבי מיד "שמע ישראל" היא הולכת לדקור אותי עכשיו והסתובבתי מיד לכיוון הקיר שאם היא תנסה שלא תפגע לי בפנים ותוך כדי היא פתחה ואמרה אני הולכת לשים קץ לחיים שלי ומיד היא הלכה לשירותים ונעלה על עצמה.

הייתי בשוק של החיים באותו רגע, כי רגע אחד חשבתי שהיא הולכת לדקור אותי ונכנסתי לשוק ורגע אחרי זה חשבתי כאילו מה את לא הולכת להרוג אותי איזה מזל, אבל רגע מה את הולכת להתאבד?! וחששתי שהיא תפגע בעצמה, מסכנה היא כולה בהזיות שלה ולך תדע מה אמא שלה עשתה לה בימי ילדותה, לך תדע מה אני צריך לעבור ממנה שהגיעה לה השיגעון הזה, ניגשתי לשירותים וביקשתי שתפתח את הדלת, היא לא ענתה לי ונלחצתי, מיד פרצתי את הדלת שהייתה נעולה ולמחזה עיניי הנערה ישבה על הרצפה עם הסכין בידיה.

החיים התנהלו באופן הזה ובשיגעון הזה, את השבת הראשונה שהיינו אמורים לעשות אצל הוריה עשינו בקרוואן ששכרנו במקום בו היא למדה, מהסיבה שאמא שלה צעקה עליה ואמרה לה שלא תבוא, ממש תודה רבה לך. כשלבסוף לאחר חודש עשינו אצל הוריה שבת היה פיצוץ אדיר, הנערה לקחה קטנים (שתן) מאחיה הנכה והמחזה הגעיל אותי מאוד, ביקשתי ממנה יפה שלא תעשה זאת שוב ובטח שלא על ידי, היא סירבה לבקשתי ולקחה את זה קשה, עשתה לי פרצופים תוך כדי שהיא מסתגרת עם עצמה, אני שגם ככה הרגשתי קשה עם כל השיגעון מסביבה אמרתי לה שאם זה ימשך אנחנו לא נמשיך ביחד, פשוט לא יכולתי לסבול את המראה הזה שהיא מושיטה את היד שלה לעבר המקום האינטימי של אחיה שהיה בן 20 פלוס ומוציאה משם בקבוק מלא בשתן, זה היה מזעזע מבחינתי, כמובן שמבחינתה זה דבר שביום יום ומעשה חסד גדול, אך אותי זה הגעיל מאוד. ביקשתי ממנה שתעשה איתי חסד ולא עם אחיה. הנערה הסתגרה בחדר, אמא שלה הייתה במפגש כל שהוא וכשהיא חזרה והבינה מה התרחש היא אמרה לי שאני לא לוקח את הילדה שלה הביתה, אמרתי לעצמי "לוקח" מה היא חפץ? ומה אני צריך רשות? היא רוצה שתבוא לא רוצה ביי, אמרתי לאמה שניתן לנערה להחליט, עליתי לשאול את הנערה מה דעתה בנידון, כשנקשתי על דלת חדרה לא היה מענה, אמא שלה עקפה אותי ועמדה מול הדלת במטרה לחסום אותי מלגשת אליה, תוך כדי שהיא חוזרת כמו איזו מטורפת וקודחת לי בראש שאני לא לוקח את הבת שלה כאילו היא איזה חפץ, בינתיים נלחצתי לגמרי שהיא לא עונה ולא פותחת את הדלת ונזכרתי בסכין ובשירותים לפני שבועיים, הדמיונות במוחי שמה היא עושה לעצמה משהו חגגו ואחרי שהיא לא ענתה לי מספר פעמים פרצתי את הדלת של חדרה מהפחד שהיא עושה או עשתה לעצמה משהו, הדלת הזאת הייתה חזקה מדי מהמצופה וכל היד שלי נפצעה, דם נטף ממני ונוצר שם כאוס, אמא שלה התחילה לצעוק כמו משוגעת שאני משוגע והיא צודקת כי אני ממש משוגע שהתחתנתי עם הבת שלה והתחברתי למשפחה כזו, הנערה שבחדר נבהלה מכך שפרצתי את הדלת מסיבה פשוטה שהיא לא ניסתה להתאבד הפעם, אביה היה בדרך אלי בזעם שהוא לא יכול היה להחזיק על שפגעתי בדלת ביתו והרסתי את רכושו היקר, אשתו מקללת את בתו יום וליל והוא לא מתקומם נגדה, מסכן, הוא לא יכול.

אלו דרכינו בחיים, זמנים משוגעים נופלים עלינו, אך מה עומד מאחריהם?! זוכרים את בחור הישיבה שחבטתי בו באגרופים כי הוא לא נתן לי לנוח בחושך? זה הזמן בו אני משלם על החטא הזה, כמו שאתה חוטא ככה בדיוק אתה נענש! תוך כדי שאני אומר לנערה בואי נחזור הביתה ונלך מבית המשוגעים הזה אביה הגיח לעברי מאחור והנערה זועקת לעברי: "תברח! תברח! אני אוהבת אותך!", כאילו היא מגלת לי סוד אפל על משפחתה שאני לא יודע, תברח כי הוא מגיע... אני לא מבין למה היא אומרת לי שאברח ופתאום אני מרגיש מאחוריי מכה מזעזעת שפוגעת בי בעוצמה, אביה הגיע כמטורף והתחיל לחבוט בי באגרופיו, חבט כמו בחורה אומנם, אבל חבט בי חזק בגבי וראיתי שהוא בכלל לא בפוקוס, נראה כמו שיכור שלא שולט ברוחו, זורק ידיים לכל עבר בלי חשבון או מטרה, הנערה הייתה לידי ולכן הגנתי עליה עם גופי כדי שלא יפגע בה בטעות בידיו, הייתי צמוד למיטת החדר בדיוק כמו בחור הישיבה שהיה על המיטה כשהכיתיו, ידעתי שזה רצון האל ששלח שליח שחייב במעשיו וסיבב לו חובה נוספת להכות בי על פשעיי וקיבלתי על הגב את כל האגרופים שלו באהבה, הנערה גם חטפה אגרוף אחד בטעות לפנים על השקר שהיא שקרה לי בפנים ויתגלה בהמשך. הכאתי את בחור הישיבה באגרופים והנה הכו אותי באגרופים באותו אופן בדיוק שכן גם כשאני הכאתי את בחור הישיבה הייתה בסוג של שיכור מהעצבים עליו. אמה של הנערה הצליחה איך שהוא לגבור על אביה ולהוציא אותו מהחדר, אומרים שלנשים יש יותר כוח סבל מגברים, אז במקרה הזה הם צודקים מאוד, האמא פשוט הדביקה את האבא לארון בכוחותיה וגררה אותו אל מחוץ לחדר, הוא רצה להרוג אותי, אמר זאת בפה מלא: "אני יהרוג אותך!" חגיגה הייתה שם. הנערה התחילה לפרפר ולהיכנס לשוק ברגע שאבא שלה התחיל להכות בי, בחיים לא ראיתי אדם מפרפר ככה, זו הפעם הראשונה בחיי, סוג של שוק או טראומה שהתחילה עוד הרבה לפני שאני הגעתי לשם, הבנתי זאת כשאחיה הגדול אמר לאביהם: "הכל בגלל הפה שלכם", כי אבא שלה כינה אותי בצהריים בכינוי נאצי ולא יהודי כשניגשתי לדבר איתו על הסיכום שלנו קודם החתונה בקשר לטיפול באחיה הנכה, האבא ענה לבנו במילים: "אתה יותר גרוע ממנו!". איזה חגיגות יש להם שם בחיים, סוג של בית משוגעים או גיהינום עלי אדמות. הגעתי לשם על ידי האל במסע לגיהינום, למקום הכי לא שפוי שראיתי בחיי.

כל האקשן הזה ובסופו של דבר הנערה נשארה בבית הוריה, היא לא רצתה לבוא איתי מהפחד של הוריה ומיד התחיל הקשר שאמא שלה נכנסה לי לחיים. כמובן שאף אחד לא הבין את ההתנהגות שלי כי לא סיפרתי לאף אחד את מעשיה ההזויים חוץ מאחי הגדול, אחרי הכל מי רוצה עלבון כזה שכולם ידעו שהוא התחתן עם שיגעון? כאילו מה אתה מטורלל שהתחתנת עם מטורללת? בימים בהם הנערה שהתה בבית הוריה היא לא ענתה לי לטלפון בכוונה תחילה ושנאתי אותה על כך, אמה הציבה תנאי של רשעות שהיא תחזור רק אם אבא שלי יגיע אליה והוא הגיע יחד עם אמא שלי ואחים שלי, במעמד הזה בו אני והוריי יחד עם אחי הגדול והקטן יושבים אצלה אמה ביזתה אותי שם כמו שלא ביזוני מעולם בפני משפחתי, הנערה עוד העיזה ונתנה לה גם יד, הייתי בשוק! אמא ובת קנאים רשעים שוחטי נשמות ואני נפלתי בידיים שלהם! רציתי למות, בפעם השנייה ובאותו בית שפכו את דמי לארץ בהלבנת פנים נוראית.

רציתי להשאיר אותה שם וללכת, אך תמיד חשבתי שלום, שלום, שלום בית! ושכחתי מהשלום עם גופי ונשמתי! השיגעון חזר אלי הביתה יחד עם הנערה, שוב היא הולכת לאמא שלה ולא חוזרת כמה ימים, שוב קללות וגידופים קשים, כנראה שזה הספיק והנערה התחיל לעבור לסגנון חדש בו היא מרימה עלי ידיים. זוכרים את הנערה האתיופית שהכאתי בכיתה ו'? מה שעשיתי לה כך נעשה לי, אני הכאתי אותה וגרמתי לה לבכות והנערה הכתה אותי וגרמה לי גם לבכות. דמעות זלגו מעיניי על המילים הקשות שהיא אמרה לי כזבל וכלב וקקה אפילו, אני מצטט את אחד המשפטים שלה במהלך אחד התסכולים שלה באחד הלילות: "בעל נחמד? בעל קקה לא בעל נחמד" ולאחר מכן היא חידדה את דבריה ואמרה: "תפריד את המיטות, נו לא רוצה לישון איתך, לא רוצה לישון עם קקה במיטה". המשפטים האלה שתועדו לשם שמים ועוד רבים כמותם רדפו אותי זמן רב, הם פגעו בכל היסודות שלי כבן אדם ורמסו את צלם האלוקים שבי לתהום רבה. תוך כדי שהנערה התחילה להרים עלי ידיים ולחבוט בי כמו שאביה הכה בי, דחפה אותי עד שנפלתי לרצפה, בעטה לי בגב כשאני שוכב על המיטה ועוד, הפכתי להיות סמרטוט שלה בדיוק כמו שהפכתי את הנערה האתיופית לסמרטוט כשהכאתי אותה יום אחרי יום במשך תקופה ארוכה מאוד, אין דבר כזה ייסורים סתם, אין סבל ללא חטא ואין מנוס מגיהינום כאן או למעלה.

כחודשיים לאחר החתונה הנערה הלכה בזעם באחד הערבים ההזויים איתה ולאחר שבוע שלא שמעתי ממנה וחזרתי למושב עם כל החפצים האישיים שלי היא החליטה פתאום להתקשר ולספר לי שהיא בהיריון, רציתי למות ששמעתי, צעקתי לאל והיא גם שמעה בטלפון: "למה היא בהריון, למה אלוהים למה?!", הבנתי פשוט שעדיין לא הסתיים המעגל הזה ושיש לי עוד הרבה לסבול בקרוב. נפגשנו באותו יום, אחרי הכל היא נושאת את הילד שלי שיקר לי מגופי ונשמתי, השיחה איתה הייתה קשה מאוד, היא צברה עוד שטויות בראש בשבוע החופשי, כמעט והלכתי משם, כשהיא ראתה זאת היא נלחצה והורידה את הטונים שלה, יום למחרת הבאתי מהמושב את החפצים שלי בחזרה למקום המגורים שלנו.

בדרך חזרה מהמושב עברתי תאונה נוספת, התאונה השישית והאחרונה!!! ששה תאונות על שכפרתי בששה ימים בהם ברא האל את השמים ואת הארץ!!!

במהלך הנסיעה חזרה למקום המגורים שלנו הוטרדתי ממה שהתרחש יום לפני, לאחר שנפגשנו הסעתי את הנערה אל ביתה וקיבלתי לאחר מספר דקות שיחת טלפון היסטרית מהנערה שאבוא לעזור לה, אמה גילתה שהיא נפגשה איתי נגד רצונה והחלה לריב איתה על כך, כשהגעתי לשם היו אין סוף צעקות מביתם, התקשרתי לאחי לשאול אם להיכנס אחרי מה שהיה עם הדלת ועם עוד מספר מקרים שאמא שלה בעצמה מגרשת אותי מביתם אני לא רוצה להתעסק איתם, הנערה התקשרה אלי וצעקה עלי שאני לא בא לעזור לה, ניסיתי להרגיע אותה, היא יצאה לאחר מכן מביתה והייתה נראית כאילו היא עברה לפני רגע טרגדיה, בדיעבד התברר שהיא סיפרה לאמה שהיא בהריון ואמה הכתה אותה ואמרה לה שיש לה מפלצת בבטן בגלל שזה ילד ממני, השחור בעיניים שלה הכאיב לי המון, היא יצאה עם כמה אלפי שקלים בידיה שאותם היא הוציאה מהבנק כשהיא עזבה את הבית במטרה שאני לא אקח אותם, היא אמרה לי שהיא עוזבת מחר ולא נשארת איתי ולא חוזרת לביתה, כאב לי עליה מאוד והצער הזה חרחר בי. בעיניים שלה ראיתי בדיוק את הצער של הנערה האתיופית שזועקת לעזרה ואין מי שיענה ויושיע, בעקבות הצער הזה הייתי מוטרד בלי סוף, לא הפסקתי לבכות מכאב לב על מה שנעשה לנערה ולכן נהגתי ברכב כשאני מוטרד ולא בפוקוס. אמה של הנערה התקשרה אלי באותו ערב הזוי ואמרה לי שהבת שלה לא חוזרת אלי עד שאני אבוא אליה כדי שהיא תחנך אותי. כמה הזוי, היא תחנך אותי?!

נסעתי בכביש החוף לקראת העיר אשדוד ומתוך הטרדות שהיו במוחי ראיתי ב- "צומת עד הלום" את הרמזור בצבע ירוק ונתתי פול גז, לפתע אני רואה רכב פרטי עומד לי מול העיניים, הוא לא נסע, הוא עמד במקום! הייתי כבר מאחריו כשהבנתי שהוא עומד במקום וידעתי חד וחלק שאין לי לאן לברוח כי מצד ימין נוסעים מכוניות ועוברים ברמזור הירוק ומצד שמאל זו פניה שמאלה וממתינות שם מכוניות כדי לפנות שמאלה, המסקנה שלי הייתה שנותרו לי 2 אופציות: הראשונה היא שאני מתנגש ברכב מאחור עם בלימה ככל האפשר ומתרסק בו, השנייה היא שאני מהמר על החיים שלי שגם ככה לקראת סיום כפי שנראה ואני מפנה את הרכב שמאלה מעט ובולם ככל האפשר במטרה להשתחל בין הרכב שעומד מולי לבין הרכב שעומד משמאלו וממתין לפנות שמאלה, הימרתי בסוף! תוך כדי שאני מהמר צעקתי: "שמע ישראלללללללללללללללללללללללללל" חזק! במאיות הספורות שהיו שם, לחצתי על הבלם של הרכב בשיא העוצמה וסיבבתי את ההגה שמאלה במטרה להיכנס בין שני הרכבים העומדים מול עיניי.

רגע לפני שסגרתי את עיניי לאחר קריאת שמע ישראל, ראיתי מחזה נדיר, ראיתי מלאך שמגיע מלמעלה לכיוון הצד השמאלי של הרכב ממש כמו סופרמן ומניח את ידיו על הכנף השמאלית של הרכב ועיניי נסגרו סופית מכאן והלאה. אני משכתי את ההגה שמאלה והמלאך סייע לי ליישר את הרכב כדי שאעבור בין שתי הרכבים ולא אתנגש חזיתית ברכב שעומד בצד שמאל שאליו היו פניי אחרי שסיבבתי את ההגה שמאלה. המלאך היה שונה מהמלאך שראיתי מחוץ לגוף, הוא היה נראה מלאך פשוט יותר בהרבה, כולו היה לבן כרוח בדמות של אדם, המלאך שראיתי בשמים היה עשוי מאש לוהטת, הוא היה שרף ולא מלאך רגיל. המלאך המקסים הזה היה שליח האל כדי להציל אותי מהתנגשות חזיתית שממנה הייתי יוצא חצי מת או מת, הרי נסעתי במהירות של מעל 100 קמ"ש כשהרגל הייתה על הגז לפני שעברה לבלם!!! החרקה על הכביש הייתה ארוכה, כל הצמיגים נהרסו בעקבותיה, התעוותו לחלוטין ונאלצתי להחליף את כולם. שוב פעם השחפץ הגן עלי, מצוות הציצית שמרה על גופי למרות כל חטאותיי!!!

אני שומע רעשים של פח והתנגשות כשעיניי עצמות והרכב לפתע נעצר! פתחתי את עיניי והייתי בשוק, הרכב נעמד כשהוא פונה ימינה מעט והוא אחרי מיקום הרכבים שעברתי ביניהם כשאת השמאלי שייפתי לכל אורכו עם המראה.

המראה של הרכב שלי כבר לא הייתה שם, הרכב מימין כבר נסע לו ולא המתין. לאחר התפקחות מעטה יצאתי מהרכב כשאני רועד ולא הצלחתי לעמוד לרגע, אנשים שפנו לעברי אחזו בי שלא אפול עד שהצלחתי להחזיק את עצמי לבד. פחד אימים עבר עלי, נסעתי במהירות של 100 קמ"ש ולא ידעתי לאן לברוח, ראיתי ששייפתי את הרכב השמאלי לכל אורכו ודיברתי עם הנהג אחרי שפינינו את הצומת, נתתי לו את פרטי הביטוח שלי, הוא ראה שאני לא בפוקוס בכלל, שאל שוב ושוב לשלומי, כאן סיימתי לכפר על מה שעשיתי לנערה האתיופית, הנהג של הרכב המסחרי ששייפתי היה גם כן אתיופי, יחד עם אותו צער שגרמתי לנערה האתיופית כשהכאתי אותה עברתי את התאונה הזאת וכיפרתי על פשעיי. אני זוכר בדיוק את מבטה של הנערה האתיופית כשבאחת הפעמים הכאתי אותה וחברי התחנן אלי שאפסיק כי היא ממש חרחרה מבכי ואני לא הפסקתי להכות, המבט שלה אחרי שהפסקתי בסופו של דבר היה אותו מבט כמו שהיה לי אחרי התאונה הזאת, שוק מהפחד שהחיים שלך על הקצה. תודה לך אל יקר על העונש ותודה מכל הלב על שאתה מטהר את נשמתי מפשעיה הרבים, תודה רבה אלוהי!

בהמשך הנסיעה מהצומת למקום המגורים שלנו חשתי בעמקי נשמתי שהאל מדבר אלי מתוך התאונה הזאת ואומר לי: "אסף עד הלום, עד כאן, בפעם הבאה את לא תשוב אליה יותר, זו הפעם האחרונה, זה הסבב האחרון שלכם ביחד", הבנתי מכך שהנערה תברח שוב בקרוב ובאמת כך היה, האל הכה אותי אומנם מצד אחד לכפרת פשעיי אך מנגד הוא הכין לי תוכנית הצלה מהנערה ומשפחתה.

כשהגעתי למקום המגורים שלנו בדקתי את הרכב וראיתי איך על הכנף של הרכב במקום שהמלאך הניח את ידיו יש סימן מעיכה עגול מדחיפתו את הרכב. מאותו יום אני יודע שאני לא לבד ושיש מסביבי תמיד מלאכים ששומרים עלי, מ**לאכים** שהם **אחים** אהובים שהאל שלח בטובו לשמור עלי מכל פגע רע.

בעקבות התאונה נאלצתי להחליף 4 צמיגים ברכב, שילמתי על כך כ- 800 ₪, זה היה נזק כבד לכיס שלי, נזק שהיה שווה את המסר שהאל מוסר לי "עד הלום" בצומת של האולם שבו התחתנתי עם הנערה, האולם שנשאתי בו לאישה את זו שלא רציתי לשאת לאישה, את אותה אישה שבעוונותיי הרבים נפלתי ברשתה.

"וְאַתָּה צַדִּיק עַל כָּל הַבָּא עָלֵינוּ, כִּי אֱמֶת עָשִׂיתָ, וַאֲנַחְנוּ הִרְשָׁעְנוּ:"

(נחמיה פרק ט' פסוק ל"ג)

פרק ט"ז

מקח טעות

חזרנו לחיות יחד והחיים לא השתפרו, המצב החמיר עוד יותר ממה שהיה, למרות שהנערה הייתה בהריון היא הגיע לשיאים חדשים של רוע ואכזריות, לאלימות המילולית הצטרפה אלימות פיזית שפרצה מבין ידיה העדינות לכאורה, כל זאת בנוסף לאלימות המילולית שהיא משפילה אותי הגעתי למצב נפשי ירוד, נפשי דעכה עד לשפל המדרגה, לא יכולתי לעבוד ולתקן מחשבים ללקוחותיי, הכח הפועל בנשמתי כבה לחלוטין ונכנסתי למצב של חוסר אונים כשאני כבול. הבנתי שאני חייב להינצל ממנה ולהציל את חיי ונשמתי מנגד הייתי שבוי בידיה כי היא הייתה בהריון ורציתי להיות חלק מהחיים של הילד שאם אלך היא תיקח ולא תיתן לי להתקרב אליו כפי שלא נתנה לי להתקרב אליה כשהחליטה פתאום. איך אעזוב אישה בהריון? רחמים! האל לא זנח אותי וכבר הכין תרופה למכתי.

בתחילת ההיריון הנערה הייתה ממש לחוצה בטירוף לדעת אם התינוק חולה באיזו מחלה שהיא סיפרה לי רק אחרי החתונה בדיעבד באיזה לילה שיש להם אותה במשפחה בירושה ואני קישרתי את זה למחלת הסוכרת שיש גם אצלנו, לא הבנתי בגנים ובמחלות ואני גם לא רוצה להבין, מבחינתי אדם חולה משמע אדם חוטא, אין דבר כזה ייסורים ללא חטא, אין! כל פצע ומכאוב מגיע לאדם ע"י חולי באבר בגוף שסייע למערכות שפעלו לבצע את החטא נגד רצון האל! הנערה רצתה לעשות איזה בדיקה של מי שפיר והבנתי מתוך הדברים שהמחלה הגנטית התורשתית המדוברת היא הרבה יותר חמורה מאיך שהיא תארה לי, הבנתי שהיא שיקרה לי על אחיה הנכה ושכן יש לו מחלה גנטית כל שהיא, הסברתי לה שאסור לבצע בדיקת מי שפיר ויש להישען על האל בתמימות רבה, שכן אסור לבצע הפלה, אסור! נסענו לרב גדול בקרית גת לברכה להריון תקין, שם התגלתה לי האמת לראשונה, השקר הגדול צף לו על פני השטח באדמימותו, הנערה החליטה לספר לרב בכוחות עצמה כי היא לא רצתה לספר לי אפילו עכשיו על השקר הגדול ואמרה שהיא לא יכולה, לא יכולה לומר לי את האמת! הנערה סיפרה לרב <u>שהיא נשאית</u> של <u>מחלת</u> דושן, שמעתי <u>דושן</u> ונפל לי הלב!!!

נפלה עלי פצצה, הרב שהיה מאוד מקורב לאל היה עצוב כשהסתכל לעברה וחייך אלי כשהיא יצאה, נשארתי אצלו מעט וסיפרתי לו על התאונות שעברתי ועל חוסר השלום איתה ועם משפחתה, הרב לקח את ידיי בחום ואהבה ואמר: "אל תדאג הכל יהיה בסדר" ומה ששמעתי בעצם זה את האל שרואה לכאב ליבי ובחמימות אומר לי שבקרוב זה יסתיים. האל מדבר אלינו בכל רגע ובכל זמן, הוא פונה אלינו בכל דרך שקיימת ושאפשר לדמיין, האדם רק צריך להקשיב למילים מסביבו ולקורות בחייו ע"י שבירת כל מחיצות האבן שבנינו שהאל עזב אותנו ושכח אותנו בגלות, זה ממש לא נכון, האל לא נטש אותנו מעולם אלא החטאים שלנו מדור לדור גרמו ללב שלנו להפוך לאבן ויצרו מסכים וקירות המפרידים בינינו לבן אבינו שבשמים! האל איתנו בצער ובכאב לכל אורך הגלות.

"כִּי לֹא יִטֹּשׁ יְהוָה עַמּוֹ וְנַחֲלָתוֹ לֹא יַעֲזֹב." (תהלים פרק צ"ד פסוק י"ד)

השקר הגדול התגלה! זה כבר לא איזה משהו תורשתי כי היא אמרה מחלה, הנערה אמרה לי חד וחלק לפני החתונה במילים האלו: "אצלי הכל בסדר!!!" ועכשיו אני מגלה שאצלה הכל לא בסדר!!! לשאת את מחלת דושן זה בסדר?! זה חולי של ניוון שרירים וזה משנה את התמונה לחלוטין, השקר הגדול שלה ושל משפחתה התגלה! לא הבנתי למה אחיה הגדול מסתכל עלי כאיזה מסכן, דיבר איתי שכאילו כל הכבוד לי שאני מוכן לקבל את אחותו עם מה שיש לה, רק שמעולם לא הבנתי מה יש לה חוץ מהשיגעונות, לא יכולתה לספר לי אתה?! מחשבות קשות הציפו אותי, האם הילד שלי יהיה חולה?! כמו אח שלה?! המחלה הזו הייתה מבטלת את החתונה ואת הקשר שלי עם הנערה לחלוטין, להביא ילד חולה לעולם זו לא ברירה, צריך למנוע זאת מראש עוד לפני החתונה, אישה שמביאה ילדים חולים לעולם אסור לה להביא ילדים, זו אכזריות נוראית! אם רק הייתי יודע את השקר הזה, אך כך היה רצון האל, זה עונשי על פשעיי, שהנה הזרע שלי בסכנה, בסכנה של סבל איום ונורא, הילדים שלי הם הזרע שלי, הילד בבטנה הוא חלק ממני, חלק מנשמתי, איך אתקן את השקר הגדול הזה?! אסור לעשות הפלה ולכן פניתי אל האל בתחינה ובקשה שימצא מזור למכאוביי. אני לא מוכן בשום פנים ואופן להביא ילדים חולים לעולם עם אישה שנושאת מחלה שכזו, מעבר לסבל של המחלה הילדים יסבלו ממצבי רוחה הלא יציבים, הילדים גם עלולים להיות חולים קשים ולגרום לי סבל איום בכך לשארית חיי.

לאחר שבוע בדיוק מהפגישה עם הרב התרחש האירוע שהביא לתפנית, שילמתי לרב כמה מאות שקלים למטרת כופר נפש על התאונות שעברתי בעבר, הרב אמר שיתפללו עלי תפילה מיוחדת לתיקון הנפש, ביום השביעי חזרנו מירושלים כשהנערה שינתה את מצב רוחה לקראת החזרה הביתה ובירידות בירושלים היא זרקה עלי חבילת טישו ופגעה לי באוזן בה יש לי צלקת מהתפרים שעשו לי בעקבות התאונה שבה נהרגתי, בעקבות המכה הזאת חשתי את הכאב האיום שאני שוב נופל לכביש ואיבדתי לרגע שליטה על הרכב שכמעט והתנגש במעקה הבטיחות שהיה משמאל הרכב, ממש ברגע האחרון משכתי את ההגה בחזרה לכביש שאני ס"מ מפגיעה, מיד התחלתי לחוש כאבים איומים בכל הגוף, חשתי מחדש את כל הכאבים מהמכה בכביש כאילו עכשיו נפלתי והתרסקתי בו, מיד לאחר מכן נזכרתי בדברי שליח האל שאמר לי בשיחה איתו את המשפט:

"יגיעו ימים שתצטרך לשוב בהם עוד הפעם בתשובה "

ומיד הבנתי שהימים הללו עליהם דיבר שליח האל מגיעים סוף סוף בחסדי האל, הבנתי שבתקופה הקרובה יהיה לי עוד ממה לחזור בתשובה כשלאחריה אזכה לתקן ולשוב בתשובה באמת, ידעתי שחלק מהתשובה שלי היא אישה וילד עליהם חלמתי, לא האישה הזו שמיררה את חיי, אישה אחרת שתגיע בהמשך, נזכרתי גם בדברי המלאך שאמר לי ושלח אותי לספר לכם על המוות והמסר:

"וכשתשוב בתשובה באמת, תעביר לכולם את המסר הזה
שהגיע הזמן לחזור בתשובה! כי לא נותר עוד הרבה זמן "

בכך הבנתי שהמכות שבאים עלי הם גם בגלל שהדחקתי את שליחותי בעולם, שליחות שבה אני אמור לספר לכולם את דברי המלאך שנשלח ע"י האל ולומר לכם באמת מכל הלב שלא נותר עוד הרבה זמן והגיע הזמן לחזור בתשובה! שליחות שהייתה קשה לי מנשוא, עד היום היא קשה, קשה לי לדבר על כך ורק בעקבות האירוע הזה התחלתי לעשות את הצעד הראשון לקיום שליחותי בעולם שגם למענה חזרתי לעולם. ידעתי שאני צריך לרשום ספר את הספר הזה אך לא ידעתי מהיכן כוחות הנפש יגיעו ומהיכן יהיה לי זמן, ידעתי רק שאני ארשום אותו אחרי שתתיישב רוחי מהסבל האיום הזה שאני עובר וכשאפסיק לחטוא כשאתחתן שוב עם אישה צדיקה שגם תציל אותי מהחטא האיום של פגם הברית שלא מצאתי שום דרך בעולם להתחמק ממנו ואישה זו לא סייעה לי בכך!

הגעתי הביתה אחרי סבל איום שהנערה גרמה לי, בבוקר היא הכתה אותי שוב ומיד ברחה מהבית ללימודיה כשהבינה שהיא שוב לא שולטת בעצמה, רשמתי לה מכתב בבוקר הזה שאם האלימות תתרחש עוד פעם אחת אני עוזב, כשהיא חזרה מהלימודים היא קראה אותו ובכתה תוך כדי הפניית טענות כלפיי. ניגשת ביום הזה לכולל קרוב ללמוד מעט תורה אחרי הרבה שנים שהתנתקתי מכל מקום ששמו ישיבה או כולל, בחטאיי יצרתי קיר מפלדה שחוסם את דרכי למקומות הקדושים הללו, קיר שהתנפץ יחד עם הייסורים, הצדקה לכופר נפש והתפילות בהם פניתי אל האל שיסייע לי להתקרב אליו ולבצע את שליחותי. בכולל התפללתי גם מנחה ובתפילת 18 פניתי לאל בבכי ובדמעות על יד כולם שיעזור לי להתנתק מהנערה הזאת שהביאה לחיי את הקללות הכתובות בתורה: "ארור אתה בעיר וארור אתה בשדה, ארור אתה בבואך וארור אתה בצאתך, ארור פרי-בטנך!" הייתי מקולל מכל הכיוונים וגם זרעי שהיה בבטנה היה מקולל.

באותו ערב הנערה ברחה מהבית לאחר ויכוח מטופש, היא רצתה להכות אותי שוב אך במקום להכות אותי היא ברחה, הלכתי אחריה כשהיא לא עונה, לאחר 10 דקות הליכה היא הגיע לצומת עלתה על אוטובוס ונעלמה מעיניי. התחלתי לבכות והרגשתי צער עמוק כשהיא הלכה, ידעתי שזה הסוף בינינו ושלא אראה אותה שוב, חששתי מאוד מהשינוי שמגיע ולחזרה לחיים לבד. הפנמתי בתוכי שעדיף לא להיות ביחד בעולם הזוי אלא להיות לבד בעולם שפוי.

התחלתי לאסוף את כל החפצים שלי וחזרתי למחרת למושב באופן סופי! הנערה לא ענתה לי לטלפון במשך שבועות ולא דאגה אפילו לסגור מעגל. שלחתי מוביל שייקח את מה שנשאר בדירה שלנו וביטלתי את השכירות שאבא בטובו עזר לי לשלם, כאב לי מאוד שהכסף של אבא הולך ככה סתם להבל וריק.

ניסיתי בכל האמצעים להגיע לנערה ולא הצלחתי, בכיתי המון בגלל שהילד שלי היה אצלה, שרגא (נר) קראתי לו, הוא גדל ברחמה של הנערה הזאת שלא היה לה אפילו אכפת מכאב ליבי ומדאגתי לילד. בדקתי לעומק יותר ושלחתי את דודה שלה לבדיקה מה עלה בגורלה, אמה של הנערה שיקרה לה ואמרה שאנחנו ביחד והכל בסדר איתנו והכל מושלם! בדיעבד גיליתי שהנערה הייתה שם והסתגרה בחדר פשוט, אמא ובת הזויים, החלטתי יחד עם יועץ נישואים שאני מגיש בקשה לגירושין והודעתי לה על כך קודם שהגשתי לתת לה פתח אחרון.

ביום בו הייתי אמור להגיש את הבקשה לגירושין היא התקשרה אלי פתאום, הנערה דרשה ממני להגיע לאמה ולהתנצל בפניה, הבנתי מיד שאין עם מי לדבר, אך נתתי לנערה הזדמנות ואמרתי לה שאני והיא ניפגש לבד בלי אמא שלה, הנערה סירבה ודרשה שאני אגיע אליה הביתה וניפגש בנוכחות אמא שלה בלבד. גן ילדים פשוט, הנערה הלכה יד ביד עם אמה נגד בעלה ובהמשך נגד רצון האל. ידעתי שאמה מונעת ממנה מלהיפגש איתי אך ידעתי מנגד שזו לא בעיה שלי, ניצלתי את ההזדמנות לעשות לקשר הזה סוף וידעתי שהגירושין הם רצון האל. יש מצוות עשה בתורה לגרש אישה שמתנהגת באופן הזה, אישה זו שעוברת על דת ישראל ועל הדת היהודית ומרימה יד על בעלה ומקללת אותו בלי סוף אין לה מקום בבית יהודי עם בעל יהודי, מקומה הוא לשבת לבד עד סוף ימיה בעולם. התורה מדברת על כך בספר דברים פרק כ״ד פסוק א׳ ואומרת לנו חד וחלק:

"כִּי יִקַּח אִישׁ אִשָּׁה וּבְעָלָהּ, וְהָיָה אִם לֹא תִמְצָא חֵן בְּעֵינָיו כִּי מָצָא בָהּ עֶרְוַת דָּבָר, וְכָתַב לָהּ סֵפֶר כְּרִיתֻת וְנָתַן בְּיָדָהּ וְשִׁלְּחָהּ מִבֵּיתוֹ."

מקח טעות כיכב בראש, הנערה שיקרה לי לגבי המחלה שלה, הנישואין הללו לא היו מתרחשים אם הייתי יודע על המחלה שהיא נושאת, מעבר לכל מעשיה ודבריה כלפי שאלו הם יחד ערות דבר שמצאתי בה ולא ידעתי קודם הנישואין, רצון האל היה שאקיים את דברי התורה הללו ואגיש תביעה לגירושין.

לאחר שהגשתי בקשה לגירושין התחלתי להבין עד כמה חמורה המחלה שהיא נושאת, התברר לי שמחלת דושן היא המחלה הכי קשה של ניוון שרירים, בבדיקה המקיפה שעשיתי אני פתאום רואה שוב את המילים KY ו- XX שראיתי בסדרה שאהבתי בהקשר אחר של מחלה אמיתית ולא סדרה בדיונית. בקריאת מאמר בנושא מחלת דושן התברר לי שיש 50% סיכוי שאם יוולד לה בן הוא יהיה כמו אח שלה ו- 50% סיכוי נוספים שאם תהיה לה בת היא תהיה נשאית כאמה, הייתי בשוק מהנתונים הללו והבנתי שכל הקשר הזה עם הנערה הוא מקח טעות ועונש, אני שיקרתי בברית ופגמתי בעיניי ובנשמתי יום וליל כשהזנתי אותם במראות אסורים והנערה שיקרה לי בפרצוף ופגעה בנשמתי תוך כדי שהיא גורמת לעיניי להוזיל אין סוף של דמעות על כל ראיה אסורה שראיתי.

"וְלֹא תָתֻרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם"

(במדבר פרק ט״ו פסוק ל״ט)

מיד לאחר שהגשתי את הבקשה לגירושין בבית הדין הרבני בעיר אשדוד, הנערה ניגשה מיד למשטרה והגישה נגדי תלונה שגנבתי לה את התכשיטים שקניתי לה לחתונה ב- 10 אלף ₪! בשקר היא גנבה לי את הנשמה ואת החיים ואני גנבתי לה תכשיטים?! הנערה ויתרה עליהם במעמד אמה שהגיע אלינו הביתה באחד הלילות ההזויים ואספה את כל החפצים שלה יחד איתה תוך כדי שהיא זורקת לי את הקופסא של התכשיטים בפנים ואומרת לי שהיא לא צריכה את המתנות שלי, מעבר לכך שלא תכננתי לקחת לה אותם שכן החזרתי לה אותם אחרי הלילה ההזוי הזה, אך הפעם היא עזבה את הבית והשאירה את התכשיטים מאחור בקרוואן שלנו שנפתח גם בלי מפתח וגם אני עזבתי שם אז מה אני אשאיר שם זהב לבד?! אני לקחתי אותם כדי לשמור עליהם שלא יגנבו. כפיות הטובה ורוע הלב התבטאו גם כאן כמו בכל מקום אחר ממנה ומאמה.

דוגמא נוספת לאירוע הזוי הוא שלאחר שהיא הגישה נגדי תלונה במשטרה, הוזמנתי לחקירה בנוסף לעוד שקרים שהיא סיפרה להם והחוקר אמר לי שאסור לי ליצור איתה קשר במשך 5 ימים, שאלתי את החוקר ואם היא יוצרת קשר? הוא טען שזה לא מעניין אותו, מוזר פשוט שבדרך לחקירה במשטרה הנערה יצרה איתי קשר טלפוני וביקשה להיפגש, התחננה להיפגש אך האל מנע זאת! הוא מנע זאת בידיים שלה כדי שלא תהיה לה תלונה כלפי האל שמנע זאת! אמרתי לה שאם היא רוצה להיפגש אז שתבוא למשטרה ותאמר להם שם שכל התביעה שלה היא חבילה של שטויות במיץ עגבניות, היא סירבה להגיע לשם, למרות הסירוב היא המשיכה לשלוח לי הודעות שהיא רוצה להיפגש תוך כדי שאני מול החוקר ואני מראה לו את ההודעות שיבין שהנערה עם בעיות רציניות. בנוסף לדבריי צירפתי למשטרה הקלטות כדי שהם יבינו שאני הקורבן ולא היא, כשלמזלי הקלטתי אותה מכה אותי וגם אותה זימנו לחקירה על אלימות נגדי, היא פתחה בור ונפלה בתוכו, כשחזרתי הביתה היא המשיכה עם ההודעות ואף התקשרה שוב ושוב וכשלא עניתי בגלל הצו היא התחילה לקלל אותי שאני שקרן ושאני לא אוהב אותה ועוד כל מיני משפטים שהתחילו להימאס עלי.

לפני יום הגט הגיעו ממנה שיחות מוזרות בהם היא בוכה ומתחננת אלי להיפגש איתה וכשאני אומר שאין בעיה ובואי ניפגש היא עונה לי בבכי ואומרת: "למה אתה לא רוצה להיפגש איתי?! אתה אמרת שאתה אוהב אותי, הבטחת!".

פרק י"ז

אובדן

ביום הגט הנערה הגיעה עם עורכת דין שאמה שלחה איתה, עו"ד דיברה בשם אמה שכל דבריי הם שקר למרות שהיו לי הוכחות מוצקות לאירועים. ההקלטות שהיו במטרה להגיע ליועץ נישואין ולמצוא פיתרון למצב הקשה בבית הגנו על שמי בסופו של דבר. בבית הדין שאלתי שוב ושוב מה עם ההיריון והילד והנערה הצהירה שהיא לא בהיריון יותר, הנושא לא הניח לי ורציתי לקבל תשובות מה קרה עם ההיריון, הנערה הייתה בחודש השלישי, מה קרה לילד? היכן הנשמה שלה חיכיתי? היכן הילד שלי?! למחרת היום בבית הדין בו הבאתי לנערה סוף סוף גט בחסדי האל ובסיוע מאיתו, הנערה שלחה לי סוג של מכתב אהבה ופרידה באימייל, מיד הבנתי שהגט הזה בעייתי כי היא לא קיבלה אותו מרצונה אלא מרצון אמה, הייתי בשוק ולא הבנתי מה היא רוצה מהחיים שלי, לאחר מספר ימים היא שלחה הודעות שהיא אוהבת אותי וגרמה לגעגוע לנצנץ לו אי שם, געגוע לחיים ביחד עם אישה, אחרי הכל היו לנו רגעים נורמאלים, ברוך ליבי עניתי בחיבה אך מיד לאחר הגעגוע הגיע כעס איום שתקף אותה וביקשתי ממנה שתניח לי לנפשי! מעגל קסמים הזה נמשך עד שהיא הצליחה לגרום לפגישה להתממש ונפגשנו לראשונה מאז שהיא ברחה באוטובוס מהבית. הדחף להיפגש התחיל מכך שהיא גילתה שיש לי חברה אחרת יפה יותר ממנה, היא רצתה בנוסף לספר לי על ההיריון ואני רציתי מאוד לשמוע כי ידעתי שהיא לא הפילה ככה סתם בטעות, לפני הגירושין חלמתי שהיא ניגשת לחדר ובו לול ובלול התינוק שלנו, ראיתי אותה שוברת את הלול בעצבים, בכעס וברשעות! לוקחת את הילד שלי שבוכה בלול עד לשמים בלי סוף מהרגע שהיא ניגשה אליו, והיא פשוט חתכה אותו לאין סוף חתיכות שהתפזרו לכל עבר כשנשמתו צועקת:

"אמאאאאאאאאאאאאאאאאאאאאאאאאאאאאאאאאאאא!!!!!!!!!!!!!!!".

צעקה שאמרה: אמא, למה את רוצחת אותי!!! האמא שאמורה הייתה להגן על התינוק שלי ושלה חתכה אותו לחתיכות כאילו הוא נייר שאין בו צורך יותר, כאילו הוא היה הייצור הכי רע בעולם שצריך להרוג, להשמיד ולטהר מהעולם.

התעוררתי בבהלה, בבכי ובאין סוף דמעות, לא הפסקתי לבכות מאותו לילה, הצעקה של התינוק הדהדה בי והיא מהדהדת עד היום הזה ומכאיבה לי קשות, תינוקי המתוק שלא יכולתי לעשות מאומה כדי להצילו, אם רק הייתי יודע מי זו הנערה הזו לא הייתי מביא איתה ילדים לעולם ולא הייתי מתקרב אליה אפילו. בעוונותיי גם זרעי נפגע, בגלל חטאותיי הרבים גרמתי לצאצא שלי להיענש כך! כשהתעוררתי מהחלום האיום הזה שלחתי לנערה SMS שהיא רצחה את הילד שלי ושאני לא אסלח לה על כך לעולם! הוספתי עוד הרבה דברים קשים לדבריי.

נפגשנו לראשונה לאחר בריחתה בעיר אשדוד והיא עדיין לא הסכימה לספר, יום למחרת נפגשנו שוב בב"ש אחרי שעשיתי איתה תנאי שרק אם היא תספר לי מה קרה להיריון אני אגיע לפגישה כי באמת שלא רציתי לראות אותה יותר, הייתה לי חברה עם לב טוב שהערכתי מאוד ובטח שהרבה יותר מהנערה הזאת!

ישבנו במאפיה בביג בב"ש והנערה סיפרה לי את האמת שהיא עשתה הפלה, תוך כדי שהיא סיימה לספר היא החלה לזעוק במירור ובכאב גדול: **"אני רצחתי את הילד שלנו אני רוצה למות שאלוהים ייקח אותי! אני לא רוצה לחיות יותר!"** מיד היא קמה ממקומה, יצאה מהמסעדה והחלה לרוץ לעבר הכביש הראשי תוך כדי שהיא אומרת: **"אני הולכת לשים קץ לחיים שלי, אני לא רוצה לחיות יותר!"** לא חשבתי שהיא תנסה לעשות זאת וקראתי לה תוך כדי שאני הולך אחריה עד שראיתי שהיא לא עוצרת ודפקתי ריצה כדי לתפוס אותה וכשהגעתי אליה היא כבר ירדה לכביש הראשי כשמכוניות מאיצות מאחוריה כשהרמזור הפך לירוק. הייתי מוכן לשמוע את מה שהיא אומרת ולא הייתי מופתע אחרי החלום שלי, רציתי רק שהיא תאמת את החלום ותעיד בפניי שהאל ומלאכי מעלה ישמעו!

אחזתי בה בכח והעליתי אותה למדרכה, פחדתי פחד מוות לשחרר אותה שמה היא תעשה לעצמה משהו ויאשימו אותי, לכן, הזעקתי מיד את המשטרה ולקחנו אותה לבית החולים לבריאות הנפש, הרופאה דיברה איתה מספר דקות ופתאום היא לקחה את רגליה וברחה, הרופאה אמרה שאין לי מה לדאוג ושזו לא האחריות שלי אם יקרה לה משהו, אחרי שיצאתי מהרופאה הרגשתי הקלה, אם הנערה תתאבד זו הבעיה שלה עכשיו אני עשיתי את שלי, הרופאה אמרה לי שהיא לא תעשה לעצמה כלום אז סבבה. למרות זאת דאגתי לה כי בית החולים היה בסוף העולם וחששתי שמה היא תלך לאיבוד בדרכה ולא תדע איך לחזור.

צלצלתי אליה אין סוף פעמים כדי לבדוק איפה היא, כשהיא ענתה בסופו של דבר היא אמרה שהיא לא יודעת לאן היא הגיעה, אחרי חיפוש הצלחתי לאתר אותה והחזרתי אותה לביתה ותכננתי לנתק איתה את הקשר סופית בערב זה. יושבים ומדברים וסוגרים מעגל אלה הם החיים. באותו יום בערב אמה של הנערה הסתכלה לה בשיחות וגלתה שהיא נפגשה איתי, אמה ניסתה למנוע ממנה בכל תוקף שלא תיפגש איתי, סוג של רודנות שהיה לה מתחילת הקשר. אני כבר הגעתי למושב ונכנסתי להתקלח, פתאום אני שומע את הנייד מצלצל ללא הפסקה, הנערה התקשרה אלי וכשחזרתי אליה היא בכתה ואמרה שאמא שלה זרקה אותה מהבית והיא עם פיג'מה במשטרה, היא התחננה אלי בדמעות שאבוא לאסוף אותה, ריחמתי עליה וזכרתי את החלום שהיא אצלי בקרוואן, הבנתי שאין מנוס ונסעתי למשטרה בעיר מגוריה כדי לאסוף אותה.

לאחר מספר ימים שהיא שהתה אצלי ראיתי שהיא שינתה את עורה פתאום אחרי מה שאמה עשתה לה, ידעתי גם שזו הדרך שאני נוקם בה ובאמה על מעשיהם הנפשעים שרצחו נפש בישראל, לא סתם נפש אלא שרגא בני התינוק! הלכנו להביא את החפצים שלה מבית הוריה בדיוק כפי שהוריה הגיעו לביתי לקחת את חפציה, מידה כנגד מידה, הם סירבו שניקח אותם אז הבאתי משטרה, כמו שהם באו באישון לילה ולקחו את הנערה ואת החפצים שלה וביזו אותי, ככה גם אני עשיתי להם מידה כנגד מידה ולא מרצוני אלה ברצון האל לנקום. הנערה הייתה איתי כשלושה חודשים, ניתקתי אותה מאמה כסוג של מבחן אם היא תהיה שפויה יותר ואכן צדקתי, למרות הכל לא רציתי אותה אצלי בבית והתפללתי לאל שייקח אותה, רציתי להרוג אותה בכל יום יותר ויותר על מה שהיא עשתה לתינוק שלי, רוצחת חד וחלק ומי שיגיד לי אחרת גם הוא רוצח. כל אלו שעושים הפלות ואומרים שזה לא רצח הם שקרנים שהאל שונא ומתעב, כל אלו שתורמים לכך כמדינת ישראל המאפשרת זאת ישלמו על כך ביום הדין, התינוק הוא עובר חי ונושם, כמו שהוא קטן מחוץ לגוף ומכפיל את עצמו פי 10 בתוך 20 שנה, כך גם בבטן אימו הוא קטן ויש בו חיות ונפש של צלם אלוהים! שרגא קראתי לתינוקי, שפירושו נר בעברית, שרגא האיר לי בסופו של דבר את הדרך והציל אותי מהנערה כשהוא משלם בחייו עקב הטעויות שעשיתי בחיים, אדם שעושה טעויות קשות בחיים עלול להיענש בבנים שלו, כמה צריך להיזהר!

אחרי הכל שרגא נוצר ממני ונשמתי נשברה לחתיכות על הבשורה שהיא רצחה אותו, עכשיו אני יודע שהחלום שלי היה אמיתי והתרחש ממש כפי שהיה, כמו הרבה חלומות שהתגשמו באותה תקופה ועד היום, חלומות שהקשו עלי את החיים מאוד, סבלתי כפליים, רוב החלומות היו בשורות רעות על אירועים לא קלים שהולכים להתרחש, על עונשים שבדרך ועם כל ההכנה הנפשית שלי, כשהגיע היום והחלום התגשם אני די התפרקתי, אני לא מאחל לעצמי ולא לאף אחד אחר לחלום ולדעת את מה שהולך להתרחש, בנושא זה הבורות היא ברכה. בחסדי האל הצלחתי להבין באיחור קטן שהאל מסייע לי לראות את הדרך שלי, את הנתיב שיעלה אותי משאול תחתית ומהגיהינום שאליהם נפלתי בעוונותיי, הבנתי שהאל מראה לי את ההולך להתרחש בחסדיו ואומר לי במילים אחרות שהוא איתי בצרה ביחד ושהוא יהיה שם לתת לי יד כשהימים הקשים יגיעו, ראיתי במו עיניי איך האל לצידי בכל הדרך, גם בשאול תחתית וגם בגיהינום, תוך כדי שאני רואה בחלומותיי את האור בקצה המנהרה שמתקרב ומגיע בקרוב, כשלקראת הסוף ראיתי איך האל מעלה אותי מהשאול והגיהינום, האל האהוב, האל שלא נטש אותי בכל הצר והמצוק שאליו הגעתי, האל אמר לי שביחד אנחנו נעבור הכל, האל היה לי למשגב ביום צר לי, המתין וחיכה לימים של גאולה.

בתקופה הזו התעוררתי בבוקר ורשמתי מיד את החלומות, ידעתי דבר אחרי דבר מה הולך להתרחש בחיי הפרטיים, ידעתי איזו חברה חדשה אני הולך להכיר, ידעתי שאני הולך לחטוא שוב וליפול עוד יותר בעקבותיה, ידעתי שגרושתי תשוב ותהיה איתי בקרוואן וידעתי גם שהיא תלך לאחר מכן ולא תשוב לעולם. שום ידיעה לא עזרה לי כי לא מצאתי שום דרך לשנות את מה שהולך להתרחש, הייתי פשוט ממתין וצופה מתי יגיע היום והרגע, ואם זה היה חלום ממש טוב אז הייתי מצפה עוד יותר לכך, כשאת האירועים הקשים חיכיתי כבר שיעברו.

היה בפי פתגם שליווה אותי וניחם אותי בעקבות חוסר הבחירה שהיה לי:

"כל מה שהתרחש, התרחש בדיוק כמו שהוא היה צריך להתרחש, ולא הייתה שום דרך אחרת שבה הוא היה יכול להתרחש".

ראיתי במו עיניי יום אחרי יום שאין מנוס מפני האל ושאני כחומר ביד היוצר. האל מחליט איך העולם שלו יתנהל ומובילים את האדם בדרך שבה הוא בחר, אם בחר ללכת בדרך האל יסייע לו האל ומנגד חס ושלום אם בחר נגד דרך האל.

את מהלך החיים את הנתיב שבו אנו הולכים רק האל מכוון ואין לאף אחד את הכח לשנות, רק למצווה או לחטא יש כח לשנות את העתיד להיות בקרוב, גם אם האדם יעשה שמיניות באוויר הוא לא יוכל לבטל או לשנות את מה שאמור להתרחש ברצון האל, את מה שנכתב מראש ויתרחש על אפו וחמתו.

כשאדם חוזר אל האל ומתקרב אליו, גם אם הוא יסבול אין סוף בעולם הזה, הוא יזכה במתנה שאין כמותה אם יאמין ויבטח באל שזה רצונו לכפרת עוונותיו או כי ככה האל רוצה מסיבות שאין לנו לשאול, המתנה היא שהאדם הזה יזכה להתקרב לאל יותר ויותר בזכות הייסורים שהוא עבר, אחרי הכל הייסורים ממעטים את ההנאה של החיים ושל הגוף, אדם עצוב לא נהנה מהאוכל ומהנוף כמו אדם שמח, לכשתענוגות הגוף פוחתים הנשמה עולה עוד דרגה למעלה, משמע שכל ירידה או נפילה בחיים הגשמיים או הרוחניים היא ההזדמנות שלנו להתקרב אל האל עוד יותר בכך שנאמר לאל תודה על כל מה שהיה עד עכשיו ונתפלל על מה שעתיד להיות שיהיה רק טוב יותר ושנזכה להתקרב לאל יותר, אדם צריך לשמוח בייסורים ובסבל שיש לו כרגע למרות שזו עבודה קשה האמת אך לשמוח אין הכוונה לצהול אלא לומר לאל תודה מהלב על שהוא מזכך אותנו.

הגרושה ביקשה ואף דרשה ממני להתחתן איתה עוד הפעם, סירבתי כמובן, החלום שלי הוא להתחתן עם אישה טובה ולהביא ילדים כבר כ- 10 שנים ברצף, הגרושה לא עומדת בתנאי הקבלה מכל הבחינות, להיות זה איתה זה 10% חיים ו- 90% מוות, אז מה עם ובחרת בחיים?! לכן, אני אבחר באישה שתתן לי חיים! דיי הסתבכתי איתה עכשיו שהיא חזרה אלי והבנתי שצריך גט לחומרה ברגע שהיא תעזוב, המתנתי ליום שבו היא עוזבת כפי שחלמתי וכשהיום הגיע היא ברחה במקרה בדיוק מהמקום שבו היא סיפרה לי שהיא עשתה הפלה בביג ב"ש, ברחה בדיוק מהכסא שעליו היא ישבה וספרה לי שהיא רצחה במו ידיה תינוק! ידעתי שזה הסוף והאמת שהיה לי קשה למרות שרציתי בכך, ישבתי בכסא וראיתי אותה חולפת על הזכוכית שעל ידה ישבתי בתוך המאפיה, כשאני חושב ומבין שהיום לו חיכיתי הגיע סוף סוף, היום הזה לא היה סתם יום רגיל...

בחסדי האל הגעתי לקראת הסוף בקשר הזה, אמא שלה שלחה את הדוד שלה בשמה כביכול לאסוף את כל החפצים שלה והבגדים שלה שהשאירה אצלי, עוד לפני שהדוד שלה התקשר חפציה היו מוכנים למשלוח והוא הוזמן בברכה.

הדוד הגיע לקחת את חפציה וביקשתי ממנו שיודיע לה חד וחלק שלא תיצור איתי קשר לא בהודעה ולא במייל, הוא טען שהיא טוענת שאני לא יעשה זאת, אמרתי לו שאמא שלה מספרת לך סיפורים אבל בפועל הבת שלה מציקה לי עם הודעות ומיילים שהיא אוהבת אותי לנצח! אז תדבר עם הבת שלה אישית, תפנה אל הנערה שלפני שבוע התקשרה ללשכת הנישואין כי רצתה להתחתן איתי ותגיד לה שלא תפנה אלי יותר ותרפה ממני, כמובן שזה לא עזר.

שבוע ימים לאחר מכן אני מקבל את ההודעה הראשונה ממנה, נו ברצינות? אני מאחל לך שהאל יבנה לך גיהינום מיוחד על שרצחת את שרגא התינוק היקר וכפי ששיקרת לי אני מאחל לך חיים של שקר בהם עושים לך מה שעשית לחיי, אני מאחל לך את הצעקה "אמאאאאאאאא" כפי שהתינוק שלי צעק לכל ימי חייך! אומנם בעוונותיי הגיע לי את כל זאת אך הנערה בחרה אם לשקר או לא וכו'... שובה היא שולחת לי הודעה שהיא אוהבת ורוצה להיפגש? איזו מן אהבה זו?! מיד החלטתי מתוך זעם גדול שאני עושה לקשר הזה סוף בדרך הכי קיצונית, הבקשה לבית הדין הרבני לגט לחומרה הייתה מוכנה כבר וניגשתי איתה לבית המשפט בבקשה לצו הרחקה מהנערה. זכיתי לשופט שבחסדי האל עזר לי מאוד, הוא הזמין אותי ואותה לדיון לעוד שבוע, הנערה התקשרה אלי באותו ערב ואמרתי לה שתגיע לדיון בבית המשפט בב"ש בעוד שבוע ושם ניפגש ונדבר, הנושא הלחיץ אותה והיא טענה שהיא לא תגיע לדיון. כשהגיע יום הדיון אמרתי זאת לשופט ובחסדי האל השופט הוציא לה צו הרחקה ממני לשלושה חודשים. בחסדי האל זכיתי סוף סוף להתנתק מהנערה המרה ממוות.

נשאר ניתוק נוסף בבית הדין הרבני, שם נקבע מועד הדיון לעוד חודשיים, פגשתי אותה בבית הדין הרבני באשדוד ונתתי לה גט בפעם השנייה והאחרונה, הפעם היא קיבלה אותו בכוחות עצמה, לא אמא שלה או עורכת דין כזו או אחרת שליוו אותה, השופט ממש עזר לי בצו ההרחקה לגרום לה לשנוא אותי, הפעם זה היה גט מושלם וזכיתי להתנתק סופית מהנערה המרה ממוות הזו. התחלתי להתפלל לאל שימצא לנערה שידוך כדי שלא תשוב אלי יותר לעולם, חששתי שהיא תפריע לי בחיים בהמשך וחששתי עוד יותר שאם היא לא תתחתן שוב אז היא תשוב אלי בעולם הבא, תודה לאל היא זכתה להתחתן, איזה אושר, זכיתי להתנתק מהנערה גם בעולם הזה וגם בעולם הבא סופית, לנצח נצחים!

"עָזִּי וְזִמְרָת יָהּ וַיְהִי לִי לִישׁוּעָה" (תהלים פרק קי"ח פסוק י"ד)

נכנסתי לתקופה חדשה והתחלתי להתנקות מכל הסבל שעברתי מהנערה, המילים הקשות והעלבונות הדהדו בי יום וליל ובכיתי המון מהצער שאפף את נשמתי על הנפילה הקשה, לא הבנתי איך בת אדם יכולה לעשות ככה לבעלה, לקלל להכות ולרמוס בעזות וכשהתבוננתי בעצמי הבנתי שזה יכול להתרחש, אני בעצמי התנהגתי באופן דומה כשהייתי בכיתה ה'- ו' כלפי הנערה האתיופית, במקום והזמן המתאים מצא האל את הדרך להשחיל ייסורים ועונשים על מספר חטאים שעשיתי בחיי, בחסד האל סיימתי את ייסוריי בתקופה מאוד קצרה ולא על פני כל החיים, אין דרך להודות לאל על ההצלחה מהנערה הקשה הזו.

הצלחתי להשיג את הטלפון של הנערה האתיופית במטרה לפגוש אותה ולהתנצל בפניה על שהכאתי אותה בילדותה. התקשרתי אליה וביקשתי להיפגש, היא שאלה את החבר שלה והוא לא הסכים לה, ביקשתי ממנה סליחה בטלפון, אמרתי לה שאני מתנצל על כל מה שגרמתי לה ועל כל דמעה שהורדתי מעיניה, הנערה האתיופית אמרה שזה היה מלפני הרבה מאוד זמן ושהיא מודה לי שהתקשרתי ושהיא סולחת לי, הודיתי לה מאוד על שסלחה לי מטוב ליבה. איחלתי לה כל טוב מכל הלב וסיימתי לכפר על החטא האיום שהכאתי אותה. זכיתי לסליחה שלא חשבתי שתגיע איי פעם ובחסדי האל היא סלחה לי ברוך ה'.

אומנם התנתקתי מהנערה אך בעקבות חזרתה לביתי נפרדתי מהחברה שלי, לאחר מכן כשנשארתי לבד משתי הצדדים נכנסתי לתקופה הקשה ביותר בחיי, בגיל 27 הייתי מותש נפשית מכל הצער שגרמה לי הנערה ולא היה לי כח לעבוד, ראיתי בחלומותיי שאני בקרוב עוזב ואמרתי ללקוחות שלי שאני כבר לא מתקן מחשבים ורק מי שיש לו בעיה בחומרה ונתתי לו אחריות יקבל ממני שירות, בעיות בחומרה כמעט ולא היו ודיי אספתי את עצמי ואת דמעותיי באותם ימים. הניקוי מהנערה ומהעבר היה קשה מנשוא עבורי, בעיקר בגלל שרגא שלי שאבד. בשנים אלו החל מהתקופה שלפני הנישואין לנערה וכלה בתקופה שלאחר הגירושין השניים ממנה, נוצר עם משפחתי סכסוך גדול מאוד, סכסוך שהתחיל עם אבא וטפטף לאחי הגדול ואף מעט לשאר האחים, בסכסוך הזה הפכתי לאט לאט להיות קורבן שמותקף שוב ושוב ע"י האדם שהיה יקר לי ואהבתי, אבא.

גם אם הנערה עשתה לי את המוות בחיים עניין הגירושין לא היה דבר קל, עשיתי זאת בעיקר בגלל שזה היה רצון האל, היום שבו הגשתי את הבקרה לגירושין היה אחד מימי חנוכה, ביקשתי מהנערה להיפגש והיא סירבה לכך ואף דרשה שאגיע לאמה, אמרתי לעצמי אם בימים שמדליקים אור היא עושה חושך אין מציאות שבה החיים איתה יהיו טובים, רציתי אישה שתהיה לצידי ביחד ותדליק איתי נרות חנוכה, רציתי אישה להקים משפחה אמיתית ובריאה ולא אישה שתשחק לי על המצפון ועל הנשמה את משחק החתול ועכבר.

הקשר שנבנה עם הנערה התבסס על שקר גדול של מחלה שלא ידעתי ממנה, מחלה שהייתי צריך לדעת עליה לפני הנישואין, מחלה שהייתה גורמת לי לרחם הילדים שלי, אסור להביא ילדים חולים לעולם וזה ממש לא משנה מה המחיר, לאהבה אין מקום כשתינוק צריך לסבול בגללה וכמו שראיתם ילדי סבל ונרצח! עוד לפני שהוא הגיע לעולם חתכו אותו באכזריות כדי לעקור אותו מעץ החיים, כדי שלא אזכה לראותו, בשנאתה ושנאת אמא היא רצחה יהודי טהור ללא חטא, לא פחות ולא יותר ממה שעשו לנו אומות העולם בפוגרומים וממה שעשו הנאצים כשלקחו ילדים וירו בהם מול הוריהם הנערה לקחה ממני את ילדי בערב אחד ורצחה אותו ברגע אחד, כשהיא הייתה אצלי היא אמרה לי במילים האלו: "אתה לא מבין איך זה, אתה נכנס לחדר ותוך 2 דקות הם מסיימים את ההפלה" רציתי להרוג אותה כשהיא סיפרה לי זאת, לא אסלח לה על כך לעולמי עד. ברצח הזה הנערה פגעה בשלושה מעורבים, באל שיצר את נשמת התינוק ורקם את גופו בניסים ונפלאות, בי אביו של התינוק והכי הרבה בתינוק חסר האונים שזעק לאמא עד השמים שלא תרצח אותו ולא תפגע בו אך אמא לא שמעה כי היא הייתה להוטה להיפטר מהיקר ביותר לאל בעולמו, אדם קטן שנברא בצלם! להוטה להיפטר מהיקר לי בעולמי, ילדי שהתחיל לרקום עור וגידים כתינוק! אימו הייתה עסוקה בלחתוך את גופו ונשמתו לחתיכות ולהפילו לשאול תחתיה אל העפר ממנו הוא ישוב רק בתחיית המתים לה נזכה בגאולה הקרובה.

מעטות הן נשים שעוקרות את חיי ילדיהם מהעולם באכזריות וללא רחמים!

"הֲתִשְׁכַּח אִשָּׁה עוּלָהּ, מֵרַחֵם בֶּן בִּטְנָהּ?!

גַּם אֵלֶּה תִשְׁכַּחְנָה! וְאָנֹכִי לֹא אֶשְׁכָּחֵךְ."

(ישעיהו פרק מ"ט פסוק ט"ו)

פרק י"ח

תפילות

בתקופה לאחר הגט הראשון הייתי מבולבל מאוד בעקבות מכתב האהבה וההודעות ששלחה לי הנערה, חוסר העקביות אצלה בין מעשיה בפועל לבין המתרחש במציאות גרם לי להיות מבולבל לחלוטין, היחס בין מה שהיא אומרת לבין מה שמתרחש בפועל היה רחוק מאוד, ביום הגירושין היא לא ניסתה למנוע את הגט ולקחה אותו ממני על יד עורכת הדין שאיתה היא הגיעה לבית הדין, אומנם למחרת היא שלחה לי מכתב אהבה ובהמשך ביקשה להיפגש איתי אפילו, כשלאחר מכן היא אף ביקשה להתחתן איתי שנית, יום שונאת יום אוהבת?! חוסר היציבות התבטא גם בנושא ההיריון, כשאמה קראה לתינוק בבטנה בשם מפלצת עולמה חרב והיא לא פסקה מלבכות על כך כשהצליחה לברוח מאמה, בסופו של דבר היא בעצמה עשתה הפלה בדחף אמה גם כמובן, אך היא עשתה! חוסר היציבות הזה גרם לי לתסכול רב בקשר ההזוי הזה מה שתרם לסוף הקשר.

בתקופה הזאת הייתה לי אי ודאות בנושא התינוק עד שחלמתי את החלום בו היא רוצחת אותו, דאגתי לו המון וחשתי באותה תקופה צורך לזעוק למרום, ניסיתי אין סוף דרכים להגיע אליה ולדבר ולהיפגש למנוע את הרצח לבני שרגא, כשהייתי עובר על יד עיר מגוריה הייתי מתקרב לשכונה שמה אולי אראה אותה ואדע מה קורה עם ההיריון, אך שום דבר לא התרחש וגם כשהיא התקשרה בסוף היא בלבלה אותי עם התשובות שלה ואמרה בשקר שאין יותר היריון ואחרי זה אמרה שיש היריון ושלא אכפת לי מהתינוק בכלל כי עזבתי את אמא שלו לבדה. גם בבית הדין כשהיא קיבלה גט לא קיבלתי תשובות והיא פשוט אמרה לי שהיא לא בהיריון וזהו זה, גם לאחר מכן ששלחתי בקשה לבית הדין כדי שהיא תשיב מה עלה בגורל הילד שלי היא סירבה להגיב ובמקרה ביום שבו קיבלתי תשובה שלילית מבית הדין והבנתי שאין לי דרך להשיג תשובה לשאלתי היא התקשרה ואת התשובות לשאלות שהיו לי קיבלתי בדרך האל ששלח אותה בחזרה אלי כדי להניח את דעתי ולשמוע באוזניי ולא בחלומותיי את מה שנעשה לתינוקי. האל שמע לתפילתי בנושא וסייע לי לגלות את האמת על גורל ההיריון.

מעבר לסבל שהיה לי בנושא ההיריון אבא הוסיף מכאובים רבים לכאבי הרב ולא נתן לי יד תומכת ואוזן קשבת לאחר הגירושין, הרגיז אותו שאני מדבר על כך בבית כשאני בסך הכל מוציא את הכאב שלי, אבא אף יצא נגדי למלחמה בנושא שלא הסכימה רוחו לפעולות שאני מבצע ואמר לי בנושא ההיריון את אחד המשפטים הנוספים שניתקו אותי ממנו והוא: "בגללך היא עשתה הפלה, אתה אשם!" בכך שהוא חורץ את כאבי שאני כבר גם ככה יודע ומבין טוב טוב שבעוונותיי היה הדבר הזה, אך אבא לא האשים את החטא אלא אותי אישית.

יום וליל בכיתי ופניתי לאל בתפילות, בכיתי על הילד שלי שבגלל העוונות והטעויות שלי סבל בסופו של דבר רצח איום ונורא עוד בעודו בבטן אימו, בכיתי על חוסר התפקוד והייאוש שאליהם נפלתי בעקבות כל המילים הקשות שקיללה אותי הנערה שהפכה את חיי והפילה אותי לתוך גיהינום מלא בדמעות, בכיתי לאל והתפללתי שייקח ממני את הכאב האיום הזה ושאזכה לפגוש כבר את האישה האמיתית שלי שאיתה אני בונה יחד משפחה חמה ואוהבת באמת. התחננתי לאל שיסייע לי לצאת מהרגשות האלה ולשכוח את הנערה, שיעזור לי לנקות ולהלבין את נשמתי מהפשעים והחטאים שלי ושיסייע לי לעלות משאול תחתית למקום טוב יותר כדי שאהיה קרוב יותר אליו, התפללתי לאל שיאסוף את דמעותיי וימצא לי אישה טובה יותר ויעניק לי ממנה בן, אישה שאבטח בה שתדאג לילד שלי ושגם אם אני אהיה המנוול היא לעולם לא תפגע בילד שלי כדרך לנקום בי או לשכוח ממני או כל דרך לא נורמאלית כזו או אחרת שיש.

התפילות עלו למעלה למרומים בכך לא היה לי ספק, באחד הימים הרגשתי צורך ללכת ולהתפלל במערת המכפלה, מקום שמעולם לא ביקרתי בו בחיי ורציתי להכיר את המקום ולהתפלל בו לאל, רציתי שזכות האבות הקדושים אברהם יצחק ויעקב וזכותו של האדם הראשון הקבורים שם יסייעו לי להוביל את תפילותיי לאל שומע תפילות, בנוסף רציתי לחוש את הקרבה לאדם הראשון, תחושה של קשר עצום שיש לי לאדם שממנו הגעתי אני וכל בני האדם בעולם, האדם הראשון הוא יציר כפיו הראשון של האל ואנו בני האדם בניו ורציתי מאוד להיות קרוב לאדם שהאל הניח בו את חותמו לנצח ורציתי לזכות בקרבתו. האדם הראשון הוא תחילת דרכו של העולם, הוא קיבל מצווה אחת מהאל והנחש החטיאו, אנו קיבלנו כל כך הרבה מצוות ובכח התורה אנו יכולים לקיים!

נסעתי למערת המכפלה והגעתי בערב, התפללתי שם תפילת מנחה וערבית, באחד החדרים ישבתי ופצחתי בבכי עצום, דמעותיי זלגו ללא הרף על לחיי, התחננתי לעזרה, התחננתי ליד עוזרת משמים ולדרך חיים חדשה מתוך תפילה: "אלי האהוב, אנא עזור לי למצוא אישה טובה ולהקים בית יהודי נאמן בישראל, עזור לי להקים משפחה חדשה, אנא אלוהיי סייע לי, יש לך את הכוח לשנות הכל ויודע אני שפשעי מונעים ממני את הטוב הזה, יודע אני שלא מגיע לי את רחשי ליבי בגלל חטאותיי שרבו מעל ראשי, אנא אלי בחסדיך אני נשען ומגיע אליך, בתפילה, בתחנון, רחם על עבדיך ותן לי יד, עזור לי ללכת בדרכיך ובנתיבותיך, עזור לי לעלות משאול תחתית, עזור לי לצאת מכל הצרות שאני נמצא בהם, האר לי דרך חדשה, נתיב חדש לחיים עם אישה שאוהב, אישה שתאהב אותי, אישה שלא תעזוב אותי לעולם, אישה שתעניק לי בן ומשפחה וחיוך על פניי, אישה שהחיים כאן בעולם יהיו שווים למענה, אישה שאני אבין שהיה שווה לחיות רק בשבילה, אנא אלי הקשב והאזן למילים שלי שבאים בבכי ובתחנונים, שא נא לפשעיי הרבים, אני מצטער שחטאתי לפניך, אני מצטער על כך יום וליל, אני מצטער לפני החטא כשאני רואה שאני הולך לחטוא ולא מצליח לנצח את היצר הרע ואני מצטער לאחר החטא, אני לא רוצה לחטוא אך היצר מפתה אותי ואני לא מצליח להתגבר עליו, עזור לי לבנות יהודי על אדני הקדושה והטהרה ושאזכה להתקרב אליך, אני אוהב אותך אלוהיי ותמיד אוהב, סלח לי שפגעתי, סלח לי אם לא הלכתי בדרכיך, סלח לי על שהכעסתי אותך פעמים רבות אלוהיי, אתה אלי, אתה אבי ורק ממך אני מבקש, יש לך את הכוח לשנות הכל ואת חיי, יודע אני זאת, רואה אני אישה ובן בחלומותיי בלילות, אך עד מתי אמתין אלי? עד מתי אצפה שהיום הזה איתם יגיע? אנא הגשם את חלומי, אפסו כוחותיי מהצער והיגון הללו שלא פוסקים יום וליל, אנא האר לי דרך חדשה אלי האהוב."

תפילה נוספת שהתפללתי במערת המכפלה הייתה על יעקב אבינו היקר, התפללתי שהאל יחיה את המתים ויזכה יעקב אבינו להיות יחד עם רחל אמנו, יש צער ליעקב אבינו שלא נקברה על ידו רחל אשתו, למדתי זאת בפרשת השבוע עם פירוש רש"י בספר בראשית ולכן הרגשתי צורך להתפלל על כך שם, חשתי את כאבו של יעקב על שאשתו לא לצידו, כשמנגד אני מתפלל שאזכה גם אני לאישה אהובה כזו כרחל אמנו, שתביא לחיי ולביתי המון אור וקדושה,

אישה שתעניק לי נחמה מכל הייסורים הללו, שאשמח בה והיא בי, שיחד נהיה אני והיא משפחה המחוברת לאל ונשאף להתקרב אליו כל ימי חיינו ביחד.

כשיצאתי ממערת המכפלה פתחתי חומש בראשית בכדי לראות אם יש תשובה או התייחסות לתפילתי וסתם ככה הצבעתי באקראי לעבר עמוד בחומש, אני מעולם לא עושה זאת אך במערת המכפלה עלה במקרה רעיון כזה במוחי, הפסוק שהאצבע שלי פגעה בו גרם לי לצמרמורת עזה, לנגד עיניי הופיע הפסוק:

"וַיִּשַּׁק יַעֲקֹב לְרָחֵל וַיִּשָּׂא אֶת קֹלוֹ וַיֵּבְךְּ." (בראשית פרק כט פסוק י"א)

מיד התחלתי לבכות באותו רגע והבנתי שיעקב אבינו האזין לתפילותיי וידעתי שהוא בתמורה יעשה בשבילי המון כדי לכוון את תפילותיי לאל במרום, המקום בו אני נמצא היום מעיד על כך, אבותינו במרומים עדיין קשורים אלינו, עדיין פוקחים את עיניהם עלינו החיים כאן, מביטים באהבה ודאגה לאחריתנו. ללכת בדרך האל משמע גם ללכת בדרך האבות הקדושים אברהם יצחק ויעקב, אבות שהיו קשורים לאל כל ימי חייהם, האמינו בו, רדפו אחריו ודיברו איתו!

עכשיו יש לי עוד סיבה טובה ללכת בדרך התורה והמצוות, זו היא הדרך של אבות האומה שלנו אברהם יצחק ויעקב ואנו צריכים ללכת אחריהם ובדרך שהם הנחילו לנו מאבא לבן באמונה באל אחד יחיד ומיוחד ובאמונה והידיעה שכל העולם הזה וכל מה שאנו משיגים בו ומקבלים בו הכל מאת האל יתברך בלבד. לכן אנו נלך בדרך האבות הקדושים ונלמד ממעשיהם הטובים במרדף אחרי האל.

מספרים לנו מילדות שאבי האומה זה הרצל, כמובן שזה קשקוש ושקר גדול, הרצל היה עוד כופר מכוכב אחר ששמו מדינת ישראל שם חיים בשקר והסתר. הרצל היה אבי אבות הטומאה ולא אבי האומה, הרצל התחיל בהרס ובחורבן של היהדות שקיבלנו מאבות האומה האמיתיים אברהם יצחק ויעקב, משה אהרון דוד ושלמה, הוא התחיל בהרס של העם היהודי ע"י הקמת רשות "יהודית" שתעשה ועושה הכל כדי שלא יישארו בארץ ישראל יהודים שומרי תורה ומצוות. הרצל חלם על הנצרות כבסיס לתרבות "היהודית" וחלם לנצר את כל היהודים, הוא חזה את הטומאה שמדינת ישראל מפיצה בארץ ישראל הקדושה ובעולם, הוא חזה שתקום מדינת ערב רב בשותפות "יהודים" כופרים כמותו שדרכם היא כדרך כל הגויים, הרצל רצה שיעשו ממנו כמו שהנוצרים עשו מישו, הרצל הוא אבי אבות הטומאה של מדינת ישראל הטמאה השואפת לחיות ככל העמים.

במערת המכפלה הייתה לי תחושה מוזרה, החל מהרגע שהתקרבתי למתחם הגדול (בתמונה מטה) חשתי משיכה למעלה ולא רק שאני נמשך, אלא שחשתי מסביבי רוחות הזורמות למעלה, רק שאלו לא היו רוחות כי לא היה משב רוח בתוך המתחם עצמו, הרוחות הללו היו כמו אדים שעולים מהארץ לשמיים והם לא היה עקביים, רגע היו הרבה ורגע היו מעט, חשתי זאת בעוצמה רבה מאוד, אך לא היה לי שום הסבר לתחושה, רציתי לזרום עם הרוח למעלה לאבותינו. בתחילה קישרתי את התחושה לכך שהמקום קדוש יותר מכל מקום אחר בעולם כי שם קבור האדם הראשון וזה מקום רוחני מאוד, בדיעבד התברר לי שההסבר לכך הוא אחר, מסתבר שההסבר לתחושות הללו ידוע והוא רשום בזוהר הקדוש:

"**הנשמה בעת שיוצאת מן העולם הזה,** אם האדם זוכה,

היא נכנסת בגן עדן הארץ, שנטע הקב"ה בשביל רוחות הצדיקים,

בהארץ שהיא מלכות, כעין גן עדן העליון, שהיא בינה,

ושם עומדים כל צדיקי עולם.

וכשהנשמה יוצאת מעולם הזה,

היא נכנסת במערת המכפלה ששם הוא פתח גן עדן,

ופוגעת באדם הראשון ובאבות אשר שם, אם זוכה הם שמחים בה,

ופותחים לה הפתחים ונכנסת, ואם לא הם דוחים אותה לחוץ,

ואם זוכה נכנסה בגן עדן ויושבת שם

ומתלבשת בלבוש מצורת עולם הזה, ומתעדנת שם."

בדרך הזו התברר לי שמה שחשתי במערת המכפלה כרוח שעולה למעלה לא היתה סתם תחושה אלא תחושה אמיתית שאני חש את הנשמות שעולים למעלה לעולם הנשמות בהתלהבות. בנוסף גם התחלתי להבין מדוע יש לי משיכה עצומה לפגוש את האדם הראשון ואת האבות, שכן לא רציתי לשוב לעולם הזה כשנהרגתי ובתקופה קשה זו בחיי רציתי לשוב לכביש ולא לקום לחיים האלו אלא להמשיך הלאה ולפגוש את האדם הראשון שיתגאה במעשיי שבחרתי בעקבות הבעיטה בפרה ללכת בדרך האל ולחזור בתשובה, לעומת זאת במערת המכפלה הייתי בוש במעשיי ולמרות זאת ייחלתי שהאדם הראשון יסייע לי להגיע קרוב יותר אל האל בתפילותיי, אדם שהאל יצר אותו ועיצב את צורתו.

תמונת מזכרת ממערת המכפלה

גיל 27, בדיוק לפני שהנערה חזרה פסח התש"ע הגיע, לא יכולתי לחגוג עם המשפחה את חג הפסח עקב היחס שקיבלתי מאבא באותה תקופה שהייתה לאחר הגט הראשון, חיפשתי באינטרנט אנשים דתיים שמארחים בחג הפסח, חפרתי בנושא הכשרות כמובן והגעתי לזוג מקסים מנתניה, בערב חג הפסח נסעתי אליהם ונהניתי מאוד במחיצתם, התגשם אצלם אחד החלומות שלי, שיתפתי אותם בסיפור שלי וסיפרתי להם שחלמתי על הכד שיש להם במסדרון, הם החלו לצחוק, היה להם סיפור שלם ומעניין מאחורי אותו כד.

במוצאי חג הפסח לא רציתי לשוב הביתה, לא הייתה לי משפחה לשוב אליה, החלטתי שאני נוסע לצפון הארץ ולכנרת לנקות את הראש, בלי לתכנן ובלי לבדוק מקום בו אני ישן בלילה פשוט נסעתי לשם, הגעתי לכנרת לפנות בוקר, נותרו כשעתיים עד הזריחה ונכנסתי למושב האחורי לנמנם ולנוח מהנסיעה, כיוונתי שעון מעורר לשעת הזריחה והתעוררתי לנוף הכנרת המרהיב ביופיו כשבאופק מביטה לעברי זריחה שבקעה מההרים אל מול הכנרת היפהפייה.

זריחה שלא אשכח לעולם

התפללתי שחרית ונסעתי לקברי צדיקים, לא היה לי מושג איפה הם ומעולם לא ביקרתי בקברי צדיקים בטבריה, נסעתי באקראי והגעתי בדיוק לאן שהייתי צריך להגיע בידי שמיים, בתחילה הגעתי לציון (קבר) של האמהות ע"ה המשקיף אל הנוף הקסום של הכנרת, התפללתי שם בדמעות לזיווג טוב והגון ולעזרה. לאחר מכן הגעתי במקרה לקבר רבי עקיבא וגם שם זכיתי להתפלל על עצמי ועל עם ישראל, על גאולה פרטית עבורי ועל גאולה כללית עבור עם ישראל.

לאחר מכן נסעתי לצפת, רציתי להגיע לציון של רבי שמעון בר יוחאי אך איבדתי את הדרך, מצאתי את עצמי נוסע בלי סוף והאמנתי שאני יגיע לאן שאני צריך להגיע בסוף הדרך, לא הכרתי ולא שמעתי על הקבר הזה שאליו הגעתי, הקבר של יהונתן בן עוזיאל, הגעתי אליו ממש בידי שמים, ממש לא חשבתי אפילו שיש קבר במקום כל כך עמוק בהרים וכשהתברר לי שהגעתי לקצה הדרך ראיתי שם מבנה מיוחד על צלע ההר, נכנסתי אליו בתמימות והתפללתי שם בתמימות ובכוונה רבה, לא ידעתי בכלל שיש למקום סגולות כאלה או אחרות.

התפללתי לאל שזכות הצדיק תסייע לתפילותיי, התחננתי לפני האל שיעזור לי להתנתק מהנערה שנתתי לה גט והיא לא מניחה לי ושולחת הודעות SMS, ביקשתי מהאל שיעזור לי למצוא את הזיווג האמיתי שלי, את הזיווג שהוא שלי ולא איזו אחת שמשקרת לי וגונבת את דעתי ונשמתי כדי שאתחתן איתה, ביקשתי להתנתק מהנערה שגירשתי לחלוטין ולמצוא נערה טובה יותר תחתיה.

הביקור הסתיים ונסעתי לדרכי, ביציאה מהציון עצרו אותי זוג דתיים עם שתי ילדים, הם רצו טרמפ, עצרתי להם מיד כשהבחנתי בהם, הרכב שלי היה מבולגן ופיניתי להם מקום, לא ידעתי היכן אני הולך לישון ולהתרחץ ביום זה, תוך כדי שאני חושב על לשאול אותם האישה שאלה אותי היכן אני ישן הערב? הסתבר שיש להם יחידה של אירוח שהייתה פנויה והם הזמינו אותי לישון שם, לא הייתה להם כמובן כוונה שאשלם, הם פשוט ממש הודו לי שאספתי אותם ברכב והסעתי אותם לביתם בצפת, החלטתי לשהות אצלם בלילה כי הם היו ממש נחמדים ומקסימים ומנגד לא היה לי היכן לשהות והשמש החלה לשקועה.

בערב הם הזמינו אותי לארוחת ערב בביתם, המצות היו הארוחה העיקרית, התברר שהזוג הם בעלי תשובה, האישה ובעלה הגיעו ממשפחה חילונית לחלוטין ובעקבות ההתקרבות לאל בעלה עלה ארצה ממקום מגוריו בחו"ל. הבעל סיפר שההתקרבות שלו ליהדות ולאל התחילה מקריאה בתנ"ך בלבד, אמרתי לעצמי שבאמת לא צריך יותר מדי כדי להתחזק, לא צריך לחכות למכה שתבוא או למות על הכביש, צריך פשוט לקרוא תנ"ך ולהבין את גדלות האל. סיפרתי להם את הדרך שלי שבה אני התקרבתי לאל וחזרתי אליו בתשובה, תשובה שנמשכת עד היום והללו היו ממש מרותקים למשמע אוזניהם.

האישה החלה לשאול אותי שאלות שלא אהבתי כגון מה אני חושב על האדם שמופיע בתמונה, כאילו אני סוג של איזה רנטגן כשאני בסך הכל אסף, הסברתי לה שרק שאני רואה את האדם יש לי תחושות כלפיו ולא כשאני רואה תמונה על הקיר, מעבר לכך הסברתי שאני לא מייחס לתחושות הללו חשיבות, משום מה היא התעקשה וסירבתי לענות, לא אהבתי את התחושה הזאת שהיא מאלצת אותי לדבר על אדם זר, מבחינתי ראיתי בתמונה יהודי כשר ולא מעבר. אני בסך הכל בן אדם ופה ושם אני חש דברים אחרת, אני לא מחפש את התחושות הללו ולא מפתח מהם קריירה, התחושות הללו פוגשות אותי בדרכי.

לעומתה הבעל שלה שאל שאלה מעניינת וחשובה יותר, הוא רצה לדעת איך אני כל כך קרוב לאל, איך אני אוהב אותו כל כך ומדבר עליו כל כך הרבה, הסברתי לו שזו קודם כל מתנה מהאל בעצמו ושלא בצדק אם תשאלו אותי, הזכות הזו לא מגיע לי בעוונותיי אך משום מה האל פתח לי פתח להכיר בו בעקבות הבעיטה מפרה 184 וחודש לאחר מכן מהיום שבו נהרגתי וחשתי את אהבתו האין סופית של האל נקשרתי אליו מבלי סוף עד כדי כך שאני כל הזמן חושב עליו ומדבר איתו, זו מתנה מהאל ואין לי שום זכות או צד במתנה הזאת. מעבר לכך הייתי חייב לתת לו תשובה והסברתי לו בנוסף שהדרך להתקרב אל האל כמו שזכיתי היא פשוט לרדוף אחריו יום וליל שעה ושעה ולדבר איתו בכל רגע בחיים ובכל מצב מתוך הודאה על מה שהיה ויהיה ובבקשה לעתיד לבוא, כשאתה בדרך תחשוב על האל ותשוחח איתו מתוך אמונה שהוא איתך בדרכיך, כשאתה הולך לישון תגיד לאל תודה על המיטה החמה ועל הכרית ותכיר בכך שלא אתה השגת אותם אלא הוא ברחמיו העניק לך אותם ואת הנוחות שלהם, האל הוא זה שהעניק לך את כל ההנאות בחייך ולכן עליך להודות לו עליהם, כשאתה לומד תורה תעריך את הזמן ואת יישוב הדעת שהאל נתן לך במתנה כדי שתוכל לעסוק בתורתו, תעריך את האישה ואת הילדים שהולכים בדרך האל, תאהב את כל הברואים החל מהרשע ביותר ובכך תתפלל לאל שייכנע לבבו לשוב בתשובה וכלה בצדיק ביותר עליו תתפלל שהאל ייתן לו את הכוחות להפיץ תורה החוצה ולהתמודד נגד מלכות הרישעה הגוזרת כנגד הדת היהודית. הקשר אל האל מתחיל בהתבוננות שהאל נמצא בכל מקום ובכל זמן, האל מדבר אליך דרך כל הבריאה וכל אשר בה, דרך האישה והילדים ודרך החברים בכולל, הוא מדבר אליך דרך אבן שנתקלת בה בדרך ונפלת או דרך נהג שצפר לך פתאום, הוא מדבר אליך דרך פסוקים שקראת והלב שלך התעורר מהם משום מה והוא מדבר אליך בתוך תוכחה ומגלה לך את דרך האמת שבה החלטת שאתה הולך. תפתח את הלב שלך לאהוב את האל על הזכות שהוא העניק לך להיות יהודי, תודה לאל על הזכות שהוא העניק לך לקבל ולשמור תורה ומצוות שעל ידם אתה זוכה להתקדש ולהיטהר ולהתקרב אליו, תאהב את האל על שהוא בחר בך כבן של מלך מיוחד הקרוב אליו ככתוב: "בנים אתם לה' אלוקיכם", תאהב את האל כי הוא אל גדול ונורא, אל שיכול לתת לך ביום אחד הכל וביום אחר לקחת.

תאהב אותו על המשפחה שלך ועל הילדים שהוא העניק לך, תאהב אותו כי יש אין סוף סיבות להתבונן בהם ולהבין מתוכם עד כמה צריך לאהוב את האל הטוב הזה שהוא כבחור בארזים המרים את ראשו מעלה מעלה מעל כל אמונה באל אחר או עבודת כוכבים הזרה לנו, הוא דודך והוא רעך ואין אל אחר מבלעדיו.

בדרך הזו שבה אתה מתקרב לאל ומתחיל לחוש את האהבה שלו אליך ואת המרדף אחריך כי הוא חפץ בתפילתך ובקרבתך אליו בכך שאתה חוזר בתשובה, בדרך זו האל יהפוך להיות לך לחבר ולמלך אהוב ואתה תחשוב עליו יום וליל, בדרך הזו אתה תרגיש בליבך את האמור בשיר השירים: " כי חולת אהבה אני", כשתתחזק האהבה ותתעצם אתה תרגיש: "שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני", אתה תחוש את חיבוקו של האל תחת לראשך ואת ימינו מחבקת אותך באהבה! בשביל כל זאת צריך פשוט לרדוף אחרי האל כפי שאמרתי ולא להרפות לעולם! גם בשאול תחתית וגם בגבהי מרומים, לא משנה היכן אתה, אתה תרדוף אחרי האל תמיד בכל רגע ותקיים את הנאמר בשיר השירים: " אני לדודי ודודי לי". במרדף אחרי האל אתה תאמר לעצמך בכל מצב בחיים: "אני אוהב אותך אלי, אני אוהב אותך בוראי, אני אוהב אותך יוצרי", כשמנגד גם האל יאהב אותך עוד, כי אם אתה לאל אז גם האל יהיה אליך, גם האל יאהב אותך ויהיה איתך תמיד, רק תרדוף אחרי האל קצת יותר ממה שאנו רודפים אחרי העושר והנאות החיים. בנוסף, מתוך לימוד התורה אתה תביט ותראה עד כמה גדולה אהבת האל לעמו, אהבה שלמרות כל המרד והטעויות שעשינו והכעסנו לפניו הוא לא נטש אותנו ולא עזב עד היום, הוא איתנו בצער וביגון, הוא מחייה אותנו לקראת הגאולה בכך ששלח את שליחיו ואת אליהו הנביא להשיב רבים מעוון ולחזור בתשובה.

המארח היקר קיבל את דבריי, אך שאל שאלה ומה עם היראה מהאל? הסברתי לו שהיראה היא הדרך לקיום התורה והמצוות, היראה היא ההבנה עד כמה מסוכן כביכול להתעסק עם האל שציווה אותנו ללכת בדרכיו, בדרך התורה, ההבנה עד כמה צריך לפחד ולירא מהעונש שהאל יביא על פשעינו וחטאותינו. זה לא בגלל שהאל מפחיד, אלא ההפך בגלל שהוא טוב ואוהב הוא דאג מראש שתהיה לנו דרך של עונש ותשלום שתנקה אותנו מהחטא שמרחיק אותנו מהאל. היראה מהאל עצמו לא תוביל אותנו לעולם להתקרב לאל כי אנחנו לא אמורים רק לפחד מהאל עצמו, שהרי התורה רשמה בפירוש: "ואהבת את ה' אלוקיך",

איך אפשר לאהוב את האל ולפחד ממנו? אלא שמתוך האהבה העצומה שיש בינינו לבין האל, אנו נפחד ונהיה יראים מלעבור על דבריו ומלהכעיסו במעשינו, אנו נירא מהריחוק והחיץ שייווצר בינינו לבין האל, אנו נירא מנקמת האל שתבוא עלינו בעקבות המרד שלנו נגד האל בעשיית החטא במזיד ובכדי להכעיס כשאנו גורמים לעצמינו ולסובבים להתרחק מדרך האל ומחיבור האהבה אליו. אנו לא נרצה לפגום ולפגוע כלל בקשר בינינו, לא נרצה לחבל באהבה העצומה שיש לנו לאל, יכאב לנו שאנו עושים מעשים נגד רצונו של האל, ישב לנו על הלב שאנו כביכול פוגעים באל שאוהב אותנו ואנו נירא מלחטוא מתוך אהבה זו. זו היראה שאנו צריכים לאמץ, היראה מהניתוק ומהריחוק מהאל עקב החטא, היראה מהעונש שהחטא יביא בעקבותיו, היראה מלפגום בקשר שיש לנו לאל, היראה שאנו מאלצים את האל שאוהב אותנו לזכך את נשמתנו ולנקום נקם עבור פשעינו, פעולות שאנו מאלצים את האל לעשות לטובתנו כדי שנזכה בסופו של דבר להישאר בחיקו לנצח נצחים ולקבל מתנות ושפע של אור רוחני. אנו נירא מבגידה באל ע"י אמונות זרות ושאיפות חיים שקריות שאיתם נולדנו עקב שהותנו תחת שלטון ערב רב בארץ ישראל, שלטון שאומר ליהודי מיום לידתו שיש לשרת את האל החדש שהוא "מדינת ישראל" ואין לשרת את האל האמיתי שהוא אלוהי אברהם יצחק ויעקב כי עכשיו צריכים להיות עם חופשי וצריכים לשרת את החופש ובשקר הזה במקום שאנו נשרת את האל ונלך בדרכיו אנו משרתים את מדינת ישראל ואת הערב רב ונותנים להם עוד כח נגד האל, נגד שומרי התורה והמצוות ונגד הצד של הקדושה, הגיע הזמן לשרת את האל! רק אנו היהודים זכינו שישרה האל את שכינתו עלינו, רק אנו זכינו שהאל יפנה אלינו ישירות ולא על ידי שליחים במעמד הר סיני, רק אנו זכינו לקבל את דבריו ואת דרכיו ע"י התורה והמצוות שאותם אנו מקיימים, רק אנו יכולים להתקרב לאל ולחוש אהבה שאין כמותה בעולם, אהבת אדם שבא מעפר לאל גדול ונורא.

האל הוא גדול ונורא וצריך להרגיש יראה ופחד מגדלותו קדושתו ורוממותו, האל לא חפץ שנפחד ממנו אלא שנאהב אותו כמלך טוב שמעניק שפע וברכה, כמלך מלא רחמים שמושיט את שרביטו לכל יהודי ויהודי באשר הוא ומחייך אליו באהבה וחיבה ומצפה שיושיט היהודי את ידו אל שרביטו של האל התורה ויבקש את כל מה שהוא רק חפץ, הגדולה היא שנבקש קודם כל לחזור בתשובה.

מארחיי מצפת הודו לי מכל הלב ושמחו מאוד על שזכו לפגוש אותי במקרה, אמרתי להם תודה על ארוחת הערב והלכתי לישון בחדר שהם העניקו לי בטובם. לפני שיצאתי בבוקר השארתי להם 200 ₪ על השולחן עבור החדר ללילה כי לא הרגשתי נעים ללון בחינם ורשמתי להם מכתב תודה על האירוח החמים.

כשיצאתי מביתם נסעתי לקבר של רבי שמעון בר יוחאי אחרי שהם הסבירו לי איך אני מגיע אליו, לאחר מכן המשכתי לנחל הבניאס בדרך לרמת הגולן. זכיתי בימים הללו לנקות את הראש ממכאוביי ולהתפלל על קברי הצדיקים לגאולה אישית וכללית בתקווה שהם יסייעו לתפילות שלי להגיע לאל יתברך.

לאחר מספר ימים המארחים מצפת יצרו איתי קשר, הבעל לא הפסיק להודות לי תוך כדי שהוא מספר שהם הלכו ברגל לקבר של רבי שמעון בר יוחאי ובחזרה שגם הייתה ברגל הם איבדו את הדרך כי השמש שקעה להם בדרך. לדבריו הרימו מסוק כדי למצוא אותם ולחלץ אותם, לדבריו העניקתי להם את האמונה שהכל מאת האל וכמו שהאל הכניס אותך לצרה ככה הוא יוציא אותך ממנה ואתה רק צריך להאמין שהוא שם, אלו הדברים שהחזיקו אותם שפויים, לדבריו הם לא דאגו והיו בטוחים באל ב- 100% שהכל יהיה בסדר וכך היה בסוף. אמרתי לו שאני מאוד שמח שהענקתי להם את הביטחון והאמונה הזאת, ביקשתי בנוסף שלא ילכו יותר ברגל למקומות רחוקים כל כך, הוא צחק ואמר כמובן ושזה לא יקרה יותר, בנוסף הוא אמר לי: "המון המון תודה שזיכית אותנו, אנחנו אוהבים אותך מאוד ומחכים שתבוא לבקר אצלנו עוד הפעם, בקרוב..." אמרתי לו תודה אך שלא ישכח להודות למי שבאמת מגיע התודה הזו אחרי הכל, תודה לאל אמרתי לו כי הכל מאיתו בלבד והוא סובב את כל מה שהיה ויהיה.

זו התקופה שבה התחלתי לדבר על המוות שעברתי, תוך כדי שאני רואה אנשים ויודע שלאדם הזה אני הולך לספר את הסיפור, עד היום המצב הוא כזה, הפסקתי להתנגד לרצון האל שאספר על כך, הפסקתי לשתוק כשאני צריך לדבר, הבנתי שזה רצון האל ואם אני לא אעשה אותו אני אסתבך עם האל באופן ישיר, מתוך אהבתי לאל החלטתי שאני מוכן למחוק את שמי ואת כבודי יחד עם חיי, אני מוכן שילעגו לי ויבזו אותי עד יום מותי בשביל להעביר את המסר הזה ואת מה שיש לי לומר בעקבותיו, אני מוכן שיצחקו עליו וילבינו את פניי ושאתבייש כל היום על מעשיי ועל השקיפות שפתחתי לחיי ורק שאעשה את רצון האל.

האל זיכה אותי בקרבה אליו ואני מודה לאל על שזכיתי להיות קרוב אליו, אני עדיין רחוק אומנם בגלל חטאותיי אך קרוב מספיק כדי לחוש את אהבתו.

יהודי חייב לדעת שלושה דברים: 1. אמונה מה היא? 2. אהבת האל מה היא? 3. חזרה בתשובה מה היא? אלו שלושה יסודות חזקים שיעזרו לנו לבנות עתיד חדש בו מלכות הרישעה איננה יותר ואנו חיים תחת כנפי השכינה בגן עדן מלא במעדנים של מצוות ומעשים טובים שמתוך קיומם אנו נהנים מזיו שכינת האל, זהו דור חדש של בעלי תשובה, דור שעומד בתחילת הגאולה ומחנך את בניו כיצד לקבל את הגאולה הקרובה וכיצד לעמוד מול כל הסבל והייסורים שיגיעו לארצנו בעקבות ביאת משיח בן דוד ושובה של מלכות יהודה שתשנה את כל התפיסה שלנו לעולמי עד ותעניק לנו את החופש ממלכות הרישעה הגוזרת נגד הדת ולא מאפשרת ללכת בדרך האל בנוסף להסרת העול משעבוד מלכויות שמשעבדים בנו כבר אלפיים שנה בגלות שאין לה סוף, גלות שעייפנו ממנה עקב אין סוף גזרות ופוגרומים שהכו בנו ברשעותם של אומות העולם ובחטאינו, גלות זו הגיעה לקיצה ותקופה חדשה של גאולה וגילוי האל בעולם כבר התחילה.

לאחר מספר חודשים כשהנערה חזרה ביקרתי שוב אצל המארחים בצפת, כמו שסיפרתי שפגשתי אותה והיא סיפרה לי על ההפלה שעשתה ובאותו ערב אספתי אותה מהמשטרה אחרי שאמה רבה איתה וככה היא חזרה לתקופה. שלושה ימים לפני שהנערה ברחה ממני בפעם האחרונה היינו בטיול בצפון, הנערה ואמה היו יורדים עלי שאני לא ייצור חברתי והתלוננו רבות שלא לקחתי אותה לטיול אחרי החתונה, ידעתי שהיא לא תישאר איתי ורציתי להוכיח לה עד כמה היא טעתה בדבריה עלי, לכן קודם שהיא ברחה יצרתי סוג של טיול פרידה, וכך היה, נסענו לקברי צדיקים בצפון, שהינו לילה אחד אצל המארחים שהכרתי, הללו שמחו שוב לראות אותי ואני שמחתי לראותם. במהלך הביקור בקברי צדיקים התפללתי לאל שיעזור לי לסלוח לנערה על הפשע שלה כלפי הילד שלי, בנוסף לתפילות שיגיע היום שהיא תלך ואמשיך הלאה בחיי בחיפוש אחר זיווגי האמיתי שאני רואה בחלומותיי, אישה שאני יאהב וארצה שתביא לי ילדים לעולם כשאני יודע שהיא תשמור עליהם מכל פגע ומכאוב, אישה עם לב טוב, אישה שלא תברח ממני לעולם, אישה שאדע שהיא אוהבת ותמיד שם בשבילי.

"**רְאֵה חַיִּים עִם אִשָּׁה אֲשֶׁר אָהַבְתָּ כָּל יְמֵי חַיֵּי הֶבְלֶךָ**"(קהלת פרק ט' פסוק ט')

בביקור האחרון שהיה בקברו של רבי מאיר בעל הנס קיבלתי תשובה חד משמעית שאין לי צורך לסלוח לנערה על ההפלה ושהיום שבו היא עוזבת מגיע. באחד החלומות שלי חלמתי על ציון של קבר ועל נרות בתוך פח גדול מאוד, בחלום אני מתפלל על הציון ומדליק נר ביציאה ממנו, החלום הזה התגשם שם, בקברו של רבי מאיר בעל הנס שמעולם לא הייתי בו בחיי ולא ראיתי בתמונות, שם האל ענה לתפילותיי, שם קיבלתי את התשובה לה חיכיתי זה זמן רב.

מתחם הקבר הוא גם למטה וגם למעלה, לציון למטה מגיעים כל הציבור, בציון למעלה יש ישיבה ושם יש ציון נוסף מעל קברו של רבי מאיר בעל הנס, כשהתקרבתי לציון למעלה הייתי בשוק, התחלתי לרעוד כשראיתי את האבן שעליה חלמתי, אבן שלא הבנתי מה המשמעות שלה, אבן שהדליקו עליה נרות, כשהתקרבתי לציון הבנתי שהאבן שעליה חלמתי, זו האבן של הציון של רבי מאיר בעל הנס, הייתי נרגש, ידעתי שהאל הוביל אותי לשם וידעתי ששינוי גדול מתקרב לחיי, התפללתי שם בכל כוחי שזכות הצדיק תסייע לתפילתי ושהנערה תעזוב ותלך, כשיצאתי משם ידעתי גם שאני לא צריך לסלוח לה, כשהיא עומדת לצידי ראיתי את הפח הגדול בו הדלקתי נר בחלומי, ראיתי את הפעולה שאני עומד לעשות, זכרתי את ילדי שרגא ששמו זה נר והבנתי שאני לא אסלח לה לעולם ולא אוותר על הדין שיעשו איתה, ראיתי כל כך הרבה נרות שהדליקו לכבוד הצדיק וראיתי מצידי את אותה נערה שכיבתה את נרו של עולם את הנר של נשמה יהודית, של בני, של אהבתי הגדולה, צאצא יקר שנוצר מהזרע שלי! מיד ידעתי שהיא תלך בשבוע הקרוב, התחושות התאימו לחלומות שהיא עוזבת.

סיפרתי לנערה שחלמתי על כל זה, אך לא סיפרתי לה שהיא עומדת לברוח, ידעתי שתפילותיי נשמעו בזכות הצדיק וחיוך רחב עלה על פניי כשהדלקתי את הנר הזה לכבוד הצדיק ולעילוי נשמת ילדי שרגא שנרצח ע״י אימו, תשובת האל הייתה שלא ניתן לסלוח לה, לא על המעשה הנפשע הזה, לא על לקיחת חיים, אין כפרה וסליחה על החטא הזה שאין בו שום הנאה רק לקיחת חיים של עולל, חיים של תינוק ברחם אימו שלא הזיק לאף אדם בעולם, לכן לא ניתן לסלוח לה, כי רק שהנר דולק אפשר לתקן והיא כיבתה את הנר, כיבתה את נשמתו של ילדי, כיבתה את נשמתו של שרגא, כיבתה את הנר ואי אפשר יותר לחזור בתשובה! לכל אלו שחושבות לעשות הפלה אני אומר חד וחלק, האל לא יסלח לכן לעולם!

על המעשה הזה אין מקום לסליחה, הדם של ילדי זועק מהאדמה בדמעות וכאב, יש נרות שלא ניתן להדליק שוב, כשרוצחים אדם ושופכים את דמו ארצה ומכבים את נרו עד יום תחיית המתים, הנערה כבתה נר שלא ניתן להדליק שוב. כל עוד הנר דולק אפשר לתקן, היזהרו והזהירו שלא תכבו את הנר שלכם, תשתמשו בו לתקן כמה שיותר מהר לפני שהוא יכבה לכם, מתי הוא יכבה? כשיבוא המשיח ואתם עדיין מאמינים בשקר ולא חוזרים בתשובה אל האל, עדיין מחללים שבת וחיים ככל הגויים, עדיין הולכים אחר עצתם של ערב רב ומלכות הרישעה וחיים בחופש בארצנו כרצון מדינת ישראל לחלל את שם האל.

מיד לאחר שלושה ימים מהביקור אצל רבי מאיר בעל הנס הנערה ברחה, היא ישבה במקום שבו היא סיפרה לי שהיא עשתה הפלה ומשם היא ברחה, בעקבות הרגשות שלי אליה, רגשות שאומרות לי שהלוואי והיא תעבור מה שהיא עשתה לשרגא שלי ורחמים שאני כבר לא מעוניין להעניק לה אחרי כל הפשעים שלה כנגדי החלטתי לשים לקשר הזה סוף, התפילות הרבות בקברי האבות והצדיקים סייעו לי וחיזקו אותי להילחם כדי לנתק את הנערה הזו מהחיים שלי לתמיד, הבריחה שלה הייתה הפתח לכך שכן אני אל אזרוק אותה בכח מהבית או משהו קשה בסגנון, היא ברחה והיא תבין שהיא לא חוזרת יותר. ברגע הראשון שהיא ניסתה ליצור איתי קשר ניגשתי מיד לבית המשפט להרחיק אותה ממני, צו הרחקה היה השאיפה וצו הרחקה קיבלתי, תודה לאל התפילות היו שם להשפיע ולעזור לכל הסובבים לסייע לי להתנתק ממנה לנצח נצחים.

בתפילותיי גם פניתי לצדיקים שיתאחדו למעלה לסייע לנו להיגאל בקרוב, התחננתי לצדיקים שיעשו ככול יכולתם להחזיר את עם ישראל בתשובה, ביקשתי מהם שיעזרו לי עם זכויותיהם הרבות להגיע בתפילותיי ישירות לאל, תפילות שגם ביקשו מהאל שיאפשר לצדיקים לסייע לי לשוב בתשובה ולהתחזק בכוחי ולסייע לי לפרסם את כל מה שעבר עלי ולהביא לידיעת כלל עם ישראל בכל מקום שהם שהגיע הזמן לחזור בתשובה כי לא נותן עוד הרבה זמן לכך ובקרוב כשיתחיל התהליך של הגאולה כל מי שלא חזר בתשובה יבחר בוודאות בצד האחר של ערב רב ומלכות הרישעה היא מדינת ישראל, כל עוד יש את האפשרות לחזור בתשובה לפני בוא הגאולה חובה על כל יהודי לבחון את הדרך. התפללתי ובכיתי לאל שיאפשר לעליונים לעזור לנו התחתונים לחזור בתשובה.

הגיע ו' בחשון, היום שבו בכול שנה אני לובש אימה ופחד, היום שאני לא שוכח לעולם, היום שבו כל חיי התהפכו להם, היום שבו נהרגתי על הכביש. אחרי 13 שנה בדיוק! 13 שנים כמניין אחד בגימטרייא, האל האחד היחיד והמיוחד החזיר אותי מהמתים לחיים והפעם האל השיב אותי ממוות קשה יותר, מוות שאמר עליו שלמה המלך החכם מכל האדם בספר קהלת פרק ז' פסוק כ"ו:

"וּמוֹצֶא אֲנִי מַר מִמָּוֶת אֶת הָאִשָּׁה, אֲשֶׁר הִיא מְצוֹדִים וַחֲרָמִים, לִבָּהּ אֲסוּרִים יָדֶיהָ: טוֹב לִפְנֵי הָאֱלֹהִים יִמָּלֵט מִמֶּנָּה, וְחוֹטֵא יִלָּכֶד בָּהּ."

האישה שנפלתי במצודתה שאסרה את ליבי ברחמים שהיו לי עליה יום וליל, הייתה לי מר ממוות ואני אומר זאת בכנות עד היום, היה לי יותר קל למות על הכביש מאשר למות על ידי האישה הזו שנכנסה לחיי. למה היא נכנסה לחיי? כפי שאמר שלמה המלך: "וחוטא, ילכד בה!" 10 שנים חטאתי לאל בלי סוף ולכן נלכדתי ברשתה של האישה הזו שהפכה את חיי למרים מהמוות בעצמו.

בחסדי האל הגיעו ימים חדשים בהם קיבלתי את הסיוע של האל שראה את דמעותיי הרבות ואת תפילותיי, סיוע של צדיקים ועליונים שביקשו עבורי רחמים בפני האל הרחמן, עם הסיוע הזה האל העניק לי חיים חדשים בפעם השנייה בחיי ובדיוק ביום שבו נהרגתי על הכביש לפני 13 שנים, ביום הזה ובשעה הזו שנפלתי הנערה שרצחה את נשמתי ואת נשמת ילדי ברחה לתמיד! ביום בו חזרתי לחיים אלו לפני 13 שנה חזרתי עוד הפעם לחיים חדשים ונקיים, חיים ללא אישה שהייתה לי כארס וכסם המוות לנשמתי ולחיי, אישה שהחריבה את עולמי מכל הכיוונים ומכל הבחינות, אישה שבחטאותיי ובעוונותיי נשלחה לגבות ממני את שטר החוב שהיה לי לאל על כל החטאים והפשעים שצברתי במשך 10 שנים בהם אני מספק לי תאוות שבהם עסקתי ולא הפסקתי יום וליל.

פגשתי אותה בבית הדין הרבני באשדוד רק כדי לתת לה גט בפעם השנייה. היא צעקה שגנבתי לה את תעודת הגירושין: "הוא גנב לי את תעודת הגירושין", כששמעתי את המילה גנב זעמתי עליה בבית הדין במעמד כולם ואמרתי לה: "את! הרסת את נשמתי, ורצחת את הבן שלי!" זו הייתה הפעם הראשונה והאחרונה שהרמתי עליה את קולי, הדיינים בבית הדין כאן ולמעלה שמעו זאת, הם שמעו את הכאב והצער שהיא גרמה לי מתוך זעקה שעלתה מקירות ליבי.

עד היום אני מדליק נר לעילוי נשמתו של ילדי שרגא, יודע אני מה עבר עליו, יודע אני מה עשו לו, ילדי שנענש גם בגללי על שפגמתי בזרעי ובברית קודש.

אנו האבות משפיעים רבות במעשינו על כל מה שיתרחש לזרענו, לילדים שלנו, הם חלק מאיתנו, הם זה אנחנו ואנחנו זה הם, קשר הדדי ונצחי שכמעט ולא ניתן להתיר בין אבא לילדיו, קשר שכל הפעולות של האבא משפיעות על ילדיו ישירות ושכל הפעולות של הבן משפיעות על האבא ישירות, גם ברוחניות וגם בגשמיות, עלינו להיות אחראים יותר למעשים שלנו כי יש דור שלם אחרינו שהמעשים שלנו משפיעים גם עליו, לא רק אנחנו בתמונה הזו, אנו ערבים זה לזה בתור עם, אך קודם כל ערבים זה לזה בתוך במשפחה למשך 4 דורות.

"וַיֵּרֶד יְהוָה בֶּעָנָן וַיִּתְיַצֵּב עִמּוֹ שָׁם וַיִּקְרָא בְשֵׁם יְהוָה: וַיַּעֲבֹר יְהוָה עַל פָּנָיו וַיִּקְרָא- יְהוָה, יְהוָה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וֶאֱמֶת: נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה, לֹא יְנַקֶּה פֹּקֵד עֲוֹן אָבוֹת עַל בָּנִים וְעַל בְּנֵי בָנִים עַל שִׁלֵּשִׁים וְעַל רִבֵּעִים."

(שמות פרק ל"ד פסוקים ה'-ז')

כשיהודי חוטא ומחלל שבת לדוגמא, ברגע שהוא לא עשה תשובה וגם בנו חוטא באותו חטא ולא עושה תשובה וגם בן בנו חוטא באותו חטא ולא עושה תשובה וגם נינו חוטא באותו חטא ולא עושה תשובה, כולם יענשו ובעיקר אלו שבחיים יענשו על חטא אבותיהם, האבות שנפטרו יבוזו ויענשו בעולם הנשמות.

אם האדם שב אל האל בתשובה אז האל מנקה את חטאו ולא מעניש אותו כפי שהיה צריך להעניש, האל מוצא דרך לרכך את העונש ולנקות אותו מעל האדם כדי לטהרו מטינוף החטא ומהכתם והרושם הרע שנותר בנשמת האדם, האל מעביר את הפשעים בייסורים שבאים לאדם בדרכו אל האל, כפי שציינתי זה לא קל ללבוש ציצית ולשמור שבת ובייסורים הללו כביכול שאנו חווים בדרך החזרה בתשובה האל ממרק את העונשים הקשים שהיינו אמורים לקבל בזה העולם או בעולם הבא, שם העונש העיקרי הוא בעיקר הבושה מהאל ומכל צבאותיו המשרתים לפניו וקרובים אליו כשאנו בצד עם נשמה מלוכלכת בחטא מנודה ומורחקת מקרבת האל ומתביישת על מעשיה שעשתה נגד רצון האל ונגד שליחיו הרבים ששלח לנו בכל דור ללמד אותנו ללכת בדרכיו, בדרך התורה.

האל לא ינקה את החטאים למי שלא שב אליו בתשובה אלא יפקוד את העוון על האדם ועל צאצאיו בכך שהוא פורש ומחלק את העונש על העוון, הפשע והחטא למשך 4 דורות, במקרה כזה גם האבא הנמצא בעולם הנשמות יכאב את כאבו של בנו שסובל כאן בעולם הזה ולא יהיה מנוס מהצער הזה.

אם נתבונן בפסוק למעלה אנו נבחין שלפני שמגיעים כל העונשים רשום שהאל: "**נצר חסד לאלפים**", המשמעות היא שכשהאדם חסיד בדרכיו והולך בדרך התורה תמיד, מתחרט על מעשיו ושב לאל בתשובה יום וליל, האל שומר וזוכר (**נצר**) את המעשה הטוב (**חסד**) לאלפים, ריבוי אלף זה 2 אלפים, משמע שהאל שומר לנו את המעשים הטובים והמצוות לאלפיים דורות! 2,000 דורות שכר עבור מעשה טוב שאנו עושים! לעומת 4 דורות של עונש עבור מעשה לא טוב! יוצא מכאן שהאל הוא כל כך טוב שהוא מעניק שכר פי 500 דורות מהעונש!!! חשבתם שיש לכם ברכה כי עבדתם קשה והתפללתם? תחשבו עוד הפעם עכשיו, מעשיהם הטובים של אבות אבותינו משפיעים עלינו שפע וברכה עד לימינו, עכשיו אנחנו יכולים להבין באילו זכויות אנו חיים היום למרות החטאים הרבים, אך אנו צריכים לזכור, הדור הרביעי מהיום בו עלינו לארץ ישראל הוא הדור הזה ומהיום בו עלינו לארץ ישראל מדינת ישראל דאגה להשפיע עלינו שפע טומאה, עם חינוך קלוקל המבוסס על אמונה שקרית שיש חובה אלוקית לשרת את מדינת ישראל למען ארץ ישראל והעם היהודי כשהאמת היא שעלינו לשרת אך ורק את האל בדרך התורה והמצוות, מהיום בו אנו בארץ ישראל עזבנו את דרך אבות אבותינו שהיו בגלות ולמרות הכל שמרו תורה ומצוות, העזיבה התחילה עוד מתנועת ההשכלה שדחפה את המותג להיות עם ככל הגויים ולהקים מדינה, מדינה הכופרת בכל החשוב לאל, החל מלגלוג וביזוי צניעותן של בנות ישראל וכלה בעקירת יהודים מעסק התורה ודרכי האל בגזיזת פיאות וזקן וגיוס בכפיה.

אנו הדור הרביעי צריכים להתכונן לבאות ולפירעון החוב שמגיע בקרוב, האל לא יבליג מעבר כי הוא רוצה להביא את הגאולה ולטהר את שמו הגדול שחיללנו על אדמתו בעזות פנים ובשאת נפש ללא שום בושה בחטאותינו הרבים שלא פוסקים וממשיכים יום וליל יחד עם תוכחה צמודה מפי שליחי האל הרבים המחזירים בתשובה ורודפים אחרינו כדי להשיב אותנו מעוון שלא פוסק למרות כל התוכחה כי אנו לא רוצים לעזוב את החטא, אנחנו אוהבים אותו יותר מהאל.

"שַׁוְעַת עֲנִיִּים אַתָּה תִּשְׁמַע, צַעֲקַת הַדַּל תַּקְשִׁיב וְתוֹשִׁיעַ" (נשמת כל חי)

האבן שחלמתי שאני מתפלל עליה וגיליתי שהיא בציון של רבי מאיר בעל הנס

חלק חמישי:

אויבי איש אנשי ביתו

פרק י"ט

שליחות

חנוכה התש"ע הכנתי את תביעת הגירושין הראשונה ונסעתי למסור אותה בבית הדין הרבני באשדוד, הלכתי בשליחות האל, ידעתי שזה רצונו וככה עשיתי. לאחר שסיימתי בבית הדין הרבני באשדוד נסעתי לירושלים לישיבת אור החיים, רציתי להתפלל בעיר בה שורה השכינה ולפגוש את הרב אלבז ולשוחח איתו, הייתי בתקופה לא פשוטה, מאוד מבולבל, אולי דיברתי גם דברים לא קשורים, אך כל דבריי היו אמת ובמציאות היום רואים שהם אכן היו ראויים להיאמר.

את התביעה סייע לי להכין יועץ נישואים שעזר לי רבות באותה תקופה, יועץ שבמקרה הבין במיסטיקה והיה נלהב מהסיפור האישי שלי, הוא גם עזר לי להבין מספר דברים שלא הבנתי ונתן לי מקורות של חז"ל בהם רשומים התחושות או החוויות שאותם עברתי, השיחה איתו די שחררה אותי מהחשש שהיה לי לספר על המוות שעברתי ונתנה לי דחף לבצע את השליחות שלי לספר. אחרי הכל איך אפשר לספר לאנשים שהיית מת ועכשיו אתה חי? ישר חושבים שאתה איזה משוגע או מה נפל עליך?! זו המציאות שאִתה חייתי במשך השנים, מעבר לכך שזה עניין מאוד אישי כמו פצע פתוח שלא רציתי לחלוק עם אחרים, היועץ נישואין עזר לי להשתחרר מכך ולהחליט שאני מבצע את שליחות האל. בשביל להוכיח שהדברים הם באמת ושהתחושות שלי נכונות ולא פרי הדמיון, החלטתי לגשת לאדם שאני לא מכיר ולא פגשתי מעולם אך ורק בגלל שהייתה לי תחושה לשוחח איתו ולומר לו שהאל מחפש אותו, אין לי מושג למה חשתי זאת כמו הרבה תחושות שיש לי עד היום, אך ידעתי שרצון האל שאפנה אליו, רק שהפעם עשיתי זאת לעומת אין סוף פעמים ששתקתי כי לא רציתי לדבר, כרגע אני מבין שאני צריך לדבר והאל בייסורים שעברתי גם גרם לי להבין שאין לי ברירה ושאני חייב לדבר כשצריך לדבר, היום אני משתף עם האל פעולה באופן מלא בשליחות שלי ואני יותר ממופתע מהשגחת האל בעולם ומהאהבה שלו לכל יהודי ויהודי שפניתי אליו עד היום, כשבפי זורמות מילים שלא היו שם מעולם ולא חשבתי עליהם מעולם, האל מסייע לי פשוט לבצע את רצונו יתברך.

ניגשתי ליהודי היקר באמצע הרחוב ושאלתי אותו ככה סתם: "מה שלומך"?, הוא אמר לי שבסדר ופתח בשיחה למרות שאני זר לו, שאלתי אותו האם הוא שומר שבת? והוא ענה לי שהוא לא מאמין יותר באלוקים, שאלתי מה הסיבה שאינך מאמין יותר? הוא ענה לי שהוא למד בישיבה בעבר ובעקבות אירוע שהוא עבר הוא עזב את הישיבה ומאז הוא לא מאמין יותר בכלל שהאל קיים, הוא הוסיף ואמר: "אם האל קיים שיחפש אותי, הוא יודע איפה אני נמצא", הרגשתי מיד איך האל מחפש את הבחור הזה שעזב את האל ושלח אותי אליו, אני הייתי השליח שנשלח אליו להזכיר לו שהאל לא שכח אותו למרות שהוא בעצמו שכח את האל ואמרתי לבחור במילים שהגיעו מהאל: "האל מחפש אותך, הוא מחכה שתשוב אליו", הבחור חייך כאילו הוא צוחק לדבריי ומצד שני נלחץ, ראיתי בעיניו איך שהדברים חלחלו אל ליבו והרעידו את כל גופו ונשמתו. התחושות שלי צדקו בכך שאמרו לי: "הנה אדם שהתרחק מהאל אז דבר איתו".

הגעתי לישיבת אור החיים של הרב אלבז בירושלים במטרה לפגוש את הרב, התפללתי מנחה וערבית בדמעות, ראיתי אדם שידעתי שהוא זה שיעזור לי, ניגשתי אליו ושאלתי מה תפקידו בישיבה, הוא טען שהוא השמש או במילים אחרות אב בית שדואג לכל הדברים הקטנים בישיבה כגון להכין את החנוכייה, ביקשתי ממנו שיעזור לי לפגוש את הרב אלבז והוא טען שוב ושוב שהוא לא יכול לעזור לי, הוא היה חסר ביטחון מעט, אך הוא היה אדם נפלא ועדין נפש, קראו לו יוסף ואני קראתי לו יוסף הצדיק, כי ראיתי את התמימות שבה הוא מבצע את כל הדברים של הישיבה ואת דאגתו להכין את החנוכייה בחדר האוכל, הוא לא האמין שהוא יכול לעזור לי, אך אני ידעתי שהוא יעזור לי, בסופו של ויכוח הוא לקח ממני 200 ₪ ופתק ונתן אותם לרב אלבז, אני המתנתי במדרגות וסיימתי את תפילת ערבית בקריאת הפסוק: "שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד" במילה אחד הרמתי את הראש והרב אלבז עמד מולי ושאל האם אני זה שמבקש לפגוש אותו, מיד ידעתי שזו ההשגחה שהביאה אותי אליו ואל אחד שלח אותי, התלוויתי אליו והוא אמר לי שהוא יגיע בעוד כשעתיים ונשב לדבר.

המתנתי לרב בישיבה והוא הגיע כפי שהבטיח, בשיחה איתו בארבע עיניים, סיפרתי לו בקצרה את מה שעברתי ואת המסר שהגיע הזמן לחזור בתשובה, הסברתי לרב שבשנים הבאות המצב יהיה קשה מאוד, ויהיו עלינו גזרות קשות,

ביקשתי ממנו להתאחד עם כל ראשי הישיבות של בעלי התשובה כדי שיהיה להם את הכוח לעמוד מול כל גזירה שתבוא, אחרי הכל אם מחברים מספר קשים קשה מאוד לשבור אותם, הסברתי לרב שבמשך 9 השנים הקרובות המצב רק יהיה קשה יותר משנה לשנה, ביקשתי מהרב גם לפעול בכל דרך אפשרית כדי להעלות יהודים מהתפוצות כדי שיגיעו לחזק את היהודים בארץ ישראל ומנגד יברחו מהאנטישמיות שפורצת גבולות מיום ליום יותר ויותר כפי שאנו רואים, אנטישמיות שלא תעצור ותגעש עוד יותר בשנים אלו. מעבר לכך שאם כל היהודים בעולם יעלו לארץ ישראל זו כבר הוכחה מוצקה שהגיע זמן הגאולה!

הרב ענה לי ואמר שהם לא עובדים ביחד וכל ישיבה לעצמה ושלא צריך עזרה אחד מהשני, בנוסף לבקשה האישית שלי שידריך אותי ויסייע לי כדי לפעול לקירוב הגאולה הוא אמר שהם עובדים לבד ושאני אסתדר בכוחות עצמי. הרב סיפר שהוא חושב כיצד להביא יהודים מהתפוצות לארץ הקודש והתחיל לפעול בכיוון הזה ולכן בנו בחוץ לארץ בנידון, חשתי חוסר שלמות בדבריו וביקשתי ממנו שיתחזק בתחום הזה, לאחר שעה שעתיים ששוחחנו נפרדנו בלחיצת יד, בסך הכל הדברים שלי היו תמוהים לרב והוא לא הבין את המסר.

תוך **שלוש** שנים מהפגישה עם הרב פג תוקפו של חוק טל וכיום לאחר ארבע שנים מפגישתי עם הרב יצא חוק חדש המחייב גיוס גם על בני הישיבות, התלמידים היקרים שיושבים ועוסקים בתורה ומחיים את עם ישראל בתורתם מובלים לגיוס על ידי מלכות הרישעה שמטרתה ומטרת השטן ששלח אותה היא לא שוויון בנטל אלא המטרה היא חד משמעית להשמיד את היהדות ואת כל מי שמייצג את היהדות ומחזק את הקדושה בארץ ישראל, הם מצד אחד עוצרים תקציבים ואומרים שבגלל שהם לא מוכנים לממן את עולם התורה אז הם מגייסים את כולם ומצד שני הם בעצמם לא מיישמים כלפי אף מגזר בעם הזה סוג של שוויון בנטל כשהחלשים נחלשים והעשירים מעשירים! לכן, המטרה של מלכות הרישעה וערב רב השוכן בתוכה היא להביא חורבן רוחני על עם ישראל והיהדות כפי שהביא בלק בן בעור כששלח את בנות מואב בעצת בלעם הרשע, ביקשתי מהרב להגיע לאחדות שיחד איתה נעמוד נגד הגזרות הקשות האלה, גזירות שהן רק ההתחלה, הרשע שהתחיל לא יעצור כאן והוא יקבל עוד יותר כח בזמן הקרוב, רשע שהאל יכרות ולא ישאיר ממנו ומערב רב שארית או פליטה.

זה הזמן שבו אנו בוחרים צד, מי שבוחר בצד של התורה והעוסקים בה יחיה, ומי שבוחר בצד האחר סופו קרב ביחד עם כל הצד האחר בדרך לאבדון נצחי.

למחרת היום בו פגשתי את הרב, רציתי לשוחח עם אחי הגדול ולספר לו על כל מה שחוויתי ועל המוות שעברתי, ביקשתי מאחי לפנות לי חצי שעה בלבד, אחי אמר שזה קצת בעיה ושאין לו זמן, אך אני התעקשתי ואמרתי לו בתמימות שאם לרב אלבז היה בשבילי זמן אז גם לך צריך להיות בשבילי לפחות קצת זמן, הדברים הללו הכעיסו את אחי הגדול מאוד וכשהגעתי אליו הוא כבר היה נראה כעוס ביותר עלי, הוא הכין מכשיר הקלטה כדי להקליט אותי ואת מה שיש לי לומר משום מה אחרי שהוא שלח את אחי הקטן שגר בירושלים אל הרב אלבז, בדיעבד אחי הגדול אמר לי ולכל המשפחה שהרב אלבז אמר שאני זקוק לטיפול.

ביקשתי מאחי הגדול שיקשיב לי עד הסוף, אמרתי לו שאני יודע שהדברים יכעיסו אותו והוא ירצה לקום וללכת וביקשתי שישתדל להתגבר על הכעס ולהקשיב לי עד הסוף, פשוט חלמתי שהוא קם בכעס והולך בפגישה הזאת, המטרה שלי הייתה שהוא ידע על המוות קליני שעברתי והסתרתי ממנו ומכולם, תכננתי לבקש ממנו בסוף הסיפור עזרה כדי שיעזור לי לבנות אתר אינטרנט לזיכוי הרבים בו אני מפרסם את סיפורי כפי שאני עושה היום בכוחות עצמי ברשת הפייסבוק, אחי איבד את סבלנותו ובמהלך הסיפור שלי הוא התרגז עלי וטען שאיך אני מעיז לבלבל את זמנו של הרב אלבז עם השטויות הללו שיש לי?! הוא טען שהוא בדיוק כותב מאמר על השגחה של האל בעולם ושהאל לא התגלה אלי ושאני מדבר שטויות במיץ, חשתי קנאה בדבריו ואמרתי לו אז הנה אתה רואה אתה רושם על השגחה והאל הגיע עד אליך ללמד אותך על השגחה, שלח את אחיך הקטן לבקש ממך עזרה ולהראות לכולם את השגחת האל בעולם, אך אחי הגדול זעם עלי כל כך בדיוק כפי שצפיתי והוא יצא מהרכב בכעס איום, תוך כדי שהוא מאיים עלי בהקלטה שלו שהוא ידאג להשתמש בה אם צריך ולהשמיע אותה לכל מי שצריך, נסעתי אחריו תוך כדי שאני רק רוצה שהוא יקשיב לי עד הסוף ויבין שיש לי רק בקשה פעוטה שיעזור לי לפחות עם האתר, את המסר שקיבלתי משמים הוא לא שמע, הכעס מנתק כל קשר רוחני מסביב, בכעסו הוא הרס והחריב את הקשר בינינו ברגע קט, אם רק היה שומע לסיפורי ומבין שזו זכות גדולה לסייע לי וזו ההשגחה שהאל שלח אותי דווקא אליו.

במהלך השיחה אחי טען שגם כשהוא היה קטן הוא חווה מוות קליני וראה את עצמו שוכב על המיטה באמבולנס כשמובילים אותו למיון בגלל דלקת ריאות שהייתה לו, אמרתי לו שהנה זה רק מוכיח לך שאני דובר אמת, אתה נהרגת וריחפת מעל הגוף, אני נהרגתי והמשכתי יותר למעלה לעומתך וראיתי את האור, לצערי גם בזאת הוא לא קיבל את הדברים שלי וזעם עלי כפי שלא זעם מעולם, במקום כזה או אחר חשתי שכאב לו שדיברו איתי משמים ואיתו לא.

כשהוא כבר יצא מהרכב ונסעתי אחריו חשתי דאגה שלא יקרה לו מה שקורה לי, חשבתי שאולי הוא צריך לעזור לי כי ככה האל מצפה ממנו שיעשה, אמרתי לו תוך כדי שאני נוסע אחריו שאני חושש שאם הוא לא יעזור לי אז יקרה לו משהו חס ושלום כפי שקרה לי במהלך השנה האחרונה עם הנערה, אמרתי זאת מתוך דאגה ואהבה לאחי, אך הוא בכעסו ניגש לרכב ופתח את הדלת תוך כדי שהוא מושיט את ידו וסותר לי בעוצמה בפנים וצועק עלי בקול: "תסע מכאן מהר לפני שאני הורג אותי", כשלא נסעתי מכאב לב לאחי שאהבתי, הוא הגיע שוב לרכב ואיים עלי שוב ושוב ושוב עד שנסעתי עם דמעות בעיניים.

נסעתי משם, ומאותו יום אחי החל לשנוא אותי, משהו באמת קרה לו בסוף, לא מבין מה כל כך הציק לו בכל הסיפור, לא מבין למה הוא לא רצה לעזור לי, בסך הכל הגעתי בתמימות ואחי חזר בתשובה ובדיוק התחתן ונולדה לו ילדה, אז זכית להקים בית יהודי בדרך האל, למה שלא תעזור לי לזכות אחרים בכך? התאכזבתי קשות מהתגובה של אחי וכמעט איבדתי תקווה מהרעיון של האתר והספר הזה אחרי שקיבלתי עלבונות מהאנשים שהכי היו אמורים לעזור לי.

התפללתי לאל שיעזור לי למצוא את הדרך ושאצליח בכוחות עצמי לפרסם את שמו בעולם ולספר את הסיפור שלי כדי שכולם ידעו שהגיע הזמן לחזור בתשובה ולא נותר עוד הרבה זמן, עד היום אני מתפלל לקבל סיוע עם הספר, באמת שאין לי כח לכתוב ספר ואין לי גם את היכולת לעשות זאת, אך כמו שאתם רואים האל העניק לי את הרצון ואת הכח גם יחד כדי להוציא לפועל את מה שחשבתי עליו כבר מעל 10 שנים, את מה שידעתי שהוא רצון האל בלבד. חשבתי שיהיה לאחי הגדול חלק בסיפור ובפרסום שלו, אך אחי סירב והחל לשנוא אותי ולהתרחק ממני כמו ממוקצה ביום שבת, אחי פגע בי קשות בחוסר האמון שלו בי ובכך שהוא לא עזר לי להראות לכולם את השגחת האל בעולם.

הוצאת הדיבה שנאמרה ע"י אחי הגדול תוך שימוש בשמו של הרב אלבז שכביכול אמר שאני צריך טיפול הגיעה גם לשאר המשפחה, משפט אחד נגדי הפך להיות כאש בשדה קוצים וגרם למשפחה שלמה לצאת נגדי למלחמה קרה, אבא החל להוסיף לדבריו בשעת כעסו את המשפט שהוא אומר בקולי קולות: "אתה צריך טיפול, אתה צריך ללכת לפסיכיאטר!" הוא עשה זאת תוך כדי שהוא רומס את נשמתי בעלבונות קשים שמהדהדים בי עד היום בנוסף לאיומים שהוא יזמין לי אמבולנס כדי לאשפז אותי בבית החולים לבריאות הנפש.

גם אחותי הגדולה נפלה בקבלת לשון הרע מאחי הגדול ובהוצאת הדיבה עלי כשבשיחת טלפון איתה היא אמרה לי שזו לא בושה ללכת לטיפול בלי כדורים, מיד ניתקתי את השיחה איתה ולא דיברתי איתה הרבה זמן, כשדיברתי איתה הזכרתי לה את המצוקות והקשיים שהיו לה כשהיא התחתנה ואת דבריה אז, הסברתי לה שאין שום קשר בין שלב קשה בחיים שבו זקוקים לחיבוק וכתף מצד המשפחה לבין התיאור הקיצוני שהם הלבישו עלי שאני צריך ללכת לטיפול. אחותי התנצלה על דבריה וסלחתי לה בעקבות כך, שלום עושים עם מי שמכיר בטעות שלו ומתנצל, שלום לא עושים עם מי שמחזיק בחטאו וממשיך לפגוע.

ככה משפט אחד שכביכול יצא מהרב ראובן אלבז הרס את היחסים שלי עם משפחתי לחלוטין, כשראיתי את אש המחלוקת בעיניים של אבא ואחי הגדול התקשרתי לישיבת אור החיים וביקשתי מהרב להבהיר את מה שאמר עלי, תשובתו הייתה שהוא לא דיבר מעולם על טיפול בסגנון הזה שהם מתארים, אלא שאני צריך עזרה מהמשפחה בעקבות הגירושין שאני עובר, הוא טען שהוא אמר את הדברים מתוך דאגה וחיבה ולא חס ושלום במטרה להוציא עלי שם רע.

אחי הקטן שהעביר את דברי הרב אלבז לאחי הגדול לא העביר אותם כנראה כמו שצריך או שאחי הגדול שקיבל את הדברים לא רצה לקבל אותם כמו שצריך ועיוות אותם לחלוטין, בכל מקרה אבא ואחי הגדול לעגו לי בשם הרב אלבז, כשאבא צועק עלי ואומר: "הרב אלבז אמר שאתה צריך טיפול, הרב אלבז אמר!", אבא ואחי הגדול עשו לנשמתי לינץ והפכו את לשונם לחרב חדה בעלת פיפיות. לא עזר לי כשהוכחתי אותם על כך שהם לא הבינו את דברי הרב אלבז כנדרש.

"בְּנֵי אָדָם, שִׁנֵּיהֶם חֲנִית וְחִצִּים, וּלְשׁוֹנָם חֶרֶב חַדָּה."

(תהלים פרק נ"ז פסוק ה')

זו הסיבה העיקרית שלא יכולתי לחגוג את חג הפסח בבית הוריי בנוסף לכך שלא הייתי בכלל רצוי שם ע"י אבא שרק זרק לעברי מילים של גירוש מהבית, מהסיבה הזו נסעתי לנתניה לחגוג את חג הפסח עם אנשים זרים, יתום הייתי, אמא כבר לא מדברת מאז היותי כילד בן 5 בגלל המצב הנפשי אליו היא נקלעה בעקבות יחסיה עם אבא. אבא יורה בי בלשונו חיצים שאני לא יכול לשמוע ואחי הגדול מראה לי בעיניו שנאה בוערת וקשה. לעומתם האל לא עזב אותי, האל הקשיב לי תמיד, האל הוא אבי יתומים שנותרו ללא הורים, לא הייתה לי משפחה עוזרת והאל היה היחיד שעזר לי, כפי שכתוב בתהלים פרק י' פסוק י"ד:

"יָתוֹם אַתָּה הָיִיתָ עוֹזֵר"

בעקבות היחס הנוראי שקיבלתי מאבא החלטתי שאני חייב לעזוב משם, הייתי הבן האחרון שנשאר לגור במושב, כל האחים עברו לגור במרחק של כשעתיים נסיעה מהמושב. חשבתי שאם אני הבן האחרון שנותר לצד הוריו אני אקבל יחס חם או סוג של VIP ולפחות יחס הוגן לבן שנשאר לעזור בכל זמן, במשך השנים עזרתי להוריי ככל יכולתי בבית, בחצר, במשק וברפת של אבא. כשאמא הייתה סגורה חודשים במחלקה איומה בבית החולים לבריאות הנפש, האל בחסדיו העניק לי כוחות לנקות את הבית של אבא וגם לבשל לו לאכול, לשבתות בישלתי עבור אחים שלי הנשואים שהגיעו להתארח אצלנו בשבת, כשרק בחסדי האל קיבלתי חוש לבשל אוכל טעים במתנה משמים, מתנה מהאל, לא היה לי שום מושג או רקע בבישול, בישלתי מתוך הרגש שהגיע אלי ממרום, בחסדי האל האוכל יצא טעים וכולם אהבו אותו, אהבתי מאוד את משפחתי, מאז שעברנו לגור במושב לא היו לי הרבה חברים ומשפחתי היו היקרים לי מכל, זו הסיבה שהיחס האיום שפתאום הגיע מכולם והופנה כלפיי ריסק אותי לגמרי. המשפחה שהייתה אמורה להיות שם לצידי בתקופה קשה של גירושין ובלבול רב הפכו לי ברגע אחד את פניהם להיות לי לאויבים הפוגעים בי בלשונם החדה.

התחלתי לפנות לאל בתפילות שיסייע לי לעזוב את המושב ולהתנתק מאלו שהכי אהבתי בחיי, משפחה שעשיתי למענה הכל במשך השנים ועכשיו בגדה בי.

"כִּי לֹא אוֹיֵב יְחָרְפֵנִי וְאֶשָּׂא, לֹא מְשַׂנְאִי עָלַי הִגְדִּיל וְאֶסָּתֵר מִמֶּנּוּ."

(תהלים פרק נ"ה פסוק י"ג)

פרק כ'

כרת

בגיל 23 בערך העניקו במושב קרקעות לבניה לכל חבר מושב שיש לו משק, הקרקעות יועדו לבנים שרוצים להמשיך לגור במושב בלבד, המושב העניק קרקע בתנאי אחד שהקרקע תהיה רשומה בבעלותו של הבן. אבא פנה אלי כי הוא רצה לנצל את זכותו לקרקע שנמכרה בעלות 40 אלף ₪ עבור התשלום של הפיתוח. קרקע לבניה פרטית בגודל חצי דונם, מתנה משמים ביחס למחירים שיש היום.

אבא החליט שאני אהיה הבן שעליו תהיה רשומה הקרקע, הוא פנה אלי וביקש שאלך איתו ביחד לחתום על ההסכם מול המושב, אמרתי לאבא שייתן את המִגְרָש לאח הגדול או לקטן, הוא טען שהם לא רוצים לגור במושב וסרבו, אמרתי לו שעדיין אני מסרב, הוא התעקש ולא הרפה כשלבסוף הסכמתי לכך.

במשך שנים חלמתי שאני מוצא הרבה כסף באדמה, בסופו של דבר מצאתי, לאחר כ- 5 שנים מהרכישה החלטתי שאני מוכר את המִגְרָש וחשבתי לעצמי בכמה כבר אמכור? 100 אלף ₪? אז סבבה אני ארוויח פי שתיים ממה ששילמנו! כשפרסמתי באתר ראיתי קרקעות מהמושב במחירים של 250 אלף ₪ ויותר, עשיתי חשבון מהיר שהקרקע שלי נמצאת בפינה ולכן הערך שלה שווה יותר, פרסמתי את המִגְרָש למכירה במחיר של 300,000 ₪ ותוך מספר ימים הגיע אלי טלפון מיהודי יקר שהגיע מעיר באר שבע והוא משכיר בית במושב כבר שנתיים, הוא אהב את השקט של המושב ואת הרוגע שיש לו בשמירה על ילדיו במושב.

הגענו להסכם שאני מקבל 300,000 ₪ ומשלם מס שבח, כשהקונה משלם את שאר המיסים למינהל מקרקעי ישראל ולמס הכנסה. מס שבח היה אחד הסיוטים שלי בעסקה הזו כשהגיע 100,000 ₪ לתשלום בשומה הראשונה, הייתי בשוק! נכנסתי למחשבות, מה עושים כדי לבטל את השומה המטורפת השגויה הזאת?! בחסדי האל עזרה לי אישה נחמדה במס הכנסה, ביצעתי פריסת מס ועדכון תאריך רכישה של המִגְרָש, והורדתי את המס ל- 54,000 ₪, סכום שציפיתי לו קודם המכירה, אחרי הכל בניתי על רווח של 200 אלף ₪ נקיים כדי לקנות בהם בעתיד הלא רחוק בית כשאפגוש את אשתי האמיתית שתקים איתי משפחה.

החל מהרגע שאבא שמע שחתמתי הסכם על מכירת המִגְרָש הוא יצא נגדי למלחמת עולם, אני עד היום לא מצליח להבין מה עבר עליו ומה הוא ניסה להשיג בדרך שבה הוא בחר לפגוע בי ולהרחיק אותי ממנו יותר ממה שכבר היה.

המסע הזה התחיל ביום שבת י"ד בתמוז התש"ע כשאבא זועם עלי במשך כל השבת ומבזה אותי, במוצאי שבת הגעתי לביתו כדי להכין לי סעודה רביעית, אבא החל לצעוק לעברי שהוא יוציא אותי מהבית ושזה המִגְרָש שלו שאני מוכר, אבא טען שאני גנבתי לו את המִגְרָש ושהוא דורש שאחזיר לו את הבעלות עליו. אמרתי לאבא שהוא לא יכול להוציא אותי מהבית כי אמא שלי גרה שם ואני יכול לבוא מדי פעם לבקר אותה, בסה"כ באתי כהרגלי לאכול סעודה רביעית ולשבת ליד אמא קצת, לא שהיא מדברת איתי, אך הייתי יושב איתה כדי שהיא לא תרגיש תמיד לבד ושגם אני ארגיש את המעט של אמא שיש לי.

מוצאי השבת הזה היה הזוי, הייתי במטבחון ואבא פתאום חטף התקף זעם, הוא קם מכיסאו, הרים אותו, ותוך כדי שהוא זועם עלי בכעסו אבא זרק את כיסאו לעבר גופי ואמר לי בשיא העצבים שלו: "תלך (מהבית) יא חתיכת חרא", הכסא פגע במשקוף הדלת למזלי הרב ונפל לרצפה, אבא מיד ניגש אלי והחל לדחוף אותי לכיוון הדלת של הבית ואמר: "תלך מפה, נו לך, יאללה, יאללה, לך", הדחיפות שלו היו חזקות ונפלתי פעמיים, כשקמתי הוא דחף אותי שוב ונפלתי, בפעם השלישית גיסי הגיע והציל אותי ממנו כשהוא לקח אותי משם לפני שאבא הספיק להפיל אותי לארץ שוב. גיסי עזר לי במוצאי השבת ההזוי הזה להינצל מהדחיפות המבזות של אבא שזורק אותי מהבית שלו ממש במו ידיו, בית שחשבתי שהוא גם ביתי אך לאט לאט התברר שאבא לא רוצה אותי שם.

במהלך תקופת הגירושין אבא פנה אלי וביקש שאני לא אפנה לנערה למרות שהיא עדיין אשתי כי אבא שלה התקשר אליו או לאחי ואיים שאם אמשיך הם יגישו תלונה במשטרה, אבא טען שאני עושה למשפחה בושות וביקש שאחדל ליצור קשר עם אשתי. אבא לא ידע שאני מנסה ליצור איתה קשר גם בהודעות כדי לדעת מה קורה עם הילד שלי, בנוסף רציתי לשוחח איתה לגבי הפינוי של המקום שהשכרנו וסיום הקשר, זה נישואין לא חבר וחברה ורציתי לדבר איתה, רציתי לדעת מה קורה עם החפצים שלה ועם המיטות המשומשות שקיבלנו מהוריה במתנה לחתונה ונשארו בדירה, אבא לא שאל ולא רצה להקשיב לדבריי.

אבא ניגש אלי עם הדברים הללו בדיוק לפני שיצאתי לתפילת שחרית ומתוך הזלזול בדבריו כלפי המעשים שלי ושלילתם לחלוטין בתוספת תבלין שאני מלכלך את שם משפחתו שאני כביכול לא חלק ממנה אלא איזה פיקציה קטנה, הרגשתי מתוך הזלזול שלו בעוצמה שאני חייב לשנות את שם המשפחה שלי כדי לא לעשות למשפחה שלו בושות, מעבר לכך שהתחלתי להרגיש את הניתוק מהמשפחה שלי עקב היחס השלילי מצד האבא והאח הגדול שהחמיר מיום ליום. ראיתי במו עיניי איך אני בדרך להתנתק מאבא ומהמושב והגעתי להחלטה שמהיום כל הבושות יהיו אך ורק שלי ובזכות הבושות הללו יתכפרו גם עוונותיי, אחרי הכל הבושה היא העונש שהכי מכפר לנשמה ומנגד גם הכי קשה לה לשאת. נשמה בעולם הנשמות הצופה במעשי צאצאיה שלא הולכים בדרך האל כאן בעולמינו סובלת מאוד מהבושה שהבן או הבת שהיא השאירה בעולם חוטאים, מכאן ולבוא להגיד לי שאני עושה למשפחה בושות כי התקשרתי לאשתי המרחק גדול ואין סופי, תשובתי לאבא הייתה שיגישו תלונה במשטרה ואני לא פוחד.

היה לי סדר יום בו אני מתפלל שחרית ומיד לאחר התפילה אני כל יום קורא חלק מהקריאה השבועית של שתיים מקרא ואחד תרגום מתוך פרשת השבוע. הדברים של אבא שאני עושה למשפחה בושות הדהדו בי חזק בכל אותו הבוקר והתחלתי לחשוב על כל מיני שמות של משפחה מתוך הכתובים שאני קורא, משפחה שתהיה שלי כדי שלא אעשה למשפחתו של אבא בושות יותר לעולם. התחלתי לקרוא שתיים מקרא ואחד תרגום בספר שמות פרק ג׳ פסוקים א׳- ג׳:

(א) וּמֹשֶׁה הָיָה רֹעֶה אֶת צֹאן יִתְרוֹ חֹתְנוֹ כֹּהֵן מִדְיָן וַיִּנְהַג אֶת הַצֹּאן אַחַר הַמִּדְבָּר וַיָּבֹא אֶל הַר הָאֱלֹהִים חֹרֵבָה: (ב) וַיֵּרָא מַלְאַךְ יְהוָה אֵלָיו בְּלַבַּת אֵשׁ מִתּוֹךְ הַסְּנֶה וַיַּרְא וְהִנֵּה הַסְּנֶה בֹּעֵר בָּאֵשׁ וְהַסְּנֶה אֵינֶנּוּ אֻכָּל: (ג) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אָסֻרָה נָּא וְאֶרְאֶה אֶת הַמַּרְאֶה הַגָּדֹל הַזֶּה מַדּוּעַ לֹא יִבְעַר הַסְּנֶה:

הפרשה הזו במקרה היא אחת הפרשות שאני הכי אוהב, לא שאני סוג של משה ובטח שלא מתקרב לחלקיק מהקדושה שהייתה למשה רבנו שנתן לנו תורה ודיבר עם האל כאדם המדבר לחברו, אלא שגם אני זכיתי להִתגלות ע״י שליח האל שהיה מלאך שרף שפנה אלי ואמר לי שהגיע הזמן לחזור בתשובה וגם אני פחדתי פחד איום ולא יכולתי להביט אל עבר המלאך שהיה מוקף בלבת אש.

תוך כדי הקריאה של פסוק ב' שמתי לב שרשום בו 3 פעמים את המילה "הסנה" והייתי מופתע שהבחנתי בכך במקרה, מיד קישרתי זאת לכך שהמלאך אמר לי 3 פעמים שהגיע הזמן לחזור בתשובה והסקתי מסקנה פשוטה שזה יהיה שם המשפחה החדש שלי. זו הייתה סיבה אחת, הסיבה הנוספת והעיקרית היא, שהפסוק אומר שהאל התגלה אל משה בתוך הסנה, ורש"י אומר שם שהאל התגלה בשיח קוצני בסנה כדי לומר לנו בעצם שהוא איתנו בצרה, האל היה איתנו בשעבוד מצרים והאל איתנו בשעבוד מלכויות, האל עם כל יהודי ויהודי בכל צרה שיש לו, אני ידעתי שהאל נמצא איתי בכל צרה שהייתה לי עד היום ויעדתי שהאל יהיה איתי בכל צרה שתבוא בשמי ובשם משפחתי לעולם ועד, האל שהתגלה בסנה אל משה רבנו המשיך והתגלה בשמי ובשם משפחתי משפחת סנה עד היום הזה והספר הזה הוא ההוכחה שמתוך הסנה מתגלה האל, מתוך משפחת סנה האל מתגלה ויתגלה, זו הכרת הטוב לאל שלא עזב אותי, שהיה איתי בכל שלב של צרה, שהעניק לי עזרה ויד אוהבת בכל מקום שהייתי, מעכשיו האל הוא אבי והוא יהיה חלק ממשפחתי לעולם ועד ולנצח נצחים.

"כִּי אָבִי וְאִמִּי עֲזָבוּנִי וַיהוָה יַאַסְפֵנִי." (תהלים פרק כ"ז פסוק י')

אם נתבונן בפסוק נשים לב ששמי אסף רמוז בו במפורש, אמי עזבה אותי עוד מגיל 5 כשמאז לא חשתי אמא ולא הייתה לי אמא לדבר איתה שיחה רגילה, כרגע גם אבא מגרש אותי מביתו ומתייחס אלי כאל אדם זר שגורם לו בושות ולא כבן שיש לו אין סוף על מה להתגאות בו, נשארתי ללא אבא וללא אמא, נשארתי יהודי ובן של מלך כשהאל בעצמו אסף אותי אל חיקו ואל משפחתו, אבי יתומים שעזבו אותם הוריהם בחייהם או במותם היה לי האל מאז ולתמיד.

"אֲבִי יְתוֹמִים וְדַיַּן אַלְמָנוֹת, אֱלֹהִים בִּמְעוֹן קָדְשׁוֹ." (תהלים פרק ס"ח פסוק ו')

סיימתי את התפילה והלימוד כשאני מלא בהתרגשות משם המשפחה החדש ונסעתי מיד לבאר שבע למשרד הפנים לשנות את שם המשפחה שלי לשם סנה, זה הזמן לנתק את עצמי ממשפחה שלא הייתה לצידי בימים הכי קשים של חיי, משפחה שעזבה אותי והוסיפה צער על צער וכאב על כאב, זו ההתחלה שלי להתנתק מהם ומכל מי שלא מעריך אותי או מזלזל בי, ממי שלא מכיר תודה לכל מה שעשיתי למענו וממי שטוען שאני עושה לו בושות בחיים כי אני מתגרש.

השלב השני של הניתוק היה קיצוני מהשלב הזה ואפילו מסוכן מאוד וחריג, כשהחזרתי את הגרושה מהמשטרה אחרי שאמא שלה זרקה אותה מהבית כי היא גלתה שהיא נפגשה איתי, נכנסתי לתסבוכת רוחנית שוב שכן אני לא נשוי לה עדיין ואני גם לא רוצה להיות נשוי לה שוב והייתי איתה ביחד בחדר סגור, בייחוד, היא גם גרושה אז זה סוג של משיב גרושתו וידעתי שאני מסתבך באיסור כרת, הנערה לא שמרה שוב טהרת המשפחה ולא רצתה ללכת לטבול, היא טענה שהיא לא נשואה לי עדיין ולכן לא ייתנו לה לטבול בשום מקווה, תירוץ רציני כמובן כי היא אפילו לא ניסתה ללכת ולא קיבלה את העצות שלי. עונש כרת משמעותו שהנשמה נכרתת מהעם שלה, נכרתת ממשפחתה בעצם, אמרתי לעצמי אם כבר אני חוטא לפחות אכוון שבזכות העונש שיבוא על החטא הזה אני אזכה להכרת ממשפחתי ובעיקר להכרת מאבא ממנו אני רוצה להכרת, שכן היחס של אבא דרדר את נשמתי למקומות שלא מאפשרים לעבוד את האל. אני מוותר ומתרחק מכל מי שרק מנסה או פוגע בקשר שלי עם האל יתברך. אומנם הייתה לי חברה קודם שהגרושה חזרה אך היא עמדה בשאלת המבחן אם תחזור בתשובה ותלך בדרך האל ואז אולי יהיה לנו סיכוי להישאר יחד או שלא, עם החברה הזו "הגשמתי" חלק מחלומות "החופש" שהיו לי בצעירותי קודם החזרה בתשובה, החלומות ללכת לים עם החברה שלי וליהנות ביחד מהחיים, גם למועדוני לילה הגעתי איתה כשאני רוצה לחוש לפני ההתנתקות מהחטאים את טעמם של חטאים שעדיין לא טעמתי, באמת שאין מה להשוות אפילו בין העונג הרוחני שהאל מעניק לבין טעמו של החטא המסכן והמטופש הזה שיש לו טעם של ריקנות וחיפוש אחר הבל ועוד הבל שאינו פוסק, חיפוש אחר מילוי הנפש שלא ממלאת את סיפוקה מהבילוי הזה ולא מהבילוי הבא ולא מקבלת שום תועלת שכלית, גופנית או רוחנית מהבילויים הללו, לעומת זאת הקרבה אל האל מעניקה לך אושר פנימי אין סופי ושלימות עם עצמך ועם הבחירות בחייך ללכת בדרך האל ולשמור את מצוותיו במרדף אין סופי אחר רצון האל וקרבתו. החברה שהייתה לי שהערכתי יותר מהגרושה נאלצה להיפרד ממני עקב החזרה הפתאומית של הגרושה לחיי, נפגשנו ושוחחתי איתה על כך, התנצלתי מאוד, היה עדיף שזה יסתיים ככה אחרי שראיתי שאין דרך שהיא תתחזק בדרך האל כפי שאני מצפה ומחפש מאשתי ואחרי הכל היא הייתה הסיבה שהגרושה חזרה.

בתפילותיי באותה תקופה התחננתי לאל שיסייע לי להתנתק מאבא לנצח, אבא גרם לי הרבה צער בחיים, העדפתי שנשמתי תאבד לנצח ושלא אשאר בנו, חיפשתי דרך להימלט ממנו כי זה כמעט בלתי אפשרי להימלט מהאבא הביולוגי, בסופו של דבר החלטתי ללכת בדרך הקשה הזאת, להשתמש בחטא ולהתנתק מאבא בכך שאיענש בעונש כרת ונשמתי תתנתק ותיכרת מנשמתו של אבא. הסיכון בכך היה גדול כמובן אך בשביל שאמשיך בחיי בבריאות הנפש ולא אפול כפי שנפלתי רבות בעקבות דבריו הקשים של אבא הייתי מוכן לשאת בתוצאות. בנוסף ראיתי בחזרה של הגרושה סוג של רצון האל לנקום בה על פשעיה נגדי, היו לי רק כוונות חיוביות לטובתה אך ראיתי בחלומותיי איך האל משנה זאת ומשלם לנערה על שקריה ועל שביזתה אותי בלי סוף ועל שרצחה את ילדי שרגא באכזריות שלא מתאימה לאישה, בימי שבהם היא שהתה אצלי הוצאתי עליה את כל הכאב שהיה לי ממעשיה וניקיתי את נשמתי ככל האפשר לפני שתלך, התייחסתי לכל יום איתה כעוד הזדמנות לומר לה דבר מה שלא הספקתי לומר, היוצרות התהפכו והנערה שביזתה אותי בפני משפחתי והוריה כי רק בדרך זו היא חוזרת הביתה החלה לבכות ולהתחנן לי ולאל לחזור אלי ולהיות לאשתי, האל החליט שהיא תשוב אך לרעתה כדי לבזותה בפני משפחתה על שהיא עזבה את הוריה במשך 3 חודשים וחזרה בפחי נפש מורחקת ממני ומחיי לנצח נצחים.

בתקופה בה מכרתי את המִגְרָש במושב, אבא זעם עלי בכל יום ולא פסק, הוא היה מגרש אותי מביתו כשהיה רואה שאני שם, הייתי פוחד להיכנס לביתו כדי לראות את אמא שלי, הייתי תמיד הולך כשהוא נסע להתפלל מנחה וערבית, ככה הייתה לי שעה לדבר עם אמא, כמו שאמרתי היא לא הייתה עונה אומנם אבל אני דיברתי איתה מעט, ידעתי שזה עוזר לה מאוד לצאת מהבדידות שלה. כשאבא שמע שחתמתי חוזה הוא נסע לעו"ד שאצלו עשיתי חוזה עם האדם היקר שקנה ממני את המִגְרָש, העו"ד טען שלא היה לו מקרה כזה בחייו, מעולם!

עורך הדין עוסק במקצוע זה מעל 20 שנה ולדבריו אבא הגיע אליו ואמר לו שאני גנבתי את המִגְרָש, העורך דין שאל אותי בתמיהה רבה, האם המִגְרָש שלך? אבא כל כך הוציא עלי דיבה שעורך הדין התחיל כבר לחשוש שיש בדבריו אמת, הוא סיפר לי שאבא ישב אצלו במשך שעה וביקש שהוא יבטל את החוזה שלנו. לדברי העו"ד הוא לא התמודד עם מקרה כזה בכל שנות עבודתו במשך 20 שנה.

אבא לא עצר שם, באותו היום שהייתי אמור לקבל צ'ק ראשון על העסקה, אבא התקשר לרוכש של המִגְרָש ואיים עליו שאם הוא יקנה את המִגְרָש הוא לא יזכה לגור שם, הקונה דיבר איתי ואמר שהוא ממש בשוק ושאשתו ממש לחוצה, הם לא ידעו מה לעשות ולקח להם שבועות להירגע ולהבין שלא יקרה להם דבר.

גם שם אבא לא עצר, הוא דיבר עם אנשי ועד המושב ודרש מהם שלא יקבלו את קונה המִגְרָש כחבר במושב, במשך חודשים הם דחו את הקונה בעקבות כך, למרות שהקונה הוא אדם אינטליגנט עם עבודה מסודרת ומכובדת, מה גם שהוא גר במושב במשך שנתיים והכירו אותו כאדם טוב שלא מזיק לאווירה או לאופי של המושב ולא הייתה להם שום סיבה לדחות אותו, אך אבא הפעיל לחץ יחד עם אחיו שהיה מקושר לחברי הועד של המושב ומנע מהעסקה להמשיך לרוץ.

מסתבר שגם שם אבא לא עצר, אבא איים עלי אישית והבטיח לי שבמידה ואמכור את המִגְרָש הוא לא יבוא לחתונה הבאה שלי אחרי שכבר התגרשתי! בדבריו: "נראה מי תתחתן איתך אם אני לא אבוא לחתונה שלך". אבא איים עלי אחרי שהתגרשתי בדבר היקר לי בחיים, ברצון להתחתן שוב ולבנות בית יהודי. אבא לא ידע שהאל כבר הראה לי שאני הולך להתחתן שוב ושהוא לא יהיה שם בדיוק כפי שאמר, צחקתי בקרבי על גאוותו שהרים עד מרום כשהוא הופך את עצמו בכך לאל שיכול למנוע מיהודי, מבנו להתחתן, גאווה שהאל ישפיל בקרוב! ככתוב: "משפיל גאים עדי ארץ" כשהוא יראה שאני מתחתן על אפו וחמתו ומביא ילד מקסים לעולם שהוא לא יזכה לראות עקב הגאווה שלו, מנגד נפגעתי קשות מהאיום ההזוי הזה, במקום להתפלל ולאחל לי שאתחתן אחרי כל הסבל שעברתי בנישואים שאליהם נפלתי הוא מעיז לאיים עלי שלא אתחתן שוב?!

אבא החליט בכל כוחו להשתלט על החיים שלי, על רכושי, על גופי ונשמתי, לא יכולתי לאפשר למצב הזה להימשך והחלטתי לעשות לו סוף, הייתי חייב להטיל פצצה שתשיח את דעתו של אבא מנושא המִגְרָש לנושא קיצוני יותר. הייתי חייב להמשיך בעסקה ולהשיג לקונה המִגְרָש היקר אישור מהוועד במושב, הייתי חייב להכרת מהחיים האלו ומאבא, הייתי חייב כי דכדוך הנפש שאליו הגעתי בתקופה הזו בעקבות אבא ושאר המשפחה הפילו אותי לעצבות ולצער שלא חשתי בחיי, לא היו לי כבר כוחות נפש להתמודדות ודמעות זלגו מעיניי, אפילו החטאים כבר לא הצליחו לעודד אותי מהמצב ושקעתי במרה שחורה.

ממש לא היה קשה למצוא רעיון לפצצה שהייתה תביעה בבית הדין לעבודה, אבא הוציא לי תלושי שכר במשך שנים על העבודה במשק למרות שהוא לא שילם לי שכר, גם לא את מעט השכר שביקשתי והגיע לי על עבודתי ברפת, ידעתי שאבא יפגע מהתביעה בצורה קשה, אך ידעתי מנגד שאני אפגע עוד יותר אם לא אשים סוף למערכת היחסים הזו, אם לא אתנתק מאבא לנצח נצחים! אמרתי לאל בשמים שניסיתי במשך שנים לקיים את מצוות כבד את אביך ואמך, הסברתי לאל שלא מתאפשר לכבד אדם שלא מתנהג כמו אביך וביקשתי הבנה.

בתהליך שכבר החל חלמתי על ימים טובים יותר, חלמתי על נסיעה באוטובוס כשלצד הדרך עצים ירוקים יפהפיים, ידעתי שהשינוי בחיי ממש קרוב, הבנתי שזה חלק מרצון האל בעקבות חלומות על שינוי שמגיע חלמתי שאבא מתבייש בסיטואציה שלא הייתה ברורה.

ניצלתי את התהליך של התביעה לשלוש מטרות, המטרה הראשונה היא לגרום לאבא להבין שהוא עושה טעות שהוא נלחם נגדי ולהזכיר לו את עבודתי שלא שולמה לי עד היום, להזכיר לו שהוא זה שלקח ממני את שכרי על העבודה, המטרה השנייה היא להבין מה הוא חושב עלי ולגלות את האמת בסתרי ליבו, אם הוא אוהב אותי באמת הוא יבוא אלי לדבר איתי ויעשה שלום ואם הוא שונא אותי אני כבר אראה את התוצאות בהמשך, המטרה השלישית הייתה להטיל פצצה על אבא שתסיח את דעתו לגמרי מכל הנושא של מכירת המִגְרָש, פצצה בעוצמה שתפריע לו כל כך עד שהיא תגמד את נושא המִגְרָש לחלוטין! אבא לא הרפה מנושא המִגְרָש והוא טען בכל מקום שאני גנב, בנוסף לדברים הנ"ל אבא אפילו תבע אותי לדין תורה בבית דין רבני, כמובן שלא הלכתי לשם, לא היה כאן מה לתבוע, לא היה כאן דין, יש לי מסמך מפורש שאבא חתום עליו שהוא מעניק לי במתנה את המִגְרָש ואין מה לדון מעבר לזה, לדון שאני גנב?!

ידעתי שאבא לא יכול לעצור את מה שהאל תכנן ואת הכח שהאל מעניק לי מעכשיו כדי להתנתק ממנו, אבא לא יכול לעצור את מה שהאל הבטיח לי שהוא מרים אותי מכל ההשפלות שאבא השפיל אותי והלבין את פני ברבים שאני גנב! האל החליט לגאול אותי מהשליטה של אבא ומכל הצער שהוא גורם לי יום יום, מהלבנת הפנים, מההשפלות, מהעפר ומהאשפות אליהם הגעתי בגללו, ככתוב:

"מֵקִ֤ים מֵעָפָר֙ דָּ֔ל מֵאַשְׁפֹּת֙ יָרִ֣ים אֶבְי֔וֹן." (שמואל א' פרק ב' פסוק ח')

פרק כ"א

אויבים

גיל 28 בפתח, 28 בגימטרייא כח, בגיל הזה האל עתיד להעניק לי המון כוחות אך לפני התקומה שהאל מעניק לי בגיל הכח גיל 28 שמגיע בעוד מספר חודשים, התרחש אחד האירועים המשמעותיים בכל התהליך הזה, את האירוע הזה לא צפיתי ולא חלמתי שיתרחש לעולם, לא היה לי שום מושג שהוא הולך לקרות, את האירוע הזה אני לוקח לעולם הבא לנצח נצחים, באירוע הזה הרגשתי שהתקבלה משאלתי לכרות את נשמתי מאבא ומבני משפחתי סופית.

כמו שאמרתי ידעתי שאני הולך לעזוב תוך מספר חודשים, אך לא ידעתי בדיוק מתי ובאיזה יום ולאן, התחלתי כבר לארוז לאט לאט והתחלתי לבדוק דירות לרכישה בבאר שבע וכשלא מצאתי נחת רוח בשום מקום בדרום הארץ הגיעו החלומות שאני נוסע ועצים מסביבי ללא סוף והתחלתי להבין שהכיוון שלי זה צפון הארץ, צפת הייתה במחשבות אחרי האנשים היקרים שהכרתי שם, טבריה נפלה מהר מהפרק בגלל החום שיש שם בקיץ וסגנון ההתיישבות שלא אהבתי כלל, נהרייה בגלל שמה קרצה לי מאוד והייתה לי תחושה עזה לעיר הזו, בשמה מופיע שם האל, רק שלא הכרתי אותה מעולם כי לא ביקרתי בה בשום טיול והשם נהרי-יה צלצל לי חזק בתוך הנשמה, המתנתי בסבלנות לבירור הזה.

בעקבות הידיעה שאני הולך לעזוב את המושב לתמיד התחלתי להוציא לחוץ את כל הכאב שלי, אמרתי לאבא בכל הזדמנות שהייתה לי את רחשי ליבי על כל הצער שהוא גרם לי במשך השנים, ציפיתי לסליחה אך היא לא הגיע, במקום סליחה התקבל חיוך לועג, או התקפה נגדית שזה בגללי היחס שקיבלתי ושהוא מגיע לי, פנייתי לא הייתה בצעקות אל הגיע מעמקי הלב ובלשון כואבת בחיפוש אחר התנצלות או סליחה ובמטרה לצאת משם עם כמה שפחות כאב.

בצעירותי עוד לפני גיל 13 ולפני שהיה לאבא משק עבדנו איתו בחקלאות ועזרנו לו להחליף קווי צינורות מים בשדות, עזרנו לאסוף את הירקות בשדות לארגזים, עזרנו לו בקטיף בחממה ובקטיף בפרדס, אומנם חטפתי זעזוע מוח ושכחתי את רוב הילדות, אך יש אירועים טראומתיים שנשארו בזיכרונותיי.

כשהחלפנו קווי צינורות והיה לי קשה מפאת כובד הצינור או שנתקלתי בגבשושית ונפלתי לארץ כשגם הצינור נופל מידיי מה שגרם לעבודה להתעכב, אבא היה צועק עלי ומקלל: "שישברו לך הידיים", עד היום לא הבנתי את הקללה שהרי אם הם ישברו מי יעזור לך? ואם הם לא ישברו אז הם יעזרו לך ואתה עוד תקלל אותם שוב ושוב, היכן התודה והכרת הטוב שאנחנו עוזרים לך מכל הלב?! לא היה לאן לברוח באותם ימים, זה אבא וזה מה יש! תחיה עם הקללות וההשפלות ותשתוק מהפחד כלפי אבא המאיים ושלא תקבל עוד כמה על הדרך.

יום שבת קודש ו' בכסלו התשע"א, בדיוק חודש ימים אחרי שהגרושה הלכה, חודש אחד המסמל אל אחד, שאזכור תמיד שהדברים היו מאיתו יתברך בעיקר, שאזכור שכמו שהאל הציל אותי מזו שרמסה את חיי והייתה קשה מהמוות באותו אופן גם כאן האל דוחק אותי לפינה כדי להציל אותי מאלו שגורמים לנשמתי למות מכאב לב בכך שהוא מוכיח לי שאני חייב לברוח מהם בהקדם!

בתאריך המדובר אחי הגדול הגיע לשבת אצל אבא במושב, החלטתי שיהיה מה שיהיה ואני אשב בבית ליד אמא ואף אחד לא יגיד לי יותר מילה לפגוע בי, הפעם אני זה שיתקוף אם רק ינסו להתקיף אותי, וכך היה, אבא התחיל ואני מיד הוצאתי אש מבלי להרים את קולי כמו שהוא נהג ואמרתי לו שהידיים שלי שהוא קילל בלי סוף שישברו נשברו בסוף כשנפלתי מהאופניים והכידון שהיה מהודק לידיים שלי הוא היה בעצם הידיים שלי והוא התקפל לשתיים ונשבר! אחרי הכל האל חס עלי שלא ישברו ידיי ממש ואף ניצל את הקללה לתועלת.

ניסיתי לעורר אצל אבא הרהורים של חרטה שיבין איזה נזק הוא גורם בפיו ואיזה חורבן הוא מביא לנשמה של ילד שגדל בלי אמא וכל חייו חיפש קצת אנושיות והבנה מאבא, תוך כדי הדברים אבא גיחך וצחק על "השטויות שלי" כשהוא מפנה את פניו ומתכונן לצאת מהבית לסיבוב ברפת. בקללות הכל עובד, בדיוק כמו שקיללו אותנו 2 "החברים" שניפול מהאופניים ונפלנו בסופו של דבר, הם לא אמרו שניפול מהאופניים אלא התכוונו שניפול מהם, בסופו של דבר נפלנו על ידי בור בכביש, גם כאן בסופו של דבר נשברו הידיים שלי באופן שונה.

אחי הגדול שהיה לא רק מתווכח עם אבא במהלך ריב איתו אלא היה צועק עליו בחזרה ואף מקלל אותו בעבר, החליט פתאום שאני מפריע לו שאני מתווכח עם אבא ומוציא את שיש לי על הלב והוא החליט לדרוש ממני לצאת מהבית.

כשאבא עם היד על הדלת לצאת לסיבוב ברפת, אחי ניגש אליי ודרש ממני לסתום את הפה או ללכת לקרוואן שלי, עניתי לאחי כמו שהוא תמיד עונה לי כשמבקשים ממנו שיפסיק להפריע ואמרתי לו שאם אני מפריע לו כל כך אז הוא מוזמן בעצמו לצאת מהבית, לא הייתי מוכן שיגידו לי יותר ללכת מהבית לא אחי הגדול ולא אבא שלי, ישבתי ליד אמא ולא צעקתי ולא כעסתי פשוט אמרתי לאבא והוצאתי עליו הרבה דברים שישבו על הלב שנים רבות.

אחי הגדול איים עלי שאם אני לא אצא מהבית הוא יעיף אותי בכח בעצמו, עניתי לו שוב שהוא מוזמן לצאת אם אני כל כך מפריע לו, לפתע הוא חטף את הקריז שלו בדיוק כמו שהוא חטף כשנתן לי סתירת לחי ברכב לפני זמן קצר, בלהט ובעצבים אחי הגדול תפס אותי בחוזקה כשאני עדיין יושב על הכסא והשליך אותי לכיוון הדלת של הבית שהייתה משמאלי כאילו אני שקית זבל, באותו רגע הבנתי שהוא התחרפן לגמרי ושהוא צריך כדור הרגעה באופן דחוף, נפלתי בעוצמה על הרצפה כשהברכיים שלי חטפו את המכה, הוא לא עצר שם, אחי הגדול ניגש לתפוס אותי שוב במטרה להשליך אותי שוב לעבר הדלת, הגבתי מהר מאוד ולפני שהוא הספיק להגיע אלי קמתי מהרצפה וקפצתי עליו תוך כדי שאני מצמיד אותי לקיר ומחבק אותו חזק מתוך אהבה ואומר לו תירגע! תירגע! בעדינות, ידעתי שאם זה ימשך הוא עלול לאבד את עולמו במעשה הזה, ידעתי שהוא יכול להרוג אותי, ראיתי בעיניים שלו את הרצון לשפוך את דמי. אחי סירב לקבל את הרעיון שיש לי יותר כח ממנו ושהוא לא יכול להשתחרר, שכן במשך כל החיים הוא הרגיש הכי גיבור ושליט ואיים תמיד באלימות פיזית ועכשיו הוא לא מצליח להשתחרר ממני אחיו הצעיר במספר שנים שגובר עליו בכח שהוא לא חשב שיש לי והאגו שלו יחד עם הדחף להרוג אותי שיגעו אותו.

השיגעון הוא חלק מהכעס, כשאדם כועס יותר מדי הוא הופך להיות משוגע, אחי הגדול השתגע באותם רגעים, התחננתי אליו שיירגע כשאחזתי בו בחוזקה, אחי סירב להירגע ובשביל להשתחרר מהחיבוק שלי שלא אפשר לו לזוז הוא החליט לנשוך אותי בעוצמה בזרוע השאלית שלי שאחזה בו, כך פתאום אני מרגיש דקירה איומה ביד כאילו עוד שנייה מורידים לי חתיכה של בשר מהגוף, הבנתי שאם אני לא עוזב אותו הוא תולש לי את העור בשיניו, פתחתי את הידיים שלי תוך כדי שאני הולך אחורה ואומר לו שוב ושוב: "תירגע, תירגע!".

אחי הגדול לא נרגע וראיתי בעיניים שלו את השנאה והרצון לשפוך את דמי, מיד הוא התנפל עלי בעצביו ושגעונו והחל לבצע את זממו, לימדו אותו בקורס קרטה איך לחנוק ולנעול והוא החליט שהגיע הזמן להיפטר ממני, הוא חנק אותי ונעל את הידיים שלו על הצוואר שלי בכל הכח, אמא צעקה לעברו שיעזוב אותי אך הוא לא התייחס אליה, הוא היה רדוף דיבוק של שיגעון לחסל אותי לתמיד, לכרות אותי מעמי, אבא שהיה בדלת ובדיוק יצא מהבית חזר מיד כשהוא שמע את המהומה, הוא ראה שאחי הגדול חונק אותי ושאני בשביל להשתחרר ממנו נותן לו אגרופים בשוק של רגלו כפי שהוא לא הרגיש בחייו כדי שיעזוב אותי, ידעתי שהוא לא יוכל לסבול את האגרופים יותר מדי וגופו הזדעזע מכל אגרוף, יד ימין שלי אהבה מילדות להכות באגרוף בכל חפץ דומם שקיים, קירות, עמודים ושק אגרוף כמובן, היום לצערי היד הזו הכתה באחי האהוב כדי שהוא לא יהרוג אותי בשיגעונו לחנוק אותי עד מוות! אבא הגיע והתחיל לצעוק עלי: "אל תיגע בבן שלי, אל תיגע בבן שלי", חשבתי לרגע שהוא מדבר לאחי הגדול, כי הוא זה שחונק אותי ומנסה להרוג אותי עכשיו כשראשי מופנה למטה לארץ, אך מהר מאוד התברר לי שאבא מדבר אלי בלבד בכך שהוא ניגש במהירות לעברי ואחז את ידיי שלא אכה באחי הגדול באגרופיי ונעל אותם מאחורי גבי.

שעת העונש להכרת מעמי הגיעה לצערי בדרך קשה מאוד כפי שלא חלמתי, כפי שאמרתי חטאתי וכיוונתי ורציתי להיענש בכרת כדי להתנתק מאבא, ככתוב:

"וְאִישׁ אֲשֶׁר יִשְׁכַּב אֶת אִשָּׁה דָּוָה וְגִלָּה אֶת עֶרְוָתָהּ אֶת מְקֹרָהּ הֶעֱרָה וְהִיא גִּלְּתָה אֶת מְקוֹר דָּמֶיהָ וְנִכְרְתוּ שְׁנֵיהֶם מִקֶּרֶב עַמָּם."

(ויקרא פרק כ' פסוק י"ח)

אבא אחז ונעל את ידיי בחוזקה מאחורי גבי שלא אשתמש בהם נגד אחי ואחי הגדול חונק אותי בנעילה חזקה על צווארי תוך כדי שהוא מתכוון לחנוק אותי למוות, ניסיתי לשחרר את ידיי כדי להשתחרר מהם אך לא יכולתי!

אמא צעקה בלי סוף על מה שהם עושים לי, הם עשו לה את אותו הדבר, מספר שנים קודם לכן הם תפסו אותה ככה והכניסו אותה בכוח לניידת אמבולנס כשהיא מובלת בכוח לבית החולים לבריאות הנפש רק בגלל שהיא הוציאה את הכעס שלה שצברה שנים על אבא, שתי אלו שבכוח הזרוע והגאווה החליטו להשפיל אחרים הובילו את אמא למחלקה סגורה למשך חודשים רבים.

דמיינו לכם מה היא עברה שם, אם רק הייתם רואים מה עשו לה ולנפשה במקום הארור הזה, כשהלכתי לבקר אותה הייתי מיד בוכה, ימים ולילות בכיתי, בכיתי שאמא שם לבדה, שאמא עצובה ושעשו אותה רשעים עוד יותר עצובה, רמסו אותה ואת נשמתה ואני הייתי הבא בתור כפי שאבא איים עליי ביום חול.

הבנתי שאין לי שום סיכוי נגד שתי הבריונים האכזריים והחלטתי להרפות, להם לא הספיק עדיין ואחי המשיך לחנוק אותי תוך כדי שהוא משפיל אותי לכיוון הארץ עוד יותר, לא הצלחתי לנשום עוד מהרגע הראשון שהוא חנק אותי, האוויר כבר נגמר לי בריאות והבנתי שזה הסוף, חייכתי לאלי שבשמים ואמרתי: "עוד כמה רגעים ואני מת, אני חוזר אליך אלוהיי, סוף סוף אזכה להיות לצידך", חיוך רחב האיר את נשמתי באותם רגעים והרגשתי שלווה, הפחד והכאב מלמות היה קטן בהרבה מהפחד ומהכאב שאחי הוא זה שימית אותי בסופו של דבר, אהבתי את אחי אהבת נפש למרות כל הזעם שלו כלפיי, עד היום אני אוהב אותו ואולי הוא יזכה לתקן את מעשיו, לא רציתי שיהרסו לו החיים בגלל שהרג אותי.

השלווה נקטעה פתאום, אבא שם לב שאני כבר לא נושם ושעיניי סגורות, אמא צעקה: "תעזוב אותו! אתה הורג אותו!!!" ונכנסה ממש להיסטריה גדולה, אבא שחרר את ידיי ואמר לאחי הגדול שיעזוב אותי אך הוא לא רצה להרפות, הוא ממש רצה לקטוף את נשמתי במו ידיו מתוך זעם שהיה כזעמו של קין שרצח את הבל, אבא נדנד לו והתחיל למשוך לו את הידיים כדי שישחרר אותי, פתאום, תוך כדי שאחי הגדול משפיל אותי בחנק לכיוון הארץ הוא לא שחרר אותי בשמחה אלא בחוסר ברירה כי מפריעים לו כביכול והשליך אותי לרצפה, הראש התנגש לי בקרקע הבית בעוצמה והפסיק את החיוך והשלווה שהייתי בה!

הייתי בטוח שאחי הגדול יהרוג אותי, שמחתי שאני סוף סוף עוזב את העולם ההזוי הזה שעברתי בו כבר יותר מדי אירועים הזויים ומוזרים מבני אדם, האל לעומתי חשב מחשבה אחרת והחליט שאני עדיין נשאר כאן אך נכרת מעמי, נכרת מאנשי בלייעל שרומסים נשמה יהודית, בן, אח, רומסים ורוצחים נפש בישראל ללא מצפון ללא מחשבה, ללא התבוננות ברצון האל, בדרכיו, במידותיו, משפילים בן משפחה עדי ארץ, רומסים ומכים כפי שעשו נאצים ליהודים בשואה ועקרו אותם מביתם אל הגטו, לא ציפיתי שכך איענש ושבני משפחתי יבצעו לי לינץ שכזה, לא חלמתי מעולם שאחי הגדול יבצע את זממו ודבריו להרוג אותי.

מרגע הפגיעה בארץ חשבתי שהם ירפו ממני ואלך, אך זה לא היה הסוף, כשהושלכתי לארץ הושטתי מיד את ידי כדי לקחת את הכיפה שנפלה לרצפה, לקום וללכת משם, לפתע אבא החל לבעוט בי כאילו אני שקית זבל על הרצפה, תוך כדי שהוא צועק עלי שאצא מהבית, הצלחתי להגיע לכיפה בין כל הבעיטות שלו והתחלתי לקום מהרצפה כדי ללכת אך אחי תפס אותי מאחורי הגב ופתח את הדלת של הבית שהייתה משמאלו ואבא השלים את המלאכה תוך כדי שהוא אומר שוב תעוף מהבית ונותן לי דחיפה בעוצמה שהעיפה אותי מחוץ לבית באכזריות, בהשפלה, ברוע לב, בחוסר אנושיות ובפגיעה איומה בצלם האלוקים שהאל נטע בי כשיצר אותי, העונש הזה לא היה על חטא שהיה לי בעבר שכן אני יודע בוודאות שכבר כיפרתי על שהכאתי את הנערה האתיופית ועל שהכאתי את הנער בישיבה, קיבלתי על מעשים אלו מידה כנגד מידה והנערה האתיופית גם סלחה לי בסופו של דבר, מה שעשו לי בני משפחתי היה ללא ספק לכפרת חטאיי ועוונותיי ופשעיי הרבים, אך הסתובבה אליהם כאן חובה שהם בחרו בה מרצונם להכות בן משפחה, גם הם יקבלו מידה כנגד מידה כפי שעשו לי כך יעשה להם.

אחי הגדול סיים את המלאכה וסגר את הדלת, מעדתי במדרגות של הבית מהדחיפה העצומה שהעיפו אותי איתה מהבית וכמעט נפלתי לארץ עוד הפעם, ראיתי את הרכב של אחי ועלתה בי מחשבה להרוס לו אותו אך אמרתי ליצר הרע שניסה להבעיר אותי: "תשתוק, אני לא עושה מעשה כזה והיום יום שבת!", השארתי לאל לעשות את העבודה בעתיד, האל שזוכר לנצח כל פעולה שלנו ומוצא את הזמן והרגע הנכון לפרוע מכל אדם ואדם את חובו על מעשיו הרעים.

השכנים שיצאו לקול צעקותיה של אמא הביטו בי מרחוק יוצא מהבית והחלו להיכנס בחזרה לביתם כשראו שראיתי אותם, הסתכלתי על היד שלי והיא הייתה שוטטת בדם, הנשיכה הייתה כל כך חזקה שאחי הגדול פצע אותי קשות. נכנסתי לקרוואן שלי ובמראה ראיתי את כל הפנים שלי משונים ומעוותים בדם, כשאחי הגדול חנק אותי הוא גם מעך ועיוות לי את הפנים בצורה אכזרית ביותר, הפנים שלי הפכו לאדומות כשמצידי העיניים יצאו דמעות של דם, הבנתי שזה הדם הוא על כל המראות האסורים שראיתי ופגמתי בראייתי נשים פרוצות, בכיתי מול המראה על הפשע שעשו לגופי ולנשמתי, בכיתי על ההשפלה האיומה, על היחס הרע והאכזרי מאחי הגדול ומאבא במטרה שלהם לגרש אותי מביתי.

אבא ואחי הגדול חיללו את צלם האלוקים שבי והשפילו אותי בדרך איומה, הרגשתי מנותק מהם לחלוטין ונפגעתי מאוד על הדרך שהם בחרו כדי לזרוק אותי מהבית ביום שבת קודש כשאני יושב סביב שולחן שבת כשעוד לא בירכתי אפילו ברכת המזון במקומי, אחי הגדול שהוציא ממני דם חטא בחילול שבת ואבא שבעט בי וסייע לאחי הגדול לזרוק אותי איבד באותו רגע את הקשר לבנו, לא סלחתי לו על כך ולא אסלח לו לעולם, יש מעשים וטעויות שאי אפשר לתקן, כל עוד האל לא מוכן לסלוח גם אני לא אסלח והאל לא מוכן לסלוח למי שלא מבקש ממנו סליחה על פשע וחטא מה שהם לא עשו מעולם כלפי האל על שהכו אותי ביד רמה, הדרך שבה אבא בעט בי כשאני שוכב על הרצפה חסר אונים, ככה לבעוט כאילו אני איזו שקית זבל, אבא כזה ביקש האל לכבד?! לא ולא! האל ביקש לכבד אבא שהולך בדרכו של האל ולא אבא שזורק את בנו מהבית! האל אמר בתורתו: "לא תונו איש את עמיתו", האל אמר: "ואהבת לרעך כמוך", האל אמר: "הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד", האל אמר לאחי הגדול: "לא תשנא את אחיך בלבבך", ואמר: "איש את רעהו יעזרו ולאחיו יאמר חזק", האל ביקש שנכבד אבא שיודע שהוא אבא ומנגד יודע שזה הבן שלו וחלק מגופו, האל לא ביקש שנכבד שום אדם שרומס את נפשנו רוחנו ונשמתנו ורוצח את צלם האלוקים שבתוכנו, אדם כזה אין לכבד, אדם כזה צריך לברוח ממנו, להתרחק ממנו, לא לדבר איתו, לנדות אותו מחיינו ולשכוח ממנו לעולם ועד! אם אבא מזיק לך ולנשמתך תתרחק ממנו, אם המרחק יעשה את שלו מה טוב, אם הוא לא יעשה את שלו תתנתק מאבא לעולמי עד. אם את אבא ציווה האל לכבד ולירא לא כל שכן עצום שנכבד ונירא מכך שנאבד את עצמינו ונשמותינו?! הרי הבא להורגך השכם להורגו ואם אבא להורגך תברח ממנו כמה שיותר מהר! אבא שמכה ומשפיל את בנו לא מגיע לו בן, לא זו המטרה שהאל העניק לך בן. בנוסף, הבן לא יכול לעבוד את האל בזו הדרך שתוביל אותו לכפור באל לגמרי, הבן יגיד לאל הנה האבא והאח הדתיים האלה וזה מה שהתורה לימדה אותם?!

בשביל שאירוע כזה לא יתרחש שוב, ניגשתי יום למחרת למשטרה וסיפרתי להם על מה שהיה בשבת, מאותו יום אבא לא זרק עלי כיסאות ולא הכה אותי, יש לו כבר מזל גדול שבנו הגדול לא חנק אותי למוות כי אז הוא היה שותף לרצח כשהוא ובנו היו יושבים מאחורי סורג ובריח, הם היו ממש קרובים לזה.

כמובן שגם בפנייתי למשטרה הם השתמשו נגדי והמשיכו לתקוף אותי עוד, יהודים שהולכים בדרך האל כביכול, עכשיו אבא התחיל לקרוא לי גם: "מוֹסֵר" ואמר לי מספר פעמים: "אתה מוסֵר!" בצורה מעליבה ומזלזלת המתארת אותי כאדם הרשע ביותר שקיים בתבל כאדם שצריך להשמיד! "מוסֵר" הוא יהודי שמוסֵר את דינו של יהודי אחר למלכות שלא הולכת בדרך האל או אינה יהודית. כמובן שאבא לא יודע שיש מקרים כמו אלה שחייב להודיע למלכות כי אז אני מתחייב בנפשי לפעם הבאה שהם ינסו להורגה, כי אם אחי הגדול בסוף יהרוג אותי אז אני מתחייב בכך שלא הודעתי למשטרה שהוא כבר ניסה להרוג אותי.

דינו של מוסֵר הוא שמותר ואף צריך להורגו, על פי הרמב"ם למוסֵר אין חלק לעולם הבא, הוא יצא מכלל ישראל ונחשב לפחות מגוי. משמע ברגע שאבא אומר לי שאני מוסֵר הוא גם אומר לי במילים אחרות שצריך להרוג אותי ומעבר לכך הוא אומר לי שאין לי קשר אליו יותר, עונש הכרת אכן פעל בסופו של דבר, אם אלו דבריו של אבא, כפי שאמר לי שאחי חנק אותי שאעזוב את בנו משמע שאני כבר לא בנו וככה הוא מרגיש, אם כן התפילה שלי להכרת מאבא התקבלה. לא תהליך פשוט כמו שציפיתי אלא תהליך מלא בסבל וייסורים אין סופיים! מכאן למדתי שממש לא כדאי להסתבך עם איסור כרת שעונשו ישירות מהאל!

"אֱלֹהַי בְּךָ בָטַחְתִּי אַל אֵבוֹשָׁה, אַל יַעַלְצוּ אֹיְבַי לִי."

(תהלים פרק כ"ה פסוק ב')

פצע הנשיכה, היד שחטאה בפגם הברית היא זו שנענשה!

אמרו חכמינו ז"ל: "כל הבועל ארמית (לא יהודיה) **קנאים פוגעים בו"**

פרק כ"ב

הניתוק

לאחר השבת בה גורשתי מביתי באכזריות הטלתי את הפצצה שהכנתי, בתאריך כ"ב בטבת התשע"א 29.12.2010 למניינם הגשתי תביעה לבית הדין לעבודה בבאר שבע, בתביעה ביקשתי כביכול מאבא לשלם לי את כל שכר העבודה ופיצויי הפיטורים, אף אחד לא ידע שאני לא באמת מתכוון לקבל ממנו את הכסף הזה, אלא כמו שציינתי היו לי שלוש מטרות בתביעה הזו כשהמטרה הראשונה הייתה רחוקה מאוד מלהתרחש אך נתתי לה צ'אנס אחרון בדרך הזו, המטרה השנייה התממשה בתשובתו הנגדית של אבא לבית הדין לעבודה, המטרה השלישית התרחשה בדיוק כפי שתכננתי והצלחתי להסיח את דעתו של אבא לחלוטין מעסקת המִגְרָש שהתחילה להתקדם ולרוץ מיד לאחר מכן.

בזכות התביעה הפלתי לתוך תת המודע של אבא את המחשבה שנושא המִגְרָש לא דחוף וקריטי נושא ובכך נושא המִגְרָש קיבל אצל אבא יחס מגומד ביחס לתביעה שדורשת מאבא לשלם לי 180 אלף ₪ כנגד חיי, ידעתי שאבא יאמין לתביעה ויחשוב שאני רוצה "לגנוב" ממנו כי הוא תמיד חשב על זה ודיבר על זה שאני לא אקבל שקל מהרפת, באופן הזה הצלחתי להמשיך את העסקה של המִגְרָש וקיבלתי בתוך זמן קצר את התשלומים מרוכש המִגְרָש תודה לאל.

כשאבא קיבל את התביעה הוא שלח את אחי הקטן להציע לי הצעת פשרה, ההצעה הייתה שאבא ישלם לי את הכסף שהוא אמור לשלם עבור עורך דין ואני אבטל את התביעה, אמרתי לאחי שימסור לאבא שאם הוא רוצה שאבטל את התביעה אז שיראה נכונות שהוא באמת רוצה שיהיה לי בית ושיעזור לי לרכוש דירה בסביבת המושב עם הכסף שיש לי מהמכירה של המִגְרָש, הסיבה לבקשה הזאת הייתה מפני שאם הוא יסכים לעזור לי אני אדע שהוא לא ימשיך לחבל בעסקה של המִגְרָש שמכרתי ושהוא מקבל ומבין את רצוני למכור את המִגְרָש. ביקשתי עזרה בסכום של 100 אלף ₪ והסברתי לאחי שאני לא רוצה מאבא כסף, אלא שאני רוצה לראות שהוא מתייחס אלי כמו אבא לבן ובגלל שהכל אצלו בחיים זה רק כסף אז אני מדבר איתו בכסף, זה הקוד היחידי שהוא מבין!

לא ביקשתי כסף מזומן ולא העברה בנקאית אלא נכונות וכוונה טובה לעזור לי להתקדם בחיים ולהראות קצת הערכה אלי כאדם שעזר לו המון ברפת וכבן. תיארתי לאחי דוגמא שברגע שארכוש דירה בכסף של המִגְרָש ויהיה חסר לי עד 100 אלף ₪ אז שיעזור לי בכל חודש ב- 1,000 ₪, כמובן שלא קיבלתי זאת, ההפך, אבא ניגש לעורך דין וביחד הם רשמו עלי דברים שקריים קשים ואיומים, בזו הדרך גיליתי מי זה אבא, גיליתי עד לאן הוא מוכן ללכת ומה הוא עוד יחשוב ויגיד עלי, כנראה שלא הספיקו לו כל המילים "היפות" שהוא כבר אמר לי בעבר, אבא לכלך את שמי באופן מזעזע שלא חשבתי שיעיז ורשם לבית הדין לעבודה: "ההוצאות על הבן התובע **והסורר** הן הרבה הרבה יותר משנטען", שכן בשביל שהסכום של התלושים לא יהיה מטאורי מדי בסך חצי מיליון על תלושי השכר, לכן תיארתי מצב שאני כביכול מפחית את כל מה שקיבלתי מאבא בשכרי.

אבא טען שהוא הוציא עלי 400,000 ₪ שצריך לקזז מהם את התביעה שלי, באמת שאין לי מושג איך הוא הגיע לסכום הזה בכלל, כנראה עשה חישוב מהכפית הראשונה שאכלתי כשהגעתי לעולם, הייתי מזועזע מאהבת הכסף שלו.

משפט נוסף שזעזע אותי: "האב הנתבע **אשר רצה בקרבת הבן** נכנע לעיתים ללחצים, **פינק אותו במנעמים**, וקיווה כי זה ישיב את **הבן הסורר** לביתו ולדרך הישר – אך לשווא." רצה בקרבתי וזרק אותי מהבית?! לחצים? במשך שנות חיי הייתי לחוץ רק מלהיות בסביבתו שמה יתפרץ עלי בכעס, פינוקים? מנעמים? על מה הוא מדבר? פינק אותי בקללות והנעים לי את האווירה בשבת כשהוא מגרש אותי מביתו ולא אכפת לו אפילו שאני יושב לבד בשבתות! ושוב אני בן סורר!!! הוא קיווה להשיב את הבן הסורר לביתו ולדרך הישר? שקרים על גבי שקרים!

משפט נוסף שזעזע אותי מאוד: "הנתבע מרצונו הטוב ומתוך דאגה גרידא, היה **מעניק** לתובע מידי חודשי **סכומי כסף במזומן וכרטיס אשראי**, אולם ולדאבון הלב, כפי שניתן לראות כעת, **היה זה בעוכריו**." אם הייתי כזה ילד מפונק הייתי ממש שמח ומאושר, רק מה לא קיבלתי שום מזומנים, כ"א לקחתי ממנו כשעבדתי אצלו והוא לא שילם לי כסף! וזו הייתה הדרך היחידה שלי כדי לרכוש באינטרנט דברים בסיסיים בשבילי כמו מכונת גילוח שעלו שם מאוד זול, אחרי הכל אנו גרים במושב בסוף העולם וזה הרבה יותר נוח לרכוש באופן הזה, אמרתי לאבא שזה במקום הכסף שהוא אמור לתת לי על העבודה שלי במשק,

אבא לא התלהב מכך, הוא לא נתן לי את כרטיס האשראי בידיים פתוחות אלא אני לקחתי אותו בעצמי לאחר שהוא אישר לי את השימוש עם פרצוף של חוסר ברירה גדול, בשנים שלאחר עבודתי במשק הייתי חסר אונים כי לא היה לי כרטיס אשראי משלי והשתמשתי בכרטיס האשראי שלו אך נתתי לו כסף בחזרה, אחרי הכל עבדתי במחשבים והיה לי בחסדי האל מספיק כסף לקנות לי את כל מה שרק ארצה, מגיל 20 לא הייתי זקוק לשקל מאבא ולא ביקשתי גם סתם ככה, לאחר מספר שנים אבא שלח את אחי הגדול שידרוש ממני שלא אשתמש בכרטיס האשראי שלו, היו לי את המספרים פשוט לא את הכרטיס עצמו ממש, הייתי מופתע שאבא לא מוכן לעזור לי עד כדי כך ולמרות שנתתי לו כסף הוא פשוט לא רצה לעזור לי עם האשראי מתוך כעסיו. היה לי חשבון בבנק הדואר ושם לא הייתה אפשרות להוציא כרטיס אשראי, הסתדרתי בסופו של דבר עם עזרה מגיסי שנכנס למשפחה, אדם טוב שאני שמח מאוד שהתחתן עם אחותי.

משפט נוסף שגרם לי להתנתק עוד מאבא: "היחסים בין האב לבן התדרדרו נוכח הבעת מורת רוחו של האב על **רצונו של הבן להשתלט על העסק המשפחתי** אשר האב עמל עליו רבות." את המשפט הזה הוא שינן בפניי עוד מלפני גיל 20, היה אומר לי בזעם בערבי שבת מול המשפחה: "אתה חושב שאתה תשתלט על הרפת שלי? אתה שקל לא תקבל!", מעולם לא הבנתי מה הוא רוצה ממני בכלל? אני עבדתי במשק בשיא המרץ כדי שיהיה לכל המשפחה כולה ולא רציתי שום רפת לעצמי, כל האחים הלכו לכיוונים שונים ורק אני אהבתי לעבוד ברפת, החיים בחרו בי שאני אהיה האחרון שם, אבא בחר בי שאהיה שם כשהעיר אותי בכל בוקר לחלוב וביקש כל הזמן עזרה, מעבר לכך ששנה לפני שנאמרו הדברים הללו בתביעה הארורה הזאת רשמתי לאבא מכתב בו רשום חד וחלק ובגדול, שאני לא רוצה את העסק שלו ולא רוצה ממנו שקל ולא חצי שקל אלא שיעזוב אותי לנפשי! אבא עדיין נשאר במחשבות הללו, דמיונות של אדם עם כסף שאוהב את הכסף יותר מהבן שלו, הוא פוחד שהבן שלו ייקח לו את כל הכסף, ישתלט לו על המשק, אוי וואי בוי זה ממש סכנה שאני אשתלט על העסק שלו, הרי כל בעלי המשקים נתנו לאחד מהבנים שלהם להשתלט על המשק שלהם אבל אני לא בן, אני זה פיקציה שהגיעה בטעות לעולם, אני בן סורר אכזרי שלא מגיע לו כלום, אותי צריכים לגרש, לנדות ולזרוק מהבית, תודה רבה לך אבא.

"ההערכה" של אבא צצה באין סוף דרכים ומקומות, כשהזכרתי לו את כל העזרה שלי במשק הוא לעג לי בצחוק ואמר: "מה עבדת? שבועיים??!", כשביקשתי מאחי הקטן להשכיר את הדירה שאבא נתן לו לנהל ולהשכיר ולקחת את הכסף לעצמו בתור עזרה אחרי החתונה שלו ואמרתי לאחי הקטן אני משלם לך שנה מראש במזומן את כל הסכום של השכירות ואחרי שנה נראה אם אשאר, אך אבא לא הסכים לאחי לתת לי להשכיר את הדירה, אבא הפסיק לתת לי ליסע ברכב שלו ואפילו לא היה מוכן שאחי יקפיץ אותי עם הרכב לאופקים או בחזרה. אחרי שנים שאני אוסף את אחים שלי עם הרכב שלי או של אבא, אחרי שאבא גם נסע ברכב שלי כשהיו לו תקלות ברכב שלו מספר פעמים, אחרי שלקחתי את אבא לאן שהוא רק רצה כנהג פרטי, אחרי שלקחתי את אמא שלו בכל הזדמנות לבית חולים לבדיקות ואף את אבא שלו כשביקש, אחרי שנתתי לאבא 5,000 ₪ מזומן כדי שלא יעקלו לו את הרכב וייקחו לו אותו מהבית זו הכרת הטוב שלו! אפשר לומר לי שהוא לא חייב לתת לי, אך כשזה אישי ומופנה רק אלי זה קשה, בעיקר אחרי שאני זה שתמיד דאגתי לניקיון הרכב ולתקינות שלו ועוד.

הדברים שנאמרו בתשובתו של אבא לתביעה שהגשתי ועוד דברים רבים שכבר נאמרו בעבר במשך שנים רבות עוד מימי הילדות רדפו אותי במחשבותיי יום וליל ובכך ניתקו את אהבתי ואת נשמתי מאבא לעולמי עד ולנצח נצחים. את הדברים השטניים של אבא ישבתי וקראתי בקול על יד אמא ומיד שסיימתי לקרוא אמרתי לאמא שזה הסוף שלי בבית הזה לתמיד, נשבעתי שאני עוזב ולא אדרוך שם עד יומו האחרון של אבא, כדי להמחיש לעצמי, לאמא ולסובבים את החלטתי ואת המשימה שהתחלתי זה עתה לעזוב את הבית ושזה עכשיו מתחיל, לקחתי את הכסא שלי ששמרתי מפינת האוכל הקודמת ושרפתי אותו בחוץ, אמרתי לאמא שזו ההוכחה שאני כבר לא חלק מהבית הזה יותר, שרפו את נשמתי בבית הזה, שרפו את חיי, פגעו בי כל כך הרבה, אבא האדם שהיה צריך לתת לי יד ולחבק כשאמא לא הייתה שם, עשה בדיוק ההפך, אבא שפגע ורמס ועבר על כל רצונו הטוב של האל שהעניק לו בן משכיל שיודע כל עבודה במשק, אך כפיות הטובה והתאווה לממון העבירו את אבא מדעתו עד שהעיז במו ידיו לגרש את בנו יחידו שנשאר על ידו מהבית, אבא שבשם הגאווה הכעס והשררה עשה מעשים שהאל לא חפץ שיעשה אבא לבנו ואני והאל זעמנו על כך יחד.

כך כרתתי את נשמתי ואת מקומי מבית אבא בכח האש החזקה!
זה הכסא עליו ישבתי בבית אבא, שרפתי אותו כאות וסמל שאין מקומי שם,
אבא שרף את נשמתי בדבריו ואני שרפתי את מקומי מביתו לעולמי עד!

"הַצִּילֵנִי מֵאֹיְבַי אֱלֹהָי, מִמִּתְקוֹמְמַי תְּשַׂגְּבֵנִי:
הַצִּילֵנִי מִפֹּעֲלֵי אָוֶן וּמֵאַנְשֵׁי דָמִים הוֹשִׁיעֵנִי."

(תהלים פרק נ"ט פסוקים ב - ג)

אחרי כל מה שנתתי לאבא מהלב ובאהבה הוא קורא לי בן סורר ומורה? כפיות הטובה הזו כבר לא מופנית רק כלפיי, כפיות הטובה הזו מופנית כלפי האל שברא אותי והשיב אותי לחיים בגיל 14 והעניק לאבא בן במתנה במקום בן מת, בן שנשאר בבית אבא למרות כל היחס הנורא והמשפיל שלו במשך כל השנים, בן שעשה למען אבא המון במשך השנים אם זה במשק וברפת, בבית או בחצר, בן שנפשו דעכה ובכתה ימים ולילות בגלל היחס של אבא, בגלל המילים הקשות שהיו כחיצים וחרב חדה, בגלל הזלזול וחוסר הכבוד, בגלל הכעס שהופנה אלי, בגלל האלימות, ולאחר כל הסבל הזה אבא עוד אומר לי שאני בן סורר ומורה?!

האל זעם על אבא, האל החליט שאני יוצא משם, האל שהוציא את עם ישראל ממצרים החליט שהוא מוציא אותי מהבית של אבא ומהמושב הזה מהר, האל החליט שהוא גואל אותי מאבא, גואל אותי מהצער ומהפגיעות שלו בי, האל שמע לתפילותיי והחליט שהוא עוזר לי לכרות את נשמתי מנשמת אבא. האל נתן לי יד והעניק לי את הכח לו אני זקוק כדי לבצע את הניתוק הסופי.

העסקה עם רוכש המִגְרָש התקדמה וברוך ה' הוא קיבל אישור מוועד המושב. מיד שלחתי לבית הדין לעבודה בקשה לביטול התביעה, שכן השגתי את כל התוצאות שרציתי וייחלתי חוץ משלום כי אבא לא התנצל ולא ביקש סליחה. למרות זאת הוזמנו לדיון לתאריך ד' באייר **י"ט** לעומר התשע"א 8.5.11 למניינם, לדיון הגיעו אבא אחי הגדול ואחי הקטן ואני הגעתי יחד עם האל מול אויביי, אנשי ביתי, ביום **דָּלֶת** באייר נסגרה **הדֶּלֶת** בפני אבא לתמיד ומנגד נפתחה לי **דֶּלֶת** חדשה לחיים חדשים בהם מתגשמים בהם על **דֶּלֶת** ביתי רשום **י"ט** = 19, בימי העומר אנו מתאבלים על תלמידי רבי עקיבא שמתו במגיפה על שלא נהגו כבוד זה בזה, גם כאן אבא לא נהג בי כבוד וכמים הפנים לפנים כן היה ליבי אליו בסופו של דבר, גם אם אתה צדיק גדול או אדם פשוט והולך בדרך האל תמיד אתה לא חשוף מלחטוא כלפי חבריך, בנך, בתך, בני משפחתך והסובבים אותך, צריך לפקוח עיניים איך אנו מתייחסים לאהובים לנו, כי יום אחד הם ייעלמו או שאנו נעלם מהם והכבוד שנהגנו האחד בשני הוא זה שיטמיע את חותמו של הרושם הטוב מהם, הכבוד לא יכול להיות חד צדדי ולכן הוא חייב להיות הדדי, אם ילד מקיים את מצוות "כבד את אביך ואת אמך" מחובתם של הוריו לכבדו בחזרה ובמידה והם לא יכבדוהו בחזרה הם יסובבו בכך שגם הוא לא יכבדם.

עורכת הדין של אבא ביקשה מהשופט שאשלם לו את סכום ההוצאות של עו"ד שהיה כעשרים ומשהו אלף ₪, השופט ענה להם שבמקרה כזה שאני מוותר על התביעה אי אפשר לבקש בקשה כזאת והוא החליט שאשלם לאבא 1,000 ₪. תשאלו את עצמכם למה רק 1,000 ₪? כי האל האחד דאג שככה הכל יסתיים, **אלף אחד** לרמז על **אל אחד** שהיה לצידי, הייתי מוכן לשלם אלפי שקלים כדי לגלות את האמת שגיליתי בתביעה הזו, דאגתי להביא מהבית מראש צ'ק ריק ובמעמד השופט שילמתי לאבא 1,000 ₪, באותו רגע התגשם החלום שחלמתי שאבא מרגיש אובדן והוא בוש מאוד, ברגע שהבאתי לאבא את הצ'ק הוא הרגיש עמוק בתוך נשמתו שהוא איבד אותי, הוא החל להסביר לשופט שהם אנשים טובים ושהוא רק מחפש שלום, השופט לא התרשם מהדברים שלו שעדיין הופנו בהאשמות כנגדי, רציתי כבר ללכת משם כי לא יכולתי לשמוע את דבריו יותר, חלומותיי הטובים להם חיכיתי החלו להתגשם והחל התהליך בו אני עובר לצפון.

רוב החפצים שלי היו כבר ארוזים, מהמשפחה כבר התנתקתי והייתי לבד, עברו עלי ימים קשים ונוראיים לבד, לבד כשאף אחד לא מסביבך ולא חפץ בך, פניתי לאל בלי סוף בבכי שכבר יוציא אותי מהמקום הזה אך הייתי צריך לעבור עוד תהליך כדי להתנתק ממקום המגורים שלי, אהבתי מאוד את הקרוואן שלי, הייתי מאוד מחובר אליו, לא ראיתי את עצמי במקום אחר, המחשבה שאני עוזב הייתה קשה לי מאוד, גם לנושא הזה האל מצא פיתרון ע"י רעיון כזה שנכנס במוחי להשקיע כסף בבורסה כשבתוך זמן קצר הפסדתי מכל הכסף של מכירת המִגְרָש 26 אלף ₪, ידעתי שזה רצון האל שכן שמו של האל **יהוה** בגימטרייה **26**, התחושה הזאת של ההפסד הכספי בקרוואן נתקה אותי לגמרי מהקרוואן שלי, כבר לא אהבתי להיות שם, שנאתי את הקרוואן אחרי שהפסדתי בו 26 אלף ₪, עד היום לא פוסקים ההרהורים מה יכולתי לעשות בכסף הזה אך מנגד אני יודע שזו הסיבה שאני לא מתגעגע לקרוואן ולא רוצה ולא מתכנן לשוב אליו לעולם! זה המקום שבו ביצעתי את רוב חטאותיי ופשעיי ולכן היה קשה להיפרד ממנו, הקליפה של החטא אחזה בי בכח ולא רצתה לאפשר לי להשתחרר, אך תודה לאל זכיתי לצאת מהקרוואן כשמצד אחד קיבלתי הפסד כספי מוחץ שניתק אותי מהקרוואן לחלוטין ומצד שני האל עזר לי למכור את הקרוואן לאבא ולקבל את הכסף שהפסדתי בבורסה בחזרה בתוספת של אלפיים ₪ בונוס עבור ההובלה.

קודם שהגיעו ימי השמחה הייתי שרוי בימים קשים בהם אני לבד עם האל, אמא הביאה לי לאכול בערבי שבת ולא רציתי לסרב לה כדי שלא תיעלב ממני, היה לי קשה מאוד שהיא באה והולכת, אחים שלי היו מגיעים עם האחיינים לבית אבא ואני ישבתי בקרוואן לבד בכל השבת, רציתי להיות עם אחיינים שלי, הייתי תמיד משחק איתם ואהבתי אותם מאוד מאוד, אך אחרי אותה שבת ידעתי שאבא לא יהיה מוכן שאכנס לביתו, אחרי שניגשתי למשטרה על מה שהם עשו לי הוא אמר לשוטר שחקר אותו שיגיד לי שאני לא אכנס לו לביתו יותר, השוטר רצה ודרש להחתים אותי על צו הרחקה מביתו של אבא למשך 30 יום, אמרתי לשוטר שאני רוצה ללכת הביתה לשבת עם אמא שלי כי היא מכינה לי לאכול ורק שם אני יושב איתה קצת כי אצלי אין מקום והיא לא באה אליי גם, השוטר אמר בתגובה שאבא כבר אמר לו שאמא תביא לי את האוכל מהחלון, אמרתי לשוטר בזעם אני לא חותם לך על כלום אני לא צריך את צו ההרחקה שלך אני ארחיק את עצמי מביתו של אבא ולא ל- 30 יום אלא עד יומו האחרון. למרות שכך היה באמת ולא נכנסתי לשם יותר בגלל אבא, היה לי קשה מאוד שלא ראיתי את האחיינים שלי סביב שולחן שבת, עונש הכרת שנפל עלי היה קשה מנשוא, לא חשבתי שזה צריך להיות ככה ושארגיש ניתוק עצום שכזה, ניגשתי לאחי הקטן שיבקש מאבא לאפשר לי לשבת איתם בשולחן שבת, הבטחתי שאני לא אדבר איתו וידעתי מה תהיה התשובה שלו כי חלמתי על כך, לא הייתה לי בחירה אם לשאול או לא, זה היה רצון האל לאפשר לאבא בחירה כדי שבעולם הבא לא יהיו לאבא טענות שהוא נשאר בביתו לבד וסבל כביכול.

אחי ניגש לאבא וחזר עם תשובה שלילית, אבא אמר לאחי הקטן שהוא לא מוכן בשום פנים ואופן ושאלך לבקש סליחה מהרב שלו שהוא במקרה הרב של המושב ורק אחרי זה הוא אולי יאפשר לי, במילים אחרות שאני אשפיל את עצמי בפניו ובפני רבו שאמר לי שאני לא יהודי ושהוסיף חטא על פשע כשאמר לאבא שלא ידבר איתי ושיישלח אותי לבית משוגעים, הרב כמובן לא ידע שהתוכחה שהענקתי לו הייתה ישירות מהאל, רב שבנו עבר תאונת דרכים קשה, שהאצבע שלו נחתכה מסכין לגמרי ושרק הביא מחלוקת למושב והתנתק מרוב הציבור כשהוא מתפלל במניין עם מעט מהאנשים שלו כאבא ומחלל את השלום, מחלל את שם האל שכך נוהג רב בישראל ומחזיק במחלוקת שאין לה סוף בגללו.

זהו רב שצריך לעשות חשבון נפש אך אין מי שיוכיח אותו, כמו רבנים אחרים שזקוקים לעשות תשובה ואין מי שיוכיח אותם כי אין נביאים היום בעם ישראל, אני גם לא נביא, אך אני זועק את מה שנאמר לי שהגיע הזמן לחזור בתשובה, אני רואה על כל מצח ומצח מי צריך לחזור בתשובה בהקדם האפשרי ומי כבר זכה לחזור בתשובה והוא קרוב לאל אך יש לו עוד דבר מה לתקן מה שמופנה לי לך ולכל האנשים בעולם, כי לכל אחד יש מה לתקן, לכל אדם יש חטא או פשע קשה שנידבק בו, לכל אדם יש מריבה או סכסוך, לכל אדם יש אמונה לא תקינה, לכן עלינו לתקן כל מה שאפשר לתקן בכך שנלמד בספרי המוסר כיצד לתקן.

אבא מנע ממני מלהיות עם הילדים של אחים שלי סביב שולחן שבת באכזריות ובחוסר לב ולא סלחתי לו על כך ולא אסלח לו גם לנצח נצחים, הבטחתי לעצמי שעם המשפחה שאני עוד מעט זוכה להקים אני לא אבקר בביתו אפילו לרגע אחד ואת בני שייוולד בקרוב הוא לא יזכה לראות בשבתות לעולם! אבא לא יבקש סליחה גם במחיר הזה, עברו 3 שנים וטלפון אחד הוא לא הרים, את גמולו על שרדף אותי ופגע הוא יקבל מידו של האל שיבקש את דמי שנשפך.

"וְהָאֱלֹהִים יְבַקֵּשׁ אֶת נִרְדָּף" (קהלת פרק ג' פסוק ט"ו)

הגאולה שלי הגיעה בין לילה, מיד אחרי שאמא הביאה לי את האוכל לקרוואן בשבת והיא הייתה הולכת הייתי בוכה, נשמתי מירָרה בבכי איום ונורא, הבכי נמשך גם בקידוש כשהדמעות זולגות אל כוס היין, הם המשיכו לזלוג גם למרק ולמזון שאמא הביאה לי בטובה, הם המשיכו לזלוג גם על הכרית בשינה. כשהייתי יוצא מבית הכנסת בתפילת ערבית הייתי יוצא אחרון כי בדרך הביתה הייתי משוחח עם האל ודמעות היו זולגים מעיניי, דמעות שאני חוזר לקרוואן ריק בו אשב גם השבת לבד, חוזר להיות לבד כשכולם חוזרים למשפחותיהם ואני חוזר לדמעות ולמרורים. מכל התקופות הקשות זו הייתה הקשה מכולם, חליתי מרוב צער, עיניי החלו לרעוד כל היום מסוג של התכווצות בשרירי העין, ליבי היה מפרפר באופן לא סדיר ופעמים שהייתי בוכה עד שכל גופי החל לרעוד. באחד הלילות הקשים הרגשתי שנשמתי הולכת לפרוח מרוב הבכי והצער הגדול, בחצות הלילה הרגשתי שאני לא יכול יותר וזעקתי לאל כפי שלא זעקתי מעולם:

"שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, יְהֹוָה אֱלֹהֵינוּ, יְהֹוָה אֶחָד!!!" (דברים פרק ו' פסוק ד')

חלק שישי:

גאולה

פרק כ"ג

פסח

בעקבות קריאת שמע ישראל שזעקתי בכל כוחי כפי שלא זעקתי מעולם, הגיעו מיד הימים של השינוי, ראיתי באתר הכרויות מפורסם נערה שממש מצאה חן בעיניי, היה לה חן שלא היה באף אחת, ביקשתי ממנה טלפון אך היא סירבה, נסעתי לכותל המערבי להתפלל לאל שישנה את החיים שלי כבר והתפללתי גם שיסובב שהנערה שמצאה חן בעיניי תיתן לי את מספר הטלפון שלה כדי שאזכה להכיר אותה סוף סוף, ממש רציתי לדבר איתה כבר, כשחזרתי מהכותל נכנסתי לאתר השידוכים ממסעדה עם אינטרנט בתשלום בתחנה המרכזית בירושלים, מספר הטלפון של הנערה חיכה לי בהודעה שהיא שלחה לי זה עתה.

יש תפילות שלוקח להם זמן להתקבל ויש תפילו שבין רגע הם נשמעות, מאותו יום לא הייתה תפילה שהתפללתי ולא התקבלה עדיין, מאותו יום האל הלך איתי יד ביד, עד היום האל לצידי ומלאכיו מחזקים אותי מכל הכאב והצער שתקפו אותי במשך השנים רבות, ללא ספק מצבי הנפשי היה בשפל ממש.

הכרתי את נערת חלומותיי, האישה שהגיעה לחלומותיי בשמלת כלה לבנה, חלום שלא היה לי קל מצד אחד כי ראיתי את אחי הגדול מולי כשהוא גורם לי צער משום מה ומנגד ראיתי את הגב של אשתי המלובשת בשמלת כלה לבנה. לא הבנתי את פשר העניין בנושא אחי הגדול עד שהיום המיוחל הגיע בסוף.

בעקבות התפילה ידעתי שזו שהכרתי עכשיו באינטרנט היא אשתי לעתיד, היא לא ממש הייתה יודעת, אך אני ידעתי, בכל השנים שהתפללתי לאל לזיווג, תמיד חשבתי והתפללתי לאל שאני אתחתן עם יתומה שאמא שלה נפטרה, הרגשתי בתוך תוכי שגם אני יתום וידעתי שרק יתומה תצליח להבין אותי ומנגד שגם אני אצליח להבין אותה, ידעתי שכיתום אני אסתדר הכי טוב עם יתומה, ידעתי שהאל הוא אבי יתומים ורציתי שהוא יעניק לי לאישה את הבת שלו, וכשהנערה שהכרתי סיפרה לי שהיא יתומה ידעתי שהגעתי לסוף המסע שלי! כשפגשתי אותה לראשונה ידעתי מהרגע הראשון שזו אשתי שחיפשתי כל חיי, היא התאימה באופן מוחלט לכלה שלי שראיתי בחלומי בחתונה שלנו.

חג פסח התשע"א הגיע, אני עדיין לא רצוי בבית הוריי, המארחים מנתניה שהתארחתי אצלם בפסח הקודם הציעו לי לחגוג אצלם אך לא הרגשתי נעים. אדם יקר מאוד ששמו אמִיתַי השווה לליבו האמיתי הזמין אותי לחגוג עם משפחתו את חג הפסח, האדם היקר הזה הוא זה שהדריך אותי לקראת החתונה, שם זכיתי להכיר אותו ועכשיו אני זוכה בחסדי האל לחגוג איתו את חג הפסח.

הייתי משוחח בטלפון המון עם אשתי לעתיד, היה לי קשה בשבת וחג שאני לא שומע אותה, לכן לפני שנכנס החג התקשרתי אליה מהמקום בו שהיתי ביחידת דיור בה ישנתי לבד, אמרתי לה שזה החג האחרון שאני חוגג לבד, הבטחתי לה שאת החג הבה אנו נחגוג ביחד, ידעתי שזה החג האחרון שלי לבד.

בערב חג דיברתי עם אמִיתַי היקר שאירח אותי בביתו וסיפרתי לו שהכרתי את אשתי לעתיד ושאני בטוח שאני אתחתן איתה בקרוב, תוך כדי שאני מדבר על חתונה נשברה כוס, צחקנו והרגשנו ביחד איך האל אישר את הבשורה שלי כשהרב אומר לי כבר "מזל טוב" וחיוך רחב עלה על פנינו מהבשורה הטובה.

למרות הכל בכיתי בליל פסח, היה לי מאוד קשה לחגוג בלי המשפחה שלי, בלי אנשים שאני אוהב והם חלק ממני, מחיי וממשפחתי, לא הבנתי איך לא כואב לאף אחד במשפחה שאני ככה נע ונד כדי למצוא איפה לחגוג את החג. אמִיתַי שימח אותי מאוד באירוח והתפללתי לאל שימלא את כל משאלות ליבו, הוא גר בבית בשכירות שלא התאים כבר למשפחתו ואיחלתי לו מכל הלב שיזכה בעזרת האל למצוא בית מתאים יותר, תוך שנה שמעתי ממנו שהוא בסופו של דבר זכה לרכוש בית עם עזרה מאבא שלו ושמחתי מאוד לשמוע על כך.

סוף סוף פגשתי אותה! את אשתי לעתיד ונערת חלומותיי, היא גרה בעכו והחלטתי ליסע עד אליה ביום הראשון של חול המועד פסח חג הגאולה שלנו, יום רביעי ט"ז בניסן התשע"א, סיכמנו בדרך שאנו נפגשים בנהרייה, הייתי אמור לישון שם בלילה באכסניה ובעכו הבנתי שאין כל כך לאן ללכת בפגישה ראשונה. כל הדרך התרגשתי, אני הולך לפגוש את אשתי לעתיד וגם את העיר נהרייה שרציתי מאוד לראות סוף סוף, שמעתי על הנחל הזורם במרכז העיר והוא ממש סיקרן אותי, ירדתי מהרכבת בנהרייה בהתרגשות כשאני פוגש עיר יפהפייה, ניגשתי לאכסניה להניח את תיק הנסיעה ואשתי לעתיד הייתה בדרך לנהרייה, כבר לא יכולתי לחכות לפגוש אותה וללכת לטייל איתה בטיילת על חוף הים.

הרגע הקסום הגיע, מעבר לתחנת הלוטו במדרחוב הגעתון ראיתי אותה צועדת לעברי בצניעות, מתביישת והולכת בעדינות, אהובתי, מצאתי אותך!

28 שנה אני חי, 10 שנים מתוכם אני מחפש אותך, אשתי האהובה האמיתית, לא איזה שקרנית שגונבת את נשמתי ואת אהבתי בשקרים, אלא את האמיתית שאומרת לי בכנות ובאמת את כל מה שיש לך בלב, את שמשלימה את כל כולי.

בחסדי האל זכיתי לפגוש אותך, בחסדי האל אנחנו סוף סוף ביחד, היה שווה להתפלל היה שווה לזעוק ולבכות, בשביל הרגע הזה איתך ועוד רגעים רבים שיגיעו בהמשך, רק איתך נשמתי אני רוצה להיות ולהקים בית יהודי בישראל!

בפסח עם ישראל נגאלו ובפסח אני נגאלתי מחיים שאין לי בהם שום חפץ, חיים שאף אדם לא היה רוצה לחיות בהם, חיים שהם לא חיים אלא סבל שאינו פוסק ולא נעלם, חיים שהיו כמוות המתמשך ורודף אחריך לכל מקום ובכל זמן.

הלכנו מהמקום בו נפגשנו אל הטיילת של חוף הים שהייתה במרחק הליכה, התרגשתי מאוד, אי אפשר לתאר את התחושה שהייתה לי, זה לא היה דמיון, אלא ידיעה וודאית שזו האישה שלי שאיתה אקים בית יהודי נאמן בישראל, ידיעה שהובילה אותי ונתנה לי את הכח להמשיך, ידיעה שהאל העניק לי בטובו, ללא ידיעה זו לא הייתי מחזיק מעמד, נפשי הייתה עייפה וחלשה מלצפות לטוב, וכשהגיעו ימים של נפילות ומריבה הידיעה הזו היא בלבד שהחזיקה אותי שפוי, ידעתי שהאל ייקח ויבטל את כל הקשיים שיצוצו בדרך לחתונה, ידעתי בלב שלם שלא רק אני הוא זה שהחליט להתחתן איתה, אלא האל הוא זה שמחתן אותנו, האל הוא זה שדואג ומוביל אותנו לשם והוא זה שהולך איתנו ומחזיק לנו ידיים.

אנו עדיין לא נשואים, ידעתי שאסור להתייחד עם אישה שלא נשואה לי וידעתי שאסור לגעת בה ואפילו להסתכל בה לשם הנאה עצמית אסור לחלוטין, טיילנו על יד הים והייתי מאושר איתה, חשתי אליה מה שלא חשתי לאף אחת, כאילו אני שייך לה והיא שייכת לי, ידעתי שמקומי איתה וכשהתיישבנו ושוחחנו אל מול נוף הים היא סיפרה לי משהו שהציק לה בחיים האישיים והחלטתי לחבק אותה ולהרגיע אותה. החלטתי לא לשמור נגיעה, ידעתי שאני גם לא יוכל להחזיק מעמד על פי העבר שלי, קיבלתי על עצמי את העונש שיגיע בהמשך, הייתי מוכן לחטוא כדי שאתחתן ואזכה לשוב בתשובה ביחד עם אשתי ושביחד נקים בית יהודי קדוש וטהור , הפעם נתתי ליצר הרע את מה שהוא רק רוצה,

נתתי לו להרגיש שאני בידיים שלו והגעתי אליו בתחבולות כדי להילחם בו, הפלתי את עצמי לשאול בו כבר ביקרתי והרמתי איתי משם עוד נשמה טובה, הוצאתי משם נשמה טהורה של יהודייה, הוצאתי משם את אשתי היקרה!!!

כל יהודי שנפלה בחלקו הזכות להכיר יהודייה שעדיין לא הולכת בדרך האל, נפתחה לו גם הדלת לעלות עם היהודייה הזו יחד משאול, יש לנו את הכח הזה להוביל ולהשפיע, להפיץ את האמת בעולם ואצל הקרובים לליבנו עד מאוד, באפשרותנו להשתמש בכח הזה כדי לשוב אל האל בתשובה ויחד עם האל אנו נוכל גם להשיב אליו עוד רבים, הדרך רצופה מכשולים וצריכים הרבה תפילות.

ההתנגדות לחטא על ידי שומרי התורה והמצוות שהדוקים בדרך האל מובנת לי, זו אכן ראיה נכונה וזה בהחלט רצון האל שנתנגד לחטא ככל האפשר, אך מנגד לא כולם זכו עדיין לחוזק ולחוסן הזה כנגד היצר הרע, לא כולם נולדו לאישה טהורה ויש כאלה שהם בני הנידה כמוני, בני הנידה הם בדרך כלל בעלי תאוות ומידות קשות יותר מבני הטהורה שזוכים לנשמה טהורה ומידות טובים, לא שיש לנו בני הנידה נשמה טמאה אלא שיש על הנשמה השפעה רוחנית שלילית מאוד והיא בעלת מידות פחות טובות הנובעות מכך שנוצרנו בחטא. מצד שני אם בני הנידה למרות כל הקשיים שלהם יעלו משאול וילכו בדרך האל הם יעלו מעלה מעלה במעלות של קדושה וטהרה, דלתות התשובה פתוחים עבור כולם ובאמת שלא ניתן להשוות בעל תשובה הנלחם ביצרו יום וליל לעומת אדם שאין לו באופן הזה את מלחמת היצר החיים שלו יפים, הוא לא חש בהרבה ניסיונות מימין ומשמאל המושכים אותו לשאול החטא, הפשע והעוון, אין לו תאוות וחוצפה כמו שיש לנו בני הנידה, אין לו תשוקה לטעם של חטא כמו שלנו, ככל שהנשמה טהורה יותר כך היא רחוקה יותר מהתאוות והטומאה, לכן אני מבין את ההתנגדות לחטא ע״י אותם שלא חטאו ושנולדו מאמא טהורה, אך הבינו שיש מצבים שאין לנו אפשרות לצאת מהחטא כי לא, זה לא פשוט, היצר עשוי מאש ואנו כבר עמוק בשאול, לעלות משם זה לא עם חבל וסולם, לעלות משאול אפשר רק אם האל נותן לך יד ומעלה אותך באהבתו הרבה אליך, מהסיבה הזאת יראי החטא צריכים להבין את הדרך הלא טובה שבה אנו הולכים ומדוע קשה לנו לעזוב אותה, כולנו ביחד צריכים להתפלל לאל שיעזור לנו לעלות משאול ולפעול בתחבולות ככל האפשר נגד היצר כדי לצאת משם.

כל יהודי ויהודייה שנמצאים בקשר ובמערכת יחסים לא טהורה כי הם לא נשואים עדיין יעלו משם ויזכו לשוב בתשובה מיד עם החתונה שבה מוחלים לאדם על כל עוונותיו, אך צריך הקרבה לכך למי שבאמת רוצה לשוב בתשובה עם בת זוגתו, החתונה חייבת להיות בישיבה נפרדת ולעמוד על כך בכל תוקף שלא יהיו שום ריקודים מעורבים לא בהתחלה ולא בסוף ולא בפינה של האולם, הגבר צריך בקנאת האל לא לאפשר לפרצות הללו לפרוץ בחתונתו ולטמא אותה. בשביל להגיע לרצון הזה צריך להבין שזה רצון האל ובפעולה הזו אנו מקדשים את שמו של האל למעלה ולמטה ומכבדים את האורח החשוב ביותר בחתונה שלנו הוא האל בכבודו, האל שזיווג את הזיווג שלנו, האל שמחבר את נשמותינו, האל שמלווה אותנו אל תחת החופה בטובו ומעניק לנו את הזכות לבנות בית, אם רק נבחר נכון בערב החתונה האל יעניק לנו את הזכות לבית יהודי בישראל, בית שהשכינה שורה בו, אם רק נבחר לארח את האל בקדושה וטהרה בערב החתונה ולא נבריח אותו עם ריקודים וישיבה מעורבת, כך נהגו אבותינו שיצאו ממצרים וכך גם אנו ננהג. כשהגיע בלעם לקלל את ישראל הוא נשא את משלו:

"מַה טֹּבוּ אֹהָלֶיךָ יַעֲקֹב מִשְׁכְּנֹתֶיךָ יִשְׂרָאֵל." (במדבר פרק כ"ד פסוק ה')

בלעם רצה לקלל אך הבטיח שמה שהאל ישים בפיו זה בלבד מה שהוא ידבר, האל שם בפיו של בלעם הרשע את המשפט הטוב הזה שמלווה אותנו עד היום, ורש"י מסביר את הדברים: " על שראה פתחיהם שאינן מכוונים זה מול זה", הרשע הזה ראה את עם ישראל מתיישב במדבר בצניעות כשהפתח של בית של יהודי ממשפחת סנה אינו מכוון לפתחו של בית יהודי ממשפחת ישראל במטרה שלא יראה בעל הבית ממשפחת סנה את אשתו של בעל הבית ממשפחת ישראל, שלא יתקלו זה בזה, צניעות והסתר נהגו משפחה ומשפחה לבדה, כשמשמעות המילה משפחה זה אבא אמא, ילדים, נכדים ונינים בלבד, לא בני דודים ודודים שהם המשפחה המורחבת, כך נהגו בני ישראל בצניעות ובהרחקה מרובה מאוד מלהסתכל באשת איש, על זאת האל הכניס בפיו של בלעם דברי שבח במקום קללה שהייתה יכולה להרוג בנו, כך כשיושבים במעורב בנים ובנות אנו רואים ומביטים באשת איש וזו חוסר צניעות! ע"י הצניעות אנו נשמרים מפני המזיקים. בזכות הצניעות אנו ננצח את היצר הרע והחתונה שלנו וכל האירועים בהמשך יהיו בישיבה ובריקודים נפרדים ואנו נשב <u>במעורב</u> רק עם האל בקדושה וטהרה.

בסיום הפגישה חזרנו אל חדרי באכסניה, לא רצינו לעזוב האחד את השנייה, התחבקנו ונרדמנו יחד מחובקים כל הלילה במיטת יחיד, קשר נצחי נרקם בינינו. למחרת נערתי נסעה לעבודה ונפגשנו שוב אחה"צ, אלו היו ימים יפים שלעולם לא אשכח. לפני שבת הייתי חייב לשוב הביתה כי לא הייתה לי אפשרות לערוך שם שבת, הגעגועים היו חזקים מאוד, אני גר בדרום ונערתי היקרה בצפון, הנסיעה הייתה ארוכה מאוד, כ- 4 שעות נסיעה ולפעמים גם כ- 5 שעות נסיעה, לא רציתי לשוב הביתה, רציתי להישאר אך ידעתי שהימים האלה יבואו ויהיה לנו נצח נצחים ביחד, ימים בהם אזכה לראות אותה בכל לילה לפני שאני עוצם עיניים ונרדם, ימים בהם אזכה לפתוח את עיניי בכל בוקר ולראות שהיא כאן.

לא עברו ימים רבים ונערתי היקרה הגיעה אלי למושב לקרוואן, נהנינו יחד וטיילנו בשדות של המושב המון, ימים יפים נכנסו לחיי כשהטבע מסביב והחלום של חיי עומד מולי בדמות אשת חלומותיי, נערתי האהובה, נערתי היקרה לי, מהממת ויפהפייה שהגיע עד קצה העולם למעני בשביל להיות איתי.

המעבר מהמושב, ההתנקות מהמקום שלא השאיר בנפשי את כוחות החיים התחיל להתרחש, יותר מחצי מתכולת הקרוואן כבר ארזתי עוד לפני שהכרתי את אשתי לעתיד ונשארו עוד מעט דברים שנערתי היקרה עזרה לי לארוז.

לאחר פסח החלתי במסע חיפוש ליחידת דיור או דירה קטנה למגורים עבורי, כמובן שהחיפוש היה בצפון הארץ וקרוב לנערתי היקרה, ידעתי שאני הולך לגור בנהרייה וידעתי זאת כי שם פגשתי את נערת חלומותיי היקרה וראיתי את חלומי על הנהר שזורם בעיר מתגשם, נהר האל כשם העיר והתאהבתי גם בעיר. אך כרגע אנו עדיין לא נשואים ונערתי היקרה התגוררה בעכו, אופי וסגנון העיר לא התאים לי כל כך חוץ משכונה אחת חדשה שהשכירו בה יחידות דיור.

הייתי עדיין מבולבל מעט באותה תקופה, עשיתי ניסיונות לשנות את החלומות שחלמתי כי הפריע לי מאוד שאין לי בחירה (כמו לכל אחד מאיתנו) הפריע לי שאני רואה איפה אני הולך לגור ושלא אני כביכול החלטתי על כך אלא שהאל הוא זה שכבר החליט מראש, לא שהייתה לי התנגדות לרצונו של האל, אלא שחשבתי שאולי יש לי אפשרות לבחור אחרת ולמצוא דרך לשנות זאת, הניסיונות עלו בתוהו, יחידת הדיור שראיתי וידעתי שאשהה בה לא התחמקה ממני ולמרות שהתקשרתי לאדם אחר וסגרתי איתו הכל רק כדי לשנות את

החלום ואת העתיד ופתאום הוא החל לבקש בקשות מוזרות מאוד שלא אהבתי וגם כשהסכמתי להם הוא ביקש שאגיע לת״א וכשהייתי בדרך אליו הוא נעלם ולא ענה לטלפון והפגישה לא התממשה בסופו של דבר, למרות כל ניסיונותיי. לעומת זאת במקום בו חלמתי שאגור בעלת הבית הייתה נוחה מאוד ונחמדה ובדיוק גם תכננתי לקנות קטנוע והחצר שלה הייתה סגורה שזה טוב לקטנוע שלא ייגנב והתחלתי להבין שהעתיד מתרחש כפי שהאל רוצה ואין לנו שום דרך או בחירה לשנות אותו, זו הייתה הפעם הלא יודע מה שלא הצלחתי לשנות את החלומות שלי, בפעם הזאת התייאשתי והתחלתי להבין שהחלומות רק לטובתי וגם אם אין לי בחירה אין שום בעיה בכך כל עוד זה רצון האל ויש לכך מטרה ותכלית שאגיע לאן שאני צריך להגיע כי כך האלה רצה, בדרך הזו הגעתי לחתונה עם נערתי היקרה כשהאל מוביל אותי לשם יד ביד מחג הפסח הזה שבו הייתי אצל הרב אמִיתַי כשלמחרתו פגשתי את נערת חלומותיי בחול המועד פסח.

לאחר הפגישה הראשונה עם נערתי היקרה כתבתי לה את כל רחשי ליבי, כחלק מהדברים רשמתי לה שאני כבר לא יכול להמתין לרגע שבו היא תהיה לי לאישה ושאזכה להיות איתה לנצח נצחים וביחד נבנה בית יהודי נאמן בישראל.

אחד הטיולים שבו זכיתי להשקיף אל עבר הצפון, סביבת המגורים החדשה שלי.

פרק כ"ד

ישועה

במהלך התקופה הזאת בה אני עובר דירה שיתפתי את אמא בחיי האישיים, ידעתי שהיא מספרת לאבא חלק מהדברים, הוא שואל אותה עלי במקום שיפנה אלי בעצמו, אחרי הכל הוא רואה קרטונים מחוץ לקרוואן שלי ושואל שאלות, אמא חזרה אלי אחרי שאבא דיבר איתה וניסתה לשכנע אותי שאגור בסביבה, החשש שאני הולך רחוק התחיל לנקר בהם מהחשש שהפעם הם יישארו לבד. מספר חודשים לפני ימים אלו פניתי לאבא ואמרתי לו בצורה יפה וחד משמעית שאני לא אשאר בבית אם היחס המזלזל מצידו ימשיך כפי שהוא, הסברתי לו שאני לא יכול לסבול יותר את היחס הזה והתוצאה תהייה חד משמעית שאעזוב. אחרי שנים של ניסיונות לעזור לאבא לשפר את יחסו כלפיי אלו היו דבריי האחרונים בנושא זה והתשובה המפתיעה שהגיעה ממנו חרצה את רצוני לעזוב, אבא פנה אלי ואמר בצחוק ובלגלוג: "אתה תעזוב? אתה?! אתה רק דיבורים! אתה יש לך אומץ לעזוב? אתה כל היום בקרוואן שלך!", הייתי מזועזע מתגובתו, נעלבתי קשות מהזלזול שלו בי, עוד פגיעה מצטרפת לשק מלא בחיצים וחרבות, חיצים וחרבות היוצאים מלשונו יום יום ללא הרף, אבא שכח שהאל שומע אותו ולכן הוא איבד אותי לעולמי עד, האל ראה משמים את מעשיו, שמע את דבריו, האל החליט שלא מגיע לי את כל היחס הזה ושסבלתי דיי והותר והאל החליט שהגיע הזמן שהוא גואל אותי מאבא ומנתק אותי ממנו לעולמי עד, האל החליט שהוא מרומם אותי מהעפר שאליו הושפלתי ע"י משפחתי שהפכה לי לאויב, אנשי ביתי שהיו לי לאויבים והשיבו לי רעה ועוד רעה תחת טובות רבות.

האל הושיט לי יד והרים אותי על כנפי נשרים כשהוא הגן עלי מכל מי שרק העיז לפגוע בי שוב, האל הפך עולמות והביא אותי אליו, האל שמע לתפילותיי ולרחשי ליבי הפונים וזועקים אליו מקירות הלב יום יום שעה ושעה רגע ורגע.

"וַאֲנִי אָשִׁיר עֻזֶּךָ וַאֲרַנֵּן לַבֹּקֶר חַסְדֶּךָ,
כִּי הָיִיתָ מִשְׂגָּב לִי וּמָנוֹס בְּיוֹם צַר לִי."

(תהלים פרק נ"ט פסוק י"ז)

אדם שלא מעריך את מה שנתנו לו בני האדם ובעיקר את מה שנתן לו האל הוא פשוט יאבד אותו, אנו אמורים להודות לאל על כל דבר בעולם, על הקטן ביותר כקיסם שיניים ועל הגדול ביותר כאישה וילדים, אם נתחיל להעריך ולהודות על הדברים הקטנים אנו נדע ונלמד להעריך פי אלף את הדברים הגדולים שהאל בחסדיו וברחמיו העניק לנו, דמיינו לכם שאחד הדברים שיש לנו בחיים יעלם פתאום, כמה צער יהיה לנו? זו הסיבה שצריך לזכור תמיד שהכל מאת האל ורק לטובתנו, גם הטובות וגם מה שנראה לנו כרעות, כגירושים, מסעות צלב, אינקוויזיציות, הכל מסתובב בצדק ואמת של אל מלא רחמים, כשנעזוב את העולם הזה נבין שמוות הוא לא הסוף אלא תחילת דרך חדשה, לידה לעולם חדש בו המרדף אחר מצוות ומעשים טובים פוסק לאלתר ואנו מתחילים דרך חדשה של חיים בעולם הנשמות עד שיעורו המתים ונשוב בחזרה.

באחת השיחות האחרונות עם אמא לפני שאני עוזב את הבית סיפרתי לה שאני בקרוב עוזב לתמיד, היה לה קשה להאמין והכנתי אותה נפשית לתקופה. דיברתי איתה רבות על אבא שלא תפחד ממנו ושלא תאפשר לו לרמוס את חייה, לימדתי אותה להיות חזקה מולו ושיננתי לה זאת בטפטוף לתת מודע יום וליל עוד מאותו יום שהיא חזרה מבית החולים לבריאות הנפש, היא לא ענתה אך ידעתי שהיא מקשיבה מהבעות הפנים שלה, בנוסף גרמתי לה להבין שזה לא אסון לקבל את זה שיש לה בעיה כל שהיא שבגללה היא צריכה לקחת תרופות, שיקפתי לה זאת במילים פשוטות שכמו שכואב הראש לוקחים כדור אקמול, רציתי שהיא תתחיל לקחת תרופות בכוחות עצמה מתוך רצון להחלים ולהרגיש טוב יותר, ידעתי שזו הדרך להחלמה שלה, היא התנגדה לתרופות במשך שנים, סירבה לקבל שיש לה חולי כל שהוא וזה רק החמיר את המצב שלה מיום ליום. בזכות התפילות והשיחות אמא קיבלה כוחות בחזרה והשתקמה מדכדוך הנפש, חיוך חזר לפניה תודות לאל, התפללתי לאל רבות על כך, כאב לי הלב שהילדים שלי ושל אחים שלי יראו סבתא חולה, תודות לאל סבתא מחייכת אליהם היום, מחבקת אותם, מאכילה אותם ומעניקה להם חום ואהבה שלא קיבלנו ממנה. אדם שחושב שיש חולי שאין לו מרפא הוא טועה, יש אנשים שחלו בגלל הסביבה והם צריכים יותר יחס אישי ויש שחלו בעקבות החטאים ויש גם וגם, חובה על כל חולה לחזור בתשובה ואם אינו עושה זאת הוא מתחייב בנפשו.

ההכרות עם נערתי היקרה שחיכיתי לפגוש זמן רב שינתה את חיי לגמרי, בנוסף לכל הראייה שלי לגבי ההתרחשויות הקרובות, התרגשתי מאוד מהשינוי, תחום אחד לא ראיתי כל כך והיו לי חששות טבעיות לגביו, זהו תחום הפרנסה, אמרתי לעצמי רגע אם אני עובר כל כך רחוק ממה אני אתפרנס? אז כן יש לי קרוב ל- 300 אלף ₪ אך אם לא תהיה לי פרנסה זה יגמר מתי שהוא בעתיד, התפללתי לאל שיעזור לי למצוא מקום עבודה לפני המעבר ולא כתנאי למעבר, אלא זו הייתה תפילה לסיוע במעבר, האמנתי בלב שלם שהאל מפרנס אותי.

כשהייתי בן 25 הגיע אלינו למושב סוכן מכירות מטעם אורנג' עם אנשיו, כולנו היינו משויכים לחברת פלאפון דרך מזכירות המושב, סוג של עסקה גדולה, הוועד במושב קיבלו עסקה טובה יותר מאורנג' והחליטו לקחת מספרים חדשים, הוועד הבטיח לשלם למי שיעבור לאורנג' את כל הקנסות שהיו בתקופה ההיא, בחנתי את העסקה והיא בהחלט הייתה משתלמת, עשיתי חישוב והצלחתי להוריד את העלויות שלנו ליותר מחצי ממה שכרגע משלמים ובנוסף הכנסתי לתוך החישוב עוד 3 קווים סלולאריים וכל העסקה הזו הייתה כוללת גם מכשירים חדשים ומתקדמים ביותר ביחס לצעצועים שהיו לנו קודם לכן.

גם סבא החליט אחרי מסע שכנוע לעבור איתנו לאורנג' וקיבלנו מספרים יפים יחסית למה שהיו לנו קודם לכן, הסוכן של אורנג' היה מאוד נחמד ואדיב, עזרתי לו לפרסם במושב כדי שעוד ועוד אנשים יעברו אליהם, מנגד הרבה לא רצו לעזוב את פלאפון ונשארו דרך אחד הנציגים שמונה בשבילם והם גם קיבלו עסקה דיי דומה בסופו של דבר, רק לא את אותם מכשירים עקב הרשת הישנה. אהבתי מאוד לעזור לסוכן המכירות בתחום הסלולר ומשם רבצה בי תחושה שאני מאוד רוצה לעבוד באורנג', הנציג של אורנג' גם חשב שאני יכול להשתלב בחברה וניסה להכניס אותי בעצמו, הגעתי בעידודו לראיון בראש העין והתשובה הייתה שלילית לחלוטין, הייתי עדיין מופנם ובכל מרכז הערכה לא בלטתי בכלל.

עכשיו כשאני עובר לצפון חשבתי לנסות להכנס לאורנג' שוב, עכשיו אני כבר בן 28 ועברו 3 שנים מאז, שווה לנסות שוב לכיוון של שירות לקוחות, אהבתי פשוט לשמח אנשים ושיהיו תמיד מרוצים, בעבודה במחשבים תמיד תאגדתי שהלקוחות שלי יהיו מרוצים ושמחים מהתיקון או מהמחשב החדש, הלקוחות שלי היו ב- 99% מרוצים מהעבודה שלי והיחס, אחוז בודד תמיד יש.

שלחתי קורות חיים לאורנג' וזומנתי למרכז הערכה בחיפה בצ'ק פוסט, נסעתי יום לפני לנערתי היקרה וישנתי אצלה כדי שאספיק להגיע למרכז הערכה. מרכז ההערכה עבר מצוין, ולמרות שאין לי תעודת פגרות ולא שיחתי בצבא הסתובב בחסדי האל שהתקבלתי לעבוד שם, בדיוק בזמן הנכון בדרכי לצפון, במקום שממש רציתי להיות שם האל פתח לי פתח ועזר לי לממש את משאלתי, כפי שעזרתי לאנשים במושב לעבור לאורנג' ככה מידה כנגד מידה האל עזר לי.

"שַׁלַּח לַחְמְךָ עַל פְּנֵי הַמָּיִם, כִּי בְרֹב הַיָּמִים תִּמְצָאֶנּוּ"(קהלת פרק י"א פסוק א')

כמו שסיפרתי מצאתי יחידת דיור מקסימה בעכו, חדר מרווח, מטבחון, שירותים ומקלחת, זו הייתה סוג של קומבינה בתוך בית קרקע גדול ומרווח, יחידת הורים עם דלת לחצר שהייתה זהה בתכונות שלה לקרוואן, חדר השינה, המטבחון והמקלחת היו גדולים יותר ביחס למה שהתרגלתי במשך 10 שנים, הגודל אפשר לי לשלב גם פינת אוכל באמצע החדר עם שולחן גדול יותר ממה שהיה לי וזה שימח אותי מאוד שכן על השולחן סעדתי ביום שבת קודש.

הגיע היום, השעה והרגע שהאל החליט לשאת אותי על כנפיו ולאסוף אותי מהמושב ומהמשפחה שהזיקה לי ולנשמתי, האל שנשא אותי על כנפי נשרים נתן לי כח ואומץ לעזוב מקצה הארץ בדרום ולעבור אל הקצה הארץ השני בצפון, ביום שהגיע המשאית חשתי את הכח העצום הזה שקיבלתי, הכח שהאל העניק לי בגיל הכח גיל 28 = כח לאסוף את עצמי ורכושי ולהתנתק מכל המשפחה שלי.

המשאית הגיע ואני ביחד עם חברי השכן, נהג המשאית והפועל שלו העמסנו למשאית את כל הקרטונים, הרהיטים, ואפילו את עצמי העמסתי עליה בסוף. רכב כבר לא היה לי, מכרתי אותו תקופה קצרה קודם לכן, לא היה לי כח לכל התקלות שלו, הלך לו ראש מנוע ועייפתי מהוצאות של מאות שקלים בחודש. אבא ראה שהמשאית הגיע ושאני עוזב בסופו של דבר, חשבתי שהוא יפנה אלי, ישאל לאן אני עובר? ינסה לדבר, לבקש סליחה על כל מה שהיה או אפילו בתור אבא לאחל לי בהצלחה למרות הכל, אבא לא פנה אלי וגם אמא לא אמרה דבר, מהיום הם לבד במושב, כל הילדים עזבו ואני האחרון חביב בזה הרגע עוזב, ידעתי מה מניע את התחושות של אבא, כשאחי הקטן עזב לירושלים אבא אמר לי שאני עוד אראה ושאחי הקטן יחזור על ארבע, יש לו יותר מדי ביטחון עצמי, הוא חשב שאני לא יכול להסתדר לבד ושאני תלוי בו, אך האל חשב אחרת.

עכשיו האל מרחם עלי ומושיע אותי מכל העונשים האלה ומכל האנשים הללו שמזיקים והזיקו לי ולנשמתי, האל נושא אותי אליו אל מקום יפה יותר, לחיים טובים יותר. עכשיו אני יושב במשאית ומהרהר בדרך, עולם חדש לפניי, אישה חדשה, עבודה חדשה, ובעזרת האל בית שאקנה ועוד הרבה שינויים.

"אוֹדְךָ כִּי עֲנִיתָנִי, וַתְּהִי לִי לִישׁוּעָה." (תהלים פרק קי"ח פסוק כ"א)

נסעתי עם נהג המשאית והעובד שלו וישבתי ביניהם כל הדרך לצפון הארץ. היום שלו חיכיתי הגיע בסופו של דבר, חשתי את השינוי ואת אי הוודאות גם יחד למקום החדש בו אני הולך לגור, אחרי 28 שנים בהם חייתי בדרום בסביבת באר שבע אני עובר למקום אחר לחלוטין מקום ירוק יותר בהרבה לעומת המדברות של הנגב, מקום מדהים שבכל פינה רואים את האל, בכל עץ ירוק וציפור יפהפייה, בכל נהר ונחל הזורם לו אל הים ובעיקר במקום בו האל נראה במלוא הדרו מול נוף הים הגדול, רק להיות קרוב לים ולהביט בו ואתה חש את גדלות האל ונוכחותו, כל כך הרבה מים במקום אחד והם לא מציפים אותנו כי ככה האל רצה, אל שהתגלה במצרים בים סוף והכה עם שלם במי הים הרבים. במהלך הנסיעה דיברתי עם האל ואמרתי: "אני בוטח בך אלוהיי שלא תעזבני מהיום והלאה, אני בא להישען עליך בלבד, אין לי משפחה בצפון אלא רק את נערתי היקרה שהכרתי, אתה אלי משפחתי היחידה, אתה הכל בשבילי אלוהיי."

"טוֹב לַחֲסוֹת בַּיהוָה מִבְּטֹחַ בָּאָדָם: טוֹב לַחֲסוֹת בַּיהוָה מִבְּטֹחַ בִּנְדִיבִים."
(תהלים פרק קי"ח פסוקים ח' - ט')

הנסיעה לצפון חיברה אותי לאל בעבותות של אהבה, האל שמע לתפילותיי, האל הביא אותי אליו לחסות בצל כנפיו, האל מגן עלי מכל פגע רע ומכל אויביי. מהיום אני בטוח רק באל ותחת כנפיו אני חוסה, אין לי ביטחון בשום אדם!

הגענו לעכו בשעת לילה מאוחרת בעקבות פקקים רבים שהיו בדרך לצפון, נערתי היקרה הגיעה ועזרה לי להוריד ולהכניס את כל הארגזים ליחידת הדיור, שילמתי לנהג ואמרתי לו תודה מכל הלב, הוא לא לקח לי הרבה כסף בכלל והוא ממש עזר לי גם להעמיס וגם לפרוק, הוא היה ממש שליח משמים לעזור לי.

עכשיו אני בעכו, קרוב לנערתי היקרה שהכרתי, לאשת חלומותיי המקסימה, האישה שהופיע בחלומי בשמלת כלה לבנה, ללא שום ספק הייתי שמח ומאושר בלי סוף, נחמה האירה את ליבי בשיא העוצמה וייחלתי לימים הטובים שבאים.

מנגד התחוללה בעמקי נשמתי סערת רגשות וקושי עצום בתקופה החדשה, הדברים הקשים שאמרו לי בשנתיים האחרונות עדיין המשיכו להדהד באוזניי, עדיין לא החלמתי מכל הפצעים שפגעו בי פיזית ונפשית, עדיין בכיתי יום יום, עדיין המשכתי ופניתי לאל בתפילה שיאסוף את הדמעות, דיי לדמעות התחננתי.

נערתי היקרה נתנה לי יד של מלאכית ועשתה מעל ומעבר בשבילי ולמעני, ראיתי אותה בכל יום כי היינו ממש קרובים והתקרבנו אחד אל השני עוד ועוד.

לא עבר זמן רב וחג שבועות הגיע, החג הראשון שלי עם נערתי היקרה, לצערי החג הפך לסוג של משבר בינינו, נערתי ביקשה שאבוא להתארח אצל דוד שלה שאצלו היא תמיד חוגגת חגים, שכן אמא שלה נפטרה ואביה עזב את הבית ורק דודים שלה הגרים קרוב אליה דאגו לה ולאחיה, נערתי ביקשה שאבוא לדודיה לארוחה אך לצערי לא יכולתי לבוא, רציתי מאוד להגיע לארוחת החג, אך בגלל ענייני הכשרות הייתי חייב לסרב, רצון האל קדם אצלי לכל רצון אחר ועד היום רצונו קודם לרצונה ורצונם, היום נערתי היקרה מבינה את הסיבות, היום הראייה שלה אחרת, אך בזמנו היא לא ידעה מדוע אני עד כדי כך עקשן, לימדתי אותה מיום ליום כשרות מה היא ועשיתי איתה תיאום ציפיות שלאחר החתונה אנו נבקר בשמחה את הדודים אך אנו לא יכולים ללכת בשבתות וחגים, הייתה לה בחירה לא קלה, אך הבטחתי לה שהאל ישלם לה את גמולה על כך, מעבר לכך שהיא הבינה את בעיות הכשרות וקיבלה על עצמה לחלוטין להתחזק, עד היום קוראים לנו קיצונים, עושים לנו פרצופים ולא מכבדים ולא מבינים את ההחלטה שלנו, לא מנסים אפילו להתקרב ולתקן את דרכיהם שהתרגלו בהם זה שנים רבות, זו הסיבה שהחזרה בתשובה מתחילה מהכָּרַת החטא ווידוי מהלב, כשיהודי לא מוכן להכיר בחטאו מסיבות אישיות כגון כבוד, גאווה, קנאה, פחד, הוא מלבן את מעשיו הלא טובים שעשה במשך השנים בכך שהוא ממשיך בדרכו, כדי לחזור בתשובה ולהודות שכל חייך טעית וזה הזמן לתקן צריך לשאוג כאריה!

חג שבועות חגגתי לבד, נפגעתי מנערתי היקרה על שלא חגגה איתי ביחד, מצד שני הבנתי אותה אך היה לי קשה עוד חג לבד, מנגד היא הייתה נשארת איתי בשבתות כשבת אחת אצלי ושבת אחת אצלם, הסתפקתי במתנה הזו שכרגע אני לפחות חצי לא לבד, ידעתי שהדברים ישתנו בהמשך ונהיה ביחד, נשענתי על האל שיעלה אותנו יחד מהשאול ונקים בית יהודי נאמן בישראל.

זמן קצר לאחר חג השבועות, נערתי היקרה החלה לישון אצלי ודיי מהר היא פשוט עברה להתגורר איתי ביחד, ניהלנו חיים באיסור מוחלט אך עם מטרה טובה להיות ביחד תמיד ולהקים בית יהודי קדוש וטהור בדרך האל.

באחד הימים לקחתי את נערתי היקרה לטיילת בעכו והצעתי לה נישואים אל מול גלי הים, אמרתי לה שאהבתי אליה היא כמו אין סוף טיפות בים ושהיא מובטחת לנצח נצחים, משום מה היה קשה לנערתי להגיד לי כן, היא פחדה, האמת שעד היום היא אומרת לא, ידעתי שאני אתחתן איתה אז נתתי לה זמן, לאחר מספר חודשים לחצתי מעט לכיוון החתונה והסברתי לנערתי שאנו חיים בחטא זמן רב מדיי וזה לא מקובל עלי, הסברתי לה שקשה לי מאוד לחיות ככה, נערתי טענה שהיא חוששת מהגרושה, הסברתי לה שזה נגמר אך היא חששה שהיא תחזור ותשבה את ליבי בחזרה. בסופו של דבר הגיע הזמן וההחלטה הפנימית של נערתי היקרה התקבלה, היא קיבלה על עצמה להתחתן איתי וללכת איתי יד ביד באש ובמים בדרך לחיים חדשים ובית יהודי מלא בקדושה וטהרה.

מיד לאחר שעברתי לגור בעכו נסעתי עם נערתי היקרה לצ'ק פוסט לקנות לי קטנוע שחשבתי עליו תקופה ארוכה, לא הייתי רגיל לנוע בתחבורה ציבורית והרגשתי צורך שיהיה לי בבית כלי רכב שיאפשר לי לנוע לכל מקום שארצה, לעבודה, לקניות, לסידורים, לנקות את הראש ועוד...

ההחלטה לרכוש קטנוע לעומת רכב הייתה במטרה לחסוך בדלק בעיקר ובכדי לנוע מהר יותר בכבישים בישראל שפוקדים אותם פקקים בלי סוף, להחלטה התווסף הרצון שרציתי מאוד קטנוע וזו ההזדמנות שיהיה לי קטנוע לפחות פעם אחת בחיים, קטנוע שאסתובב עליו וינקה את ראשי מצערי הרב.

הקטנוע עלה לי 18 אלף ₪, זו המתנה הנוספת שהעניק לי האל בתקופה הזו, מתנה שעזרה לי בטיהור הפנימי של חיי מכל הצער שאפף את נשמתי יום וליל. הנסיעה בקטנוע הייתה כמו לרכב על הרוח, כל ערב הייתי עולה עליו ויוצא לסיבוב כשעה במטרה להרגיש את הרוח ואת המהירות, להרגיש את השחרור בנסיעה שלא שיערתי עד כמה היא מהנה ועד כמה היא נותנת אויר לנשמה. בנסיעות שלי על הקטנוע שוחחתי עם האל, אמרתי לו תודה על הקטנוע ועל עוד דברים רבים שקיבלתי באותה תקופה, התפללתי לאל שיעזור לי בהמשך, כשמנגד גם בכיתי בנסיעה מתוך מלמול של כאב אין סופי שלא מוצא נחמה.

הקטנוע היה אחד המתנות מהאל שעזר לי להשתחרר מהכאב האיום הזה, הנסיעות הללו עדיין איתי, התחושה הנפלאה הזאת עדיין מרוממת אותי משאול, העולם שמסביב שמע את כאבי, העצים והרוח, האדמה וארבע רוחות העולם אליהם נסעתי נשאו את מכאוביי ודמעותיי שהשארתי בדרכם ובדרכים רבות בהם נסעתי, בדרכים אלו התפזרו דמעותיי ותפילותיי לאל מלא רחמים בתפילה שיעזור ויעניק לי את כל כוחות הנפש להם אני זקוק ושכל כוחותיי ישובו אלי.

בהמשך הדרך הקטנוע היה אמצעי התחבורה ששימש אותי להזיז ולבצע את כל ההכנות לחתונה בדרך הכי מהירה שאפשר ובנוסף הוא סייע לי ברכישת הדירה בנהרייה, הקטנוע נשא אותי במהירות לכל מקום שאליו הייתי צריך להגיע לצורך העסקה של הדירה והוא היה בשבילי החבר הטוב ביותר שעזר לי, מתנה משמים שעזרה לי להתקדם בחיים ולעשות עוד כמה צעדים למטרה שלי: להתחתן עם נערתי היקרה, לבנות בית יהודי על אַדְנֵי הקדושה והטהרה ובעזרת האל לזכות לבן שעליו חלמתי כשהוא עומד לצידי ולצידה של אשתי היקרה.

בכל יום שישי נהגתי ליסע עם הקטנוע לטיילת הפונה לנוף הים של עכו, הייתי חונה מול הים ומתיישב על ספסל מול הים וקורא פרק ק"ד בתהלים:

"בָּרְכִי נַפְשִׁי אֶת יְהוָה יְהוָה אֱלֹהַי גָּדַלְתָּ מְּאֹד הוֹד וְהָדָר לָבָשְׁתָּ."

זה אחד המזמורים שאני הכי אוהב לשיר לאל, המזמור משבח את האל רבות על דרכיו הטובים בעולם, גדלותו ורוממותו. כשהייתי מגיע לפסוקים כ"ה- ל':

"זֶה הַיָּם גָּדוֹל וּרְחַב יָדָיִם שָׁם רֶמֶשׂ וְאֵין מִסְפָּר חַיּוֹת קְטַנּוֹת עִם גְּדֹלוֹת:
...: כֻּלָּם אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּן לָתֵת אָכְלָם בְּעִתּוֹ: תִּתֵּן לָהֶם יִלְקֹטוּן תִּפְתַּח יָדְךָ
יִשְׂבְּעוּן טוֹב: תַּסְתִּיר פָּנֶיךָ יִבָּהֵלוּן תֹּסֵף רוּחָם יִגְוָעוּן."

הייתי מתמלא בהתרגשות ומתפלל לאל בתפילה, אנא אלוהיי כפי שהללו פונים אליך למזון ואתה פותח את ידיך ומעניק להם את אכלם בעיתו, ככה גם תדאג לי ולנערתי היקרה, אין לנו אבא או אמא שיעזרו לנו, אמא שלה נפטרה בצעירותה בגיל 14 ואביה עזב את הבית ואינו יכול לעזור, גם אני ללא אבא ואמא שיעזרו, אנא אלי שבשמים עזור לנו אתה, לבניך היתומים, אם לדגי הים אתה עוזר לא כל שכן שתעזור לנו?! אבי יתומים אתה, בוטח אני בך בלב שלם שלא תשכחנו.

"עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ, וְאַתָּה נוֹתֵן לָהֶם אֶת אָכְלָם בְּעִתּוֹ."

(תהלים פרק קמ"ה פסוק טו)

בתאריך י' בתמוז התשע"א ליל שלישי חלמתי בלילה על תפילה זו, כשנשמתי מרחפת בין עלי העצים בשדרת הפיקוסים שהייתה על יד ביתי בעכו, שרתי לאל את השירה הזאת, כמלאך ריחפתי וליטפתי את העצים ששרו איתי, ביחד אני והם ובמנגינה שאין לה דמיון ואין דרך לתאר שרתי לאל את שירת חיי:

"בָּרְכִי נַפְשִׁי אֶת יְהוָה יְהוָה אֱלֹהַי גָּדַלְתָּ מְּאֹד הוֹד וְהָדָר לָבָשְׁתָּ... עֹשֶׂה מַלְאָכָיו רוּחוֹת מְשָׁרְתָיו אֵשׁ לֹהֵט... גְּבוּל שַׂמְתָּ בַּל יַעֲבֹרוּן בַּל יְשׁוּבוּן לְכַסּוֹת הָאָרֶץ... מַצְמִיחַ חָצִיר לַבְּהֵמָה וְעֵשֶׂב לַעֲבֹדַת הָאָדָם לְהוֹצִיא לֶחֶם מִן הָאָרֶץ. וְיַיִן יְשַׂמַּח לְבַב אֱנוֹשׁ לְהַצְהִיל פָּנִים מִשָּׁמֶן וְלֶחֶם לְבַב אֱנוֹשׁ יִסְעָד... עָשָׂה יָרֵחַ לְמוֹעֲדִים שֶׁמֶשׁ יָדַע מְבוֹאוֹ... הַכְּפִירִים שֹׁאֲגִים לַטָּרֶף וּלְבַקֵּשׁ מֵאֵל אָכְלָם... יֵצֵא אָדָם לְפָעֳלוֹ וְלַעֲבֹדָתוֹ עֲדֵי עָרֶב. מָה רַבּוּ מַעֲשֶׂיךָ יְהוָה כֻּלָּם בְּחָכְמָה עָשִׂיתָ מָלְאָה הָאָרֶץ קִנְיָנֶךָ. זֶה הַיָּם גָּדוֹל וּרְחַב יָדָיִם שָׁם רֶמֶשׂ וְאֵין מִסְפָּר חַיּוֹת קְטַנּוֹת עִם גְּדֹלוֹת... כֻּלָּם אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּן לָתֵת אָכְלָם בְּעִתּוֹ. תִּתֵּן לָהֶם יִלְקֹטוּן תִּפְתַּח יָדְךָ יִשְׂבְּעוּן טוֹב. תַּסְתִּיר פָּנֶיךָ יִבָּהֵלוּן תֹּסֵף רוּחָם יִגְוָעוּן וְאֶל עֲפָרָם יְשׁוּבוּן. תְּשַׁלַּח רוּחֲךָ יִבָּרֵאוּן וּתְחַדֵּשׁ פְּנֵי אֲדָמָה. יְהִי כְבוֹד יְהוָה לְעוֹלָם יִשְׂמַח יְהוָה בְּמַעֲשָׂיו. הַמַּבִּיט לָאָרֶץ וַתִּרְעָד יִגַּע בֶּהָרִים וְיֶעֱשָׁנוּ. אָשִׁירָה לַיהוָה בְּחַיָּי אֲזַמְּרָה לֵאלֹהַי בְּעוֹדִי. יֶעֱרַב עָלָיו שִׂיחִי אָנֹכִי אֶשְׂמַח בַּיהוָה. יִתַּמּוּ חַטָּאִים מִן הָאָרֶץ וּרְשָׁעִים עוֹד אֵינָם בָּרְכִי נַפְשִׁי אֶת יְהוָה הַלְלוּ יָהּ." (תהלים פרק ק"ד)

הייתי מוכן להישאר שם לנצח ולשיר לאל עוד אין סוף שירים מעמקי הלב יחד עם העצים המנפנפים בעליהם בקצב השירה ומזמזמים את המנגינה ברקע, מעולם לא שרתי כל כך יפה ובכזו רוממות ואושר אין סופי כמלאך בין העצים, אשלם בחיי אם רק ייתנו לי הזדמנות לשיר לאל שירה כשכל הבריאה שומעת.

בנסיעותיי עם הקטנוע לים ראיתי איך כבודו של האל מתגלה בשיא העוצמה בים על מים רבים אל מול אין סוף טיפות, כנאמר בתהלים פרק כ"ט פסוק ג':

"קוֹל יְהוָה עַל הַמָּיִם, אֵל הַכָּבוֹד הִרְעִים, יְהוָה עַל מַיִם רַבִּים."

בתפילותיי אל מול הים פניתי לאל בתפילה ובדמעות שיעזור לי ולנערתי היקרה לרכוש דירה בנהרייה שם החלטנו שאנו רוצים לגור, רציתי דירה והתפללתי על כך רבות באותה תקופה, לא הנחתי לנושא וחזרתי על התפילות שוב ושוב תוך כדי שאני מזכיר לאל את הנאמר בתהלים פרק פ"ד פסוק ד':

"גַּם צִפּוֹר מָצְאָה בַיִת וּדְרוֹר קֵן לָהּ."

בתפילתי ביקשתי מהאל שכפי שהציפור מצאה בית והדרור מצאה את הקן ככה גם אני ונערתי היקרה נזכה למצוא את ביתנו, את הדירה שתתאים לנו ובה נגור, ביקשתי מהאל לעזור לנו לעבור את כל הדרך והמכשולים כדי לרכוש דירה.

התפילות נשמעו וזכינו למצוא בית שמתאים לנו, בית התואם בגודלו ובחדריו לדירה של אבא שלא רצה לתת לי להשכיר, עכשיו האל מעניק לי דירה, הזכות שהייתה לאבא לעזור לבן חלפה לה, זכות שכל אבא צריך לרדוף אחריה, לעזור לבן משמע לעשות את רצון האל, הוא העניק לך בן כדי שתדאג לו תמיד, הוא הפקיד אצלך נשמה כדי שתעזור לה ותעניק לה כל מה שהיא רק צריכה, המשימה של כל הורה היא לדאוג שיהיו לילדים אבא ואמא ולעזור להם תמיד, אם אבא ואמא לא מבצעים את תפקידם האל מחליף אותם וממלא את חסרונם, כאבי יתומים הוא משלים את כל החלל הריק ומעניק להם ליתומים את צרכם, ממש בדיוק כפי שהאל סייע לי ולנערתי היקרה ועזר לנו שלב אחרי שלב למרות כל החטאים ושחיינו באיסור האל לא נטש אותנו ולא השליך אותנו מעל פניו:

"כִּי לֹא יִטֹּשׁ יְהוָה עַמּוֹ, וְנַחֲלָתוֹ לֹא יַעֲזֹב." (תהלים פרק צ"ד פסוק י"ד)

כפי שאמורה להגיע הגאולה הקרובה בה האל גואל אותנו ולא בגלל שמגיע לנו ויש לנו זכויות כל שהן אלא למען שמו הגדול שחיללנו והאל חפץ לקדש את שמו בעולם בימים אלו של אחרית הימים שעליהם נאמר שביום ההוא יהיה האל אחד ושמו אחד, כך גם בחיי האישיים עשה האל למען שמו הגדול שחיללתי בעוונותיי ופשעיי הרבים תוך כדי שהוא נושא את חטאי וחטא נערתי שאנו חיים באיסור ובטומאה ויחד עם זאת האל הוביל אותנו אל יום נפלא מלא באהבה יום בו קידשתי את נערתי היקרה לי לאישה באהבה ובשמחה וזכינו לחזור בתשובה.

"לָכֵן אֱמֹר לְבֵית יִשְׂרָאֵל כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה לֹא לְמַעַנְכֶם אֲנִי עֹשֶׂה בֵּית יִשְׂרָאֵל, כִּי אִם לְשֵׁם קָדְשִׁי אֲשֶׁר חִלַּלְתֶּם בַּגּוֹיִם אֲשֶׁר בָּאתֶם שָׁם: וְקִדַּשְׁתִּי אֶת שְׁמִי הַגָּדוֹל הַמְחֻלָּל בַּגּוֹיִם אֲשֶׁר חִלַּלְתֶּם בְּתוֹכָם, וְיָדְעוּ הַגּוֹיִם כִּי אֲנִי יְהוָה נְאֻם אֲדֹנָי יְהוִה בְּהִקָּדְשִׁי בָכֶם לְעֵינֵיהֶם: וְלָקַחְתִּי אֶתְכֶם מִן הַגּוֹיִם וְקִבַּצְתִּי אֶתְכֶם מִכָּל הָאֲרָצוֹת, וְהֵבֵאתִי אֶתְכֶם אֶל אַדְמַתְכֶם: וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מַיִם טְהוֹרִים וּטְהַרְתֶּם, מִכֹּל טֻמְאוֹתֵיכֶם וּמִכָּל גִּלּוּלֵיכֶם אֲטַהֵר אֶתְכֶם: וְנָתַתִּי לָכֶם לֵב חָדָשׁ וְרוּחַ חֲדָשָׁה אֶתֵּן בְּקִרְבְּכֶם, וַהֲסִרֹתִי אֶת לֵב הָאֶבֶן מִבְּשַׂרְכֶם וְנָתַתִּי לָכֶם לֵב בָּשָׂר."

(יחזקאל פרק ל"ו פסוק כ"ב – כ"ו)

האל העניק לי ולנערתי היקרה את הכוחות והכלים לבנות יחד עתיד חדש בו אני ונערתי היקרה מקימים בית יהודי קדוש וטהור ומתקרבים לאל יום יום, האל עזר לנו לעלות משאול תחתיה והביא אותנו קרוב אליו לחסות תחת כנפיו.

"כִּי חַסְדְּךָ גָּדוֹל עָלָי וְהִצַּלְתָּ נַפְשִׁי מִשְּׁאוֹל תַּחְתִּיָּה"(תהלים פרק פ"ו פסוק י"ג)

אני והקטנוע בטיילת בעכו מתפלל אל מול הים הגדול

במהלך החיים החדשים שלנו ביחד עבדתי באורנג' כשלושה חודשים בלבד, השקעתי מאוד בהתחלה ולמדתי את החומר כמו שצריך, בתור נציג מתחיל היו לי שיחות ארוכות כי ממש רציתי לעזור לכל לקוח ולסגור מעגל במעמד השיחה, באחת השיחות עם חונכת הקורס נטען כלפיי שלא סיפרתי שלמדתי בישיבה, נשמע מדבריה שזה מפריע להם, הפריע להם פתאום גם שלא עשיתי צבא, המבטים שהופנו אלי כשסיפרתי על עצמי היו: "איך הוא הגיע לכאן?!", ההתייחסות של המנהלים לא הייתה מופנית אלי באופן חיובי, הרגשתי זאת מיום ליום עוד ועוד שמפריע להם שאני שם, נציג אחד עם כיפה בכל המוקד, אחרי הכל מדובר על אנשים הרחוקים מדרך האל מאוד ובחור עם כיפה שמברך ומתפלל במוקד הפריע להם מסתבר, הנציג לא יושב לאכול ממה שהם אוכלים, בהפסקה אחת הוא מתפלל לבד ולא מתערבב עם שאר הנציגים, הוא סוג של לא מתאים לאווירה של המוקד כאן, את השידור הזה קיבלתי בעוצמה רבה מאוד. מנגד את הנציגים והנציגות שחנכו אותי אהבתי מאוד, כולם היו מקסימים.

לאחר 3 חודשים הזמינו אותי לשימוע בו רשמו עלי כל מיני קשקושים שונים כשלדבריהם אני לא מספיק סימפטי בשיחות ולא מתאים לעבודה כנציג, כמובן שזה היה שקר, הלקוחות אמרו אחרת, הם היו מרוצים מהשירות שלי ואמרו לי בשיחות רבות תודה רבה מכל הלב, אך ככה זה שמשהו לא הולך היום לאנשים כמו שצריך הם ממציאים סיפורים ומעשיות כדי לפטור את הבעיה בדרך שלא תשב להם על המצפון ושתתן הסבר לסובבים אותם ושלא תהיה נגד החוק. מתחת לשטח הייתה לי התמודדות קשה מאוד עם עצמי בלי קשר לעבודה שם וכל ביקור בשירותים כמעט היה מלווה בדמעות, העבר הציף אותי והכאיב לי.

בעקבות היחס שלהם לא רציתי להמשיך לעבוד שם, ידעתי שאם אני הולך אז הם קונסים אותי בכמה אלפי שקלים על הקורס שחנכו אותי, החלטתי שאם הם כאלה לא מרוצים הם יסיימו איתי בסופו של דבר, המנהלת הייתה נועצת בי עיניים כלא שייך ובכל יום כמעט היא לקחה אותי לשיחה עם איומי פיטורין, חודש שלם היא עשתה זאת ולבסוף הגיע מהם הגאולה, לאחר השימוע שעשו לי קיבלתי את מכתב הפיטורין, סוף סוף אני לא צריך לסבול מנהלת ועבודה כזו, האל מפרנס אותי והוא ימצא לי עבודה במקום טוב יותר, מקום בו יש אנשים טובים יותר שיעריכו יותר את ההשקעה שלי ואת הרצון האמיתי שלי לעבוד.

בערב היום בו סיימתי את עבודתי בחברת אורנג' ישבתי עם נערתי היקרה וסיפרתי לה על הקושי שצץ, כאב לי על חוסר ההערכה שהפנו כלפיי למרות שהשקעתי המון כוחות כדי ללמוד ולבצע את העבודה כמו שצריך, הייתי פגוע. נערתי היקרה נתנה לי אוזן קשבת ועזרה לי לצאת מהדכדוך שבו הייתי.

היום שאחרי היה כבר אחרת, חגי תשרי היו בפתח ושמחתי מאוד שיש לי זמן פנוי להתכונן אליהם ברוגע ובלי לחץ, תוך כדי גם חיפשתי עבודה חדשה, הגעתי לחברת תקשוב למרכז הערכה במטרה לעבוד במוקד סלקום שנפתח, כמובן שקיבלו אותי לעבודה, הקורס לסלקום התחיל לאחר חג סוכות.

ייחלתי להגיע לחגי תשרי כשאני נשוי, אך נערתי לא הייתה מוכנה עדיין, בתקופה של חגי תשרי היה לנו המון זמן ביחד, גם נערתי הייתה בתקופה של בין עבודות, בדיוק שהכרתי אותה היא סיימה לעבוד בסלקום ועברה לעבוד בתקשוב במוקד זימון תורים של מכבי, גם שם לא מצא חן בעיניה, השכר זעום, לא היו שעות לעבוד והיא הפסיקה להגיע לשם לעבודה, המינוס שלה בבנק גדל, שם לא מתחשבים בך אם אתה יתום, ברגע שאתה במינוס יעקלו לך את החשבון לאלתר, נערתי היקרה הגיע למינוס של יותר מ- 8,000 ₪ והחלטתי לעזור לה. היא התעקשה שלא אעזור כי היא לא אוהבת שעוזרים לה, אך הסברתי לה שוב ושוב שההשלכות של חשבון בנק מעוקל הם לא פשוטות, האמת שזה לא עזר, ניגשתי לבנק יחד איתה למרות התעקשותה הרבה וכיסיתי את החוב הגדול, בנוסף סגרנו את החשבון בבנק הזה שלדעתי היה ממש לא בסדר בהתייחסות שלו למקרה הזה לגופו, ללא שום שיחה טלפונית שלחו פתאום הוצאה לפועל. עכשיו אנחנו ביחד ואנחנו ננהל חשבון בנק משותף, ביחד! התועלת הראשונה היא חיסכון בעמלות והשנייה היא המעקב הקליל אחרי ההכנסות וההוצאות. צירפתי אותה לחשבון Live החדש שהיה לי בבנק מזרחי טפחות, לא מזמן אני בעצמי הצטרפתי אליהם ואני מאוד מרוצה מהעלויות ומהשירות שהם נותנים. הוצאתי לנערתי היקרה גם כרטיס אשראי חדש על שמה אחרי שחסמו לה את הכרטיס בבנק הקודם מבלי להודיע לה אפילו, פשוט ככה בלי שום התראה. להתנתק מהבנק הקודם היה קשה מאוד, אך תודה לאל עברנו את זה בשלום.

נערתי היקרה התקבלה לעבודה ברמי לוי תקשורת והעתיד נראה טוב יותר, עכשיו אנחנו מתחילים לעבוד ונוכל לחסוך עבור החתונה וכל ההוצאות שבדרך.

פרק כ"ה

בית יהודי

לאחר חגי תשרי בשנת התשע"ב נערתי היקרה קיבלה את החלטה שהיא מתחתנת איתי סוף סוף! התחלנו בהכנות לחתונה באופן מיידי לאחר החלטתה, החל מחיפוש אחר אולם ועד להזמנת תזמורת ואיזה שיר יתנגן בכניסה לחופה. נערתי היקרה הקריבה המון בחתונה הזאת, היא הסכימה ללכת בדרך האל ששיננתי לה במשך התקופה שלנו ביחד, את החזרה בתשובה שלה היא החלה עוד לפני שהכירה אותי אומנם, אך המושגים והיסודות של היהדות עדיין לא הושרשו בה כמו שצריך, בחסדי האל זכיתי להעלות אותה משאול החילוניות ודרך החיים המוטעית אל דרך המלך היא דרכו של האל מלך מלכי המלכים. נערתי היקרה הסכימה לחתונה כפי שכל חתונה יהודית צריכה וחייבת להיות, חתונה בישיבה נפרדת עם מחיצה באמצע בין גברים לנשים כמו בבית הכנסת, ללא שום ריקודים מעורבים ואפילו לא זוג אחד שיעיז לרקוד מעורב בחתונתי, אני אישית דאגתי במהלך החתונה שלא יעיזו המעיזים לפרוץ את גדר הצניעות, ניסו להזיז את המחיצות ולהתערבב, אך זעמתי עליהם מיד כשניסו לעשות זאת. זה היה התנאי הראשון שלי לחתונה אחרי הטעות שעשיתי בעבר שלא רציתי שתהיה ישיבה מעורבת בחתונה ולמרות זאת בשקר שהוציאו מפי בכח הייתה, על טעויות לא חוזרים פעמיים, את השבועה שלי לאל שהחתונה שלי תהייה אך ורק בנפרד אני אקיים הפעם ונערתי היקרה עמדה לצידי ותמכה בהחלטתי, במעשה הזה ובהסכמה להתנגד לרצון משפחתה למען רצוני שהוא רצון האל היא קנתה את עולמה ברגע אחד והתרוממה מדרכי הגויים לדרכם של היהודים, עליה אמרו חז"ל "יש קונה עולמו בשעה אחת" כך ברגע אחד עובר יהודי מהצד האחר בו אוחזת הטומאה ולא מניחה לו מלהפסיק לחטוא אל הצד של הקדושה! בבחירה קטנה ופשוטה יהודי קונה את עולמו ואת מקומו הנצחי בעולם הבא, אם רק יחליט שבעולמו הזה כאן עולם העשייה והגשמיות הוא יתנהג כיהודי. אני לעומת זאת קניתי את עולמי במשך שנים וגם זאת לא הייתי זוכה אם האל לא היה מסייע לי ולא היה שולח לי ויוצר למעני את נערתי היקרה והאהובה הזו.

חתונה בישיבה מעורבת היא בעיה רוחנית קשה מאוד וסוג של קטרוג על החתן והכלה כבר ביום הראשון שלהם ביחד, אני לא מדבר אפילו על חתונה בריקודים מעורבים שזו אחת הצרות הקשות מבחינה רוחנית שיש לדור הזה, צרה שמביאה לגזירות קשות אצל המשפחות, החל מחולאים וכלה בתאונות. חוסר ההקפדה במגע בין גבר זר לאשת איש הוא אחד הקטרוגים הקשים עלינו, זהו חטא איום ונורא שרק אלו קלי דעת העושים צחוק מהחיים מקלים בו ראש, זו החובה הראשונה שלנו כיהודים ללכת בקדושה ובצניעות, מאשת איש צריך לברוח כמו מאש בוערת, אתה רואה אשת איש אתה צריך לראות אש בעיניים, יש איסור מוחלט ללחוץ יד לאשת איש, לנשק אותה ולחבק אותה ולרקוד איתה, השטן רוקד איתם שם, החוטאים בחטא הזה ייענשו במהלך החיים שלהם בחולי, החולי יכול להיות סרטן או התקף לב, הוא יכול להיות אירוע מוחין או דלקת, יש לאל הרבה דרכים לגבות את חובו, לכן בנושא הזה באמת אל תנסו את האל, בחטא הזה האל לא ירחם ולא יבליג אלא הוא ינקום את נקמתו מכל החוטאים.

בחיפוש אחר אולם החלטנו להתחתן באולמי טופז בעכו, לא היו לנו אורחים רבים בכלל, שיערתי שמהצד שלי יבואו רק מעטים בגלל מרחק הנסיעה הרב. בעל האולם הקשה עלינו מעט, סוג של לא רצה לסגור איתנו עסקה בגלל שלא היו לנו הרבה מנות, ביקשנו 150 מנות אך הוא רצה מינימום 200 מנות במחיר גבוהה בגלל מיעוט המנות, היינו יתומים וכל סכום היה משמעותי עבורנו מאוד כי ידענו שאת שאר הכסף אנו צריכים לרכישת הדירה שתוך כדי אנו רוכשים, ידענו גם שאין לנו הכנסה גבוהה ולא רצינו להגיע למצב שבו נזדקק לעזרה, נשענתי על האל ונזהרתי מאוד בהוצאות באותה תקופה, רק האל עזר לנו.

באחד הימים הגעתי לשוחח עם בעל האולם, הסברתי לו מספר דברים שחשבתי שהוא יבין, אני ידעתי שאנו נתחתן אצלו וידעתי את התאריך שנתחתן, לפני ששריינתי תאריך או סגרתי איתו עסקה כבר סגרתי ברבנות תאריך לחתונה וידעתי בוודאות שנתחתן בתאריך הזה, איך ידעתי? ידעתי שנתחתן בכ"ה באדר, ככה החליט האל כדברי הפסוק שליווה אותי ומלווה אותי עד היום- כה אמר ה':

"הָלֹךְ וְקָרָאתָ בְאָזְנֵי יְרוּשָׁלִַם לֵאמֹר, כֹּה אָמַר יְהוָה, זָכַרְתִּי לָךְ חֶסֶד נְעוּרַיִךְ, אַהֲבַת כְּלוּלֹתָיִךְ, לֶכְתֵּךְ אַחֲרַי בַּמִּדְבָּר בְּאֶרֶץ לֹא זְרוּעָה."

(ירמיהו פרק ב' פסוק ב')

פניתי לבעל האולם תוך כדי שאני מסביר לו שיש לו את האפשרות לבחור אם לעזור לנו או לא לעזור, ביקשתי שייתן לנו 150 מנות עם 50 מנות רזרבה, הסברתי לו שנשלם עליהם תוספת מחיר אך הוא סירב וטען הרבה טענות שיש לו חשמל ומים לשלם ושמצוות לא משלמות חשמל ומים ובכך הסביר שאין לו אפשרות לעזור לנו, ידעתי שאין לו בחירה במקרה הזה אם לתת לי את האולם או לא, הוא היסס ולא מיהר לסגור אפילו על 200 מנות, הוא חשש שהתאריך שלנו ייפול על יום שבו הוא יכול לערוך אירוע גדול יותר, הסברתי לו שהאל מנהל את העולם ושלא תעזור לו שום השתדלות בנושא הזה ושאני אתחתן באולם שלו והוא יפסיד מצווה שאני כרגע מאפשר לו לעזור לנו, אמרתי לו שהאל העניק לו אולם וזו זכות שהוא צריך להשתמש בה כדי לעשות מצוות מעבר לרווח הכספי שיגיע לו בכל מקרה ומה שהוא צריך רק זה לכוון למצווה, בעל האולם שלל את הדברים שלי ולא רצה לקבל אותם, הוא לא הבין שמעבר לבקשה שלי שיעשה מצווה ויאפשר לנו את המנות להם אנו זקוקים בלבד רציתי גם שיבין שבכל אירוע הוא זוכה לעשות שמחה בישראל ולכן שרק יכוון לכך, הוא היה שקוע בנושא הכסף שכל היום יושב לו במוחו ולא משביע אותו לעולם.

חיכיתי וחיכיתי ולא שריינתי את התאריך אפילו כי לא חששתי שייקחו לנו את התאריך, נערתי הייתה מאוד לחוצה כי לא היה שום היגיון בפעולות שלי, היה לה קשה להבין ולבטוח בי, אמרתי לנערתי היקרה שהאל שומר לנו את המקום באולם הזה וכשבעל האולם יראה שיש לו חור ביומן הוא יתפשר במחיר עבור 150 מנות או יתפשר בכמות המוזמנים ובמקום 250 מוזמנים הוא יסגור איתנו על 200 מוזמנים שרצינו במחיר שפוי, ניגשתי לבעל האולם שוב כחודש וחצי לפני התאריך שקבעתי והוא החליט להתפשר במחיר ולסגור על 200 מנות, ביחס למחיר הגבוהה שרציתי לשלם עבור 150 מנות זה יצא בדיוק אותו סכום, כמובן שהתאריך שבחרתי היה עדיין פנוי עבורנו וסגרנו עם בעל האולם עסקה. לאחר שבוע בעל האולם התקשר אלי וניסה לשנות לי תאריך, נפל לו אירוע בול ביום שלי עם מאות מוזמנים, אירוע עם רווח גדול פי כמה משלי והוא התחרט, הפעם הוא היה בידיים שלי, אמרתי לו שיש לנו חוזה ואני לא משנה שום תאריך גם אם ישלמו לי על כך, כפי שאמרתי האולם הוא בעל האולם אומנם אך לאל שייכת הארץ ומלואה וכל היושבים בה, האל סיבב שאקבל את כל רצוני.

אמרתי לנערתי היקרה שלא אני מחתן אותנו אלא האל הוא זה שמחתן אותנו ודואג לנו שנתחתן, זו החתונה שהאל עורך עבורנו בגלל שאנחנו יתומים ללא עזרה מאף אחד אז האל נותן לנו יד ומסייע לנו, האל קבע שנתחתן בכ"ה באדר התשע"ב, כ"ה = כאן ה', כ"ה גם כנגד הפסוק בירמיהו פרק ל"א פסוק ט"ו:

"כֹּה אָמַר יְהוָה, מִנְעִי קוֹלֵךְ מִבֶּכִי וְעֵינַיִךְ מִדִּמְעָה, כִּי יֵשׁ שָׂכָר לִפְעֻלָּתֵךְ."

יחד עם ההכנות לחתונה חתמנו על חוזה רכישה לדירה שאהבנו בנהרייה, זכינו לרכוש אותה מאדם טוב וע"י עורך דין טוב שלמרות קושי קטן פה ושם הם סייעו מאוד לעסקה לעבור בשלום, בבנק אישרו לנו משכנתא לצורך הרכישה באופן חריג אחרי שכל בנק שהלכנו אליו שלל עבורנו את המשכנתא עקב ההכנסה הנמוכה וחוסר היציבות, בבנק מזרחי בנהרייה החליטו לתת לנו משכנתא אחרי שהגענו עם אישורים למשכנתא שמקבלים ממשרד השיכון והבנק רצה את הריבית לעצמו כנראה אז בסופו של דבר הוא נתן לנו משכנתא, לקחנו בסך הכל 120 אלף ₪ ועל הסכום הזה טורטרנו מבנק לבנק בלי רחמים עד שאדם יקר הפנה אותנו למנהלת סניף משכנתאות בנהרייה וממש הרגשתי שהאל מפנה אותי אליה כדי שהיא תעזור לנו כי לה כנראה הגיע הזכות הזאת, הסתבר שהיא יהודיה שומרת מצוות והיא זו שנתנה באופן חריג אישור עבורנו, האל מסובב זכות ע"י זכאי ולעומת בעל האולם היא בחרה לעזור במצווה גדולה.

למרות המכשולים בדרך סדר האירועים התרחש בתיאום מופתי, קיבלנו את מפתח הדירה בדיוק ביום החתונה והדוד של נערתי היקרה רכש עבורנו מקרר בטובו וגם הוא הגיע ביום החתונה לדירה שרכשנו וגם עם השכירות סיימנו, ביום החתונה נסעתי לנהרייה לקבל את המקרר לדירה שרכשנו בחסדי האל, הקטנוע כמובן טרם את חלקו במהירות הנסיעה וסייע לי לגנוב זמן בכל רגע.

כדי להגיע לחתונה מוכנים, נהגנו בדרכי הטהרה כפי שהיינו אמורים מהיום הראשון לנהוג, נערתי היקרה ספרה 7 נקיים והגיע ליום הטבילה מוכנה ושמחה. כמובן שלא ישננו ביחד ולא נגענו האחד בשני, קיבלנו על עצמנו שאנו חוזרים בתשובה שלימה החל מהחתונה שבה האל מוחל לנו על עוונותינו הרבים שחיינו ביחד באיסור ועוד חטאים רבים שכל אחד מביא איתו מעברו, החלטנו לשוב אל האל שפתח לנו אין סוף דלתות כדי לקבל אותנו אליו בזרועות פתוחות ובאהבה, האל שנתן לנו את הכוחות ועזר לנו להתקרב אליו ולחזור בתשובה שלימה.

קטע מתוך סדר נפילת אפים הנאמר בימי שני וחמישי לפני הוצאת ספר תורה:

"הַפּוֹתֵחַ יָד בִּתְשׁוּבָה לְקַבֵּל פּוֹשְׁעִים וְחַטָּאִים.
נִבְהֲלָה נַפְשֵׁנוּ מֵרוֹב עִצְּבוֹנֵנוּ. אַל תִּשְׁכָּחֵנוּ נֶצַח קוּמָה וְהוֹשִׁיעֵנוּ.
אַל תִּשְׁפּוֹךְ חֲרוֹנְךָ עָלֵינוּ כִּי עַמְּךָ אֲנַחְנוּ בְּנֵי בְרִיתֶךָ.
אֵל, הַבִּיטָה. דַּל כְּבוֹדֵנוּ בַּגּוֹיִם וְשִׁקְּצוּנוּ כְּטֻמְאַת הַנִּדָּה.
עַד מָתַי עֻזְּךָ בַּשְּׁבִי וְתִפְאַרְתְּךָ בְּיַד צָר. הֵמָּה יִרְאוּ וְיֵבֹשׁוּ וְיֵחַתּוּ מִגְּבוּרָתָם.
עוֹרְרָה גְבוּרָתְךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ. אַל יִמְעֲטוּ לְפָנֶיךָ תְּלָאוֹתֵינוּ מַהֵר
יְקַדְּמוּנוּ רַחֲמֶיךָ בְּעֵת צָרוֹתֵנוּ. לֹא לְמַעֲנֵנוּ אֶלָּא לְמַעַנְךָ פְּעוֹל וְאַל תַּשְׁחִית
אֶת זֵכֶר שְׁאֵרִיתֵנוּ. כִּי לְךָ מְיַחֲלוֹת עֵינֵינוּ כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה.
וּזְכוֹר עֵדוּתֵינוּ בְּכָל יוֹם תָּמִיד אוֹמְרִים פַּעֲמַיִם בְּאַהֲבָה:
שְׁמַע יִשְׂרָאֵל. יְהוָֹה אֱלֹהֵינוּ. יְהוָֹה אֶחָד."

האל פתח את ידו לקבל אותי ואת נערתי בתשובה למרות פשעינו וחטאותינו הרבים שצברנו והבאנו איתנו, האל ראה את הבהלה והפחד שבנפשנו מרוב הצער שיש לנו על החטאים הרבים שלנו. בתפילה לאל ביקשתי שלא ישכח אותנו ויושיע אותנו, שלא ישפוך את חרון אפו עלינו בגלל החטאים שאחרי הכל אנו עמו ובני בריתו והמשכתי: "כבודנו הופחת בעיני הגויים והכופרים בגלל שהתקרבנו אלייך אלוהי, הללו מאסו בנו, הרחיקו ושיקצו אותנו כטומאת הנידה. עכשיו אנחנו בדרך אליך אלוהיי, בדרך לאורחותיך ונתיבותיך, בדרך לאור, לקדושה ולטהרה כפי שהיינו צריכים ללכת מאז ומתמיד, אנו חוזרים בתשובה, אנו מתקרבים אליך מעכשיו ומנגד מתרחקים מההרגלים של החטאים והעוונות, מסע חדש ולא קל, אך אנו נעמוד בו מול כל המכשולים שיגיעו בדרך, בעזרתך! אנו מקדשים את שמך וזקוקים לך יותר מתמיד להקים עוד בית יהודי בישראל!".

אחת הדילמות שהיו לנו בכתיבת ההזמנות נבעה מכך שאמה של נערתי היקרה נפטרה ולי אין הורים שמחתנים אותנו, האם נרשום בהזמנה הורי החתן כשלא ידוע לי אם הוריי יבואו אפילו? לעומת זאת כיצד נרשום גם הורי הכלה? מנגד כבר הפכתי להיות חלק ממשפחת סנה, אני והאל הפכנו להיות למשפחה, האל הוא אבי ואימי והוא זה שמחתן אותי, לכן בכדי לכבד את האל הגענו להחלטה שאנו רושמים בהזמנה משפחת סנה ורק את שם המשפחה של האישה.

החתונה נקבעה ליום כ"ד באדר התשע"ב 18.3.12 למניינם, כמובן שהחתונה בפועל הייתה בלילה שאחרי יום כ"ד באדר, ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד... משמע שנשאתי את אהובתי בתחילת ליל כ"ה באדר, ולמי שלא יודע יום עברי מתחיל משקיעת החמה ועד לשקיעת החמה למחרת, משמע שאם היום בבוקר התאריך הוא כ"ד באדר אז לאחר שהשמש תשקע יכנס תאריך כ"ה באדר לתוקף.

חלוקת ההזמנות הייתה פרויקט לא קל וחילקתי את ההזמנות לדודים שלי באופן אישי בחתונה של בן דוד שלי שהייתה בדרום, לא הייתה שם שום סימפטיה חוץ מאביו של בן הדוד שלי שהוא אדם מקסים עם נשמה טובה שהאיר לי פנים ביום חתונת בנו. במהלך התקופה קודם שעזבתי את המושב דיברו עלי במשפחה שאני מוכר את המִגְרָש ועשו לי הרבה מאוד פרצופים, חלקם אף באו בטענות אישיות, לא היה ברור לי כלל מה הם בכלל רוצים ומה הם מתערבים בהחלטות ובחיים שלי, אני מעולם לא התערבתי בחיים שלהם.

יום החתונה הגיע ונסעתי לאסוף את נערתי היקרה מסלון הכלות בקריות, קיבלתי צמרמורת בכל הגוף כשראיתי אותה שם, הייתה לה בדיוק את אותה השמלה שראיתי אותה לובשת בחלומי ומעבר לכך היא הייתה סופר יפהפייה!!! מרוב התרגשות זלגו דמעות מעיניי ואמרתי לאל בליבי תודה רבה לך מכל הלב אלוהיי על שזיכית אותי לשאת לאישה את נערתי היקרה והיפהפייה הזאת, נערת חלומותיי. רציתי לחבק אותה חזק אך היה אסור, היא עדיין לא נשואה לי, הלילה היא תהיה רק שלי ויהיה זמן לחיבוקים ולנשיקות במשך כל החיים יחד, אין צורך להקדים את המאוחר ואנו חזרנו בתשובה שלימה בכל הכח!

יצאנו לצילומים בנמל של העיר העתיקה בעכו והטיול היה ממש משחרר, את התמונות שקיבלנו לאחר החתונה לא היה הכי נעים לראות, תמונות נוף ולא רואים את הנוף בכלל, רק תצלומי תקריב עם יותר מדי תקריב, בטחתי בצלם שהוא יודע לצלם אך הסתבר שלא, היינו מאוכזבים מאוד מאיכות התמונות אך מנגד זה היה האירוע החריג היחיד בכל החתונה, תודה לאל שאלו רק התמונות.

בעקבות התמונות היה לי ויכוח עם הצלם, במעמד העסקה סיכמנו שאלבום דיגיטלי עולה לנו אלף ₪ נוספים לשאר העלות ובגלל התמונות ביקשתי ממנו שיבטל את האלבום הדיגיטלי ויוריד מסה"כ התשלום 1,000 ₪, הצלם ששינה את עורו ורצה רק כסף לא היה לו אכפת שהתמונות שלו לחלוטין לא תקינות,

לא היה לו אכפת מהסיכום שלנו ולמרות הכל הצלם דרש סכום מלא פחות האלבומים הרגילים שגם לא רצינו, תשלם אלבום דיגיטלי בכח ולא אכפת לי. אמרתי לו שאני משלם לו את מה שהוא מבקש ורק שידע שאנחנו ניפגש בעולם הבא לדון שוב בנושא הזה ואם יתברר שהוא גזל אותי תהיה לו בעיה גדולה, כמובן שלא הזיז לו ולא ישב לו על המצפון, מי חושב מה יהיה בעולם הבא? לעומתו אני שהייתי שם יודע ב- 100% שעל כל חטא קטן ידונו אותנו בהמשך, לכולנו אכפת רק מהעולם הזה ומהשכר שכאן, אך בעולם הבא מה יהיה שכרנו?!

כולנו רודפים אחר הכסף, חולמים להיות עשירים הרבה יותר ממאושרים, אומרים וחושבים שהכסף קונה ומשיג הכל, לא עצרנו אפילו לרגע קטן לחשוב: אם בחיינו כאן אנו זקוקים מאוד לשפע ופרנסה מהיכן נשיג אותם בעולם הבא? האם גם שם יש דרך להשיג שפע ופרנסה בצורה רוחנית כמו שניתן להשיג כאן? אם כן, אנחנו נרצה לרדוף אחריהם שם כמו שאנו רודפים כאן אחרי העושר! כיצד אנו נשיג בעולם הבא את העושר הרוחני הזה? כיצד נגיע לשמה עשירים?! הדרך לכך היא פשוטה, אם נתחיל בעולם הזה לרדוף אחרי האל בכך שאנו הולכים בדרכיו, מתפללים אליו, מאמינים בו, מודים לו על כל דבר קטן או גדול, טוב או רע שיש לנו בחיים, מקיימים את מצוותיו וחוקותיו, מאמינים בתורה שבכתב ובתורה שבעל פה, מאמינים בגאולה הקרובה ובמשיח בן דוד שיבוא, מאמינים שהאל הוא אחד יחיד ומיוחד ושהוא הולך להתגלות לכל יושבי תבל, עושים מצוות וחסד עם אחרים אם במילה טובה ואם בצדקה וגמילות חסדים, כשהגדול מכולם הוא שאנו חוזרים בתשובה ומתחרטים על שלא הלכנו בדרך האל יתברך ואנו עדיין רחוקים מאיתו מאוד, עכשיו זה הזמן לחזור בתשובה, ורק זו הדרך שלנו וזו התכלית שלנו, להתכונן למסע הרוחני אחרי החיים האלה. בדרך התשובה אנו נרדוף אחר האל ונידבק בו, נטהר את נשמתנו מהחטאים העוונות והפשעים, נתקדש ונהיה מובדלים מכל אומות העולם שלא קיבלו תורה וזכות כזאת להתקרב לאל ונתבדל מדרך היהודים אשר כלל לא הולכים בדרכיו, מדרך החילוניות ומדרך מדינת ישראל שרוצה שנהיה עם חופשי מהתורה והמצוות ומדרך האל בארצנו, מדינה שחרטה על דגלה להרוס את דרך האל ולהזיק באין סוף דרכים לאלו שהולכים ורודפים אחר האל בתמימות ובאמונה, מדינה שהאל ישים לה סוף וקץ בביאת משיח בן דוד ובשובה של מלכות יהודה.

אחד הדברים שחששתי מהם מאוד לקראת החתונה היה הכשרות באולם, יאמר לזכותו של בעל האולם טופז בעכו שאחת הסיבות שבחרתי באולם שלו היא שהוא מאפשר להביא משגיח ונותן סוג של ביטחון שאין לו מה להסתיר. הזמנתי משגיח שהכרתי וכמובן שהוא גבה תשלום על העבודה, טיפול מלא בהשגחת האירוע עלה 1,000 ₪, לא סכום קטן, אך הוא היה במטבח מהבוקר ועד הלילה והשגיח על כל מה שעושים שם ועל כל המזון שיגיע בסוף לשולחנות, הוא דאג שלא אחטיא אחרים במאכלות אסורים בשקצים, ברמשים ובחרקים, הוא דאג שהאורחים שלי יקבלו אוכל יהודי כשר למהדרין ללא שום חשש לכשרות המזון, 1,000 ₪ לעומת החטאת הרבים זה סכום זעום ושכרו בצידו, בהחלט מגיע לו על המאמץ והסיוע את הסכום שביקש, לייעוץ של שעה משלמים מאות שקלים, כל שכן גדול במקרה כזה שהאדם היקר עמל מהבוקר ועד הלילה למטרה קדושה ונעלה שיהודים יכניסו לגופם מזון כשר למהדרין.

ערב החתונה הגיע סוף סוף, הגענו לאולם ושהינו בחדר המתנה שיועד לנו, בינתיים הגיעו האורחים. מצד המשפחה שלי בדרום חשתי שאף אחד לא יגיע, לא היה טלפון אחד אפילו, לא לפני החתונה ולא לאחר החתונה לומר מזל טוב, בעקבות הדברים שאבא אמר לי שהוא לא יבוא לחתונה ואיים עלי שנראה מי תתחתן איתי אם הוא לא יגיע ביקשתי מאמא שתודיעה לו שבמידה והוא מגיע שלא יעמוד לצידי בחופה, הסיבה לכך הייתה שבעקבות המעשים האיומים שהוא עשה לי בתקופה האחרונה גופי החל לרעוד כשהוא היה נמצא נוכח בסביבתי, אני לא אעמוד רועד בחופה שלי ואהיה עצוב לראות אותו שם אחרי שהוא לא התקשר אפילו פעם אחת מהיום שעזבתי את המושב ולא חיפש איתי שלום, ההפך, הוא שלח את אמא שלי באיומים שהוא יתבע אותי על הוצאת דיבה על המכתב ששלחתי לרבנות הראשית עקב יחסו המבזה של הרב של המושב כלפיי, רב שהגיע לביתו של אבא לאחר שהוא קרא לו והלו לאחר שהוכחתי אותו על מעשיו ועל המחלוקת במושב החל לומר לי שאני לא יהודי ושצריך לשלוח אותי למוסד ויצא מביתו של אבא תוך כדי שהוא מחרף ומגדף אותי בכעס ובזלזול. לגבי אחי הגדול הייתה לי התלבטות קשה אם יבוא או לא, בחלום שחלמתי כשנה לפני החתונה ראיתי שאחי הגדול נמצא בחתונה שלי אך באופן מוזר, כאילו הוא שם ורק אני רואה אותו בטשטוש אך אף אחד אחר לא רואה אותו.

אביה של נערתי היקרה השתדל מאוד לכבד את האורחים ולקבל את פניהם, אנו בינתיים חיכינו לרגע בו אנו צריכים לרדת לחופה ועשינו חזרות אחרונות, אני ונערתי היקרה למדנו שוב ושוב את כל התהליך של החופה, זו חובה יהודית, לפני שאתה הולך לקנות דירה או רכב אתה בודק טוב טוב איך התהליך מתבצע, משום מה כשנושאים אישה ומתחתנים פעם בחיים (או פעמיים) לא מייחסים חשיבות לקשר ולקניין הרוחני שנוצר בחופה ע״י הקידושין והנישואין של הכלה, אנו קושרים בערב החופה 2 נשמות שונות לנשמה אחת ויחידה לקשר נצחי שממשיך גם לאחר העולם הזה, קשר שרק גירושין מפרידים את הנשמות שוב.

הייתי סקרן מאוד מי הגיע מהצד שלי, ידעתי שאחי הקטן ואחותי בדרך, מספר חודשים קודם החתונה השלמתי עם אחי הקטן, הוא התנצל על מה שהיה, סלחתי לו, גם אחותי הביעה התנצלות והשלמתי איתה למרות שהיא המשיכה להציק לי בעניין שאני לא מגיע יותר למושב, היא פשוט לא שמעה מעולם את הסיפור ואת מה שהתרחש, טפטפתי לה בכל שיחה קצת ממה שהיה כדי שתבין, היא עד היום לא רואה את כל התמונה לגמרי ועדיין יש עוד הרבה מה לספר. אחרי הכל גם אם יש חילוקי דעות אלו אחים שלי ואני אוהב אותם מאוד מאוד ומתפלל שהם יצליחו בחיים, שיזכו לדירת קבע כפי שחולמים ובמקום שרוצים, שירבו נחת מהילדים ושיזכו שהאל ימלא את כל משאלות ליבם לטובה.

הרגע שבו אני נושא לאשה את נערתי הגיע בסוף וירדתי איתה לאולם ביחד, הגיע הרגע לו ייחלתי כבר מעל לשנה עקב החלום שחלמתי שאני נושא אישה יפהפייה הלבושה בשמלה לבנה מהממת ואני חש כלפיה אהבה גדולה עד מאוד. אין דרך לתאר את התחושות האלה, שהמסע שלי לשאת אישה מקסימה כזו מגיע לקיצו ודרך חדשה של משפחה וחיים משותפים נפתחים לפנינו ברגע אחד.

נכנסתי לאולם לכיוון החופה והייתי מופתע, ראיתי את אחי הקטן ואחותי, ראיתי את אמא שלי, אמא שלה ואת הדוד שהביא אותם לאירוע בטובו, הסתכלתי מסביב ופעימה החסירה מליבי, אף אחד אחר לא הגיע לחתונה שלי. דודים ובני דודים שנסעתי אליהם אין סוף פעמים לתקן להם את המחשב התעלמו לחלוטין מהחתונה שלי ולא הגיעו, לא ביקשתי מהם כסף או מתנות, רק שיבואו לשמוח איתי, אני ונערתי היקרה נפגענו מכך, חתונה של יתומים והם לא הגיעו ולא זכו לשמח אותנו, הם לא זכו לבוא ולהעלות חיוך על פנינו.

אבא לא הגיע ובאמת שלא הייתי מופתע, הוא הרי אמר ואיים שלא יבוא, הוא הרי לא התקשר לפני החתונה ולא התעניין, אני לא הבן שלו אחרי הכל והתנתקתי ממנו לחלוטין תודה לאל, זו ההוכחה הראשונה שלי ויש עוד בהמשך.

הכאב הגדול שהיה לי בחתונה, כאב שיש לי עד היום, כאב שהסביר לי את שראיתי בחלום כשנה קודם החתונה היה שאחי הגדול לא הגיע בסוף לחתונה, אך הוא היה שם, עמוק בליבי! במהלך הריקודים ליבי בכה שהוא לא רוקד איתי, כך הבנתי את החלום שאני רואה אותו בחתונה אך אף אחד לא רואה אותו שם, אחי הגדול היה שם לנגד עיניי בליבי, דמיינתי כמה היה לי שמח אם הוא היה שם רוקד איתי ועצרתי את הדמעות, אהבתי את אחי הגדול מאוד למרות שהוא הרביץ לי וחנק אותי, למרות הזעם שלו כלפיי אחי הוא וקשר אחווה יש בינינו. צר לי עליך אחי שככה עזבת אותי, צר לי על הנתק הזה בינינו, יום יבוא ותפנה אלי בסליחה ובשלום, יום יבוא ונשב מחובקים ביחד שוב, אחים אנחנו וקשר אחווה צריך שיהיה בינינו לפחות בעולם הזה בתקופה הקצרה שלנו יחד כאן, חייכתי בחתונתי ביום שמחת ליבי אך כשראיתי אותך מולי ליבי בכה, מדוע אתה לא כאן? מדוע לא באת לחתונה שלי? ליבי בכה שלא הגעת לרקוד איתי ביחד, צר לי שכך הצליח השטן לסכסך בינינו ולגרום לך כעס כל כך גדול כלפיי, צר לי. עצרתי את הדמעות ביום שמחת ליבי, עצרתי אותם שלא ירגישו בצערי אחרים, דמעות שעד היום זולגות, זולגות על אותה שבת שבה הוכחת לי כמה אתה לא אוהב אותי יותר, שבת איומה שבה חנקת אותי כאילו רצית שתצא נשמתי, סלחתי לך כי יודע אני שעל פשעיי אני משלם, אך האל לא סלח לך כי לא חזרת בתשובה מהמעשה הזה, החזקת בדרכיך והמשכתה יחד עם אביך זמן רב להיות לי לאויבים, מתפלל שלא תגיע כך לעולם הבא ותפגוש את בוראינו ללא תשובה, מה תגיד לו? הרי לא עשיתי לך דבר, לא חיפשתי אפילו איך להזיק לך או לפגוע, עשיתי איתך רק טוב, התפללתי עליך שתצליח בחיים ונתתי לך יד ככל יכולתי, אני אוהב אותך מאוד ומוכן לעשות וויתורים כדי לחיות איתך בשלום כפי שהיה, כעסך גדול מדי וצר לי אם גרמתי לך לשנוא אותי, צר לי אם הרסתי את האחווה בינינו בעוונותיי. בתפילה שיבואו ימים טובים יותר ונשב שוב בשלום ובאחווה.

"שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד, הִנֵּה מַה טּוֹב וּמַה נָּעִים שֶׁבֶת אַחִים גַּם יָחַד."

(תהלים פרק קל"ג פסוק א')

זכיתי שאחי הקטן ואחותי הגדולה ובני ביתם כן הגיעו לחתונתי ברוך ה', שמחתי מאוד לראות את אחי הקטן ואת אחותי, אומנם הקשר בינינו נרקם מחדש אחרי המחלוקת שהתרחשה עם אבא, אך עדיין זה לא פגע באהבתי אליו. אחי הקטן רקד איתי מעט ושימח אותי מאוד, בנוסף לאלו הגיע אורח שהפתיע, בן הדוד היקר שלי שיום אחרי החתונה שלי גם אחות שלו זכתה להתחתן, בהתחלה לא ראיתי אותו לכן הופתעתי לראותו, הוא הגיע עם אמא שלי ביחד, בן דודי היקר לא הפסיק לשמח אותי ולרקוד, הוא היה בשבילי המלאך באירוע, בחור מקסים וטוב לב, בירכתי אותו והתפללתי עליו שיזכה להתחתן גם הוא, חיכיתי לחתונה שלו שאזכה לגמול לו בחזרה, לשמחתי הוא התחתן תוך שנה, אך לצערי אף אחד במשפחה לא טרח להודיע לי ורק לאחר חודשים שמעתי.

החופה הייתה אחד האירועים המרגשים בשבילי, כשנערתי נכנסה לאולם ניגשתי ללוות אותה כשברקע מתנגן שיר מהמם וההתרגשות הייתה מטורפת, לשם שינוי זלגו מעיניי דמעות רבות של אושר עצום שאנו סוף סוף מתחתנים, עכשיו אני מתחתן עם אישה שיש לה לב טוב ואמיתי, לב טוב שהוא מעל כולם! סוף סוף אחרי תקופה כל כך ארוכה ביחד אנו נקים משפחה ונחזור בתשובה, עכשיו יש לנו את הכח והיכולת להתקרב אל האל ולהביא ילדים יהודים לעולם.

הרב שהגיע לחתונה היה מאוד צנוע, שמחתי מאוד שהוא זה שקידש אותנו, לא רציתי יותר מדי פנסי, רציתי חתונה צנועה, רגועה, מכובדת ושגרתית מאוד. את ההוצאות המיותרות שלא תורמות לקשר ולחיים בהמשך עדיף לשמור בצד. כיוונתי היטב לברכות שהרב בירך, הוא היה ברור מאוד בלשונו ויצאתי ידי חובה מדין שומע כעונה. את שבע הברכות לא חילקתי לאורחים חשובים שהגיעו מסיבה פשוטה מאוד שלא הרבה מבינים או לא רוצים להבין את הסיבה הזו, שבע הברכות הללו הן כל כך חשובות כי הן אלו שקושרות את בני הזוג לנשמה אחת ויחידה לעולמי עד, צריך לומר אותם בכוונה גדולה ולהבין את הברכות, צריך עוד יותר שהאדם שאומר אותם יהיה שומר תורה ומצוות וירא שמים, בדרך הזו הקשר בין 2 הנשמות יהיה חזק יותר, אי אפשר לחלק ברכות כאלה חשובות לכל מי שמחפש כבוד ועלול לברך עם שגיאות וטעויות מרוב התרגשות, מעבר לכך גם אם יהיו בחופה משפחה שלימה של יראי שמים ותלמידי חכמים, ברגע שאתה נותן ברכה לזה אז השני יכול להיפגע שהוא לא קיבל ברכה בכלל,

או שהוא יפגע שההוא קיבל ברכה ראשון והוא קיבל בברכה שני, שכן לדעתו הוא חשוב יותר ומגיע לו הכבוד לברך ראשון או את הברכה המשמעותית יותר. לא ניתן לצאת מהתסבוכת הזאת ולכן הכי טוב לדאוג שהאדם שעורך את החופה יהיה ירא שמים והוא זה שיברך את שבע ברכות הנישואין כולן בעצמו. באופן הזה תחילת חייהם של בני הזוג תהיה טובה ביותר ותיטע יסודות מוצקים בין נשמת החתן לנשמת הכלה, יסודות שיובילו לכך שהחתן והכלה הללו לא ייפרדו לעולמים ולא יעלו על דעתם אפילו להתגרש בהמשך כפי שרואים לצערנו כל כך הרבה גירושין בימינו, גירושין שאין להם שום יסוד הגיוני או הלכתי, גירושין שצריך ספר שלם כדי לפרט מדוע הגענו למצב הזה ואיך יוצאים ממנו.

החופה הסתיימה ומיד חטפו ממני את הכלה, כל הנשים במשפחה שלה הגיעו ועטפו אותה בחום ואהבה כשהם מובילים אותה לרחבת הריקודים בצד הדרומי של האולם מאחורי המחיצות שעשינו כדי להפריד בין נשים וגברים, לצערי לא היו הרבה מי שיעטפו אותי כך, המשפחה שלי לא הגיע לחתונה שלי, נשמתי נכרתה מהם כנראה מעבר לציפיות, זו הייתה הרגשה לא פשוטה בכלל, אך יחד עם זאת מיד לאחר כמה רגעים הגיע אחיה הגדול ואחיה הקטן של אשתי יחד עם החברים שלהם ועם בן דודי היקר וכולם יחדיו נכנסו לרחבת הריקודים בצד הצפוני של האולם והחלנו לרקוד ולשמוח, אשריהם שזכו לשמח חתן וכלה.

במהלך החופה לא הפסקתי לחייך, אלו היו הרגעים שהייתי המאושר בעולם, בליבי פצחה תפילת הודיה לאל יתברך: "תודה לך אלוהי על שהעלית אותי מבור שאון מטיט היוון והקמת על סלע רגלי, אויבים רבים הערימו עלי סוד להשמיד אותי ולהורגני, סיפרו עלי רעות מבלי מיספר ובדברי שקר סבבוני ואמרו עלי דברים קשים היורים כחיצים וכחרב חדה מלשונם, חשבו שאין לי תכלית ואין עתיד לחיי, לעגו לי והטיחו בי אשם על דרכיי התמימים, הלכתי איתך יד ביד אלוהיי כשהללו לעגו לי ולרצוני ללכת בנתיב משלי ולבנות לי עתיד כרצוני, באיומים התקוממו כנגדי להפחידני ולהרע לנפשי שאמשיך ואמעד ולא אקום עוד לעולם, אך אתה אלוהיי ראית משמים והשקפת על כל זאת, אמרת מה אדם זה אנוש שביום אחד נעלם מעולמך יבוא וישפיל דך ונכאה לבב, ראית אלוהיי את כאבי הרב ודמעותיי על שבעוונותיי הרבים נפלתי לידיים של אישה הרעה ממוות ולא עלה בידי הזכות להקים בית יהודי בישראל כפי שחלמתי כל חיי,

ראית אלוהיי את הצער בליבי ואת הדמעות שזלגו כנחל אין סופי, הושטת לי יד אלוהיי וחיבקת אותי בימינך, מצרה עמוקה הצלת אותי אלי, מבור שאון שלבד לא יכולתי לעלות ממנו, רוממת אותי וגידלת אותי והענקת לי חיים חדשים, הענקת לי את האישה הטובה הזו שאני נושא הרגע כדי לחיות איתה לעולם, הענקת לי דרך ונתיב עם חלומות שעוזרים לי למצוא את הדרך החדשה שלי, חלומות בהם אתה מספר לי את שהולך להתרחש ונותן לי צעד אחד לפני אויביי, נותן לי כח חדש שלא יזיקו לי אויביי ושלא יראו במפלתי ומאין יכולתי לעלות, אתה אלי אהבתיך אהבת נפש עזה, ארדוף אחריך לעולם ואומר לך תודה רבה, תודה לך אלי, תודה על שאתה אל מיוחד, אל אחד שאין שני לו, אל יחיד העומד לצד יחיד בצר לו ובמצוק שלא פוסק, יחיד שעומד לבדו וכל העולם מסביבו מתנגד לדרכו ולבחירתו, בימים שיורד בהם גשם של צער שאי אפשר לתאר גשם של דמעות שלא פוסקים היית שם אלוהיי והקשבת לזעקה ולרחשי הלב שלא פוסקים לעולם, נתת לי יד ואספת את הדמעות בהבטחה להשתמש בהם בעתיד, חשתי אותך בכל שלב אלוהיי, הגעת והרגעת אותי, ליטפת ואמרת מילה טובה, אמרו עלי אבד שמו, יצא מדעתו ואין לו תקנה, נידוני ורמסו את נשמתי העדינה, בטחתי בך אלי, רק בך נשענתי ועמדתי כחייל שלך מול כולם כשאני יודע שאתה כל יכול ואתה תלחם לצידי מול אויביי, הושעת אותי מהמצר ומהיגון האין סופי, אתה כוחי ועוצם ידי ומבלעדיך כעלה נידף אני וחיי שיעופו ברוח וייעלמו לעד, ארדוף אחריך ולא ארפה, גם אם אפול בגיהינום ואשרף למען ייחוד קדושת שמך אוהב אותך ואומר לך תודה על הכל, אין סוף למילים שלי על שעשית למעני, נשאת אותי על כנפי נשרים ובכל הדרך לחיים החדשים הגנת עלי שלא יהרגוני, שלא ישמידו אותי לגמרי, בלילות שעצמי את עיניי תוך כדי שאני חושב רק עליך אלוהיי ומתוך שיחה ותפילה אליך נרדמתי על משכבי בלילות, אם רק היה אפשר לחבק אותך אלי ולומר לך תודה מכל הלב, לומר לך שאני אוהב אותך ולהישרף לאחר מכן מרוב קדושתך וגדלותך שאין לנו דרך להבין הייתי מוכן לכך עכשיו ברגע זה, אתן לך הכל אלוהיי על החסד והמתנה הזאת שהענקת לי, אישה טובה, בית חדש, חיים חדשים, אתן לך את נשמתי ואת כל שתבקש, אסיים את ספרי ואספר לכולם שאתה קיים, שטעיתי בגדול שלא האמנתי בך, טעיתי והטעיתי אחרים בטיפשותי, אכתוב את דבריך ככל יכולתי ואספר לכולם שאתה אל אחד!

אם רק תיקח את קולי ואת שירתי למרומים, שישמעו המלאכים ושרי מעלה, שישמעו משרתיך וכל בריאותיך בכל מקום שהם נמצאים, אשיר לך שירה אין סופית אלוהיי, לנצח נצחים אספר נפלאותיך ואומר לכולם שאתה הוא אלוהינו, איך אפשר בלעדיך? איך שכחנו אותך אלוהיי? אנא אלי גלה את הודך והדרך על כל יושבי תבל אלוהיי, פרוס את ידיך על השמים הארציים ובוא לעולמינו, לעולם נשכח ונעלם בו שכחו בריאותך את בוראם ויוצרם, שכחו כאילו היית עובר אורח שנתקלו בו במהלך היום, שכחו להסתכל מסביב ולהבין מי ברא הכל, בשירתי אליך אלוהיי אני מבקש בוא אלינו וגלה את מלכותך על כל יושבי תבל, הראה את חיבתך, באהבה הבא לנו את הגאולה ואת הישועה לה אנו מחכים, מחכים ליום בו נהלך לצדך יחד בגן עדן ונהיה קרובים אליך עוד יותר מהעבר, אל תשכח אותנו כאן לנצח נצחים, אנא תקום ותושיע אותנו מגלות שכינתך. מכל הלב תודה לך אלי על שהקמת בית יהודי נאמן בישראל, תודה לך על שהחזרת אותנו בתשובה, תודה לך שחיתנת אותנו כאבא אוהב, תודה לך שלא עזבת אותנו למרות שלא הלכנו בדרכיך ולא שמרנו מצוותך, תודה לך אלוהיי על אין סוף טובות וחסדים שגמלת עמנו, גם אם אמשיך לכתוב כל ימי חיי זה לא יספיק לומר לך אלוהיי תודה על שהצלת אותי והרמת אותי מעפר ומדלות.

תפילת חנה (שמואל א' פרק ב')

״וַתִּתְפַּלֵּל חַנָּה, וַתֹּאמַר, עָלַץ לִבִּי בַּיהוָה, רָמָה קַרְנִי בַּיהוָה;
רָחַב פִּי עַל אוֹיְבַי, כִּי שָׂמַחְתִּי בִּישׁוּעָתֶךָ: אֵין קָדוֹשׁ כַּיהוָה, כִּי אֵין בִּלְתֶּךָ;
וְאֵין צוּר, כֵּאלֹהֵינוּ: אַל תַּרְבּוּ תְדַבְּרוּ גְּבֹהָה גְבֹהָה, יֵצֵא עָתָק מִפִּיכֶם:
כִּי אֵל דֵּעוֹת יְהוָה, ולא (וְלוֹ) נִתְכְּנוּ עֲלִלוֹת: קֶשֶׁת גִּבֹּרִים, חַתִּים; וְנִכְשָׁלִים,
אָזְרוּ חָיִל: שְׂבֵעִים בַּלֶּחֶם נִשְׂכָּרוּ, וּרְעֵבִים חָדֵלּוּ, עַד עֲקָרָה יָלְדָה שִׁבְעָה,
וְרַבַּת בָּנִים אֻמְלָלָה: יְהוָה, מֵמִית וּמְחַיֶּה; מוֹרִיד שְׁאוֹל, וַיָּעַל:
יְהוָה, מוֹרִישׁ וּמַעֲשִׁיר; מַשְׁפִּיל, אַף מְרוֹמֵם: מֵקִים מֵעָפָר דָּל, מֵאַשְׁפֹּת
יָרִים אֶבְיוֹן, לְהוֹשִׁיב עִם נְדִיבִים, וְכִסֵּא כָבוֹד יַנְחִלֵם:
כִּי לַיהוָה מְצֻקֵי אֶרֶץ, וַיָּשֶׁת עֲלֵיהֶם תֵּבֵל: רַגְלֵי חֲסִידָו יִשְׁמֹר,
וּרְשָׁעִים בַּחֹשֶׁךְ יִדָּמּוּ: כִּי לֹא בְכֹחַ, יִגְבַּר אִישׁ: יְהוָה יֵחַתּוּ מְרִיבָו, עָלָו
בַּשָּׁמַיִם יַרְעֵם יְהוָה, יָדִין אַפְסֵי אָרֶץ; וְיִתֶּן עֹז לְמַלְכּוֹ, וְיָרֵם קֶרֶן מְשִׁיחוֹ.״

פרק כ"ו

מתנה משמים

החתונה הסתיימה, לקחנו חופש של שבוע ימים מהעבודה רק בשבילנו, להיות ביחד, לא היו לנו סעודות של שבע ברכות בכל יום ושבת חתן לא חגגו לי, את שבע הברכות במקרה הספציפי שלנו לא היה חיוב לעשות על פי ההלכה, אלו יהיו ברכות לבטלה. שכרנו רכב קטן לחסוך בעלויות ובדלק, חברת ההשכרה הביאה לנו במקום ובאותה עלות מזדה 3 ענקית, שמחנו מאוד והודינו לאל. נסענו בליל החתונה לצימר בנהרייה ולמחרת לצימר נוסף, תוך כדי הבילויים היינו אמורים לפנות את יחידת הדיור בעכו ולעבור לגור בנהרייה בבית שרכשנו, מצב הבית שקיבלנו עבורו מפתח ביום החתונה היה נוראי ומלוכלך מהיסודות, מנגד הריצוף היה במצב טוב והמטבח מעט מלא היה יפה, שירותים ומקלחת נעימים מאוד ובסה"כ הבית היה בדיוק מה שרציתי, במקרה הוא גם היה בדיוק בגודל של הדירה של אבא באופקים שלא רצה לאפשר לאחי להשכיר לי אותה, אמרתי לאחי על כך שהאל רואה מלמעלה וכל מה שאבא לא יעזור לי בחיים האל יחליף אותו ויעזור לי בעצמו, ידעתי שהאל לא יניח לי להיות נע ונד תמיד, אומנם אני גר בקומה רביעית ללא מעלית ולאנשים רבים קשה לעלות במדרגות למעלה אך לי לא קשה, השכר בעלייה זו הוא נוף מדהים ביותר שאין שני לו בכל דירה אחרת שראינו, מצד אחד רואים את הים, מצד שני את השדות היפהפיים, מצד שלישי עצים רבים והרים מדהימים, בכל בוקר אני פותח חלון ונותן מבט להסניף קצת נוף ולומר לאל תודה, תודה לך אלוהיי על הדירה ועל המקום ללון, תודה על כל מה שהענקת לנו, תודה רבה לך על הנוף המדהים הזה בו אני רואה את גדולתך ואת נוכחותך בעולם בָּחַיּוּת שאתה מעניק לכל הטבע המדהים הזה.

בזכות הרכב הגדול שקיבלנו יכולנו להעביר את הציוד שלנו מעכו לנהרייה, הייתי ממש שמח ומאושר לעבור לדירה החדשה בנהרייה, העיר שבה זורם נהר מדהים ביופיו שבימי החורף גועש ומצהיר: "ראו כמה גשם העניק לכם האל".

"הוּא יִבְנֶה בַּיִת לִשְׁמִי, וְהוּא יִהְיֶה לִּי לְבֵן וַאֲנִי לוֹ לְאָב."

(דברי הימים א פרק כ"ב פסוק י')

בחסדי האל בלבד זכיתי לאשה ולדירה, הבית זו האשה והאשה זה הבית, הדירה היא המקום בו אנו זוכים לבנות ביחד בשותפות בית יהודי נאמן בישראל. האל היה לי לאבא שהדריך ועזר בכל הדרך, הוא שלח לי אנשים סבלניים וטובים שיעזרו לי, בכל הדרך כשאנשים דיברו אלי ידעתי להבדיל בדברים מה הם אמרו ומה האל אומר לי, עד היום האל נמצא בכל מקום ובכל אדם שיש באשר שהוא, הוא מדבר אלינו מכל עבר ומכל פינה על ידי האירועים בחיים, ע"י עונשים וטובות החיים לעומתם, ע"י משפחה וחברים וסתם אנשים זרים שפגשנו היום, גם בדרך כשאנו נתקלים באבן או שסתם היום שלנו לא מוצלח האל פונה אלינו, מי שלומד להקשיב והוא נקשר אל האל באהבה אז הוא רואה אותו בכל מקום.

עכשיו אני צריך להקים משפחה, ציווי התורה לגבר להביא לעולם בן ובת, עכשיו יש לי אישה שתסייע לי לקיים את המצווה וביחד נקים משפחה חדשה ההולכת בדרך האל, משפחה של יהודים ובעזרת האל של צדיקים ויראי שמים.

לאחר שהתבשרתי שהילד שלי שהיה אמור לבוא לעולם נרצח באכזריות, עברתי תקופה קשה מלאה צער ויגון, זכרתי את החלום בו אימו קורעת אותו לגזרים ופוגעת בגופו ובנשמתו, בכיתי המון על שנלקח ממני ילדי היקר שחיכיתי לו שיבוא לעולם, התפללתי על שרגא רבות שיזכה למקום טוב בעולם הנשמות, פניתי אליו בסליחה על שגרמתי לו את הצער הזה בעוונותיי הרבים, הבטחת לו שאנו נהיה ביחד בעולם הבא ולאחר תחיית המתים, יש לנו עוד נצח להיות יחד ולבלות האחד עם השני, ילדי היקר שנקטף בעודו בבטן אימו באכזריות נוראית. בדמעות שהגיעו בעקבות ילדי שאבד התפללתי לאל רבות שיעניק לי בן אחר, שאזכה לשאת אישה עם לב טוב שתגן על הילדים שלי ותשמור עליהם מכל פגע, התפללתי בלי סוף שאזכה להזדמנות שנייה ושאזכה להביא בן זכר לעולם. תפילותיי הגיעו מהסיבה הזאת שאיבדתי את ילדי ומהסיבה הקודמת שקדמה לה שרציתי כל כך לעשות את רצון האל ולהביא בן ובת לעולם ולקיים את מצוותו:

"וַיְבָרֶךְ אֹתָם אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר לָהֶם אֱלֹהִים פְּרוּ וּרְבוּ וּמִלְאוּ אֶת הָאָרֶץ וְכִבְשֻׁהָ"
(בראשית א' פסוק כ"ח)

תפילותיי לא אחרו להגיע ואשתי היקרה זכתה להיפקד בזרע של קיימה מיד לאחר הטבילה הראשונה במקווה שהייתה לאחר החתונה, האל לא הניח לנו להישאר לבד זמן רב, מספיק היינו בחיים בלי הורים ועכשיו אנו נהיה הורים.

בתחילת החודשים הראשונים להריון האל בישר לי שייוולד לי בן, חלמתי שאני מטייל איתו בשדרות הגעתון בנהרייה ואנו הולכים יד ביד והוא מחייך בלי סוף, בנוסף לחלום אחר בו אני מבקש מבני לאכול והוא מסרב, חשתי את הרחמים אליו עוד לפני שהוא נולד וסיפרתי לאשתי על כך שזו הרגשה אחרת לחלוטין מכל הרגשה של דאגה וחמלה שחוויתי עד היום, כך התבשרתי שיש לי בן. ביקשתי מאשתי שלא תבצע אולטרסאונד כי אין צורך בכך ואשתי שהיו לה עדיין את הספקות בדבריי הלכה לעשות בדיקה שגרתית והתביישה לומר לרופאה שהיא לא רוצה לעשות אולטרסאונד כי כנראה רצתה לעשות ולדעת, היא חזרה עם הבשורה שאמרו לה שיש לנו בן, אחרי כמה חודשים אמרו לה בבדיקה אחרת שיש לה בת והיא התבלבלה לגמרי, הסברתי לה שהם לא תמיד יודעים לקרוא מה שרשום על המסך כמו שצריך, הבטחתי לה שיהיה לנו בן זכר, לא בת ולא חצי בת ולא חצי בן בת, זה בן זכר גבר גבר שיצא בקרוב לעולם.

תשעה חודשים חלפו, יום יום חיכינו לרגע המיוחד שהקטן שבועט וזז יום וליל יפגוש אותנו ויאמר שלום לאבא ואמא ושאנו נפגוש את היקר לנו מכל וכל. כל שבת הייתה מלווה בתהיות האם האישה תלד השבת? אני הייתי בטוח שכן, מסיבה פשוטה מאוד, ידעתי שהאל יפצה אותי על שנזרקתי ביום שבת מביתי, ידעתי שבני שאיתו אנו נהיה משפחה חדשה יגיע ביום שבת מידה כנגד מידה, ביום שבו ניסה אחי הגדול לעקור את נשמתי אקבל נשמה חדשה במתנה.

ביקשתי מאשתי להכין תיק קודם השבת ושיהיה בו כל מה שהיא רק צריכה, בליל שבת החלו הצירים בהדרגה ולפנות בוקר ירדו המים, האישה סבלה מאוד, התפללתי שחרית ומוסף בבית במהירות כדי שלא תישאר לבד, אכלתי סעודת שחרית של שבת כדי לא לפספס את המצווה ומיד הזמנו מונית שתיקח אותנו למחלקת יולדות במרכז הרפואי גליל מערבי בנהרייה.

כפי שרשום באחד משירי השבת: "שומר שבת, כדת מחללו", לפעמים צריך לחלל את שבת על פי דרך הדת, היהדות שמלמדת אותנו מתי וכיצד מחללים, כדת חיללתי את השבת שכן מדובר ביולדת ופיקוח נפש דוחה את יום השבת, התורה ניתנה לנו כדי שנחיה בזכותה בעולם ולא שנמות על ידה חס ושלום, התורה נתנה לנו כדי שנזכה לקיים אותה בעולם הזה ואיך נקיימה אם נמות?!

"וּבָחַרְתָּ בַּחַיִּים, לְמַעַן תִּחְיֶה אַתָּה וְזַרְעֶךָ." (ספר דברים פרק ל' פסוק י"ט)

הגענו למרכז הרפואי כשגשם זלעפות ניתך ארצה, האל המטיר כמויות אדירות של גשם מהשמים ברחמיו ובחסדיו הרבים, לא נשכח את היום הזה, אחד הימים הקשים ביותר בחיים שלנו, הלידה התנהלה כמו שצריך ובטבעיות, אך הבן היקר פשוט לא רצה לצאת, אני דיי הבנתי אותו, לבוא לעולם שכזה?! אך זהו רצון האל שאנו נהיה כאן ונביא משמעות לנשמה שלנו בבחירות שנעשה, זו התכלית של כל אחד מאיתנו להכיר את הבורא דרך העולם הזה בו האל נעלם, אנו כאן בשביל לרדוף אחרי האל מתוך ההסתר וללכת בדרכיו ובנתיבותיו שכתב לנו בתורה בתרי"ג מצוות ובאין סוף מעשים טובים, דרך שיבחרו בה רק בני האדם שחפצים להתקרב ליוצרם ולזכות לחיי נצח ולחיים טובים בעולם הזה.

מהזריחה ועד השקיעה האישה סבלה מצירים שכאבו לה מאוד ויותר ממה שהיא חשבה שיכאב, גם לי כאב מאוד ודמעות זלגו מעיניי על כאביה של אשתי, ללא ספק קשה להביא ילד לעולם וזה אחד הקשיים הגדולים ביותר שחוויתי, מנגד ידעתי שבסוף הכל יהיה בסדר, לא ידעתי באיזה אופן, אך ידעתי שיהיה. במהלך היום התבוננתי לעבר החלון מהמקום בו ישבתי בחדר בו יולדת אשתי ומיד הבנתי גם מהיכן התחושה שלי שאשתי תלד לשבת הגיעה, זה היה החלון שחלמתי עליו ולא הבנתי כשהתעוררתי מה הקשר לחלום על חלון כזה?! התחושות נשארות מהחלומות, ולא יכולתי לשכוח את החלון הזה כי הוא פנה לעבר רצפת בטון שהייתה בגובה שלו ולעבר קיר נמוך מבטון בצע אפור אפל, פשוט ראו מהחלון רק בטון בצבע אפור, לא יכולתי לשכוח את המראה הזה, הבנתי שזה יהיה יום אפור וחיכיתי שיסתיים חיכיתי שתצא השבת ושהלידה תגיע לסיומה, האישה לא ילדה למרות שהייתה פתיחה מלאה אך הילד לא ירד, פשוט לא רצה לצאת, הרופאה הייתה יותר לחוצה ממני והחליטה שהם מבצעים ניתוח קיסרי בסופו של דבר, אפידורל כלל לא עזר לכאביה של אשתי ולצירים, יש כאבים שהאל פשוט נותן ושום דבר בעולם לא יסייע לנו להתחמק מהם, מי שחושב שהוא יכול להתחמק מהכאב שמגיע יוכח לו שהכאב יגיע ממקום אחר.

הגיע זמן רבנו תם בצאת השבת והאישה נכנסה מיד לחדר הניתוח הקיסרי, אחרי ששמרתי שבתות עד לצאת הכוכבים על פי שיטת רבנו תם הבנתי שזו שעת המתנה שלי, שעת השכר שלי, שעת המתנה מהאל, בן במתנה עם נשמה שנבראה בצלם אלוקים, מתנה שרק האל לבדו ובכבודו יכול להעניק לאדם.

במהלך הניתוח הקיסרי התפללתי ערבית וכשהגעתי לברכת הטוב והמטיב והתחלתי לברך: "ברוך אתה יהוה..." נפתחו הדלתות של חדר הניתוח וכשאני מסיים את הברכה: "הטוב שמך ולך נאה להודות." ראיתי את בני לראשונה!!!

בני היקר והאהוב, חיכיתי לך כל כך הרבה זמן ועברתי כל כך הרבה ייסורים עד שתבוא לעולם סוף סוף, כמה שאתה יפה בני היקר כמה שאתה אהוב בליבי.

התחושה העצומה שחוויתי באותם רגעים לא עוזבת אותי עד היום פשוט, הוא היה ילד כל כך יפה, עמדתי והסתכלתי בו והוא חייך, פשוט שכב וחייך לי, עמדו לידי בני דודינו שאמרו "מברוק" והודו שהוא יפה ומיוחד, גם הם לא הפסיקו להתבונן בו, הוא פשוט חייך אלינו והיה לו אור וחן שלא ראיתי מעולם.

בשבילי ובשביל אשתי בני נולד בשבת שכן שמרנו שבת עד לזמן רבנו תם, מצד שני הוא נולד מיד עם צאת השבת ביום חדש שהתחיל עם שקיעת החמה, יום ראשון כ"ד בטבת התשע"ג, יום אחד כנגד אל אחד שהעניק לי בן במתנה, מתנה שקיבלתי בעצם יום השבת שלי, בני נולד בשעה מיוחדת בין קודש לחול, בין האור לבין החושך, בין יום השבת לבין ששת ימי המעשה בני הופיע פתאום.

אשתי היקרה הייתה מורדמת בעקבות הניתוח הקיסרי ונמצאה בחדר התאוששות באותם רגעים, הרגשתי ממש איך אני ואלי שבשמים מתבוננים יחד בבני היקר, הרגשתי את החדווה שהייתה לפני האל בשמחתי על שנולד לי בן, הרגשתי שזה לא רק הבן שלי, זהו בנו של האל, בן יהודי שנשמתו חלק מהאל, הייתי לבד אומנם ללא משפחה מסביב אך האל שהפך לחלק ממשפחתי היה שם.

סיימתי להתפלל ערבית והלכתי לביתי להביא את הטלפונים הניידים שלנו, להתקלח מהר ולשוב למרכז הרפואי במהירות לפני שאשתי היקרה תתעורר, אמרו לי שייקח לה לפחות שעתיים להתעורר ואני חזרתי מהר יותר משעתיים, בינתיים בני היקר הצטרף לתינוקיה וכשהגעתי התברר לי שאשתי כבר יצאה מחדר הניתוח והיא ממתינה לי בחדר התאוששות, ניגשתי אליה עם חיוך רחב, היא עדיין לא ראתה את בנינו היקר, סיפרתי לה כמה שהוא יפה ושהכל בסדר איתו ודואגים לו במסירות ויש לו את כל מה שהוא רק צריך כדי שלא תדאג.

צלצלנו למשפחה של אשתי ובישרנו להם על המתנה היפהפייה שקיבלנו, צלצלתי גם לאחי הקטן ולאחותי לספר להם על הבשורה המשמחת שנולד לי בן.

"טוֹב לְהֹדוֹת לַיהוָה וּלְזַמֵּר לְשִׁמְךָ עֶלְיוֹן." (תהלים פרק צ"ב פסוק ב')

ביקשתי מספר פעמים שייתנו לאשתי לראות את הבן אך היה מאוחר מדי, לא היה מי שיטרח בשעות האלה למענה. חשבתי שאני יכול להישאר לצידה של אשתי בלילה, אך בשעה שתיים בלילה נאמר לי שאני חייב לעזוב את המקום. חזרתי למחרת עם כל מה שאשתי צריכה, היו לה ימים קשים מאוד, להביא ילד ראשון לעולם ואמא שלך לא לצידך זה לא קל, בחסדי האל קיבלתי את המילים מלמעלה ועזרתי לה במה שאני יכול, לקחתי מהעבודה חופש עד למחרת הברית, היינו עד יום רביעי בערב בבית החולים כי לא רצו לשחרר את אשתי, התעקשנו וחתמנו להם על מה שרק ירצו וחזרנו סוף סוף אני אשתי והבן היקר לביתנו.

משפחה חדשה בישראל, עכשיו אנחנו כבר לא לבד, אנחנו אבא ואמא לבן. זכיתי לפגוש את הרב שאין כמותו, הרב שכשהגעתי להתפלל לראשונה בבית הכנסת על יד ביתי בנהרייה ידעתי שהוא יעזור לי עם המזוזות בבית החדש, פשוט ידעתי שהוא צריך לעזור לי וניגשתי אליו לאחר התפילה, ראיתי עליו ששכינת האל נמצאת עימו, הבנתי שהוא לא רק תלמיד חכם פשוט אלא רב, התברר לי ממנו שיש לו מזוזות מהודרות המוכנות בחדר הסמוך לבית הכנסת, הודיתי לאל על הסיוע שהוא מעניק לי ושולח לי אנשים טובים כאלה שיעזרו לי. הרב היקר עזר לי גם עם הברית מילה, ביקשתי ממנו שיהיה סנדק כי הוא היה גם זה שעזר לי למצוא אולם טוב לעשות בו את הברית, הוא עזר לי מכל הלב ורציתי לגמול עימו טובה ולהעניק גם לבני מנגד סנדק עם מידות טובות שכאלה, האל העניק לי סיוע רב דרך הרב היקר בדרך החדשה שלי בנהרייה, שירבו רבנים כמותו בישראל, שכן לצערי נתקלתי ברבנים שהם לא רבנים אלא אנשי שררה וכבוד בלבד, האל זועם על מעשיהם ועם כל הכיפה והזקן והתורה והמצוות הם ישלמו על חטאים רבים שיש מתחת לידם, האל יעמידם לדין ולא יחוס עליהם, על שפגעו בנפש אחת מישראל או נפשות רבות, רבנים שמעוררים מחלוקת בציבור ודואגים לכבודם יותר מאשר לכבוד האל, רבנים שמחזיקים בשם התורה כדי לכופף יהודים אחרים למטרות השררה שלהם ומכים במי שלא רוצה לבצע, לכן עלינו להתרחק מרבנים שמחוברים לשררה וכבוד ולכל מפלגה כזו או אחרת, רב אמיתי לא תשנה לו מפלגה ושררה אלא ישנה לו שהלב של יהודי חברו נמצא באפלה רחוק מהאל בחושך החטאים והטומאה, לא הפתק ששמים בקלפי אלא הפתק שקיבלנו במעמד הר סיני והוא חרות על הלוחות לבחור באל אחד בלבד!

כשתשוב הנבואה לישראל יחד עם ביאת משיח בן דוד הנביאים שיבחרו ע״י האל כאליהו הנביא שיתגלה בקרוב יוכיחו את הרבנים הללו על חטאיהם הרבים, לא שאני נביא, אך כשניסיתי לעורר בתשובה את רב המושב שבו גרתי מתוך כאב למחלוקת שהגיע בעקבותיו, מחלוקת שבעקבותיה הוא לא מתפלל עם תושבי המושב אלא במניין משלו עם מעט מהאנשים ההולכים אחריו בתמימות, כמו שסיפרתי בעקבות התוכחה שלי קיבלתי מילים קשות שאני לא יהודי בכלל, ביזיונות ואיומים שאזהר ממנו כי אם הוא יקפיד עלי אני עלול למות מהקפדתו, ביקשתי שיקפיד כדי להוכיח לו שהוא טועה, מעבר לכך שהייתי מוכן למות כדי לבצע את רצון האל שהיה להוכיח אותו, הסברתי לו גם עד כמה הוא לא פוקח עיניים לאיתותים של האל, האצבע שלו נחתכה הווי אומר אתה לא מצביע לכיוון הנכון, בנו הצעיר עבר תאונה קשה ואינו מתפקד ככל האדם, האל מקפיד יותר על אנשים עם השפעה שגורמים למחלוקת מאשר על אנשים פשוטי עם, האל מקפיד עוד יותר על אנשים המחללים את שמו, ההולכים בדרכי האל ויוצרים מחלוקת בציבור ומחזיקים בה הם המחללים בציבור את שמו של האל, בעוון המחלוקת גם תינוקות נהרגים וגזירות קשות ורעות באות לעולם עקב כך. עשה לך רב משמע רב שמנחה אותך בדרך האל כדי שתעבוד את האל בלבד ולא כדי שהרב ישעבד את נשמתך לצרכי השררה או לצרכים הפוליטיים של מפלגתו. יש איסור תורה לסייע למדינת ישראל וטעו כל אלו שהסכימו להתחבר אליה, הללו לא ידעו ששורש הקמתה של מדינת ישראל הגיע מהצד האחר של השטן, מדינה שמראה לנו סמלים יהודיים כדי לשבות את נשמותינו ולעקור מהם את היהדות ואת התורה והמצוות, כל רב שדואג לאחריתו יתנתק מכל תפקיד שררה השייך למדינת ישראל ויסב את הזמן והכח שהתפנה לקירוב לבבות של יהודים לאביהם שבשמים וקירוב אומות העולם לאמונה שיש אל אחד בלבד, אלוהינו, אלוהי אברהם יצחק ויעקב, לשם צריך לתת את כוחות הנפש ולא לצד האחר הוא מדינת ישראל מלכות הרישעה האחרונה של ערב רב השולט עלינו היום, רבנים גם אליכם אני פונה בספרי, הגיע הזמן להתנתק ממדינת ישראל וערב רב, הגיע הזמן לחזור בתשובה מהרעיון הזה שמדינת ישראל היא תחילת גאולתנו.

בתקווה שכולנו נזכה לשוב אל האל בתשובה ונתחרט על פשעינו וחטאותינו הרבים ועל חילול ה׳ שגרמנו בציבור, כולנו צריכים לשוב אל האל בתשובה.

מה הסיכויים שככה במקרה האירועים הבאים יתרחשו במציאות? בפוקס?! יום ההולדת שלי חל ב- כ' באדר ו- ה' (5) ימים אחריו כנגד האל שאנו מכנים ה' הגיע תאריך כ"ה באדר בו זכיתי לשאת את אשתי היקרה והאהובה לאישה, בדיוק בגיל 29 שזה בגימטרייה כ"ט הווה אומר כַל טַוב אכן זכיתי לאישה עם לב טוב שהיא כל טוב בשבילי ובשביל ילדינו. לא רק אני אלא גם אשתי ילדה את הבן היקר ה' (5) ימים אחרי יום ההולדת שלה שהיה בי"ט בטבת ככה שבנינו נולד בכ"ד בטבת, כ"ד בגימטרייה 24 כנגד השם שכבר החלטנו מראש לקרוא לו, שמו שבגימטרייה קטנה גם יוצא 24 כנגד יום כ"ד בטבת בו הוא יצא לעולם. יוצא מכאן ש- 5 ימים לאחר יום ההולדת שלי קיבלתי את אשתי היקרה במתנה ו- 5 ימים לאחר יום ההולדת של אשתי קיבלנו את הבן שלנו במתנה משמים, האל שאנו מכנים ה' העניק לנו אין סוף של מתנות בשנה אחת, בשנת ה- 29 לחיי שנת כ"ט לחיי קיבלתי מהאל את כַל הטַוב שביקשתי מאיתו במשך שנים.

בשנה הזאת מצד אחד זכיתי להיכנס לביתי יחד עם אשתי האהובה ולחיות יחד חיים בקדושה ובטהרה, אין יותר איסור נידה, אין יותר תאוות ויצרים רעים, בית יהודי בו אישה מדליקה נרות שבת, מפרישה חלה כשהיא מכינה לחם לשבת ושומרת על טהרה בספירת שבעה ימים נקיים וטבילה במקווה כדת וכהלכה. מצד שני עם ההתקרבות העצומה הזאת לאל והתשובה שעשינו על חטאותינו עלינו יחד משאול תחתיה וזכינו למתנה הנפלאה הזו, לבן, תוך פחות משנה קיבלנו את הבן היקר לנו מכל שהכניס לחיינו אושר ואור גדול, שמחה ואהבה, הבן שהפך למרפא לכל מכאובי חיינו, הבן שהוא האושר של חיינו ומעולם לא ידענו שזה האושר שהוא יעניק לנו כשהוא יגיע, המושג היחיד שהיה לי כפי שסיפרתי התגלה באחד החלומות שחלמתי שאני מבקש ממנו לאכול והוא עושה לי בראשו תנועה שהוא לא רוצה לאכול, זו התחושה של הדאגה והאהבה העצומה שחשתי לבני היקר: "תאכל בני, תאכל נשמה יקרה שלי" והתעוררתי מהחלום עם התחושות שיש לי היום כאבא, חיכיתי לימים האלה שבני יופיע, חיכיתי לאהוב אותו ולדאוג לו ולצרכיו יום יום, זו השליחות שלי, זה רצון האל וזו המטרה שלי כיום לגדל את בני כרצון האל לתורה מצוות ומעשים טובים. הבן היקר נולד וחלומי התגשם, הוא לא רצה לאכול בימיו הראשונים בחיים, הוא פשוט לא אוהב לאכול הרבה, כמוני מסתבר, אוכל קצת ושבע, מה לעשות?!

"אֲרוֹמִמְךָ יְהוָה כִּי דִלִּיתָנִי וְלֹא שִׂמַּחְתָּ אֹיְבַי לִי: יְהוָה אֱלֹהָי שִׁוַּעְתִּי אֵלֶיךָ וַתִּרְפָּאֵנִי: יְהוָה הֶעֱלִיתָ מִן שְׁאוֹל נַפְשִׁי חִיִּיתַנִי מִיָּרְדִי בוֹר."

(תהלים פרק ל' פסוקי ב' - ד')

אני ואשתי זכינו לעלות יחד משאול, עם ביאת הבן קיבלנו על עצמנו עוד קבלה חשובה בדרך חזרה אל האל והיא להפסיק לראות סרטי הוליווד ממכרים, אישית זו הייתה המחלה שלי, אהבתי לראות את היצירה והעשייה שבסרטים, יצר של סקרנות שלא פסק והייתי חייב לראות את כל הסרטים הטובים שיצאו בכל שנה ושנה, החל ממטריקס עם ניאו המתוק וכלה בבאטמן המקסים רודף השלום והצדק, אהבתי לראות בעיקר את כל הטוב שיש בסרטים, את השאיפה ליצירה של תועלת המציגה צדדים טובים של האנושות, אך מנגד יש לצערי הרבה דברים לא טובים בעולם הזה שלא מתאימים לרוח היהודית כלל וכלל, החל מראיות אסורות וכלה בהשקפות זרות של אמונה שקרית, דת ודרך חיים. תאמינו לי שזה לא קל, קשה זו המילה המתאימה, סערת הרגשות במהלך סרט טוב היא ללא ספק חוויה מהנה במיוחד, אך מנגד אני לא מתגעגע לימים האלה, בזבוז של שעות יום אחרי יום, בזמן הזה אתה יכול לשוחח עם האישה או עם הילדים או לרשום ספר כמו זה מסתבר, אתה יכול לחיות ולעסוק בחיים שלך, אתה יכול ללמוד תורה ולהסניף לנשמה עוד קצת רוחניות ועוד מצוות רבות, בזמן הזה אפשר לעשות דברים רבים לתועלת הפרטית ולתועלת החברתית. הסרט הוא לא מה שיפריד בינינו לבין האל, הוא ירחיק אך לא יפריד חס ושלום, מעולם לא נתתי להרגלים הרעים שלי ולחטאים הרבים להפריד ביני לבין האל, תמיד רדפתי אחריו ותמיד ארדוף, כי אני תמיד לדודי ובטוח אני שדודי לי.

עכשיו נשאר להתכונן לברית מילה, את השם לבן כבר בחרנו והחלטנו חודשים רבים קודם לידתו, ידעתי איך לקרוא לו, רציתי ששמו יהיה כשם האל, האל שעזר לנו והוציא אותנו משאול, האל שהיה לצידי יומם ולילה שעה ושעה, רציתי להודות לאל על כל הטובה שעשה עימי ולקרוא לבני בשמו של האל, כיצד? בכל יום בסיום התפילה קראתי את פרק כ"ז מתהלים בו רשום בפסוק א':

"לְדָוִד יְהוָה אוֹרִי וְיִשְׁעִי מִמִּי אִירָא, יְהוָה מָעוֹז חַיַּי מִמִּי אֶפְחָד."

האל שהיה לי לאור והושיע אותי מכל צרה, האל שהיה לי למעוז ולמשגב והעניק לי חיים במתנה הוא האל שאת כינויו מעוז אני רוצה להעניק לבני היקר.

בקריאה בתהלים נתקלתי שוב ושוב בהקשר בין שם האל "יהוה" לשם "מעוז".

"לַמְנַצֵּחַ מִזְמוֹר לְדָוִד:

בְּךָ יְהוָה חָסִיתִי אַל אֵבוֹשָׁה לְעוֹלָם בְּצִדְקָתְךָ פַלְּטֵנִי:

הַטֵּה אֵלַי אָזְנְךָ מְהֵרָה הַצִּילֵנִי **הֱיֵה לִי לְצוּר מָעוֹז** לְבֵית מְצוּדוֹת לְהוֹשִׁיעֵנִי:

כִּי סַלְעִי וּמְצוּדָתִי אָתָּה וּלְמַעַן שִׁמְךָ תַּנְחֵנִי וּתְנַהֲלֵנִי:

תּוֹצִיאֵנִי מֵרֶשֶׁת זוּ טָמְנוּ לִי **כִּי אַתָּה מָעוּזִּי**:"

(תהלים פרק ל"א פסוקים א' - ה')

באל חסיתי ובטחתי יום וליל, האל הציל אותי מאויביי והיה לי לצור ולמעוז, ניסו להפיל אותי ברשתם אך האל תמיד היה לצידי ושמר עליי, כי הוא מעוזי. ממש כך החלטתי שאני קורא לבני **מעוז**, בדיעבד התברר לי ששמו מרומז ביום הלידה שלו, מעוז בגימטרייה קטנה יוצא בדיוק 24 שזה כ"ד היום בו נולד מעוז.

"כִּי הָיִיתָ **מָעוֹז** לַדָּל, **מָעוֹז** לָאֶבְיוֹן בַּצַּר לוֹ." (ישעיהו פרק כ"ה פסוק ד')

בברית התרחש שינוי מעניין, הרב היקר שכיבדתי בתור סנדק לא יכול היה להגיע בעקבות פטירת אביה של אשתו, הוא העניק את המצווה לרב העיר נהרייה היקר הרב ישעיהו מייטליס שלמרות שהיה מוזמן לברית נוסף הוא הקדיש מזמנו גם עבור בני, זכיתי לסנדק שהתורה הוגה בליבו יומם ולילה, בתקווה שבני היקר יהיה צדיק ורודף אחר האל ותורתו כמו הרב הנכבד והיקר. בתפילותיי אני מאחל שבני יהיה מלא באהבת האל ובאהבת עמו, שיהיה דבק באהבת תורת האל ובאהבה וכח לקיום מצוותיו, שיזכה ללכת בדרכו של דוד המלך ויסייע לקירוב הגאולה והשבת מלכות יהודה יחד עם ביאת משיח בן דוד, אלו תפילותיי לאלי האהוב שבני יזכה להיות שליחו הנאמן והאהוב בעולמנו.

הברית נערך בהפרדה כמובן, אחי הקטן ואחותי היקרים הגיעו לברית למרות כל הדרך הארוכה והקשה מירושלים שם הם גרים עד היום, הם טרחו והגיעו, שמחתי לראותם, לצערי רק הם אלו שהגיעו ממשפחתי כפי שהיה בחתונה שלי ואף גרוע מכך כי רק הם בלבד הגיעו, אמא שלי לא הגיע ונפגעתי ממנה מאוד, כעסתי עליה זמן מה ולא דיברתי איתה, לא מבין איך היא יכולה שלא לבוא, אחרי הכל נכד זה בן וכפי שעזבו אותי הוריי מילדותי כך הם עזבו גם את בני.

"כִּי אָבִי וְאִמִּי עֲזָבוּנִי וַיהוָה יַאַסְפֵנִי." (תהלים פרק כ"ז פסוק י')

ניתן לראות בין המילים ששמי רמוז בפסוק, האל שאסף אותי כשמי אסף עשה זאת מסיבה פשוטה שאבי וגם אמי עזבו אותי מילדות ושכחו שהם ההורים שלי ושליחי האל, האל ראה זאת ואסף אותי אליו, מעדיף אני לחסות בצל כנפיו יומם וליל מאשר לחסות בצל הוריי, הוא אבי ואמי, הוא מלכי ואלוהיי.

נפלה בחלקי זכות גדולה לקיים את מצוות התורה ולמול את בני היקר מעוז, זכיתי לקיים את רצון האל, זה רצונו ומבלי לשאול שאלות אני אעשה כדברו, את הפירושים והסיבות אחקור בהמשך במידת הצורך וכרגע אני בן של מלך מלכי המלכים ואני עושה כל מה שהוא רק אומר לי ככל יכולתי.

אני זוכה להשלים את היצירה של בני מעוז בכך שאני מל אותו, האל העניק לי את הזכות לסיים את היצירה של הוולד כדי שיהיה בינינו ברית נצחית שהאל יוצר את הוולד ואנו מסיימים את היצירה שלו בהסרת העורלה כפי רצון האל. זהו קשר בין בני האדם המלים את בנם ליוצרם וקשר רוחני עצום בין יהודי המקיים את מצוות ברית המילה כהלכה לאביו שבשמים המצווה אותו על כך.

כיום בני בן כשנה וחצי, האושר שהוא מסב לנו הוא בל יתואר, אין ספק שיש קושי בגידולו ובדאגה התמידית אליו אך זהו קושי חיובי, קושי שעליו נאמר שאדם לעמל יולד, כולנו כאן כדי לעמול בדרך החיים, מי שזוכה עמל בתורה יומם ולילה ומי שלא זוכה לעמול בתורה עמל בפרנסה כדי לבנות בית יהודי בישראל ולהביא יהודים לעולם ובכדי לסייע כיכולתו לאלו שעמלים בתורה. אחרי השואה הארורה זו הנקמה הגדולה ביותר שאנו יכולים להעניק לשטן שדואג שנושמד מדור לדור בכך שהוא מחטיא אותו יום וליל באין סוף דרכים, להביא ילד יהודי לעולם זו הנקמה לכל מי שמרים עלינו את ידו במטרה להשמידנו ולכלותינו, להביא ילד יהודי ההולך בדרך האל בעולם זו הנקמה הגדולה ביותר שאנו נעניק לעולם השקר, לערב רב ולמדינת ישראל שהמירה את דתם של יהודים רבים בשם החופש והדרור שכל אחד יחיה ככל העולה על רוחו. אנו חייבים להמשיך ביילודה כמה שיותר ולהביא עוד יהודים צדיקים לעולם, מנגד אנו חייבים להפסיק הפלות שהם רצח והחרבת עולמו של האל במו ידינו, אנו חייבים לעשות את כל המאמצים כדי שלא ישחטו תינוקות של בית רבן כשהם עוד ברחם אמם ברשעות ואכזריות הניתנת חינם לכל מבקש בשם החוק.

"וְגַם נֵצַח יִשְׂרָאֵל לֹא יְשַׁקֵּר וְלֹא יִנָּחֵם, כִּי לֹא אָדָם הוּא לְהִנָּחֵם."

(שמואל א פרק ט"ו פסוק כ"ט)

חלק שביעי:

שמע ישראל

פרק כ"ז

עם מפורד

התורה ניתנה במעמד הר סיני לכל עם ישראל יחד, אם כן מדוע יש פירוד?! מדוע אנו במריבות האחד עם השני כל הזמן? מדוע מגזר אחד נלחם נגד השני? מדוע יש דתיים חרדים, דתיים לאומיים, דתיים תורניים, מסורתיים, חילוניים, חבדניקים, חסידים, ברסלבים, ליטאים, אשכנזים, ספרדים, תימנים וכו', מדוע?! את המילה ציונים אני אפילו לא מזכיר, בשם המילה הזאת הביאו צרות וגזירות, כל אלו שמכנים את עצמם ציונים הם בבעיה גדולה מאוד ויותר מכל היהודים. הציונות כהגדרתה כיום היא הדרך אל האבדון, הדרך להחרבת העם היהודי, הציונות היא מטרת השטן בדור האחרון לאבד את הקדוש לנו היהודים מכל, לאבד את היהדות, את התורה ואת המצוות, הציונות היא חלק מתוכניתו של הערב רב של הדור האחרון המפתה את כולם לתת נזם וזהב לעשיית העגל מזהב ולפצוח בריקוד ושירה שאלה אלוהיך ישראל אשר העלוך מארצות הגולה ומקצוות תבל וזוהי מדינת ישראל אשר העלתה אותך משם אז השתחווה לה ושרת אותה והנף את דגלה ברכבך ובחלון ביתך, הציונים הם טעות קשה ומרה, הציונים הם משרתי מטרת הערב רב להקים את מדינת הערב רב בארץ הקודש ולסייע למדינה לעקור את היהודים מיהדותם ומלשרת את אלוהי אבותינו. הציונות היא שקר והציונים היהודים נדבקו בשקר וסגרו עיניים מלהכיר באחיהם היהודים האמיתיים תוך כדי שהם מייחלים ובוחרים בשלטון חילוני הכופר באל ובתורת ישראל ודוחה על הסף את מנהיגי הרוח הרבנים ששמרו ככל יכולתם על קהילות ישראל בגולה מלנטוש את יהדותם ומלהתבולל בין העמים, הציונות היא שקר ולא תחילת הגאולה, הציונות היא עבודה זרה מוחלטת, הציונות הדתית טועה בדרכה וצריכה לשוב בתשובה אם היא רוצה לראות פני משיח ולזכות לעלות לבית המקדש, הציונים צריכים להבין שאין לאל שום רצון שיהיה שלטון יהודי כל עוד לא הגיע המשיח וזו חוצפה ועזות פנים של ערב רב והציונות להשתמש בסמלים הקדושים ליהודים כדי להביא ארצה יהודים ולגרום להם בכל הדרכים שרק אפשר להמיר את דתם ולסגוד ולשרת את מדינת ישראל.

מי שחושב שהאל נתן יד לשלטון הציונות לקום הוא טועה ומטעה אחרים, כמו שאמרתי שלטון הציונות יסודו במלכות ערב רב האחרונה אותה ייסד השטן בעצמו בימיו האחרונים לפני ביאת משיח בן דוד וגאולת כל עם ישראל משעבוד מלכויות ומשעבודו של השטן בעצמו הוא היצר הרע אותו יעקור האל מהעולם ביום הדין הגדול הקרב בו השטן יעלם לנצח ולא יהיה לו יותר כח להחטיא את עם ישראל כפי שהיה בחטא העגל בשיתוף פעולה עם ערב רב וכפי שמתרחש בדור הזה עם שובה של מלכות הרישעה היא מלכות ערב רב ומדינת ישראל.

הסיבה לפילוג מתחילה כאן, אנחנו מפורדים כי אנו לא הולכים פה אחד בקו ישר אחר האל, ערב רב הוא גם הסיבה לפירוד יחד עם הדמוקרטיה שיצרה בישראל מחנות מחנות ומפלגות מפלגות של ציבור הזועם אחד על השני עקב בחירתו באדם הזה או באדם אחר, הפילוג מתחיל במרדף השקרי שלנו אחרי מדינת ישראל ודרכיה, הפילוג מתחיל בהצבעה בבחירות לערב רב כזה או אחר, הפילוג מתחיל כשאנו נשענים הצד האחר ועל צבא שמנחהו כוחו ועוצם ידו, הדרך לצאת מהפילוג היא להבין ולהפנים שכולנו יהודים למרות כל הפלגים השונים והמגזרים השונים והמנהגים השונים וכולנו יחד פה אחד צריכים ללכת אך ורק אחר האל, כולנו צריכים לעקור מליבנו את האמונה במדינת ישראל, לעקור את האמונה בצה"ל שהוא זה שמגן עלינו, לעקור את השקר הגדול בו נפלנו שמדינת ישראל תביא לנו את הגאולה, לעקור מחיינו את אורח החיים החילוני והדמוקרטי אותו דוחפת לנו המדינה מכל הכיוונים, לעקור מתוכנו את רצון מדינת ישראל להשליט עלינו את הכפירה ואת אורח החיים השקרי שלה, לעקור את הרצון לשרת את המדינה ולהתחיל לנטוע רצונות חדשים החל מרצון כל אחד ואחד לשרת את האל בלבד, לרדוף אחר האל ואחר מצוותיו, להאמין באמונה שלמה שהאל מגן עלינו ושהוא לנו את משיח בן דוד בקרוב וגואל אותנו ממלכות הרישעה ומהשטן העומד לימינה ומחטיא אותנו יום וליל מבלי סוף, לפסוק מלשיר את ההמנון החילוני של מדינת ישראל שהוא תוצרת ערב רב ולהתחיל לשיר את ההמנון הנצחי שלנו היהודים האמיתיים אותו עקרה מלכות הרשעה מאיתנו כשהגענו לכאן והוא: "שמע ישראל, יהוה אלוהינו, יהוה אחד"! ברגע שנבחר בדרך האל כיהודים מאמינים ונעקור מליבנו את שלטון הערב רב אנו כבר לא נהיה עם מפורד, אנו נהיה עם מלוכד ומחובר לאבינו שבשמים.

הציונות והמאמינים בה הציונים יהיו גם הם מאלו שילחמו במלכות יהודה שתשוב יחד עם ביאת משיח בן דוד בקרוב, יהודים שכל כך מאמינים שדרכם היא אמיתית ונכונה שהם לא מוכנים אפילו לשקול שהם אולי עושים טעות?! הם לא מקבלים שום הסבר או מסר בנושא הזה, גם אם ירד האל בכבודו ויאמר להם שהם טועים בדרכיהם הציוניות הם לא יאמינו לו ולא יקבלו את דבריו! לצערי חשכו עיניהם כפי שחשכו עיני ישראל בחטא העגל, הם עיוותו את דרכי האל בעולם והמושגים שלהם התקלקלו כל כך שהם פשוט מאמינים בשקר השקרים הגדול, הם מאמינים שככה רצה האל ויש לו את הסיבות משלו שככה יהודים ישובו לארץ ישראל "בזכות" מדינה ושלטון "יהודי" שיקום בארץ ישראל, הם שכחו את מעשי מלך ישראל ירבעם בן נבט שחטא והחטיא דורות שלמים, שכחו שממלכתו גרמה ליהודים להתנתק מהאל ומלעלות לרגל אל בית המקדש, גם כאן הציונים שוכחים שהציונות היא הדרך למנוע מאיתנו מלהתקרב לאל ומלהיות מוכנים לקבל את שובה של מלכות יהודה וביאתו של משיח בן דוד, הציונות היא דרכו של השטן למנוע בכל הכח את הגאולה שהאל מתכנן להביא בכך שהוא כביכול מקדים ומביא את הגאולה בכוחות עצמו כשבדרך "לגאולה" הוא פועל בכל הכח ובכל האמצעים שעומדים לרשותו במטרה לעקור את נשמתם של היהודים שנפלו בשקרו מהגאולה הקרובה האמיתית ומהעולם הבא. כך עשה השטן עם ערב רב קודם שירד משה לתת לעם ישראל את התורה שהייתה הגאולה הראשונה שלנו מעבדות לחירות, תורה שהעניקה לנו את הכח להתנתק מהיצר הרע השטן, תורה שהעניקה לנו חירות מהשעבוד של המנוול שהפיל אותה רגע לפני שקיבלנו את התורה בחטא שגרם לנו סבל עד היום הזה, חטא שיסודו בדעותיהם של הערב רב שחברו לשטן, חטא שחוזר שוב בדורנו כשאנו לקראת הגאולה משעבוד מלכויות ובדיוק עכשיו השטן מפיל אותנו שוב ומשעבד אותנו למלכות הרישעה כפי ששעבד אותנו לעבודה זרה קודם קבלת התורה ע"י משה כך גם עכשיו הוא משעבד אותנו למדינת ישראל שדואגת כביכול שלא ישעבדו בנו המלכויות יותר בכח צבאה ושלטונה על ארץ הקודש, פעולות שקריות ומעשים שמתבררים לאט לאט כשקר שבקרוב נבין שאנו משועבדים למדינת ישראל יותר מיהודים בגולה המשועבדים לשאר מלכויות, הדברים מתלבנים יום אחרי יום כשהפעולות של מדינת ישראל מגלים מי היא!

עלינו לייחל לבואו של משיח בן דוד שיגאל אותנו משעבוד מדינת ישראל ומלכות ערב רב יחד עם שאר שעבוד מלכויות אחרות. אומנם השטן גרם לזאת אך לצערו של השטן היום יש לנו תורה ובכח התורה שנעסוק בה ונלך בדרכיה אנו נעקור את דרכיו ודעותיו המקולקלים ונשוב אל נתיב האמונה באל אחד!

מי שהחליט להיות כחלק מהציונות ואינו פותח פתח לדברים אלו ולמסר הזה סופו יהיה כמדינת ישראל, סוף שהולך ומגיע, סוף מוחץ שאין אחריו המשך.

יהודים שאפו מדורי דורות לשוב לציון לירושלים עיר דוד בכדי להיגאל, אבותינו חלמו על כך שנים על גבי שנים שבבוא הגאולה אנו נשוב לציון, לירושלים עיר דוד, אך מה התרחש בדרך? השטן צפה את בוא הגאולה ואת הקץ, הוא החליט שהוא חייב לחבל בשלב האחרון, כפי שעשה בחטא העגל רגע קטן לפני קבלת התורה כך הוא מחבל עכשיו רגע קטן לפני בוא הגאולה האחרונה, הציונים התבלבלו והלכו אחרי השטן אחרי מדינת ישראל, ראשית צמיחת הגאולה הם אומרים וכמו שאמרתי היא הראשית מהרגע שהיא תהיה הסוף.

מתוך החושך האופף את הציונים המאמינים במדינת היהודים של הרצל או במדינת היהודים של ממשלת מדינת ישראל מבצבץ לו אור גדול של תשובה כשרבים היהודים החוזרים בתשובה אל האל, יהודים שמתעוררים מהשאול של החופש והדרור שהעניקה מדינת ישראל ליושביה להיות ולחיות כדרך כל הגויים, כדי שכל אחד ואחד יהיה חופשי בארץ הקודש לטמא אותה ולעשות בה כרצונו. חופש ארור שהורים רבים שהגיעו שומרי תורה ומצוות לארץ ישראל שילמו מחיר כבד בבניהם שהתקלקלו ע"י מדינת ישראל שהשפיע עליהם לעזוב את דרכי האל מתוך פיתוי או כפיה חילונית שלא הייתה כדוגמתה בהיסטוריה היהודית ע"י ערב רב ויהודים רשעים שדרכי האל בעיניהם כחושך מצרים.

לעם ישראל, ליהודים, אין מדינה, יש לנו את מלכות יהודה שאנו מצפים לה, אנו ממתינים לשליח האל שהוא צאצא ישיר מזרעו של דוד המלך ושמו משיח בן דוד כי איננו יודעים את שמו של המשיח עדיין, משיח שמו כרגע על שם שהוא ימשח בשמן הקודש ע"י אליהו הנביא מבשר הגאולה שיבשר לנו על המשיח, למשיח אנו ממתינים קרוב לאלפיים שנה בגלות והוא שליחו של האל להביא את הגאולה לעם ישראל בשנית כפי שנגאלנו במצרים, הוא האדם החכם והנבון שיפקח את עיניהם של ישראל לדרכי האל ואחריו ילכו כולם באמונה ובביטחון.

לא חיכינו בגלות ליהודים כופרים ולערב רב שיביאו טומאה לארץ ישראל, לא חיכינו לפורקי עול מלכות שמים הרומסים בחוצות יום וליל את יום השבת ואת היקר לנו מכל את התורה וההוגים בה שיגידו לנו איך צריכים להתנהל חיינו בארץ אבותינו, חיכינו למשיח בן דוד בלבד ואנו נמשיך לחכות עד שהוא יבוא, אין זו אמונת שווא כי בקרוב יחזור מלך לישראל והאל יתגלה לנו בניסים ונפלאות כשהוא עוקר את מלכות הרישעה ממקומה היא ממשלת מדינת ישראל הרומסת ומחריבה מראשית דרכה את היהדות והמסורת היהודית בשם היהדות, כן כן בשם היהדות היא עושה זאת בתחבולות של השטן ובדרכיהם של ערב רב. אלה אלוהיך ישראל הם אומרים לנו, אלה ראשית צמיחת גאולתנו הם אומרים, פתחו עיניים מהעיוורון, ממתי צמחה לנו גאולה מכופרים וממחריבי דרך האל?! האם דתן ואבירם הם אלו שגאלו אותנו ממצרים או משה ואהרון?! האם בזכות ירבעם בן נבט ואחאב ומלכי ישראל שהלכו בדרכם של עובדי הבעלים זכינו לשכון בטח על אדמת ישראל או שהם אלו שגרמו לאובדן של עשרת השבטים?! תקומה לא הגיע מעולם ולא תגיע לנו לעולם ע"י כופרים, ערב רב או רשעים!!!

אין שום בעיה שתהיה ממשלה שתדאג להתנהלות של היישוב כדרך הארץ, אך מכאן ולנהל את החיים הרוחניים שלנו, לכפות עלינו את החטאים והכפירה, לאלץ אותנו לעזוב את דרכי האל בגלל דברי הבל של עיתונאים ואנשי תקשורת, ללחוץ ולסגור על עולם שלם של תורה בשם שוויון בנטל ובשם צבא שסופו קרב ואין לו מה לעשות עם כל כך הרבה אנשים, לתאר את הללו ההולכים בדרך האל כאנשים שכביכול מוצצים את הנשמה והכסף של מדינת ישראל החלשלושה, תוך כדי שבשם מדינת ישראל פועלים בכל הדרכים כדי לעקור את ההולכים בדרך האל מדרכיהם הטובים לדרכי הכפירה, החופש וההבל של מלכות הרישעה. האל ישמע לתפילת עמו כפי שהיה במצרים ויעקור את מלכות הרישעה ממקומה יחד עם כל מי שיעיז לקום על בית יעקב ובני ישראל למלחמה רוחנית וגשמית.

השנאה הזאת לשומרי המצוות מתחילה בכפירה ובחושך אותם מאמצת ומנחילה מדינת ישראל לדור הבא בקשקושים של אנשיה כנגד שומרי התורה שהם לא עובדים ולא תורמים ולא עובדים עבודה זרה ולא משתחווים למלכות הערב רב ולא מוכנים להמיר את דתם בשביל כל השקרים שמנסים לדחוף לנו כשהאמת היא שאנשי המדינה התבוללו בתוך ערב רב של דרכי הגויים הרבים.

לכל יהודי ויהודיה שלצערי נפלו ברשת הזאת ומאמינים בדעות הללו של השלטון והתשקורת אני פונה ושואל, מדוע שלא תשרתו את האל במעט שבמעט ומדוע שלא תעבדו את האל במעט שבמעט ומדוע שלא תגידו בבוקר "מודה אני" ותעריכו את הנשמה שהאל נתן לכם בחזרה כדי לעבוד אותו ולסייע לעובדים אותו כשאתם בעצם עם הנשמה שהוא נתן לכם בחזרה בבוקר מנסים לעקור דרך של אמת בה דבקים יהודים שלעולם לא הפריעו לכם, מאיין הדחף הזה? האם היה לכם את הדחף הגדול הזה להתפלל או לעשות מעשה טוב עם הזולת? אז למה הדחף הזה שאלו שלומדים תורה ילכו לעבוד? במה נדבקתם שיש לכם דחף כזה לתפוס אותם מהכסא ולזרוק אותם מחוץ לקירות הישיבה? מה קרה לכם שכל כך מפריע לכם שיהודים יושב ועובד את האל יום וליל? הרי אתם רואים שיש בכל עם ועם אנשי רוח שעוסקים בענייני הרוח שלהם שהם שקר, אז כשיהודים עוסקים בדרך האמת ומועילים לנו מאוד בכך שהם יוצרים קשר רוחני אל האל ומביאים את שכינתו עלינו ואת השגחתו לצידנו זה כואב לכם?! אם תבחנו את הדרך שלכם ואת המחשבות אתם תבינו שנפלתם לשטיפת מוח קשה הסובבת אתכם 24 שעות בימה בכלי התשקורת, התנתקו מהתשקורת במשך שלושה חודשים ולאחר מכן תשבו עם יהודי שומר תורה ומצוות לשיחה ותראו איך אתם צלולים יותר להקשיב והגיוניים יותר מכפישהייתם בעבר.

אני אוהב כל יהודי ויהודיה וגם את הרחוקים ביותר מהאל אני אוהב ולכן כואב לי עליהם מאוד מתוך ידיעתי לאן הם יגיעו לאחר המוות וכמה יבושו, כואב לי שנשמה יהודית שכחה את האל והתעברה במחשבות זרות של כפירה וקשקושי פוליטיקה וסחף תקשורתי של שנאה ואיבה, אחרי הכל אני יודע שגם היהודי הרחוק ביותר מהאל עשה פה ושם מעשים טובים, גם אצלו פעל הלב במקרים כאלו ואחרים, בתמימות הוא הלך אחרי חינוך הוריו או בדרך חבריו, בטיפשות הוא גם נסחף אחרי השקר והשנאה והחושך שאופף היום דור שלם, מה יעשה האדם כדי להינצל מכל אלו? מה יעשה האדם כדי לעקור את לב האבן מבשרו ולהכניס רוח חדשה? ירדוף אחרי האל בתמימות ויעסוק בתורה ומצוות, למה? כי אנחנו יהודים וזו דרכנו, זו המורשת שלנו וככה נהגו אבות אבותינו!!!

התשובות יגיעו בהמשך, חבל שאנו מכעיסים את האל ומביאים עלינו צרות קשות ומלחמות בהם נהרגים מאחינו בית ישראל הצעירים היקרים והטובים.

אני לא מבקש מכם עכשיו ללכת לבית כנסת או לעסוק בתורה ביום ובליל, אני מבקש דברים פשוטים, אמונה באל אחד, שבת, טהרה, תפילין וקריאת שמע, אני מבקש להפסיק את התמיכה במדינת ישראל החל מלהצביע בבחירות למדינה וכלה בלתמוך או לא בדרכיה ובבחירותיה, אני מבקש להפסיק לתת לצבא את הכח שאין לו ולהפסיק להישען עליו כאילו רק הוא זה שיושיע אותנו מיד צרינו, כי הוא לא יכול להושיע ללא עזר משמים כפי שניתן לראות היום שהאויב מגיח מכל עבר ומכל חזית וגם מרחוק הוא צופה עלינו להשמידנו, במה יעזור הצבא? במקום להישען על הצבא אני מבקש להישען על האל ולבטוח בו בלבד, רק באל! הצבא הוא חלק מהשלטון של מדינת ישראל להגן על תושבי הארץ ככל צבא שיש בכל מדינה ומדינה, זה לא צבא האל, אם כי האל ברחמיו חס על רבים מאחינו המתגייסים לצבא בתמימות כדי להגן על הארץ, תמימות לקויה לצערי שתעלה לנו ביוקר, הצבא לא ישרוד את המלחמה האחרונה קודם הגאולה, השאיפה שלו לנצח עם האמונה שהוא הצבא הכי חזק בעולם לא תחזיק מעמד ימים רבים, אני מתפלל על כל יהודי ויהודי שנלחם בצבא הזה שלא יינזק ולא יפגע ושיזכה ללכת בדרך החדשה ולבחור בנתיב של מלכות יהודה ובתמיכה מלאה בצבא של משיח בן דוד. היכן הצבא הזה? הוא יקום יחד עם ביאת משיח בן דוד והוא זה שיגן על המשיח מפני מדינת ישראל שתשלח את צבאה להורגו מהפחד שקץ שלטונם הגיע ע"י מלכות יהודה שתשוב בניסים ונפלאות.

זהו לא מרד נגד מדינת ישראל, זהו כיבוש ארץ ישראל ממדינת ישראל שגזלה את קרקע אבותינו מאיתנו והשמת קץ לשלטון הערב רב על אדמת ישראל הקדושה השייכת לעם ישראל. אם זה היה מרד מדינת ישראל הייתה נשארת אחריו, אך היא לא תישאר כלל אחרי המהפכה של גאולת עם ישראל. לחלקכם קשה לקבל את דבריי, לחלקכם דבריי ישמעו כדבריו של אדם משוגע, לחלקכם יקפוץ ההיגיון שאכן אם יגיע כרגע משיח בן דוד ומלכות יהודה תשוב, היכן יישאר מקום למדינת ישראל בכל הגאולה הזו? האם מדינת ישראל תאפשר למלכות יהודה לשוב ולהניף את דגלה על אדמת ישראל הכבושה ולהצהיר שהחל מהיום והלאה מי שנוסע ביום השבת יובל לבית הדין ובעדים והתראה יסקל?! מלכות יהודה תשיב את היהודים לדרך האל ולמסלול החיים היהודיים על פי תורת ישראל האם מדינת ישראל והתומכים בה יאפשרו לכך להתרחש? לא ולא,

זו המלחמה האחרונה של הערב רב נגד בני ישראל, זו המלחמה בה נשמות ערב רב נבדלות מאיתנו ונפרדות מאיתנו לנצח, זו המלחמה בה השטן, ערב רב, עמלק, צוררינו מכל אומות העולם והרשעים הכופרים באל אחד נכחדים לנצח.

כל מי שמגדיר את עצמו ציוני צריך לדעת שהוא צריך לשוב בתשובה מהאמונות הטיפשיות שיש לו שמובילות אותו להתחבר לאויביי האל ועמו. לשאר עם ישראל באשר הם כפי שציינתי בראשית דבריי, משום מה כולנו בריב, עם מפורד ומפוזר בין העמים, עוד מימי המן הרשע אנו מפורדים ומפוזרים, הגלות הארורה גרמה לנו לחיץ ולמחסום לאהוב האחד את השני כפי שהוא, מדינת ישראל, התשקורת והפוליטיקה גרמו לנו לריב בינינו על דברי הבל וריק, מעבר לכך שאם נלך בדרך האל אנו נתחבר תחת אבינו שבשמים לאהוב יהודים, אם נאמין שבכל יהודי יש מעשה טוב אחד שהוא עושה הרבה יותר טוב מאיתנו, אנו נדע להעריך כל יהודי ויהודי באשר הוא, נכון שאני לא מסכים עם אמונת הברסלבים שהם עולים לציון של רבי נחמן מברסלב ומדביקים לכך סגולות כאלה ואחרות שאין להם שום מקור אלוהי כזה או אחר לא בנבואה ולא במקרה, אך עדיין זו אמונתם, לעומתם החבדניקים מאמינים שהרב שלהם עדיין לא מת ואני שואל את עצמי אז אם הוא חי היכן הוא? מנגד אני תוהה וכי הוא מת כשהוא נפטר? וכי מישהו מאיתנו מת? הרי כולנו נפטרים מהעולם הזה ועוזבים, הגוף מת והנשמה חוזרת אל האלוהים, גם איתם אני לא מסכים באמונתם שרבם הוא המשיח, רבם נמצא בעולם הנשמות בוודאות ולא איתנו כאן בארץ, אך מה אעשה לאמונתם? לכולם יש מעשים טובים הרבה יותר ממה שאני זכיתי לעשות בחיי, אשריהם ישראל ואשרי חלקם שהאל נמצא במחשבותיהם תמיד והם חפצים למצוא דרכים מוזרות מאוד בכדי לזכות ולחוש את הקרבה אל האל.

מסורתיים צריכים להתחזק מאוד בלימוד ההלכות החל מהלכות שבת קודש, לשוב אל האל בתשובה ע"י שמירת טהרת המשפחה ושמירת השבת כהלכה ולא כפי שהם רגילים שלדעתם זה בסדר כי ככה הם רגילים, אתם רגילים ככה אך האל לא ביקש ככה, יש דרך לשמור שבת אז פותחים ספר הלכות ולומדים איך. מעבר לכך תוציאו את הג'וקים שיש לכם בראש על מדינת ישראל ותעקרו את המחשבה שאתם מגדירים את עצמכם כדתיים כשאתם לא קרובים לכך אפילו, רחקתם מהאל מאוד מאוד, הגיע הזמן שגם אתם תחזרו אל האל בתשובה.

חילוניים דרככם מכעיסים מאוד את האל, מנגד הוא מחכה לכם שתשובו אליו בתשובה, חפץ בכם כפי שאתם חפצים שהחרדים יתגייסו לצבא, ממש כך, מה לכם ולדרכי האומות שהשמידו אותנו בכל דור ודור? הרפו מדרך הגויים, התקרבו אל האל שבחר באנו לעם, נתן לנו אין סוף של מתנות החל מתורה ומצוות וכלה בעולם הבא מלא בכל טוב ואושר נצחי, התאוות לא מספקים בשלב מסוים, לא נמאס לכם לרדוף אחריהם יום וליל? קצת רוחניות לנשמה, קצת להתקרב לאל שיצר אתכם, נתן לכם בגד ללבוש ומזון לארוחות כל היום, הביטו על עצמכם במראה הוא נתן לכם את מי שאתם ואת כל הסובבים אליכם, לא אתם השגתם זאת בכח ועוצם ידכם, האל העניק לכם את הכח וחיזק אתכם, אתם פשוט לא ראיתם ולא שמתם לב שהאל פעל את הכל, אם הוא רק היה מרפה מכם לרגע הייתם שוקעים בתרדמה ובחוסר היכולת לתפקד או לנוע כלל. מעט הכרת הטוב לאל בכך שתתחילו לשמור שבת ולנוח ביום שהאל כביכול נח, כשתתחזקו בשמירת שבת ותלמדו תורה בשבת במקום לקרוא עיתונים כל היום אתם כבר תלמדו ותרצו להמשיך ולרדוף אחרי האל, אתם תשלחו לי תודות. הייתי במקום שלכם ובמקום גרוע יותר ממה שהגעתם, אני מודה,קשה לשוב לאל וזה ממש לא קל, אך האל יסייע לכם ואני כאן בשביל לעזור לכל אחד, הגעתי בשביל לתת לכם יד, רק תושיטו את ידכם כדי שאתפוס אותה ולא ארפה, יחד אנו נשוב אל האל, אני גם צריך אתכם וזקוק לכם לעזור לי לשוב אליו יותר, יש לי עוד דרך ארוכה בתשובה וכל אחד ואחת ששבים אל האל מחזקים אותי, כולנו ביחד ניצור דור חדש שמטרתו להביא את הגאולה מתוך רדיפה אחרי האל ומלחמה בכל העומד בדרך אליו, כולנו יחד נתכונן מתוך חזרה בתשובה ואמונה לגאולה ולימים הקשים הקרבים שיביאו אותנו למקומות שיערערו את האמונה.

לדתיים הלאומיים כבר פניתי בראשית דבריי בפרק זה על הציונות, תשמידו אותה אני מבקש, הניחו אותה לכופרים ולערב רב, הניחו אותה מליבכם והסירו אותה מלב האבן אשר בבשרכם, תקבלו על עצמכם אמונה חדשה לגמרי שהאל הוא זה שהביא אותנו אל ארץ ישראל ולא מדינת ישראל, שמי שמאמין במדינה שהיא תחילת הגאולה זה כמו להאמין שפרעה הוציא אותנו ממצרים ולא האל, הרי פרעה שלח אותנו מארצו ואמר צאו מתוך עמי ומיד אחרי יצאנו, אז אם שקרו לנו שנבוא לארץ אבותינו זה אומר שהם גאלו אותנו מהגלות?!

תבינו שיש גבול דק בין אמונה טובה לרעה, תקבלו על עצמכם להאמין שהקדוש לנו מכל והקודם לכל זו התורה והמצוות וכל היושבים ועוסקים בה בכלל הזה, אתם אוהבים להתגייס לצבא אין בעיה זו בחירתכם להיות לוחמים, אך אל תפריעו את שלוות אלו שלא בחרו בדרך הזו והם יושבים ועוסקים בתורת האל, אל תדברו עליהם רעה וזכרו את היום והרגע שבו צה"ל בו אתם משרתים הופך לאויב למלכות יהודה ולמשיח בן דוד, שלא תגררו אחריהם באותם ימים לאבדון, עד אז יש לכם את האפשרות להלחם בתוך החושך במטרה הנעלה בה אתם מאמינים להגן על אדמת ארץ ישראל מפני אויבים הרוצים לכובשה מאיתנו, עשו טובה קטנה לעצמכם, תאמינו שהאל נלחם לכם ולא אתם ולא כוחכם. אישית אני אוהב אתכם מאוד, יש לכם את העקשנות של עם ישראל להגות בתורה ולהעביר את המסורת הלאה, אך אתם תמיד הולכים על חבל דק באמונה הטובה הזו בגלל הקרבה והאמונה המוטעית שלכם במדינת ישראל ובערב רב. אני פונה אליכם ומבקש לחוש לדברים שלי, אין לי שום רצון לראות ברעתכם חס ושלום, חפץ אני שיהיה לכם חלק בגאולה הקרובה ולא שתאבדו ממנה.

חרדים אהובים ונחמדים אשריכם שאתם מקנאים לשמור על דרך האל ומשתדלים לא לאפשר לרוח החופש ולדרך המדינה לחדור אל תוך המחנה שלכם ולשרוף כבשדה קוצים נשמות טובות ויקרות, אשריכם על המלחמה היומית, מנגד צר לי מאוד על הכעס שיש לכם לעבר אחינו בית ישראל שבעוונותינו הרבים התרחקו מדרכי האל, מה נעשה לאדם שמראשית דרכיו נולד כמו עייר, כולם ברואיו של האל ועל כי רק צלם האלוהים בם אנו צריכים לכבדם ולאהבם, אין לנו על מה לכעוס מגזרות שסובבו אנשים אלו ואחרים, כל אשר מגיע אלינו הטוב והרע הוא רק מאיתו יתברך, כהמן הרשע יגזרו כמה שירצו ובשמים ילעגו להם על בחירתם המטופשת לצאת ולהילחם נגד תורת האל ושומריה.

ברגע שאנו פוגשים יהודי שיעצבן אותנו בדעותיו שאנו לא תורמים למדינה אנו פשוט נענה את האמת, שאנו לא חלק מהמדינה ושאנו ממתינים למלכות יהודה ולמשיח בן דוד שיבוא ויגאלנו ממלכות הרישעה הזאת היא מממשלת מדינת ישראל, אנו נסב את מחשבו של היהודי היקר שמולנו ונשאל: "האם תרצה להיות חלק ממדינת ישראל הנלחמת במשיח בן דוד ובמלכות יהודה?", כשהוא יענה לא אנו נאמר לו שאנו כבר מעכשיו לא רוצים להיות חלק ממנה.

אין טעם לכנות את אחינו הדתיים כרשעים או כופרים או חס ושלום כעמלק כפי שנאמר עליהם לאחרונה כשדברי בלע אלו יצאו מפי "גדול הרבנים" החרדים שהביא צער גדול בשמים ופגע באל כשהוא מוציא לעז על בניו החביבים מאוד, האדם הזה הוציא לעז על בני ישראל החובשים כיפה סרוגה כמוני ויש לי זעם גדול אליו והוא לא חולף, כדואג האדומי הוא איבד את עולמו במשפט אחד. עמלק לא התגלה בארץ ישראל כיום, רק ערב רב כאן, עמלק נמצא בין אומות העולם ומסתתר לו באמרות אנטישמיות נגד יהודים כשהוא נחבא עד הרגע האחרון בו הוא יתפרץ עלינו בזעם כשימיו האחרונים יגיעו והאל יכחידו לנצח. עמלק המקרר אותנו מעבודת האל הוא היצר הרע נמצא כל רגע ורגע בקרבתנו.

הסיבה לכל השינויים בתקופה האחרונה היא הציפייה מכם להוכיח עד כמה אתם מוכנים להמשיך ולרדוף אחרי האל, עד כמה אתם עומדים לפניו בתפילה שיגאל אותנו, בזמן זה האל חפץ בתפילותינו, תפילות שיעלו מליבו של היהודי ויזעקו לאל בקול גדול: "אנא אלוהינו גאלנו שנית כדי שנתקרב אליך עוד יותר, תן לנו את הכח לעמוד נגד כל הקמים עלינו לרעה והבא את משיח בן דוד והשב את מלכות יהודה למקומה ובנה את בית מקדשנו ותפארתנו, אנא אלוהינו עשה זאת למענך כדי שנוכל לרומם את שמך בעולם יום וליל שעה ושעה רגע ורגע".

בנוסף לכך יש צורך שכל אחד יתפוס לו שכן שהוא מכיר או בן משפחה או חבר טוב שרחוקים מהאל ויקרב אותם, פשוט להתחבר אליהם גם אם זה יגרום לחטאים מעטים, כל עוד תדבקו בתורה היא לא תאפשר לכם לעזוב את האל, משכו משאול כמה שיותר יהודים יקרים שאבדו בים של חושך ושקר שאין דרך אחרת לעזור להם לעלות משם אלא רק על ידכם בכח התורה שיש לכם בידכם, כל אחד יתפוס יהודי או יהודיה ואנו נשליש את ההולכים בדרך האל בתוך שנה, נחזק את האמונה בישראל ונכין יהודים רבים לגאולה הקרובה הנמצאת בפתח.

לכל העדות אשכנזים ספרדים ליטאים והדומים להם או השונים מהם, יהודים יקרים כל אחד שומר על דרך אבותיו ועל המסורת שלו, השוני במנהגים ובדרך האל שיש לכל עדה ועדה לא צריך להפריע לנו כלל כדי להיות עם אחד, אנו יכולים להיות מפורדים בדרך האל ומפוזרים בכל עבר בעולם אך בלב אנו נהיה מחוברים כעם אחד מתוך האמונה שהאל בו אנו מאמינים הוא אותו אל, הוא אחד יחיד ומיוחד והוא הכוח שלנו להתאגד ביחד ולהתאחד לעולמי עד.

ביחד אנו ניתן יד איש לחברו ונרדוף אחר האל ואחר תורתו ומצוותיו תמיד, ביחד אנו נבסס אמונה באל אחד כעם אחד המחובר באגודה שלא ניתן להפריד, אגודה ששום עם ושום מלכות רישעה לא יוכלו לשבור ולהפריד, אנו תמיד נהיה מלוכדים באמונה תמידית במלכנו, אבינו, האל המלך האחד היחיד והמיוחד.

"רבי אומר: גדול השלום שאפילו ישראל עובדים עבודת כוכבים ושלום ביניהם, אמר המקום (האל) כביכול איני יכול לשלוט בהן כיון ששלום ביניהם,

שנאמר (הושע פרק ד' פסוק י"ז): "חֲבוּר עֲצַבִּים אֶפְרָיִם, הַנַּח-לוֹ."

כל שכן גדול אם אנו הולכים בדרך האל ועובדים אותו בלב שלם ובאמונה כשיש בינינו שלום ואחווה ורעות בין כל המגזרים השונים בעם ישראל כשבכוח האחדות המבוססת על עשיית רצון האל והרדיפה אחריו אנו ניגאל שנית בניסים ונפלאות ונזכה לשבת בשלווה ולעבוד את האל באחדות אמיתית ונפלאה. למרות חטאותינו ועוונותינו הרבים אנו נגיע לימים הקשים של הגאולה כשהאל מגן עלינו מכל פגע רע ומכל אויב הקם עלינו לרעה להשמידנו ולאבדנו מהעולם.

"יֹשֵׁב בְּסֵתֶר עֶלְיוֹן בְּצֵל שַׁדַּי יִתְלוֹנָן:

אֹמַר לַיהוָה מַחְסִי וּמְצוּדָתִי אֱלֹהַי אֶבְטַח בּוֹ:

כִּי הוּא יַצִּילְךָ מִפַּח יָקוּשׁ מִדֶּבֶר הַוּוֹת: בְּאֶבְרָתוֹ יָסֶךְ לָךְ וְתַחַת כְּנָפָיו

תֶּחְסֶה צִנָּה וְסֹחֵרָה אֲמִתּוֹ: לֹא תִירָא מִפַּחַד לָיְלָה מֵחֵץ יָעוּף יוֹמָם:

מִדֶּבֶר בָּאֹפֶל יַהֲלֹךְ מִקֶּטֶב יָשׁוּד צָהֳרָיִם:

יִפֹּל מִצִּדְּךָ אֶלֶף וּרְבָבָה מִימִינֶךָ אֵלֶיךָ לֹא יִגָּשׁ:

רַק בְּעֵינֶיךָ תַבִּיט וְשִׁלֻּמַת רְשָׁעִים תִּרְאֶה כִּי אַתָּה יְהוָה מַחְסִי עֶלְיוֹן

שַׂמְתָּ מְעוֹנֶךָ: לֹא תְאֻנֶּה אֵלֶיךָ רָעָה וְנֶגַע לֹא יִקְרַב בְּאָהֳלֶךָ:

כִּי מַלְאָכָיו יְצַוֶּה לָּךְ לִשְׁמָרְךָ בְּכָל דְּרָכֶיךָ: עַל כַּפַּיִם יִשָּׂאוּנְךָ פֶּן

תִּגֹּף בָּאֶבֶן רַגְלֶךָ: עַל שַׁחַל וָפֶתֶן תִּדְרֹךְ תִּרְמֹס כְּפִיר וְתַנִּין:

כִּי בִי חָשַׁק וַאֲפַלְּטֵהוּ אֲשַׂגְּבֵהוּ כִּי יָדַע שְׁמִי:

יִקְרָאֵנִי וְאֶעֱנֵהוּ עִמּוֹ אָנֹכִי בְצָרָה אֲחַלְּצֵהוּ וַאֲכַבְּדֵהוּ:

אֹרֶךְ יָמִים אַשְׂבִּיעֵהוּ וְאַרְאֵהוּ בִּישׁוּעָתִי."

(תהילים פרק צ"א)

פרק כ"ח

אור לגויים

אחד הקשיים הגדולים שיש לרבים מאיתנו היהודים הוא לאהוב את העמים, אחרי הכל מיום בו קיבלנו את התורה בהר סיני ירדה שנאה לעולם ובה משתמשים אומות העולם בכל דור ודור לשנוא אותנו ולפגוע ביהודים ללא הרף ע"י פוגרומים המלווים באנטישמיות, שנאה ורצח עם שחוזרים בכל דור ודור.

למרות הכל עם ישראל חי וקיים, שכן בכל דור ודור עומדים עלינו לכלותנו והקב"ה מצילנו מידם. אם נתבונן אנו צריכים לשאול כאן שלוש שאלות: **הראשונה היא מדוע יש לאומות העולם את הרשות להכות בנו? השנייה היא מדוע אנו עדיין כאן? השלישית היא מדוע אומות העולם שהכו בנו עדיין חיים?!**

התשובה הראשונה היא פשוטה שכן ברגע שאנו חוטאים ומתרחקים מהאל ולא עושים תשובה ולא רוצים ללכת בדרך האל ומתרחקים מהאל יתברך אזי התוצאה היא שניתנת רשות לאומות העולם להכות בנו, עכשיו הם פשוט יכולים להכות בנו כי יש להם רשות ויש להם גיבוי ויש להם את כל הכח הדרוש לכך! מכאן שעדיף לנו מצד זה לרדוף אחר האל תמיד וללכת בדרך התורה הקדושה, כשאנו תמיד נהיה בדרך של תשובה לא יהיה כח לאומות להכות בעם ישראל, מהסיבה שאנו לא עוזבים את האל אם כי עדיין חטאים סובבים אותנו, אלא אנו מתקרבים אליו ורוצים להיות מחוברים לדרך התורה והמצוות תמיד, רק שיש קשיים מסביב, השטן הוא היצר הרע העשוי מאש מכביד עלינו מאוד בתאוות שקשה לנו איתם, לכן אנו מתפללים לאל יום יום שיעזור לנו לחזור בתשובה שלימה ואמיתית וכל חיינו יהפכו לרדיפה אחת גדולה אחר האל שתאפשר לנו להתקרב אליו יום יום ומנגד להתרחק מהתאוות ומיצר הרע האורב לנו תמיד, בדרך זו כל החיים שלנו יהיו בתשובה ואנו נעשה יותר ויותר מעשים טובים מיום ליום, במצב הזה לא תהיה סיבה לשלוח עלינו את אומות העולם וגם אם יגיע עמלק הוא לא יוכל לעמוד נגדנו ולקרר אותנו מעבודת האל, אך מה נעשה ואנו צועקים להתעוררות במשך שנים אך רבים מאחינו עוצמים עיניים ואוטמים אוזניים מלשמוע ומלהבין שיש אלוהים בישראל והוא יתגלה בקרוב בעולם.

במצב הנוכחי שלנו היום לא רק אומה אחת תגיע לכאן להציק לנו ולפגוע בנו אלא אומות רבות שיגיעו מרחוק עד שנזעק לאל בתפילות רבות שיושיע אותנו מהצר והמצוק. מאז יצאנו ממצרים התרחקנו מהאל שנות אור למרות שבים סוף ראינו על הים מחזות גדולים והגענו לדרגות רוחניות גבוהות מאוד לפני חטא העגל הארור שהוריד עם שלם לשפל המדרגה בה אנו נמצאים היום.

כפי שציינתי בסוף הפרק הקודם אנו צריכים לרדוף אחר האל יד ביד ביחד, הסיכויים לכך לא גבוהים שכולנו נתאחד למטרה הנעלה הזאת למרדף אחר האל, לכן הגאולה תגיע בזמנה בדרך שאנו לא רוצים בכלל, כשעמים רבים עולים אל ארצנו למלחמה, ימים קשים מאוד של פחד, אימה ואי ודאות למתרחש מסביבנו, ימים שעליהם אמרו חכמי ישראל ז"ל שיגיעו כבר אך התפללו שלא להיות בהם. לשמחתי יהודים רבים שבים בתשובה, יהודים רבים עוסקים בתורה כל חייהם, יהודים רבים מוכיחים לאל שהוא לא סתם בחר בנו לעמו, בעולם שיש בו אין סוף אומות הוא בחר בנו בלבד, כי לנו יש את הכוח להתעקש נגד כל הסובבים ולהתנגד לכל דרך תרבותית אחרת ולרדוף אחרי האל בקנאה ואהבה עצומה. רואים זאת אצל כל כך הרבה יהודים, זו הזכות וההגנה של הדור הקשה שלנו. אם רק כולם יצטרפו למרדף אחר האל העתיד יהיה שונה לחלוטין מהצפוי לנו, במידה ולא יצטרפו כולם ולא נחזור בתשובה אומות העולם כבר דרוכים להגיע לכאן אל עבר אדמת ישראל וירושלים, זה יקרה בין לילה ובלא התראה מוקדמת.

מדוע עם ישראל עדיין כאן? אחרי כל הכעס שגרמנו לאל בכל דור ודור ולא הלכנו בדרכיו, התבוללנו בין האומות וכמעט שכחנו את הזהות היהודית שלנו כשהיינו בתפוצות, מי שהזכיר לנו את הזהות שלנו היו הפוגרומים והרצח, כשהללו מכים בנו ללא רחמים ואנו זועקים יחד בפה מלא: "נמות כיהודים!", למה כל כך חשוב לנשמה שלנו למות שהיא יהודיה? כי הנשמה היהודית יודעת חד וחלק שיש לה מקום חשוב למעלה, לכל יהודי יש התייחסות שונה בעולם הנשמות והוא מכובד יותר, זו הסיבה שהנשמה לא רוצה לוותר על הזכות הזאת, שום נשמה יהודית לא רוצה לומר או לשקר אפילו לרגע קטן שהיא לא יהודיה.

הסיבה שאנו כאן היא לא בזכויות שלנו, האל רצה לכלות אותנו עוד בימינו הראשונים כעם כשחטאנו בחטא העגל, מנגד משה ביקש רחמים וטען שהעמים יגידו שהאל הוציא אותנו ממצרים כדי לכלות אותנו במדבר, ולהשמיד עם שלם,

האל נמנע מלכלות אותנו בעקבות תפילתו של משה, בנוסף לכך האל גילה למשה את מידת החסד והרחמים שיש לו ולימד אותו שגם כשלא תהיה לנו יותר סיבה להישאר בחיים בעקבות החטאים עדיין נוכל לעמוד בתפילה מיוחדת של רחמים ודמעות לפני האל והאל המרחם יושיע אותנו מהצרות ולא יאפשר לאלו שרוצים לכלותנו ונתנה להם הרשות לבצע את זממם באכזריות ולעשות זאת בעקבות חטאותינו ופשעינו הרבים ועוזבנו את האל, יהודים אנחנו למרות הכל וברגע של צרה הנשמה יודעת למי לפנות, הנשמה היהודית יודעת שהאל קיים ולא צריכה הוכחות, היא שמעה את האל מדבר אליה ישירות במעמד הר סיני:

"אָנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים"

לכן הסיבה שאנו עדיין כאן היא בזכות התפילות והזעקות שלנו לאל המושיע, ובזכות שהאל מלא רחמים וזוכר את המעשים הטובים של אבותינו לדורי דורות.

מדוע אומות העולם שהכו בנו עדיין כאן? אם נתבונן נראה שהעמים שפגעו בנשמה היהודית והוציאו גזרות נגד התורה והמצוות נעלמו מאיתנו ונכחדו. השאלה הנובעת מכך היא מדוע אלו שהכו בנו עדיין כאן? עמלק עדיין לא נעלם ובכל מדינה בעולם יש אנטישמיות נגד יהודים ורצחו בה יהודים רבים.

אחת הסיבות שנבחרנו לעם היא להיות אור לאומות העולם בתור יהודים, כשאתה רוצה להאיר למישהו את הדרך כשהוא הולך בחושך רוחני אתה צריך לאהוב אותו, מתוך האהבה אתה תשיב אותו אל דרך הישר אל דרך האל הטוב. אנו צריכים לאהוב את אומות העולם כי האל ברא אותם ויצר אותם וגם הם נבראו בצלם אלוקים, כשהמצרים טבעו בים היה צער לפני האל על שנאבדים מעשי ידיו למרות שהוא זה שנתן יד לדבר שכן המצרים היו חייבים מיתה מידה כנגד מידה כפי שהטביעו את תינוקות ישראל ביאור (נילוס) והאל פעל בדרך של אמת כלפי כולם, זו האמת שהגיע למצרים כשמנגד אלו יצירות כפיו של האל. בשעה שטבעו המצרים בים בקשו המלאכים לומר לפני האל שירה על שעם ישראל בניו נצלו מהמצרים שרדפו אחריהם להרוג אותם, האל ענה להם ואמר: "מעשה ידיי טובעים בים ואתם אומרים שירה?". האל לא חפץ במיתת בני אדם, אך החטא הוא זה שממית, החטא יכול להמית אותך וגם את הקרובים אליך, בעם ישראל יש ערבות ומעשיו של האחד יכולים להשפיע על חייו של השני, בדיוק כפי שאבא חוטא ובניו ממשיכים בחטאיו, הם יענשו גם על חטא אביהם.

הקשר של האל אל אומות העולם היה ברור לי כשמש מתוך האור האין סופי שראיתי כשהייתי מחוץ לגוף שם ראיתי את החיבה והאהבה של האל לכל בריאותיו בעולם, אהבה אין סופית לכל בן אדם באשר הוא שם ולא משנה אם הוא צדיק או אם רשע, האל מרעיף לכל אדם חדווה ואהבה כי הוא יציר כפיו.

היהודים צריכים להאיר את הדרך לאומות העולם כדי שגם הם יתקרבו לאל, אנו צריכים להראות לאומות שהאל קיים וללמד אותם להכיר את אלוהי ישראל, אין לשנוא בן אדם גוי בגלל שאנו יהודים והוא לא יהודי ואין לשנוא עם אחר בגלל שהוא מכה בנו ורוצח אותנו כי החטא הביא עלינו את הצרה והעונש הזה, לעומת זאת יש לשנוא מנגד את מי ששונא את האל וגורם לאחרים לשנוא את האל יתברך, יש לשנוא את כל מי שמשניא את דרכי האל על אחרים ופועל כדי לעקור תורה ומצוות מעם ישראל וגוזר גזירות נגד שמירת התורה והמצוות.

מכאן אנו מבינים שלא פשוט בעיני האל להמית בקלות את אומות העולם, זה לא דבר של מה בכך שהנה הוא יביא איזה גל שישטוף אותם או ימטיר עליהם אש וברד מהשמים ויחסל אותם, למרות שאומות העולם רצחו אותנו בכל הדורות זה עדיין לא פשוט להשמיד אותם שכן הם נשלחו עקב החטאים שלנו. מנגד בתקופת הגאולה הקרובה כשיבואו אומות העולם ויעלו על אדמת ישראל, כל עם ועם שיעמוד כנגד משיח בן דוד וצבאו יאבד כפי שאבדו המצרים בים, בניסים ונפלאות שיעשה לנו האל ולא צה"ל אנו נינצל משעבוד מלכויות שירצו לשלוט עלינו ולפגוע בנו ולהרוג אותנו והאל ישלם להם בעת הזאת ועל הדרך גם על כל הדם היהודי שהם שפכו יותר מכפי שהיה צריך עקב חטאותינו הרבים, לעומת אומות העולם הללו שלא יקבלו את הגאולה יהיו אומות שיקבלו אותה ויאמינו שזה האל שמתגלה בעולם הוא אלוהי ישראל והוא הגיע לגאול את עם ישראל שנית כפי שגאל אותם במצרים, אומות אלו יסייעו לנו ויתמכו בשובה של מלכות יהודה, אומות אלו יעמדו לצידנו מול אין סוף זאבים טורפים מסביב ומול מלכות הרישעה היא מדינת ישראל שתעיז להרים יד ותלחם באל ובמשיחו. כשיגיעו הימים הללו אנו נהיה מופתעים מעמים שלא חשבנו כלל שהם לצידנו, יש לאל הרבה שליחים והם מפוזרים בכל קצוות תבל, גם בתוך החושך והשחור יש בני אדם אנושיים הפותחים את ליבם להציל עשוק מיד עושקו כשליחי האל.

"וְהָלְכוּ גוֹיִם לְאוֹרֵךְ, וּמְלָכִים לְנֹגַהּ זַרְחֵךְ." (ישעיהו פרק ס' פסוק ג')

אם כן אומות העולם שהכו בנו פיזית ולא רוחנית עדיין כאן משתי סיבות:
הסיבה הראשונה היא שהם כאן בשביל לתת להם את ההזדמנות לשוב אל האל וללכת אחריו ולחזור בתשובה מטעויותיהם כלפינו, מנגד אלו שפגעו בישראל יתר על המידה ישלמו על כך מידה כנגד מידה כפי שהמצרים שילמו על כך כשטבעו בים ביחס להתייחסות שלהם לבני ישראל במצרים כשהמצרי שהתייחס ליהודי ברשעות יתר היה עולה ויורד בים כמו קש והאל נותן בו חיים כדי שלא ימות וימשיך לסבול את הטלטולים הרבים של הים שהוא משתבר בתוך הים אין סוף פעמים, לעומתו המצרי שהתייחס ליהודי בפחות רשעות והיה בינוני במעשיו נפל בים כמו אבן והשתבר על קרקע הים ולעומתם הכשרים שבמצרים צללו כעופרת ונחו על קרקע הים מיד מבלי יותר מדי סבל קודם מיתתם.
המצרים קיבלו את ההזדמנות להכיר באל לפני מיתתם מיד כשסגר עליהם הים ואלו שאמרו שהאל צדיק והם הרשעים ושהעונש מגיע להם בצדק על מעשיהם כלפי בני ישראל בעבודת הפרך הקשה שעינו אותם זכו לקבורה מתחת האדמה.
גם לפרעה ניתנה ההזדמנות להכיר באלוהי ישראל מתוך מכות מצרים ולאחר שבמשך 5 פעמים הוא הקשה את ליבו בעצמו גם האל המשיך להקשות את ליבו שכן ראה האל שאם הוא לא יקשה את ליבו אז פרעה ישוב בתשובה בלא לב ורק האל רואה ללב שהוא לא עשה תשובה אמיתית אלא רק כלפי חוץ בלבד ולכן האל עדיין יביא על פרעה את הפורענות שמגיע לו בחטאו כלפי בני ישראל ואז יאמרו הבריות שהאל מביא פורעניות על פרעה שחזר בתשובה והבריות לא יודעות שהוא לא חזר בתשובה בלב שלם, לכן האל בעצמו הכביד את ליבו.
מדברים אלו אנו מבינים שאומות העולם כאן כדי לקבל הזדמנות לחזור בתשובה ולומר שהם עשו טעות ולחזור בתשובה שלימה ואמיתית בלב שלם.
הסיבה השנייה שהם עדיין כאן היא כדי להכות בנו כי עדיין לא שבנו אל האל בתשובה כמו שצריך עד כדי שתהיה סיבה מספיק טובה להעניש את האומות, הרי יש צדק כל שהוא בכך שהם מכים בנו ומדוע שהם יענשו על כך במיתתם?!
אם כן ברגע שאנו נרדוף אחר האל ואומות העולם ימשיכו במעשיהם להכות בישראל שלא בצדק ולא ברצון האל הם יענשו מיד והאל יכרות את ידם לנצח.

"אֲנִ֧י יְהוָ֛ה קְרָאתִ֥יךָ בְצֶ֖דֶק וְאַחְזֵ֣ק בְּיָדֶ֑ךָ וְאֶצׇּרְךָ֗ וְאֶתֶּנְךָ֛ לִבְרִ֥ית עָ֖ם לְא֥וֹר גּוֹיִֽם׃"
(ישעיהו פרק מ"ב פסוק ו')

האל ממתין ליום הדין בו הוא יפקוד מכל אומות העולם שפשעו מעבר למה שהיה צריך כנגד עם ישראל, רבים מאומות העולם יוכו ויאבדו מהעולם כשהאל יתגלה במלוא עוזו והדרו על פני כל יושבי תבל והללו שלא יקבלו את מלכותו או מנגד לא יקבלו את מלכות יהודה שתשוב וירצו עדיין לשעבד בה עוד ועוד, לא יהיה להם מנוס חוץ מלהיאבד מהעולם בניסים ונפלאות שיעשה עימנו האל.

כפי שאנו צריכים לרדוף אחר האל אנו צריכים להאיר לאומות העולם את הדרך שגם הם ירדפו אחר האל, ביום ההוא האחרון יום הדין הגדול והנורא האל יהיה האלוהים היחיד בעולמנו, בימים אלו לא יהיה יותר מקום לאלו שלא מאמינים באל אחד ולא יהיה מקום לאלו שמאמינים באלוהי אברהם אך מאמינים גם בעוד אלים אחרים של ערב רב או עמים אחרים כהודים ויפנים ועוד רבים שעדיין לא עזבו את העבודה זרה שלהם, אנו צריכים לעשות ככל יכולתנו כדי שיאבדו כמה שפחות בני אדם ביום הדין הקרב, משמע שיאבדו כמה שפחות מיצירות כפיו של האל שלא חפץ להמיתם אך יאלץ אם לא ישובו לפניו בלב שלם, אנו צריכים לעשות ככל האפשר כדי למנוע את הצער הזה מהאל שבריאותיו נאבדים בעוונותיהם, כמובן שיש לעשות כל שכן גדול כלפי עמינו, האל חפץ שבני האדם כולם יאמינו בו וישמרו את מצוותיו וילכו בדרכיו בלבד, שבע מצוות ניתנו לבני נח ועליהם לשומרם יחד עם תפילה ואמונה באל אחד.

כדי להיות אור לגויים ולהפיץ את שמו של האל בעולם אנו צריכים להתחיל את התיקון בתוך הלב שלנו, אנו צריכים להתחזק באמונה ובקיום מצוות האל, ברגע שנלך בדרכי האל ונזכה לגאולה, לביאת משיח בן דוד ושובה של מלכות יהודה אנו נזכה להיות אור לגויים ואנו נאיר להם את הדרך להאמין באל אחד. עד אז מחובתנו להיות אור לגויים בכך שנילחם בכל מכשול כדי לעבוד את האל!

ביום שבו האל יתגלה בעולם כל המאמינים בו יעניקו לנו שכם אחד ויתמכו בנו וירוממו אותנו מכל שאר העמים, כל המאמינים באל אחד ידעו שאנו עמו הנבחר וכולם ירצו להתקרב אל האל בכך שהם מסייעים לנו ומכבדים אותנו. שליחי האל היהודים מהווים דוגמא אישית להיות אור לגויים להאמין באל אחד!

"כִּי אָז אֶהְפֹּךְ אֶל עַמִּים שָׂפָה בְרוּרָה,
לִקְרֹא כֻלָּם בְּשֵׁם יְהוָה לְעָבְדוֹ שְׁכֶם אֶחָד."

(צפניה פרק ג' פסוק ט')

פרק כ"ט

הבירור האחרון

בימים אלו אנו נמצאים בבירור, כמו שבוררים פסולת מתוך אוכל כדי להכשיר את המזון לאכילה כך גם האל בורר את בני האדם בתקופה זו שקודם הגאולה כדי להבדיל בין בני האדם הכשרים שראויים להיגאל ולהישאר בעולם לבין בני האדם שלא יגאלו ויאבדו עקב בחירתם להקשות עורף כנגד האל וכנגד ההולכים אחריו בתמימות מתוך אמונתם הנאורה בדמוקרטיה או בשקרים רבים. כשהבירור יסתיים לאחר שכל אדם יבחר צד, הכשרים יזכו ליישב את העולם בימי הגאולה ולאחריה ולהמליך את האל בעולם הזה ולעבדו שכם אחד כולם, מנגד בני האדם שבחרו בגאוותם לעמוד נגד האל, משיח בן דוד ומלכות יהודה "יזכו" לגלות שהם טעו ובחרו בצד הלא נכון כשהם נאבדים מהעולם הזה לנצח. כמובן שאף אחד לא רוצה להיות בצד של הפסולת ולהיות מושלך לאשפות. בטוחני שכל אדם חפץ בטובת עצמו הגשמית, אך מה עם טובת עצמו הרוחנית? קודם שעם ישראל יצאו ממצרים היו רשעים בעם ישראל שלא רצו להיגאל, צחקו על משה ואמרו: "המגמגם הזה יגאל אותנו?!", לעגו וצחקו על הגאולה, הרשעים לא רוצים להיגאל כי הם יודעים שלא תהיה להם אפשרות להמשיך ולחטוא לאחר הגאולה, גם בימינו לועגים לעובדי האל ואף מחרפים ומגדפים את האל במילים קשות, מכנים את עובדי האל: "עובדי אלילים" ולועגים לאל שאם הוא כל יכול אז שיברא אבן גדולה שהוא לא יכול להרים, שאלה שסותרת את עצמה והיא מטופשת לחלוטין כי האל לא נמצא בעולם של אבנים גשמי אלא בעולם רוחני אחר לחלוטין שאין לנו בו שום תפיסה או הבנה, אך מעיזים להגיד דברים וללעוג כפי שאני עשיתי בעבר בעוונותיי, טועים ומטעים אחרים, אותם רשעים במצרים מתו במכת חושך שבאה על המצרים כדי שלא יבחינו המצריים במיתתם של היהודים הרשעים ובכך הם יגידו שהנה גם היהודים מוכים במכות מצרים והמכות הם לא ע"י משה אלא ע"י הטבע או אל אחר. ישנם רבים שדבריי וסיפורי לא יועילו להם, יצא לי לדבר עם לא מעט שלעגו לאמת שחשפתי בפניהם, מי שלא רוצה לפתוח עיניים לאמת זו צרתו בלבד!

בדור הזה אנו חד משמעית בסטאטוס לקראת ביאת משיח בן דוד וגאולת עם ישראל, מתי בדיוק תגיע הגאולה? אין לי שום מושג, אני לא מחשב את הקץ כי יש כמה קיצים והם משתנים ברצון האל על פי מעשינו, אם תשאלו אותי בכל זאת באופן אישי אז אני מעריך שתוך 5 שנים אנו נעבור מהפך קיצוני בארץ לקראת הגאולה, משיח בן דוד כבר בינינו והוא יתגלה בעקבות המהפך שיתרחש. בכל אופן אני לא אוהב את השאלה הזאת ולא מעוניין שתאמינו או תקבלו את התשובה האישית שלי לגבי הזמן שציינתי אם כי אשמח שרק תחששו לדבריי, אחרי הכל אין זמן מדויק למעלה בשמים והם לא עובדים לפי שעון של 24 שעות ביממה או חודשים ושנים, הזמן מוגדר אחרת בעולם העליון ולכן ההשפעה אלינו היא בהתאם למה שמתרחש למעלה בעולם שהוא מעל הזמן שלנו וביחס למעשינו הנפעלים כאן, לכן אף אחד לא יכול לדעת מתי תגיע הגאולה באמת, אנו מצווים להאמין שמלך המשיח מזרע דוד יבוא ויגיע בקרוב מאוד בכל רגע, סיבה נוספת להסתר והבלבול היא כדי לתת לנו את הבחירה לחזור אל האל בתשובה מתוך בחירה חופשית ולא מכורח המציאות שהנה הגאולה מגיע כי נבואה א' התממשה בדיוק רב וכך גם נבואה ב' ונבואה ג' ו- ד' ומה שנותר הוא שמחר בשעה 15:00 יתגלה משיח בן דוד שהוא פלוני אלמוני בן פלוני אלמוני, במקרה כזה ברור כשמש כולם יתכוננו ויחזרו בתשובה ללא שום בחירה חופשית שהיא היסוד להסתר בעולם הזה כדי שאדם יחפש אחר בוראו ומי שיצר אותו. מאי הוודאות נובעת הבחירה האמיתית של האדם מתוך מחשבה ובירור האמת. אבותינו זעקו לאל בתפילה והאמינו שיש באפשרותו להושיע אותם מהשעבוד הקשה למרות שהם לא ראו אפילו טיפה של ישועה מתוך החושך בו הם שועבדו, הם בחרו להאמין באלוהי אברהם יצחק ויעקב שלא ינום ולא ישן מלהושיעם וישלח להם גואל שיוציא אותם מהשעבוד הגשמי למצרים לפרעה ולכל עבדיו, הגיע העת ובאו מכות על המצריים והתחילה הגאולה ולמרות זאת היו בעם ישראל רשעים שלא האמינו בגאולה, מדוע? כי לא היה תאריך מוגדר ודיעה ברורה שניגאל אז הרשעים מצאו תירוצים למכות במצרים שזה הטבע ושאיזה מכשף עשה כישוף גדול במדינה שכולה כשפים ושבאסטרולוגיה רואים אחרת, הלעיטו את עצמם בשקרים כשהאמת מול העיניים והם רואים שרק המצריים מתים במכות ולא אחד מישראל, היהודים הנאורים הללו לא נגאלו ממצרים.

גם היום אנו בוודאות וללא שום צל של ספק בדור האחרון של הגאולה האחרונה שהיא גאולת עם ישראל משעבוד מלכויות ששעבדו בנו מדורי דורות ולא אפשרו לנו לשבת ולעסוק בתורה וללכת בדרכי האל בישוב הדעת מתוך רדיפה שאינה פוסקת אחר ההולכים בדרכי האל הם היהודים הם עם ישראל! התכלית של הדור הזה היא לבצע בירור ולהפריד בין הרודפים אחר האל ומצוותיו ואוהבים אותו בכל לבבם ובכל נפשם ובכל מאודם לבין הרשעים הכופרים באל ומתרחקים ממנו ומרחיקים ממנו אחרים ברוח החופש והנאורות.

"וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ, בְּכָל לְבָבְךָ, וּבְכָל נַפְשְׁךָ, וּבְכָל מְאֹדֶךָ."

(דברים פרק ו' פסוק ה')

יהודי מאמין שבאמת אוהב את האל יבחן את אהבתו לאל אם הוא מלא בחשק לקיים את מצוות האל וללכת בדרכיו למרות כל הפיתויים והתאוות שיש מסביב ומנגד הגורמים לו עונג והנאה גשמית שקשה מאוד להיפרד ולעזוב אותה והוא למרות זאת מקריב את התענוגות כדי להתקרב לאל מתוך אהבה בכל ליבו. אהבת האל בכל נפשך מתבטאת במוכנות היהודי המאמין להקריב את נפשו עבור קיום מצוות האל, המשמעות המזערית שגם כשאתה ליד אנשים זרים ובוש מלברך על ידם אתה תקריב את הבושה שהיא בנפש בכדי לקיים את רצון האל, באופן גדול יותר זה להקריב את הנפש ולעשות חתונה בנפרד ולא להתבייש או לפחד מכל המלעיגים לזו הדרך לעשות אירוע יהודי בצניעות כרצון האל ולקבל כל בושה וחרפה שתבוא לנפש בעקבות קיום רצון האל וציוויו באהבה אמיתית, גם אם יגיע אויב שיכריח אותנו למרוד באל ובדרכיו אנו ניתן את הנפש באהבה ובמתנה לאלו שירצו לקחת אותה ורק שלא נמיר את דתנו מדרך האל לדרך זרה. אהבת האל בכל מאדך היא אהבה שעלינו להקפיד בה בכל יום ובכל רגע ורגע, שכן כל המתרחש מסביבנו זה ברצון האל ואנו צריכים לקבל באהבה כל מידה ומידה שהאל מודד לנו ומעניק לנו בדרכינו בעולם בין אם במידת פורענות ובין אם במידה טובה, את החישובים אנו נשאיר לאל ולא נבוא אליו בטענות על מידותיו שדן עימנו, אנו נאהב את האל במידה מרובה מאוד מאוד כי הוא האל, גם אם נצטרך לוותר על ממון רב באהבת האל אנו נוותר וגם אם יילקח מאיתנו ממון רב או כל ממוננו אנו נמשיך ונאהב את האל בתמימות ונאמין שזה רצונו. בדרך זו נזכה להיגאל כשדברי תורה ומצוות יושבים על ליבנו מתוך אהבת האל.

הבירור האחרון יכול לקחת 100 או 200 שנה ואולי גם 300 שנה ואף יותר, עדיף שנתחיל לחזור בתשובה כדי שהילדים שלנו יזכו גם הם ללכת בדרך האל, הבירור האחרון התחיל בשואה, כפי שעם ישראל היו במצרים בשעבוד ופרעה לקח את התינוקות שלנו והטביע אותם בים או הכניס אותם לתוך לבנים של בנין וכשהם בחיים שפכו עליהם טיט ורצחו אותם בחוסר אנושיות או רחמים, גם אז אמרו היהודים הרשעים במצרים איפה אלוהים?! איפה האל כשרוצחים כל כך הרבה תינוקות? רק נולדו וישר חוטפים את נשמתם באכזריות נוראית, הרשעים הללו נשארו במצרים ולא יצאו ממנה בגאולה, לעומתם היו לעם ישראל הישר אין סוף סיבות לכפור באלוהי ישראל אך רובם בחרו לבטוח באל, הם בחרו מתוך השעבוד והקושי העצום שבו הם היו לזעוק לאל בתפילה שיושיע אותם מצריהם, האל רשם בתורתו שהוא שמע לזעקתם ולתפילתם ולאחר מכן התחיל התהליך של הגאולה, הדור שלנו לא שונה מאותו הדור אלא בכך שהמלחמה שלנו לעומתם היא לא רק כדי להציל את הגוף אלא את הנשמה היהודית שהשטן מנשא בכל כוחו באמצעות הטכנולוגיה, ההתקדמות המדעית, הנצרות, העמים הכופרים באל ומדינת ישראל המכפישה ועוקרת את אמונתו של היהודי באבות אבותיו ומשעבדת את נשמתו ללכת בדרכיה ואמונותיה לשרת את המדינה קודם כל לפני שהוא משרת את האל ואחרי זה ואחרי עוד גזרות שיגיעו נגד הדת ונגד שומרי תורה ומצוות ואחרי שהחושך והנאורות ישתלטו בכל מקום בארץ הקודש אולי תישאר ליהודי נשמה יהודית שיש לה עוד רצון או כח או אמונה לעבוד את אלוהי אברהם יצחק ויעקב, קודם כל זה דמוקרטיה! קודם כל זה בתי המשפט כערכאות הגויים ולא דין תורה אצל דיינים משכילים! מדינת ישראל תעשה הכל כדי להגביל את ההולכים בדרך האל וכדי לא לאפשר לקדושה לשלוט בארץ וכדי לא לאפשר לנו להפיץ את דברי האל ותורתו לכולם. עד היום אנו שואלים **היכן האל היה בשואה?** כיצד הוא שכח אותנו שם כשרוצחים אותנו בדם קר? התשובה לכך היא שהאל לא שכח אותנו אלא ההפך הוא ממתין לשמוע את זעקתנו אליו מתוך הצער והמצוק שאליו הגענו בשואה, האל היה עם כל יהודי בשואה, הקשיב לכל תפילותיו ואסף דמעה אחרי דמעה.

האל מצפה שנשאל שאלה אחרת בעקבות השואה, שאלה ששכחנו לשאול: השאלה היא פשוטה ושונה מעט מהשאלה הקודמת: **מדוע האל לא הציל אותנו?**

מה חטאו ומה פשעו יהודים שהאל עזב אותם להישחט בידי צוררים ארורים?!
בראיה פשוטה אנו רואים שיהודים נהרגו ומבינים מכך שהאל עזב אותם למות, אם כן מדוע האל היה בשואה אך נעלם מאיתנו? האל נעלם מאיתנו מעם ישראל רק כשאנו מתרחקים מאיתו, כשאנו שוכחים אותו ופונים לדרכי העולם, להבל, לגשמיות, לעושר וכבוד, לחיי מותרות, לכסף ולזהב, לתאוות ויצרים, להנאות, אנו לא יכולים לצפות מהאל לזכור אותנו בשעת צרה כשאנו עושים ככל העולה על רוחנו ועוזבים את דרכיו והולכים בדרכי הגויים, האל לא חייב לנו שום דבר! מעבר לכך גם אם יהודים הלכו בדרך האל ונשרפו בשואה כי הם יהודים ורצחו אותם גויים ארורים ואכזריים אנו לא צריכים לבוא בטענות לאל שיודע נסתרות ומחבר חשבונות שמים מגלגול קודם וקשר משפחתי כזה או אחר אחד אל השני, זה הניסיון שלנו מתוך כל התוהו והסתר הפנים של האל לבטוח בו כפתאים, האל חפץ בתפילות ובזעקות שלנו אליו כדי לגאול אותנו שנית, הזעקה של דמם של אין סוף יהודים שנרצחו באכזריות בכל דור ודור עולה לשמים יום יום שעה ושעה רגע ורגע ומבקשת מהאל לנקום את נקמתנו ואת נקמתו שפגעו בעמו, זעקה שמעוררת למעלה כוחות רוחניים שיובילו אותנו לגאולה האחרונה ולהתגלות האל בעולם כשאנו מוכנים אליה מתוך כאב ומתוך תפילה אין סופית. כדי שיתגלה שמו של האל בעולם ע"י עם ישראל העם שנבחר לייצג את שם האל בעולם בפני כל העמים, עם ישראל חייב לעבור את הבירור אחרון להזדכך ולהיטהר כעם שעבר פוגרומים ולמרות זאת זועק בקול גדול באמונה ואהבה:

"יְהֹוָה הוּא הָאֱלֹהִים יְהֹוָה הוּא הָאֱלֹהִים" (מלכים א' פרק י"ח פסוק ל"ט)

עכשיו שאנו מבינים מעט מהסיבות לשואה אנו נשאל את השאלה הנכונה:

מדוע אחרי כל הדמעות הללו אנחנו לא רודפים אחרי האל וחוזרים בתשובה?!

יהודי הוא זה שמוכן למות יהודי, יהודי הוא זה שמוכן למות עבור רצון האל, יהודי הוא זה שמוכן לרדוף אחר האל גם אם ייקחו מאיתו הכל ולא יישאר דבר, כפי שרדפתי אחר האל בין כל הצרות שהגיעו אלי בצדק ובדין אמת ולא פסקתי מלאהוב את האל ומלרדוף אחריו, אמרתי לאל תודה על הכל, על הטוב והרע, כשהיה קשה לומר תודה ביקשתי מהאל שיעזור לי להבין את דרכיו ולא כעסתי, ידעתי שזה רצונו, ככה הוא רוצה, האל מחליט בעולמו מה יתרחש ולא אנחנו, האל החליט שאני אמות והחליט שאני אשוב, זה רצונו ואני חייב לקבל אותו.

ברגע שהאל שלח גוי כדי לרצוח אותי אני לא אמור לשאול את האל מדוע הוא שלח אותו, האל הוא אל אמת וכל מה שיצא מידיו הוא בדין וצדק של אמת, אין לנו הבנה בדרכיו או בהחלטות שהוא מביא עלינו ולכן אין לערער עליהם, אנו צריכים לשאול שאלה שרק יהודי יודע לשאול: "מה פשעי ומה חטאתי?", יהודי צריך לפשפש במעשיו כשהוא חווה צער או מצוק או קושי בחיים ולבדוק אם יש בידו פשע או חטא או עוון שבעקבותיו הוא מקבל את הצרה שהגיע אליו, כפי שעשיתי ובכל צרה וצוקה שהייתה לי הבטתי אל עברי וראיתי כמה העונש הוא מידה כנגד מידה על פשעיי וגם אם נגיד ולא היה בחלקי חטא מעולם או שנראה שהעונש גדול יותר בהרבה ממה שפשעתי הייתי נשען על רצון האל להוכיח אותי בייסורים מתוך אהבתו אלי כדי לנסות את האמונה והאהבה שלי אליו גם כדי שאזכה להיות קרוב אליו יותר וגם כדי שהוא יוכל להתגאות בפני מלאכיו המשרתים לפניו ולהראות להם את בנו היהודי המיוסר בייסורים קשים ולמרות זאת הוא ממשיך ללכת אחרי האל בתמימות ואהבה שיש רק אצל יהודי.

אדם שעשוי מעפר וביום היוולדו אין לו טיפה של שכל בקודקודו וביום מותו הוא חוזר לשאול לעפר למקום רימה ותולעה והשכל מאיתו והלאה נעלם לנצח, איך אדם כזה שמגיע אפס ויוצא אפס, אדם שמכה קטנה מספיקה כדי לעקור את חייו מהעולם, אדם שימי הזקנה מגיעים אליו כרוח מהירה ועוצרים את פעליו, איך אדם כזה עם כל כך הרבה חסרונות יכול לפתוח פה כנגד אלוהי ישראל כנגד אל גדול ונורא שהוא אחד יחיד ומיוחד ואין שני לו, אל שהוא מלך רם ונישא שברא את העולם ואת כל היקום הזה ויצר את הפרעוש הזה שמעיז בגאוותו להגביהה את ליבו ולהרים את קולו כנגד בורא עולם השולט על הבריאה וחייו?! אנו צריכים לפשפש במעשינו ולתקן את התפיסה שלנו כעם הנבחר שצריכים להאמין באל ולאהוב אותו בכל מחיר גם אם תבוא עלינו עוד שואה ועוד שואה, את השאלות עם "למה" נשאיר לאומות העולם, "למה" יאמרו הגויים ולא אנחנו.

"לָמָּה, יֹאמְרוּ הַגּוֹיִם: אַיֵּה נָא אֱלֹהֵיהֶם." (תהלים פרק קט"ו פסוק ב')

רק אומות העולם שואלים איפה אלוהים כשהם רואים את עם ישראל מוכה, לעומתם אנו מתפללים שלא יתחלל שמו של האל ומבקשים ממנו ישועה כדי שהעמים לא יגידו זאת שכן מתוך דברים אלו מחולל שמו של האל בעולם ולעומתם אנו מייחלים שהאל יהיה איתנו ויסייע לנו כדי שיתקדש שמו בעולם.

עכשיו כשאנו לא מתרעמים על האל ומבינים שאין לנו להתערב בהחלטות שלו בעולם כי הוא זה שברא אותו והוא זה שמנהל אותו ולא הולכי עפר כמונו, אנו נתברר מהצד האחר שמנסה למשוך אותנו אליו עם כל מיני תאוות ויצרים, הצד שאומר לנו תאכל ותשתה כי מחר תמות, תעשה חיים, תבלה ותהנה, העיקר שמתוך כל הבילויים האלו אנו נשכח את הסיבה והמשמעות שלנו כאן, הוא ישכיח מאיתנו את האל ואת הרצון להתקרב אליו מיום ליום ומרגע לרגע. החיים שלנו סובבים מותרות והנאות וזה כל מה שיש לנו היום אם רק נתבונן, מה עם אלוהינו? לשכוח אותו זה לא פחות מלשכוח את אבא ואמא שלנו כאן, כפי שחלקכם בטח תוהים איך שכחתי את אבא והתרחקתי ממנו כל כך רחוק?! עשיתי זאת במטרה אחת בלבד כדי להתקרב לבוראי וליוצרי, אבא פגע בנשמתי והשפיל אותה ובכך הוא הרחיק אותי מהאל כי לא הצלחתי לעבוד את האל כמו שצריך באפיסת הכוחות שאליהם הגעתי בעקבות פעליו ודבריו הקשים כנגדי, עכשיו שאני רחוק מאבי הביולוגי ואתם עדיין תוהים הכיצד ישכח בן את אביו?! אני תוהה עליכם בחזרה ושואל הכיצד התרחקתם מאבינו היקר שבשמים?! מאבינו הרוחני, מהאל שיצר את נשמתנו, את גופינו ואת עולמנו, כיצד אתם אומרים שהאל לא רואה את מעשיכם הרעים ושהוא עזב את הארץ, כיצד?!!! האל נמצא עם כל יהודי והוא רואה כל פעולה שלו, אבינו שבשמים משקיף עלינו תמיד וממתין שנפנה אליו בכל בקשה, אבינו ממתין עד יומנו האחרון שנחזור בתשובה ונלך בדרך התורה והמצוות, אבינו ממתין שנאהב אותו באמת!

"וַיֹּאמֶר אֵלַי הֲרָאִיתָ בֶן אָדָם אֲשֶׁר זִקְנֵי בֵית יִשְׂרָאֵל עֹשִׂים בַּחֹשֶׁךְ אִישׁ בְּחַדְרֵי מַשְׂכִּיתוֹ, כִּי אֹמְרִים אֵין יְהוָה רֹאֶה אֹתָנוּ, עָזַב יְהוָה אֶת הָאָרֶץ."

(יחזקאל פרק ח' פסוק י"ב)

בתקופתנו אנו חווים שינוי קיצוני מאוד בְּיַחַס אל שומרי התורה והמצוות, חלק יקראו להם דתיים, חלק יקראו להם חרדים, חלק יקראו להם דוייסים וחלק יקראו להם גם פרזיטים ואוכלי חינם, נתקלתי גם בכינוי החצוף עובדי אלילים.

מהיכן התחילה ההתדרדרות הזאת, היחס האיום והנוראי הזה המופנה אל יהודים תמימים שהם שומרי המסורת היהודית שהועברה מאבא לבן עד היום? יהודים שבסך הכל רוצים להתקרב אל האל יוצרנו ובוראנו ולעשות את רצונו, לצבור מצוות ומעשים טובים מתוך אהבת האל ועמו ולהתכונן לעולם הבא.

כמובן שאת ראשית הדרך לשנאה הזו נגד אוהבי האל ותורתו פתחה בראש חוצות התקשורת החילונית בישראל, זו שלא סגרו כי היא לא מפילה מטוסים, אלא גרוע יותר מכך היא מפילה שנאה לעולם בין אדם לחברו ובין איש לרעהו, תקשורת שאני שומע אותה במקרה כשאני בנסיעה בתחבורה הציבורית ובעבר בדרכי לעבודה ואני מזדעזע עד היכן הרחיקו לכת עם הגישה ועזות הפנים, שומעים בטונציה של חלקם את הלעג והבוז הקשים לאחינו שיושבים ועוסקים בתורה יום וליל מתוך אהבת האל, הללו שעמלים למרות שקשה לשבת יום אחרי יום וללמוד עוד ועוד ועוד, בלימוד התורה הם תורמים תרומה אין סופית לכל עם ישראל בכל מקום שהם ע"י חיזוק היהדות בעם ישראל וע"י התקרבות לאל וחיזוק הקשר בין האל לבין עם ישראל היהודים.

קוראים להם פרזיטים ועובדי אלילים, השאלה כאן מי הוא הפרזיט האמיתי, הפרזיט הוא זה שרודף אחרי התאוות יום וליל ואין לו כוחות להלחם נגד ייצרו הרע ולעמול ולעבוד יום וליל כדי לשפר את המידות המגונות שיש לו, זה פרזיט, כפי שאני הייתי פרזיט שחי על חשבון המעשים הטובים של אלו ששומרים תורה ומצוות שבזכות שהם לומדים את התורה ומקיימים את מצוותיה אני עדיין כאן למרות כל החטאים והפשעים הרבים שלי, אנו חיים על החשבון הרוחני שלהם. מעבר לכך כל יהודי שמתעורר בבוקר ושוכח לומר לאל תודה שהחזיר את נשמתו הוא גם פרזיט, אנחנו לוקחים דבר מאכל ולא מברכים עליו אנו לא מודים עליו לאל שהעניק לנו אותו בדרכים כאלו ואחרות ואנחנו נהנים ממה ששייך לאל מבלי לומר לו אפילו תודה, הנשמה שמחייה אותנו שופעת חיים וכח ישירות מהאל בכל רגע ורגע, האם עשינו בחיים האלו מה שהאל ביקש מאיתנו? האם השתמשנו בכח שהאל העניק לנו כדי לפעול ולנוע בחיים במטרה ללכת בדרכיו של האל או בדרכינו הרעים ובדרך החופש מעוֹלה של התורה והמצוות? אנחנו שפרקנו עול וחיים חיי חופש הפרזיטים היחידים **שחיים** על חשבון האל!

איך הפכנו לכאלה פרזיטים שאפילו פעם אחת ביום לא אמרנו בלב שלם: "תודה לאל על כל אשר העניק לנו!", אנחנו קמים בבוקר שותים משהו חם ויש לנו כל כך הרבה תענוג להתחיל את היום בדרך הזו, אם יום אחד בלבד לא תהיה לנו שתייה חמה על הבוקר דמיינו לכם כמה צער יהיה לנו מכך שלא מצאנו את המשקה שירווה את הצימאון ואת הרצון לשתות משהו טעים ומרענן על הבוקר!

היום יתחיל ברגל שמאל פשוט והצימאון האיום הזה בסך הכל לכוס עם משקה שנובעת מתוך הרגל של שתייה חמה או קרה בבוקר ישבש לנו את כל המחשבות והרצונות במשך היום, זה רק על שתייה בבוקר, מה נגיד ומה נאמר על אין סוף דברים והרגלים בחיים? במקום הזה מתחילה הנפילה הרוחנית של כל יהודי, מהניתוק הזה מהאל ומחוסר הכרת הטוב אליו אנו שוכחים עד כמה אנו צריכים להודות לאל על שהעניק לאחינו היהודים כח לשבת ולעמול בתורתו הקדושה, התורה שהפכה אותנו לעם מיוחד, עם שהאל בחר בו ונתן לו תורה ומצוות כדי שנהיה כולנו יחד מחוברים אליו בתרי"ג מצוות ומעשים טובים בכל רגע ורגע. אשרינו שזכינו שיש לנו אחים יהודים שיושבים ועוסקים בתורה יומם ולילה, העזרה שלנו והתמיכה שלנו בהם מעניקה לנו חלק עצום בקרבה לאל יתברך, חלק עצום בלימוד ובעסק התורה שלהם וחלק עצום בשמירת המצוות שלהם ושל כל אלו שהם ילמדו ללכת בדרך האל, כל יהודי שעוסק בתורה ולומד אותה ומקיים את המצוות הוא עוד חלק בקידוש שמו של האל בעולם וקירוב הגאולה, כל יהודי כזה יפיץ הלאה לסובבים אותו את דברי האל ויקדש את שמו בעולם, כל יהודי כזה הוא מתנה שהאל העניק לנו משמים, מתנה שבטיפשות אנו מבזים. אני מודה לאל יום יום על הימים הבודדים שזכיתי להיות בין כותלי בית המדרש בישיבה, שם חסיתי תחת כנפי השכינה, בעוונותיי הרבים לא זכיתי להישאר שם עד היום ובחטאותיי נמנע ממני כל הטוב הזה, אם הייתי נשאר שם זו הייתה זכות גדולה בשבילי ובשביל משפחתי וזרעי וזכות נוספת לכל עם ישראל, אשרינו שזכינו להיות חלק מעם ישראל מהעם הנפלא הזה שמעשיו הטובים של האחד משפיעים גם על השני שתומך בו ומסייע לו, יהודי שיושב ועוסק בתורה ואני מסייע לו גם לי יש חלק בתורתו, כיששכר וזבולון, כך גם בן אבא לבן.

תודה לך אלי, תודה מכל הלב על שיש אין סוף יהודים השוקדים על לימוד התורה יום וליל, כן ירבו, יהי רצון מלפניך שכל אויב שקם עליהם לרעה ומנסה לעקור אותם מבין כותלי בית המדרש ייפול עוד מלפני שיצליח לפגוע אפילו בדקה אחת מלימוד התורה והעיסוק במצוותך, יהי רצון שתשבר את רוחם של האויבים הללו הקמים עלינו לרעה ותכניע את גאוותם של המזידים כנגד ההולכים בדרכיך, אנא פתח להם פתח וחוט של חסד להחזיר אותם בתשובה.

"בָּרוּךְ אַתָּה ה', שׁוֹבֵר אוֹיְבִים וּמַכְנִיעַ זֵדִים." (ברכת המינים)

אלו דברי הכתוב בספר ויקרא פרק כ"ו פסוקים י"ד – כ"ה עם פירוש רש"י:

"**וְאִם לֹא תִשְׁמְעוּ לִי** (להיות עמלים בתורה וללמוד ולדעת את מדרשי חכמינו ז"ל) **וְלֹא תַעֲשׂוּ אֵת כָּל הַמִּצְוֹת הָאֵלֶּה** (משלא תלמדו תורה הרי לא תעשו את המצוות, הרי לכם כבר שתי עברות): **וְאִם בְּחֻקֹּתַי תִּמְאָסוּ** (משלא תלמדו ולא תעשו את המצוות, אתם תהיו מואסים באחרים העושים את המצוות) **וְאִם אֶת מִשְׁפָּטַי תִּגְעַל נַפְשְׁכֶם** (משלא תלמדו תורה ולא תעשו את המצוות ותמאסו את אלו ששומרים מצוות אתם גם תשנאו את החכמים) **לְבִלְתִּי עֲשׂוֹת** (כשתשנאו את החכמים אתם גם תימנעו מאנשים אחרים מלעשות את המצוות) **אֶת כָּל מִצְוֹתַי** (כשתמנעו את אחרים מלשמור את המצוות, אתם תחלו לכפור באל ותאמרו שהוא לא ציווה אותנו לקיים את המצוות) **לְהַפְרְכֶם אֶת בְּרִיתִי** (לאחר שתהיו כופרים במצוותי ותגידו שלא אני ציוויתים, אתם תהיו כופרים בעיקר, אתם תכפרו באלוהי ישראל שהוא אל אחד ולא תאמינו בו! הרי אם תתבוננו עד כאן יש לנו שבעה עברות, הראשונה גוררת את השנייה עד שהאדם מתדרדר לחלוטין ומגיע למצב בו הוא כופר בעיקר, כופר באמונה באל אחד!!!):

אַף אֲנִי אֶעֱשֶׂה זֹּאת לָכֶם וְהִפְקַדְתִּי עֲלֵיכֶם בֶּהָלָה אֶת הַשַּׁחֶפֶת וְאֶת הַקַּדַּחַת מְכַלּוֹת עֵינַיִם וּמְדִיבֹת נָפֶשׁ וּזְרַעְתֶּם לָרִיק זַרְעֲכֶם וַאֲכָלֻהוּ אֹיְבֵיכֶם: **וְנָתַתִּי פָנַי בָּכֶם וְנִגַּפְתֶּם לִפְנֵי אֹיְבֵיכֶם וְרָדוּ בָכֶם שֹׂנְאֵיכֶם וְנַסְתֶּם וְאֵין רֹדֵף אֶתְכֶם**: וְאִם עַד אֵלֶּה לֹא תִשְׁמְעוּ לִי וְיָסַפְתִּי לְיַסְּרָה אֶתְכֶם שֶׁבַע עַל חַטֹּאתֵיכֶם: **וְשָׁבַרְתִּי אֶת גְּאוֹן עֻזְּכֶם** (שלטון מדינת ישראל) וְנָתַתִּי אֶת שְׁמֵיכֶם כַּבַּרְזֶל וְאֶת אַרְצְכֶם כַּנְּחֻשָׁה: **וְתַם לָרִיק כֹּחֲכֶם** (צה"ל) וְלֹא תִתֵּן אַרְצְכֶם אֶת יְבוּלָהּ וְעֵץ הָאָרֶץ לֹא יִתֵּן פִּרְיוֹ: וְאִם תֵּלְכוּ עִמִּי קֶרִי וְלֹא תֹאבוּ לִשְׁמֹעַ לִי וְיָסַפְתִּי עֲלֵיכֶם מַכָּה שֶׁבַע כְּחַטֹּאתֵיכֶם: **וְהִשְׁלַחְתִּי בָכֶם אֶת חַיַּת הַשָּׂדֶה** (בני ישמעאל) וְשִׁכְּלָה אֶתְכֶם וְהִכְרִיתָה אֶת בְּהֶמְתְּכֶם וְהִמְעִיטָה אֶתְכֶם וְנָשַׁמּוּ דַּרְכֵיכֶם: וְאִם בְּאֵלֶּה לֹא תִוָּסְרוּ לִי וַהֲלַכְתֶּם עִמִּי קֶרִי: וְהָלַכְתִּי אַף אֲנִי עִמָּכֶם בְּקֶרִי וְהִכֵּיתִי אֶתְכֶם גַּם אָנִי שֶׁבַע עַל חַטֹּאתֵיכֶם: **וְהֵבֵאתִי עֲלֵיכֶם חֶרֶב נֹקֶמֶת נְקַם בְּרִית** (מלחמה שתנקום מאיתנו על שהפרנו את הברית שיש לנו עם האל לשמור תורה ומצוות) וְנֶאֱסַפְתֶּם אֶל עָרֵיכֶם וְשִׁלַּחְתִּי דֶבֶר בְּתוֹכְכֶם **וְנִתַּתֶּם בְּיַד אוֹיֵב** (בשלב הזה אנו מסורים ביד האויב ואין לנו דרך להילחם בו חוץ מלהישמע לו ולאיומים שלו ולא תהיה לנו יותר האפשרות להגן על עצמינו עד שנתפלל אל האל ונחזור בתשובה)."

בקצרה: אדם שלא למד תורה ולא עשה את המצוות (2 עברות) מואס באחרים העושים את המצוות ושונא את החכמים (4 עברות), מונע את האחרים מלשמור את המצוות (5 עברות), כופר במצוותיו של האל ואומר שלא האל ציווה אותם וכופר בעיקר בכך שאינו מאמין באלוהי ישראל שהוא אל אחד (7 עברות).

האל ברחמיו וחסדיו לא ממהר כל כך להעניש אותנו כפי שנאמר בפסוקים, האל ממתין, מצפה וחפץ שנחזור אליו בתשובה לפני שיבואו הימים הרעים הללו ולפני שנגיע למשפט הסופי ביום הדין הגדול והנורא שקרב ומגיע, אלוהי ישראל ממתין לנו 2,000 שנה בגלות שנזעק אליו שיבנה המקדש ושנבחר בדרך החיים.

"וּבָֽחַרְתָּ֙ בַּֽחַיִּ֔ים לְמַ֥עַן תִּחְיֶ֖ה אַתָּ֥ה וְזַרְעֶֽךָ׃" (דברים פרק ל' פסוק י"ט)

יש לאל את הכח להעניש אותנו ואנו עלולים לאפשר לו זאת בדרך הרעה שבחרנו ללכת בה, אנו נמצאים בבירור כרגע וכל היהודים נמצאים בשלב בחירה שאם האל הוא האלוהים אז תורתו היא היסוד שלנו ואנו נלך אחריו בכך שנלך אחרי תורתו שהיא הנתיב לחיים שהאל מבקש מאיתנו ומצווה עלינו ללכת בו, אך אם אנו עדיין חושבים אחרת יש את הצד האחר, הצד של מדינת ישראל היא מלכות ערב רב האחרונה שקשה לנו להתנתק ממנה ומיום העצמאות כמו מסם, יהודי או יהודיה שרוצים לתפוס מחסה אצל השטן וחבריו לפני ביאת המשיח מוזמן לעשות זאת בבחירתו החופשית שתוביל אותו לאבדון יחד עם ערב רב.

הבירור האחרון הוא לא קל, יש בלבול איום ונורא בדור שלנו בלבול קשה, הציונות הכניסה אל תוך היהדות מושגים שלא היו שם מעולם וערבבה אותנו, הכניסה ארס לאמונה היהודית הפשוטה שהאל יתגלה בעולם בקץ ויגיע צאצא מבית דוד להשיב את מלכות יהודה לירושלים עיר הקודש ויבנה בית המקדש, הארס של הציונות "הדתית" היא האמונה במדינת ישראל כתחילת הגאולה, תוציאו את הארס הזה מהנשמה שלכם ומהאמונה שלכם וחיזרו בתשובה לאמונה התמימה שלנו שתתרחש בקרוב כשמלכות הרישעה תיכנע לאל ומשיחו, עזבו את כל לשון הרע והרכילות ששמעתם על שומרי התורה והמצוות וההולכים בדרך האל ופתחו פתח קטן של תשובה בחיפוש אחר האמת ותתנו ללב האבן לקבל דברים חדשים שיאירו לכם את הדרך להבין עד כמה טעיתם.

"כִּ֣י מֹ֭צְאִי מָצָ֣א חַיִּ֑ים וַיָּ֥פֶק רָ֝צ֗וֹן מֵיְהוָֽה׃" (משלי פרק ח' פסוק ל"ה)

לבירור האחרון יש יום אחרון, היום בו יתגלה לנו האדם שהוא משיח בן דוד וביום הזה אנו נחליט סופית באיזה צד אנחנו, רבים מכם יגידו בלגלוג או היסוס או תשישות כח מההמתנה שאנו מחכים לכך קרוב לאלפיים שנה בגלות, התשובה אליכם היא שהזמן הרב הזה שעבר והמסר שקיבלתי משמים להעביר אליכם שהגיע הזמן לחזור בתשובה כי לא נותן עוד הרבה זמן רק מוכיח שאנחנו קרובים יותר מאז ומתמיד לימי הגאולה שכן הם יגיעו עוד לפני סוף האלף השישי בו אנו כרגע, נשארו עוד 226 שנים לסוף האלף השישי, עדיף לחזור בתשובה עכשיו ולפתוח פתח לדבריי מאשר להמתין עד הרגע האחרון ואז הבחירה תהיה קשה יותר ולרוב בלתי חיובית, עכשיו זה הזמן לחזור בתשובה כי השערים מתחילים להיסגר עקב הכפירה הגועשת, עקב השנאה להולכים בדרך האל ולדרך הדת ולדת עצמה, עקב הגזירות נגד עולם התורה והשומרים תורה, יש רבים כבר שנטמעו שם כל כך וכבר אי אפשר בשום דרך להוציא אותם משם, אולי רק בחסדי האל ובכח התורה אם רק יפתחו את ליבם לפתח הקטן ביותר, לכן חושו לדבריי בבקשה, אני ממש לא שונא אף אדם בשלטון מדינת ישראל, ההפך, אני מרחם על כך אחד מהם שנטמעו שם ויהיה להם קשה לצאת משם, אני מרחם כי מגיעים ימים של בחירה קשה וכולי תקווה שהם יכרעו ברך בסוף, כך גם לאנשי הצבא אין לי שנאה ואני אוהב כל אחד ואחד שמחפש את הדרך להגן על יהודים ולסייע בשירות כזה או אחר מתוך אמונה תמימה לשקר הגדול, שלטון מדינת ישראל התחיל ע"י אנשים שיסוד נשמותיהם לא מזרע היהודים אלא מיסוד נשמתם של ערב רב והם אלו שהתחילו את כל הדרך הזו עד הלום, טעינו שנפלנו שוב כפי שהיה בעבר ברשתם של הערב רב ובנתיבותיה.

כדי להצביע על נשמה שיסודה מערב רב צריך לשים לב למספר דברים:

1. ערב רב נוהגים להמציא דרכים חדשות שבהם כביכול עובדים את האל.
2. ערב רב הם אלו שמתאספים בחוצות בפני הציבור וקוראים בקול גדול בקריאות גנאי ובוז נגד יהודים היושבים ועוסקים בתורה כרצון האל.
3. ערב רב הם אלו שמהם התחילה המגיפה והמחשבה שיהודי צריך גם לעבוד וגם ללמוד והם לא רוצים להבין ולקבל שתמיד היו פרנסים שתומכים באלו שעוסקים בתורה ובכל מדינה בעולם השלטון מקצה תקציב כזה או אחר עבור אלו שיושבים ועוסקים בענייני הרוח.

4. ערב רב נוהגים להסית יהודים מללכת בדרכי האל שקיבלנו מאבא לבן ע"י השרשת והחדרת תאוות ורצונות זרים שלא שייכים לעם היהודי. לדוגמא הם מחדירים לנו שזה בסדר שנערה תשרת בצבא מדינת ישראל בטענה שהשירות הוא חובה עבור כל אזרחי ישראל. דוגמא נוספת היא התנועה האחרונה לשוויון בנטל שדורשת ממשרתי האל לעזוב את בית המדרש הכולל או הישיבה ולשרת את המדינה ולעבוד ככל אזרחיה כשבפועל יכלו פשוט לנתק את זרימת הכסף ולגייס ערבים במקום.

5. ערב רב הם אלו שמקבלים את האפיפיור בחום ואהבה כשליבם פונה תמיד בדרך זו להעניק ולתת לעובדי אלילים את כל רצונם ובקשתם, הללו שבונים בתי תיאטראות ואצטדיוני ענק כדי להשכיח מאיתנו את דרך הדת ולהשקיע אותנו בטיט של עבדות לתאוות וליצר הרע.

6. ערב רב הם אלו שלועגים וצוחקים בליבם לדברים אלו, הם אלו ששמם יהודים אך נשמתם מיסוד נשמות ערב רב שהתערבבו בעמינו ממצרים, הם אלו שישקרו יום וליל וישתמשו בכל הקדוש לעם היהודי רק כדי להפיל אותנו בכפירה כנגד האל כמו שאלות היכן היה אלוהים בשואה?! כגון השימוש במגן דוד בדגל המדינה, ככה במקום שכל יהודי ילבש טלית שמו לו אותה בדגל פשוט, השימוש בתמונת המנורה ועלי זית, הסימנים הללו הם סימנים יהודים שערב רב עושים בהם שימוש כדי למשוך את הנשמה היהודית ולהנחות אותה לדרך אחרת של כפירה, למשוך אותנו כדי שנשרת את מלכות הרישעה בתמימות ונאיביות, לערב רב פשוט נמאס למות איתנו בגלות הארוכה והם חושבים שבכח הזרועה ובדרך החופש והכפירה וההתנתקות מהאל הם יכולים לשרוד.

7. ערב רב מחפשים בכל דור ובכל שלב עלילות של דברים כדי לפרוק מעליהם ומעל עם ישראל עול מלכות שמים בתירוצים שונים ושקרים.

8. ערב רב עוד מימי אבותינו שהיו 40 שנה במדבר ועד היום גורמים לנו נזקים רוחניים החל מעגל הזהב ולאחר קבלת התורה במתאוננים כשרצו בשר ותאוות שאסרה עליהם התורה כגון קרבה לערווה ולאשת איש והאיסור הציק להם מאוד והם חיפשו דרך לפרוק את עול התורה.

9. ערב רב הם אלו שתומכים ונותנים יד לגזור גזירות נגד היהדות ונגד יהודים שומרי תורה ומצוות ופועלים בכל דרך שרק אפשר כמו להביא לכאן גויים ועובדי אלילים ולדחוף לילד יהודי את כל האמונות הזרות רק כדי לעקור מארץ ישראל את ההשתלטות של העם היהודי המאמין באל ובתורתו שתתרחש על אפם וחמתם בשלבים של חזרה בתשובה ושל ביאת משיח בן דוד שיעקור מלכותה האחרונה של ערב רב.
10. ערב רב הם אלו שלא רוצים גאולה ולא רוצים שמשיח בן דוד יגיע ולא רוצים שיבנה בית המקדש כי הם יודעים שזה יהיה הסוף שלהם לנצח כי הם עד היום לא מוכנים לקבל על עצמם את התורה ואת המצוות ואת הדרך היהודית שקיבלנו ממעמד הר סיני ובהמשך ממשה והנביאים, מסיבה פשוטה שהתאוות והיצרים מושרשים בהם עמוק מידיי והם לא רוצים להתנתק מהם עוד מהיום שמשה קיבל אותם בטעותו אל תחת כנפי השכינה, טעות שעלתה לנו ביוקר והאל יתקן אותה בקרוב מאוד.

"וְהָאסַפְסֻף (ערב רב) **אֲשֶׁר בְּקִרְבּוֹ הִתְאַוּוּ תַּאֲוָה, וַיָּשֻׁבוּ וַיִּבְכּוּ."**

(במדבר פרק י"א פסוק ד')

האל חפץ לגאול אותנו ולא להמתין עד הרגע האחרון, כמו בערב שבת שאנו מקדימים לקבל את השבת ביום שישי כחצי שעה קודם שקיעת החמה כך גם האל יקדים לגאול אותנו קודם סיום האלף השישי, מי יודע אולי ברגעים אלו האל יחל להתגלות אליך ולאחרים ולכל יושבי תבל לקראת הגאולה, לכן, נעלה על הרכבת האחרונה כמה שיותר מהר ונהיה חלק מהגדוד הכי חזק שיש, גדוד החוזרים בתשובה אל האל, בגדוד הזה שום כופר ושום מדינה ושום עם ושום צבא לא יוכל לפגוע בנו כלל וכלל, בדרך זו אנו חוסים תחת כנפי האל מתוך אמונה אמיתית שמהפך גדול הולך להגיע והוא כבר התחיל, מה לנו ולכל דרכי הגויים? אנו לא סתם עם, אנו עם שאל גדול ונורא אל אחד בחר בנו במיוחד!!!

"אֱמֹר אֲלֵיהֶם חַי אָנִי נְאֻם אֲדֹנָי יְהוִה אִם אֶחְפֹּץ בְּמוֹת הָרָשָׁע,

כִּי אִם בְּשׁוּב רָשָׁע מִדַּרְכּוֹ וְחָיָה!

שׁוּבוּ שׁוּבוּ מִדַּרְכֵיכֶם הָרָעִים וְלָמָּה תָמוּתוּ בֵּית יִשְׂרָאֵל."

(יחזקאל פרק ל"ג פסוק י"א)

פרק ל'

חלומות

בחיינו הרגילים ישנם מספר סוגים של חלומות, אנחנו חולמים בהקיץ על חיים טובים יותר, חולמים לשאת אישה ולהביא לעולם ילדים, חולמים על בית, חולמים שדברים יתממשו וכמובן שיש כאלה ש- "חולמים" מלחלום על כל אלו. ישנם חלומות נוספים שאנו על מיטתנו ונרדמים הללו מגיעים ומכניסים אותנו למסע לילי של עולם אחר, ברוב המקרים החלומות הללו שאנו חולמים מתוך שינה הם בעצם המחשבות והרגשות שחלפו עלינו במהלך היום וכשמגיע שעת השינה הם באים לביטוי במראות שהתת מודע שזוכר מה חשבנו ביום משדר לנו אותם בתסריט שונה במהלך השינה בלילה. אם לדוגמא חשבנו היום אפילו לרגע על אדם שהכרנו בעבר, יש סיכויי גדול מאוד שנחלום עליו בלילה בחלומות, לחלומות הללו אין שום משמעות כמובן ואפשר לשכוח אותם ולא לחשוש מהם. לעומתם יש חלומות שממש צופים את העתיד, בחלומות אלו אנו רואים את העתיד להתרחש, רוב האנשים נתקלים בחלומות אלו כשמתקרבת שעתו של אדם אהוב במשפחה לעזוב את עולמנו ובמיוחד האדם עצמו שעתיד לעזוב.

חלומות שמספרים לנו את ההולך להתרחש הם סוג של התראה או איתות מהאל או הנשמה לעתיד לבוא, אנו נראה בדיוק מה שיתרחש או תיאור לכך.

אחד החלומות הקשים שהיו לי היה חודש לפני שסבתא שלי נפטרה, כשהייתי בגיל 22 וחצי סבתא שלי נפטרה, לא היה לי מאז אדם שהיה קרוב אלי יותר חוץ מאשתי היקרה שקיבלתי במתנה מהאל. בחלום שהתרחש כחודש לפני פטירתה חלמתי על חלום בתוך חלום, כשהייתי בחלום אחד התעוררתי ופקחתי עיניים כשאני חש תחושה איומה ופותח את החלון מעל המיטה ומשקיף לעבר החצר והעולם מסביב ורואה שאני נמצא בעולם אחר, עולם אפור וקודר לגמרי, עולם מלא עצב, עולם שמישהו הגיע וכיבה את האור, מתוך שינה הדמעות החלו לפרוץ וניסיתי להתעורר מהחלום השני, כשהתעוררתי קמתי מהמיטה מיד והבטתי מהחלון לוודא שהתעוררתי מהחלום באמת ושאני בעולם האמיתי שלנו, התברר לי שאני בתוך חלום שלישי ושוב העולם אפור וקודר ואני עדיין יושן.

כך נמשך לו החלום בלופ במשך **שלוש** פעמים רצופות, הגוף שלי כבר היה בלחץ ודפיקות הלב עלו לשמים שיום כזה אפור לא עוזב אותי ולא מרפה ושאני לא מצליח להתעורר מהחלום הנוראי הזה, בפעם **השישית** התעוררתי ושוב רצתי לחלון וראיתי שאני הפעם בעולם האמיתי תוך כדי שאני בוכה ורועד וכל הגוף שלי מזיע מפעימות הלב שעלו. ידעתי שמשהו לא טוב הולך להתרחש בקרוב אך לא היה לי שום של מושג מה, לסבתא הייתה סוכרת אך היא תפקדה לחלוטין.

היום בו החלום התממש הגיע, סבתא התמוטטה בביתה והובהלה למיון, **שלושה** ימים היא שכבה ובסופו של דבר נאספה נשמתה אל עולם הנשמות, סבתא נפטרה, היא עזבה את העולם הזה ועברה לעולם הבא לעולם שאחרי זה, הימים האפורים בהחלט הגיעו, ימים של תחושה לא קלה בכלל, בפעם האחרונה שראיתי את סבתא היקרה שלי לא יצאתי מאצלה עם חיוך מהסיבה שהיא כרגיל ניסתה לתת לי לאכול בכח ואני לא רציתי פשוט, היא לא הניחה לי ואמרתי לה: "סבתא, מספיק! אני לא רוצה לאכול!" היא הייתה דואגת בכל רגע למזון לכולם, כמה לב טוב היה לה, רק לתת ולתת ובכח לתת גם אם לא תרצה, לב טוב. בימים אלו כאב לי מאוד ולא בגלל שלא אראה אותה שוב לעולם אלא בגלל שלא אראה אותה בתקופה הקרובה, התגעגעתי אליה מאוד, היא הייתה כאמא, האמא היחידה שהרעיפה חום ואהבה לעברי בזמנים המעטים שהייתי אצלה. בימים האפורים הללו העולם היה קודר, בכל בוקר כמו בחלום התעוררתי לעולם אחר לגמרי, עולם שאני רוצה להתעורר ממנו שוב לעולם שבו סבתא נמצאת.

לעומת אחרים ידעתי היכן סבתא, ידעתי שקשה לה לעזוב ולהשאיר אותנו, היא המשיכה לדאוג לנו ככל יכולתה גם מלמעלה, ביום הקבורה כשכולם הסתכלו אל עבר הקבר שאליו מובילים את הגוף שלה אני הסתכלתי למעלה מעל ראשינו שם ידעתי שהיא נמצאת ושומעת ואמרתי לה סבתא אני יודע שאת שם גם אני הייתי שם, היום שבו נפלת זה היה היום שבו גם אני נפלתי לארץ, ביום ו' בחשון גם אני נפלתי ונהרגתי, גם את נפלת ביום הזה, יש בינינו קשר, במקום שאני אעזוב בזמני את עזבת קודם זמנך והענקת לי חיים משנות חייך, אני אוהב אותך סבתא, הלוואי ועוד אזכה לראותך שוב בדרכים אחרות ושונות, הלוואי ואשמע ממך שוב בפעם האחרונה, הלוואי ואזכה לראות אותך מחייכת. כאן אנו קוברים את גופך אך שם את תחיי לנצח ולעתיד לבוא אנו ניפגש שוב.

הימים חלפו להם, ימים אפורים, במקלחת ובהרבה מקומות בכיתי בלי סוף, לא היו לי שום טענות כלפי האל או על דרך העולם, ידעתי ללא שום תהייה שזו הדרך וזה רצון האל וככה העולם מתנהל, לא היה קשה לי בכלל שהיא נפטרה, ידעתי שהיא הולכת למקום טוב, אל עבר האור החם והאוהב שזכיתי לראות, ידעתי שאת כל האהבה שהיא העניקה לנו ולכל המשפחה היא תקבל שם בחזרה, האל לא מקפח שכר של שום בריאה והוא ידאג לסבתא וישמור עליה מכל פגע כפי שהיא שמרה על ילדיה ונכדיה ועל הקרובים אליה, מידה כנגד מידה. דמעותיי נבעו מגעגוע פשוט, געגוע של נכד שרוצה להיות עם סבתא עוד קצת, מתנה שלא קיבלתי לפני עזיבתה, סבתא האל והעליונים ראו את דמעותיי והאל אפשר לסבתא לבקר אותי בחלום באחד הלילות כחודש לאחר פטירתה.

בחלום ראיתי את סבא שייבדל לחיים ארוכים כשהוא שוכב על הרצפה בכניסה לבית של אבא, סבא בכה בחלום שסבתא נפטרה והשאירה אותו לבד, סבתא ז"ל פנתה אליו בחלום כשאני צופה מהצד ואמרה לו במילים הללו: "ברונה אל תבכה, אל תבכה ברונה", תוך כדי שהיא מתכופפת אליו לרצפה ומלטפת את פניו באהבה. ברונה זה בן בשפה הכורדית וככה היא כינתה אותו. כשהתעוררתי הבנתי שלא אני היחידי שבוכה והבנתי שגם לסבא קשה מאוד, אחרי הכל סבתא דאגה לו והייתה איתו ביחד עשרות שנים ועכשיו הוא לבד, סבתא ביקשה ממני בחלום במילים אחרות שאגש לסבא לנחם אותו מהצער, היה לי קשה עם הבקשה הזאת כי לא הייתי בקשר עם סבא מעולם, אך עשיתי מאמץ למענו גם כי ריחמתי עליו, כאב לי שהוא בצער ורציתי לגרום לו עם המסר מסבתא תחושה טובה, כמובן שהבנתי שגם אני צריך להפסיק לבכות, בשביל סבתא הפסקתי באמת, קשה לנשמה להמשיך הלאה כשאנו כאן למטה עדיין בוכים עליה מגעגוע או מכל סיבה אחרת, זה מפריע למנוחתה למעלה בעולם הנשמות כי אחרי הכל היא אוהבת אותנו וזה כואב לה שאנו בוכים.

סיפרתי לסבא והוא חייך, הוא חש שהיא זו שפנתה אליו וככה ראיתי שהחלום אמיתי כי סבא בוכה וזה לא פרי דמיוני. לאחר מכן במשך השנים פגשתי את סבתא עוד מספר פעמים, האל אפשר לה להעביר לי מסר פה ושם כדי לסייע לי במצוקות הקשות בחיים, ידעתי שסבתא מלמעלה מבקשת עלי רחמים שיעזרו לי, עד היום אני חש אותה, המתים מדברים איתנו כשאנו ישנים.

לפני שהכרתי את הנערה שהרסה את חיי ואת נשמתי ועקרה את נשמת ילדי חלמתי חלום שסבתא נמצאת בבית שלה במטבח והבית קודר וחשוך ואני רואה את המטבח שלה בצבע שחור וסבתא עצובה מאוד, היא ממש על סף דמעות. מיד לאחר מכן התחלף החלום ונהיה אור בבית והכל היה זוהר מאושר וחדווה, סבתא הייתה קורנת פנים ומאירה ושמחה בלי סוף, היא הייתה מאושרת פשוט.

לא ממש הבנתי את החלום הזה, בהמשך התחלתי להבין את משמעותו, בתחילה חשבתי שהמשפחה צריכים לעשות יותר מעשים טובים לעילוי נשמתה שכן היא בחושך וצריך לעזור לה במצוות ומעשים טובים כדי שהיא תגיע לאור, בדיעבד התברר שזה היה המסר השולי, בתקופה שהכרתי את הנערה שהרסה והחריבה את חיי הבנתי את החלום הזה כי התחושות וההתרחשות התאימו, הבנתי שכרגע אני נמצא בבית שחור מלא חושך ולסבתא כואב מאוד בשבילי, לכן היא הראתה לי שכואב לה מה שהולך להתרחש ומנגד היא בישרה לי בכך את העתיד לבוא לאחר מכן שאכיר ב"ה אישה עם לב טוב כמו סבתא שלי ז"ל כפי שתמיד התפללתי שאזכה לאישה עם לב טוב כמו שהיה לסבתא היקרה, סבתא הראתה לי שאחרי כל החושך יבוא האור ואזכה לחיות בבית מלא אור וחדווה ואושר רב וגם לסבתא בעולם הנשמות יהיה שמחה ואושר גדול מאוד, כשהבנתי את החלום הוא היה אחד המרכיבים שנתנו לי כח ואמונה לעתיד, בימים הקשים בהם הייתי ידעתי שאזכה לבנות בית מלא אור ואושר ושמחה, סבתא נשלחה ע"י האל לעזור לי בדרך בה אני הולך ללא אמא או אבא שעוזרים. אנחנו לעומת הנפטרים לא רואים את הבאות, אך הנפטרים רואים את הבאות ולכן הם מתייחסים אחרת לעתיד שאצלם הוא סוג של הווה, זו הסיבה שראיתי ברגע אחד חלום טוב ורע, סבתא עזרה לי בכך בתקופה הקשה שבה הייתי, זכרתי את החלום הזה עוד לפני שהגיע החלום שאני מתחתן עם נערתי היקרה, סבתא עזרה לי והעניקה לי תקווה לימים של אור בהם תהיה לי משפחה חמה ואוהבת והבית שלי יהיה מלא אור ושמחה ואושר כפי שהראתה לי בחלום.

הנפטרים שעזבו אותנו והם בעולם הנשמות לא עזבו אותנו לגמרי כמו שהרבה חושבים, הם עדיין צופים בנו מלמעלה ויש להם קשר עצום לחיינו כאן, הם חפצים בטובתנו ובאושרנו ורוצים ומבקשים רשות מהאל לאפשר להם להשפיע ולסייע ולעזור לקרובים להם בעולם התחתון הזה ככל האפשר.

אנשים רבים אינם מאמינים בחיים אחרי החיים הללו וזו ממש טיפשות, מדוע לא להאמין כשיש לך כל כך הרבה ראיות והוכחות מסביב שאנו חיים גם אחרי החיים הללו? השאלות שצריכות להישאל בנוסף לאמונה הם איך אנו מגיעים לעולם הנשמות? צדיק או רשע? אחרי הכל רצון הנשמות שעזבו הם שהחיים ילכו בדרך האל גם אם הם בעצמם לא הלכו כי שם מתבררת האמת, לכן עדיף שנלך אחרי האל גם כדי לעשות נחת רוח לנשמות יקירנו שנפטרו.

כמובן שהיו עוד חלומות רבים שחלמתי על אירועים שעדיין לא התרחשו, עד היום אני חולם, עד היום אני נתקל בדרך החיים במאורעות שאני יודע מה הולך להתרחש בדיוק, אני פשוט רואה את תמונה של מה שלא התרחש עדיין, אני לא יודע איך לקרוא לזה ולא רוצה שתקראו לזה בשם אך יש לי פשוט תמונות מהעתיד בראש בהרבה מקרים בחיים, לדוגמא כשניגשתי לפני מספר חודשים לראיון עבודה נכנסתי למבנה בו נמצא המנהל שאמור לעשות לי ראיון, בכניסה היה מטבח וכשהבטתי אליו ראיתי בפינה מגש עם בלגן של כלי פלסטיק ועוד מספר מצרכים בסיסיים לשתיה וארוחה, מיד צחקתי בתוך תוכי וחיוך עלה על פניי, נזכרתי בעתיד להתרחש כשאני עומד שם ומסדר את הפינה המבולגנת, מיד הבנתי שהתקבלתי לעבודה עוד לפני שהתחיל הראיון, במהלך הראיון המנהל התרשם ממני אך לא הייתה לי תעודת פגרות מה שקצת הפריעה כמובן, לאחר שבוע המנהל יצר איתי קשר ושאל עוד כמה שאלות כשרק אחרי שבועיים "הוא החליט" סופית להעסיק אותי, כשהגעתי לבית ביום הראיון אמרתי לאשתי שחד וחלק אני אעבוד שם כי יש לי זיכרונות מהמקום משמע שאני אעבוד שם. התרחישים הללו חוזרים בחיי שוב ושוב, בהתחלה הם הוציאו אותי קצת מדעתי כי לא הבנתי איפה הבחירה שלי ואיפה הבחירה של אחרים, אם דרך החיים שלי כתובה מראש אז איפה אני מחליט? אחרי כל החקירות שעשיתי בנושא והניסיונות שווא לשנות את העתיד הגעתי למסקנה חד משמעית שאין לנו בחירה בשום דבר בחיים אלא רק בין טוב לרע וגם הבחירה בין טוב לרע היא לא תמיד בידיים שלנו מסיבה שאדם שחוטא אז מסובבים לו עוד חטאים שישקע בהם ולכן החטא השני או השלישי יכולים להיות כעונש על החטא הראשון, מעבר יש סיבות נסתרות שאדם חוטא ללא בחירה, לעומת זאת אדם שמתקרב לאל ומטהר עצמו בשמירת התורה והמצוות מסייעים לו להיטהר ולהתקרב לאל.

אנו עושים אין סוף פעולות מתוך "בחירה" כשאנו חשים בתוך תוכנו ממש שזו הבחירה שלנו בלבד, אך האמת היא שרק נדמה לנו שזו הבחירה שלנו בלבד כי האל לא רצה שנשתגע כשנראה שהעולם מתנהל כפי שהוא תכנן והחליט מראש והוא לא רוצה שיהיה גילוי שכזה שאנו כאן בסך הכל סוג של בובות יפות וחמודות שפועלות רק את מה שהחליט האל מראש חוץ מהבחירה בין טוב לרע, בין אמת לשקר, בין אמונה לכפירה, בין התורה והמצוות לחיי חופש ותאוות.

שאלה נוספת שעולה מראיון העבודה היא היכן הבחירה של מנהל החברה? אחרי הכל "הוא" החליט להעסיק אותי, אם הוא החליט להעסיק אותי ואני כבר ידעתי שהוא יחליט ככה אז היכן הבחירה שלו? אז כן הייתה לו בחירה כי אני לא התערבתי בבחירה שלו, אני רק צפיתי מראש מה שיהיה, צפיתי מה הוא יבחר. זה בדיוק כמו להסתכל לצומת שהרמזור ירוק והתנועה נוסעת מהדרום לצפון ופתאום מגיע רכב במהירות של 140 קמ"ש מצד מזרח לכיוון הצומת הסואנת והוא לא עוצר את המהירות כלל, אתם תצפו שהרכב יתנגש בתנועה בוודאות, כי אתם רואים בעיניים שהנהג לא מאט את נסיעתו כלל ולכן ההתנגשות בפתח. כך גם צפיתי אין סוף אירועים שבחסדי האל עזרו לי להבין שזה הכיוון שאליו האל רוצה שאלך ושם יש לי תפקיד נוסף שהאל רוצה שאעשה, תפקיד של סבל או תפקיד משמעותי יותר שאגיע לאדם מסוים בדרך כלל ואעביר לו את המסר, כפי שהגעתי למנהל החברה שבה אני עובד כרגע שהאל משום מה אוהב אותו וממתין לו שיחזור בתשובה, הגעתי אליו בדרך לא ברורה ופתאומית לחלוטין!

גם האל צופה מראש את הבחירות שלנו בין אם הם טובות ובין אם רעות, האל יודע את הכל מראש ולא רק האל אלא גם העליונים יודעים הרבה מהעתיד.

למנהל שלי אומנם הייתה "בחירה" אם לקבל אותי לעבודה או לא אך האמת היא שלא הייתה לו בחירה, נדמה לנו שאנו בוחרים, תחושה שהאל העניק לנו כאן כדי שלא נרגיש שהכל נכתב לנו מראש ונחליט שלא לעשות פשוט דבר שזו בעצם החלטה בין טוב לרע, כי אם אני אומר שהכל כתוב מראש ומחליט שלא לעשות כלום ולתת לגורל לעשות את שלו אני בוחר לעשות רע, הסיבה שאני עושה בכך רע היא מפני שהגענו לכאן כדי לעמול, המילים עולם אם רק נשנה אותם מעט נקבל את המילה "עמול", אדם נולד כדי לעמול בעולם הזה כפי שרשמנו אם זכה הוא ישב ויעמול בתורה ואם לא זכה יעמול בעמלו של העולם.

מכאן אנו מבינים שעצם זה שאנו עמלים זו כבר בחירה טובה השאלה היא במה אנו עמלים בהבל של החיים והעולם או בהשגת הנצח והקרבה לאל יתברך.

אם הצלחתם להבין אותי עד כאן אז המסקנה היא שאם המנהל שקיבל אותי לעבודה חשב שהוא החליט ושזה היה אחרי הרבה שיקול דעת ושזו ההחלטה הנכונה ביותר שאליה הוא הגיע כי "הוא" החליט זאת אז הוא ואנחנו טועים, האל החליט והכתיב לו מראש שהוא יקבל אותי לעבודה, האל הכתיב את כל העולם הזה, כאן אנחנו בתוך התסריט של האל והאל הבורא אותנו הוא הבמאי. אין לנו לאן לברוח ואין דרך להתחמק מכך, צריך להגיד רק תודה לאל שאנחנו עדיין חשים את העצמאות הזאת שאנחנו כביכול עשינו ובחרנו והחלטנו, מניסיון, כשהללו אינם, הדעת לא ממש מקבלת את המציאות כפי שהגוף רגיל, בתקופה שהתחלתי לחיות על פי אורח החיים הזה שאין סוף אירועים צפויים וידועים אצלי מראש עסקתי בלי סוף במחשבה ובשאלה אל האל היכן הבחירה שלי נמצאת? התשובות היו שבמקרה שלי ספציפית נלקחה ממני חלק מהבחירה, אני אסף בוחר לחיות חיים רגילים מבלי לבוא ולספר לכם שעברתי מוות קליני, מבלי לעסוק בנושא הזה ומבלי לדבר עליו ולספרו, מנגד, האל החליט שאני כן מדבר עליו וכן מספר אותו אחרי כל הצרות הקשות כל כך שעברתי בתקופה הקשה בחיי הגעתי למסקנה שעדיף לעשות מה שהאל רוצה ולא מה שאני רוצה, "החלטתי" לבחור בטוב ולרשום את הספר הזה כשהאל מסייע לי בכך עד הלום, או יותר נכון האל כותב את הספר הזה ואני רק יושב כאן בכסא מחוסר בחירה!

לאלו המסופקים בדבריי אתן חיזוק נוסף, את הספר הזה התחלתי לכתוב כשהייתי בחיפוש אחר עבודה חדשה קודם שקיבל אותי לעבודה המנהל היקר, בחסדי האל קיבלתי את העוז להתחיל ולכתוב את הספר, מהיכן קיבלתי עוז? מהאל, אין לי מושג איך כתבתי ספר עד כדי כך שאני שואל את עצמי מי אני? הרי הידע שלי מצומצם מאוד ולפעמים אני אומר דברים כאילו למדתי יום וליל, אני מודה לאל על כך שיש לי את הזכות ואת כוחות הנפש לומר את דבריו ולהעביר לכל יהודי את המסר שהגיע הזמן לחזור בתשובה, ללא ספק אני לא אמור להיות אחד האנשים שיכתבו ספר, אך כך האל החליט וככה זה מתרחש. הקושי העצום והעיקרי שהיה לי בכתיבת הספר הזה שרציתי לכתוב מלפני שנים רבות היה בכתיבת הסיפור העיקרי על המוות קליני שעברתי שהיה קשה מאוד,

אני פשוט לא רציתי לספר או לדבר עליו, מה אני צריך שכולם ידעו שהייתי מת?
כשהתחלתי לאחרונה לכתוב את הפרק העוסק במוות קליני בזמן הפנוי שהיה לי בחיפוש אחר עבודה היה לי קשה מאוד לבצע את המשימה, קושי נפשי עצום!
כשסיימתי בחסדי האל את הפרק על המוות קליני אחרי צער ודמעות רבות שנאלצתי לשחזר על הכתב את מה שהתרחש, פרק שלא הייתי מצליח לרשום ללא יישוב הדעת שהיה לי בעקבות החופש בתקופה בה חיפשתי עבודה חדשה, כך מיד לאחר שהקלדתי את האות האחרונה של הפרק ואמרתי את הפסוק: "שמע ישראל יהוה אלוהינו יהוה אחד" צלצל הטלפון הנייד ומעבר לקו היה המנהל שראיין אותי לעבודה החדשה, המנהל התקשר להודיע לי שהתקבלתי לעבודה ושאני יכול להגיע מיד ולהתחיל לעבוד, הרגשתי כאילו האל קיבל אותי לעבודה והוא רק מדבר דרכו, הייתי בשוק עד היכן מגיעה ההשגחה של האל, שלושה חודשים הייתי בבית ובדיוק עכשיו כשסיימתי את המשימה הקשה ביותר שהאל רצה שאבצע ולא ביצעת במשך 15 שנים מצלצל לו הטלפון עם הבשורה שהתקבלתי לעבודה החדשה בה אלמד גם כיצד לשווק את הספר ברשת ועוד דברים רבים שמסייעים לי היום ויסייעו לי בהמשך לפרסום הספר בעולם כולו.
מי שהאט את "הבחירה" של המנהל אם לקבל אותי לעבודה או לא היה האל שרצה להעניק לי את הזמן הפנוי ואת יישוב הדעת כדי שאזכה לבצע את המשימה הקשה מאוד ולסיים את הפרק העיקרי בספר הזה את הפרק "המסר"! ללא שום הפרעות שמגיעים מסביב מהעבודה החדשה ומהלחץ שהצטבר שם בכל התקופה שלא היה מי שיבצע את העבודה כי העובד שקדם לי בתפקידי עזב.

למי שיש ספק בדרך האל בעולם ובשליטתו ויכולתו של האל להניע ולבצע ולהשפיע ולשדל ולהחליט מה יהיה כאן אני מציע שיקרא את הספר הזה שוב, האל הוא המלך היחיד בבריאה הזו, הוא החליט מה יתחשק לך לאכול לארוחת בוקר והוא החליט שתפגוש את החבר ללימודים היום בשעה 15:00 כשתטייל בעיר להנאתך, האל החליט שהרכב שלך היום לא יניע בבוקר ושאחר הצהריים תתקע בפקק שיעקב אותך מלהגיע לפגישה חשובה, האל נמצא איתנו בבית במשרד ובכל מקום בו אנו חיים את חיינו, הוא שולח מלאך לרפאות אותנו מהחולי שקיבלנו לאחרונה, הוא מסובב לנו רווח והצלחה רבה בעסקה חדשה, הוא מעניק לנו חיוך על הפנים ונותן לנו אין סוף הנאות וטובות במתנת חינם.

האם לא כדאי שנכיר קצת יותר מקרוב את האל שהחליט מה יהיה בעולם? החלום האישי שלי הוא שיבוא היום שבו כולנו ביחד נרדוף אחר האל באהבה, שכולנו ביחד נתקרב אליו, שכולנו ביחד נשיר לפניו, שכולנו ביחד נאמר לו: "תודה לך אלוהינו על שאפשרת לנו לפנות אליך בכל רגע ורגע ולהתקרב אליך!".

החלומות הללו שכל היהודים רודפים אחר האל ואחר קיום התורה והמצוות בלב אחד עדיין לא התממשו, אלו לא חלומות שראיתי אלא אלו חלומות שאני אישית חולם ומתפלל עליהם שיתרחשו, לכולנו יש חלומות אישיים אז בואו ונחלום כולנו על קירוב הגאולה ועל זמנים חדשים בהם יש לנו מלך בישראל ובית מקדש בו אנו קשורים ומחוברים לאל ושלטון מדינת ישראל וערב רב אינם, בואו נחלום על ימים אלו של גאולה שאומות העולם לא ישעבדו בנו יותר ולא ירצחו ירמסו ויציקו לנו יותר לעולם, בואו נחלום על ימים אלו בהם האל הוא אחד והשם שלו אחד, שאין שני לו ואנו בניו רודפים אחריו ונהנים מטובו הגדול, נהנים מזיו שכינתו שירעיף עלינו ללא קץ באהבה אין סופית של בורא לברואיו, בואו נחלום ביחד שנהיה עם סגולה, עם שהאל לא יתחרט שוב לעולם שבחר בו, עם מיוחד במינו שיהיה אור לגויים עם שיהיה קרוב ודבוק באל אחד יום וליל.

גם האל יצר עבורנו אין סוף חלומות שהוא רוצה לממש עבורנו זה זמן רב, עוד ביציאת מצרים הוא העלה אותנו מעבדות מצרים לחירות ומשעבוד לגאולה כדי להיות לנו לאלוהים, כדי שנהיה קדושים כפי שהוא קדוש כדי שנתגדל מעל כל יושבי תבל ונזכה לקרבה העצומה הזאת שזוכה העבד להתקרב למלך הגדול, במצרים אנו היינו עבדים וזכינו לצאת מעבדות ולהפוך להיות בניו של האל, האם יש זכות גדולה יותר מזו שעם יכול לקבל? האם יש מעמד גדול יותר מזה? אנו רודפים אחרי מעמדים של כבוד ועבודות כאלה ואחרות אך האמת היא שהמעמד הגדול ביותר כבר בכיס שלנו שכן אנו כבנים למלך מלכי המלכים, מעמד שניתן לנו כדי שנרדוף אחר אלוהינו כל ימי חיינו תמיד ולא נוותר עליו, מעמד שלא ניתן להכחיש ולהסתיר, זהו מעמד נצחי שאנו חייבים לנצל באחדות. האל חלם להיות לנו לאלוהים כשהוא הוציא אותנו ממצרים באהבתו אותנו, איך אנו לא נחלום שהוא יהיה לנו לאלוהים ומלך וימלוך עלינו לנצח נצחים?!

"כִּי אֲנִי יְהוָה הַמַּעֲלֶה אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיֹת לָכֶם לֵאלֹהִים."

(ויקרא פרק י"א פסוק מ"ה)

לאחרונה במהלך הבחירות לכנסת ה- 19 של מלכות הערב רב- מדינת ישראל נוצר קלקול גדול וחרפה איומה שליבי כואב אותה עד היום וכאב אותה באותם ימים כשהיא התרחשה באופן קשה ביותר, הידיעה גרמה לי לצמרמורת ולצער איום לא פחות מהצמרמורת שהייתה לי בעקבות הידיעה שמגדלי התאומים הותקפו ולא פחות מהצער האיום שהרגשתי כשראיתי אותם נופלים כ- 2 קלפים כשאלפי בני אדם יקרים צללו אל מותם באמצע יום עבודה שיגרתי לחלוטין. הקלקול שנוצר הוא בל יתוקן בדיוק כמו אותם אנשים שנשרפו במגדלים מהאש האיומה של השטן ולא נותרו מהם אפילו שאריות של DNA לוודא את מותם. באש המחלוקת של השטן השתמשו מי שהשתמשו ויצאו נגד רב יקר בישראל, נגד הרב אמנון יצחק שאם הוא היה רק אמנון יצחק לא היה ראוי לעשות לו כך, כל שכן שהוא אדם מכובד שרבים מכבדים ומעריכים אותו כאבא רוחני ומכוון וכל שכן שרבים מכנים אותו כרב שכן הוא לימד אותם תורה ומצוות והוא רבם! כשראיתי זאת לראשונה התחלתי מיד לבכות, לא הצלחתי להירדם באותו לילה, בכיתי בתפילות בלי סוף וביקשתי מהאל נקמה מכל אחד ואחד שהיה לו חלק במעשה הנפשע הזה להפוך רב בישראל לאפיקורוס ולשרוף את נשמתם של אין סוף יהודים שהלכו בדרך הנפשעת הזאת והאמינו וחירפו וגידפו את היקר לאל, את הרב אמנון יצחק שעד לפני שהגיע לעולם היה הקדוש ברוך הוא משגיח על נשמתו כאבן סנפרינון טובה ויקרה ונוצצת ושמר עליה בבית גנזיו עד הדור הזה. אני לא מכיר אישית את הרב אמנון יצחק, ניסיתי בעבר לפנות אליו לפני המון שנים כדי שיעזור לי לפרסם את המסר שלי אך ברצון האל זה לא התפתח משם. באחד החלומות שלי ראיתי את הרב ראובן אלבז ואת הרב אמנון יצחק גם יחד, הייתה שורה של כיסאות ומי שישב מימין היה הקרוב ביותר והחביב ביותר לאל, הרב אמנון יצחק היה הראשון שישב שם ולא היה לפניו שום רב אחר אלא ההפך היו משמאלו כיסאות ריקים רבים שלא זכו לשבת בהם מעולם כי אף אחד לא הגיע עדיין לדרגה הזו של הרב בעשייה הגדולה שלו ובהחזרת יהודים בתשובה, ספרתי את הכיסאות וחיפשתי מישהו נוסף לפחות שיושב בשורה הראשונה שם, מצד שמאל בסוף השורה ראיתי את הרב ראובן אלבז כשהוא נראה עצוב מעט ומתבייש מפניו של הרב אמנון יצחק שהיה במקום מכובד יותר והיה מאיר יותר. בחלום ראיתי חד וחלק שעל טעויות כאלה גם גדולי עולם משלמים ביוקר לנצח.

הרב ראובן אלבז היה גם הרב שלי ואני אוהב אותו מאוד והוא יקר לי מאוד על פעליו ומעשיו הרבים להשיב רבים מעוון ואשריו ואשרי חלקו על מפעל חייו, אך מנגד הוא שכח שיש כמותו שיש להם גם מפעל חיים דומה רק בדרכם שלהם ולא בדרך שלו, לא היה ראוי שהרב יצטרף לריב הזה וליבי נשבר בקרבי על כך. כל מי שהתחבר למדינת ישראל נופל ברשתה בחטא כזה או אחר בסופו של דבר. רשם על כך ספר אורחות צדיקים בשער העשרים וארבעה - שער החניפות:

"וכל המחזיק לרשע, נופל בידו; ואם אינו נופל בידו, נופל ביד בנו; ואם אינו נופל ביד בנו, נופל ביד בן–בנו (סוטה מא, ב)."

להתחבר לממשלת מדינת ישראל זו חנופה, גם אם עושים זאת "לשם שמים", התוצאות כפי שניתן לראות לא מאחרות לבוא כשהשטן מוצא את הרגע שלו להפיל יהודים רבים כחללים לרגליו, כשבאש המחלוקת שלו הוא מפלג אותנו והורס את עולם התשובה בחתימתם של גדולי עולם שנפלו ברגע אחד לשאול. כל מי שמתחבר לרשע, סופו ללכת אחריו ולהיענש בשביל מעשיו הרעים שעשה. כל אדם ולא משנה מי צריך לפקוח את עיניו נגד היצר הרע ולדעת חד וחלק שאילולי האל עוזר לו במלחמה נגדו אין בכוחו להינצל ממנו בשום דרך שהיא, כי היצר הרע תוקף כמו אש סוערת שאין לה מעצורים ואי אפשר לכבות אותה,

"צוֹפֶה רָשָׁע (היצר הרע או רשע שהיצר שולט עליו) לַצַּדִּיק וּמְבַקֵּשׁ לַהֲמִיתוֹ: יְהֹוָה לֹא יַעַזְבֶנּוּ בְיָדוֹ (של היצר הרע או הרשע) וְלֹא יַרְשִׁיעֶנּוּ בְּהִשָּׁפְטוֹ."

(תהלים פרק ל"ז פסוקים ל"ב-ל"ג)

לכן חובה על כל אדם ואדם באשר הוא לפקח על עצמו תמיד שלא ייפול ברשתו של היצר הרע ומתוך השתדלות זו גם האל יפקח עליו ויעזור לו להינצל מהיצר, אך אם האדם לא מפקח על עצמו תמיד אז ודאי שגם האל לא יפקח עליו ולא יסייע לו להינצל מהיצר הרע ומהרשע, כי אם הוא לא חס על עצמו למה שהאל או אנשים אחרים יחוסו עליו?! מכאן שמי שמתחבר למלכות הרישעה הגוזרת כנגד הדת היהודית לא חס על עצמו ולכן גם האל לא יחוס עליו, לכן הוא ייפול בסופו של דבר ברשתו של היצר הרע או חברו הרשע אליו הוא החניף וחייך.

"נִתַּאי הָאַרְבֵּלִי אוֹמֵר, הַרְחֵק מִשָּׁכֵן רָע, וְאַל תִּתְחַבֵּר לָרָשָׁע"

(משנה אבות פרק א' משנה ז')

באחד ההרצאות של הרב אמנון יצחק אליה הגעתי לאחרונה כדי שבני יזכה לראותו ולשאוף ממנו קדושה זכיתי אני בעצמי לשאוף קדושה בסופו של דבר, כשהרב נכנס אל האולם ראיתי במו עיניי איך הרב כולו מוקף באור השכינה, מעולם לא ראיתי מחזה כזה חוץ מבחלום המסופר, הרב היה מוקף באור האל שהקיף אותו מכף רגל ועד ראש והאור ליווה אותו אל המקום בו הוא ישב והרצה לעם את דברי האל במטרה להחזיר בתשובה אפילו רק יהודי אחד שהגיע.

לאחר המוות שעברתי בגיל 16 לערך גרתי מספר חודשים אצל סבתא ז"ל, באחת השבתות התעוררתי לפנות בוקר מחלום מרתק כשאני בהתרגשות גדולה! בחלומי עמדתי במרפסת ביתה של סבתא ז"ל, מרפסת לא כפי שהייתה באותם ימים אלא כפי שהפכה להיות לאחר מס' שנים עקב שיפוצים להרחבת הבית. דודי היקר שלצערי לא הלך בדרך האל וחי חיים חופשיים לחלוטין עם משפחתו עמד משמאלי, פתאום התחלתי לשמוע קול מנגינה מרגש שהגיע מכל הכיוונים, הניגון נשמע ברקע והציף את כל כולי בחדווה ואושר כמבשר לי בשורה טובה, פניתי לדודי היקר ושאלתי אותו: "אתה שומע את הניגון הזה ברקע?", דודי ענה: "איזה ניגון? אני לא שומע שום דבר!" אמרתי לדודי: "איך אתה לא שומע?!", דודי ענה: "אני לא יודע על מה אתה מדבר" ונתן לי מבט שאעזוב אותו לנפשו. ניגשתי לקצה המרפסת והרמתי את ראשי אל עבר השמים היפהפיים לחפש אחר התרחשות השייכת לקול הנעים והמרגש שמתנגן ברקע, לנגד עיניי התגלה מחזה מרשים ביותר, ראיתי אדם לבוש בלבן כשראשו מחוסה בטלית כיהודי שמכסה את הראש עם הטלית במהלך התפילה ופניו מוטות למטה בענווה אל הארץ והוא רוכב על חיה בעלת 4 רגליים שגם היא בצבע לבן והיא דומה מאוד לחמור אך קטנה יותר והם מרחפים יחד בשמים ב- "נסיעה" לכיוון ירושלים עיר הקודש.

התחלתי מיד לצעוק: "המשיח בא, המשיח בא!!!" ופניתי לדודי ואמרתי לו: "המשיח בא!" דודי שאל: "היכן הוא?!" והצבעתי לעברו בשמים ואמרתי לדודי: "הנה הוא שם למעלה!", דודי ענה לי בפנים חתומות: "אני לא רואה שום דבר!" ואמרתי לדודי: "איך אתה לא רואה?! הוא שם למעלה!!!" והחלום הסתיים.

"גִּילִי מְאֹד בַּת-צִיּוֹן, הָרִיעִי בַּת יְרוּשָׁלִַם, הִנֵּה מַלְכֵּךְ יָבוֹא לָךְ, צַדִּיק וְנוֹשָׁע הוּא; עָנִי וְרֹכֵב עַל חֲמוֹר, וְעַל עַיִר בֶּן אֲתֹנוֹת"

(זכריה פרק ט' פסוק ט')

פרק ל"א

אל אחד

את הפרק הזה אני כותב בדיוק ביום ההולדת שלי, הגעתי לגיל 31 היום, כמניין אל בגימטרייה, 31 = אל, זכיתי היום לרשום את הפרק האחרון לספר זה, במקרה יצאו הדברים ככה, לא תכננתי זאת מראש, האל זיכה אותי להעניק לו את המתנה הזו, את הספר שלי, שהוא מכתב התודה והאהבה שלי לאלי האהוב.

אתוודה ואומר שאני מקנא בכל היהודים שהולכים בדרך האל ומאמינים בו, הקנאה שלי אליהם היא על האמונה התמימה שיש להם באל אחד, באלוהינו. אני אישית בספק אם האמונה שלי הייתה מחזיקה מעמד זמן רב במידה ולא הייתי פוגש את יוצרי אחרי המוות קליני שעברתי, עד היום היצר הרע מעלה את השאלות שהיו לי בעבר עם השאלה העיקרית איך יתכן שיש אל אחד בבריאה? אחרי שהתחלתי להאמין באל אחד שאלת היצר הפכה ליותר מתוחכמת וקשה, שאלתו היא: "אולי האל שפגשת הוא לא האל היחיד אלא אחד מיני רבים והוא רק רוצה שתאמין שהוא אל אחד כדי שתהיה לו סוג של בלעדיות ושליטה עליך ועל שאר בני האדם, זה העולם שלו שהוא ברא והוא רוצה שנאמין בו בלבד, בגלל גדלותו הוא מסתיר מאיתנו את שאר האלים כדי להישאר גדול ויחיד!". התשובה הראשונה שאני עונה ליצר הרע היא שאחרי כל מה שחוויתי אני מעדיף להאמין "לשקר שלי" ולא "לאמת שלו" ומעדיף לא להתעסק עם האל הגדול. התשובה השנייה למנוול הזה ששמו יצר הרע או השטן היא שאם היו עוד אלים הייתי פוגש אותם מתי שהוא במהלך ההיסטוריה או במהלך מלחמת אלים. התשובה השלישית היא שאם היו אלים אחרים והם לא בטריטוריה של אלוהינו שהיא אין סופית בשבילנו אז למה זה צריך בכלל לעניין אותי מהקיום שלהם?! התשובה הרביעית היא שאלוהינו הוכיח לנו במשך כל הדורות ולי אישית שהוא אל אחד ושאין אחר מבלעדיו, שהוא האל היחיד בעולמינו זה ובכל העולמות. התשובה החמישית והאחרונה למנוול היא גערה: "תעזוב אותי בשקט מנוול, בקרוב האל שלי יראה לך איפה יש עוד אלים כשהוא ישחט אותך לנצח נצחים ולא ישאיר לך קיום בנשמות בני האדם ולא בסביבתם, הסוף שלך הגיע!!!".

יש רק אל אחד וכל מי שיגיד לכם אחרת הוא מנוול לא פחות מיצר הרע, בדיוק כמו שאני הייתי מנוול לפני שחטפתי את הבעיטה מהפרה שעוררה אותי, מכה שלימדה אותי והעמידה אותי על הטעות הנוראה ביותר שעשיתי בחיי, הטעות שהאמנתי בשקר שאין אל אחד ושהאל אלוהי ישראל אינו קיים כלל. לאלו שיגידו לכם שנוצרנו מהמפץ הגדול תשלחו פצצה לביתם ותגידו להם שרק רציתם ליצור ייקום חדש מהפיצוץ של המוח המטופש שלהם שהתפוצץ מזמן. לאלו שיגידו לכם שהגענו מהקוף תתנו בננה ותזמינו אותם לספארי לשבת עם סבא בבון ודודה שימפנזה ועם האישה החדשה שלהם הגורילה היפהפייה ששם. למי שלא ידע אז אני מחדש, הקופים היו בני אדם בדור הפלגה וקוללו ע"י האל. למה לעסוק בקשקושים שקריים ובהבל כשהאמת שאנו חוזרים לאחר המוות אל יוצרינו האל עומדת לנו מול העיניים יום יום כשאנו רואים גל של מתים קליניים שחוזרים ומספרים שוב ושוב ושוב על המפגש שלהם עם האל שיצר אותם! מאוד חבל לחיות חיים שרובם מלאים בטרדות הזמן ובעמל אין סופי בשקר.

אני מודה לאל יתברך שזיכה אותי להיות מקושר אליו ולדעת שהוא אל יחיד, קשה לי לתפוס שהוא לא נוצר ושהוא תמיד היה שם מאז ומתמיד אך אני מבין שקשה לי לתפוס זאת כי לי הייתה התחלה ולכן אני לא מצליח להבין את המשמעות שהאל תמיד היה ולא נוצר בשלב מסוים כי אז הוא לא היה אל אחד. האל שלנו אלוהי ישראל הוא אל אחד שפשוטו כמשמעו תמיד היה אל אחד ויחיד ומיוחד, לא היה לפניו אל אחר שברא אותו או שלט במקביל אליו בבריאה ולא יהיה אחריו אל אחר שישלוט אחרי שעידן הבריאה והעולם הזה יסתיימו. חובה על כל יהודי לתפוס באמונה פשוטה זו מבלי לתהות מסביב יותר מדי, מבלי לחכות למוות ולייסורים קשים כדי להבין זאת, מבלי לעבור שבעה מדורי גיהינום כדי להאמין, מבלי לחפש תשובות לשאלות שלא אמורים להישאל בכלל. אשריהם של אלו שמאמינים בפשטות באל אחד יחיד ומיוחד ושכרם בצידם, ימים של התגלות האל באים והוא ישלם להם את שכרם על אמונה תמימה זאת. בימים אלו האל לא יחמול על מי שלא פתח את ליבו להתראות של האל שחזרו ונשנו מספר פעמים במהלך חייו של האדם ע"י הצלחות, צרות וניסים ונפלאות, שחוזרים ונשנים בפתחו של כל אדם ואדם במהלך חייו, האירועים שמשנים את חיינו ביום אחד ובשבריר שנייה אלו הם קריאותיו של האל לאדם להאמין בו.

נפשי מברכת את האל ולא שוכחת את כל מה שהאל גמל עימה במשך חיי, מברכת אותו על המתנה שהעניק לה לגלות אותו בימי השקר האפלים של חיי, מברכת אותו על החסד והרחמים שהעניק לה וסלח על כל פשעיה וחטאותיה, מברכת את האל שריפא את נשמתי מכל התחלואים שהכו בה בעקבות הצרות, צרות שסגרו עליה מכל עבר ועבר, נשמתי דעכה וירדה לשאול תחתית ולבאר שחת ורק האל הטוב הושיט לה את יד ימינו והושיע אותה מהצער והיגון האיום, ברכי נפשי את האל על שעטף אותך בחמלה ורחמים, בחסד ובאהבה אין סופית.

"בָּרְכִי נַפְשִׁי אֶת יְהֹוָה וְאַל תִּשְׁכְּחִי כָּל גְּמוּלָיו:

הַסֹּלֵחַ לְכָל עֲוֹנֵכִי, הָרֹפֵא לְכָל תַּחֲלוּאָיְכִי:

הַגּוֹאֵל מִשַּׁחַת חַיָּיְכִי הַמְעַטְּרֵכִי חֶסֶד וְרַחֲמִים:

(תהלים פרק ק"ג פסוקים ב' – ד')

בדור זה אנו חווים תופעה מפתיעה של התקדמות טכנולוגית שלא הייתה בעבר מעולם ולא תהיה גם בעתיד שוב, דור חדש ומשוכלל נעמד לו על רגליו, דור שיושב כל היום מול אין סוף מסכים הסובבים אותנו, בעבודה ובבית וגם כשאנו יושבים לאכול או נמצאים בבילוי עם החברים המכשירים הללו לא פוסקים מלאותת לנו מסביב: "ביפ, ביפ..." מצד אחד המסכים הללו מביאים הרס וחורבן רוחני לאלו המכורים אליהם ולאלו שהפיתויים הביאו אותם לחפש אחר מראות עיניים שיגרמו להם להנאות ותענוגות אישיות כפי שחיפשתי בעברי. מצד שני המסכים הללו הם הדרך של האל להגיע לכל אחד ואחד בכל מקום אשר הוא שם, המסכים האלו מביאים את הדברים הללו הישר אליך קורא יקר ומאפשרים לך לקרוא את דבריי בדרך לעבודה, בהפסקת הצהריים ולפני השינה, כל זאת ע"י קובץ PDF המכיל את כל הספר וניתן להוריד מעמוד הפייסבוק שלי, זו המתנה שהאל העניק לדור הזה כדי שלכל אחד יהיה את האפשרות לבחור בדרך הטובה ובדרך האמת להאמין שיש אל אחד בלבד ושהוא נמצא בכל מקום.

תסתכלו לרגע על המכשיר הנייד שנמצא בכיס שלכם, למכשיר יש כרטיס קטן ושמו SIM, הכרטיס הזה הוא הנשמה של המכשיר שלכם, הוא מקשר בין המכשיר שלכם לבין הרשת הסלולארית ומאפשר לכם ליהנות ממגוון שירותים, שיחות, SMS, גלישה ועוד, ללא כרטיס זה המכשיר הנייד יהיה חסר רוח חיים.

כך גם אנחנו בני האדם הנשמה היא זו שמניעה אותה, היא זו שמחוברת לרשת הרוחנית של האל ומקבלת מאיתו יתברך את החיות ומפעילה את הגוף לחיים, ברשת הרוחנית הנשמה שולחת לאל תפילות ובקשות, "גולשת" בעולם רוחני ואין סופי של תורה, מצוות ומעשים טובים ומשתפת את כל היהודים במעשיה. הרשת הרוחנית מאפשרת לנו להתקרב לאל, ליהנות ביום שבת מנשמה יתרה ומעונג וקדושה, לחוש את המעשה הטוב שעשינו ולרצות לעשות עוד מעשים. ללא הרשת הרוחנית אנו נשאר ללא רוח החיים ונהפוך חסרי תועלת כגוש בשר, כמכשיר נייד ללא כרטיס SIM שהוא לא פחות ממכשיר מת ואין בו שום תועלת.

האל יצר את הנשמה בחסדיו ושילב אותה בנס פלאי בתוך גוש בשר מעפר, הנשמה מחייה את הבשר ונותנת לו את כל מה שהוא צריך כדי לתפקד ולחיות, האל משפיע חיות על הנשמה בכל רגע ורגע, הוא מעניק לה בחסדיו שפע רוחני, האל נותן לנו בכל רגע ורגע חיים ע"י נשמה זו ומאפשר לנו לחיות את חיינו.

האם יכול להיות שהמכשיר הנייד שלנו יבצע שיחות ללא התחברות לרשת? האם יעלה על הדעת שבעוד מאה שנה יבואו אנשים ויגידו שאף אחד לא המציא את הסמארטפון אלא הוא נוצר בפיצוץ במעבדות אפל? האם יתכן שאנשים יגידו שהסמארטפון הגיע ע"י חייזרים מכוכב אחר שהביאו לנו אותו במתנה? כמובן שאנשים לא יגידו כאלה דברים כי ההיסטוריה רשומה ויודעים בוודאות איך היה התהליך של ההתקדמות הטכנולוגית ואיך כל טכנולוגיה עובדת בעצמה, כולנו יודעים מהיכן מגיע החשמל והקליטה במכשיר הנייד, זה ברור מאליו.

רבים מאיתנו יודעים אומנם ובקיאים בכל נושא הטכנולוגיה והמכשור כיום, אך רבים מאיתנו לא יודעים או לא רוצים לדעת ולהיות בקיאים בכל הנושא הרוחני והאמונה באל אחד, רבים מאיתנו לא רוצים לשבת וללמוד את התורה, רבים מאיתנו פשוט לא רוצים לדעת את האמת שאת הנשמה שלנו יצר אל אחד.

האל נפח באפינו נשמת חיים, נשמה שמעניקה לנו את החיים ואת הפעולות, לא יתכן שיבואו אנשים ויזרקו תיאוריות באוויר ללא שום בסיס הנראה לעין. אנחנו לא היינו בעבר אך יש לנו ספר מכובד וקדוש כספר התורה שבו רשומים כל האמיתויות וכל ההיסטוריה שלנו מתחילת הדרך כשנברא האדם ועד לזמן בו יצאנו לגלות ארוכה עד היום, אלו הם דברי האל, אל אחד שהעניק לנו את התורה במתנה כדי שנדע את האמת מהיכן הגענו ובאיזה אופן ולאן אנו הולכים.

לא יתכן לחשוב אחרת, לא יתכן שאנו נכחיש את קיומה של הנשמה אחרי שאנו רואים בחוש ע"י המכשיר הנייד שנמצא בכיס שלנו שהוא מקבל חיות ע"י קליטה שהיא בלתי נראית אך אנו מבינים שהיא עדיין שם ומגיע מאנטנה רחוקה בלתי נראית לעין, אנו לא רואים חשמל ועדיין יודעים שהוא מגיע ממקור הכוח, מחברת החשמל המפיקה את האנרגיה הזאת עבורנו, כך גם אנו בני האדם מקבלים את האנרגיה שלנו המושפעת ע"י הנשמה ישירות מהאל יתברך לכל אורך החיים שלנו עד יומנו האחרון בו הנשמה מתנתקת מהגוף וממשיכה הלאה.

האל רשם בתורתו שהוא הוציא אותנו מארץ מצרים והעביר אותנו מסטטוס של עבדים לבני מלך בכך שהוא בחר בנו לעמו מבין כל העמים כדי שהוא יהיה לנו לאל ואנו נהיה לו לעם, הדבר הראשון שהאל הודיע לנו בהתגלותו עלינו במעמד הר סיני היה שרק הוא האלוהים אשר הוציא אותנו מארץ מצרים מבית עבדים והדבר השני שהאל אמר היה שלא נאמין כלל באלוהים אחרים על פניו. הדרך לאמונה הזאת מתחילה בהבנה שהנשמה שלנו לא נמצאת כאן סתם ככה, אנו לא חיים בגלל שאיזה פיצוץ או כל דעה טיפשית אחרת טוענת שאנו כאן, אנו כאן כי ככה האל החליט מתוך רצון להטיב לנו בשכר שנשיג ע"י האמונה בו כאל אחד וע"י קיום תורה ומצוות שקיבלנו מאת האל במעמד הר סיני ע"י משה, אנו כאן כדי לבחון ולקבל את האמת היחידה שיש אל אחד יחיד ומיוחד שהוציא אותנו ממצרים ודאג שלא נהיה יותר עבדים לעולם, האל שנתן לנו את תורת משה במתנה כדי שעל ידה נזכה לשכר נצחי ולהרבה טובות רוחניים אין סופיים, האל שמחייה אותנו בכל רגע ורגע באהבתו ומעניק לנו בחסדיו חיות בשפע, האל שבחר בנו היהודים לעמו כדי לזכות אותנו ובכדי שנפרסם את שמו בעולם, האל שזיכה אותנו להיות קרובים אליו ולהתקרב יותר ויותר מתוך בחירה בחיים.

"אָנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים, לֹא יִהְיֶה לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל פָּנָי."

(שמות פרק כ' פסוק ב')

בדור הנוכחי האל יתגלה לכל יושבי תבל, האל יאסוף אותנו מבין העמים ולא בגלל הזכויות שלנו, לא בגללם אנו נזכה לכך, אלא למען שמו הגדול יתברך שמחולל כשאנו מפוזרים בתפוצות והעמים אומרים הנה עם האל מפוזר בעולם ואינו יושב בארצו ושואלים העמים היכן האל של עם ישראל? היכן הוא נעלם?

במשך דורות חיללנו בעוונותינו הרבים את שמו של האל, כי לא הלכנו בדרכיו, התוצאה לכך הייתה כיליון רבים מאיתנו וגלות אין סופית בה האל אסף את שכינתו מאיתנו והגלה אותנו בין עמים צוררים שרוצחים אותנו בכל דור ודור.

האל רוצה שכל בני האדם בעולם יאמינו בו בלבד ולא בשום המצאה אחרת, את המהפך הזה יוביל האל ביחד איתנו, האל יטהר אותנו מחטאותינו ומפשעינו ויעניק לנו לב חדש ורוח חדשה שתשנה את דרך החיים שלנו כאן בארץ ישראל.

אני מייחל לזמן הזה בו כולנו זוכים להתקרב לאל בידיעה ברורה ואמיתית שהאל שלנו הוא אל אחד ואין זולתו, ימים ששכינתו תשרה על עמינו מחדש, ימים שהמצוות, החוקים והמשפטים יהיו דרך היהודים ללכת ולרדוף אחר האל, זו המטרה שלנו כאן בארץ ישראל להתחבר אל האל ולהפיץ את שמו בעולם. אנו נתחיל עם עצמינו קודם ולאחר מכן עם הסובבים לנו ע"י הצגת דוגמא אישית ומידע רב של אמת שישפיע עליהם, כרגע נעשה זאת בקירוב מאהבה. לאחר מכן אנו נפרסם את שמו של האל בעולם בכך שנעשה זאת בעצמינו או בכך שנסייע לאלו שיש להם את הכלים לפרסם את שמו של האל בעולם כולו, בדור המסכים הזה אנו נצליח להגיע לכל יהודי ולכל בן אדם מאומות העולם.

הדרך הראשונה שתאפשר לנו להפיץ את האמונה באל אחד היא הקרבה לאל והדבקות בו, ברגע שנחסה תחת כנפיו באמונה ובביטחון עם יסודות איתנים, אנו נוכל לקרב כל אחד ואחד שיבוא איתנו במגע ויחושו את העוצמה והביטחון שלנו ללכת בדרך של האל הזורמת בנו ברמ"ח אברינו ושס"ה גידינו ובנשמתנו!

הדרך השנייה להפיץ את האמונה באל אחד היא להתפלל אליו שיסייע לנו, להתפלל שישלח לנו כוחות ושפע ממרום להתקרב אליו יתברך ולקדש את שמו. להתפלל שיתגלה לעינינו ולעיני כל אומות העולם בניסים ונפלאות כבר עכשיו. להתפלל שישלח את משיח בן דוד וישיב את מלכות יהודה למקומה בירושלים. להתפלל מהלב שיבנה את בית המקדש וישיב כוהנים לעבודתם ולויים לדוכנם.

הדרך השלישית להפיץ את האמונה היא בהפצת הספר הזה (ורבים כמותו) ע"י שימוש במשפט: "תעשה/י חיפוש בגוגל או בפייסבוק למילים "מסר משמים".

"וְהָיָה יְהוָה לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ,

בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְהוָה אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד."

(זכריה פרק י"ד פסוק ט')

כפי שציינתי יום ההולדת שלי חל היום, נולדתי בכ' באדר ביום שבת שבה קוראים את פרשת פרה בדיוק כפי שקראנו אותה היום בבוקר, בפרשה זו מופיע השם שלי אסף וגם התפילה היומית שלי לאל יתברך שאזכה להיטהר מפשעיי. בפרשה זו אנו מגלים את הנבואה על התקופה הנוכחית של חיינו ועל הגאולה. בהפטרת פרשת פרה קראנו את דברי הנביא יחזקאל בפרק ל' פסוקים ט"ז - ל"ו:

״וַיְהִי דְבַר יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר: בֶּן אָדָם בֵּית יִשְׂרָאֵל יֹשְׁבִים עַל אַדְמָתָם
וַיְטַמְּאוּ אוֹתָהּ בְּדַרְכָּם וּבַעֲלִילוֹתָם, כְּטֻמְאַת הַנִּדָּה הָיְתָה דַרְכָּם לְפָנָי:
וָאֶשְׁפֹּךְ חֲמָתִי עֲלֵיהֶם עַל הַדָּם אֲשֶׁר שָׁפְכוּ עַל הָאָרֶץ, וּבְגִלּוּלֵיהֶם טִמְּאוּהָ:
וָאָפִיץ אֹתָם בַּגּוֹיִם וַיִּזָּרוּ בָּאֲרָצוֹת, כְּדַרְכָּם וְכַעֲלִילוֹתָם שְׁפַטְתִּים: וַיָּבוֹא אֶל
הַגּוֹיִם אֲשֶׁר בָּאוּ שָׁם וַיְחַלְּלוּ אֶת שֵׁם קָדְשִׁי, בֶּאֱמֹר לָהֶם עַם יְהוָה אֵלֶּה
וּמֵאַרְצוֹ יָצָאוּ: וָאֶחְמֹל עַל שֵׁם קָדְשִׁי, אֲשֶׁר חִלְּלֻהוּ בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּגּוֹיִם
אֲשֶׁר בָּאוּ שָׁמָּה: לָכֵן אֱמֹר לְבֵית יִשְׂרָאֵל כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה לֹא
לְמַעַנְכֶם אֲנִי עֹשֶׂה בֵּית יִשְׂרָאֵל, כִּי אִם לְשֵׁם קָדְשִׁי אֲשֶׁר חִלַּלְתֶּם
בַּגּוֹיִם אֲשֶׁר בָּאתֶם שָׁם: וְקִדַּשְׁתִּי אֶת שְׁמִי הַגָּדוֹל הַמְחֻלָּל בַּגּוֹיִם אֲשֶׁר
חִלַּלְתֶּם בְּתוֹכָם, וְיָדְעוּ הַגּוֹיִם כִּי אֲנִי יְהוָה נְאֻם אֲדֹנָי יְהוִה בְּהִקָּדְשִׁי
בָכֶם לְעֵינֵיהֶם: וְלָקַחְתִּי אֶתְכֶם מִן הַגּוֹיִם וְקִבַּצְתִּי אֶתְכֶם מִכָּל
הָאֲרָצוֹת, וְהֵבֵאתִי אֶתְכֶם אֶל אַדְמַתְכֶם: וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מַיִם טְהוֹרִים
וּטְהַרְתֶּם, מִכֹּל טֻמְאוֹתֵיכֶם וּמִכָּל גִּלּוּלֵיכֶם אֲטַהֵר אֶתְכֶם: וְנָתַתִּי לָכֶם לֵב
חָדָשׁ וְרוּחַ חֲדָשָׁה אֶתֵּן בְּקִרְבְּכֶם, וַהֲסִרֹתִי אֶת לֵב הָאֶבֶן מִבְּשַׂרְכֶם
וְנָתַתִּי לָכֶם לֵב בָּשָׂר: וְאֶת רוּחִי אֶתֵּן בְּקִרְבְּכֶם, וְעָשִׂיתִי אֵת אֲשֶׁר בְּחֻקַּי
תֵּלֵכוּ וּמִשְׁפָּטַי תִּשְׁמְרוּ וַעֲשִׂיתֶם: וִישַׁבְתֶּם בָּאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לַאֲבֹתֵיכֶם,
וִהְיִיתֶם לִי לְעָם וְאָנֹכִי אֶהְיֶה לָכֶם לֵאלֹהִים: וְהוֹשַׁעְתִּי אֶתְכֶם מִכֹּל
טֻמְאוֹתֵיכֶם, וְקָרָאתִי אֶל הַדָּגָן וְהִרְבֵּיתִי אֹתוֹ וְלֹא אֶתֵּן עֲלֵיכֶם רָעָב:
וְהִרְבֵּיתִי אֶת פְּרִי הָעֵץ וּתְנוּבַת הַשָּׂדֶה, לְמַעַן אֲשֶׁר לֹא תִקְחוּ עוֹד חֶרְפַּת
רָעָב בַּגּוֹיִם: וּזְכַרְתֶּם אֶת דַּרְכֵיכֶם הָרָעִים וּמַעַלְלֵיכֶם אֲשֶׁר לֹא טוֹבִים,
וּנְקֹטֹתֶם בִּפְנֵיכֶם עַל עֲוֺנֹתֵיכֶם וְעַל תּוֹעֲבוֹתֵיכֶם: לֹא לְמַעַנְכֶם אֲנִי עֹשֶׂה
נְאֻם אֲדֹנָי יְהוִה יִוָּדַע לָכֶם, בּוֹשׁוּ וְהִכָּלְמוּ מִדַּרְכֵיכֶם בֵּית יִשְׂרָאֵל:

"כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה בְּיוֹם טַהֲרִי אֶתְכֶם מִכֹּל עֲוֺנוֹתֵיכֶם, וְהוֹשַׁבְתִּי אֶת הֶעָרִים וְנִבְנוּ הֶחֳרָבוֹת: וְהָאָרֶץ הַנְּשַׁמָּה תֵּעָבֵד, תַּחַת אֲשֶׁר הָיְתָה שְׁמָמָה לְעֵינֵי כָּל עוֹבֵר: וְאָמְרוּ הָאָרֶץ הַלֵּזוּ הַנְּשַׁמָּה הָיְתָה כְּגַן עֵדֶן, וְהֶעָרִים הֶחֳרֵבוֹת וְהַנְשַׁמּוֹת וְהַנֶּהֱרָסוֹת בְּצוּרוֹת יָשָׁבוּ: וְיָדְעוּ הַגּוֹיִם אֲשֶׁר יִשָּׁאֲרוּ סְבִיבוֹתֵיכֶם כִּי אֲנִי יְהוָה בָּנִיתִי הַנֶּהֱרָסוֹת נָטַעְתִּי הַנְּשַׁמָּה, אֲנִי יְהוָה דִּבַּרְתִּי וְעָשִׂיתִי:"

אלפיים שנה בגלות איומה ונוראה, אין סוף תלאות, פוגרומים, רציחות, חורבן והרס, מלחמות, צרות וצוררים שאינם פוסקים ואף מתרבים מיום ליום, ואנחנו עדיין כאן ובחיים! כדי להישאר ובכדי להוכיח לאומות העולם שלעולם לא נעזוב את האל גם אם ישתפו אותנו המים הזדונים כי אהבתנו לאל היא אהבה שלא תכבה לעולם, אהבה של אש יוקדת וחזקה שגם אם יעלו מדינת ישראל ואומות העולם עם כל הצבאות שלהם וכל הגזרות שלהם להדיח אותנו מעבודת האל הם לא יצליחו ולא יוכלו לכבות את אש האהבה שלנו אל האל יתברך ע"י חוזק מלחמה ומאסר או ע"י פיתוי כספי כזה או אחר שעלה במוחם. אהבת יהודי לאל היא אהבה שאינה תלויה בדבר והיא הסיבה שנבחרנו לעם!!! מים רבים של גזירות וכפירה לא יכבו את אש האהבה לאל הבוערת בעם ישראל, גם אם יתנו לנו בית בחינם ומשכורת מכובדת אנו לא נוותר על האהבה לאל!

"שִׂימֵנִי כַחוֹתָם עַל לִבֶּךָ כַּחוֹתָם עַל זְרוֹעֶךָ כִּי עַזָּה כַמָּוֶת אַהֲבָה,
קָשָׁה כִשְׁאוֹל קִנְאָה, רְשָׁפֶיהָ רִשְׁפֵּי אֵשׁ-שַׁלְהֶבֶתְיָה:
מַיִם רַבִּים לֹא יוּכְלוּ לְכַבּוֹת אֶת הָאַהֲבָה וּנְהָרוֹת לֹא יִשְׁטְפוּהָ
אִם יִתֵּן אִישׁ אֶת כָּל הוֹן בֵּיתוֹ בָּאַהֲבָה בּוֹז יָבוּזוּ לוֹ:"

(שיר השירים פרק ח' פסוקים ו' – ז')

כשנזכה בגאולה הקרובה שהאל יטהר אותנו משאר פשעינו וחטאותינו אנו נוכיח לאומות העולם שהאל איתנו ולמרות פשעינו הוא לא עזב אותנו לעולם, האל ישוב אלינו כפי שאנו שבים אליו בימים אלו, תמיד אהבנו את אלוהינו, האל שהוציא אותנו ממצרים איך אפשר שלא לאוהבו? רק שהשטן שלח לנו את מלכות הרישעה היא מדינת ישראל המלכות האחרונה של ערב רב שיחטיאונו,

השטן עם משרתיו בשלטון גרמו לנו לכפור בטובתו של האל שבחר בנו לעמו, השטן שגרם לנו לחטוא בחטא העגל ע"י אנשי ערב רב המחוברים אליו מאוד הוא השטן ששלח לנו בכל דור ודור תרבויות שונות שהדיחו אותנו והרחיקו אותנו מעבודת האל ובכך החטיאו אותנו קשות והרחיקו אותנו מאהבת האל, בדיוק כמו התרבות החדשה של החופש והפלורליזם בשם הדמוקרטיה שמיסודה היא כפירה בתורת ישראל שכבר הנחילה לנו את דרך החיים של העם היהודי.

אש האהבה היוקדת עדיין בוערת אצל יהודים רבים ואצל בעלי התשובה המצטרפים יום יום לבירור האחרון שהאל עושה, האל מוכיח בימים אלו לכל אומות העולם ולמדינת ישראל שלמרות כל התלאות שעברנו ושנעבור אנו נמשיך ונדבק באל ונאהב אותו, אנו עדיין קשורים אליו בקשר של אהבה בוערת, בקשר של חתן וכלה אוהבים שזוכרים בכל יום ויום את ליל כלולותיהם בטריות. כל מי שינעץ בתורת ישראל ובהולכים בה קוצים, יחבל בדרכיהם וישפוך את הדם הרוחני שלנו הזורם לנו בעורקים באהבת האל ובשמירת תורה ומצוות, אותו אדם שיעשה זאת יגלה קודם כל שאנו מוכנים למות למען קדושת שמו ואחרי כל הוא יגלה שהוא הסתבך עם האל קשות במעשיו שיביאו עליו את נקמתו של האל על הדם הרוחני והגשמי שהוא שפך והאל יכה בו בזמן הגאולה.

"הַרְנִינוּ גוֹיִם עַמּוֹ כִּי דַם עֲבָדָיו יִקּוֹם,
וְנָקָם יָשִׁיב לְצָרָיו וְכִפֶּר אַדְמָתוֹ עַמּוֹ."

(דברים פרק ל"ב פסוק מ"ג)

האל ינחם את עמו ישראל בנקמתו מאויבנו על שגזלנו מאיתנו מצוות ומעשים טובים שיכולנו לעשות לולה ההסטה שלהם נגד עבודת האל ואהבתו, האל יפייס את אדמת ישראל ואותנו עמו על הצרות שעברנו בכל דור ע"י אויבנו.

בימי גאולה אלו בהם מתגלה האל בעולם יבואו כל הגויים להשתחוות לפני האל ולכבד את שמו הגדול, הם יעשו זאת כשהם יראו כמה נפלאות גדולות האל עושה לבדו עבור עמו, הגויים ילמדו לאהוב ולכבד אותנו יותר מבכל הזמנים.

"כָּל גּוֹיִם אֲשֶׁר עָשִׂיתָ יָבוֹאוּ וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ אֲדֹנָי וִיכַבְּדוּ לִשְׁמֶךָ:
כִּי גָדוֹל אַתָּה וְעֹשֵׂה נִפְלָאוֹת אַתָּה אֱלֹהִים לְבַדֶּךָ."

(תהלים פרק פ"ו פסוקים ט' - י')

אל אחד העניק תורה אחת לעם אחד, התורה היא סם החיים של כל יהודי, היא הסם לחיים טובים ומתוקנים בעולם הזה והסם לחיים נצחיים בעולם הבא. התורה מלמדת אותנו להכיר ולהבין את רצונו של האל מאיתנו ובנוסף היא מלמדת אותנו את הדרך להתקרב אל האל ולהידבק בו ובמידותיו הטובים. בדרכים ובבית ובכל מקום שנהיה אנו נהגה בתורה בקריאה מהספר או בעל פה, אחרי האל נרוץ כאילה ובאהבתו נעסוק תמיד, אהבת האל היא הדרך לגאולה, מתוך אהבת האל אנו נכאב את צערו על גלות השכינה ונעבוד אותו לשם שמים.

"אַיֶּלֶת אֲהָבִים וְיַעֲלַת חֵן (התורה), דַּדֶּיהָ יְרַוֻּךָ בְכָל עֵת, בְּאַהֲבָתָהּ (אהבת התורה והאל) תִּשְׁגֶּה תָמִיד."

(משלי פרק ה' פסוק י"ט)

לפני בוא הגאולה יתרבו עלינו אויבים מכל עבר וגם בתוך עמינו יהיו ערב רב כאלה ואחרים שיהפכו לנו לאויבים ויעשו הכל כדי להזיק לנו ולדרך התורה והמצוות בהם אנו הולכים, אויבים רבים לנו בעולם הרוחני המבוסס על אהבת האל ושמירת התורה והמצוות, אך יש אויב חסר רחמים נוסף האורב לנו כבר מיציאת מצרים, עמלק, עמלק שקירר את שאר העמים מהפחד שלהם מאיתנו, שהיו כל האומות יראים להלחם בנו ובא עמלק והתחיל במלחמה והראה מקום לאומות העולם שזה אפשרי, זו הייתה התאבדות להלחם בנו כשיצאנו ממצרים, עמלק הכניס את עצמו כביכול לתוך אמבטיה רותחת ששום בריה לא יכולה להיכנס לתוכה כמו ששום עם לא יכול היה להילחם בנו מהפחד שנפל עליהם, ובה בן הבלייעל עז הפנים הזה וקפץ לאמבטיה הרותחת במלחמתו נגד עם ישראל וקירר אותה לגמרי, קירר את העמים, בעקבות המלחמה הזו ראו העמים שאפשר להילחם בעם ישראל ופחדם מאיתנו התקרר ממה שהיה קודם לכן. עמלק פתח במעשה זה פתח לשאר העמים לבוא עלינו למלחמה ולא לפחד. מצווה עלינו למחוא את זכרו של עמלק כדי שלא יישאר ממנו שום זכר בעולם, מדוע? מהסיבה שכשיצאנו ממצרים היינו עייפים ויגעים מהדרך וצמאים למים, במקום לבוא ולעזור לנו הגיע העם המנוול הזה להלחם בנו ולהרוג אותנו בדרך, על רוע הלב הזה שלא התכוונו אפילו להילחם בו והוא הגיע להילחם בנו ולהרוג אותנו, ציווה אותנו האל שלא יישאר זכר לעמלק, שלא יישאר זכר לרוע!

האל הבטיח לנו בתורתו שבכל דור ודור תהיה לו מלחמה בעמלק ושלא יהיה לעתיד לבוא בגאולה כסאו של האל שלם והשם שלו שלם בעולם כפי שהוא עכשיו שאין מקומו של האל (כסאו) יושב בעולמנו עדיין מפני ההסתר שקיים ואין שמו של האל מפורסם ומקובל בפני כל בני האדם מפני עבודה זרה וכפירה שעדיין נמצאות בעולם, אך ברגע שהאל ימחה את זכר עמלק מהעולם לתמיד, ברגע שהאל ימחה את כל הרוע שיש בעולם ואת כל האכזריות שיש בבני אדם, אזי יהיה שמו של האל שלם וידעו כל יושבי תבל שהאל הוא האלוהים ובנוסף יהיה הכסא שלם שישכון האל בבית המקדש ויכירו בכך כל העולם כולו בוודאות שכסאו של האל ומקומו בעם ישראל ויעלו כולם להשתחוות לאל בירושלים.

"זָכוֹר אֵת אֲשֶׁר עָשָׂה לְךָ עֲמָלֵק בַּדֶּרֶךְ בְּצֵאתְכֶם מִמִּצְרָיִם:
אֲשֶׁר קָרְךָ בַּדֶּרֶךְ וַיְזַנֵּב בְּךָ כָּל הַנֶּחֱשָׁלִים אַחֲרֶיךָ וְאַתָּה עָיֵף וְיָגֵעַ וְלֹא
יָרֵא אֱלֹהִים: וְהָיָה בְּהָנִיחַ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְךָ מִכָּל אֹיְבֶיךָ מִסָּבִיב
בָּאָרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לְךָ נַחֲלָה לְרִשְׁתָּהּ,
תִּמְחֶה אֶת זֵכֶר עֲמָלֵק מִתַּחַת הַשָּׁמָיִם לֹא תִּשְׁכָּח."

(דברים פרק כ"ה פסוקים י"ז - י"ט)

בשיר השיר פרק ח' פסוקים ח' - י' שואלים המלאכים היקרים כיצד הם יוכלו לסייע לנו ביום שבו עדיין לא הגיע הגאולה וידברו בנו אומות העולם או עמלק או הרשעים ויחשבו להכחיד אותנו ואת דרך האל בה אנו הולכים מהעולם? תשובת המלאכים היא שאם נתחזק באמונה וביראה באל ונהיה לאויבנו כחומת נחושת שהם לא יכנסו לתוכה הווה אומר שלא יתחתנו בנו ולא אנו נתחתן בם, ושלא נלך בחוקות הגויים ונלך בדרכיהם ונלמד ממעשיהם! או אז המלאכים יהיו לנו לעיר מבצר ולכתר ולנוי ויבנו לנו את עיר הקודש ירושלים ואת בית המקדש, יחד איתם נשיב את מלכות יהודה למקומה ונכלא לנצח את כל אויבינו בעולם! אחינו המלאכים הם השותפים האמיתיים שלנו לגאולה ולשלום עם האל יתברך.

"אָחוֹת לָנוּ קְטַנָּה וְשָׁדַיִם אֵין לָהּ מַה נַּעֲשֶׂה לַאֲחֹתֵנוּ בַּיּוֹם שֶׁיְּדֻבַּר בָּהּ:
אִם חוֹמָה הִיא נִבְנֶה עָלֶיהָ טִירַת כָּסֶף וְאִם דֶּלֶת הִיא נָצוּר עָלֶיהָ לוּחַ אָרֶז:
אֲנִי חוֹמָה וְשָׁדַי כַּמִּגְדָּלוֹת אָז הָיִיתִי בְעֵינָיו כְּמוֹצְאֵת שָׁלוֹם."

(שיר השירים פרק ח' פסוקים ח' - י')

אסיים את הפרק ואת הספר במצוות עשה שהיא הבסיס לכל התורה והיהדות

ספר החינוך, מצווה כ"ה – מִצְוַת הָאֱמוּנָה בִּמְצִיאוּת הַשֵּׁם.

"לְהַאֲמִין שֶׁיֵּשׁ לָעוֹלָם אֱלֹהַּ אֶחָד, שֶׁהִמְצִיא כָּל הַנִּמְצָא וּמִכֹּחוֹ וְחֶפְצוֹ הָיָה כָּל מַה שֶּׁהוּא וְשֶׁהָיָה וְשֶׁיִּהְיֶה לַעֲדֵי עַד, וְכִי הוּא הוֹצִיאָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וְנָתַן לָנוּ אֶת הַתּוֹרָה. שֶׁנֶּאֱמַר בִּתְחִלַּת נְתִינַת הַתּוֹרָה (שמות כ ב) אָנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וְגוֹ'. וּפֵרוּשׁוֹ כְּאִלּוּ אָמַר תֵּדְעוּ וְתַאֲמִינוּ שֶׁיֵּשׁ לָעוֹלָם אֱלֹהַּ, כִּי מִלַּת אָנֹכִי תּוֹרֶה עַל הַמְּצִיאוּת. וַאֲשֶׁר אָמַר אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ וְכוּ' לוֹמַר, שֶׁלֹּא יִפְתֶּה לְבַבְכֶם לְקַוּוֹת עִנְיַן צֵאתְכֶם מֵעַבְדוּת מִצְרַיִם וּמַכּוֹת הַמִּצְרִים בְּדֶרֶךְ מִקְרֶה, אֶלָּא תֵּדְעוּ שֶׁאָנֹכִי הוּא שֶׁהוֹצֵאתִי אֶתְכֶם בְּחֵפֶץ וּבְהַשְׁגָּחָה, כְּמוֹ שֶׁהִבְטִיחַ לַאֲבוֹתֵינוּ אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב:

שֹׁרֶשׁ מִצְוָה זוֹ אֵין צָרִיךְ בֵּאוּר. יָדוּעַ הַדָּבָר וְנִגְלֶה לַכֹּל כִּי הָאֱמוּנָה הַזּוֹ יְסוֹד הַדָּת, וַאֲשֶׁר לֹא יַאֲמִין בָּזֶה כּוֹפֵר בָּעִקָּר וְאֵין לוֹ חֵלֶק וּזְכוּת עִם יִשְׂרָאֵל. וְעִנְיַן הָאֱמוּנָה הוּא שֶׁיִּקְבַּע בְּנַפְשׁוֹ שֶׁהָאֱמֶת כֵּן וְשֶׁאִי אֶפְשָׁר זוּלָתוֹ (בְּזוּלָתוֹ) זֶה בְּשׁוּם פָּנִים. וְאִם נִשְׁאַל עָלָיו, יָשִׁיב לְכָל שׁוֹאֵל שֶׁזֶּה יַאֲמִין לִבּוֹ וְלֹא יוֹדֶה בְּזוּלָתוֹ זֶה אֲפִלּוּ יֹאמְרוּ לְהָרְגוֹ, שֶׁכָּל זֶה מַחֲזִיק וְקוֹבֵעַ הָאֱמוּנַת הַלֵּב כְּשֶׁמּוֹצִיא הַדָּבָר מִן הַכֹּחַ אֶל הַפֹּעַל, רְצוֹנִי לוֹמַר כְּשֶׁיְּקַיֵּם בְּדִבְרֵי פִּיו מַה שֶּׁלִּבּוֹ גּוֹמֵר. וְאִם יִזְכֶּה לַעֲלוֹת בְּמַעֲלוֹת הַחָכְמָה וּלְבָבוֹ (ישעיהו ו י) יָבִין וּבְעֵינָיו יִרְאֶה בְּמוֹפֵת נֶחְתָּךְ, שֶׁהָאֱמוּנָה הַזֹּאת שֶׁהֶאֱמִין אֱמֶת וּבָרוּר, אִי אֶפְשָׁר לִהְיוֹת דָּבָר בִּלְתִּי זֶה, אָז יְקַיֵּם מִצְוַת עֲשֵׂה זוֹ מִצְוָה מִן הַמֻּבְחָר:

וְנוֹהֶגֶת בְּכָל מָקוֹם וּבְכָל זְמַן בִּזְכָרִים וּנְקֵבוֹת.

וְעוֹבֵר עָלֶיהָ, אֵין לוֹ חֵלֶק וּזְכוּת עִם יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁאָמַרְנוּ.

וְזֹאת מִן הַמִּצְוֹת שֶׁאֵין לָהֶם זְמַן יָדוּעַ,

שֶׁכָּל יְמֵי הָאָדָם חַיָּב לִהְיוֹת (לִחְיוֹת) בְּמַחֲשָׁבָה זוֹ:"

סוף דבר

כולי תקווה שהספר הזה שינה אצלכם וישנה אצל אחרים את האמונה באל, אני מקווה שעכשיו אתם יודעים שיש אל אחד ולא רק מאמינים שיש אל אחד. אני מייחל ומאחל לכל יהודי ויהודיה באשר הם לחזור אל האל בתשובה שלימה. אני מתפלל שהאל ייתן לכולנו את הכוח להתקרב אליו ויסייע לנו במלחמתנו נגד היצר הרע השטן שלא מניח לנו לרגע עד שיבוא היום בו האל ישחט אותו. אני מבקש את סליחת כל מי שנפגע באופן כזה או אחר מדבריי, אין לי כוונה לפגוע באף אדם וגם לא באלה שפגעו בי, המטרה היא לספר על השגחת האל. אני מייחל ומתפלל שנזכה לשלום אמיתי מלא באהבה בין כל אדם לחברו, שנזכה לשלום בינינו לבין אבינו שבשמים ושנזכה לעשות את רצונו וללכת בדרכיו ושרק נחת רוח נגרום לאל בכל חיינו ונתחבר אליו בעבותות של אהבה. אני אוהב כל יהודי ויהודי גם אם הוא מסית נגד דרך היהדות וגם אם הוא כופר באמונה באל, אני מחכה שהוא ישוב אל האל ויחזור בתשובה ויקדש שם שמים, אני מברך כל אדם שזכה לפתוח את הלב ולהתנתק מהשקר הגדול שחי בתוכו.

תקופה לא קלה לפנינו, ורק האמונה והתפילה לאל אחד יחיד ומיוחד אלוהי אבותינו שיגאל אותנו שנית ויבנה לנו את בית המקדש תסייע לנו לקבל את הגאולה עם חיוך על הפנים ועם ביטחון שלא יאונה לנו רע ועם הרבה שמחה בלב שהנה אלוהינו הגיע לגואלינו שנית בניסים ונפלאות. הדרך לגאולה תלווה בקושי רב ובצרות רבות אך יחד עם האל יד ביד אנו נגיע אל הגאולה השלימה כשאנו בריאים ושלמים וכשאנו מאמינים עוד יותר באל שיציל אותנו בחסדיו מכל האויבים הרבים שיקומו עלינו מכל עבר לכלותינו רוחנית וגשמית גם יחד.

לקראת הסוף אני מוסיף מספר קטעים נכבדים מתפילת שחרית המדברים על האל שהוא אחד בכל הזמנים ועל התהליך האחרון של אחרית הימים שאנו מייחלים שיגיע כבר ומקווים לראות בתפארת עוזו של האל להעביר כל עבודה זרה מהעולם, להכרית את כל האלילים ואת אלו המאמינים בהם אם לא ישובו, לתקן עולם שלם שיתחיל להאמין במלכותו של אל אחד ובבחירתו בעם אחד לעם סגולה, בעם ישראל שיהיה אור לגויים ויפיץ בעולם את האמונה באל אחד.

"כָּל גּוֹיִם סְבָבוּנִי (במלחמה על ירושלים בימי הגאולה)
בְּשֵׁם יְהוָה (אבטח) כִּי אֲמִילַם (אכריתם)."
(תהלים פרק קי"ח פסוק י')

תְּפִלָּה לְדָוִד הַטֵּה יְהוָה אָזְנְךָ עֲנֵנִי כִּי עָנִי וְאֶבְיוֹן אָנִי. שָׁמְרָה נַפְשִׁי כִּי חָסִיד אָנִי הוֹשַׁע עַבְדְּךָ אַתָּה אֱלֹהַי הַבּוֹטֵחַ אֵלֶיךָ. חָנֵּנִי אֲדֹנָי כִּי אֵלֶיךָ אֶקְרָא כָּל הַיּוֹם. שַׂמֵּחַ נֶפֶשׁ עַבְדֶּךָ כִּי אֵלֶיךָ אֲדֹנָי נַפְשִׁי אֶשָּׂא. כִּי אַתָּה אֲדֹנָי טוֹב וְסַלָּח וְרַב חֶסֶד לְכָל קֹרְאֶיךָ. הַאֲזִינָה יְהוָה תְּפִלָּתִי וְהַקְשִׁיבָה בְּקוֹל תַּחֲנוּנוֹתָי. ז בְּיוֹם צָרָתִי אֶקְרָאֶךָּ כִּי תַעֲנֵנִי. אֵין כָּמוֹךָ בָאֱלֹהִים אֲדֹנָי וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ. כָּל גּוֹיִם אֲשֶׁר עָשִׂיתָ יָבוֹאוּ וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ אֲדֹנָי וִיכַבְּדוּ לִשְׁמֶךָ. כִּי גָדוֹל אַתָּה וְעֹשֵׂה נִפְלָאוֹת אַתָּה אֱלֹהִים לְבַדֶּךָ. הוֹרֵנִי יְהוָה דַּרְכֶּךָ אֲהַלֵּךְ בַּאֲמִתֶּךָ יַחֵד לְבָבִי לְיִרְאָה שְׁמֶךָ. אוֹדְךָ אֲדֹנָי אֱלֹהַי בְּכָל לְבָבִי וַאֲכַבְּדָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם. כִּי חַסְדְּךָ גָּדוֹל עָלָי וְהִצַּלְתָּ נַפְשִׁי מִשְּׁאוֹל תַּחְתִּיָּה. **אֱלֹהִים זֵדִים קָמוּ עָלַי וַעֲדַת עָרִיצִים בִּקְשׁוּ נַפְשִׁי וְלֹא שָׂמוּךָ לְנֶגְדָּם. וְאַתָּה אֲדֹנָי אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וֶאֱמֶת.** פְּנֵה אֵלַי וְחָנֵּנִי תְּנָה עֻזְּךָ לְעַבְדֶּךָ וְהוֹשִׁיעָה לְבֶן אֲמָתֶךָ. עֲשֵׂה עִמִּי אוֹת לְטוֹבָה וְיִרְאוּ שֹׂנְאַי וְיֵבֹשׁוּ כִּי אַתָּה יְהוָה עֲזַרְתַּנִי וְנִחַמְתָּנִי.

בֵּית יַעֲקֹב. לְכוּ וְנֵלְכָה בְּאוֹר יְהוָה: כִּי כָּל הָעַמִּים יֵלְכוּ אִישׁ בְּשֵׁם אֱלֹהָיו. וַאֲנַחְנוּ נֵלֵךְ בְּשֵׁם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד: יְהִי יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עִמָּנוּ כַּאֲשֶׁר הָיָה עִם אֲבֹתֵינוּ אַל יַעַזְבֵנוּ וְאַל יִטְּשֵׁנוּ: לְהַטּוֹת לְבָבֵנוּ אֵלָיו. לָלֶכֶת בְּכָל דְּרָכָיו וְלִשְׁמֹר מִצְוֹתָיו וְחֻקָּיו וּמִשְׁפָּטָיו אֲשֶׁר צִוָּה אֶת אֲבֹתֵינוּ: וְיִהְיוּ דְבָרַי אֵלֶּה אֲשֶׁר הִתְחַנַּנְתִּי לִפְנֵי יְהוָה קְרֹבִים אֶל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יוֹמָם וָלָיְלָה. לַעֲשׂוֹת מִשְׁפַּט עַבְדּוֹ וּמִשְׁפַּט עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל דְּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ: לְמַעַן דַּעַת כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים. אֵין עוֹד:

אַתָּה הוּא אֶחָד קוֹדֶם שֶׁבָּרָאתָ הָעוֹלָם וְאַתָּה הוּא אֶחָד לְאַחַר שֶׁבָּרָאתָ הָעוֹלָם. אַתָּה הוּא אֵל בָּעוֹלָם הַזֶּה וְאַתָּה הוּא אֵל בָּעוֹלָם הַבָּא. וְאַתָּה הוּא וּשְׁנוֹתֶיךָ לֹא יִתָּמּוּ: קַדֵּשׁ שִׁמְךָ בְּעוֹלָמְךָ עַל עַם מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. וּבִישׁוּעָתְךָ מַלְכֵּנוּ תָּרוּם וְתַגְבִּיהַּ קַרְנֵנוּ. וְתוֹשִׁיעֵנוּ בְּקָרוֹב לְמַעַן שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ הַמְקַדֵּשׁ שְׁמוֹ בָּרַבִּים: אַתָּה הוּא יְהוָֹה הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתַּחַת בִּשְׁמֵי הַשָּׁמַיִם הָעֶלְיוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים. **אַתָּה הוּא רִאשׁוֹן וְאַתָּה הוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין אֱלֹהִים.** קַבֵּץ נְפוּצוֹת קֹוֶיךָ מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ. יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל בָּאֵי עוֹלָם כִּי אַתָּה הוּא הָאֱלֹהִים לְבַדְּךָ לְכֹל מַמְלְכוֹת הָאָרֶץ. אַתָּה עָשִׂיתָ אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ: אֶת הַיָּם וְאֶת כָּל אֲשֶׁר בָּם וּמִי בְּכָל מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ בָּעֶלְיוֹנִים וּבַתַּחְתּוֹנִים שֶׁיֹּאמַר לְךָ מַה תַּעֲשֶׂה וּמַה תִּפְעָל. אָבִינוּ שֶׁבַּשָּׁמַיִם חַי וְקַיָּם עֲשֵׂה עִמָּנוּ חֶסֶד בַּעֲבוּר כְּבוֹד שִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא שֶׁנִּקְרָא עָלֵינוּ וְקַיֵּם לָנוּ יְהוָֹה אֱלֹהֵינוּ אֶת הַדָּבָר שֶׁהִבְטַחְתָּנוּ עַל יְדֵי צְפַנְיָה חוֹזָךְ כָּאָמוּר בָּעֵת הַהִיא אָבִיא אֶתְכֶם וּבָעֵת קַבְּצִי אֶתְכֶם. כִּי אֶתֵּן אֶתְכֶם לְשֵׁם וְלִתְהִלָּה בְּכֹל עַמֵּי הָאָרֶץ בְּשׁוּבִי אֶת שְׁבוּתֵיכֶם לְעֵינֵיכֶם אָמַר יְהוָֹה: מִזְמוֹר שִׁיר חֲנֻכַּת הַבַּיִת לְדָוִד. אֲרוֹמִמְךָ יְהוָֹה כִּי דִלִּיתָנִי וְלֹא שִׂמַּחְתָּ אֹיְבַי לִי. יְהוָֹה אֱלֹהָי שִׁוַּעְתִּי אֵלֶיךָ וַתִּרְפָּאֵנִי. יְהוָֹה הֶעֱלִיתָ מִן שְׁאוֹל נַפְשִׁי חִיִּיתַנִי מיורדי [מִיָּרְדִי] בוֹר. זַמְּרוּ לַיהוָֹה חֲסִידָיו וְהוֹדוּ לְזֵכֶר קָדְשׁוֹ. כִּי רֶגַע בְּאַפּוֹ חַיִּים בִּרְצוֹנוֹ בָּעֶרֶב יָלִין בֶּכִי וְלַבֹּקֶר רִנָּה. וַאֲנִי אָמַרְתִּי בְשַׁלְוִי בַּל אֶמּוֹט לְעוֹלָם. יְהוָֹה בִּרְצוֹנְךָ הֶעֱמַדְתָּה לְהַרְרִי עֹז הִסְתַּרְתָּ פָנֶיךָ הָיִיתִי נִבְהָל. אֵלֶיךָ יְהוָֹה אֶקְרָא וְאֶל אֲדֹנָי אֶתְחַנָּן. מַה בֶּצַע בְּדָמִי בְּרִדְתִּי אֶל שָׁחַת הֲיוֹדְךָ עָפָר הֲיַגִּיד אֲמִתֶּךָ. שְׁמַע יְהוָֹה וְחָנֵּנִי יְהוָֹה הֱיֵה עֹזֵר לִי. הָפַכְתָּ מִסְפְּדִי לְמָחוֹל לִי פִּתַּחְתָּ שַׂקִּי וַתְּאַזְּרֵנִי שִׂמְחָה. לְמַעַן יְזַמֶּרְךָ כָבוֹד וְלֹא יִדֹּם יְהוָֹה אֱלֹהַי לְעוֹלָם אוֹדֶךָּ.

מִזְמוֹר לְאָסָף אֱלֹהִים נִצָּב בַּעֲדַת אֵל בְּקֶרֶב אֱלֹהִים יִשְׁפֹּט: עַד מָתַי תִּשְׁפְּטוּ עָוֶל וּפְנֵי רְשָׁעִים תִּשְׂאוּ סֶלָה: שִׁפְטוּ דַל וְיָתוֹם עָנִי וָרָשׁ הַצְדִּיקוּ: **פַּלְּטוּ דַל וְאֶבְיוֹן מִיַּד רְשָׁעִים הַצִּילוּ:** לֹא יָדְעוּ וְלֹא יָבִינוּ בַּחֲשֵׁכָה יִתְהַלָּכוּ יִמּוֹטוּ כָּל מוֹסְדֵי אָרֶץ: אֲנִי אָמַרְתִּי אֱלֹהִים אַתֶּם וּבְנֵי עֶלְיוֹן כֻּלְּכֶם: **אָכֵן כְּאָדָם תְּמוּתוּן וּכְאַחַד הַשָּׂרִים תִּפֹּלוּ: קוּמָה אֱלֹהִים שָׁפְטָה הָאָרֶץ כִּי אַתָּה תִנְחַל בְּכָל הַגּוֹיִם.**

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל. לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית. שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה. שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגוֹרָלֵנוּ כְּכָל הֲמוֹנָם. שֶׁהֵם מִשְׁתַּחֲוִים לָהֶבֶל וָרִיק וּמִתְפַּלְּלִים אֶל אֵל לֹא יוֹשִׁיעַ. (יַפְסִיק מעט, וכשיאמר ואנחנו משתחווים יכרע כל גופו וישתחווה לאל האחד יחיד ומיוחד). **וַאֲנַחְנוּ מִשְׁתַּחֲוִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא.** שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ. וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל. וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים. הוּא אֱלֹהֵינוּ וְאֵין עוֹד אַחֵר. אֱמֶת מַלְכֵּנוּ וְאֶפֶס זוּלָתוֹ. כַּכָּתוּב בַּתּוֹרָה. וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל לְבָבֶךָ כִּי יְהֹוָה הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתָּחַת. אֵין עוֹד:

עַל כֵּן נְקַוֶּה לְּךָ יְהֹוָה אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת עֻזָּךְ לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן הָאָרֶץ וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת יִכָּרֵתוּן. לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי. וְכָל בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל רִשְׁעֵי אָרֶץ. יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל יוֹשְׁבֵי תֵבֵל. כִּי לְךָ תִכְרַע כָּל בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל לָשׁוֹן. **לְפָנֶיךָ יְהֹוָה אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ** וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יְקָר יִתֵּנוּ. וִיקַבְּלוּ כֻלָּם אֶת עוֹל מַלְכוּתֶךָ. וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא. וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. יְהֹוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: **וְנֶאֱמַר וְהָיָה יְהֹוָה לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ.**

בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְהֹוָה אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד!!!

"וּבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וּלְשָׁבֵי פֶשַׁע בְּיַעֲקֹב נְאֻם יְהוָה:
וַאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אוֹתָם אָמַר יְהוָה רוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ
וּדְבָרַי אֲשֶׁר שַׂמְתִּי בְּפִיךָ לֹא יָמוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זַרְעֲךָ
וּמִפִּי זֶרַע זַרְעֲךָ אָמַר יְהוָה מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם."
(ישעיהו פרק נ"ט פסוקים כ' - כ"א)

"וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עָוֹן וְלֹא יַשְׁחִית,
וְהִרְבָּה לְהָשִׁיב אַפּוֹ וְלֹא יָעִיר כָּל חֲמָתוֹ."
(תהלים פרק ע"ח פסוק ל"ח)

קבלת עול מלכות שמים:

"שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, יְהוָה אֶחָד."
"יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים, יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים."
"יְהוָה מֶלֶךְ יְהוָה מָלָךְ יְהוָה יִמְלֹךְ, לְעֹלָם וָעֶד."
"יִמְלֹךְ יְהוָה לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּ יָהּ."

❖ תם ונשלם ❖

תודה מכל הלב לבורא עולם.

בתקווה שזכיתי לעורר את הניצוץ בנשמתכם.

בעזרת ה' נעשה ונצליח והאל ברחמיו עלינו ירוויח.

לשאלות, תרומות ועזרה בהפצת הספר וזיכוי הרבים פנו למייל:

Assaf.Book@gmail.com

"וְעַתָּה הָסִירוּ אֶת אֱלֹהֵי הַנֵּכָר אֲשֶׁר בְּקִרְבְּכֶם,

וְהַטּוּ אֶת לְבַבְכֶם אֶל יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל."

(יהושע פרק כ"ד פסוק כ"ג)

"איפה אתה בן אהוב שלי...?
למה אתה לא מדבר איתי...?"

מעכשיו אני מדבר...

ISBN 978-965-92289-0-4

